

THI DINH NHU

Thành phố
Hoang vắng

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43: End</u>	

THÀNH PHỐ HOANG VẮNG

Thi Định Nhu
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tại thành phố này, hệ thống cầu vượt thuận tiện và thông suốt đến khắp nơi, nhìn từ trên cao, trông nó như một đóa hoa cúc với những cánh hoa nở lộn xộn. Vào giờ cao điểm, dòng xe cộ chậm chạp nhích từng chút một, khí thải từ trên cao dạt xuống, cộng thêm tiếng ồn khiến con người như muốn phát điên. Nhưng khi chiều buông, thành phố bắt đầu lên đèn, mọi thứ như được ban cho phép màu, những cây cầu vượt trở nên rực rỡ, lộng lẫy và trở thành biểu tượng trong những cuốn sổ tay du lịch của thành phố. Tầm mình trong sự giao thoa của vô số ánh đèn xe, đèn đường, đèn led, đèn neon... trụ cầu nặng nề vụt biến mất, khối bê tông rắn chắc cũng được che khuất, trông cây cầu như lơ lửng giữa không trung, hoàn toàn xứng đáng được coi là biểu tượng của thành phố.

Vành đai một, vành đai hai, vành đai ba, vành đai bốn...

Liệu những con người trẻ tuổi sống trong các “vành đai” kia có từng ngờ rằng phần lớn hạnh phúc của họ lại được định nghĩa bởi những cây cầu vượt đó?

Nhà của Hà Thái Hồng nằm trên đường Cát Tường, ngay bên dưới cây cầu vượt có mức đầu tư đến hai trăm triệu với chiều dài cả ngàn mét.

Cô thấy rằng, bên dưới cây cầu vượt mới chính là thành phố thật sự. Dân cư đông đúc, những con đường chật ních, những cái cây xám xỉn vì khói bụi, những chiếc taxi như loài gián lạng lách khắp nơi, những tờ quảng cáo đầy rẫy trên cột điện, những lô cốt tạm bợ cất vọt khi xây dựng công trình hạ tầng, hàng hàng lớp lớp dẫy xe đạp xếp chặt kín...

Như lời của mẹ Hà Thái Hồng, bà Lý Minh Châu từng nói, đi trên cầu là xe của người giàu, còn đi bên dưới là chân của người nghèo, vừa bước ra cửa đã thấy rõ sự phân biệt giàu sang, thấp hèn. “Thế giới này bình đẳng sao? Chính trị bình đẳng không có nghĩa là kinh tế bình đẳng. Ờ, lúc tắm rửa ai nấy đều trần như nhộng bên bình đẳng đấy, nhưng mặc quần áo vào rồi thì nam nữ khác biệt. Ngủ cũng bình đẳng, nhưng giấc mơ thì có khi đẹp khi xấu...” Mỗi lần xảy ra tranh cãi, trình độ thực sĩ như Hà Thái Hồng cũng không bao giờ là đối thủ của Lý Minh Châu, dù bà chỉ có bằng trung cấp. Cô chưa trải đời nhiều, lý luận suông không đo nổi với thực tiễn. Từ nhỏ đến lớn, vô số điều trong thực tế đã chứng minh rằng, nhận định của bà Lý Minh Châu hoàn toàn đúng.

Mỗi ngày đi làm, Hà Thái Hồng đều phải đi qua đoạn đường gập ghềnh để đến chân cầu chờ xe. So với cây cầu vượt mới tinh, đường Cát Tường trông đến là cũ kỹ, như cụ già mắc bệnh tim mạch cứ cách một thời gian lại lên cơn tắc động mạch. Đường như tháng nào cơ quan quản lý đô thị cũng cho đào đường, phô ra vô số những đường ống đủ màu sắc trong lòng đất, hết sửa ống nước lại sửa đường dây điện, đường ống ga... Đến khi chẳng còn gì để sửa thì mở rộng mặt đường, di dời nhà xuống cấp, xây thêm cầu vượt cho người đi bộ, các công trình của thành phố cứ mãi miết được xây lên...

Xe buýt số sáu như con bọ cánh cứng xuất hiện ở trạm đúng giờ, rồi mang theo cô chậm chạp bò lên cầu vượt. Hằng ngày thời gian vẫn luôn bị lãng phí bởi nạn ách tắc giao thông, thế nên Thái Hồng thường tranh thủ khoảng thời gian này để suy nghĩ. Khoảng bốn mươi phút sau, xe vào khuôn viên yên tĩnh của trường Đại học F. Sau khi tốt nghiệp chương trình thạc sĩ, Thái Hồng làm dân trôi nổi quanh trường nửa năm trời, cuối cùng cũng tìm được một chân trợ giảng trong Đại học F. Giữa thành phố hiện đại, sầm uất này, các trường học mọc lên như nấm, số lượng nghiên cứu sinh tốt nghiệp mỗi năm lên đến cả vạn người, nhưng chỉ tiêu giảng viên thì ít ỏi đến mức tội nghiệp. Ngay đến người có thành tích xuất sắc như Thái

Hồng nếu không được giáo viên hướng dẫn làm luận văn tốt nghiệp đề cử, cũng chẳng biết sẽ phải “trôi” đến phương trời nào...

Làm trợ giảng được một tháng, Thái Hồng dẫn một nhóm sinh viên năm hai đến tham quan phòng sách cổ trên lầu năm của thư viện trường, để làm quen với các thư mục tham khảo.

Hà Thái Hồng từng cấm rẽ tại đây suốt mười ngày khi làm luận văn tốt nghiệp. Cô biết rằng ông Thái, người quản lý phòng này chính là bố vợ của hiệu trưởng trường, chỉ có kiến thức sơ sài về sách cổ, với độ già thì luôn qua quýt cho xong chuyện, câu mà ông thích nói nhất là: “Em sinh viên này, chắc chắn em là chuyên gia trong lĩnh vực này rồi, chỉ bằng em tự vào kho sách tìm quyển này luôn nhé!” Trong khi tờ quy định dán trên cửa ghi rõ ràng rằng: “Tìm và xếp sách lên giá đều phải do thủ thư phụ trách, bạn đọc không được tự ý lấy sách.” Thường thì mọi người cần sách gấp nên cũng chẳng buồn đòi co làm chi. Chỉ có Thái Hồng từng cự lại ông một lần, đó là sau khi cô nghe đồn kho sách này từng làm mất một quyển sách cổ quý hiếm thời Tống. Cô khăng khăng yêu cầu ông Thái làm việc theo đúng quy định, kết quả là chờ suốt hai tiếng rưỡi cuối cùng ông Thái quay về với hai bàn tay không. “Trên cơ sở dữ liệu ghi là có trong đó nhưng tìm mãi chẳng thấy đâu hay là cô tự vào tìm thử xem?” Rồi không nói gì thêm, ông già đi một mạch về bàn ngồi đọc báo, luyện thư pháp khiến Thái Hồng giận tím mặt. Cho nên kho sách cổ không phải nơi tiện ở lại lâu, sau khi giới thiệu sơ qua một lượt, cô quyết định đánh bài chuẩn, bèn mỉm cười nói với sinh viên: “Mọi người có câu hỏi gì nữa không? Nếu không, lớp ta nghỉ.”

Bỗng giữa đám sinh viên, một câu có vẻ ngoài “búng ra sữa” giờ tay.

“Mời em nói.”

“Cho em hỏi, ở đây có Kim Bình Mai không?”

Thái Hồng chớp chớp mắt, rồi hít một hơi thật sâu: “Uhm... cô nghĩ là có.”

“Ở đâu? Chúng em có thể xem không?”

“Ồ... Quyển này chỉ cho các giảng viên có học vị Phó giáo sư trở lên làm tài liệu nghiên cứu.” Nhận ra ý đùa cợt trong giọng điệu của cậu sinh viên kia, mặt cô thoáng cứng đờ, nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười trên môi.

Ai ngờ cậu chàng chẳng nề nang gì: “Giờ là thời đại nào rồi mà còn không cho sinh viên xem? Cô tưởng bọn em ham lắm sao? Trên mạng đầy ra đấy, em chỉ muốn xem để biết sách giấy nó ra làm sao thôi!”

“Ha ha...” Cả đám nhao nhao hòa theo, trong phút chốc, từng gương mặt trẻ măng kia đều nhìn cô với nụ cười đầy ẩn ý.

Đã sớm nghe danh sinh viên ngành này có truyền thống thích trêu chọc giáo viên mới. Khi còn ngồi trên ghế nhà trường, Thái Hồng cũng từng bắt một thầy giáo già giảng giải “ý nghĩa đời người” cho mọi người nghe. Kết quả, thầy đọc lâu lâu câu danh ngôn của bậc thầy truyền cảm hứng – Nikolai Alekseyevich Ostrovsky: “Đời người chỉ có một, phải sống sao cho khỏi phải xót xa, ân hận vì những năm tháng đã sống hoài, sống phí, cho khỏi hổ thẹn vì dĩ vãng ti tiện và đốn hèn của mình, để khi nhắm mắt xuôi tay có thể nói rằng, cả đời ta, cả sức ta, ta đã hiến dâng cho sự nghiệp cao đẹp nhất trên đời, sự nghiệp đấu tranh giải phóng loài người.” Sau một tràng lên bổng xuống trầm, thầy mỉm cười hỏi lại: “Em à, đấy chính là ý nghĩa của đời người, em có đồng ý không?”

Ông trời ơi! Liệu cô có thể không đồng ý được sao?

Tùy cơ ứng biến, việc gì rồi cũng có cách giải quyết, nghĩ vậy, về mặt Thái Hồng dịu xuống, giọng điệu ôn hòa, nói: “Có lẽ các em không biết, trong thời kỳ xây dựng đất nước, chỉ có những vị quan to như bí thư tỉnh ủy mới có tư cách đọc quyển Kim Bình Mai này. Em muốn xem sách giấy, thử hỏi em nghiên cứu đề tài nào? Vấn đề in ấn ư? Ở đây có Thông giám cương lược thời Sùng Trinh, hoàn toàn có thể đại diện cho trình độ quan khắc của thời nhà Minh. Ông Thái, phiên ông mang một quyển ra cho mọi người xem thử.”

Ông Thái uể oải đứng dậy, liền bị cậu sinh viên kia ngăn lại: “Thông giám cương lược? Em xem quyển đó làm gì? Phòng sách cổ mà gì mà đến Tứ đại kỳ thư cũng không có, thế mà cũng gọi là phòng sách cổ sao? Thư viện không cho xem sách, thế mà cũng gọi là thư viện ư? Đổi tên thành phòng cơ mật thì đúng hơn.” Cậu nhóc nóng nảy vặn hỏi một câu.

Thái Hồng nhìn cậu, muốn cười lắm mà không dám, đành đánh trống lảng: “Uhm... Cậu hỏi hay đấy! Em nhất định nhớ đi phản ánh lại với hiệu trưởng nhé!”

“Nhưng bọn em thật sự muốn xem, tò mò lắm cô ơi, chỉ lật qua liếc một cái thôi cũng được!” Một cậu sinh viên khác lên tiếng phụ họa.

Cả đám lại nhốn nháo...

Thái Hồng bó tay, lúng túng nhìn ông Thái một cái, phát hiện ông đang nhìn cô với vẻ hả hê. Quyển sách đó đương nhiên là có, trước đây cô cũng muốn mượn nhưng chẳng bao giờ mượn được. Dù có mượn được cô cũng không dám mang ra, bởi nó có rất nhiều hình minh họa. Ngay lúc ấy, một bóng đen lướt đến sau lưng, đám sinh viên đang vui cười hí hửng bỗng im bật.

Một sinh viên ngượng ngùng cất tiếng chào: “Thầy Quý!”

Thái Hồng ngoảnh đầu nhìn, một người lạ mặt đứng sau lưng cô từ lúc nào không hay.

Người lạ mặt cất giọng nói tiếng phổ thông mang khẩu âm vùng khác: “Phan Tuấn Kiệt, em có biết phòng sách cổ phổ thông ở tầng ba không?”

“Dạ biết.”

“Đến đó tìm Lý Ngư toàn tập được xuất bản bởi nhà Nhà xuất bản Chiết Giang Cổ Tịch năm 1991. Từ quyển thứ mười hai đến quyển thứ mười bốn chính là sách giấy mà em muốn xem đấy.”

Thái Hồng vội bảo: “Các em ấy không hỏi về Lý Ngư.”

Nét mặt người đó vốn lầm lì, lừ mắt liếc qua, không những trông hung dữ mà còn có vẻ đang rất bực mình. Anh nhìn đồng hồ, quay gót định bỏ đi, trông thấy Thái Hồng vẫn đang trừng mắt nhìn mình, đành nói: “Ba quyển đó chính là Kim Bình Mai – bản khắc hình mới.”

Cậu sinh viên họ Phan đánh bạo hỏi: “Thưa thầy, đó là... bản đầy đủ phải không ạ?”

“Bản tóm lược. Thầy tin rằng cái mà em muốn xem không phải nội dung “người lớn”, mà là muốn tìm hiểu chính trị, kinh tế, văn hóa và văn học đại chúng thời Minh, phải không?”

Anh giỏi lắm, trong lúc này đó ai dám nói không phải nào?

“Dạ phải, phải ạ. Cảm ơn thầy!”

Thật là biết lựa gió phát cờ. Đối với cô giáo thì cứ bám riết không buông, truy cùng đuổi tận, còn gặp

thầy giáo thì luôn miệng dạ vâng về nịnh hót.

Kỳ thi! Rõ ràng là kỳ thi giới tính mà!

Các sinh viên lập tức giải tán, Thái Hồng thở phào nhẹ nhõm, đang định mở lời thỉnh giáo thiên thần đến giải vây là thần thánh phương nào, vừa ngẩng đầu, người đó đã biến đâu mất. Cô vội hỏi ông Thái: “Người ban nãy là...”

“Không biết.”

Sau vài phút hàn huyên với ông Thái, rồi lật xem vài quyển sách, Thái Hồng nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa mới đến giờ cơm trưa. Cô cảm thấy cổ họng khát khô, bèn xuống lầu tìm nước uống. Trong lúc đợi thang máy, cô lướt đọc bảng thông báo bên cạnh. Hóa ra hôm nay ở tầng này có một hội thảo học thuật với chủ đề: “Nghiên cứu về Bakhtin và chủ nghĩa giới tính” do ngành Nga văn và Trung văn của hai trường đại học thành phố đồng tổ chức. Dưới bảng thông báo có ghi chú: “Hội thảo có miễn phí cả phê, trà và đồ ngọt.”

Hà Thái Hồng đường đường chính chính tiến vào bên trong, tự rót cho mình một cốc cà phê Maxwell đậm đặc và nhón lấy một chiếc bánh kem hạnh nhân ở cửa vào, tìm chiếc ghế trống ở dãy sau rồi lẳng lặng ngồi xuống. Mục đích của cô chỉ là ăn xong rồi đi, nào ngờ phát hiện giọng nói phát ra từ micro hơi quen, nhìn kỹ, người đang phát biểu chính là thầy Quý ban nãy. Cô quan sát một cách kỹ lưỡng, anh khoảng hơn hai mươi tuổi, vóc người tầm thước, mảnh mai, da ngăm ngăm. Mặt hơi gầy, nhưng đường nét sáng sủa, toát lên vẻ thông minh, nghiêm nghị. Thái Hồng thầm nghĩ, tướng mạo thế kia đúng là chẳng có duyên giao tiếp xã hội, một khi gây ra sai phạm, chắc chắn sẽ rất khó được tha thứ. Nghe những lời anh ta nói trong thư viện ban nãy, còn tưởng anh ta là giảng viên môn Văn học cổ điển chứ, bây giờ lại xuất hiện trong hội thảo về Bakhtin, có hơi kỳ lạ.

Thầy Quý này nói suốt hai mươi phút vớ vẩn về hùng hổ, sắc lẹm khiến Thái Hồng cảm thấy lưng như bị kim chích. Cô đã gặp những nhân tài mới nổi như thế trong giới học thuật, họ trình bày thao thao bất tuyệt, nhìn người bằng nửa con mắt, mang lý luận ra chơi đùa, bóc tách từng mảng một, phân tích từng lớp khiến người nghe hoa mày chóng mặt, nhưng nghĩ kỹ, lại chẳng tìm ra được điểm chính, cũng không biết điều cốt lõi nằm ở đâu. Bạn sẽ nhận được nhiều sự khơi gợi, đồng thời cảm thấy anh ta mới mẻ, sáng tạo thiếu căn cứ. Với những học giả thuộc dạng “giác ngộ” này, bạn phải đứng cùng tầm cao với anh ta thì mới có thể theo kịp lối tư duy của anh ta. Đương nhiên, bọn họ dễ gây sự phản cảm từ những thầy giáo già nhất. Quả nhiên, các giảng viên trẻ bên dưới ghé tai rì rầm với nhau, vui vẻ thích thú, còn các vị giáo sư già ngồi dãy đầu thì mặt mày lạnh tanh, chẳng ai có ý kiến gì. Quan điểm học thuật của Thái Hồng không thuộc dạng bảo thủ, những cũng chẳng chịu nổi thái độ độc đoán của anh thầy này, có lẽ là người của trường khác phải đến dự “võ đài” ở đây chẳng?

Lật giờ tập tài liệu trên tay, cô tìm thấy thông tin sơ lược về anh: Tiến sĩ Quý Hoàng, bộ môn Lý luận văn nghệ - khoa Văn – trường Đại học F. Cô không khỏi ngạc nhiên, đây chẳng phải cùng ngành sao? Còn là đồng nghiệp nữa chứ. Sao cô chưa từng nghe kể về người này nhỉ? Ngẫm nghĩ một hồi cô mới bình tâm trở lại, cô đến đây cũng mới được một tháng, khoa Văn lại lớn thế này, những người cô chưa từng nghe nói chắc chắn là nhiều vô kể.

Báo cáo kết thúc, giờ là phần hỏi đáp. Hà Thái Hồng nhả nhận giờ tay: “Bài báo cáo của thầy Quý có những dẫn chứng phong phú khiến người ta có được sự thích thú sâu sắc. nhưng tôi có một thắc mắc nhỏ, thực ra là một chuỗi câu hỏi. Xin hỏi, tác phẩm của một tác giả nam làm thế nào để thể hiện kinh nghiệm của phái nữ? Làm thế nào để bật ra được tiếng nói thật sự của phụ nữ? Làm sao chúng ta có thể khẳng định được rằng người phụ nữ trong các tác phẩm đó không phải là sản phẩm tinh thần của tác giả nam? Chốt lại một câu, tiểu thuyết ngập tràn sức tưởng tượng và góc nhìn của đàn ông làm sao có thể đại diện cho phụ

nữ?”

Một mũi tên trúng ngay hồng tâm. Yes!

Thái Hồng trầm nghĩ, thầy Quý ơi, tiếp chiêu đi!

Hàng ghê thính giả xôn xao. Người ở dãy bàn trên quay xuống nhìn cô, ánh mắt đầy sự khen ngợi.

Một giây, hai giây, ba giây...

Sau tiếng rít chói tai vang lên từ micro, anh chàng tên Quý Hoàng đó cất giọng: “Chắc hẳn cô giáo này đã đọc qua Hồng lâu mộng, xin hỏi Lâm Đại Ngọc có thể đại diện cho phái nữ không? Vương Hy Phượng có thể đại diện cho phái nữ không? Tác giả Tào Tuyết Cần có phải đàn ông không? Liệu cô có phải đã quá cố chấp với chủ nghĩa bản chất giới tính chăng? Hay là quá tin vào chuyện các tác giả nam, nữ do sự khác biệt về mặt sinh học nên trong sáng tạo cũng sẽ lộ rõ bản chất giới tính? Chẳng lẽ cô không thấy rằng bản thân việc sáng tạo là vô giới tính sao?”

Thái Hồng nhấp một ngụm cà phê, cười: “Tôi không nghĩ sáng tạo là một hoạt động vô giới tính. Thầy đã quá xem nhẹ tính quy định của hình thái ý thức đối với chủ thể sáng tạo, thầy đã xem thường sự vận động của nhân tố quyền lực trong tác phẩm văn học. Tiếng nói của phụ nữ phải tìm kiếm trong tác phẩm của nữ giới.”

“Tôi không phủ định trong tác phẩm của nữ giới có rất nhiều tiếng nói của người phụ nữ, nhưng xin đừng quên, dưới sự ảnh hưởng của ý thức chế độ phụ hệ, việc phụ nữ vứt bỏ sự khống chế lời nói để tượng tượng ra một bản ngã tự do thuần túy vẫn là một thách thức rất lớn. Từ điểm trên mà nói, cho dù là tác phẩm của nữ giới cũng không thiếu tiếng nói của phái nam...”

MC hắng giọng, ra hiệu câu hỏi của Thái Hồng đã chiếm quá nhiều thời gian rồi, nhưng Thái Hồng vẫn muốn nói tiếp, vừa mở miệng đã nghe MC giảng hòa: “Thực ra đây là vấn đề gà đẻ trứng trước hay trứng nở ra gà trước, tiếng nói của nữ giới là gì cần phải nghiên cứu và định nghĩa một cách nghiêm túc. Xin mời người báo cáo tiếp theo là thầy Điền của trường Đại học E...”

Thái Hồng giận sôi máu, một đề tài hay thế, đang thảo luận dở dang lại bị người ta cắt ngang. Từ khi nào mà giới học thuật lại trốn tránh vấn đề, hời hợt, sơ sài thế kia? Cô hối hận vì đã bước vào phòng hội thảo này, nốc cạn cốc cà phê, nhét nốt miếng bánh kem vào miệng, cô bỏ về ngay giữa buổi hội thảo.

Ở tầng một cô gặp người quen, dừng chân trò chuyện đôi ba câu. Vừa bước ra cửa đột nhiên có bóng người chặn cô lại.

Ngẩng đầu lên, hóa ra là thầy Quý ban nãy.

“Cô là ai?” Anh chẳng khách khí hỏi.

Thì ra người này không những hùng hồn, hung hăng, mà còn bất lịch sự.

Hà Thái Hồng quát mắt nhìn, cười nhạt: “Tôi cảm thấy, chí ít thầy phải sửa câu hỏi thành: “Cô tên gì?”, hoặc “Quý danh của cô?” chứ!”

“Cô là ai?”

Thái Hồng lườm anh, ngênh mặt nói: “Tôi là ông nội của anh.”

THÀNH PHỐ HOANG VẰNG

Thi Định Nhu
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ăn xong bữa trưa qua loa ở căng tin, Thái Hồng bắt đầu ngáp ngáp dài. Từ thời đại học cô đã có thói quen ngủ trưa, trải qua bốn năm đại học cộng thêm ba năm làm nghiên cứu sinh, nó đã ăn sâu bén rễ, không tài nào dứt ra được. Cho nên mẹ cô thường nói, con gái ngoan, không cần tìm công việc khác đâu, số con chắc chắn là làm giáo sư rồi. Ngoài trừ giáo sư, còn có công việc nào có thể giúp con yên tâm ngủ trưa? Vì vậy, buổi trưa Thái Hồng nhất định phải ngủ một tiếng, tốt nhất là có giường, có chăn, có gối, nằm xuống có thể duỗi thẳng hai chân ra, nếu không được thì dù phải gục ra bàn, hay nghiêng ngả trên ghế cũng phải ráng chợp mắt bằng được, chứ không thể không ngủ. Tuy là trợ giảng nhưng Thái Hồng không có văn phòng riêng, cũng chẳng có phòng ký túc xá tạm thời trong khuôn viên trường. Đại học F nằm ở phía nam thành phố F, là khu vực có giá nhà đất cao nhất nơi này. Ngôi trường ở thế tựa núi hướng sông, chiếm trọn cảnh đẹp của thành phố, nhưng từ lâu đã chẳng thể mở rộng thêm, chỉ còn cách mua thêm mấy khu đất ở ngoại thành, xây dựng hai chi nhánh, mỗi ngày có đến mười mấy chuyến xe buýt qua lại, ngược xuôi giữa điểm trường và trường trung tâm. Nghe nói trong thời kỳ kinh tế kế hoạch, việc phân nhà ở tại trường F là một vấn đề hóc búa. Còn giờ là thời kỳ kinh tế thị trường nên tình hình đơn giản hơn hẳn. Trường nhất loạt không giải quyết chuyện nhà ở, nhưng ai không có nhà được nhận sáu trăm tệ tiền hỗ trợ. Trừ một số ít người có khả năng mua nhà, hầu hết những giáo viên trẻ đều thuê nhà trọ trong phạm vi cách trường năm trạm xe đỗ lại. Đương nhiên, may mắn nhất vẫn là những người dân bản địa như Thái Hồng đây, ăn nhờ ở đậu tại nhà cha mẹ, sáu trăm tệ hóa ra lại thành tiền thưởng.

Buổi chiều không có tiết dạy, Thái Hồng vốn định đi xem cuộc thi bóng chuyền do khoa tổ chức hòng có cái gọi là “thái độ nhiệt tình”. Tuy không hứng thú với thể thao nhưng chỉ cần đứng một bên hò hét cổ vũ vẫn dư sức qua cầu. Thời gian thi đấu là một giờ chiều, cơn buồn ngủ ập đến, cô đang nghĩ nên về nhà ngủ luôn hay ra xem thi đấu, bất chợt di động đổ chuông.

“Tiểu Hà?”

“Cô Trần?”

Vừa nghe giọng nói ở đầu dây bên kia, đầu óc bắt đầu mụ mị của Thái Hồng dần tỉnh táo. Người gọi đến là cô Trần Tịnh Phân, thuộc bộ môn Văn học cổ đại. Thái Hồng từng theo học môn cô dạy, là một trong những học trò cưng của cô. Trong thời gian tìm việc, Thái Hồng đã từng nhờ cô gọi rất nhiều cuộc điện thoại, viết vô số thư tiến cử cho mình.

“Nhờ em giúp cô một chuyện nhé! Hôm nay con trai cô sốt cao phải truyền nước, tiết học chiều nay em dạy thay cô có được không? Thực ra cô muốn cho nghỉ tiết học hôm nay, nhưng tháng trước con trai cô mổ ruột thừa nên đã cho nghỉ hai lần rồi, nếu nghỉ nữa cô sợ trong khoa có ý kiến.”

“Dạ được! Cô dạy môn nào?”

“Văn luận cổ đại.”

Thái Hồng suyết lần đùng ra ngất xiu.

Môn văn luận cổ đại là một trong những môn khô khan nhất của khoa Trung văn. Thời sinh viên, Thái Hồng chỉ đến lớp học môn này đúng một lần, nghe xong Tư vô tả và Hưng quan quần oán thế là tạm biệt luôn. Tuy cô đã tốn rất nhiều công sức chuẩn bị cho kỳ thi và viết luận văn, nhưng thầy dạy môn này, một thầy giáo già nổi tiếng dễ dãi vẫn tức giận đùng đùng, cho cô sáu mươi điểm, báo hại cô năm đó không lấy

được học bổng.

Đang định tìm lý do từ chối thì cô Trần đã dặn dò:

“Tiết học lúc hai giờ mười phút, em có hai tiếng để chuẩn bị bài giảng. Đừng lo lắng, em có nền tảng vững chắc, chắc chắn không có vấn đề gì. Hơn nữa, em chỉ cần giảng bài trong một tiếng đồng hồ thôi, thời gian còn lại cứ cho vài câu hỏi để sinh viên chia nhóm thảo luận, rồi cử đại diện lên báo cáo là được. Cô vừa dạy xong phần Khổng tử, tiết này là Tư tưởng văn học của Mạnh Tử, em chỉ cần chú trọng giải thích Tri nhân luận sự và Dĩ ý nghịch chí là được.”

Mạnh Tử? Mẹ ơi! Thái Hồng thăm “cào tường”, nếu là Khổng tử thì trong máy tính của cô vẫn còn lưu bài từ hồi đi học, dù sao cũng có thể “chém gió” được vài ba câu. Mạnh Tử! Trời ạ! Lần này thật sự là khóc thét! Thái Hồng thăm kêu gào: “Cô Trần ơi cô Trần! Cô có biết môn này em chỉ được sáu mươi điểm không? Cô lần này đúng là giao trứng cho ác rồi!”

Trong bụng nghĩ thế những miệng vẫn cố nói cứng: “Dạ! Được ạ!”

“Phòng học là phòng 403, tòa số 6 ở khu Đông nhé.”

Thái Hồng vội lấy bút bi ghi lên mu bàn tay: “Dạ, em nhớ rồi.”

“Cảm ơn em, nhờ em nhé!”

Đầu dây bên kia, cô Trần thở phào nhẹ nhõm, còn Thái Hồng vắt chân lên cổ chạy về phía thư viện, lao thẳng vào phòng đọc sách cổ tra tài liệu. Suốt hai tiếng đồng hồ, cô ghi ghi chép chép, soạn giáo án đại cương, nhằm tính thời gian giảng từng ý chính, khẩn trương đến quên cả ngáp. Những ai làm nghề giáo đều biết rõ, chuẩn bị bài giảng cứ phải làm hoài làm mãi, dù tốn bao nhiêu thời gian vào đó vẫn không đủ. Lần đi giảng thử, chỉ vì một bức hình minh họa trên Power Point mà Thái Hồng đã phải tìm kiếm cả ngày trời. Thấy sắp đến giờ, cô lướt nhìn bản giáo án viết lung tung như vẽ bùa, thôi kệ, tốt hay dở cũng chẳng còn thời gian nữa, cứ “xông trận” thôi! Thế là cô nhét xấp giấy vào túi, trong lúc vội vã ôm luôn vài cuốn sách tham khảo theo, ba chân bốn cẳng chạy thẳng đến tòa nhà số 6, cô thở hổn hển đứng trước phòng 403, cách giờ lên lớp đúng chín phút.

Trong giảng đường chỉ có sáu, bảy sinh viên, trên bàn mỗi người đều đặt một cuốn Tuyển tập văn luận cổ đại Trung Quốc của Quách Thiệu Ngu. Thái Hồng nhể nhại mồ hôi, bước đến chiếc bàn ở dãy đầu, ngồi xuống, sực nhớ ra mình không phải sinh viên, phải ngồi trên bục giảng mới đúng, lại vội vàng đứng dậy. May mà nhóm sinh viên người thì đọc sách, người thì tán gẫu, chẳng ai chú ý đến cô. Nhưng cô thì hồi hộp đến nỗi hai chân run lẩy bẩy, lòng bàn tay ướt mồ hôi, đầu căng như dây đàn, thế là quên sạch những gì đã chuẩn bị ban nãy. Tuy là trợ giảng nhưng Thái Hồng chưa chính thức lên lớp giảng dạy lần nào, cô chỉ là người hỗ trợ, công việc thường ngày chẳng qua là làm những việc như dẫn sinh viên đi tra tài liệu, tổ chức thảo luận, hướng dẫn viết bài luận. Trước đó, cô chỉ giảng thử vài lần lúc đi phỏng vấn mà thôi.

Ngay đêm trước hôm đầu tiên đi giảng thử, cô hồi hộp đến nỗi cả đêm không tài nào chợp mắt. Buổi sáng thức dậy, mặt mày tái nhợt, tay chân mềm nhũn, đánh răng thì làm vỡ cốc nước, ăn bánh bao thì làm dầu rơi xuống áo sơ mi. Thấy con gái cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ như người mất hồn, cha Thái Hồng sợ cô không đến trường đúng giờ, kiên quyết chờ cô đi. Trước khi xuống xe, ông đưa tay vỗ mạnh vào vai cô, nói: “Con gái à, buổi phỏng vấn hôm nay cha không có gì để nói, chỉ muốn con ghi nhớ một câu của Lâm Bưu thôi.”

“Câu... câu nào ạ?”

“Ra chiến trường, súng đã nổ, hôm nay ta nguyện chết trên chiến trường!”

Cha Thái Hồng hát bằng đúng giọng điệu trong vở kịch chiếu trên ti vi, từng chữ rành rọt, đúng âm điệu... Thái Hồng lập tức bình tĩnh lại, hơn nữa còn trở nên hưng phấn, khí thế bùng bùng bước vào hội trường, kết thúc buổi phỏng vấn trong thắng lợi.

Những lần phỏng vấn sau đó cô đều ghi nhớ câu nói này.

Hôm nay, Thái Hồng cũng nhũn nhặn, ra chiến trường, súng đã nổ... súng đã nổ, ra chiến trường...

Súng chưa nổ, tiếng chuông báo vào giờ học đã reo. Sinh viên lũ lượt kéo nhau vào lớp, cả một phòng học rộng lớn, trong chớp mắt đã kín hết không còn ghế trống.

Nhìn những đôi mắt khát khao tri thức bên dưới, Hà Thái Hồng cảm động rung rung! Nhớ đến môn Văn luận cổ đại mấy năm trước, bình thường nhiều nhất chỉ có mười sinh viên, hôm nay nguyên cả giảng đường một trăm mười chỗ được ngồi chật kín, thậm chí có vài người còn ngồi ở bậc thang do đã hết chỗ.

Một cảm giác tự hào trỗi dậy trong lòng Hà Thái Hồng. Hơn một trăm sinh viên chen chúc trên giảng đường để lắng nghe cô giảng bài, đó là một cảnh tượng hùng tráng và khí thế biết bao! Cho dù là giáo sư của Đại học Bắc Kinh đến giảng dạy cũng chưa chắc được đối xử một cách nhiệt tình đến thế!

Cô Trần giỏi quá, có thể biến một môn học khô khan trở nên cuốn hút, tiết dạy sau của cô Trần, Thái Hồng nhất định phải đến nghe mới được!

Cô đứng dậy đi đến trước bảng đen, viết tên mình lên đó, sau đó khẽ mỉm cười, ánh mắt uy nghiêm quét qua giảng đường một lượt, định mở miệng nói, bỗng dừng mặt cô biến sắc.

Cô phát hiện ra một việc lạ lùng. Hầu hết sách mà sinh viên cầm trên tay là một quyển khác... Lý luận văn học phương Tây thế kỷ hai mươi. Rốt cuộc chuyện này là sao? Chẳng lẽ sinh viên vào nhầm phòng học?

Chẳng lẽ... bao nhiêu sinh viên thế kia đều vào nhầm phòng học?

Cô hắng giọng, định cất tiếng hỏi thì ngoài cửa bỗng có một người thùng thĩnh đi vào.

Áo sơ mi trắng tinh, chiếc quần jean được giặt đến bạc màu, gương mặt gầy, đôi mắt như chim ưng...

Oan gia ngõ hẹp, Hà Thái Hồng chau mày, mặt sầm xuống, trầm giọng hỏi:

“Thầy Quý?”

Trên mặt Quý Hoàng vẫn là vẻ lạnh tanh muôn thuở, Thái Hồng quan sát anh với sự bất mãn. Hừm! Tự tin quá nhỉ! Không thèm mang theo gì cả, trên tay đến một mẫu giấy cũng chẳng có. Đúng là không coi ai ra gì! Nghề giáo là quyền dạy đạo lý, tiếp nhận tri thức, giải đáp thắc mắc... anh tưởng anh đến đây uống cà phê chắc?

Trông thấy cảnh tượng trước mặt, Quý Hoàng thoáng ngần ra, rồi tiến lên trước, hỏi: “Không biết nên xưng hô với cô thế nào?”

“Họ Hà.”

“Cô Hà, tôi nghĩ là cô đi nhầm phòng rồi. Đây là lớp học của tôi.”

“Không, đây là lớp học của cô Trần, con trai cô bị bệnh, nên tôi dạy thay cô ấy một tiết. Chắc chắn không nhầm phòng được, cô ấy đã dạy ở đây cả tháng rồi.”

“Cô Trần? Là cô Trần nào?”

“Cô Trần Tịnh Phân.”

“Tình hình là thế này, môn học này của tôi do số lượng sinh viên đăng ký quá đông, tôi đã xin phòng giáo vụ đổi sang phòng học khác lớn hơn, tuần trước họ báo với tôi rằng, phòng học của tôi là 6 – 403. Tòa số 6 này sao lại có đến hai phòng 403 được chứ?”

“Phòng giáo vụ?” Thái Hồng khoanh tay trước ngực cười. “Thế thì chắc chắn là bọn họ sắp xếp nhầm rồi. Thầy Quý, thầy tự nghĩ cách đi nhé!”

“Tôi có cả trăm học sinh, còn cô chỉ có mười mấy người. Tôi nghĩ người nên nghĩ cách phải là cô mới đúng.”

“Thầy Quý, trên đời này có từ gọi là ga lăng.”

“Cô Hà, cô rành rọt chủ nghĩa nữ quyền, hẳn phải biết từ “ga lăng” này bị mang ra phê phán từ lâu rồi.”

Dù giọng của hai người rất nhỏ, dù thái độ của hai người vẫn khách sáo, nhưng đám sinh viên vẫn ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc. Dưới bục giảng bỗng xôn xao.

Hà Thái Hồng chỉ còn cách tiếp tục mỉm cười với sinh viên, sau đó, thấp giọng nói khẽ bên tai Quý Hoàng: “Thầy Quý, chúng ta đều là người mới. Cãi nhau trước mặt hơn trăm học sinh thế này không có lợi cho hình tượng của cả thầy và tôi. Tôi không ngại nói thẳng ra ở đây...” cô nhìn thẳng vào mắt anh, gần giọng nói từng chữ, từng chữ một. “Đây là lớp của tôi, tôi bắt đầu lên lớp ngay bây giờ. Anh muốn giành lấy, được thôi! Thế thì hãy bước qua xác tôi trước! Tôi nghĩ thầy Quý đây chắc cũng không muốn xảy ra mâu thuẫn với đồng nghiệp đâu nhỉ?”

Nếu là bình thường, Thái Hồng cũng chẳng có đủ can đảm để nói những lời này, nhưng cơn giận xé lăm cũng ồan! Huống chi câu nói của Lâm Bưu đang vang vọng bên tai cô. Cô ngẩng đầu, ưỡn ngực, nở nụ cười, khoe miệng khẽ run run bởi khiêu khích trong người đang sục sôi.

Trận chiến này quyết không được thua! Nhất là trước mặt sinh viên. Đám trẻ này cứ ghé miệng truyền tai nhau, tiếng đồn bay xa, chỉ mấy ngày, tất cả sinh viên khoa Văn đều sẽ biết rằng cô dễ bị bắt nạt. Về sau, cứ xin nghỉ là tìm cô, xin nâng điểm là tìm cô, rút môn là tìm cô... chắc chắn cô sẽ gặp rất nhiều phiền phức. Cho nên, trước mặt học sinh, bằng mọi giá Thái Hồng phải gây dựng hình tượng kiên trì đến cùng nguyên tắc của mình.

Thậm chí cô còn nghĩ, nếu người này không chịu đi, cô sẽ tặng hấn ta một cú đấm, cho hấn nằm bẹp luôn.

Sau vài giây trầm mặc, Quý Hoàng chậm rãi xoay người, nói với học sinh phía dưới: “Các em, hôm nay thời tiết rất đẹp, thầy biết ở dưới vườn hoa dưới lầu có một thảm cỏ rất rộng...”

Tiết học diễn ra rất thuận lợi. Không ai giơ tay, không ai đặt câu hỏi. Mười sáu sinh viên, một phần ba lớp lên đọc tiểu thuyết, một phần ba lớp cầm cụ làm bài tập, một phần ba còn lại thì chăm chú nhìn cô giáo, nhưng ánh mắt lại mơ màng, tựa như đang thả hồn mơ mộng. Trong lúc dạy, Thái Hồng có gọi một sinh viên nam trả lời câu hỏi, hỏi một đồng cậu chàng trả lời uể oải một nẻo, tay còn cầm điện thoại nhắn tin. Cô cảm thấy thất bại ê chề. Tuy rằng lần đầu lên lớp, đa số mọi người đều thế, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn bực. Cô hối hận trước kia đã cúp học môn này, hối hận đến nỗi bỗng thông cảm với người thầy đã cho cô sáu mươi điểm kia. Người ta tức giận là có lý do đầy chữ, chỉ ít hiện giờ cô rất muốn tặng cả đám

sinh viên này “trúng ngỗng”!

Chuông hết tiết vang lên, cô mệt đến rã rời. Trong lúc xuống lầu, cô nhận được điện thoại của cô Trần Tịnh Phân.

“Tiểu Hà, sao hả? Lên lớp thế nào rồi?”

“Dạ, cũng được.”

“Lần đầu tiên, có chút hồi hộp đúng không?”

“À... Dạ...”

“Đừng lo lắng, lần đầu tiên đi dạy cô cũng gây ra nhiều chuyện lắm. Cảm ơn em đã giúp cô!”

“À, đúng rồi, cô Trần ơi! Ban này có người giành phòng học với em. Em nghĩ, cô nên phản ánh với phòng giáo vụ.”

“Ồ...” Đầu bên kia ngập ngừng một lát. “Là ai giành lớp học với em?”

“Quý Hoàng.”

Rồi cô kể lại tóm tắt tình hình lúc đó cho cô Trần nghe.

“Chết rồi! Tiểu Hà!” Trần Tịnh Phân nói. “Đây là lỗi của cô rồi.”

“Lỗi của cô?”

“Lớp học của cô vốn ở phòng 407, nhưng do tháng Chín thời tiết nóng quá, mà quạt máy ở phòng đó lại hỏng nên cô đi điều tra một vòng, phát hiện phòng 403 để trống suốt, bèn chuyển sang dạy ở 403, nhưng không báo với phòng giáo vụ.”

“Hả?” Thái Hồng há hốc miệng.

“Không sao, không sao đâu, cô quen Tiểu Quý, mai gặp cậu ấy cô sẽ giải thích cho cậu ấy sau. Mọi người đều là đồng nghiệp với nhau, mấy chuyện thế này cậu ấy không để bụng đâu.”

“Thế... uhm... Dạ được.”

Thái Hồng ủ rũ bước xuống lầu, mặt cúi gằm, lầm lũi bước đi. Lúc hết tiết, cô cố ý thu xếp đồ đạc một cách chậm rãi, nghĩ rằng sẽ có sinh viên nêu thắc mắc, đây là chiêu mà trước kia cô rất hay dùng hòng làm thân với giáo viên, nhưng tiếng chuông vừa reo lên, đám sinh viên liền cầm ba lô lên, đi một mạch. Chỉ còn lại một mình cô, tro tro đứng đó lau bảng, tắt đèn, cứ như đây không phải là lớp học, mà là nhà xác vậy...

Hoa quế dưới lầu đã nở rộ, mùi hương ngây ngất lan tỏa trong khuôn viên trường. Thái Hồng đeo ba lô, chân bắt giắc đi về hướng vườn hoa. Anh chàng Quý Hoàng đó cũng là ma mới giống cô thôi, trừ việc có cái bằng học vị Tiến sĩ ra, tình hình cũng chẳng khác hơn cô là mấy. Nhưng dáng vẻ của anh ta lại rất lão luyện, có một vị giáo sư từng nói, chỉ có giáo viên “pro” nhất mới đến lớp vào phút chót trước khi vào tiết. Hừ! Thái Hồng mắng thầm, Quý Hoàng anh là cái gì chứ? Nếu không có sự quấy rối của anh hôm nay, tiết dạy đầu tiên trong đời tôi cũng chẳng đến nỗi thảm hại như thế này, tâm hồn thuần khiết và tinh thần luôn phấn đấu vươn lên của tôi cũng không phải chịu tổn thương nặng nề đến thế.

Thái Hồng dùng suy nghĩ của mình thỏa sức đánh Quý Hoàng đến bầm dập. Bước qua một dãy cây

hoa quế, cô lại bắt gặp hắn. Ra là tiết học của hắn cũng đã xong, nhưng vẫn chưa rời đi, có mấy sinh viên đang vây quanh hắn.

Cô dừng bước, đứng sau lưng hắn, về mặt trầm tĩnh đứng đợi.

“Thầy ơi, em vẫn có chút không hiểu tiểu thuyết phức điệu là gì. Ý thầy là chỉ các loại hình thái ý thức hoặc tiếng nói hoàn toàn khác nhau cùng xuất hiện trong một bộ tiểu thuyết?”

“Ừ. Ý thầy muốn nói là tác giả không có thái độ phê phán với những tiếng nói đó. Ông không phải muốn đem tất cả những tiếng nói khác nhau đó biên tập thành một tiếng nói thống nhất để làm cái loa phát ngôn cho ý thức của cá nhân mình, mà muốn những tiếng nói đó xuất hiện một cách tự nhiên.”

“Thưa thầy, em vẫn còn một câu hỏi, liên quan đến lý thuyết Carnival hóa...”

“Đừng vội, vấn đề này thầy sẽ giảng kỹ ở tiết sau.”

“Thầy ơi, Bakhtin và Todorov...”

Thái Hồng lẳng lẳng đứng đợi suốt ba mươi phút, những em sinh viên đó mới lục tục đi về hết. Quý Hoàng cũng xoay người định bước đi, chợt trông thấy cô, anh thoáng ngẩn ra, rồi dừng lại:

“Cô Hà, cô có vấn đề gì à?”

Thái Hồng lờ mờ anh, hít một hơi thật sâu: “Tôi chẳng có vấn đề gì cả. Anh đang dạy về chủ nghĩa hình thức Nga à?”

“Phải.”

“Nói vậy thì, cả tháng nay anh dạy Phê bình mới? Cả môn này chỉ có một mình anh dạy thôi sao?”

Thái Hồng nhảm tính, môn học này thường bắt đầu dạy từ Phê bình mới, tiếp theo đó là Chủ nghĩa hình thức Nga, theo như tốc độ giảng dạy một tháng một trường phái của anh chàng này, thì đây là môn học của cả năm học. Ở khoa Văn của các trường đại học thì môn thiên về lý luận thế này là một môn học rất phức tạp, chuẩn bị giáo án khó, ít điểm thú vị, không dễ thu hút sinh viên, thường thì sẽ do những vị giáo sư có kinh nghiệm nhất định đảm nhiệm việc giảng dạy chính, hầu hết các trường hợp sẽ do mỗi giáo viên tinh thông một trường phái thay phiên nhau dạy. Thái Hồng còn nhớ, lúc trước, khi cô học môn này có đến bảy giáo sư khác nhau giảng dạy, kết quả, cô thậm chí ném một câu nhận xét chẳng chút nể nang về phía người thầy giảng chủ nghĩa giải cấu trúc: “Thưa thầy kính mến, thầy đã thành công trong việc khiến em chẳng hiểu đầu của tai nghe gì, em cảm thấy thầy thực sự không biết mình đang nói về cái gì.”

“Đúng. Cô Hà có ý kiến gì đối với đề cương của tôi à?”

“Không. Tôi chỉ muốn tìm cơ hội bắt chuyện với anh thôi.”

“Bắt chuyện?” Anh nhìn cô với cặp mắt nghi ngờ. “Tại sao?”

“Uhm... Hồi nãy cô Trần gọi điện cho tôi, nói phòng học đó đúng là của anh.”

“Ồ.” Anh cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Tôi sai rồi, xin lỗi anh. Để thể hiện sự hối lỗi của mình, tôi mời anh ăn cơm nhé!”

“Cô không cần khách sáo, tôi không đói.”

“Tôi cũng có vài vấn đề học thuật muốn thỉnh giáo anh.”

“Lần sau đi.”

“Là thế này, con người tôi rất ghét bị người khác lợi dụng sự áy náy của mình. Để không cho anh có được cơ hội đó, bữa cơm này tôi nhất định phải mời anh.”

“Từ trước đến giờ tôi chưa từng lợi dụng sự áy náy của người khác.”

“Chỉ là bữa cơm nhạt, ở ngay trong căng tin thôi mà.”

Thái Hồng cảm thấy giọng điệu mình lúc này hơi giống đang van xin, thế mà anh chàng này chẳng chịu nể mặt chút nào. Cô nở nụ cười gượng gạo, nhưng vẫn cố đứng chắn ngang lối đi của anh.

Quý Hoàng cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Được thôi.”

Chương 3

Quý Hoàng đẩy chiếc Merida từ bãi đỗ xe ra, hình như anh là người yêu thích xe đạp địa hình.

Thái Hồng cũng rất thích đạp xe, giống như người cha làm tài xế của mình, Thái Hồng rất thích loay hoay với mấy thứ máy móc. Nhưng từ khi chiếc xe mới toanh thứ ba của cô bị mất trộm trong khuôn viên trường, cô đã từ bỏ đạp xe, chuyển sang ngồi xe bus đi làm.

“Anh thích ăn ở căng tin bên nào? Khu Đông? Khu Bắc? Khu Tây? Hay khu Sướng Xuân Viên?” Thái Hồng hỏi.

“Có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có! Món Tứ Xuyên và đồ xào ở khu Đông được lắm. Canh là lẩu ở khu Bắc thì ngon. Khu Tây nổi tiếng về bánh và hải sản. Còn khi Sướng Xuân Viên há, chủ yếu là món phương Bắc. Thầy Quý là người ở đâu?”

“Tôi là người phương Bắc. Nhưng tôi thích món Tứ Xuyên.”

Thái Hồng không kiềm được liếc nhìn anh một cái. Người phương Bắc ư? Không giống lắm. Nếu về mặt không lắm lì, ánh mắt không sắc lẹm, chắc anh cũng được coi là một chàng trai khôi ngô. Nhưng đáng người anh không mấy cao, chưa đến một mét tám, người gầy khiến chân và cánh tay trông rất dài. Mấy sư huynh người phương Bắc của Thái Hồng ai nấy đều cao to, vạm vỡ, vai u thịt bắp, thế nên cô cảm thấy ngoại hình của Quý Hoàng cũng y như tên của anh vậy, thanh mảnh tựa trúc, trầm lắng thanh âm cổ kính và chan chứa hơi thở của vùng sông nước Giang Nam. Thậm chí cô còn nhớ đến một bài thơ: “Một mình trong khóm trúc, gảy đàn rồi hát chơi, rừng sâu kẻ không biết, trăng sáng chiếu lên người...”

“Thế thì đến căng tin bên khu Đông ăn nhé! Khu Đông thì tôi rành lắm, nó gần ký túc tôi ở lúc trước mà, thời gian thi cao học ngày nào tôi cũng ra đó ăn, lại còn ăn nhiều, tính ra giá tiền cũng ngang với mấy món ăn thập cẩm. Tôi đề nghị anh thường xuyên đến đó ăn”. Vừa nói, Thái Hồng vừa sải bước đi trước dẫn đường.

Quý Hoàng bảo: “Tôi cảm thấy mấy món thập cẩm ở đây cũng khá ngon đấy chứ? Ngon hơn so với trường tôi trước kia.”

Thái Hồng không nén được muốn hỏi anh học trường nào, nhưng lại nghĩ chuyện này sớm muộn rồi cũng biết, nếu cứ hỏi, không khéo lại bị người ta hiểu nhầm mình có ý gì với hắn. Hơn nữa, Đại học F là trường đại học trọng điểm của quốc gia, được phân đến đây sau khi tốt nghiệp chắc chắn không phải hạng thường.

Vừa đi vừa chuyện trò, hai người đã đến căng tin. Bốn giờ chiều, chưa đến giờ cơm tối, quầy bán đồ xào ở tầng hai cũng không đông khách lắm.

Họ ngồi xuống chiếc bàn ngay cạnh cửa sổ, cô nhân viên phục vụ mang trà lên, đưa tờ thực đơn cho hai người.

Thái Hồng thích ăn ngon, trông thấy các món ăn ngon mắt, tâm trạng vui tươi hơn hẳn, cô cứ tùm tùm cười: “Thầy Quý, thầy thích ăn gì? Cứ tự nhiên gọi.”

“Tôi không rành mấy món ăn ở đây, để cô gọi thì hơn.”

“Thế tôi quyết định thay thầy nhé!” Thái Hồng không khách sáo, đến thực đơn cũng chẳng buồn nhìn, nói với cô nhân viên: “Thịt viên tứ hỷ, thịt bò sốt cay, cá diếc sốt đậu, củ sen xào, uhm... Canh gì nhỉ? À, canh bò câu ở đây cũng ngon lắm, thế thì chọn canh bò câu hầm nhân sâm hoàng kỳ đi. Canh này bổ, có một thời gian rất được ưa chuộng, mọi người gọi nó là canh trạng nguyên.”

Nói đến các sự tích ở ngôi trường này, Thái Hồng vô cùng rành rẽ. Dù sao cô cũng trụ ở đây bảy năm rồi, lại là người bản địa, đối với lịch sử, hiện trạng và nếp sống của trường F cô đều tìm hiểu kỹ lưỡng và đã trải nghiệm qua.

“Tôi cảm thấy hai người ăn thì gọi hai món mặn một món canh là đủ rồi, không cần thịt bò sốt cay và cá diếc sốt đậu đâu. Cô phục vụ, phiền cô bỏ hai món này được không?”

Thái Hồng vội ngăn cản: “Đừng khách sáo, ăn không hết có thể cho vào hộp đem về.”

“Thật sự là không cần, cô đừng tốn kém quá.”

Thái Hồng hơi lúng túng. Cô rất hiếm khi đãi ai đi ăn, đi ăn hàng thường được mời là nhiều, hiếm hoi lắm mới có cơ hội hào phóng một lần, không ngờ lại không được tự do gọi món... Hay anh chàng này đến từ vùng khác, văn hóa cũng có chút khác biệt chăng?

Cô nhấp một ngụm trà, mỉm cười: “Quên chưa giới thiệu, tôi là Hà Thái Hồng, thuộc bộ môn Văn học hiện đại và đương đại.”

“Cô là học trò của Quan Diệp đúng không?” Anh hỏi.

Thái Hồng nhướn mày: “Sao thầy biết?”

Anh cười: “Thầy nào thì trò đấy mà.”

“Ý thầy là về mặt tài năng?”

“Cô ấy còn có mặt khác sao?”

“A... Uhm... Không có.” Hà Thái Hồng trầm nghĩ, thầy Quý à, thầy chưa nghe qua chuyện của giáo sư Quan Diệp tiếng tăm lẫy lừng của khoa Trung văn sao? Cô tài năng xuất chúng nhưng bị nhơ danh tiếng xấu bởi ở độ tuổi bốn mươi lăm vẫn quyến rũ thành công nhiều sinh viên nam, trong đó có một người yêu quá hóa hận, cuối cùng tự sát và trở thành đề tài xôn xao của trường F ba năm trước. Cha mẹ người đó phẫn uất, đã kiện cô ấy ra tòa tội quấy rối tình dục khiến cô ấy suýt nữa phải vào tù, từ đó bị tước đi tư cách hướng dẫn tiến sĩ.

“Tôi rất thích Quan Diệp, ý tôi là, tài năng của cô ấy.”

“Tôi sùng bái cô ấy. Nếu cô ấy là đàn ông, tôi sẽ theo đuổi cô ấy bằng được.”

Thái Hồng vừa dứt câu, thấy Quý Hoàng tỏ ra vẻ vô cùng ngạc nhiên, cô vội nói: “Anh đừng để ý, chỉ là câu nói đùa thôi.”

“Cô Hà, học thuật và tình yêu là hai chuyện khác nhau.”

“Là một... Cả hai đều cần có cảm xúc mãnh liệt.”

Xem ra đây không phải một đề tài thích hợp để bàn luận. Quý Hoàng trầm tĩnh lái sang chủ đề khác:

“Nói đến cảm xúc mãnh liệt, cô có thể giới thiệu cho tôi cuốn sách nào mà cô có cảm xúc mãnh liệt không?”

“Tuyển tập trình thám của Sherlock Holmes.”

Thức ăn được mang lên, Quý Hoàng dừng đũa: “Thế chẳng phải tôi có thể đoán được mật mã cô thường dùng rồi sao?”

Thái Hồng cười ha ha, hỏi: “Mật mã tôi thường dùng là gì?”

“221B, đúng không?”

Thái Hồng ngẩng lên, khẽ nheo đôi mắt to tròn của mình: “Thuốc lá mà bác sĩ Watson thích nhất là...”

“Ship’s tobacco.”

“Câu nói giàu tính triết lý nhất mà Sherlock Holmes từng nói là...”

“Chúng ta theo đuổi, chúng ta muốn bắt lấy. Nhưng cuối cùng trong tay chúng ta còn lại gì? Chỉ là một ảo ảnh, hoặc thứ tệ hơn cả ảo ảnh, khổ đau.”

Đing đoong...

Như có thứ gì đó bị ấn mạnh vào tâm hồn Thái Hồng. Mặt cô chợt đỏ ửng, bao nhiêu lời muốn nói dồn lên cổ họng mà không thốt ra được. Quý Hoàng bỗng dừng lại, tay chỉ vào một đĩa thức ăn trên bàn, hỏi:

“Món này ngon quá, tên là món gì vậy?”

Hà Thái Hồng mấp máy môi, rồi ngoảnh đầu gọi cô phục vụ: “Cô phục vụ!”

“Quý khách còn muốn gọi thêm món gì ạ?” Cô phục vụ khác có vẻ như sinh viên bước đến hỏi.

“Món mà tôi gọi... À, thịt viên tứ hỷ.”

“Đây là món thịt viên tứ hỷ.”

“Món thịt viên tứ hỷ mà tôi gọi là món ăn Sơn Đông nổi tiếng được làm từ nắm đông cô, măng, trứng gà, gừng, hành, nước tương, rượu Thiệu Hưng, muối cất, hồi hương... Đây không phải thịt viên tứ hỷ, đây là thịt viên hầm.”

“Nó đều là thịt viên đấy thôi... Giá tiền cũng tương đương nhau.”

“Bản chất của hai món khác nhau. Một món là rán, một món là hầm.”

“Bản chất của cả hai đều là thịt heo.” Cô nhân viên chớp đôi mắt long lanh.

Thái Hồng vênh mặt bảo: “Cô này, cô làm việc trong quán mà không phân biệt được thịt viên tứ hỷ và thịt viên hầm, đây gọi là tắc trách, không thạo nghề, khái niệm cơ bản sai lệch. Tôi không tranh cãi với cô, gọi quản lý ra đây. Món này tôi không gọi, tôi sẽ không trả tiền.”

“Uhm... Đừng gọi quản lý ra được không?” Giọng của cô nhân viên liền xuôi xị, giờ ngón tay trở đang quần băng keo cá nhân. “Hồi nãy em mang đồ ăn lên bị phồng dầu, đau quá nhất thời phân tâm, nhớ

nhằm tên...”

“Tiểu thư, cô trông tôi thế này có phải rất ngốc nghếch rất tốt bụng? Đúng, tôi rất tốt bụng, nhưng lòng tốt của tôi không phải để cho người ta lợi dụng. Đừng viện lí do nữa, tôi muốn gặp quản lý của cô.”

Cô nhân viên mặt buồn rười rượi đi vào trong. Lát sau, lại buồn rười rượi đi ra, mang lên cả hai đĩa thịt viên tứ hỷ.

“Phạm lỗi biết sửa sai, như vậy là tốt.” Thái Hồng nhìn đĩa thịt viên một hồi rồi gấp cho vào đĩa của mình.

Sau đó cô trông thấy nước mắt cô nhân viên phục vụ kia lăn rơi xuống, cuối cùng ôm mặt khóc nức nở.

Thái Hồng liền trở mặt: “A... Em... Chỉ là chuyện vặt thôi mà, sao em phải khóc như vậy chứ?”

“Huhu... Em bị quản lý đuổi việc rồi... huhu... Em không nhận được lương... Huhu... Tuần sau phải đóng tiền nhà rồi... Em sắp phải ra đường ngủ rồi...”

“Em là sinh viên trường này?”

“Em vừa tốt nghiệp... Em chưa tìm được việc làm... Nhà em ở dưới quê”

“Sao em không nói sớm?” Thái Hồng đứng dậy. “Đề chị đi nói với quản lý, ban nãy chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Quản lý từ lâu đã không hài lòng với em, luôn muốn đuổi em...”

Quý Hoàng thờ dãi, rút ví: “Em này, tiền thuê nhà của em là bao nhiêu?”

“Ba... Ba trăm tệ”

“Đây là ba trăm tệ, em cầm lấy dùng trước đi...”

“Thầy tốt quá, em cảm ơn thầy nhiều.”

Người ta đã phong độ thế rồi, Thái Hồng cảm thấy mình cũng không biểu hiện quá tệ, cũng vội vàng rút ví ra: “Đây là hai trăm tệ, em cũng cầm lấy đi. Tìm công việc nào tốt hơn một chút, sinh viên đại học có gì mà không làm được hả, sao lại phải đi làm việc này!”

“Thầy cô tốt quá, số tiền này coi như em mượn tạm hai người. Sau này nhất định sẽ trả.”

“Thôi, không cần trả đâu, đừng khóc nữa. Tay bị bỏng, em về sớm nghỉ ngơi đi.”

Cô sinh viên đó cầm lấy tiền, thút tha thút thít rời khỏi.

Thái Hồng quay đầu lại hít một hơi thật sâu, nhìn Quý Hoàng: “Thầy Quý, xin hãy nói với tôi rằng những lời ban nãy của cô bé đó hoàn toàn là sự thật đi, cô nàng lấy năm trăm tệ của chúng ta!”

“Tôi cảm thấy là thật...”

“Thế thì thầy Quý, xin thầy đồng ý, bữa cơm này thầy bỏ tiền, bởi vì tất cả tiền của tôi đã cho cô nhóc hết rồi”

“Cô Hà, nếu cô không quá chấp nhặt chuyện thịt viên tứ hỷ và thịt viên hàm thì ví tiền của chúng ta vẫn còn căng phòng...”

“Thầy Quý, tôi vẫn phải nói, thịt viên tứ hỷ và thịt viên hàm về bản chất thực sự rất khác nhau! Hai loại thịt viên này không thể coi là một được.”

Quý Hoàng đưa mắt nhìn cô, thờ dãi, từ chối tiếp tục tranh luận.

Ngay lúc đó, ánh mắt Thái Hồng lướt qua cửa sổ, nhìn xuống dưới, cô đột nhiên nói:

“Thầy Quý, chiếc xe đạp màu da cam là của thầy đúng không? Có người đang trộm xe của thầy kia!”

Cả hai bèn phóng ngay xuống dưới lầu.

Kẻ trộm đã cưỡi xe đạp của Quý Hoàng chạy xa trăm mét rồi.

Hà Thái Hồng, vừa đuổi theo vừa hét: “Cướp! Cướp! Có người trộm xe đạp!”

Cô muốn đuổi theo tiếp, bỗng bị Quý Hoàng kéo giật lại, anh nói: “Đừng hét nữa, không ai có thể lấy cắp đồ của tôi được đâu. Nói rồi anh chặn một sinh viên đang nam chạy ngang qua: “Tôi là giáo viên của trường, đây là thẻ công tác của tôi, cho tôi mượn xe đạp của em dùng chút nhé!”

Rồi anh lao vút đuổi theo, trong chớp mắt đã mất hút.

Cậu sinh viên chu môi huyết sáo, nói với Thái Hồng: “Thầy ở khoa Thê dục ạ?”

“Khoa Trung văn.”

Cậu chàng quay ngoắt lại nhìn cô: “Khoa Trung văn? Thê thì em dám cá là thầy ấy không đuổi kịp, mấy thằng trộm xe đa số đều thuộc khoa Thê dục cả. Đây, đến cái khóa to dùng như thế mà chúng chỉ dùng tay bẻ là đứt.”

“Em này, em xem phim võ hiệp quá nhiều rồi đấy.”

Nhưng trong đầu Thái Hồng không nén nổi những dòng suy nghĩ miên man. Bàn tay Quý Hoàng kéo giật cô lại, rất ấm, rất có lực, và vẻ trầm tĩnh, vững vàng của anh đã trấn áp được cô. Chợt cô phát hiện anh tuy mảnh khảnh nhưng người đầy cơ bắp săn chắc. Anh đi xe đạp trông cũng thật ra đáng!

Hai mươi phút sau. Quý Hoàng một tay lái xe đạp của mình, tay kia dắt chiếc còn lại ung dung xuất hiện trước mắt cô.

“Xin lỗi, tôi chậm vài phút, tôi đã đưa kẻ trộm đến phòng bảo vệ rồi.”

“Cũng không khó lắm, khuôn viên trường chỉ rộng thế này, hấn ta có thể chạy đi đâu cơ chứ?”

Trả lại xe, cả hai quay lại căng tin, thức ăn đã nguội ngắt. Thái Hồng không quen ăn thức ăn nguội, chỉ ăn qua quýt vài thìa cơm với canh. Ngược lại Quý Hoàng đói meo, chén sạch đồ ăn trên bàn. Thấy trong đĩa của Thái Hồng còn một viên thịt viên tứ hỷ, anh rất lịch sự hỏi: “Cô có phiền không nếu tôi ăn nó?”

Thái Hồng ngẩn người... Viên thịt đó tuy cô chưa đưa vào, nhưng nó nằm trong đĩa của cô, dù sao cô cũng đã dùng đĩa của mình để gắp. Thái Hồng cười, có chút ngượng ngùng: “Không... Không sao!”

Người ngồi trước mặt cô từ tốn ăn hết viên thịt viên tứ hỷ, Thái Hồng cảm thấy đáng về anh rất buồn cười, thoáng ngập ngừng, cô nói: “Thầy Quý, tôi có thể hỏi thầy một câu hơi riêng tư không?”

“Cô cứ hỏi.”

“Tại sao thầy không bao giờ cười?”

“...Không phải không cười, chỉ là hơi ít cười.”

“Thường thì một ngày thầy cười mấy lần?”

“Có thể ba năm tôi sẽ cười một lần.”

Khi anh nói câu này thì Thái Hồng đang uống trà, kết quả là “phụt”, cô phun ra hết.

THÀNH PHỐ HOANG VẰNG

Thi Định Nhu
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Vì bữa cơm không đâu vào đâu ấy mà Thái Hồng về nhà muộn. Bị anh thầy Quý hải hước kia ngắt ngang, chẳng hiểu sao tâm trạng cô cũng vui vẻ trở lại.

Nhà của Thái Hồng là nhà số 14 – lầu 7 – tòa 36, thuộc khu tập thể dành cho công nhân viên xưởng cơ khí Quang Hoa. Tòa nhà cũ kỹ ba mươi năm tuổi, thường được gọi là nhà lắp ghép, được xây bằng những tấm bê tông cốt thép đúc sẵn rồi lắp ghép lại mà thành, tường ngăn cách chỉ là một bức tường xi măng mỏng dính, tiếng động bên nhà hàng xóm có thể nghe rõ mồn một. Nhà của Thái Hồng ở tầng cao nhất, trời nắng thì nóng, trời mưa thì dột, mùa hè nóng như lò nung, mùa đông lại lạnh như tủ đá. Trong nhà cũng có máy điều hòa, nhưng tiền điện mắc quá phải hạn chế dùng, vậy nên phải nói là tháng Chín, tháng Mười là tháng đẹp nhất đối với những căn nhà lắp ghép.

Ngay cả với loại nhà lắp ghép như thế, khi phân chia nhà cũng phải giành nhau sút đầu mẻ trán. Nếu không phải bà thím xếp trước nhà cô chê số mười bốn không may mắn, từ bỏ quyền lợi thì cả nhà Thái Hồng vẫn phải tiếp tục sống ở trong một căn nhà trệt vừa nhỏ vừa hẹp, lại phải sử dụng nhà vệ sinh công cộng cũng nên!

Lúc Thái Hồng về đến nhà, bà Lý Minh Châu đang ngồi dưới lầu cùng nhặt rau với mấy bà hàng xóm. Thái Hồng nhìn mẹ, thở dài nãy nê. Nếu như không phải ở thời đại này, có lẽ mẹ cô đã không phải chịu khổ, không phải sống cuộc sống như thế này. Trước giải phóng, ông ngoại Thái Hồng từng là nhà tư sản lớn nhất thành phố, bà ngoại Thái Hồng mười sáu tuổi đã được gả cho ông, về làm vợ ba. Bà rất được sủng ái, cho nên Minh Châu có một tuổi thơ vô cùng vẻ vang. Những ngày vui ngắn chẳng tày gang, thời chiến loạn, ông ngoại mang cả nhà qua Đài Loan lánh nạn, đúng lúc đó, ông ngoại của Minh Châu lâm bệnh nặng, mẹ bà đưa bà về Quảng Châu thăm bệnh, không kịp quay lại. Do mối quan hệ với tư sản mà trong thời kì Cách mạng văn hóa, bà ngoại của Thái Hồng bị hành hạ đến chết đi sống lại, đời nghèo cộng thêm bệnh tật. Trước khi mất, bà giao Minh Châu cho Hà Đại Lộ, một công nhân xuất thân ba đời bần nông nhưng có gia đình theo cách mạng. Nhận được sự “điều hòa” bởi thành phần giai cấp của Hà Đại Lộ, Lý Minh Châu mới có thể sống qua những năm tháng khó khăn ấy. Sau đó, quan hệ hai bờ diu xuống, Lý Minh Châu tìm trăm phương ngàn kế để liên lạc với người nhà bên Đài Loan, nhưng qua nhiều người bà biết được cha mình đã qua đời từ lâu, gia sản đã bị hai phu nhân và con cái họ phân chia hết, họ sợ mẹ con cô tranh giành tài sản nên phớt lờ những lá thư mà Minh Châu gửi qua. Lúc đầu, Lý Minh Châu tức giận, tuyên bố tìm luật sư kiện họ, nhưng Hà Đại Lộ chỉ xem như gió thoảng bên tai. Mùa đông năm đó, bệnh viêm khớp của Minh Châu tái phát, nằm viện suốt hai tháng không khỏi, Thái Hồng dẫn bà đi khám Đông y, uống cả đồng thuốc, lại bị bắt đi học Thái cực quyền, sau đó bà mới không làm âm ỉ nữa.

“Ồ, Minh Châu, con gái bà về rồi kia!” Di Trần ở tầng hai cười, bảo.

“Biết nó về giờ này nên tôi mới ngồi dưới lầu đợi nó.” Lý Minh Châu cảm nữa rồi giá đỡ đã nhặt xong, đứng dậy, hỏi: “Thái Hồng, cái anh chàng Tần Tiểu Đồng mà Di Trần giới thiệu cho con lần trước, hai đứa tiến triển ra sao rồi?”

Thái Hồng cúi nhìn đất, ấp úng: “Bọn con có gặp hai lần, rồi không liên lạc nữa.”

“Ồi trời ơi! Sao lại thế chứ?” Lý Minh Châu giậm giậm chân. “Điều kiện của Tiểu Tần tốt thế, cao một mét tám, gia đình có hai ngôi nhà, ông già là người làm kinh doanh lớn, từng tuyên bố rằng chỉ cần cậu con trai kết hôn là sẽ cho cậu ta căn nhà bên khu Tân Giang. Con có biết khu đó thế nào không hả? Là

kiểu nhà chung cư hai tầng đấy! Một căn hộ hai tầng, một trăm hai mươi mét vuông, nhà cậu ta ở tầng sáu, có cả thang máy. Tính riêng căn đó thôi đã mấy triệu rồi, còn nội thất nữa... Cha mẹ người ta cũng nói rồi, muốn tìm một cô con dâu tri thức, hiểu lễ nghĩa... Di Trần, di nói thử xem, nhắc đến tri thức, lễ nghĩa, Thái Hồng nhà tôi là giảng viên đại học, học vấn cao, lại xinh đẹp, sắp tới học tiếp tiến sĩ tại chức, xung quanh đây liệu có ai có tri thức, hiểu lễ nghĩa hơn nó không hả?” Con giận bốc lên đầu, Lý Minh Châu cao giọng nói: “Con gái ngoan à! Con không nể mặt mẹ con, nhưng cũng phải nể mặt di Trần chứ, đúng không? Con cũng không còn nhỏ nữa, chẳng mấy chốc mà thành ế chồng, còn ở đó kén cá chọn canh, chọn tới chọn lui, cuối cùng lượm phải gã không ra gì thì khổ.”

Thái Hồng sượng trân. Những khu nhà như thế này có cái gọi là “văn hóa hộ dân”, những gia đình ở đây coi trọng tình làng nghĩa xóm, vay mượn đồ hay giúp nhau đưa đón con đi học là chuyện hàng ngày. Mấy dì, mấy thím ngồi đây đều là những người hàng xóm đã trông coi cô từ nhỏ đến lớn, mọi người ngẩng đầu lên, nhìn cô với vẻ luyến tiếc. Khổ nỗi Lý Minh Châu đã ban bố nhiệm vụ cho mấy bà thím này từ lâu, nhờ họ “quan tâm” đến Thái Hồng, làm cô ngày nào về nhà cũng bị bao vây, không “báo cáo tình hình” là quyết không cho lên nhà.

Thái Hồng cười gượng: “Mẹ à, không phải thế, không phải con không liên lạc với anh ta, mà là anh ta không liên lạc với con. Anh ta gọi điện cho con một lần, con gọi đáp lại một lần, sau đó anh ta chẳng gọi thêm lần nào nữa. Mẹ cũng không thể bảo con “cọc đi tìm trâu”, chạy theo anh ta chứ, đúng không? Di Trần, con làm như thế, không có gì sai chứ ạ?”

Thái Hồng không có hứng thú lắm với kiểu “văn hóa hộ dân” này, nhưng những thanh niên trong khu tập thể người thì học đại học, người thì đi làm ăn... lũ lượt kéo nhau ra ngoài tỉnh sinh sống, Thái Hồng đương nhiên trở thành đề tài bàn tán của mọi người.

Di Trần phẩy tay, cười xòa: “Cái đó là chuyện của thanh niên các cháu, mấy bà già bọn di chỉ là bắc cầu cho các cháu thôi. Nói đi cũng phải nói lại, thanh niên bây giờ... Ôi thôi, không nói nữa. Thái Hồng, nếu cháu vẫn có ý thì di sẽ nói vun vào cho, mẹ của Tiểu Đồng cũng thích cháu lắm đấy...”

“Không! Không! Di Trần, chuyện này để cháu tự giải quyết là được rồi.” Thái Hồng ngượng đến nỗi không biết trốn vào đâu.

Lý Minh Châu lạnh nhạt đứng bên cạnh nhìn, bà hít một hơi thật sâu, đứng dậy, phui bụi trên người, nói: “Thái Hồng, về thôi!”

Thái Hồng dìu mẹ mình bước lên lầu. Từ khi mắc bệnh viêm khớp, Lý Minh Châu lên xuống cầu thang không được thuận tiện cho lắm, cả nhà cô tích cóp tiền định chuyển sang một căn hộ ở tầng thấp hơn, hoặc ở tầng cao hơn cũng được, miễn là có thang máy. Nhưng những căn nhà cũ như thế này bán không được giá, căn hộ chung cư mới xây ở gần đây thì quá đắt đỏ, còn dọn đến nơi xa hơn một chút thì lại khó khăn giao thông cho Lý Minh Châu và Thái Hồng, thế nên đến giờ vẫn ở khu nhà này. Vậy mà trong chớp mắt, giá nhà đất tăng vùn vụt, càng trì hoãn càng không có hy vọng. Cha của Thái Hồng mỗi ngày đều dậy từ năm giờ sáng lái taxi, nhưng taxi ở thành phố này nhiều vô kể nên tiền cũng chẳng dễ kiếm. Năm ngoái lại bị một vụ tai nạn nhỏ, người thì không bị thương nhưng xe hỏng, phải đem đi sửa, tổn mất hơn mười ngàn tệ, muốn mua xe mới nhưng không đủ tiền, phải tiếp tục dùng xe cũ, cũng chẳng dám chạy đường xa.

Vào trong nhà, Lý Minh Châu ngồi xuống, Thái Hồng rót cho bà cốc nước trà xanh. Minh Châu nhìn con gái, vừa thờ vừa nói: “Nói vậy là... cậu ta chê nhà mình?”

“Mẹ nghĩ rằng có học thức thì được cộng điểm sao? Thời buổi này, người có học thức cao chỉ có thể bị trừ điểm, nếu là gái đã có con và ly hôn thì chỉ còn một con đường chết mà thôi.”

“Con gái ngoan, mẹ xin lỗi con! Nếu con sinh sớm vài chục năm, từ lúc ông ngoại con còn sống thì đã chẳng phải chịu cảnh này rồi. Năm xưa ông ngoại con cưng chiều mẹ lắm, riêng vú em cũng đã năm, sáu người. Cả nhà cùng ăn cơm, phụ nữ, trẻ con ngồi ở bàn khác, chỉ có mẹ được ông ôm trong lòng, bón cho ăn trước rồi ông mới ăn.”

Những lời này Lý Minh Châu đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần, Thái Hồng nghe nhàm cả tai, nhưng người lớn tuổi, tư duy của họ cũng như hình tròn, bất luận là suy nghĩ chuyện gì, quanh đi quẩn lại rồi cũng về chỗ cũ. Thái Hồng rất thông cảm với mẹ, mỗi lần như vậy cô đều im lặng. Thời thơ ấu là thời kỳ huy hoàng nhất của bà, cũng nên để cho bà hồi tưởng lại một chút.

“Thôi, chuyện qua rồi không nói nữa. Nói vậy là, thằng nhóc họ Tần đó không mặn mà với nhà chúng ta?”

“Vâng.”

Mắt Lý Minh Châu lóe sáng, bà chộp lấy tay của Thái Hồng, nói: “Loại đàn ông như thế tuyệt đối không được lấy, từ đầu đã không coi trọng mình, về sau còn biết trông cậy gì nữa? Con ốm nó sẽ chăm sóc con sao? Không có tiền nó chịu nuôi con sao? Cuộc đời này là như thế đấy, đàn ông tìm kiếm giàu sang, phụ nữ tìm kiếm đàn ông. Đàn ông hy sinh phụ nữ để tạo dựng thành công cho chính mình, phụ nữ hy sinh chính mình để tạo dựng thành công cho đàn ông. Nếu chúng ta phải hy sinh nhiều thế thì tuyệt đối không được hy sinh nhầm người. Hiểu không hả? Nếu không thì sẽ xôi hỏng bỏng không, mất cả chì lẫn chài đấy con ạ.”

“Được rồi mà mẹ, mẹ đã nhìn thấu cõi hồng trần rồi đấy.”

“Làm phụ nữ không cần nhìn thấu cõi hồng trần, chỉ cần thấu đàn ông là được rồi.”

Mỗi lần nói đến những chuyện này, chẳng hiểu sao Lý Minh Châu lại vô cùng kích động. Thái Hồng biết rõ đó là bà đang thâm mắng chuyện năm xưa bà ngoại chỉ vì để thoát khỏi “năm thành phần đen tối” mà ép bà phải hạ mình lấy người công nhân thô lỗ Hà Đại Lộ. Theo tình hình thời đó, nếu không phải vì Lý Minh Châu có vẻ ngoài quá xinh đẹp khiến Hà Đại Lộ trúng tiếng sét ái tình, bất chấp sự phản đối của cha mẹ, quyết lấy bằng được bà thì bà cũng chẳng với tới được ông. Tiểu thư giai cấp tư sản vừa được gả vào nhà, mẹ của Hà Đại Lộ đã tung chiêu phủ đầu. Mỗi ngày Minh Châu phải dậy sớm nấu cháo, nấu nước cho cả nhà. Trời đông lạnh phải giặt quần áo của cả nhà, không được dùng nước nóng vì sợ để lại dấu. Mấy tháng sau, tay bị lạnh sưng như cái bánh bao, năm nào da tay cũng nứt nẻ, khiến đôi bàn tay búp măng ngọc ngà trở thành một đôi chân gà vừa đen vừa thô. Khó khăn lắm mới chịu được đến thời cải cách mở cửa, Lý Minh Châu chê Hà Đại Lộ lương ba cọc ba đồng, bắt ông chuyển sang nghề lái taxi. Năm đó, lái taxi thực sự kiếm được tiền, nhưng Hà Đại Lộ nghiện rượu, làm gì cũng phải nhăm nháp vài ba ngụm, nên lái xe xảy ra chuyện suýt, không bị phạt tiền thì gây tai nạn, đã từng bị treo bằng lái xe. Chiếc Santana đang lái hiện nay cũng là góp tiền mua chung với một tài xế khác, làm ngày làm đêm cũng chỉ kiếm được hai bữa cơm, vậy nên hy vọng được ở nhà mới đặt cả lên vai Thái Hồng. Hôm giới thiệu Tần Tiểu Đồng, Lý Minh Châu nói với con gái rằng, loại căn hộ hai tầng này là tốt nhất, sau này con sinh con thì cha mẹ qua đó trông con giúp, cha mẹ ở tầng dưới, các con ở tầng trên, không ai làm phiền ai. Không ngờ mộng đẹp lại tan vỡ nhanh như thế!

So với một Minh Châu nhanh mồm nhanh miệng, Thái Hồng thiếu hẳn tính chua ngoa. Tranh cãi với bà thì thà vào địa ngục còn hơn! Thái Hồng nén nổi bức tức, cầm lấy rô giá đồ kia, nhặt từng cọng một. Cô biết mẹ mình một khi đã nói thì lời sẽ tuôn ào ào chẳng ngừng lại được, lý luận với bà là một việc tổn hao sức lực, thôi thì cứ ậm ừ cho qua chuyện, mệt rồi thì bà tự dừng lại thôi.

“Thái Hồng, cậu bạn Tô Đông Lâm đâu? Đạo này không thấy nó đến tìm con đi chơi nữa.”

“Tần Tiểu Đông còn chẳng thích con, Tô Đông Lâm người ta chẳng phải càng có lý do để không thích con hay sao?”

“Con nói xem, cậu hai nhà họ Tô này cũng thật là... Mập mà mập mờ, chẳng biết đang chơi trò gì nữa?”

“Mẹ à, mẹ đừng có đoán lung tung. Tô Đông Lâm chỉ là một người bạn bình thường của con thôi. Buổi tiệc thiếu người nên gọi con đi cùng. Karaoke chán chê rồi thì tìm người tán gẫu, con chỉ là một tiếp viên trá hình, chỉ vậy thôi.”

“Nói ra thì, trong đám bạn bè của con cũng chỉ có cậu Tô Đông Lâm này là được nhất. Gia cảnh tốt, không thích phô trương, lại theo ngành Toán tin, tính tình cũng tốt, thêm nữa lại là bạn thời đại học, hiểu rõ nhau. Thái Hồng à, con cũng đừng lừng lờ với người ta, phải cố gắng nữa lên. Tuy kinh tế nhà ta không bằng nhà cậu ta, nhưng con là con gái, xinh đẹp lại có học vấn cao, cũng chẳng thua kém ai.”

“Cậu ta như thế mà không phô trương ư? Suốt ngày lái chiếc Volvo khoe khoang khắp nơi, có ai mà không biết cậu ta là anh chàng đại thiếu gia hào hoa đâu!”

Nếu là mấy năm trước, đề tài cưới gả này cô tuyệt đối không tham gia, nhưng đã qua rồi thời thiếu nữ thẹn thùng, ngại ngùng. Trước sự nhồi nhét của Lý Minh Châu, Thái Hồng hiểu rằng trước mặt mẹ mình, thành thật khai báo, phục tùng mệnh lệnh mới là con đường tốt nhất.

“Được thôi, không nói Tô Đông Lâm nữa, dù sao cũng có sự chênh lệch quá lớn. Nếu con lấy được nó coi như là trúng độc đắc. Lại nói thẳng Tần Tiểu Đông kia, nhà đúng là có tiền nhưng cũng chỉ là cử nhân, chẳng qua dựa lưng ông bố lắm tiền để mở công ty, kinh doanh thì chắc cũng bình thường thôi chứ gì! Hừ, nó không ưa con, mẹ nhìn nó còn thấy ngứa mắt nữa là... Mẹ ghét nhất mấy gã nhà giàu mới nổi, có vài đồng bạc mà tưởng ta đây hay ho lắm! Thái Hồng, con nói xem, lần xem mắt này chúng ta sai ở chỗ nào chứ? Con có chỗ nào không tốt? Chúng ta rút ra được bài học gì?”

Mọi sự khó, khó nhất là tự xét lại mình. Mỗi khi Thái Hồng đi xem mắt không thành, về nhà đều phải kiểm điểm với mẹ từng chi tiết. Quần áo mặc không hợp? Quá giữ kẽ? Hay đã quá thoải mái? Trong chuyện lễ nghĩa đã có gì sơ suất? Hay là nói sai gì chẳng? Quá vội vã? Hay quá vụng về?...

Thái Hồng ngẫm nghĩ một hồi, quả quyết nói: “Chắc chắn là không có.”

“Mẹ đã dặn con đừng có bàn luận chuyện “phú kang” với người ta, con có bàn không hả?”

Thái Hồng muốn phì cười. Có một lần cô đi xem mắt, cô đã huyền thuyên về Foucault cho đối phương nghe, dọa người đó sợ chạy mất dép. Sau đó còn quay lại mách lẻo với Lý Minh Châu, nói cô đạo đức giả, ra về ta đây học thức cao. Minh Châu không nhớ được từ Foucault, nên đọc nhầm thành “phú kang”.

“Không có. Hần bảo rằng không định nhận tiền của cha mẹ mình. Nếu cha hần cho hần một căn hộ, hần yêu cầu chứng nhận tài sản trước khi kết hôn, hoặc là nhà mình trả cho nhà hần số tiền tương đương một phần ba giá trị căn hộ. Con nhảm tính, một phần ba cũng phải đến sáu trăm ngàn, chúng ta làm sao trả nổi chứ? Nên con nói với hần rằng đẹp đi.”

Thực ra về chuyện nhà cửa, gã Tần Tiểu Đông cũng chỉ nói bóng gió chút thôi, nhưng mới lần đầu gặp đã nhắc chuyện này khiến Thái Hồng giận sôi máu. Sau đó, Tần Tiểu Đông gọi điện cho cô cũng rất hồ hởi, nếu không phải vì nể mặt dì Trần cô đã mắng hần một trận to bời. Chuyện này vốn không nên nói ra, cô không muốn làm bà đau lòng, nhưng một khi mẹ Thái Hồng đã bắt đầu léo nhéo thì chỉ có cách này mới có thể ngăn bà lại.

Quả nhiên Lý Minh Châu im bất. Thái Hồng vội chạy vào bếp rửa giá đỡ.

Không ngờ Lý Minh Châu cũng đi vào theo, giành lấy rô giá đỡ: “Để mẹ rửa cho, đừng có làm xấu hai bàn tay kia, phải giữ mà lấy chồng chứ! Về phòng nghỉ ngơi đi. Hôm nay mẹ nấu canh xương, thịt bò xốt cay. Xào xong giá đỡ thì ăn cơm.”

Thái Hồng định bước ra phòng khách, chợt bị mẹ kéo giật lại, hỏi: “Đúng rồi, thằng nhóc họ Tần đó, lúc gọi món nó nhìn thực đơn như thế nào?”

Thái Hồng ngần ra: “Cái gì mà nhìn thực đơn như thế nào?”

“Khi xem thực đơn, nó nhìn bên trái hay bên phải?”

Thái Hồng ngẫm nghĩ, đáp: “Đương nhiên là bên phải rồi. Bên phải là giá tiền mà.”

“Đúng là đồ nhà giàu mới nổi. Người giàu thực sự chỉ xem bên trái, không xem bên phải. Con thì biết cái gì!”

Chương 5

Thái Hồng là con cháu đời sau của sự kết hợp giữa giai cấp tư sản và giai cấp công nhân, sống trong một căn nhà chật chội. Cô không hiểu rõ bản chất giai cấp của mình là gì. Một điều chắc chắn là cô lớn lên trong khu dân cư của giai cấp công nhân, mỗi ngày ngồi xe buýt đến trường, một ngôi trường với nhiều thành phần giai cấp hỗn tạp. Ở đó, những sinh viên chưa trải đời tin rằng thế giới thật tốt đẹp. Là người thầy, cô nói với họ xã hội là công bằng, lòng người là lương thiện, chỉ cần bạn không ngừng cố gắng thì mọi thứ rồi cũng sẽ có thôi. Sau đó, sinh viên tốt nghiệp, mang theo trái tim thuần khiết bước vào cuộc sống xô bồ, để rồi người thì phát lên, kẻ thì đi xuống...

May mà Thái Hồng đã được ở lại trường. Nắng vàng rực rỡ, năm tháng xanh tươi, vắng vắng đâu đây là tiếng đọc sách và những tiếng hò hét tràn đầy sức sống vọng lại từ bãi tập. Chúng không ngừng nhắc nhở cô rằng, chỉ có ở lại nơi đây cô mới không chết đi, bởi trong trường học, đời người không có bốn mùa, chỉ có một mùa duy nhất đó là mùa xuân, mùa của tuổi trẻ mãi không phai tàn.

Trưa ngày hôm sau, cô mang theo niềm tin đó hồ hởi đến khoa Văn, như tất cả những người trẻ mới đi làm, cô vẫn còn vẻ nhí nhảnh trẻ con, bước trên cầu thang mà cứ nhún nhảy chân sáo. Đúng lúc này, cô gặp một giáo sư trung niên, Phương Chí Quần từ phía sau đi đến.

Bị anh ta vỗ một cái vào hông, Thái Hồng sững sốt dừng bước.

“Tiểu Hà, cuộc họp thường lệ hôm nay cô có đến không?” Phương Chí Quần khẽ cong khóe môi, ánh mắt liếc nhìn vòng ngực của cô.

Thái Hồng cúi đầu cười nhạt, lúc này, Phương Chí Quần như nhận ra điều gì đó, nhẹ nhàng vượt qua cô, đi vào phòng họp.

Những ngày còn học cao học, Thái Hồng đã bị ông giáo sư họ Phương này vỗ hông một lần. Lúc đó cô đang theo học môn Lịch sử mỹ học phương Tây của ông ta, vì suất học bổng của cả năm học, cô tức giận mà chẳng dám nói nửa lời. Bây giờ đã là đồng nghiệp, con đường phía trước còn dài, cô không thể cứ thỏa hiệp mãi, nhất định phải làm gì đó mới được. Quyết định như vậy, cô vào toilet nữ, đứng trước cửa sổ gọi cho giáo viên hướng dẫn của mình, Quan Diệp.

Tường thuật ngắn gọn chuyện ban nãy, đầu dây bên kia im lặng vài giây, rồi giọng nữ trầm thấp, nhã nhặn của Quan Diệp vang lên: “Thái Hồng, lập tức đi tìm chủ nhiệm khoa, nói với ông ấy, em bị người ta quấy rối rình dục, yêu cầu khoa xử lý nghiêm khắc, khai trừ hoặc chuyển gã kia đi. Hoặc là em lên phản ánh với lãnh đạo trường, nếu cần thiết thì nộp đơn kiện theo pháp luật. Nhớ là phải tự tin, cương quyết, giọng điệu phải cứng rắn và tuyệt đối không được khóc.”

Thái Hồng có chút do dự: “Làm thế có nghiêm trọng quá không? Cũng không có chứng cứ, nếu hấn một mực phủ nhận thì sao?”

“Nếu làm thế, chủ nhiệm cùng lắm cũng chỉ gặp nói chuyện với hấn, nhắc hấn từ nay về sau chú ý hơn. Phương Chí Quần chắc chắn không thừa nhận, nhưng nếu không làm vậy thì đến nói chuyện cũng sẽ không có. Tháng này ông Bằng vì chuyện chức vụ mà bận túi bụi, thời gian đâu mà quan tâm em!”

Thái Hồng vỡ lẽ. Trước khi cúp máy, Quan Diệp còn nói thêm: “Nhớ là em mới vào làm, phải nắm lấy cơ hội này. Một, cho họ biết đâu là giới hạn của em. Hai, cho họ biết em tức giận. Ba, khiến họ sau này

chỉ nghe đến tên em là biết rằng thứ phải cho em thì phải cho em hết, nếu không sẽ gặp rắc rối dài dài.”

Đều là những đạo lý đúc ra từ máu và nước mắt, nếu không phải quan tâm đến bạn thì ai thèm chỉ dạy cho bạn?

Thái Hồng gật đầu lia lịa: “Dạ, em hiểu rồi.”

Sau khi bước ra từ toilet, Thái Hồng đi thẳng đến văn phòng chủ nhiệm khoa ở tầng năm. Chủ nhiệm khoa Bàng Thiên Thuận là một thầy giáo già luôn nở nụ cười thân thiện, đầu hói, mấy năm nay quen đội một bộ tóc giả. Thời còn học đại học, từ hành lang tòa nhà Thái Hồng học có thể nhìn thấy thầy ngồi ngay ngắn, nghiêm chỉnh trong văn phòng chứa đầy sách, tóc giả được tháo ra, đặt trên bàn, tay cầm cây lược cẩn thận chải chuốt...

Thái Hồng tức giận đùng đùng, gõ cửa văn phòng chủ nhiệm khoa, dùng danh nghĩa một nữ giáo viên trẻ lòng đầy cảm phần tổ cáo hành vi đồi bại của Phương Chí Quân, tha thiết yêu cầu lãnh đạo khoa xóa sạch triệt để loại người “lưu manh học thuật” như thế, yêu cầu gã chính thức xin lỗi và chuyển công tác gã ra khỏi khoa, nếu không cô sẽ báo với lãnh đạo trường hoặc sở công an, thậm chí cô còn nói bóng gió mình có người nhà là luật sư, có thể giúp cô đâm đơn kiện vụ này...

Nói suốt nửa tiếng đồng hồ, giáo sư Bàng chỉ im lặng uống trà, một lúc sau, thấy tâm trạng cô đã dịu xuống, ông mới từ tốn nói: “Tiểu Hà, chuyện quấy rối này không có chứng cứ thì khó nói lắm, có khi lại bị người ta quay lại cắn một phát, chuyện bé xé ra to. Thanh danh của Phương Chí Quân bị hủy hoại cũng chẳng sao, nhưng danh tiết của em sẽ bị ảnh hưởng...”

Đúng là gừng càng già càng cay. Thái Hồng tức thời cứng họng, còn chưa biết phải nói gì nữa, giáo sư Bàng đã ném ra một câu hòng đuổi khách: “Vậy đi, thầy đi gặp thầy Phương nói chuyện, để thầy ấy chú ý chút. Nếu còn tái phạm, nhất định sẽ xử lý nghiêm khắc, em thấy thế nào? Uhm... Giờ thầy có một cuộc họp, đã trễ giờ rồi...”

Cuối cùng, Thái Hồng tiu ngiu đi ra. Mặt mày rầu rĩ chạy xuống phòng trà ở tầng một, rót một ly nước lọc uống, tiếp tục suy nghĩ đối sách. Bỗng đi động đồ chuông, là Quan Diệp...

“Thái Hồng, em giải quyết chuyện đó xong chưa?”

“Y như những gì cô bảo, chủ nhiệm Bàng nói sẽ tìm Phương Chí Quân nói chuyện.”

“Được rồi, như thế coi như em thắng rồi. Em mau đến đây cứu cô với!”

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Cậu Trần Vĩ Bình lại đến nữa rồi, đang đứng ngoài cửa văn phòng cô.”

“Em đến ngay đây. Cô Quan, cô tránh mặt trước đi, tuyệt đối đừng về văn phòng.”

Trần Vĩ Bình lại đến...

Thái Hồng hít một hơi thật sâu, đặt cốc nước xuống, chạy một mạch lên tầng ba. Quả nhiên trông thấy Trần Vĩ Bình đang ôm một bó hoa đứng trước văn phòng của Quan Diệp.

Từ ba năm trước, khi Hạ Tiểu Cương, nghiên cứu sinh theo học tiến sĩ khoa Văn vì sùng bái cuồng nhiệt giáo sư Quan Diệp mà uống thuốc độc tự tử trước cửa văn phòng cô, Quan Diệp đã trở thành nhân vật truyền kỳ của ngôi trường này. Từ đó về sau, sinh viên đăng ký môn học của cô tăng gấp mấy lần. Anh chàng Trần Vĩ Bình này là đàn anh của Hạ Tiểu Cương, cũng là một kẻ sùng bái Quan Diệp. Trong thời

gian học tiến sĩ, Trần Vĩ Bình đã bắt đầu theo đuổi tình yêu của anh ta. Sau nhiều lần bị cự tuyệt, anh ta đã nguội lòng thoái chí, rút khỏi trận chiến và nhường vị trí cho sư đệ là Hạ Tiểu Cương. Cái chết của Hạ Tiểu Cương đã nhóm bùng lên ngọn lửa trong lòng anh ta, anh ta nghĩ rằng Quan Diệp sau khi trả qua thất bại sẽ trở nên mềm lòng, buông lơi cảnh giác, nhưng đến giờ Quan Diệp vẫn không cho anh ta một cơ hội nào. Sau khi tốt nghiệp, anh ta lại đi theo con đường kinh doanh, gặt hái được nhiều thành công trong ngành bất động sản. Theo lý mà nói, với thu nhập của mình, quanh anh ta chắc chắn không thiếu người đẹp, không ngờ anh ta vẫn một lòng si mê Quan Diệp, tìm mọi cơ hội tiếp cận cô.

Hà Thái Hồng chơi với Hạ Tiểu Cương, nhưng với Trần Vĩ Bình thì chỉ chạm mặt vài lần. Ấn tượng duy nhất trong cô là cả hai đều khôi ngô, tuấn tú, đều là tài tử của khoa Văn năm xưa. Hạ Tiểu Cương thì u uất lãnh đạm, lúc nào cũng thờ thần đứng chất thi sĩ, còn Trần Vĩ Bình thì hào phóng, khăng khái, là một anh chàng si tình nổi tiếng trong trường.

Lúc đó Thái Hồng cũng biết rằng, hai vị sư huynh này tuy tài năng xuất chúng, đẹp trai ngời ngời nhưng cũng chỉ có thể đứng ngắm từ xa chứ không thể dính vào được.

Thái Hồng chỉnh lại trang phục, đầu tóc, từ xa cất tiếng chào: “Chào sư huynh!”

Trần Vĩ Bình mặc bộ com lê trắng thơm, đưa mắt liếc nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ đề phòng: “Thái Hồng, em lại đến làm bia đỡ đạn cho cô Quan sao?”

“Sư huynh, đây là văn phòng làm việc, có chuyện gì ta đến chỗ khác nói chuyện được không?” Thái Hồng đặt cặp sách xuống, đánh trống lảng. “Hôm nay cô Quan không có ở văn phòng đâu.”

“Cô ấy mười hai giờ hết tiết, sau khi dạy xong chắc chắn sẽ về văn phòng ăn cơm trưa.” Trần Vĩ Bình đưa mắt nhìn đôi giày da của mình, ung dung nói: “Anh sẽ ở đây đợi cô ấy.”

“Sư huynh ơi, anh đã ra xã hội rồi, không còn nhỏ nữa, anh nên biết cô Quan năm nay đã bốn mươi lăm mùa lá rụng rồi, lớn hơn anh đến mười mấy tuổi, anh định diễn trò gì đây hả? Người ta thường nói gái hơn trai ba tuổi như ôm hũ vàng, đằng này cô ấy lớn hơn anh những mười bảy tuổi, còn cái gì để anh ôm nữa chứ?”

“Ai bảo kết hôn nhất định phải là nam lớn hơn nữ? Tại sao không thể đảo ngược lại chứ?”

“Là thế này...”, Thái Hồng ghé vào tai anh thì thầm. “Cô Quan đã qua thời kỳ sinh nở...”

“Buồn cười thật! Chẳng lẽ anh cưới vợ về chỉ để duy trì nòi giống thôi sao? Tình yêu của anh dành cho cô ấy là tình yêu thuần khiết nhất, không vì hôn nhân, cũng không vì chuyện nối dõi, ngoài tình yêu ra anh không cần gì hết! Thái Hồng, em là học trò của cô Quan mà đầu óc em chỉ toàn căn bã của chế độ phụ hệ!”

“Sư huynh, anh nói hơi quá rồi đấy! Anh nói, anh tặng cô giáo một bó hoa hồng, vậy là sao hả? Anh nghĩ rằng hoa hồng tượng trưng cho tình yêu sao? Chỉ một bó hoa hồng mà có thể làm cho giáo sư Quan Diệp rung động ư? Em nói cho anh biết, đối với cô ấy, hoa hồng chẳng là gì cả, chỉ là một ký hiệu, một sự biểu đạt trống rỗng mà thôi. Anh gọi cái này là lãng mạn? Đừng có ở đó làm xấu mặt sinh viên khoa Văn chúng ta được không? Anh có trò gì độc đáo hơn chút không? Hạ Tiểu Cương ít ra còn viết được vài bài thơ đấy!”

“Đây không phải hoa hồng bình thường, bó hoa hồng này trị giá mấy trăm tệ đấy!”

“Em biết nó đắt tiền, mà nó cũng xứng với cái mùi của anh lắm, một gã doanh nhân sặc mùi tiền.”

“Ha!” Trần Vĩ Bình cười khinh bỉ. “Liệu có được mấy gã doanh nhân sắc mùi tiền lại đi theo đuổi một người phụ nữ lớn hơn mình những mười bảy tuổi hả? Hà Thái Hồng, anh biết em miệng mồm lạnh lợi, nhưng theo đuổi ai là quyền của anh, em đừng có đứng đây gây phiền phức cho anh nữa.”

“Không phải em gây phiền phức cho anh, mà hành động của anh mới là gây khó chịu cho cô Quan. Anh nhất định phải giống trống khua chiêng, làm to chuyện cho mọi người biết hay sao? Anh chê cô Quan còn chưa đủ phiền phức nữa ư? Anh nói anh yêu cô ấy đến chết đi sống lại nhưng anh không thể nghĩ ra chiêu gì khéo léo hơn hả?”

“Có cách nào sao? Em giỏi thì nghĩ cách cho anh đi? Điện thoại cô ấy không nghe, email cô ấy chẳng trả lời, nhìn thấy anh thì quay đầu bỏ đi... Em muốn anh phải làm sao đây?”

“Ý của cô anh còn chưa hiểu ư? Thái độ của cô còn chưa đủ rõ ràng ư? Trần Vĩ Bình, đầu óc anh lú lẫn rồi hay sao hả? Biền học vô bờ nên kiến thức của anh đã bị sóng đánh dạt đi sạch sẽ rồi ư? Trước đây anh đâu phải người như thế! Cô Quan tôn thờ chủ nghĩa độc thân, cả đời này cô sẽ không lấy ai, nếu cô ấy muốn lấy thì đã lấy từ hồi trẻ rồi, không đến lượt anh đâu! Nói cho cùng, người nặng tư tưởng chế độ phụ hệ là anh hay em? Một sai lầm lớn của lý luận chế độ phụ hệ là cho rằng phụ nữ là phải có tám chồng, chỉ khi phụ nữ thuộc về một người đàn ông nào đó mới trở thành một người đàn bà đúng nghĩa. Chỉ riêng chuyện anh khăng khăng muốn cưới cô đã thấy anh không hiểu cô, cũng không tôn trọng cô! Trần Vĩ Bình, nhân lúc cuộc họp của khoa còn chưa xong, anh mau đi đi, đừng để tất cả các thầy cô đều trông thấy anh...”

Nói chưa hết câu, Thái Hồng bỗng nghe một tiếng “bốp”, mặt cô lĩnh một cú tát đau điếng. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đầu óc đã tối sầm, cô kêu “á” một tiếng, chân loạng choạng bước về phía sau, ngã phịch. Ngay lúc đó, một bóng trắng không biết từ đâu lao đến, xô mạnh Trần Vĩ Bình, đẩy cả người lẫn hoa vào trong thang máy. Cô nghe thấy một giọng nam lạnh lùng nói với Trần Vĩ Bình đang đứng trong thang máy: “Tôi đề nghị anh không nên manh động, bảo vệ đang ở tầng một đợi anh đấy.”

Một tiếng “tinh” vang lên, cửa thang máy đóng lại.

Mãi đến lúc này Thái Hồng mới khôi phục lại cảm giác. Một bên má cô đã sưng tấy, máu mũi chảy ròng ròng. Cô tức giận đùng đùng, đứng phắt dậy định ấn nút thang máy, chợt có người kéo cô lại, khẽ nói: “Đừng đuổi theo nữa. Nếu cô không muốn gây thêm phiền phức cho cô Quan thì đến văn phòng của tôi ngồi một lát đi.”

Cô ngẩng lên, trông thấy Quý Hoàng liền im bật, ôm mặt đi theo anh về văn phòng. Vừa đi vừa nghĩ, buổi sáng bị quấy rối, trưa bị bạo hành, hôm nay đúng là xui xẻo!

Văn phòng của Quý Hoàng không rộng lắm nhưng rất thoải mái, ngoài bàn làm việc, kệ sách và ghế còn có một bộ sofa còn mới. Nhưng cả văn phòng rất trống trải, kệ sách trống không, trên bàn có một tập giấy tờ và một chiếc điện thoại bàn kiểu cũ, ngoài ra không còn gì nữa.

Anh mời cô ngồi xuống sofa, sau đó đứng trước mặt cô, ngón tay nắm lấy cằm ra chiều suy nghĩ, nói: “Xem ra cô bị thương không nhẹ, có cần tôi đưa đi bệnh viện không?”

Không hiểu sao Thái Hồng luôn cảm thấy giọng điệu anh phảng phất sự châm biếm. Anh khế cui người, giọng rất nhẹ, như dỗ dành một cô bé đang khóc nức nở.

Càng như thế cô càng tỏ vẻ dửng dưng: “Không cần, tôi không sao... Anh có khăn giấy không? Tôi muốn lau mặt.”

Anh ra ngoài lấy một chiếc khăn bông ướt cho cô. Cô vừa cầm chiếc gương nhỏ soi vừa lau sạch vết

máu, phát hiện má trái của mình đã bầm tím, đau ê ẩm. Quý Hoàng bước đến ngồi xuống bên cửa sổ, đưa mắt quan sát cô. Nửa phút trôi qua, như sự nghĩ ra gì đó, anh đi ra ngoài, khi quay về đưa cô một túi ni lông có khóa kéo nhựa đựng đá lạnh: “Chườm đi, sẽ hết sưng nhanh thôi.”

Thái Hồng dùng khăn lông bọc lấy, rồi chườm lên mặt mình.

Cô trầm nghĩ, bộ dạng mình bây giờ thê thảm đến không thể thê thảm hơn, nếu rời khỏi trường trong giờ cơm trưa chắc chắn sẽ bị người ta vây quanh nhìn cho xem!

Như đọc được suy nghĩ của cô, anh bảo: “Cô có thể nghỉ ngơi ở đây, khi nào thấy đỡ hơn thì hãy đi. Tôi có tiết dạy buổi chiều, một tiếng sau sẽ lên lớp, không làm phiền cô đâu.”

“Anh... không cần chuẩn bị bài giảng sao?”

“Tôi đang chuẩn bị bài đây.”

“Anh chuẩn bị bài mà không cần sách hay máy tính sao?”

“Không cần.”

Thái Hồng tò mò: “Vậy anh chuẩn bị như thế nào?”

“Úp mặt vào tường, rồi im lặng.”

“Thế thì anh mau chuẩn bị bài đi, tôi không nói chuyện với anh nữa.”

Anh gật đầu, người hơi tựa vào tay vịn của ghế, hai mắt nhìn tường, im lặng một lúc lâu.

Cô ngồi trên sofa lẳng lặng quan sát anh, phát hiện ra rằng khi nhìn nghiêng, những đường nét trên khuôn mặt anh rất đẹp. Sống mũi cao, mắt sâu, hàng lông mi phủ xuống vệt mờ mờ trên mặt. Anh không cường tráng, chỉ ít không phải loại có cơ bắp nở nang như Trần Vĩ Bình, mà ngược lại, vai anh hơi hẹp, lồng ngực cũng không rộng lắm, gầy và mảnh khảnh, trên mặt còn vương nét buồn u uất. Anh rất ít cười.

Thái Hồng lén quan sát anh ba mươi phút qua đôi mắt khép hờ, cô nhận ra, đây là lần đầu tiên trong đời cô ngồi cùng một chàng trai trong im lặng lâu thế mà không thấy chán. Sau đó, không chịu nổi cơn buồn ngủ ập đến, cô ngồi dựa trên sofa thiếp đi.

Cô thiêm thiếp ngủ, không biết bao lâu sau, thấp thoáng nghe thấy ngoài cửa có người đang thì thầm nói chuyện.

“Cô ấy đã ngủ rất lâu rồi... vẫn chưa dậy.”

“Thầy Quý, tôi không thể đợi thêm nữa, có thể nhờ cậu đưa cô ấy về được không?”

“Được ạ.”

Đó là giọng của Quan Diệp. Cô cố gắng mở mắt, phải mấy phút sau mới tỉnh táo hẳn.

Khi cô thức dậy, Quan Diệp đã rời đi.

“Xin lỗi, có phải tôi đã ngủ lâu lắm rồi không?” Cô áy náy nói với Quý Hoàng.

“Không sao, tôi vừa tan lớp.”

Vậy là hai tiếng đồng hồ. Cô cười cười.

Anh vẫn ngồi ở chiếc ghế gần cửa sổ, vẫn vẽ hờ hững, nói: “Không ngờ bị đánh một cú mạnh thế mà cô vẫn không khóc?”

“Tôi không bao giờ khóc”, Thái Hồng nói. “Cũng như anh không bao giờ cười vậy.”

Anh nheo mắt nhìn cô, có chút khó hiểu: “Cô Quan bảo, bài lý luận văn học của cô năm đó đạt điểm cao nhất từ trước đến giờ trong toàn khoa Văn. Cô ấy đã thuyết phục cô đừng nghiên cứu lý luận, mà theo cô ấy làm về mảng tiểu thuyết.”

“Tôi cũng thích tiểu thuyết. Tiểu thuyết và lý luận đâu có mâu thuẫn nhau.”

Anh ngẫm nghĩ về câu nói này, bày tỏ sự đồng ý.

“Anh chàng ban nãy là sư huynh cô?”

“Anh ta cũng đáng thương lắm, tôi không trách anh ta. Thầy Quý, thầy không hiểu rõ thành phố này. Nơi đây đầy rẫy những kẻ gian xảo, kiểu đàn ông dễ bị tổn thương như anh ta quả không nhiều. Nếu tôi là cô Quan, có lẽ tôi đã rung động rồi.”

“Đàn ông dễ bị tổn thương?” Chân mày anh nhướn lên.

“Có ai từng nói với anh, phụ nữ dễ bị xiêu lòng trước loại đàn ông này không?”

Anh hít một hơi thật sâu, lắc đầu: “Không có.”

Thái Hồng nhìn bàn tay mình: “Hình như cô Quan đã kể cho anh nghe rất nhiều chuyện về tôi rồi?”

“Chúng tôi đã đứng bên ngoài để đợi cô tỉnh dậy.”

Thái Hồng vẫn không bằng lòng, nói: “Nhưng tôi thì hoàn toàn không biết chuyện của anh, liệu có công bằng không?”

Anh bất đắc dĩ nói: “Không công bằng.”

Sau đó, anh rút ra một tờ giấy từ xấp giấy tờ trên bàn: “Hy vọng cái này sẽ giúp cô cảm thấy công bằng hơn một chút!”

Cô cầm lấy xem, không nén được mỉm cười.

Đó là bản lý lịch của anh.

Chương 6

“Hóa ra thầy Quý và cô Quan học cùng một trường.” Ngồi trên taxi, tay cầm bản lý lịch của Quý Hoàng, Thái Hồng cảm thấy hơi xấu hổ. Cô tưởng bản thân đã đủ giỏi rồi, chỉ ít trước giờ luôn nhận được sự ưu ái khác biệt của thầy cô, nếu không thì cô cũng chẳng có tên trong danh sách những người hiếm hoi được giữ lại trường. Thế là một loạt các loại học bổng và hàng dài danh sách những bài luận văn đã phát biểu trong đây không khỏi khiến cô cảm thấy giang hồ bão táp, núi cao còn có núi cao hơn.

Quý Hoàng và Quan Diệp đều tốt nghiệp trường Đại học S, ngôi trường trăm năm tuổi với bề dày truyền thống lâu đời, từ lâu đã nổi tiếng mạnh nhất về khoa Văn. Khoa Văn trường F đứng thứ nhì toàn quốc, những năm gần đây tiến bộ vượt bậc và có dấu hiệu ngang sức ngang tài với trường S.

“Nói cụ thể thì tôi là đệ tử của cô Quan”, Quý Hoàng nói. “Tuy khi tôi vào học thì cô ấy đã tốt nghiệp nhiều năm rồi. Năm ngoái, trong lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của thầy hướng dẫn, tôi có gặp cô ấy ở Bắc Kinh.”

Thái Hồng tròn xoe mắt: “Anh cũng là học trò của Tô Thiếu Bạch?”

Khi nói đến nghiên cứu lý luận văn chương, không ai không biết đến Tô Thiếu Bạch, bảo vật của khoa Văn – trường Đại học S, người có quyền uy nhất trong giới lý luận văn nghệ. Lúc thi cao học, Hà Thái Hồng còn đọc qua cuốn sách chuyên ngành Tự sự học của ông. Nhưng nghe nói ông là người cương trực, tính khí cao ngạo, đối với học trò kén cá chọn canh... nên không được lòng người lắm. Những người hướng dẫn tiến sĩ tương đương tuổi ông từ khi có tư cách hướng dẫn đến lúc nghỉ hưu ít nhất cũng hướng dẫn được hai mươi mấy học trò, nhưng đến nay, số học trò của Tô Thiếu Bạch chỉ có ba người tốt nghiệp tiến sĩ.

“Đúng.”

“Nói vậy... anh chính là... người trong truyền thuyết?”

Anh gật đầu.

“Nghe nói Tô Thiếu Bạch theo chủ nghĩa độc thân?”

“Đúng.”

“Thế còn anh? Anh cũng vậy hả?”

Anh ngẫm nghĩ một lát, nói: “Không phải.”

“Nghe đồn thầy Tô bình thường luôn nghiêm khắc, nhưng trong lễ tốt nghiệp của học trò mình thì cười toe toét, cùng học trò chụp ảnh?”

Anh lặng lẽ quay mặt lại, chăm chú nhìn cô một lát, lắc đầu: “Có chuyện này sao? Tôi không nhớ lắm...”

Khi nói lời này, ngữ khí của anh khiến Thái Hồng cảm thấy anh như đang thất thần. Suy cho cùng, anh cũng không thể tham gia lễ tốt nghiệp của hai học trò kia của Tô Thiếu Bạch được. Không muốn bầu không khí chùng xuống, Thái Hồng hỏi tiếp:

“Thế thì trong lễ tốt nghiệp, anh có cười không?”

Câu trả lời lần này rất chắc chắn: “Không.”

“Tại sao? Anh không vui khi tốt nghiệp ư?”

“Vui thì nhất định phải cười sao?”

“Nếu không cười thì ai biết được anh vui hay không chứ?”

Anh xoay đầu qua nhìn cô, chậm rãi đáp: “Tôi vui hay không, không cần người khác biết.”

“Thầy Quý, năm nay có một từ rất thịnh hành, đó là “ra về ngẫu”.” Cô không kiềm chế được, bật cười, cười nửa buổi mà Quý Hoàng chẳng thèm cười lấy một cái, đành cúi xuống nhìn chân mình.

Lúc này di động của cô bỗng đổ chuông, Thái Hồng đưa mắt nhìn màn hình: “Hi! Đông Lâm.”

“...”

“Em vẫn ổn.”

“...”

“Em... đang ở trường. Hôm nay có cuộc họp.”

“...”

“Đừng đến đón em! Kết thúc cuộc họp, thầy cô trong khoa mời đi ăn. Anh biết đó, em là ma mới, đâu dám không đi, chắc sẽ về muộn.”

“...”

“Cũng không biết mấy giờ mới về. Nói là ăn cơm xong sẽ đánh bài, đánh suốt đêm cũng nên.”

“...”

“Yên tâm đi, đồng nghiệp có xe, nếu về muộn sẽ đưa em về.”

“...”

“Ngày mai? Ngày mai... không rảnh. Anh cũng biết đó, sắp phải làm luận án tiến sĩ, em đăng ký lớp Tiếng Anh buổi tối rồi.”

“...”

“Không đâu, tiếng Anh của em tệ lắm. CET-6 sao đủ?”

“...”

“Vậy đi, khi nào rảnh em nhất định sẽ gọi cho anh, được không?”

“...”

“Tạm biệt.”

Thái Hồng cúp máy, bất giác đưa tay lau mồ hôi. Ngoảnh đầu qua nhìn Quý Hoàng, mặt anh không chút biểu cảm.

Cô nhún vai: “Là một người bạn của tôi. Tôi không muốn anh ấy thấy bộ dạng mình hiện giờ.”

“Cô Hà, năm nay có một từ rất thịnh hành, đó là “ra về ngẫu”.”

Cô ngẩng mặt, cau mày: “Này, thầy không được trêu chọc tôi.”

“Hà?”

“Đừng quên là tính theo vai về thì thầy là trưởng bối của tôi đó.”

“Thật sao?”

“Thầy là sư đệ của Quan Diệp, tôi là học trò của Quan Diệp, cho nên, thầy là sư thúc của tôi.”

Quý Hoàng mấp máy môi, rồi im lặng.

Giao thông dưới cầu vượt rất phức tạp, taxi chỉ có thể dừng ở bên kia đường, nhưng Quý Hoàng lại một mực đòi đưa Thái Hồng qua đường.

“Trời ơi, thầy Quý, thực sự không cần đâu. Nhà tôi ở ngay phía đối diện, tôi có thể tự sang đường được. Cảm ơn thầy đã đưa tôi về.”

“Nhớ là thấy đèn xanh rồi mới được qua đường đấy.”

“Tôi qua đường không bao giờ nhìn đèn.”

“Tại sao? Cô không sợ chết ư?”

“Thầy có biết không? Đối với con người, công cùm lớn nhất không phải chủ nghĩa phụ quyền, cũng chẳng phải chế độ chính trị độc tài, mà là giao thông. Tin tôi đi, đây mới là công cùm lớn nhất của xã hội hiện đại đối với nhân loại.”

“Cho nên cô không thèm nhìn đèn? Bởi vì... cô muốn giải thoát khỏi công cùm ấy?”

“Đúng thế. Tôi tính toán khoảng cách và tốc độ của xe trước và xe sau, canh có chỗ trống vừa đủ là tôi đi qua. Trước giờ đều thế, chưa sai lần nào. Đây là kỹ năng cơ bản của một người dân thành thị.”

“Tôi là người dưới quê, chẳng trách tôi không hiểu.”

Nói dứt câu, anh bèn nắm lấy cánh tay cô: “Cô Hà, lần này để tôi sang đường với cô, cô có thể nhân nhượng một chút cho cảm giác an toàn của tôi không?”

Đến khi đèn xanh bật lên anh mới chịu buông tay.

Nhìn về mặt nghiêm túc của anh, Thái Hồng không nén được, khẽ cười: “Thầy Quý, thầy là anh cả trong nhà đúng không?”

“Sao cô biết?”

“Khí chất toát ra từ người anh nói cho tôi biết.”

“Thế cô chắc chắn là con gái một rồi.”

“Sao anh biết?”

“Khí chất toát ra từ người cô nói cho tôi biết.”

“Khoa học đã chứng minh, con một hoặc là giống con cả hoặc là giống con út, anh nói tôi thuộc loại nào?”

“Con út.”

“Tôi... Tôi...” Cô đứng giữa đường giành cho người đi bộ hết lớn: “Tôi có chỗ nào giống con út hả?”

Cô chỉ một người ăn mày bên đường, hỏi: “Chú ơi, chú có thấy cháu giống con út không?”

Người ăn mày tròn mắt: “Cô gái à, cô cho tôi hai tệ tôi sẽ nói cho cô biết.”

Thái Hồng lấy ví tiền, đưa hai đồng xu cho ông ta.

“Không giống. Cô giống con cả.”

“Này, chú gạt cháu.”

“Bạn trai cô chắc chắn đồng ý với tôi.”

Mặt Thái Hồng chợt đỏ ửng: “Anh... anh ta không phải bạn trai cháu!”

“Sao không phải? Cô nghĩ tôi già nên mắt mũi kém nhèm sao? Là một ăn mày giàu kinh nghiệm, tôi đã gặp bao người rồi cô biết không hả?”

Quý Hoàng ngồi xuống, đưa cho ông ta năm tệ, ân cần hỏi: “Chú, năm nay ở quê mất mùa à?”

“Ồi mẹ ơi, tôi nói chú em nghe, chú tưởng tôi từ nông thôn ra sao? Tôi là người thành phố đấy, không giống sao?” Ông đưa một chân ra: “Giày tôi mang là giày da đấy!”

“Mùa đông sắp đến rồi, chú có nơi để ở không?”

“Thành phố lớn, thiếu gì chỗ để trú thân! Trạm xe lửa, bến xe khách, ga tàu điện ngầm, còn không nữa thì vờ lẫn ra bất tỉnh để vào bệnh viện... Nói thật cho chú em biết, thành phố lớn là thiên đường của ăn mày đấy!”

“Chú ơi, chú ở đây cũng lâu rồi, có Cái Bang thật không?”

Thái Hồng hỏi.

“Không có. Tôi chỉ sợ quản lý thành phố thôi. Mà bây giờ dút chút tiền gọi là quản lý phí, họ cũng chẳng đến kiểm chuyện nữa.”

“Chú ơi, cháu thấy chú cũng khỏe lắm, thành phố lớn thế này có lẽ sẽ tìm được công việc gì đó để làm.” Quý Hoàng nói một cách nghiêm túc.

“Khỏe? Khỏe cái con khi! Tôi bị ung thư. Ung thư phổi giai đoạn cuối.”

Hai người giật nẩy mình, một lúc sau Thái Hồng mới định thần lại: “Không đúng, lần trước không phải chú nói chú bị ung thư gan sao?”

“Cô nghe nhầm rồi. Ung thư gan là bà xã của tôi, đã chết rồi.”

“Không phải lần trước chú nói người chết là con trai chú à?”

“Con trai tôi cũng chết rồi. Tôi là người già neo đơn!”

“Thế thím đưa com cho chú trưa nay là ai?”

Người ăn mày sững ra, nhất thời cứng họng, trợn mắt, xua xua tay: “Được rồi, được rồi, hai người mau đi đi, đừng có ở đây cản trở chuyện làm ăn của ông già này.”

Quý Hoàng đứng dậy, mỉm cười: “Chú bảo trọng! Chúc chú vui vẻ!”

Thái Hồng nhìn gương mặt anh, trái tim bất chợt loạn nhịp.

Không thể nào! Quý Hoàng cười rồi! Anh mỉm cười một cách chân thành nhưng không phải với cô, một nữ trợ giảng xinh đẹp của khoa Văn, mà là với một kẻ ăn mày tóc tai rối bù, răng ố vàng, mặt rỗ, toàn thân hôi hám...

Có cần vậy không, Quý Hoàng? Anh còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái, có cần phải tặng nụ cười tuyệt đó cho một gã ăn mày không hả?

Bỗng cô nhận ra tại sao anh chàng này rất ít khi cười. Một người đàn ông như anh không thể cười thường xuyên được. Quý Hoàng ơi là Quý Hoàng! Thái Hồng không ngừng được gào thét trong lòng, nụ cười mỉm của anh thực sự là nghiêng nước nghiêng thành!

“Nhìn không ra thầy Quý lại có hứng thú với ăn mày của thành phố đến vậy!” Lúc tạm biệt, cô buông một câu cảm thán.

“Mỗi ngày, mỗi người trên đời này đều đang kể câu chuyện của chính mình”, anh nói nghiêm túc. “Cô cũng không ngoại lệ, không phải sao?”

“Câu này sâu sắc quá, thầy Quý!” Cô phì cười, khóe mắt lấp lánh.

“Cô Quan có câu chuyện của cô Quan, Trần Vĩ Bình có câu chuyện của Trần Vĩ Bình, cô cũng có câu chuyện của cô”, anh nói. “Điều duy nhất chúng ta có thể làm là cố gắng không cản trở người khác kể chuyện, cũng không nên áp đặt câu chuyện của mình lên người khác.”

“Cái gì?” Cô tức giận nhảy cẫng lên. “Anh nghĩ tôi rảnh rỗi lo chuyện bao đồng sao?”

“Luận văn của cô là phân tích chủ nghĩa cấu trúc, đúng không?”

“Thế thì sao?”

“Đó là bệnh của những người theo chủ nghĩa cấu trúc.”

“Vậy còn anh? Anh theo chủ nghĩa gì?”

“Chủ nghĩa giải cấu trúc.”

“Vậy để tôi nói cho anh biết bệnh của người theo chủ nghĩa giải cấu trúc nhé!”

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Chúng ta sinh ra trong một thế giới đầy ắp các cấu trúc, nhưng lại ảo tưởng về việc lật đổ tất cả để xây dựng tất cả để tạo dựng cái mới”, cô nghiêng răng nói. “Chúng tôi nghiên cứu cấu trúc, ít ra cũng biết

được nơi nào có kẻ hở để lách qua. Còn anh? Anh là cả một thế hệ tuyệt vọng.”

Anh hờ hững nói: “Cô Hà, lật đổ để tạo dựng cái mới không khó như cô nghĩ đâu.”

Hai tuần tiếp đó, Thái Hồng xin nghỉ ốm. Tuần đầu mặt cô sưng như cái bánh bao, tím bầm, ngại gặp người khác. Đến khi mặt cô hết sưng, cô lại cảm nặng, nằm trong bệnh viện truyền nước ba ngày... Trong thời gian này, cô phải chấm bài của hai môn, Quan Diệp gọi điện nói đã giúp cô chấm xong rồi. Thái Hồng trở lại trường đúng lúc thi giữa kỳ, công việc bận rộn, nhân lực không đủ, chủ nhiệm khoa chỉ đích danh cô sang giúp Quý Hoàng chấm bài thi, nói rằng thầy Quý mới đến đã đảm nhiệm môn học đại cương, còn dạy lớp nghiên cứu sinh nữa, quá nhiều việc nên hy vọng cô giúp anh một tay.

Chấm bài thi của một trăm hai mươi sinh viên, có giải thích danh từ, hỏi đáp, còn thêm hai bài tiểu luận, đều yêu cầu phải có lời phê bình, nhận xét... đây quả thực là nhiệm vụ nặng nề, mà thời gian lại gấp rút. Suốt tám ngày, Thái Hồng miệt mài chấm bài, đến mức trời đất quay cuồng. Chấm xong, Thái Hồng cho bài thi vào hai túi lớn, hì hục mang lên lớp của Quý Hoàng. Anh chỉ buông một từ cảm ơn nhẹ bằng, tựa như đây là phận sự của cô. Thái Hồng giận đến mức chỉ muốn cầm dao chém chết anh cho rồi.

Gửi xong bài thi, chẳng thèm nói câu nào, cô quay gót bỏ đi. Bỗng Quý Hoàng nói: “Cô Hà, cuối tiết học cô có thể đến lớp một chút không?”

Công việc mà, dù thế nào vẫn phải tỏ thái độ tích cực! Tuy từ nhỏ Thái Hồng được Minh Châu cưng chiều trở thành một đứa trẻ to xác nhưng cô vẫn hiểu rõ sự khác biệt giữa trong nhà và ngoài xã hội. Mới chân ướt chân ráo bước vào đời, lại không có bản lý lịch hoành tráng như tên họ Quý kia, nên dù có hận anh ta đến đâu cũng không dám tùy tiện nói “không”. Công việc ra công việc, cô chỉ còn cách hỏi vờ về khách khí: “Đến một chút? Tại sao?”

“Tôi trả bài thi bây giờ, sợ rằng sinh viên có thắc mắc gì đó, cuối giờ học đích thân cô đến giải thích vẫn là tốt nhất.”

Lý do này cũng chấp nhận được. Hơn nữa, giọng điệu của thầy Quý cũng hòa nhã.

“Chuyện đó... được thôi.” Thái Hồng mở to đôi mắt thâm quầng, giả vờ do dự một chút, ít ra cũng để anh biết rằng cô không phải người dễ bị bắt nạt. “Tôi không muốn khi hết tiết lại phải quay lại, hay là tôi ngồi trong lớp học đợi luôn vậy.”

“Cũng được, nếu cô muốn.”

Cô ngồi ở dãy bàn cuối của giảng đường, cả tiết học chả có chữ nào lọt vào tai, cô gật gà gật gù trên bàn, chỉ mười phút sau đã thiếp đi.

Khi giờ học sắp hết, cô giật mình tỉnh dậy, có ba sinh viên đang đứng đợi cô.

Cô nhanh chóng giải quyết vấn đề của hai người đầu tiên. Người cuối cùng là một cậu sinh viên đáng người nhò nhẩn, mặc quần áo thể thao hiệu Nike, dáng vẻ rất lạnh lợi. Cậu lấy bài thi của mình ra, chỉ vào một câu hỏi trong đó, nói: “Cô ơi, những ý chính trong câu này em đều trả lời hết, tổng số điểm của câu này là hai mươi, tại sao cô chỉ cho em mười điểm thôi?”

Cô cầm bài thi lên em xét, giải thích: “Ý chính đúng là đầy đủ, nhưng em phân tích còn thiếu, dẫn chứng cũng không toàn diện. Câu trả lời thế này chỉ đạt mười điểm thôi.”

“Nhưng bạn em cũng trả lời giống em mà cô lại cho nó mười tám điểm, như vậy là không công bằng.” Biết Thái Hồng là giáo viên mới, giọng điệu của cậu ta liền trở nên gay gắt: “Cô giáo, năm học trước em là

học sinh ưu tú, đạt được học bổng cao nhất của khoa. Em đã tốn rất nhiều công sức vào môn này, học hành rất nghiêm túc, em nghĩ cô phải cộng cho em tám điểm nữa.”

Tính toán chi li, so đo thiệt hơn đến cỡ này đúng là ác mộng của giáo viên đứng lớp.

Thái Hồng tiếp chiêu rất sắc sảo: “Em nói vậy nhưng không có chứng cứ. Em nói cô cho bạn ấy mười tám điểm, đưa bài thi cho cô xem.”

Quả nhiên có chuẩn bị trước, cậu ta lấy từ trong ba lô ra một bài thi khác: “Cô xem đi.”

Cô đọc lại thật kỹ, quả nhiên câu trả lời của người đó tương tự của cậu sinh viên này, phân tích có kỹ hơn một chút nhưng cũng không đáng được mười tám điểm, chỉ đáng được mười lăm điểm thôi. Cô cũng chẳng hiểu tại sao mình lại cho điểm hai bài thi có đáp án tương tự nhau số điểm cách biệt đến thế, có lẽ khi chấm đến mấy bài cuối, tâm trạng bực bội, không tránh khỏi chấm điểm thẳng tay hơn.

“Thế này đi, cô cộng cho em thêm hai điểm.” Cô nói rồi lấy bút đỏ ra.

Nào ngờ cậu ta giật phắt bài thi, rất bình tĩnh nói: “Không phải như thế, cô giáo. Đáp án của em với bạn ấy giống nhau, em cảm thấy cô cũng phải cho em mười tám điểm mới đúng!”

Cô bực bội, ngẫm nghĩ nhúc cả đầu, không biết phải làm sao, đành nói: “Chuyện này... Sửa điểm thi được, nhưng phải có sự đồng ý của giáo viên đứng lớp. Em đợi chút, cô đi hỏi thầy Quý.”

Cô bước nhanh đến bục giảng, kể tóm tắt sự việc cho Quý Hoàng nghe.

“Uhm...” Anh cầm lấy bài thi của hai người liếc sơ qua, nói với cậu sinh viên kia: “La Tiểu Hùng, mời em qua đây.”

“Cậu Trịnh Kiến Đô này rất tốt nhì! Rất hào phóng cho em mượn bài thi của mình.”

“Đúng vậy. Cậu ta là bạn tốt của em mà.”

“Phiền em gọi cậu ta đến đây một lát được không?”

Một cậu sinh viên cao ráo đi từ bên kia sang, vừa đi vừa lắc lư, trông y như dân chơi rock.

Hà Thái Hồng biết cậu ta, cậu ấy đăng ký môn Văn học đương đại, nhưng không bao giờ đến lớp, nghe nói thành tích rất tệ.

“Trịnh Kiến Đô, La Tiểu Hùng nói bài thi này chấm điểm không công bằng. Bài thi này có phải em cho cậu ta mượn tham khảo không?”

“Dạ đúng... Cậu ấy muốn xem thì em cho xem thôi.”

Thoáng im lặng, Quý Hoàng nói: “Tôi đã xem kỹ câu trả lời của hai em, đúng là rất giống nhau, chỉ đạt mười điểm.” Anh lấy bút đỏ ra sửa tổng điểm của Trịnh Kiến Đô, trừ đi tám điểm, mấy câu khác, Trịnh Kiến Đô trả lời rất tệ, bài thi của cậu ta vốn chỉ đạt sáu mươi hai điểm, nay bị đánh rớt.

Sửa xong, Quý Hoàng ném bút đỏ lên bàn, nói: “Cô Hà, nhờ cô sửa lại bảng điểm một chút. Hai em còn câu hỏi nào nữa không?”

“Không... Không ạ.”

Thái Hồng há hốc miệng kinh ngạc, hai cậu sinh viên kia cũng vô cùng sửng sốt, bực bội quay về chỗ

ngồi, tức thì vang lên tiếng cãi cọ ầm ĩ.

“Thầy Quý!” Thái Hồng thấp giọng nói. “Làm vậy có ác quá không?”

“Không.” Quý Hoàng lạnh lùng nói. “Tôi phải cho cậu ta biết hậu quả của việc bán đứng bạn bè là như thế nào!”

THÀNH PHỐ HOANG VẮNG

Thi Định Nhu
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Khi Thái Hồng còn nhỏ, Lý Minh Châu hay kể cho cô nghe câu chuyện cổ Andersen Ông lão làm gì cũng đúng. Có một ông lão mang một con ngựa đổi lấy một con trâu, lại dùng con trâu đó đổi lấy một con dê, dê đổi thành ngỗng, ngỗng đổi sang gà... Càng đổi càng tệ, sau cùng, con gà đổi lấy một túi táo chín. Mọi người đều nghĩ ông sẽ bị vợ mắng là đồ ngốc, nhưng bà lão rất hài lòng với những quyết định của ông, vì bà một mực tin rằng ông lão làm việc gì cũng đúng, vì vậy mà ông lão đã nhận được một túi tiền vàng.

Mãi lâu sau, Thái Hồng mới hiểu được hàm ý của câu chuyện này. Mẹ nói gì cũng đúng hết.

Về điều này, từ nhỏ đến lớn, Thái Hồng đã được lĩnh hội rất nhiều lần, chẳng hạn như khi cô vẫn còn là một học sinh trung học, Lý Minh Châu đã dạy cô khi kết bạn thì phải:

Một, giao tiếp với người khác quan trọng không phải là bạn bè, mà là nguyên tắc. Dựa trên nguyên tắc, con sẽ có nhiều bạn bè hơn. Dựa vào bạn bè con sẽ chỉ cảm thấy nhiều áp lực hơn thôi.

Hai, đối xử chân thành với bạn bè và tuyệt giao với những người đã từng lừa gạt, lợi dụng, phá hoại con, bởi vì con tuyệt đối không được để cho người đó có cơ hội làm tổn thương con lần nữa.

Ba, nếu một người bạn khiến con chán nản, thất vọng, buồn bã, bức bối hay cảm thấy mất niềm tin vào thế giới này, hãy rời xa người đó!

Bốn, bạn của con cũng có thể có thế giới của riêng mình, đừng có suốt ngày từ sáng đến tối bám chặt lấy người ta.

Năm, trung thực với bạn bè, không nên nói xấu sau lưng bạn bè mình. Lời đồn sớm muộn gì cũng sẽ lọt vào tai người đó.

Sáu, bạn bè hy vọng bạn thân họ tốt, cũng hy vọng con được tốt. Những người không thích con tốt và giỏi hơn họ, đó không phải bạn bè con.

Bảy, bạn bè bình thường con vừa nói họ đã hiểu con muốn gì. Bạn bè chỉ cốt con không cần nói họ cũng hiểu con muốn gì.

Tám, bạn bè thì nhiều nhưng bạn tri kỷ thực sự thì chỉ có một, hai người.

Những nguyên tắc đối nhân xử thế trên xuất phát từ gia tộc hiển hách của ông ngoại Thái Hồng. Sau khi áp dụng quán triệt tám nguyên tắc cơ bản này, Thái Hồng nhận ra mình có rất nhiều bạn bè, nhưng bạn thân thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Học kỳ một của năm thứ nhất đại học là Hàn Thanh, học kỳ sau thêm Quách Lợi Lợi. Hàn Thanh và Thái Hồng ở chung phòng trong ký túc xá, đều học khoa Văn, Quách Lợi Lợi ở phòng bên cạnh, là hoa khôi của khoa Truyền thông. Hai người quen nhau trong đội hợp xướng của trường, lần đầu gặp đã thân nhau. Lý Minh Châu thích Hàn Thanh nhưng lại ghét Quách Lợi Lợi. Chỉ gặp một lần bà đã bảo Thái Hồng tránh xa cô ra.

“Con gái ngoan, chơi với nó con chỉ làm nền thôi. Ngoại hình đẹp, nhà giàu, con trai theo đuổi nó xếp cả hàng dài. Mẹ rất không ưa cái kiểu vênh váo, hống hách của nó, cũng ghét thấy con khúm núm đi sau nó. Thái Hồng, ông ngoại con cũng có tiếng có tăm ở thành phố này, con chẳng thua gì nó cả! Khi đứng cạnh nó, con phải đứng thẳng người, ngẩng cao đầu cho mẹ.”

Thái Hồng thấy oan ức thay cho Lợi Lợi, người ta cũng chỉ xinh đẹp hơn cô chút thôi vậy mà đến phụ nữ trung niên cũng ganh ghét cô ấy, huống chi Thái Hồng không hề thấy mình thua kém Lợi Lợi, đối với bạn bè, cô ấy trước giờ ân oán rạch ròi, sẵn sàng giúp đỡ họ khi cần, nên cô cố sức phân bua: “Mẹ à, Quách Lợi Lợi có tài lắm, cô ấy biết chơi guitar!”

“Con biết đàn piano!”

“Quách Lợi Lợi biết hát rock!”

“Con biết bơi!”

“Con thích Quách Lợi Lợi.”

“Không nghe lời mẹ phải không? Mẹ nói trước, sớm muộn gì hai con cũng rạn nứt thôi.”

Sau đó chưa đến một tháng, quả nhiên rạn nứt...

Nguyên nhân do Quách Lợi Lợi phải lòng một cậu sinh viên. Cậu chàng đó đương nhiên cũng chẳng phải tay thường, hẳn là Ngụy Triết, trưởng ban Thể dục của hội sinh viên, đẹp trai, chơi bóng rổ rất cừ, còn biết nhà điệu La tinh, Quách Lợi Lợi rất thân thiết với hắn. Thái Hồng không thích Ngụy Triết, cô biết hắn hút thuốc, uống rượu, thay bạn gái như thay áo, gian lận khi thi, lôi kéo người khác bầu chọn mình, nhưng ít khi thực hiện lời hứa. Thái Hồng cảm thấy người này sau khi tốt nghiệp, trong thời gian ngắn có thể sẽ thành công, nhưng giỏi lắm cũng thành một tham quan mà thôi.

Thế là cô mất cả buổi tối viết một bức thư cho Quách Lợi Lợi, nói ra và phân tích những phán đoán của mình, còn kể thêm một số tin đồn không hay về hắn. Chứng cứ quan trọng nhất mà cô đưa ra là Ngụy Triết đã từng mượn cô hai mươi tệ, nói ngày hôm sau sẽ trả, nhưng sau đó hoàn toàn không thấy nhắc đến, không biết là quên thật hay giả vờ. Cô cho rằng đó là biểu hiện của sự không trọng chữ tín, vô trách nhiệm, là bạn thân, cô cần phải nhắc nhở Quách Lợi Lợi.

Trước khi gửi bức thư, cô đã do dự rất lâu, còn hỏi ý kiến mẹ.

“Đừng gửi”, thái độ của Lý Minh Châu rất rõ ràng. “Nếu gửi bức thư đó, chắc chắn nó sẽ trở mặt với con.”

“Con không tin. Chắc chắn Lợi Lợi sẽ nghe con!”

“Vấn đề là ở chỗ, trước giờ nó đâu có nghe con, toàn là con nghe nó.”

Khi đó Thái Hồng còn đang ở độ tuổi thích phản kháng. Tối hôm đó, bức thư đã được gửi đi, hôm sau cô bị mắng xối xả một trận. Quách Lợi Lợi tức giận, còn mang cả bức thư đưa cho Ngụy Triết xem.

“Mình biết cậu muốn chia rẽ chúng mình, bởi cậu ghen tỵ với mình! Có phải cậu cũng thích Ngụy Triết, nhưng chẳng lọt được vào mắt xanh của người ta? Vì cậu với mình ở hai đẳng cấp hoàn toàn khác nhau! Lúc trước mình còn nghĩ cậu sẽ mãi là bạn thân của mình, nhưng xem ra, cậu là loại tiểu nhân nham hiểm, cay độc, thế thì thôi!”

Trong cơn sùng sốt, tình bạn của hai người kết thúc một cách chóng vánh.

Thái Hồng buồn bã quay về nhà, chui vào chăn khóc suốt một đêm. Khi trở lại trường, bạn bè của Ngụy Triết đến quấy rối cô hết lần này đến lần khác. Cô bị cuốn vào vòng xoáy của tin đồn, có người nói cô có quan hệ mờ ám với thầy giáo, từng mang thai, thậm chí có người còn nói thầy cô tiếp khách trong quán bar... Từ đó, Quách Lợi Lợi trông thấy Thái Hồng liền trốn tránh. Thái Hồng từng thấy Quách Lợi Lợi

liền tránh xa.

Mấy tháng sau, những tin đồn thất thiệt tự nhiên biến mất, nhưng khoảng thời gian lo lắng, sợ hãi, bị mọi người soi mói, chỉ trích đã để lại một vết thương lớn trong lòng Thái Hồng.

Nửa năm sau, những lời trong thư của Thái Hồng đều ứng nghiệm. Nguy Triết có mới nói cũ, “đá” Quách Lợi Lợi vì một cô nàng bên khoa Anh văn. Lợi Lợi đau khổ đến mức muốn tự sát, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nhận ra chỉ có Thái Hồng là đáng tin cậy, bèn bắt chắp tất cả chạy đến khóc lóc, kể lể với Thái Hồng. Để an ủi cô, Thái Hồng thường xuyên trốn học để trò chuyện với cô, đưa cô đi dạo, thậm chí còn làm bài tập giúp.

Dù gì cũng từng là bạn bè, Thái Hồng rất dễ mềm lòng, dễ dàng tha thứ cho người khác. Sau khi đã vượt qua nỗi đau lòng, Quách Lợi Lợi xin lỗi Thái Hồng, mong muốn nối lại tình bạn xưa.

Lý Minh Châu khoanh tay đứng nhìn mọi việc, mãi đến khi Thái Hồng lại đưa Lợi Lợi về nhà ăn cơm. Lý Minh Châu đi làm về trong thấy Lợi Lợi, liền đặt túi xách xuống, rồi mở giắt cửa ra, đem túi xách của Quách Lợi Lợi ném xuống cầu thang: “Lợi Lợi, từ nay về sau đừng đến nhà chúng tôi nữa.”

Lợi Lợi điếng người, bỏ chạy.

“Rầm!” Cánh cửa đóng sập lại.

“Mẹ thật quá đáng!” Thái Hồng giận dữ hét lên.

“Ai quá đáng hả? Đừng tưởng mẹ không biết con chui vào chăn khóc lóc! Nó muốn bắt nạt con lần nữa? Ngay trước mặt Lý Minh Châu này. Đừng có hòng!”

“Thế mẹ để con nói chuyện đàng hoàng với cô ấy chứ! Mẹ làm thế thật quá đáng!”

Lý Minh Châu trợn mắt, “Hừ” một tiếng khinh miệt, từ tốn rót một cốc trà, thông thả ngồi xuống sofa: “Quá đáng? Thái Hồng, quá đáng cũng cần học đó. Người không hiểu chuyện sau mấy lần quá đáng sẽ hiểu chuyện thôi. Đây là mẹ giúp nó trưởng thành, con có hiểu không hả? Đợi khi nó lớn rồi, hiểu chuyện rồi, có khi lại mang quà đến đây cảm ơn mẹ đã dạy cho nó một bài học ấy chứ!”

Nhiều năm sau, Thái Hồng và Lợi Lợi vẫn là bạn của nhau, nhưng lòng tin ấy đã mãi mãi biến mất. Thỉnh thoảng hai người cũng hẹn nhau đi mua sắm, xem phim, khi họp mặt cũng trêu đùa nhau rất thân mật, nhưng cả hai đều biết rõ, quãng thời gian xưa kia đã vĩnh viễn rời xa.

Đúng vậy, lời mẹ nói luôn luôn đúng.

Sau khi gửi tập bài đã chấm, Thái Hồng quay về khoa, ở góc hành lang, cô chạm mặt chủ nhiệm khoa Bàng Thiên Thuần.

Tâm trạng thầy rất tốt, từ xa đã cất tiếng chào Thái Hồng: “Sao rồi Tiểu Hà? Công việc có thuận lợi không? Đã quen với môi trường làm việc chưa? Có khó khăn gì không?”

Thái Hồng trả lời: “Chủ nhiệm, công việc của em bây giờ tương đối nhiều, ngày nào cũng phải đến trường, buổi trưa thực sự rất mệt mỏi nhưng lại không có chỗ để nghỉ ngơi, có thể phân cho em một văn phòng nhỏ được không? Hay chung với người khác cũng được!”

“Ồ... chuyện này...” Chủ nhiệm nhìn cô, hai tay Thái Hồng chắp lại trước ngực, ra vẻ ngây thơ, trong sáng.

Chủ nhiệm cười xòa: “Tiểu Hà à, em có biết giá đất ở đây là bao nhiêu không?”

“Giá đất?”

“Giá đất khu này là ba mươi ngàn tệ một mét vuông, còn đắt hơn giá vàng ấy chứ. Thời gian gần đây thực sự không có phòng trống. Một trong những nguyên nhân trường tuyển em vào, đương nhiên, ngoài thành tích của em rất tốt, thì có hộ khẩu ở thành phố là một ưu thế lớn của em. Trong khoa hiện nay có không ít trợ giảng, không thể phá lệ cho em được. Tiểu Hà à, em hãy cố gắng được làm giảng viên nhé!”

Thái Hồng bây giờ vẫn chưa phải tiến sĩ, còn phải đợi lâu lắm mới được làm giảng viên: “A... chủ nhiệm, thầy nữ đề em hằng ngày ngồi ngủ gật trong thư viện sao?”

“Ấy, em cố gắng khắc phục nhé!”

Thái Hồng mặt mày ủ rũ rời đi, đến căng tin ăn cơm trưa xong, đang định tìm nơi nào đó ngủ trưa, bất ngờ nhận được điện thoại của thầy chủ nhiệm khoa: “Tiểu Hà à!”

“Chủ nhiệm?”

“Ban nãy thầy có thương lượng với thư ký. Khoa cũng rất thông cảm với những khó khăn của giáo viên trẻ. Thế này đi, tạm thời em với thầy Quý dùng chung một văn phòng. Thầy Quý một tuần chỉ có hai ngày phải lên lớp, thời gian còn lại đều ở nhà, văn phòng của cậu ấy luôn để trống, buổi trưa em có thể đến đó nghỉ ngơi hay soạn giáo án.”

“Thầy Quý?” Không được rồi, sao lại là anh ta? Thái Hồng như bị sét đánh ngang tai: “Là thầy Quý nào ạ?”

“Thầy Quý Hoàng. Cậu ấy cũng là người mới đấy.”

“Không! Không!” Thái Hồng tuôn ra một tràng mười mấy tiếng không, trong lòng không ngớt kêu khổ. Thầy Quý ơi, tôi thực sự không có ý đó, tôi thực sự không biết người ta lại sắp xếp như thế...

“Chủ nhiệm, em không chấp nhận chiếm dụng văn phòng của thầy Quý. Em chỉ muốn hỏi thử xem trong khoa có còn phòng trống không thôi, nếu như không có em có thể tự khắc phục được. Không sao đâu ạ! Thầy đừng nói với thầy Quý chuyện này nhé!”

Khó khăn lắm mới sắp xếp được cho cô, cô lại không chấp nhận, giọng Bàn Thiên Thuận có chút lạnh lùng: “Chuyện này nếu tôi chưa hỏi qua ý kiến của thầy Quý thì sao có thể nói với em? Ban nãy tôi hỏi thầy Quý, cậu ấy cũng đồng ý rồi. Bây giờ em đến chỗ tôi lấy chìa khóa đi.”

Cúp điện thoại, Thái Hồng chợt hiểu ra, chuyện này cũng tại lần trước nghe theo lời của Quan Diệp, đến chỗ thầy chủ nhiệm tố cáo chuyện của Phương Chí Quân, cho nên thầy chủ nhiệm nghĩ rằng, Thái Hồng là một người không dễ chọc vào, cô muốn gì chỉ bằng cứ cho sớm sớm, không cô lại gây chuyện mãi.

Nào dám không đến lấy chìa khóa, nếu làm thế thì thực sự là không biết điều. Thái Hồng lê bước đến văn phòng chủ nhiệm khoa để lấy chìa khóa, sau đó đi đến văn phòng của Quý Hoàng. Cô định lén nhét chìa khóa qua khe cửa, rồi nhanh chóng chuồn đi, nào ngờ cửa văn phòng đang mở, cô chạm mặt Quý Hoàng ở ngay hành lang.

Thái Hồng đành nheo miêng cười: “Thầy Quý, đi ăn cơm trưa à?”

“Chưa, đang quét dọn.”

“Ồ, anh chăm chỉ thật đấy!”

“Cô có thể chờ tôi dọn dẹp xong rồi mới dọn đồ của cô vào không?”

Thực ra khi nói câu này, giọng điệu Quý Hoàng rất bình thường, nhưng Thái Hồng lại nghe ra có chút mỉa mai trong đó: “Áy, thầy Quý, tôi đến là để nói chuyện với thầy. Thầy đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn chiếm văn phòng của thầy đâu. Đây, chìa khóa trả thầy, đợi sau này khoa có phòng trống rồi tính tiếp.”

Quý Hoàng nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, nói: “Học kỳ này tôi có hai đề tài nên mỗi tuần chỉ dạy hai môn. Những ngày không có tiết tôi đều không đến, nên thời gian còn lại thuộc về cô. Cô đã giúp tôi chấm bài, tôi vẫn chưa có cơ hội cảm ơn cô.”

Dáng vẻ của anh rất chân thành, Thái Hồng lại mềm lòng rồi.

Cô chưa kịp lên tiếng, Quý Hoàng lại chỉ tay về phía hai kệ sách lớn ở phía đối diện, nói: “Kệ sách thì một cái của tôi, một cái của cô, thường tôi cũng không có sách gì, đều để ở nhà cả. Bàn làm việc chỉ có một cái, có bốn ngăn, hai ngăn của tôi, hai ngăn của cô.” Không ngờ anh lại nhường hai ngăn kéo phía trên cho cô, làm cô cảm động.

“Trước giờ tôi không ngủ trưa, nếu cô muốn nghỉ ngơi thì cứ tự nhiên, sofa này đủ cho cô nằm. Sau khi ăn cơm xong tôi thường đến thư viện.”

Cô vội lắc đầu: “Không! Không! Thế sao được? Đây... đây dù sao cũng là văn phòng của anh mà.”

“Chăm sóc phụ nữ là trách nhiệm của đàn ông.”

“Tôi sẽ không làm phiền anh đâu. Thế thì... uhm... cảm ơn anh nhiều.” Thái Hồng lấy di động ra: “Đúng rồi, số điện thoại của anh là bao nhiêu? Lỡ có chuyện gì tôi tiện liên lạc với anh.”

“Tôi không có di động.”

“Thế... số điện thoại bàn ở nhà?”

“Không có. Tôi không mấy khi dùng điện thoại.”

“Được rồi, còn e-mail?”

“Tôi không dùng e-mail.”

Suýt nữa cô đánh rơi di động: “Thầy Quý, đừng nói với tôi đến mấy tính anh cũng không có nhé!”

“Tôi có máy tính, đời rất cũ, nhưng máy tính của tôi không kết nối mạng nên rất hiếm khi kiểm tra e-mail.”

Thái Hồng cảm thấy anh chàng này thực sự rất kỳ lạ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng. Người ta đến đây mới được một tháng, đến đường sá còn chưa thuộc, không có di động, internet là điều rất bình thường. Nhưng tiếp đó cô lại bị cuốn vào một tính từ: “Rất cũ.” Đối với máy tính, chỉ chia ra hai loại đời cũ và đời mới, đời mới sau nửa năm đã thành đời cũ rồi, vậy mà “đời cũ” còn thêm một từ “rất” nữa, chẳng phải là sản phẩm nên đào thải rồi sao?

Cô vội vàng nhấn mạnh: “Anh nên nối mạng internet đi, tôi biết một chỗ rất rẻ, ngày mai sẽ cho anh số điện thoại của họ. Các trường đại học bây giờ đều công bố những thông báo quan trọng trên mạng, có

trường còn thành lập cả một bộ môn về internet đấy. Sau này thi cử và điểm số của sinh viên đều thực hiện trên mạng hết. Cái này gọi là xu thế của thời đại, thầy Quý à.”

Quý Hoàng cau mày, không đưa ra ý kiến, chỉ “ừ” một tiếng: “Lát nữa tôi còn có tiết, tôi đi ăn cơm trước.”

Anh sang phòng bên cạnh, một lát sau, mang một hộp cơm vào.

Thái Hồng lấy mấy cuốn sách trong ba lô ra, cất lên kệ. Lại lảng xảng chạy qua chạy lại giúp anh lau bàn, quét nhà... Anh ngồi xuống, mở hộp cơm ra, ăn một cách ngon lành.

Thái Hồng không kiềm chế được, đưa mắt liếc nhìn hộp cơm, cơm trắng với một chiếc đùi gà.

Cô không nén được, thầm thở dài.

Chắc hẳn bữa trưa của anh chẳng ngon miệng gì, vậy mà anh ăn chậm, nhai kỹ, đáng vẻ khi ăn cơm cũng rất kỳ lạ, nét mặt chăm chú, tâm không vương bận, tựa như không phải đang ăn cơm mà là đang bài tế vị thần nào đó. Cuối cùng, anh ăn hết sạch hộp cơm. Cô chú ý thấy trên nắp hộp có một chữ số “4” được ghi bằng bút dạ, vừa vặn hôm nay là thứ Tư.

Cô tò mò hỏi: “Cơm trưa là anh tự nấu à?”

Anh gật đầu.

“Một tuần nấu mấy lần?”

“Một lần”, anh nói. “Một lần nấu năm suất, đặt trong năm hộp cơm. Mỗi ngày ăn một hộp. Cô thấy sao? Có phải rất tiện lợi không?” Trông anh có vẻ rất đắc ý, mắt lấp lánh ý cười.

“Thế món anh nấu có lặp lại không?”

“Gần giống nhau, cách ngày thì có thay đổi.”

Không dám hỏi nhiều, cô cười, nói: “Thầy Quý, thực ra anh cũng giản dị lắm chứ!”

Cuộc họp buổi chiều, Quý Hoàng có tiết dạy nên không tham gia. Thái Hồng lách vào ngồi gần Quan Diệp, thì thầm trò chuyện.

“Cô Quan, Quý Hoàng là nhân vật lợi hại như thế, tại sao không ở lại trường?”

Quan Diệp nói: “Cậu ta vốn đã liên hệ đi du học rồi, học bổng của trường Đại học California. Trước khi đi, mẹ cậu ta bỗng lâm bệnh nặng, đành hủy kế hoạch. Vốn được giữ lại trường nhưng cậu ta lại chọn nơi này, một là trường mình không thua kém trường S, hai là ở đây gần quê cậu ta, có chuyện gì cũng tiện đi lại.”

“Ồ, ra là vậy. Quê anh ấy ở đâu vậy ạ?”

“Ở Trung Bích.”

“Mỏ than Trung Bích?”

“Chắc là vậy.”

“Thế anh ấy...”, Thái Hồng thoáng ngập ngừng. “Có phải gia đình rất khó khăn không ạ?”

“Uhm. Cha cậu ta qua đời do tai nạn mỏ than. Sức khỏe của mẹ cũng không tốt, lại còn có hai đứa em trai nữa.”

“Những chuyện này đều là anh ấy kể cho cô nghe?”

“Không phải, cô nghe từ thầy hướng dẫn của mình. Thái Hồng, em với cậu ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp, những chuyện này tốt nhất em đừng dò hỏi nữa.”

Thái Hồng ngạc nhiên: “Tại sao ạ?”

“Quý Hoàng có lòng tự tôn rất cao và rất kiêu ngạo đấy!”

Chương 8

Nếu coi mỗi người con trai mà mình quen là một quyển sách, Thái Hồng nghĩ những quyển sách đó đại khái có thể chia làm hai loại:

Đọc được.

Không đọc được.

Như thường lệ, sau khi họp xong, cô đón xe buýt số sáu, trạm xe nằm trên một con đường nhỏ yên tĩnh gần công trường. Thu về, lá ngô đồng trải khắp con đường, hàng quán đìu hiu vắng khách... Trường F thực sự là biệt viện giữa chốn thành phố huyên náo này, ở nơi đây, sự ồn ào và mệt mỏi của thành phố như được quét sạch. Thái Hồng vừa đi vừa nghĩ, cuộc đời mình cũng được coi là thuận buồm xuôi gió, từ khi đỗ đại học đã ao ước cả đời được ở lại nơi này, ngắm trời xanh nước biếc, ngắm những gương mặt trẻ tuổi luôn căng tràn sức sống...

Đang mãi nghĩ ngợi, một chiếc Volvo bỗng lướt đến trước mặt cô rồi dừng lại. Cửa xe bật mở, một chàng trai mặc com lê đen bước xuống, nhìn cô, mỉm cười, rồi ung dung châm một điếu thuốc. Bộ com lê phẳng phiu, cà vạt to bản, chất liệu vải ánh bạc, là hiệu Brioni đắt tiền, sang trọng mà không phô trương. Thái Hồng dừng lại, khẽ mỉm cười.

Tuy không quá nhạy cảm với thời trang như mẹ mình, nhưng khi gặp những người đàn ông đẹp trai, chỉ số libido^[1] trong Thái Hồng cũng trở nên không ổn định. Đặc biệt là với người mang trong mình khí chất của người đàn ông lẫn sự trẻ con như Tô Đông Lâm. Anh là một chàng trai thuộc dạng trong suốt, dễ hiểu, có thể đoán biết, anh cởi mở, sôi nổi, tính tình đơn giản, dễ chịu, không như Quý Hoàng, cao ngạo, trầm tĩnh, không xảy ra phản ứng với loài khác giới...

[1]Libido: tình dục, giới tính.

Đông Lâm không bao giờ hút thuốc trong phòng kín, vì Thái Hồng không thích khói thuốc lá, nhưng anh lại không cai được thuốc, cứ ra ngoài là tay anh lại tìm bật lửa. Thái Hồng thích dáng vẻ nghiêng nghiêng khi hút thuốc của anh, nhìn nghiêng, trông anh chín chắn hơn, trong nụ cười ẩn chứa nét ranh mãnh, giảo hoạt, đôi mắt tràn ngập ý cười làm trái tim người khác phải xao xuyến. Châm thuốc xong, anh quay sang nói chuyện với Thái Hồng, giữa những câu chuyện trò, làn khói trắng lan tỏa quanh mắt môi anh.

“Hi!” Anh chào.

Trong vô thức, Thái Hồng cúi xuống kiểm tra trang phục của mình. Chiếc áo măng tô màu hồng xinh đẹp, mang nét phá cách thời thượng. Bên trong là chiếc váy màu xám được là phẳng phiu. “Đông Lâm!” Cô ôm một chồng sách, hỏi: “Anh đến từ lúc nào vậy?”

“Mới đến.”

“Tim em... có chuyện à?”

“Tiểu Thất và Đầu To hẹn anh ăn cơm ở Tuyệt Trúc Trai, Hàn Thanh và Tiểu Ngọc cũng đến, mọi người lâu rồi không gặp mặt, anh định tiện đường ghé qua đón em luôn. Ăn cơm xong chúng ta đi chơi bowling, ở đó còn có quán cà phê, nếu em không thích chơi bowling thì cứ ngồi đó tán gẫu với Hàn

Thanh.”

Mọi thứ đã được sắp xếp xong xuôi hết rồi, đây chính là tính cách của Tô Đông Lâm. Mỗi lần ra ngoài chơi đều có lịch trình kỹ càng, lúc nào ăn cơm, lúc nào hát karaoke, lúc nào uống rượu, lúc nào về nhà... Mọi thứ đều theo giờ giấc đã định, nếu giữa chừng có chuyện đột xuất, anh sẽ lập tức sửa lịch trình. Ai bảo anh học IT cơ chứ?

Thái Hồng nghe thấy có Hàn Thanh, gật đầu cái rụp: “Được.”

Cô quen Tô Đông Lâm là qua Quách Lợi Lợi.

Một năm sau khi chia tay với Ngụy Triết, Tô Đông Lâm trở thành bạn trai của Quách Lợi Lợi. Lúc đó Đông Lâm đang học nghiên cứu sinh ở khoa IT, là một cậu chàng ngây ngô, vô tư, nổi tiếng thích pha trò. Anh gặp Lợi Lợi trong buổi trình diễn của đội người mẫu trường, về nhà liền viết e-mail gửi cho Lợi Lợi, chỉ cần cô mở ra là sẽ có vô số hoa bách hợp xuất hiện kín cả màn hình, tiếp đó là những lời tỏ tình mà anh trích từ một bức thư tình nào đó.

Đương nhiên là Lợi Lợi chẳng mấy may động lòng vì mấy trò trẻ con này. Trong hàng dài những người theo đuổi cô, Tô Đông Lâm thiếu kinh nghiệm lại chẳng thông minh, giả giả thật thật khó mà nắm bắt. Sau này nghe nói anh là cậu ấm con nhà giàu mới dần dần lọt vào mắt xanh của cô. Hẹn hò được một tháng, trong một bữa tiệc tại nhà Đông Lâm, Lợi Lợi gặp anh trai của anh, Tô Đông Vũ, chín chắn lại phong độ. Khi đó, Đông Vũ mới đi du học về đã tiếp quản một số sản nghiệp của gia đình. Nhà họ Tô dời trước khỏi nghiệp từ kinh doanh vật liệu xây dựng, sau này vốn liếng lớn mạnh, chuyển sang đầu tư bất động sản, rất xứng đôi vừa lứa với Lợi Lợi vốn xuất thân từ con nhà trí thức. Anh trai có ý, em trai bèn rút lui nhường, thế là Đông Lâm cười toe toét chia tay Lợi Lợi. Sau khi tốt nghiệp, lấy chồng, sinh con, Lợi Lợi không đi làm, thế nên Thái Hồng cũng rất ít khi gặp cô ở những nơi công cộng. Chỉ có một lần, Thái Hồng đi ngang qua một tiệm spa, chạm mặt Lợi Lợi đang từ trong tiệm bước ra, ăn mặc, trang điểm rất ra dáng một quý phu nhân. Cô vẫn xinh đẹp như thế, bờ eo vẫn thon thả, chỉ là hốc mắt hơi trũng sâu, có vẻ mệt mỏi. Trông thấy Thái Hồng, Lợi Lợi liền kéo cô vào quán cà phê nói chuyện. Xong rồi cô châm một điều thuốc, lặng lẽ hút, cười nói: “Thái Hồng, cậu nhìn mình xem, có phải trông già dặn, trải đời rồi không?”

Lúc đó, Thái Hồng còn đang mệt mỏi vì chuyện tìm việc, lòng bức bối, liền vỗ vào vai cô một cái: “Cậu thế này mà gọi là già dặn, trải đời á? Cậu thế này là nhân hạ thì có!”

Lợi Lợi cười: “Tận cùng của nhân hạ chính là sự già dặn, trải đời. Thái Hồng, nhà cửa, xe cộ, tiền tài... thứ gì mình cũng có, ông xã cũng rất tốt với mình, những hạnh phúc của một người bình thường mình đều đã hưởng rồi. Chỉ là ở đây, vẫn trống rỗng.”

Cô đưa tay đặt lên trái tim mình.

“Còn cậu? Gần đây bạn gì thế?” Lợi Lợi hỏi.

Thái Hồng định nói tới đề tài nghiên cứu luận văn tốt nghiệp của cô về tình mẫu tử trong tiểu thuyết của Trương Ái Linh, đề cập đến lý luận Sigmund Freud, Lacan, giới tính, không gian và chủ nghĩa nữ quyền... Câu nói đã đến đầu lưỡi, rồi đột nhiên mắc lại. Hai người đã không còn tiếng nói chung, hà tất phải đem những vấn đề này ra làm khó cô ấy, cứ như đang khoe khoang học vấn của mình, vậy nên cô chỉ nói ngắn gọn: “Đang viết luận văn tốt nghiệp, muốn tốt nghiệp nhanh nhanh chút.”

Lợi Lợi không hỏi kỹ, cô châm thêm điều thuốc, buông câu cần nhần: “Chăm trẻ con mệt quá!”

Rồi cô bắt đầu nói về đứa con trai hai tuổi của mình nghịch ngợm thế nào, buổi tối uống sữa chẳng

theo giờ giấc, thường xuyên bị mẩn ngứa, thích xem ti vi không chịu đi ngủ... Bà nội bận làm ăn không chịu đỡ đần, ông xã suốt ngày đi công tác, bảo mẫu thay hết người này đến người khác mà chẳng ai làm cô yên tâm được...

Thái Hồng thăm thờ dài, trong thoáng chốc, cuộc sống của hai người đã cách nhau xa đến thế rồi.

“Đông Lâm thích cậu lắm đấy”, bỗng Lợi Lợi nói. “Cậu hai nhà họ Tô chẳng phải tay vừa, mở một công ty phần mềm kiêm sản xuất linh kiện, quy mô càng lúc càng lớn. Đầu tư bất động sản kiếm tiền còn lợi hại hơn cả anh cậu ta. Dù sao cũng học khối tự nhiên, làm việc chuyên tâm, lại giỏi tính toán.”

Nói đến đây, Thái Hồng mới hiểu ra tại sao nhiều năm nay mình và Đông Lâm trông thì có vẻ thân thiết nhưng chẳng phải tình nhân. Bức thư tình kiểu đó cô cũng nhận được, vào cuộc hẹn đầu tiên, cô bị mẹ bắt đến tiệm làm tóc, trang điểm để đi gặp Đông Lâm. Đông Lâm nhìn thấy cô thì toét miệng cười, để lộ đôi răng cửa cố ý bôi đen, cô dờ khóc dờ cười, anh chàng này đến bao giờ mới nghiêm chỉnh được đây? Vậy nên mọi thứ không thể coi như thật được, đến tận bây giờ cũng chẳng thể coi anh là bạn trai của cô. Mà đâu có là thật, sau này lấy anh thì chẳng phải sẽ trở thành chị em dâu với Lợi Lợi rồi sao? Nếu thế thì thật phiền phức.

Tuy Tô Đông Lâm ngây ngô, nhưng mỗi lần họp mặt, anh đều nhớ gọi Hàn Thanh đi cùng, bởi anh biết Thái Hồng chẳng hào hứng gì với những buổi họp mặt, vui chơi như thế này.

Trên xe, Đông Lâm hỏi: “Gần đây bận lắm à?”

“Người mới mà, việc gì cũng phải tỏ ra nhiệt tình. Lên lớp, chấm bài... thực sự là bận từ sáng đến tối.”

Thực ra cô cũng chẳng bận rộn đến mức đó, nhưng nếu không nói như vậy thì không thể giải thích tại sao Đông Lâm năm lần bảy lượt gọi điện đến cô đều chỉ nói dăm ba câu cho xong chuyện. Thái Hồng chỉ nghĩ đến anh là cảm giác chán nản của gái “cao số” lại ập đến. Hôn nhân quan trọng với phụ nữ đến thế ư? Cả đời không kết hôn không được sao? Cô bị mẹ bắt đi xem mặt những chàng trai xa lạ hết lần này đến lần khác, về nhà lại đem so sánh với Tô Đông Lâm. Người ta là quý tộc độc thân, cô là gái “cao số”, còn người mẹ đã gần năm mươi tuổi của cô thì tin vào câu chuyện nàng Lọ Lem hơn cả cô: “Con gái ngoan à, con động não chút, Tô Đông Lâm không phải con gián, chẳng thể tự bỏ vào nhà mình đâu. Rùa vàng thì phải câu mới có được! Nhìn hai con xem! Quen nhau cũng ba, bốn năm rồi, nếu là người khác có khi có con rồi cũng nên. Nói đâu xa xôi, chỉ trong một tháng mà Quách Lợi Lợi đã “giải quyết” xong anh trai cậu ta rồi! Còn con? Đến tận bây giờ đến người yêu cũng không phải... EQ của con thấp vậy sao hả? Con đúng là ngốc!”

Nghĩ đến đây, trong đầu Thái Hồng thoáng hiện lên hình ảnh mẹ cô từng bước khó nhọc leo lên cầu thang, rồi cả người cha ngày nào cũng phải đi làm từ lúc trời còn chưa sáng... Tuy cô đã đi làm nhưng lương bổng không cao, muốn mua một căn nhà mới cho bố mẹ nhưng có lẽ năm, sáu năm nữa cũng không thể thực hiện được.

Trong lúc trầm tư, Thái Hồng liếc nhìn Tô Đông Lâm đang lái xe, bỗng cảm thấy toàn thân anh phát sáng lấp lánh.

Một cách thuần thực, xe rẽ vào một khúc ngoặt.

Tô Đông Lâm hỏi: “Lần trước em nói học lái xe với cha, đã học chưa?”

“Haizz!” Thái Hồng thờ dài. “Cha em không có thời gian dạy em, mới học được hai lần, nhưng mà em có tài năng thiên phú về mặt này, đã có thể lái xe ra đường được rồi. Lái xe thực ra cũng đơn giản, chỉ là đậu xe hơi khó thôi, nếu học thêm vài lần chắc chắn không có vấn đề gì.”

“Uh. Nhưng này, sao em lại muốn học lái xe? Bây giờ taxi đâu đâu cũng có. Nếu tình huống khẩn cấp em cũng có thể gọi cho anh.”

Chuyện mà Thái Hồng ngại ngùng nhất chính là chuyện đó. Có lần Hà Đại Lộ chạy đường dài về nhà lúc ba giờ sáng, chẳng may xe bị hỏng ở một con đường núi heo lánh. Khi đó đang là lúc trời đông giá rét, Hà Đại Lộ lạnh không chịu nổi phải gọi điện về nhà. Không còn cách nào khác, Thái Hồng đành cầu cứu Tô Đông Lâm. Anh chàng thiếu gia này cũng rất hào hiệp, cả đêm lái xe chở hai mẹ con đi tìm người, cuối cùng cũng rước được Hà Đại Lộ đang lạnh cóng về nhà. Từ đó Lý Minh Châu vô cùng có cảm tình với Tô Đông Lâm, nói cậu này ngày thường trông lông ba lông bông là vậy, nhưng lúc nghiêm túc lại rất đàn ông.

“Sức khỏe cha em không tốt, lần trước kiểm tra thấy xương cổ có vấn đề, thỉnh thoảng một chân lại bị đau. Em nghĩ... nếu cần thiết sẽ phải đi làm thêm. Năm học tới em sẽ bắt đầu đứng lớp, không cần trực ban nữa, lúc rỗi có thể giúp cha lái taxi để ông có thời gian nghỉ ngơi.”

“Chẳng phải em nói sẽ học lên tiến sĩ nữa sao?”

“Đó là học tại chức, chuyện học hành của em trước giờ không có vấn đề gì.”

“Lái xe sẽ ảnh hưởng đến việc học lắm đấy.”

“Không sao đâu, em là thiên tài mà.”

Tô Đông Lâm quay sang nhìn cô, nhoen miệng cười.

Trước cửa Tuyết Trúc Trai có một bãi đỗ xe lớn, Tô Đông Lâm nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, bèn nói: “Thái Hồng, còn hai mươi phút nữa, hay là anh dạy em cách đậu xe nhé?”

“Hà?” Thái Hồng ngạc nhiên nhìn anh, đưa tay chỉ xe, rồi lại chỉ mình. “Chiếc xe này đắt lắm đúng không? Lỡ em làm hỏng thì sao?”

“Muôn dặm xe thì phải có tốc độ. Đỗ xe đâu cần tốc độ, nên em yên tâm đi, không hỏng được đâu.”

Thái Hồng toét miệng cười, hăm hở: “Anh tin tưởng em thật à?”

“Đương nhiên.”

“Thế em thử nhé!”

“Để anh nói cho em một lần trước.” Anh lùi xe lại một cách thuần thục, vừa đỗ xe vừa giảng giải tỉ mỉ cho cô.

Cô cố gắng thử vài lần mà không được, mãi vẫn không thể đỗ xe vào đúng vị trí, Tô Đông Lâm đành xuống xe đứng chỉ. Sau đó cô thử lại một lần, tạm vào được chỗ, nhưng không dám liều lĩnh lái xe vào sâu, sợ quệt phải xe bên cạnh.

“Không sao đâu, khoảng cách đủ rộng, em cứ mạnh dạn lái sâu vào đi!” Tô Đông Lâm đứng ở phía sau xe vừa gọi điện thoại, vừa vẫy tay ra hiệu.

Cô hết sức chú tâm lái xe lùi vào trong, một chân để trên thắng xe. Đầu xe đã vào được đúng chỗ cô mới phát hiện phía đối diện có một chiếc Mercedes, bên cạnh là chiếc Lexus màu bạc, cả hai đều mới toanh. Cô thầm nghĩ, cho dù quệt phải chiếc nào, phí sửa xe e rằng đều phải tính theo đơn vị chục nghìn trở lên. Cô bỗng vô cùng căng thẳng, liền thuận tay chuyển số định lùi xe. Chân đạp xuống một cái, chiếc xe bất thành linh lao về sau, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng rầm, có người ngã xuống. Trong cơn kinh hãi, cô

cúi đầu nhìn, phát hiện chỗ mình đạp xuống không phải thắng xe mà là chân ga.

Á! Hà Thái Hồng, người là đồ ngốc!

Cô vội dừng xe, cuống quýt chạy ra sau, trông thấy Tô Đông Lâm nằm trên đất, hai tay ôm ngực, thở hổn hển... Anh đau đến nổi mặt mày méo xệch.

“Đông Lâm! Xin lỗi! Anh bị thương ở đâu? Em đâm... trúng anh rồi à?” Thấy cô hoảng hốt, Tô Đông Lâm định ngồi dậy, Thái Hồng liền giữ anh lại: “Không! Không! Đừng cử động! Anh cứ nằm yên như vậy, để em gọi xe cấp cứu!”

Cô sốt ruột gọi 110 và 120, công an đến, xe cấp cứu cũng đến, đưa Tô Đông Lâm đang mặt mày tái nhợt vì đau đi cấp cứu.

Kết quả chẩn đoán là bị gãy một xương sườn, gãy kín, vết thương không nặng, cũng không đâm vào phổi, bác sĩ nói nếu không có biến chứng thì năm tuần sau sẽ hồi phục. Tuy không nghiêm trọng như Thái Hồng nghĩ, nhưng khi trông thấy Tô Đông Lâm được đưa ra từ phòng cấp cứu, trên ngực quần đầy băng, cô vẫn cảm thấy buồn và áy náy, chỉ muốn bật khóc.

Cậu hai đúng là cậu hai. Gọi một cú điện thoại, chưa đầy mười lăm phút sau, anh trai, chị dâu, cả thư ký cũng cùng đến. Một tiếng đồng hồ sau, Tô Đông Lâm được chuyển vào phòng bệnh VIP trên tầng bốn.

Ngực Đông Lâm đang đau, không nói gì được Nhưng Thái Hồng vẫn thành thật giải thích nguyên nhân sự cố cho Đông Vũ và Lợi Lợi nghe, cô còn không ngừng xin lỗi vì sự bất cẩn của mình.

“Em đừng quá bận tâm”, Đông Vũ khách sáo nói. “Chuyện này cần phải trách anh, vì chuyện kinh doanh anh đã gọi điện cho nó, có lẽ nó mãi nói chuyện nên không chú ý, nếu không thì việc tránh một chiếc xe theo phản xạ không phải là điều khó khăn gì.”

“Thực sự rất xin lỗi... Hằng ngày em sẽ đến thăm anh ấy.” Thái Hồng khẽ nói.

“Không cần, không cần, vết thương này cũng chẳng nghiêm trọng lắm. Có y tá túc trực ở đây rồi”, Lợi Lợi nói. “Cậu công việc bận rộn, thỉnh thoảng đến đây thăm là được rồi.”

“Không sao, đây là lỗi của mình, mình nhất định sẽ đến thăm anh ấy, nhìn thấy anh ấy bình phục mình mới yên tâm.”

Mọi chuyện được sắp xếp ổn thỏa, Tô Đông Vũ và Lợi Lợi sau vài câu hàn huyên liền tạm biệt ra về. Trần Hải Nam, thư ký của Tô Đông Lâm ở lại nhận điện thoại thay cho anh.

Thái Hồng rầu rĩ ngồi xuống sofa cạnh giường, vừa ngước mắt nhìn, phát hiện Tô Đông Lâm đang nằm dựa trên giường, chăm chú nhìn cô.

Cô nhìn anh, cười gượng, đưa tay làm một động tác thất cổ.

Tô Đông Lâm lấy một cây bút bi trên chiếc bàn cạnh giường, viết vài chữ lên bàn tay rồi đưa ra cho cô xem.

Thái Hồng lướt mắt nhìn, mặt bỗng đỏ bừng.

“Thái Hồng, Thái Hồng, anh yêu em như chuột yêu gạo.”

Lời anh chàng này nói thì không thể coi là thật được, đã bị thương thế rồi còn không quên trêu ghẹo

cô.

Thái Hồng đứng dậy nói với thư ký của anh: “Anh Trần, tôi về trước, ngày mai lại đến, có chuyện gì gọi tôi nhé!”

Về đến nhà, Thái Hồng nói với mẹ chuyện hôm nay. Nghe xong, Lý Minh Châu cười xòa, bảo: “Thái Hồng, cơ hội của con đến rồi đó.”

“Con? Cơ hội gì cơ ạ?”

“Từ ngày mai, mỗi ngày con hầm một bát canh mang đến cho Đông Lâm. Để mẹ nghĩ xem nào, uhm, cứ nấu món bồ câu hầm táo đỏ trước đi, sau đó là canh xương sườn, canh hầm thuốc bắc, canh cá, canh gân nai hầm... Cứ đổi một món như vậy đi.”

“Mẹ, con không biết nấu mấy món đó...”

“Ngốc ạ, đương nhiên là mẹ nấu còn con mang đi. Nhưng con phải nói là do chính con nấu đó.”

“Người ta có tiền không biết mua sao?”

“Đấy gọi là tấm lòng, hiểu không? Canh bán ngoài kia không vệ sinh, bệnh nhân nào dám tùy tiện uống cơ chứ?”

“Mẹ, cái này có phải là xun xoe không?”

“Là con đâm người ta, cái này không gọi là xun xoe, mà gọi là nhận lỗi. Thái Hồng, gia đình này trông cậy hết vào con đấy. Con chưa gặp cha mẹ cậu ta đúng không, bây giờ là lúc con nên xuất hiện rồi đấy.”

“Mẹ, có phải mẹ xem phim Quỳnh Dao nhiều quá rồi không?”

“Ồ, là con xem quá ít đấy chứ.” Dứt lời, bà không nén được mắng cô: “Con ấy, cái cần học không học, mấy thứ chủ nghĩa nữ quyền gì đó không cần học thì lại học, con định học để sau này đối phó với chồng hả? Đến tận bây giờ chuyện yêu đương còn cần bà mẹ già này ra tay giúp, sao mẹ lại có đứa con gái vô dụng thế này cơ chứ!”

Chương 9

Hà Thái Hồng trước giờ không biết rằng bệnh viện thành phố lại có phòng bệnh xa hoa đến thế.

Tủ lạnh, ti vi màu, sofa bằng da thật, phòng vệ sinh đầy đủ thiết bị, thậm chí sàn, lọ hoa, tranh sơn dầu... Ngoài phòng ngủ, phòng sách và phòng khách còn có phòng nghỉ dành cho người giúp việc hoặc người nhà. Y tá nói rằng một ngày ở đây mất ba nghìn sáu trăm tệ.

Đúng tám giờ sáng hằng ngày, Thái Hồng có mặt ở phòng bệnh, cùng đi dạo với Tô Đông Lâm trong vườn hoa dưới lầu, hôm nào trời nắng đẹp còn đưa anh đi dạo phố, hoặc nếu rồi rã hơn, Thái Hồng sẽ ngồi bên chiếc bàn cạnh giường bệnh chăm bài, soạn giáo án, đọc sách... Tô Đông Lâm nằm trên giường xem tài liệu trên máy tính, không ai quấy rầy ai...

Ở phòng bệnh tốt nhất, y tá nhiệt tình nhất, chế độ dinh dưỡng tốt nhất nên anh hồi phục rất nhanh. mấy ngày đầu có triệu chứng viêm phổi, sốt cao hai lần, phải truyền nước vài ngày. Một tuần sau, tuy vẫn phải băng bó nhưng anh đã có thể đi lại xung quanh.

Rất nhiều người đến thăm anh, còn cha mẹ anh vì bị kẹt một mối làm ăn không về được, đành nhờ Đông Vũ và Lợi Lợi chăm sóc anh. Đông Vũ rất bận, nhưng Lợi Lợi thì lúc nào cũng rảnh rỗi, gần đây có hứng thú với nấu nướng, tham gia một lớp học làm bánh, mỗi ngày đều mang một loại bánh ngọt đến. Đông Lâm thích đồ ngọt, trong phòng luôn phảng phất mùi thơm ngọt ngào của kem sữa.

Thái Hồng nghĩ, bánh kem dù ngon đến đâu, sao bằng canh do mẹ cô nấu được? Sau khi uống xong bát canh thứ n do Thái Hồng mang đến, Tô Đông Lâm nằm trên giường, đuổi thẳng người một cách thoải mái, thật lòng khen ngợi: “Thái Hồng, canh em nấu ngon thật.”

Anh vẫn nghĩ những bát canh này đều là Thái Hồng thể hiện tình - thương - mến với mình.

Thái Hồng chỉ còn cách đính chính lại: “Canh là do mẹ em nấu.”

Tô Đông Lâm “ồ” lên một tiếng, giọng hơi chùng xuống: “Chỉ ít điều đó cũng chứng tỏ rằng mẹ em rất thích anh.”

“Em nghĩ...”, Thái Hồng chớp chớp mắt. “Thứ mẹ em thích là tiền của anh.”

Im lặng bao trùm trong thoáng chốc.

Tô Đông Lâm quay sang nhìn cô: “Còn em? Em cảm thấy ngoài tiền ra, anh có còn điểm nào hấp dẫn người khác không? Chẳng hạn như thông minh, hài hước, cởi mở, hiền hòa...”

“Cái này mà gọi là hấp dẫn à?” Thái Hồng cướp lời anh. “Thầy giáo tiểu học đã nhận xét em bằng những từ đó từ hồi học lớp ba đấy.”

Anh nhìn gương mặt cô, làm bộ lắng nghe, vẻ đau đầu si tình: “Đừng vòng vo tam quốc nữa, rốt cuộc em có thích anh chút nào không?”

“Anh là bạn của em, đương nhiên em thích anh rồi.”

“Ý anh không phải là bạn bình thường.”

“Em với anh là bạn bình thường mà.”

Anh ngồi thẳng dậy, nụ cười trở nên gượng gạo: “Bạn bình thường?”

“Anh từng thích Quách Lợi Lợi, nhưng vì anh trai, anh đã buông tay...”

“Em để bụng chuyện này sao?”

“Điều đó chứng tỏ anh sẽ vì một thứ khác mà từ bỏ người con gái anh thích.”

“Trên đời không có chuyện gì là vẹn toàn cả. Chúng ta luôn phải vì một vài thứ mà từ bỏ những thứ khác, điều đó có gì không đúng?”

“Không có gì không đúng, chỉ là em ghét bọn đàn ông coi phụ nữ như món hàng trao đổi. Tiểu Lý phi đao vì huynh đệ của mình mà bỏ rơi người mình yêu, còn tự cho rằng mình cao thượng lắm, em thấy hẳn ta chết ngàn lần vẫn đáng kiếp.”

Chẳng hiểu tại sao lại nhắc đến Tiểu Lý phi đao?

Tiểu Lý phi đao là chủ đề của lần tranh cãi gay gắt đầu tiên kể từ sau khi hai người quen biết nhau. Lúc đó Thái Hồng đang học năm ba, chỉ vì Tô Đông Lâm nói 007 và Tiểu Lý phi đao là hai nhân vật điện ảnh mà anh thích nhất, bỗng bị Thái Hồng phê phán một trận xối xả đến vuốt mặt không kịp. Sau đó, hai người đôi co nhau suốt từ cửa rạp chiếu phim ra ngoài đường vẫn chưa thôi. Từ đó Tô Đông Lâm không bao giờ nhắc đến Tiểu Lý phi đao nữa.

Nhắc lại chuyện cũ, quả nhiên không giữ được bình tĩnh, trong mắt Tô Đông Lâm ánh lên nét giận dữ: “Lại là Tiểu Lý phi đao! Tiểu Lý phi đao thì liên quan gì đến chuyện của anh hả? Anh không thích Lợi Lợi thì chia tay cô ấy, còn anh trai anh thích thì yêu cô ấy, chẳng có gì gọi là nhường hay không nhường, trao đổi hay không trao đổi ở đây cả. Lợi Lợi cũng là người biết suy nghĩ, em tưởng cô ấy cam tâm làm món hàng để anh trao đổi sao?”

“Ha! Tô Đông Lâm, anh nói anh không thích Quách Lợi Lợi? Năm đó sao anh theo đuổi được cô ấy hử? Có cần đi tra lại xem em đã giúp anh viết bao nhiêu thư tình không?”

Nói đến chuyện này, Thái Hồng càng sôi máu.

Hầu hết thư tình của Đông Lâm là anh năn nỉ cô viết hộ. Nổi tiếng là tài nữ của khoa Trung văn, việc viết hộ thư tình từng là việc làm thêm có nguồn thu nhập cao nhất của Thái Hồng thời đại học. Trong đó, khách hàng lớn nhất của Thái Hồng chính là Tô Đông Lâm, đặt hàng nhiều, trả tiền nhanh, có khi còn cho thêm tiền boa. Chất lượng phục vụ của Thái Hồng cũng rất tốt, nếu cô gái được theo đuổi học khoa Anh ngữ, cô sẽ chế thơ Shakespeare, học khoa Trung văn, cô sẽ dùng bút lông viết văn biền ngẫu theo lối chữ khải, học khoa Báo chí, cô có thể viết thư tình thành một bản báo cáo điều tra, bên khoa Âm nhạc, cô sẽ phổ ca từ vào đoạn nhạc của người ta... Cộng thêm sự thông minh, hài hước, đào hoa, phong lưu của Tô Đông Lâm, tất nhiên là bách phát bách trúng.

Tuy nhiên, những mối tình của Tô Đông Lâm thường kéo dài không lâu, chỉ mấy tháng sau lại đến chỗ cô đặt hàng mới. Đối với những chuyện này, Thái Hồng luôn tỏ vẻ khinh thường, cũng chẳng phải phê phán gì đạo đức của anh, mà chỉ cảm thấy Đông Lâm như đang dùng tiền trên đầu cô. Dẫn đến hậu quả xấu nhất là tỉ lệ thành công của bức thư tình tuột dốc thê thảm, khách hàng than phiền rất nhiều. Cuối cùng, Thái Hồng rút ra kết luận, Tô Đông Lâm học IT, chẳng mặn mà với văn chương, thư tình vô dụng đối với anh, nhưng anh lại hiểu rõ rằng thư tình vô cùng hiệu nghiệm với con gái.

Dòng ký ức trào dâng trong Thái Hồng, những “sự tích” thời đại học của Tô Đông Lâm như những thước phim tái hiện lại trong đầu cô.

Trông gương mặt đầy vẻ hờn giận của cô, Tô Đông Lâm bật cười: “Cô ấy xinh đẹp, đúng là anh đã từng rung động nhưng sao em phải vì cô ấy mà xoắn xuýt với anh mãi thế?”

“Xoắn xuýt?” Thái Hồng đưa tay chỉ mặt mình. “Em xoắn xuýt anh hồi nào?”

“Hằng ngày em mang canh đến cho anh tắm bổ, anh cảm kích và hạnh phúc suốt bảy ngày trời, bây giờ em bảo rằng canh này không phải em nấu, chúng ta chỉ là bạn bình thường với nhau. Hà Thái Hồng, em thật tàn nhẫn!”

Cô há hốc miệng, nhìn vẻ mặt trách móc của Tô Đông Lâm, cổ họng tắc nghẹn, ấp úng nói: “Chúng ta là bạn bè, bạn bè thì phải nói những lời thật lòng. Chẳng lẽ anh mong em gạt anh sao?”

“Lời nói dối xuôi tai còn hơn lời nói thật làm mất lòng, thực ra, chỉ cần là canh em nấu anh đều thích uống.”

Về mặt anh vẫn chân thành, nhưng Thái Hồng càng nghe càng khẳng định: “Em không biết nấu canh thật mà, em chưa bao giờ nấu. Em giống anh, cũng chỉ biết uống canh thôi.”

“Tâm trạng em không tốt à?” Anh đảo mắt nhìn quanh. “Anh lại đắc tội với em rồi hả?”

“Đúng vậy, thiếu gia!” Thái Hồng ghé sát trước mặt anh, nói từng chữ một: “Có thể nhờ anh ngừng cái trò gửi mấy bức e-mail buồn nôn kia không? Thư tình chứ không phải bưu thiếp, đừng có gửi loạn xạ như thế. Nếu lần sau em còn thấy mấy bức e-mail đó, em sẽ cho anh vào danh sách spam luôn. Anh cảm thấy trò này thú vị lắm sao? Anh nghĩ người ta sẽ thích mấy trò đùa dai này của anh hả? Tô thiếu gia, em không có tiền cũng không yêu tiền, nên anh đừng có bày mấy trò nhảm nhí này với em.”

“Ha ha...” Tô Đông Lâm làm bộ hoảng sợ. “Hà Thái Hồng, đừng hung hăng thế chứ, trái tim anh tan vỡ mất rồi.”

Biểu cảm của anh hơi khoa trương, giọng điệu đùa cợt làm Thái Hồng giận sôi máu.

“Ai làm gì mà trái tim anh tan vỡ...”, cô vừa nói vừa thu dọn cặp sách. “Anh chỉ gãy hai xương sườn thôi. Hôm nay có tiết, em phải đến trường đây.”

Vừa đứng lên định bước đi, anh nắm tay cô kéo lại: “Ồ này... Anh quên ai đụng gãy hai xương sườn này rồi, là ai làm hả? À! Quên mất, chắc là anh bị người ta đâm thành tên ngốc luôn rồi!”

“...” Thái Hồng sững sờ, ngậm miệng.

“Qua đây đi anh chút, để lấy lòng em anh uống nhiều canh quá, giờ phải vào phòng vệ sinh.”

Cô đành dìu Tô Đông Lâm xuống giường, anh vòng tay ra ôm lấy cô, nửa thân người dựa hẳn vào người cô.

“Này, đừng có thừa nước đục thả câu! Này, anh sao thế? Tô Đông Lâm! Anh đừng dọa em! Y tá! Y tá!”

Trên đường trở về trường, Thái Hồng nhận được điện thoại của Lợi Lợi, vừa bắt máy liền nghe thấy tiếng cười giòn tan của cô bạn: “Hà Thái Hồng! Nghe nói cậu chọc Tô Đông Lâm tức đến ngất xỉu luôn? Cậu đúng là không đơn giản nhé! Ở nhà toàn là cậu ta trêu tức hai ông bà Tô. Lần sau nhờ cậu trêu cậu ta

tức chết luôn đi, để con trai mình độc chiếm gia sản nhà họ Tô. Ha ha ha...”

Thái Hồng nghe mà toát mồ hôi lạnh, người này là Quách Lợi Lợi mà cô quen biết sao? Tiếng cười sao mà ngang tàng, kích động đến thế? Trước đây Lợi Lợi chỉ nhoen miệng cười chứ không cười kiêu châm biếm, mỉa mai như thế này.

Mười giờ đúng, cô có mặt tại khoa, dẫn một nhóm sinh viên mới tham quan thư viện, rồi chấm bài... Một ngày nhanh chóng trôi qua. Thu dọn xong tập bài thi, đang định ra về, bỗng nghe tiếng gõ cửa.

Là Triệu Thiết Thành, phó bí thư của khoa.

“Tiểu Hà, em có số điện thoại liên lạc của thầy Quý không?”, anh ta hỏi.

“Không có ạ.”

“Lần trước cậu ấy nói sẽ đi mua di động, rồi sẽ cho thầy số điện thoại, nhưng sau đó thầy bận quá nên quên hỏi. Chín giờ sáng mai có cuộc họp khẩn về vấn đề xây dựng môn học, muốn cậu ấy phải tham gia. Địa điểm là phòng hội nghị số ba trên tầng hai của Dật Phu Uyển. Em có thể giúp thầy thông báo được không? Chắc cậu ấy cũng ở gần đây.”

Thái Hồng vội nói: “Dạ được ạ, thầy có địa chỉ của thầy ấy không?”

Triệu Thiết Thành đưa cho cô một mẫu giấy: “Phòng 301 - cửa Đông - số 1789 - tòa 76 - đường Huệ Nam.”

Đường Huệ Nam à? Thái Hồng ngồi trên xe nghĩ ngợi, đường Huệ Nam chỉ cách nhà cô ba trạm xe, gần đó có cung thiếu niên khu Huệ Nam và cung thể thao Thiên Hà, Thái Hồng từng học piano ở cung thiếu niên một năm. Thấy cô tiến bộ nhanh, Lý Minh Châu cắn răng mời một giáo viên âm nhạc của nhạc viện về kèm cặp riêng cho cô. Vì quyết định xa xỉ này mà cha mẹ cô đã cãi nhau suốt ba ngày, khiến Lý Minh Châu phải làm thêm việc ngoài giờ để chi trả tiền mua piano và mức học phí đắt đỏ.

Nhưng Thái Hồng không hứng thú với piano. Hay có thể nói chút hứng thú ban đầu đã bị giết chết bởi sự kỳ vọng thái quá của mẹ cô. Thời gian học piano trở thành thời gian đau khổ của cô với những trận đòn roi và nước mắt. Sau đó, Lý Minh Châu hứa rằng chỉ cần nhận được giấy chứng nhận sẽ không đánh cô nữa. Sáu tháng sau câu nói này, Thái Hồng tiến bộ vượt bậc, từ cấp tám thi thẳng lên cấp mười và nhận được giấy chứng nhận. Rồi lấy lý do việc học quá nặng nên bỏ hai tiếng đồng hồ luyện đàn mỗi ngày, từ đó cuộc sống của cô mới thoải mái hơn.

Có câu ghét người ghét cả đường đi lối về, vì ghét chơi piano, Thái Hồng cũng ghét lây cả cung thiếu niên, sau này dù ở đó có hoạt động gì cô cũng viện cớ trốn tránh.

Số 1789 ở ngay phía Tây của cung thiếu niên là khu nhà ở cũ kỹ nên hiện nay đã được đưa vào khu vực bị giải tỏa. Xuống xe buýt, mất hai phút mò mẫm tìm đường, Thái Hồng mới tìm thấy tòa 76 nằm lọt giữa những tòa nhà cao thấp chen chúc nhau. Tòa nhà màu xám, nhìn qua khó phân biệt được là mới hay cũ, nhưng quạt thông gió ở phòng bếp đã nói lên tất cả, có rất nhiều nhà vẫn dùng loại quạt thông gió kiểu xưa, chứ không phải loại máy hút khói hiện nay. Một cảm giác thân thuộc trào lên trong lòng Thái Hồng, bởi nhà cô cũng y như thế. Cầu thang rất hẹp nhưng tay vịn sạch sẽ, trên tường dán đầy những tờ quảng cáo kiểu như “Dọn nhà Thành Tín”, “Đường truyền tốc độ cao”...

Cô lên tầng ba, nhấn chuông, cửa bật mở, xuất hiện trước mắt cô là một anh chàng để râu quai nón.

Từ trước đến nay, ngoại trừ ông nội ra, Thái Hồng chưa từng gặp chàng trai nào cùng tuổi mà để râu

quai nón, nhất là ở thành phố F, một thành phố ở miền Nam Trung Quốc, người để râu quai nón cực ít. Nhìn qua còn tưởng là người Tân Cương nữa, cô không nén được liếc mắt nhìn anh ta lần nữa, rồi cúi xuống nhìn mẫu giấy trên tay, địa chỉ chắc không sai, bèn hỏi: “Tôi tìm Quý Hoàng, xin hỏi anh ấy có ở đây không?”

Người đó gật đầu, cánh cửa được mở rộng ra: “Mời vào.”

Kết cấu của những căn hộ chung cư kiểu xưa đều na ná nhau, phòng khách không rộng nhưng rất sạch sẽ. Trên sàn nhà lát gạch granite là một bộ sofa màu tím và một bàn trà.

Người đó nói: “Quý Hoàng không có nhà, nhưng cậu ấy cũng sắp về tới rồi. Xin hỏi cô tìm cậu ấy có chuyện gì gấp không?”

“Vâng, có chút chuyện.” Thái Hồng chìa tay ra: “Tôi là Hà Thái Hồng, đồng nghiệp của Quý Hoàng.”

Người đó gật đầu, bắt tay cô: “Tôi tên Thẩm Phi, bên khoa Anh ngữ. Tôi là bạn cùng phòng của Quý Hoàng, hai chúng tôi cùng thuê căn hộ này.”

“A!” Thái Hồng nhướn mày hỏi. “Anh là giáo viên khoa Anh ngữ?”

Thẩm Phi cao ráo, mặt hơi dài, tóc xoăn, đôi mắt sắc sảo giống như Quý Hoàng.

“Tôi mới được phân công về đây.”

“Nói vậy thì anh là... tiến sĩ Thẩm Phi?”

“Đúng, tôi là bạn của Quý Hoàng, chúng tôi biết nhau từ trước rồi”

Thẩm Phi nói tiếng phổ thông với giọng chuẩn, khiến Thái Hồng cảm thấy rất ngạc nhiên: “Anh là người phương Bắc?”

“Tôi là người thành phố S.”

“Ồ, đó thật sự là một thành phố lớn đấy!”

“Ha ha, ở lâu rồi nên cũng chẳng cảm thấy gì.”

“Thế anh đến đây đã quen chưa?”

“Không quen lắm. Vốn tôi không cần phải dọn đến đây, nhưng Quý Hoàng thích nơi này, nên tôi cũng đành theo vậy.”

Kỳ lạ thật! Nghe khẩu khí của anh ta thì vào trường F là một việc vô cùng dễ dàng, cứ như vào rạp chiếu phim, chỉ cần mua vé là vào được ấy. Anh bạn Thẩm Phi kia! Chẳng lẽ anh nghĩ trường đại học F là một cái chợ, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra hả? Biết bao người chen nhau vào mà còn không vào được đấy.

“Hai anh là... uhm... bạn thân của nhau?”

“Đúng.” Anh ta chỉ tay vào một căn phòng rồi nói. “Xin lỗi! Tôi đang viết luận văn, không thể trò chuyện với cô lâu được. Hay là cô vào phòng cậu ấy đợi được không? Có lẽ cậu ấy cũng sắp về rồi.”

“Được.”

“Cô muốn uống gì? Trà hay cà phê?”

“Cà phê, cảm ơn!”

Chương 10

Phòng của Quý Hoàng rất nhỏ nhưng cũng không đến nỗi chật chội, vì bên trong gần như trống không.

Chiếc rèm cửa màu xanh, một chiếc giường đơn, một chiếc bàn, một chiếc ghế, một tủ sách, một tủ quần áo.

Giường và tủ rất cũ kỹ, có lẽ là của chủ nhà. Trên giường rất sạch sẽ, ga giường màu trắng, chăn màu xanh dương được gấp rất gọn gàng. Quý Hoàng là người thích sạch sẽ, về điểm này Thái Hồng đã quan sát được ở trường. Trong mấy lần gặp gỡ ngắn ngủi, cô đều thấy anh cầm giẻ lau bàn, đến nỗi mấy cô lao công cố ý lơ luôn văn phòng của anh. Cái gọi là tủ sách kia chỉ là dùng gạch và ván gỗ dựng tạm nên, ván gỗ được sơn màu xanh lá, tạo cảm giác dung dị, mộc mạc. Trên bức tường trắng treo một bức ảnh gia đình, một người phụ nữ mặt mày xanh xao ôm lấy ba cậu bé, cả nhà bốn người chẳng có ai nở nụ cười. Ánh mắt của người phụ nữ đó rất ảm áp, rất điềm tĩnh, bà hẳn là một người phụ nữ xinh đẹp và có ý chí kiên cường. Bà gầy đến lạ, hai gò má hóp khiến hốc mắt trông càng sâu, áo quần rộng thùng thình... So với các vị giáo sư già của khoa Trung văn, sách của Quý Hoàng không phải là nhiều, nhưng cũng đến mấy trăm quyển, trong đó một nửa là nguyên tác tiếng Anh. Thái Hồng lướt mắt nhìn, đều là các đầu sách chuyên ngành không mua được trên thị trường, cũng chẳng biết anh tìm đâu ra.

Thái Hồng ngồi trong phòng được năm phút, uống hết nửa cốc cà phê, Thẩm Phi bỗng đi vào, nói: “Xin lỗi tôi quên mất tối nay cậu ấy đi làm ở cung thể thao, chắc phải hết giờ làm mới về.”

“Đi làm?” Cô đứng bật dậy.

“Quý Hoàng là huấn luyện viên nghiệp dư, dạy yoga ở cung thể thao. Một lớp sơ cấp, một lớp trung cấp.”

Yoga!

Thái Hồng tròn mắt kinh ngạc: “Thật sao?”

Thẩm Phi nhìn đồng hồ: “Bây giờ lớp thứ nhất mới bắt đầu, cô muốn ngồi đợi ở đây hay muốn đến cung thể thao tìm cậu ấy?”

Bên ngoài phòng tập yoga có bảo vệ giữ cửa, Thái Hồng năn nỉ cả buổi, bảo vệ mới nói: “Cô ở ngoài đợi đi, hết giờ học thì vào tìm anh ta.”

Cửa chính được lắp kính, cách âm rất tốt. Bên trong là phòng tập múa ba lê với bốn bức tường đều gắn gương soi. Quý Hoàng ngồi trên tấm thảm ở phía trước, hướng dẫn hơn ba mươi học viên tập hít thở.

Anh mặc chiếc áo thun màu trắng ôm sát người, bên dưới là chiếc quần ngắn tập yoga màu đen. Đứng chân trần trên thảm, bắt đầu vài động tác pilates đơn giản, duỗi tay, đưa chân một cách chậm rãi nhưng vững vàng, uốn mình như một diễn viên xiếc, vẻ mặt anh rất chăm chú, không cười, cũng không có bất kỳ biểu cảm nào. Thái Hồng bắt giác nín thở, chăm chú dõi theo, như chính mình cũng là một học viên trong đó. Còn ánh mắt thì dừng lại trên lồng ngực rắn rỏi sau lớp áo thun bó sát của anh với mong muốn được trông thấy tấm lưng với những cơ bắp săn chắc. Đang mặt mày nóng ran, say mê ngây ngất ngắm nhìn anh, bất thành linh có người đứng sau lưng vỗ cô một cái. Thái Hồng giật bắn người, lùi lại nửa bước, ngoảnh

đầu nhìn, là một cô gái trẻ vừa chạy tới, mặc trang phục tập yoga màu tím, tóc được cột bằng một sợi dây màu đỏ. Cô ấy không đẹp lắm, nhưng tràn đầy sức sống.

“Chị muốn đăng ký vào lớp này phải không?” Cô gái nhiệt tình hỏi.

Cô ấy a ập ứng, đáp: “Ừ”.

“Không được đâu, khóa này đăng ký hết lớp rồi. Khóa sau cũng đầy rồi.” Người đó nói, giọng bí hiểm: “Chị có biết vì sao không?”

Thái Hồng ngơ ngác nhìn cô gái, hỏi: “Vì sao?”

“Anh thầy giáo hot quá đi!”

“Hot?”

“Nhắm mắt lại, chỉ cần nghe tiếng thầy đã chết mê, hơn nữa, cơ thể còn đẹp thế kia”, cô ấy thấp giọng nói. “Em làm trong giới truyền thông, đàn ông đẹp trai thấy nhiều rồi, nhưng người có vòng ba và chân đẹp như thầy ấy thì chẳng có ai cả.”

Mặt Thái Hồng đỏ rần.

“Lớp học yoga này là nơi các chị, các cô “thăm du” tinh thần cùng nhau đó”, cô thè lưỡi. “Chẳng lẽ chị không phát hiện học viên đều là nữ, giáo viên toàn là nam sao? Em thường xuyên cố ý làm sai, để thầy ấy tận tay sửa lại. Đó, như thế đó.”

Thái Hồng phì cười: “Rốt cuộc là các bạn “thăm du” tinh thần thầy, hay thầy “thăm du” tinh thần các bạn đây?”

“Thì là “thăm du” tinh thần lẫn nhau...”

Sau đó cô gái đi vào trong. Nghe những lời nói của cô ấy, Thái Hồng bị dọa sợ không dám nhìn tiếp, lẳng lặng ra căng tin ngoài cổng mua một bịch đậu phộng ăn.

Sau nửa tiếng chờ đợi, tiết đầu tiên kết thúc. Đứng đợi ở ngoài, cô phát hiện có rất nhiều học viên chưa muốn về, họ vây quanh Quý Hoàng trò chuyện. Đến khi cô ló đầu vào quan sát tiếp, tiết thứ hai đã bắt đầu. Cô đành đợi thêm một tiếng nữa mới gặp được Quý Hoàng, toàn thân anh ướt đầm mồ hôi.

“Cô Hà?” Anh thoáng ngẩn ra.

“Bí thư Triệu nhờ tôi chuyển lời cho anh, chín giờ sáng mai có một cuộc họp quan trọng cần anh tham dự, địa điểm là Dật Phu Uyển... Dật Phu Uyển... Trời ạ! Tôi quên mất tầng mấy rồi.” Cô đưa tay vỗ vỗ đầu mình. “Hình như là tầng hai.”

Anh hững hờ nói: “Sao cô biết mà đến đây tìm tôi?”

“Bí thư cho tôi địa chỉ nhà anh, bạn cùng phòng của anh bảo rằng anh ở đây.”

“Cô đến tìm tôi chỉ vì chuyện này ư?”

“Uhm... vâng.”

“Cô nhờ Thẩm Phi chuyển lời không phải là được rồi sao?”

“Ồ... Ồ nhỉ, sao tôi không nghĩ ra cơ chứ? Đúng là đồ ngốc!”

“Cô đợi ở đây bao lâu rồi?”

“Gần... gần hai tiếng đồng hồ rồi.”

“Ban này chẳng phải được nghỉ giải lao sao? Sao cô không vào?”

“Ồ... tôi... đói, ra ngoài mua đồ ăn...”

Anh nhìn đất, sau đó ngẩng lên, nhìn cô với nụ cười thấp thoáng trên môi, không tiếp tục tranh luận: “Nếu cô đã đợi lâu thế rồi, chi bằng đợi tôi thêm ít phút nữa, tôi đi tắm rửa, thay quần áo rồi đưa cô về nhà.”

“Chuyện đó... không cần đâu...”

Chưa nói xong người ta đã đi vào trong mất rồi.

Thái Hồng cắn môi rầu rĩ, không ngừng mắng mình là đồ ngốc. Cô thầm nghĩ, trước khi trở thành đứa ngốc đến không thể ngốc hơn, cô nên “đánh bài chuồn”. Nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu cô tràn ngập những động tác Pilates, mỗi động tác đều tuyệt đẹp, trong suy nghĩ, cơ thể cô cũng theo anh thực hiện những động tác mềm dẻo đó...

Đợi đến khi đầu óc tỉnh táo lại, Quý Hoàng đã thay đồ xong, trên lưng đeo một chiếc ba lô thể thao to đùng đi ra. Cả người anh được bao phủ trong một làn khí ẩm ướt, gió lạnh ngoài cửa ùa vào, mùi hương của chanh và quýt thoang thoảng. Lát mùi hương của nước hoa hay dầu gội đầu cô cũng không biết nữa, chỉ cố gắng hít hà...

“Anh đi xe đạp đến à?” Cô hỏi.

“Không, tôi đi bộ đến đây, nhà cô trên đường Cát Tường phải không?”

“Vâng, không xa lắm, cách đây ba trạm xe.” Cô đưa tay vào túi lấy vé tháng xe buýt ra.

Chợt anh dừng bước, hỏi: “Cô có mệt không? Cô Hà?”

“Không mệt.” Kỳ thực chân cô đã tê rần vì đứng đợi này giờ rồi.

“Chúng ta cùng đi bộ về nhé?”, anh nhìn cô chăm chú nói. “Coi như rèn luyện sức khỏe.”

Chắc không có tiền đi taxi hả? Chẳng phải ban này anh đã rèn luyện sức khỏe suốt hai tiếng đồng hồ rồi sao? Thái Hồng thoáng bối rối, nhưng vẫn gật đầu.

“Này, không phải hướng này.” Cô nhỏ giọng bảo.

“Đi theo tôi, không sai đâu.” Anh rất tự tin.

Hai người rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Sống hơn hai mươi năm tại thành phố này, Thái Hồng không biết còn có một con hẻm nhỏ thế này ở đây. Đi được nửa con hẻm, thì một bức tường thấp chắn ngang, hết đường rồi.

“Anh xem, đi sai rồi kìa!”

“Không sai.”

“Ồ đây có một bức tường.”

“Chúng ta trèo qua.”

Cô giật mình, tưởng anh nói đùa: “Trèo qua? Chúng ta đâu phải kẻ trộm!”

“Bao nhiêu năm rồi cô chưa trèo tường?”

Thái Hồng ngẫm nghĩ: “Chắc mười mấy năm!”

“Thế thì trèo đi, tôi xem cô còn biết trèo hay không.” Anh khoanh tay đứng nhìn cô.

Thái Hồng hóa đá. Cô muốn nói: “Này thầy Quý, tôi là một nữ giáo viên trẻ chín chắn, mẫu mực, là tấm gương của học trò, điều đó có nghĩa tôi không phải đạo sĩ ở Lao Sơn, không chơi mấy trò này đâu nhé!”

Ngó nghiêng xung quanh, phát hiện không có ai, cô bèn đổi ý: “Sao lại không biết! Thầy Quý, thầy ngồi xuống để tôi trèo lên.”

Anh ngồi xuống thật, cô cũng cởi đôi giày thể thao ra, giẫm chân trần lên vai anh không thương tiếc. Nhanh chóng trèo qua tường, cô phát hiện Quý Hoàng cũng đã nhẹ nhàng trèo qua, y như vận động viên vượt chướng ngại vật.

Phủi lớp bụi trên người, cô phát hiện có một bức tường nữa ở phía trước, bức tường này rất cao, muốn trèo qua nó phải trèo lên cái cây bên cạnh. Lần này Thái Hồng chẳng hỏi tiếng nào, ôm lấy thân cây trèo lên, leo qua tường, bám vào cành cây rồi nhảy xuống dưới.

Nhìn Quý Hoàng nới gót cô nhảy xuống, cảnh tượng đó khiến cô bất chợt nghĩ đến người nhện.

Cô thấy vui, bật cười rồi nói: “Anh biết không? Thành phố này nặng nề đến mức người ta thở không nổi. Cơ cầu, cơ cầu, đâu đâu cũng là cơ cầu! Đầu óc chúng ta trở thành một bãi xi măng, bị mấy tòa chung cư cơ cầu hết rồi.”

Quý Hoàng xòe hai bàn tay ra: “Cho nên chúng ta phải trèo tường, leo cây.”

Thái Hồng gật đầu: “Đây là một quá trình giải cấu trúc, thành phố thiết lập nên cuộc sống, thiết lập nên không gian, thiết lập nên dục vọng và sức tưởng tượng của chúng ta, nhưng không thể thiết lập hành động của chúng ta.”

Trong đêm tối, Quý Hoàng nháy mắt: “Đúng vậy.”

“Thành phố không thể quy định chúng ta là cái gì.” Thái Hồng chỉ chiếc cầu vượt ở phía xa, hùng hồ nói. “Con đường này bắt buộc phải đi như thế sao? Ở đây bắt buộc phải có một trung tâm thương mại sao? Bên trên phải có những chiếc cầu vượt sao? Buổi sáng nhất định phải ăn sáng trước chín giờ sao? Chúng ta buộc phải để thành phố này sắp xếp một cách lý trí như thế sao? Tôi nhớ khi còn nhỏ, cứ đến mùa hè là lại ra đường ngủ để đợi xem chiếu phim ngoài trời!”

“Cô Hà! Hình như cô có chút kích động...”

Bên ngoài bức tường là một con đường lớn.

Hai người bước nhanh về phía trước, đi qua công viên, băng qua bãi cỏ, đi ngang qua tòa cao ốc... tùy

ý vẽ nguyệt ngọc trên bản đồ thành phố.

Hai người đi vào bãi tập của một trường trung học, đứng ở đường chạy hình vòng cung. Trăng lưỡi liềm treo lơ lửng trên cao, bóng núi xa mờ, ánh đèn neon chớp chớp... Đã lâu lắm rồi Thái Hồng không nhìn thấy ánh sao trên bầu trời, chợt cô nhớ đến một câu hỏi: “Ý nghĩa đời người là gì?”

Nếu có học sinh hỏi cô, cô sẽ trả lời ra sao?

Cô lặng lẽ suy tư, không có câu trả lời, nhưng rất nhanh sau đó cô đã tha thứ cho bản thân mình.

Đây là một câu hỏi không thực tế một câu hỏi mơ hồ. Sống giữa thành phố này, giữa những bộn bề lo toan, có ai còn thời gian suy nghĩ chuyện này, không đúng sao?

Nếu Ostrovsky không bị liệt toàn thân, nếu nước Nga không có mùa đông lạnh lẽo dài đằng đẵng, nếu như ông sống giữa thành phố F náo nhiệt này, hằng ngày phiền não vì chuyện giao thông và giá nhà đất, liệu ông còn có thể viết nên câu nói làm lay động lòng người như thế không?!

Trong bóng đêm, cô nhìn Quý Hoàng, anh hỏi: “Cô Hà, cô mệt chưa?”

“Chưa mệt”, cô đáp. “Nhà tôi ở ngay phía sau bãi tập.”

Thoáng ngập ngừng, cô lại nói: “Đừng gọi tôi là cô Hà, gọi tôi là Thái Hồng đi.”

Anh đưa cô về tận nhà, cuối cùng, anh chăm chú nhìn cô rồi nói: “Thái Hồng, chúng ta nên thường xuyên ở bên nhau.”

Nói rồi, anh ngừng lại, quan sát phản ứng của cô. Đầu óc Thái Hồng ong ong, trầm nghĩ, thầy Quý, câu này anh muốn tôi trả lời sao đây? “Không, chúng ta không nên ở cạnh nhau.” Đối với người lần đầu gặp đã giải vây và rất hào phóng chia sẻ văn phòng cho cô, câu trả lời này chẳng phải bất lịch sự lắm sao?

Thân là tài nữ của khoa Trung văn, đây là lần đầu tiên Thái Hồng thấy khó khăn với ngôn ngữ, lần đầu tiên cô không thể nắm bắt được hàm ý của một câu nói.

Đưa mắt nhìn theo bóng anh, Thái Hồng trầm nghĩ, “Chúng ta nên thường xuyên ở bên nhau” là có ý gì?

Nếu anh nói: “Cô có số điện thoại không?”, Thái Hồng cảm thấy có thể hiểu được ý anh.

Nếu anh nói: “Chủ nhật này cô có muốn đi xem phim không?”, thì Thái Hồng cũng cảm thấy ý của anh rất rõ ràng.

“Chúng ta nên thường xuyên ở bên nhau.” Đây là ý gì?

Thái Hồng hít một hơi thật sâu, hồi tưởng lại hai tiếng đồng hồ ở cạnh Quý Hoàng. Cô cảm thấy giẫm lên bờ vai Quý Hoàng rất thoải mái, tóc anh ướt đầm, mềm mại, mượt mà. Tuy tay chưa chạm vào anh, nhưng chân của Thái Hồng đã giẫm khắp cơ thể của anh chàng này rồi.

Cho nên cảm giác đầu tiên của Thái Hồng về Quý Hoàng không phải từ mắt, từ miệng, mà bắt đầu từ chân. Về điểm này, nó mang ý nghĩa đảo lộn các quy tắc thông thường. Đôi mắt của một người có thể lừa gạt bản thân, miệng có thể nói sai, nhưng chân thì không bao giờ giẫm những nơi không vững vàng.

Tâm trạng vui vẻ, Thái Hồng nhún nhảy chạy lên cầu thang, không ngờ bắt gặp Hạ Phong, ông xã của Hàn Thanh - bạn thân của cô ở trước cửa nhà.

Thái Hồng rất thích Hạ Phong, Hàn Thanh và Hạ Phong là một cặp trời sinh.

Hạ Phong không đẹp trai nhưng dáng vẻ thanh tú, rất có nét thư sinh, khi nói chuyện với con gái thường tự xưng “tiêu sinh”, viết thư tình bên dưới cũng đề là “hạ sinh” y như Trương Sinh trong Oanh oanh truyện vậy. Cậu ta và Hàn Thanh đều là bạn học thời đại học của Thái Hồng, đến từ Hà Nam, là trưởng ban tuyên truyền của hội sinh viên khoa Trung văn năm đó, viết chữ rất đẹp, có tài làm thơ cổ, tài năng có thể nói sánh ngang với Thái Hồng. Sau khi tốt nghiệp, cậu ta được phân đến bộ phận quảng cáo của một tờ báo cơ quan tỉnh ủy, nửa năm sau thì kết hôn với Hàn Thanh, bạn chung phòng và cũng là bạn chí cốt của Thái Hồng, đồng thời là fan trung thành của cậu.

Trong mắt những sinh viên nữ lúc bấy giờ, Hạ Phong là người chồng lý tưởng. Trong hai năm hẹn hò, mỗi ngày hai lượt cậu đi lấy nước giúp Hàn Thanh, dù mưa to gió lớn, bão bùng ra sao cũng không thay đổi. Ngoài ra, còn đến căng tin mua cơm cho Hàn Thanh, giúp cô rửa bát và kiêm luôn những việc nặng nhọc trong ký túc xá. Cha mẹ Hàn Thanh đều là giáo viên trường trung học trọng điểm của Nam Ninh, một người dạy cấp ba, một người dạy cấp hai, gia cảnh sung túc, tính tình hiền lành. Năm thứ nhất, sau khi nhập học không lâu, thành phố F hứng chịu đợt nắng nóng cuối thu gay gắt mà trăm năm mới có một lần, cả thành phố nóng bức như lò lửa, rất nhiều sinh viên bị cảm nắng. Hàn Thanh trú tạm ở nhà Thái Hồng, hằng đêm ngủ máy lạnh nên may mắn thoát khỏi. Lúc đó cô và Thái Hồng đều là tân sinh viên, tuy được sắp xếp ở chung phòng ký túc xá nhưng cả hai chưa thân lắm, vì Thái Hồng mời cô về nhà tránh nóng nên Hàn Thanh cũng có thiện cảm với cô hơn. Hơn nữa, trong thời gian ở nhà Thái Hồng, cô bị cảm nắng, mỗi ngày được uống canh gà do Lý Minh Châu nấu, nên cũng rất biết ơn và quý mến mẹ Thái Hồng. Từ đó, vào mỗi kỳ nghỉ đông, Hàn Thanh đều mang mười chiếc bánh do nhà tự gói lên tặng Lý Minh Châu. Mẹ của Hàn Thanh còn đích thân gọi điện chúc Tết, cảm ơn Lý Minh Châu, hai vợ chồng có dịp lên thành phố F thăm con gái đều đến thăm. Cứ thế hai nhà qua lại thân thiết với nhau.

Sau khi kết hôn, Hạ Phong và Hàn Thanh thuê một căn chung cư cách tòa soạn báo không xa, hai năm sau mua được một căn hộ nhỏ. Không lâu sau đó, hai người sinh được một bé trai, đặt tên là Hạ Đô, ở nhà thường gọi là Đa Đa. Sau khi tốt nghiệp, Hàn Thanh có cơ hội làm biên tập viên cho một chương trình ăn khách của đài truyền hình Quảng Tây, đó là công việc mà cô hằng ao ước, nhưng do Hạ Phong tìm được công việc ở tòa soạn báo trước nên cô đành từ bỏ. Sau đó vận may luôn từ chối cô, cao thì không với tới mà thấp thì lại không chịu, Hạ Phong lại yêu cầu làm việc phải gần nhà. Hàn Thanh tìm mãi không được, cuối cùng đành hạ mình vào làm trong phòng tư liệu của thư viện quốc gia thành phố F. Đó là công việc nhàn hạ, lương thấp, nhưng ít nhất cũng giữ được hộ khẩu của cô ở thành phố F. Dù vậy, Thái Hồng chưa bao giờ nghe cô trách móc Hạ Phong lấy nửa lời. Bạn bè hỏi cô tại sao chấp nhận chịu thiệt thòi, cô chỉ cười nhẹ, nói: “Gia đình vẫn là quan trọng nhất, Hạ Phong cũng bận rộn, sáng đi tối về, còn chẳng kịp ăn cơm, mình đặt anh ấy lên hàng đầu vậy.”

Trong số các bạn học nữ của Thái Hồng, không ít người đã kết hôn, mỗi lần gặp mặt là y như rằng thành “hội tổng xỉ vả đức ông chồng”. Ai cũng nói mình lấy nhầm người, nếu không phải vì gia đình thì đã bỏ ông chồng “tệ hại”, “không chu đáo”, “hút thuốc, uống rượu, đánh bạc”, “chơi cờ phiêu thua sạch”... từ lâu rồi. Chỉ có Hàn Thanh không nói năng gì, chỉ lặng lẽ ngồi uống trà, rồi cô khẽ nói với Thái Hồng: “Mắng ông xã chẳng phải là mắng chính mình sao. Ông chồng dù có tệ đến đâu cũng là do mình tự chọn, thế không phải tự mắng mình không có mắt sao?” Một lời như đánh thức người ta khỏi cơn mộng, Thái Hồng không khỏi nhìn cô với cặp mắt khác. Cho nên trong mắt mọi người Hàn Thanh và Hạ Phong luôn là tấm gương điển hình cho cuộc sống hôn nhân mỹ mãn.

“Hạ Phong?” Thái Hồng thoáng ngẩn người. “Có việc tìm mình ư? Sao không vào nhà?”

“Ừm...” Hạ Phong đành mặt nói. “Hàn Thanh ở trong đó.”

Thái Hồng nhìn cậu với ánh mắt hồ nghi: “Hàn Thanh ở trong đó? Vậy Đa Đa đâu?”

“Đa Đa cũng ở trong đó.”

Nói xong, quả nhiên bên trong vọng ra tiếng trẻ con khóc. Thái Hồng vội nói: “Xảy ra chuyện gì? Hai người cãi nhau à?”

“Chút chuyện nhỏ, cô ấy tức giận liền chạy đến nhà cậu.”

Thái Hồng hít một hơi thật sâu. Bởi tính cách Hàn Thanh hiền thực, dịu dàng, chu đáo, khiến một người như Hàn Thanh giận thật sự không phải là chuyện dễ.

Cô lấy chìa khóa mở cửa: “Vào trong rồi nói.”

Cửa vừa mở, một luồng gió lạnh ủa vào. Lý Minh Châu ngồi trên sofa, mặc áo len cao cổ, đang đan len.

Thái Hồng vội nói: “Mẹ ơi, con về rồi.”

“Ừm, ăn cơm chưa? Trên bếp có cơm đã hâm nóng rồi đấy.” Lý Minh Châu cuộn lại cuộn len, ném vào chiếc giỏ tre dưới chân, mặt đánh lại, quắc mắt nhìn Hạ Phong, không chào hỏi, cũng chẳng nói năng gì.

“Mẹ, Hàn Thanh đâu?”

Cầm tách trà lên Lý Minh Châu nhấp một ngụm nhỏ: “Con gái đi ăn cơm đi, cậu Hạ cứ để mẹ tiếp cho.”

Câu nói thờ ơ, lãnh đạm, không cứng rắn cũng không mềm mỏng, nhưng chữ nào ra chữ nấy, mang theo áp lực vô hình.

“Cậu Hạ, mời ngồi.” Lý Minh Châu chỉ chiếc ghế phía đối diện. “Hàn Thanh và Thái Hồng nhà tôi làm bạn với nhau cũng được sáu, bảy năm rồi, hai nhà cũng quen biết nhau. Cô bé này tôi vừa gặp đã thích, luôn coi nó như con gái...”

“Cô Lý...”

“Con gái tôi hôm nay bị người ta đánh, trên mặt còn hằn nguyên bàn tay to, lại còn bị người ta đập một cái, bầm tím cả chân.” Lý Minh Châu trừng mắt, nghiêm nghị. “Đa Đa cũng đến tuổi hiểu chuyện, anh đánh mẹ nó ngay trước mặt nó, để cho nó biết sau này nên đối xử với phụ nữ như thế nào hả?”

Sắc mặt Hạ Phong cứng đờ, nhưng vẫn cố lễ phép: “Cô Lý, đây là chuyện riêng của nhà cháu, xin cô để cháu tự giải quyết được không?”

“Giải quyết? Không phải anh đã giải quyết bằng bạo lực rồi sao?” Lý Minh Châu cười nhạt. “Hạ Phong, anh chạy ra đường, kéo đại cô gái nào đó hỏi thử, nếu như cô ta chịu lấy anh, Hàn Thanh nhà tôi sẽ ly dị và từ bỏ quyền chia tài sản, chỉ mang con trai theo, không lo không tìm được một người đàn ông tốt... Dám đánh vợ? Tôi khinh! Anh tưởng rằng mình đang sống trong xã hội cũ tam thê tứ thiếp hay sao hả!”

“Cô, chuyện này... cô ấy cũng có lỗi, không thể trách mình cháu được.” Mặt Hạ Phong ửng đỏ.

“Đương nhiên không thể trách mình anh. Một thằng đàn ông như anh không chịu gánh vác trách nhiệm trên vai, có mời chúng tôi trách thì cũng chẳng trách được! Anh tưởng trách người khác dễ lắm sao?”

Muốn vậy thì anh cũng phải đáng để trách, chịu đựng được trách cứ kia. Có bà xã chịu trách anh đó là phúc phận của anh, bây giờ anh chê nó kiếm tiền ít, năm xưa nếu nó đi làm ở đài truyền hình bây giờ cũng là một nhân vật có tiếng tăm rồi, cần gì phải chịu những lời day nghiền của anh chứ hả? Con bé một ngày ba bữa hầu hạ anh; quét nhà, giặt đồ, đi chợ, nấu cơm... đây không phải lao động ư? Nếu không để nó làm, một tháng anh thuê người quét dọn theo giờ cũng phải một ngàn tệ. Nó kiếm được không ít tiền, chỉ là một nửa trong đó không được trả lương, anh là đồ tư bản vô liêm sỉ, chỉ ngồi đó hưởng thụ sức lao động của bà xã mình. Còn tiền mà anh kiếm được... Ôi trời... Toàn là dùng cho việc lớn, nuôi vợ, nuôi con, thực hiện sự nghiệp cách mạng! Anh là tiên phong của thời đại, anh hùng chiến đấu, duy chỉ có bà xã mình là vương bận, là gánh nặng. Cả hai đều phải cho đi, nhưng cái anh nhận được là vinh dự, còn cái nó nhận được lại là nỗi oán hận. Tôi hiểu rồi, hóa ra con bé sinh ra là để lấp chỗ trống cho anh, thiếu chỗ nào thì lấp vào chỗ đó. Muốn ở lại thành phố liền đẩy nó vào làm ở thư viện. Lo tiền giữ trẻ đắt quá liền bắt nó nghỉ bệnh một năm ở nhà trông con. Mua nhà thiếu tiền, bắt nó một ngày làm hai việc. Sáng năm giờ dậy nấu bữa sáng cho anh, tối muộn về nhà thì phát hiện anh đã về từ bao giờ, ngồi rung đùi đọc báo, cơm nước không nấu, con trai vừa tắm vừa cười mà không tắm rửa cho nó... Hạ Phong, nếu sau này anh cũng bị liệt mấy năm trời như ông nội anh thì anh nghĩ sao hả?”

“...”

“Anh tưởng rằng bây giờ anh trẻ trung, khỏe mạnh, không cần dựa dẫm vào ai là có thể đối xử với vợ mình như thế sao? Đợi đến khi anh tuổi già sức yếu, nằm liệt giường, cần người hầu hạ, có khi nào người ta ném anh xuống cống luôn không nhỉ?”

“Cô Lý, xin cô đừng nói nữa!”

“Ha! Anh sợ rồi hả? Có biết tôi ghét nhất gì không? Cái đồ Nguru Ma Vương anh sao đến bây giờ mới chịu hiện nguyên hình cơ chứ? Bọn dân quê các anh để cưới được cô gái thành phố, những chuyện hèn mọn, dơ tiện đều có thể làm được! Thái Hồng còn một mực khen anh tốt, chu đáo thành thực, hào hoa, phong nhã, Lý Minh Châu tôi lần đầu gặp anh đã biết anh chẳng qua chỉ là đưa vào luồn ra cúi một khi đắc chí, phản bội, trở mặt nhau chỉ là chuyện sớm muộn. Hôm nay anh cũng đừng hy vọng Hàn Thanh sẽ theo anh về nhà, tôi cho con bé ở đây luôn rồi. Anh về nhà tự kiểm điểm đi, nếu còn không làm người tử tế được nữa... chỗ này còn đồ nhiều vô kể, xem tôi có tìm được người đánh gãy chân anh không!”

Hạ Phong tức giận đùng đùng, mở cửa ra về.

Thái Hồng ăn cơm qua loa, trở về phòng thấy Hàn Thanh mặt mày sưng tấy, đang ôm chăn khóc, khẽ hỏi: “Cậu đói chưa? Ăn chút gì không?”

Hàn Thanh lau nước mắt, nhìn đứa con trai đang ngủ, đáp: “Mình không đói, lát nữa mình sẽ về nhà.”

“Về nhà?” Thái Hồng thoáng ngẩn người. “Ngay lúc này sao?”

“Mẹ Hạ Phong mất sớm, cha nghiện rượu, cờ bạc, ngày nào cũng đánh anh ấy, mẹ kẻ đối với anh ấy cũng rất hà khắc, anh... anh ấy cũng đáng thương lắm. Cậu biết không, khi mình còn hẹn hò với anh ấy, chiếc quần len mỏng tang mà anh ấy hay mặc chính là do mẹ anh ấy tự tay đan bảy năm trước, sợi len sắp đứt ra hết cũng không nỡ thay, mình đi cùng anh ấy đến thăm mộ mẹ, anh ấy chưa khóc mà mình đã khóc rồi. Mấy năm nay anh ấy đối xử với mình rất tốt, đây là lần đầu mình thấy anh ấy giận dữ đến thế?”

Thái Hồng tròn mắt: “Này, cậu có nhầm không đây? Hắn đánh cậu, cậu còn ngồi đây mà nói tốt cho hắn?”

“Mình chỉ là nói với anh ấy rằng mình không muốn tiếp tục làm ở thư viện nữa, hằng ngày chỉ sắp xếp

báo cũ với tiền giấy tờ, thực sự là mình không chịu nổi. Mình muốn thi cao học rồi tìm công việc tốt hơn chút. Anh ấy nghe xong liền tức giận, nói mình chỉ lo cho bản thân mà không nghĩ đến gia đình. Bây giờ tiền trả góp nhà nặng như thế, đi học không kiếm được tiền mà còn tốn tiền, chi bằng đi làm thêm thì hơn. Mình nói khoản tiền này mình sẽ xin cha mẹ mình, anh ấy lại càng tức giận, nói mình ỷ thế khinh người. Còn lời cha mẹ mình ra chửi ầm lên.”

“Chửi ầm lên? Cha mẹ cậu làm gì méch lòng hấn sao?”

“Tiền mua nhà trả đợt đầu là một trăm tám mươi nghìn, Hạ Phong mong cha mẹ mình sẽ giúp đỡ một ít, lấy tiền dưỡng già của hai người ra ứng trước. Gọi điện qua đó thăm dò, cha mình nghe anh ấy nói cả buổi nhưng không tỏ thái độ gì. Chúng mình chỉ còn cách chia nhau vay mượn bạn bè, nợ nần như chúa chổm. Thực ra, hầu hết tiền là do mình mượn, anh họ giúp mình hơn nửa, vậy mà anh ấy không những không cảm kích, còn nói lúc bọn mình kết hôn, nhà mình cho của hồi môn quá ít, không coi đứa con rể này ra gì.”

Thái Hồng nghe mà lạnh toát sống lưng: “Không coi hấn ra gì? Lúc kết hôn nhà hấn có mất đồng xu nào đâu? Đều là tiền hai người tích góp được và của cha mẹ cậu đây chứ? Đến đứa con gái cũng gả cho hấn rồi, còn nói là không coi ra gì ư?”

“Công việc của anh ấy cũng không được như ý. Muốn làm ở phòng biên tập nhưng lại bị điều sang làm ở phòng quảng cáo. Nghề này chủ yếu dựa vào tiền hoa hồng, cần quen biết, cạnh tranh rất gay gắt... Lúc học đại học, mọi thứ của anh ấy rất thuận lợi, giờ đến cơ quan lại bị đồng nghiệp coi thường nên về nhà uống rượu, mặt mày hậm hực. Sau khi sinh Đa Đa, trẻ con nửa đêm quấy khóc, anh ấy liền dọa nạt đứa con mới mấy tháng tuổi. Ôi...”

Thái Hồng nhìn đôi mắt thâm quầng của cô, hỏi: “Mắt cậu bị đánh đến tím bầm luôn rồi kìa, để mình đưa cậu đến bệnh viện khám nhé?”

“Không cần đâu, mình phải về nhà.” Cô cắn môi, ôm con đứng dậy, chân vẫn bước thấp bước cao. “Ban đêm Đa Đa quấy khóc, ảnh hưởng đến bố mẹ cậu. Mình về nhà nói chuyện đằng hoàng với anh ấy, nếu anh ta không muốn mình học cao học thì mình sẽ không học, vì cái nhà này, cũng chẳng sao cả. Mình đã hy sinh bao lâu rồi, hy sinh thêm chút nữa cũng chẳng sao.”

Thái Hồng kéo cô lại: “Không được, ít nhất cậu phải ở lại đây một đêm chứ. Ban nãy bị mẹ mình mắng một trận, có lẽ cậu ta càng giận dữ hơn, để cậu ấy suy nghĩ một đêm, bớt giận, ngày mai cậu hãy về. Cha mình làm ca đêm, mẹ ngủ rất sâu, sẽ không sao đâu.”

Cuối cùng Hàn Thanh vẫn đưa Đa Đa về nhà. Thái Hồng tiễn cô xuống lầu, gọi giúp cô một chiếc taxi, dặn cô nên có việc gì nhớ gọi điện. Thực ra một, hai năm trở lại đây cô và Hàn Thanh rất ít gặp nhau, bởi vì có con, lại không có ai giúp đỡ, Hàn Thanh phải ở nhà lo toan cho gia đình. Hôm nay gặp lại Hàn Thanh, thấy cô tiêu tụy hơn, dù bằng tuổi Thái Hồng nhưng trông cô như lớn hơn đến mười tuổi.

Tâm trạng nặng nề, Thái Hồng trở về nhà, thấy mẹ cô vẫn ngồi trên sofa đan len, nhớ đến những lời bà nói ban nãy, cô không khỏi trách bà: “Mẹ, những lời mẹ nói khi nãy cũng hơi quá, Hạ Phong dù sao cũng là chồng của Hàn Thanh, ít nhiều mẹ cũng nên cho cậu ta chút thể diện chứ.”

“Loại đàn ông như nó mà cũng biết đến thể diện ư? Nếu nó là con rể mẹ thì mẹ đã cho hai cái bạt tai rồi.” Lý Minh Châu càng nói càng tức giận. “Sao, thấy bà già này có mắt nhìn người sắc bén chưa? Trước đây mẹ đã khuyên hai đứa thế nào hả? Không nên lấy trai quê, không môn đăng hộ đối, thói quen và phong tục khác nhau, may mà mẹ hấn chết sớm, nếu không còn thêm chuyện mẹ chồng nàng dâu nữa, liệu nó có chịu nổi không? Mẹ nói bao nhiêu lần nhưng bọn con đâu có nghe!”

Thái Hồng im lặng.

Năm đó Hàn Thanh và Hạ Phong yêu nhau, Thái Hồng khen Hạ Phong không ngớt, chỉ thiếu nước coi cậu ta như thiên thần. Lần đầu đến nhà Thái Hồng, Hạ Phong thành thật kể hết về gia thế khốn khó của mình cho Lý Minh Châu nghe, mẹ mất sớm, cha hung bạo, mẹ kế hà khắc, Thái Hồng nghe mà rớt nước mắt, Lý Minh Châu thì chẳng tỏ thái độ gì, sau đó nói cậu ta giỏi ra vẻ đáng thương hồng nhận được sự thương cảm của người khác. Lý Minh Châu ghét nhất loại đàn ông này, có câu anh hùng không hỏi xuất thân, lưu manh không xem gốc gác, gã Hạ Phong này tâm địa không tốt, biết lợi dụng lòng thương hại của phụ nữ, Hàn Thanh không phải đối thủ của hắn. Trong điện thoại, bà đã bày tỏ rằng rất không tán thành cuộc hôn nhân này. Cha mẹ Hàn Thanh nghe xong, đương nhiên cũng không đồng ý, tiếc là ngăn tay chẳng với tới trời, sau đó Hạ Phong đến Nam Ninh gặp họ một lần, cha mẹ thấy Hàn Thanh đã quá lụy tình, có vẻ như nếu không lấy được hắn thì thà chết cho xong, hai người đành đồng ý.

Thái Hồng lặng lẽ xuống bếp, múc cho mình một bát đậu đỏ, Lý Minh Châu bỗng hỏi: “Tối nay con đi đâu thế?”

“Trong khoa có một thầy giáo mới đến, không có số điện thoại liên lạc, mai có một cuộc họp quan trọng thầy ấy phải tham gia nên bí thư nhờ con chuyển lời đến thầy ấy.”

“Con mau chuẩn bị đi, lát nữa Tô Đông Lâm đến đón con.”

Thái Hồng giật bắn người: “Cái gì ạ? Tô Đông Lâm?”

“Cậu ấy gọi cho con nhưng con không bắt máy, nên gọi về nhà.”

“Hôm nay có tiết dạy nên con chuyển đi động sang chế độ rung.”

“Cậu ấy hỏi trước chín rưỡi con có về không, mẹ nói có.”

Thái Hồng vội nhìn đồng hồ, chín giờ hai mươi lăm phút, bèn cắn nhai: “Chuyện gì nữa đây, không phải buổi sáng mới gặp rồi sao, tối lại gặp nữa, anh ta bị làm sao vậy? Để con gọi điện cho anh ta, bảo ngày mai hãy gặp.”

Lý Minh Châu nạt: “Con mau đi thay đồ cho mẹ! Mặc chiếc áo len dài màu tím ấy. “Bảo vật ngàn vàng dễ có, khó có được một đấng lang quân hữu tình!” Cậu ta vừa có “ngàn vàng” vừa có tình, con khăn trương lên đi!”

Trước khi xuống lầu, Thái Hồng còn bị Minh Châu kéo lại: “Quay lại, chải lại tóc đi đã!” Nói rồi bà chạy vào phòng lấy ra một lọ keo xịt tóc, xịt xịt vài cái rồi cứ vuốt vuốt, chỉnh chỉnh.

Thái Hồng đau, kêu oai oái: “Mẹ, đừng vuốt nữa, mẹ có biết làm không vậy? Với lại đầu tóc đâu có quan trọng đâu!”

“Không quan trọng?” Lý Minh Châu ần ần đầu cô, nghiêm chỉnh nói: “Thứ quan trọng nhất trên người con gái chính là đầu tóc đây, biết không hả?”

“Ha ha...” Thái Hồng ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Bị con gái cười, Lý Minh Châu tím cả mặt, chỉ vào bức tranh The Birth of Venus treo trong phòng ngủ của Thái Hồng: “Lời mẹ nói con cứ không thèm tin, chê mẹ không có mắt thẩm mỹ chứ gì? Nhìn thấy bức tranh đó không hả? Mẹ hỏi con, trên người Venus có gì?”

“Có gì?” Thái Hồng hỏi lại. “Không có gì hết.”

“Sai! Venus không một mảnh vải che thân, nhưng có một mái tóc vàng. Con biết không hả, trong mắt các nhà nghệ thuật, phụ nữ có thể không có cánh tay, không có quần áo, nhưng không có tóc ấy à, chuyện đó là không thể được!”

Phòng của Quý Hoàng rất nhỏ nhưng cũng không đến nỗi chật chội, vì bên trong gần như trống không.

Chiếc rèm cửa màu xanh, một chiếc giường đơn, một chiếc bàn, một chiếc ghế, một tủ sách, một tủ quần áo.

Giường và tủ rất cũ kỹ, có lẽ là của chủ nhà. Trên giường rất sạch sẽ, ga giường màu trắng, chăn màu xanh dương được gấp rất gọn gàng. Quý Hoàng là người thích sạch sẽ, về điểm này Thái Hồng đã quan sát được ở trường. Trong mấy lần gặp gỡ ngắn ngủi, cô đều thấy anh cầm giẻ lau bàn, đến nỗi mấy cô lao công có ý lờ luôn văn phòng của anh. Cái gọi là tủ sách kia chỉ là dùng gạch và ván gỗ dựng tạm nên, ván gỗ được sơn màu xanh lá, tạo cảm giác dung dị, mộc mạc. Trên bức tường trắng treo một bức ảnh gia đình, một người phụ nữ mặt mày xanh xao ôm lấy ba cậu bé, cả nhà bốn người chẳng có ai nở nụ cười. Ánh mắt của người phụ nữ đó rất âm áp, rất điềm tĩnh, bà hẳn là một người phụ nữ xinh đẹp và có ý chí kiên cường. Bà gầy đến lạ, hai gò má hóp khiến hốc mắt trông càng sâu, áo quần rộng thùng thình... So với các vị giáo sư già của khoa Trung văn, sách của Quý Hoàng không phải là nhiều, nhưng cũng đến mấy trăm quyển, trong đó một nửa là nguyên tác tiếng Anh. Thái Hồng lướt mắt nhìn, đều là các đầu sách chuyên ngành không mua được trên thị trường, cũng chẳng biết anh tìm đâu ra.

Thái Hồng ngồi trong phòng được năm phút, uống hết nửa cốc cà phê, Thảm Phi bỗng đi vào, nói: “Xin lỗi tôi quên mất tối nay cậu ấy đi làm ở cung thể thao, chắc phải hết giờ làm mới về.”

“Đi làm?” Cô đứng bật dậy.

“Quý Hoàng là huấn luyện viên nghiệp dư, dạy yoga ở cung thể thao. Một lớp sơ cấp, một lớp trung cấp.”

Yoga!

Thái Hồng tròn mắt kinh ngạc: “Thật sao?”

Thảm Phi nhìn đồng hồ: “Bây giờ lớp thứ nhất mới bắt đầu, cô muốn ngồi đợi ở đây hay muốn đến cung thể thao tìm cậu ấy?”

Bên ngoài phòng tập yoga có bảo vệ giữ cửa, Thái Hồng nấn ni cả buổi, bảo vệ mới nói: “Cô ở ngoài đợi đi, hết giờ học thì vào tìm anh ta.”

Cửa chính được lắp kính, cách âm rất tốt. Bên trong là phòng tập múa ba lê với bốn bức tường đều gắn gương soi. Quý Hoàng ngồi trên tấm thảm ở phía trước, hướng dẫn hơn ba mươi học viên tập hít thở.

Anh mặc chiếc áo thun màu trắng ôm sát người, bên dưới là chiếc quần ngắn tập yoga màu đen. Đứng chân trần trên thảm, bắt đầu vài động tác pilates đơn giản, duỗi tay, đưa chân một cách chậm rãi nhưng vững vàng, uốn mình như một diễn viên xiếc, vẻ mặt anh rất chăm chú, không cười, cũng không có bất kỳ biểu cảm nào. Thái Hồng bắt giác nín thở, chăm chú dõi theo, như chính mình cũng là một học viên trong đó. Còn ánh mắt thì dừng lại trên lồng ngực rần rờ sau lớp áo thun bó sát của anh với mong muốn được trông thấy tấm lưng với những cơ bắp săn chắc. Đang mặt mày nóng ran, say mê ngây ngất ngắm nhìn anh, bất thành linh có người đứng sau lưng vỗ cô một cái. Thái Hồng giật bắn người, lùi lại nửa bước, ngoảnh đầu nhìn, là một cô gái trẻ vừa chạy tới, mặc trang phục tập yoga màu tím, tóc được cột bằng một sợi dây màu đỏ. Cô ấy không đẹp lắm, nhưng tràn đầy sức sống.

“Chị muốn đăng ký vào lớp này phải không?” Cô gái nhiệt tình hỏi.

Cô ấy ập a ập ứng, đáp: “Ừ”.

“Không được đâu, khóa này đăng ký hết lớp rồi. Khóa sau cũng đầy rồi.” Người đó nói, giọng bí hiểm: “Chị có biết vì sao không?”

Thái Hồng ngơ ngác nhìn cô gái, hỏi: “Vì sao?”

“Anh thầy giáo hot quá đi!”

“Hot?”

“Nhắm mắt lại, chỉ cần nghe tiếng thầy đã chết mê, hơn nữa, cơ thể còn đẹp thế kia”, cô ấy thấp giọng nói. “Em làm trong giới truyền thông, đàn ông đẹp trai thấy nhiều rồi, nhưng người có vòng ba và chân đẹp như thầy ấy thì chẳng có ai cả.”

Mặt Thái Hồng đỏ rần.

“Lớp học yoga này là nơi các chị, các cô “thẩm du” tinh thần cùng nhau đó”, cô thề lười. “Chẳng lẽ chị không phát hiện học viên đều là nữ, giáo viên toàn là nam sao? Em thường xuyên cố ý làm sai, để thầy ấy tận tay sửa lại. Đó, như thế đó.”

Thái Hồng phì cười: “Rốt cuộc là các bạn “thẩm du” tinh thần thầy, hay thầy “thẩm du” tinh thần các bạn đây?”

“Thì là “thẩm du” tinh thần lẫn nhau...”

Sau đó cô gái đi vào trong. Nghe những lời nói của cô ấy, Thái Hồng bị dọa sợ không dám nhìn tiếp, lảng lạng ra căng tin ngoài cổng mua một bịch đậu phộng ăn.

Sau nửa tiếng chờ đợi, tiết đầu tiên kết thúc. Đứng đợi ở ngoài, cô phát hiện có rất nhiều học viên chưa muốn về, họ vây quanh Quý Hoàng trò chuyện. Đến khi cô ló đầu vào quan sát tiếp, tiết thứ hai đã bắt đầu. Cô đành đợi thêm một tiếng nữa mới gặp được Quý Hoàng, toàn thân anh ướt đầm mồ hôi.

“Cô Hà?” Anh thoáng ngần ra.

“Bí thư Triệu nhờ tôi chuyển lời cho anh, chín giờ sáng mai có một cuộc họp quan trọng cần anh tham dự, địa điểm là Dật Phu Uyển... Dật Phu Uyển... Trời ạ! Tôi quên mất tầng mấy rồi.” Cô đưa tay vỗ vỗ đầu mình. “Hình như là tầng hai.”

Anh hững hờ nói: “Sao cô biết mà đến đây tìm tôi?”

“Bí thư cho tôi địa chỉ nhà anh, bạn cùng phòng của anh bảo rằng anh ở đây.”

“Cô đến tìm tôi chỉ vì chuyện này ư?”

“Uhm... vâng.”

“Cô nhờ Thẩm Phi chuyển lời không phải là được rồi sao?”

“Ồ... Ồ nhi, sao tôi không nghĩ ra cơ chứ? Đúng là đồ ngốc!”

“Cô đợi ở đây bao lâu rồi?”

“Gần... gần hai tiếng đồng hồ rồi.”

“Ban này chẳng phải được nghỉ giải lao sao? Sao cô không vào?”

“Ồ... tôi... đói, ra ngoài mua đồ ăn...”

Anh nhìn đất, sau đó ngẩng lên, nhìn cô với nụ cười thoáng trên môi, không tiếp tục tranh luận: “Nếu cô đã đợi lâu thế rồi, chỉ bằng đợi tôi thêm ít phút nữa, tôi đi tắm rửa, thay quần áo rồi đưa cô về nhà.”

“Chuyện đó... không cần đâu...”

Chưa nói xong người ta đã đi vào trong mất rồi.

Thái Hồng cắn môi rầu rĩ, không ngừng mắng mình là đồ ngốc. Cô thầm nghĩ, trước khi trở thành đứa ngốc đến không thể ngốc hơn, cô nên “đánh bài chuẩn”. Nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu cô tràn ngập những động tác Pilates, mỗi động tác đều tuyệt đẹp, trong suy nghĩ, cơ thể cô cũng theo anh thực hiện những động tác mềm dẻo đó...

Đợi đến khi đầu óc tỉnh táo lại, Quý Hoàng đã thay đồ xong, trên lưng đeo một chiếc ba lô thể thao to đùng đi ra. Cả người anh được bao phủ trong một làn khí ẩm ướt, gió lạnh ngoài cửa ùa vào, mùi hương của chanh và quýt thoang thoảng. Lã mùi hương của nước hoa hay dầu gội đầu cô cũng không biết nữa, chỉ cố gắng hít hà...

“Anh đi xe đạp đến à?” Cô hỏi.

“Không, tôi đi bộ đến đây, nhà cô trên đường Cát Tường phải không?”

“Vâng, không xa lắm, cách đây ba trạm xe.” Cô đưa tay vào túi lấy vé tháng xe buýt ra.

Chợt anh dừng bước, hỏi: “Cô có mệt không? Cô Hà?”

“Không mệt.” Kỳ thực chân cô đã tê rần vì đứng đợi này giờ rồi.

“Chúng ta cùng đi bộ về nhé?”, anh nhìn cô chăm chú nói. “Coi như rèn luyện sức khỏe.”

Chắc không có tiền đi taxi hả? Chẳng phải ban này anh đã rèn luyện sức khỏe suốt hai tiếng đồng hồ rồi sao? Thái Hồng thoáng bối rối, nhưng vẫn gật đầu.

“Này, không phải hướng này.” Cô nhỏ giọng bảo.

“Đi theo tôi, không sai đâu.” Anh rất tự tin.

Hai người rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Sống hơn hai mươi năm tại thành phố này, Thái Hồng không biết còn có một con hẻm nhỏ thế này ở đây. Đi được nửa con hẻm, thì một bức tường thấp chắn ngang, hết đường rồi.

“Anh xem, đi sai rồi kia!”

“Không sai.”

“Ồ đây có một bức tường.”

“Chúng ta trèo qua.”

Cô giật mình, tưởng anh nói đùa: “Trèo qua? Chúng ta đâu phải kẻ trộm!”

“Bao nhiêu năm rồi cô chưa trèo tường?”

Thái Hồng ngẫm nghĩ: “Chắc mười mấy năm!”

“Thế thì trèo đi, tôi xem cô còn biết trèo hay không.” Anh khoanh tay đứng nhìn cô.

Thái Hồng hóa đá. Cô muốn nói: “Này thầy Quý, tôi là một nữ giáo viên trẻ chín chắn, mẫu mực, là tấm gương của học trò, điều đó có nghĩa tôi không phải đạo sĩ ở Lao Sơn, không chơi mấy trò này đâu nhé!”

Ngó nghiêng xung quanh, phát hiện không có ai, cô bèn đổi ý: “Sao lại không biết! Thầy Quý, thầy ngồi xuống để tôi trèo lên.”

Anh ngồi xuống thật, cô cũng cởi đôi giày thể thao ra, giẫm chân trần lên vai anh không thương tiếc. Nhanh chóng trèo qua tường, cô phát hiện Quý Hoàng cũng đã nhẹ nhàng trèo qua, y như vận động viên vượt chướng ngại vật.

Phủi lớp bụi trên người, cô phát hiện có một bức tường nữa ở phía trước, bức tường này rất cao, muốn trèo qua nó phải trèo lên cái cây bên cạnh. Lần này Thái Hồng chẳng hỏi tiếng nào, ôm lấy thân cây trèo lên, leo qua tường, bám vào cành cây rồi nhảy xuống dưới.

Nhìn Quý Hoàng nổi gót cô nhảy xuống, cảnh tượng đó khiến cô bất chợt nghĩ đến người nhện.

Cô thấy vui, bật cười rồi nói: “Anh biết không? Thành phố này nặng nề đến mức người ta thở không nổi. Cơ cầu, cơ cầu, đâu đâu cũng là cơ cầu! Đầu óc chúng ta trở thành một bãi xi măng, bị mấy tòa chung cư cơ cầu hết rồi.”

Quý Hoàng xòe hai bàn tay ra: “Cho nên chúng ta phải trèo tường, leo cây.”

Thái Hồng gật đầu: “Đây là một quá trình giải cấu trúc, thành phố thiết lập nên cuộc sống, thiết lập nên không gian, thiết lập nên dục vọng và sức tưởng tượng của chúng ta, nhưng không thể thiết lập hành động của chúng ta.”

Trong đêm tối, Quý Hoàng nháy mắt: “Đúng vậy.”

“Thành phố không thể quy định chúng ta là cái gì.” Thái Hồng chỉ chiếc cầu vượt ở phía xa, hùng hồ nói. “Con đường này bắt buộc phải đi như thế sao? Ở đây bắt buộc phải có một trung tâm thương mại sao? Bên trên phải có những chiếc cầu vượt sao? Buổi sáng nhất định phải ăn sáng trước chín giờ sao? Chúng ta buộc phải để thành phố này sắp xếp một cách lý trí như thế sao? Tôi nhớ khi còn nhỏ, cứ đến mùa hè là lại ra đường ngủ để đợi xem chiếu phim ngoài trời!”

“Cô Hà! Hình như cô có chút kích động...”

Bên ngoài bức tường là một con đường lớn.

Hai người bước nhanh về phía trước, đi qua công viên, băng qua bãi cỏ, đi ngang qua tòa cao ốc... tùy ý vẽ nguệch ngoạc trên bản đồ thành phố.

Hai người đi vào bãi tập của một trường trung học, đứng ở đường chạy hình vòng cung. Trăng lười

liềm treo lơ lửng trên cao, bóng núi xa mờ, ánh đèn neon nhấp nháy... Đã lâu lắm rồi Thái Hồng không nhìn thấy ánh sao trên bầu trời, chợt cô nhớ đến một câu hỏi: “Ý nghĩa đời người là gì?”

Nếu có học sinh hỏi cô, cô sẽ trả lời ra sao?

Cô lặng lẽ suy tư, không có câu trả lời, nhưng rất nhanh sau đó cô đã tha thứ cho bản thân mình.

Đây là một câu hỏi không thực tế một câu hỏi mơ hồ. Sống giữa thành phố này, giữa những bộn bề lo toan, có ai còn thời gian suy nghĩ chuyện này, không đúng sao?

Nếu Ostrovsky không bị liệt toàn thân, nếu nước Nga không có mùa đông lạnh lẽo dài đằng đẵng, nếu ông sống giữa thành phố F náo nhiệt này, hằng ngày phiền não vì chuyện giao thông và giá nhà đất, liệu ông còn có thể viết nên câu nói làm lay động lòng người như thế không?!

Trong bóng đêm, cô nhìn Quý Hoàng, anh hỏi: “Cô Hà, cô mệt chưa?”

“Chưa mệt”, cô đáp. “Nhà tôi ở ngay phía sau bãi tập.”

Thoáng ngập ngừng, cô lại nói: “Đừng gọi tôi là cô Hà, gọi tôi là Thái Hồng đi.”

Anh đưa cô về tận nhà, cuối cùng, anh chăm chú nhìn cô rồi nói: “Thái Hồng, chúng ta nên thường xuyên ở bên nhau.”

Nói rồi, anh ngừng lại, quan sát phản ứng của cô. Đầu óc Thái Hồng ong ong, thâm nghĩ, thầy Quý, câu này anh muốn tôi trả lời sao đây? “Không, chúng ta không nên ở cạnh nhau.” Đối với người lần đầu gặp đã giải vây và rất hào phóng chia sẻ văn phòng cho cô, câu trả lời này chẳng phải bất lịch sự lắm sao?

Thân là tài nữ của khoa Trung văn, đây là lần đầu tiên Thái Hồng thấy khó khăn với ngôn ngữ, lần đầu tiên cô không thể nắm bắt được hàm ý của một câu nói.

Đưa mắt nhìn theo bóng anh, Thái Hồng thâm nghĩ, “Chúng ta nên thường xuyên ở bên nhau” là có ý gì?

Nếu anh nói: “Cô có số điện thoại không?”, Thái Hồng cảm thấy có thể hiểu được ý anh.

Nếu anh nói: “Chủ nhật này cô có muốn đi xem phim không?”, thì Thái Hồng cũng cảm thấy ý của anh rất rõ ràng.

“Chúng ta nên thường xuyên ở bên nhau.” Đây là ý gì?

Thái Hồng hít một hơi thật sâu, hồi tưởng lại hai tiếng đồng hồ ở cạnh Quý Hoàng. Cô cảm thấy giảm lên bờ vai Quý Hoàng rất thoải mái, tóc anh ướt đầm, mềm mại, mượt mà. Tuy tay chưa chạm vào anh, nhưng chân của Thái Hồng đã giảm khắp cơ thể của anh chàng này rồi.

Cho nên cảm giác đầu tiên của Thái Hồng về Quý Hoàng không phải từ mắt, từ miệng, mà bắt đầu từ chân. Về điểm này, nó mang ý nghĩa đảo lộn các quy tắc thông thường. Đôi mắt của một người có thể lừa gạt bản thân, miệng có thể nói sai, nhưng chân thì không bao giờ giẫm những nơi không vững vàng.

Tâm trạng vui vẻ, Thái Hồng nhún nhảy chạy lên cầu thang, không ngờ bắt gặp Hạ Phong, ông xã của Hàn Thanh - bạn thân của cô ở trước cửa nhà.

Thái Hồng rất thích Hạ Phong, Hàn Thanh và Hạ Phong là một cặp trời sinh.

Hạ Phong không đẹp trai nhưng đáng vẻ thanh tú, rất có nét thư sinh, khi nói chuyện với con gái

thường tự xưng “tiêu sinh”, viết thư tình bên dưới cũng đề là “hạ sinh” y như Trương Sinh trong Oanh oanh truyện vậy. Cậu ta và Hàn Thanh đều là bạn học thời đại học của Thái Hồng, đến từ Hà Nam, là trưởng ban tuyên truyền của hội sinh viên khoa Trung văn năm đó, viết chữ rất đẹp, có tài làm thơ cổ, tài năng có thể nói sánh ngang với Thái Hồng. Sau khi tốt nghiệp, cậu ta được phân đến bộ phận quảng cáo của một tờ báo cơ quan tỉnh ủy, nửa năm sau thì kết hôn với Hàn Thanh, bạn chung phòng và cũng là bạn chí cốt của Thái Hồng, đồng thời là fan trung thành của cậu.

Trong mắt những sinh viên nữ lúc bấy giờ, Hạ Phong là người chồng lý tưởng. Trong hai năm hẹn hò, mỗi ngày hai lượt cậu đi lấy nước giúp Hàn Thanh, dù mưa to gió lớn, bão bùng ra sao cũng không thay đổi. Ngoài ra, còn đến căng tin mua cơm cho Hàn Thanh, giúp cô rửa bát và kiêm luôn những việc nặng nhọc trong ký túc xá. Cha mẹ Hàn Thanh đều là giáo viên trường trung học trọng điểm của Nam Ninh, một người dạy cấp ba, một người dạy cấp hai, gia cảnh sung túc, tính tình hiền lành. Năm thứ nhất, sau khi nhập học không lâu, thành phố F hứng chịu đợt nắng nóng cuối thu gay gắt mà trăm năm mới có một lần, cả thành phố nóng bức như lò lửa, rất nhiều sinh viên bị cảm nắng. Hàn Thanh trú tạm ở nhà Thái Hồng, hằng đêm ngủ máy lạnh nên may mắn thoát khỏi. Lúc đó cô và Thái Hồng đều là tân sinh viên, tuy được sắp xếp ở chung phòng ký túc xá nhưng cả hai chưa thân lắm, vì Thái Hồng mời cô về nhà tránh nóng nên Hàn Thanh cũng có thiện cảm với cô hơn. Hơn nữa, trong thời gian ở nhà Thái Hồng, cô bị cảm nắng, mỗi ngày được uống canh gà do Lý Minh Châu nấu, nên cũng rất biết ơn và quý mến mẹ Thái Hồng. Từ đó, vào mỗi kỳ nghỉ đông, Hàn Thanh đều mang mười chiếc bánh do nhà tự gói lên tặng Lý Minh Châu. Mẹ của Hàn Thanh còn đích thân gọi điện chúc Tết, cảm ơn Lý Minh Châu, hai vợ chồng có dịp lên thành phố F thăm con gái đều đến thăm. Cứ thế hai nhà qua lại thân thiết với nhau.

Sau khi kết hôn, Hạ Phong và Hàn Thanh thuê một căn chung cư cách tòa soạn báo không xa, hai năm sau mua được một căn hộ nhỏ. Không lâu sau đó, hai người sinh được một bé trai, đặt tên là Hạ Đô, ở nhà thường gọi là Đa Đa. Sau khi tốt nghiệp, Hàn Thanh có cơ hội làm biên tập viên cho một chương trình ăn khách của đài truyền hình Quảng Tây, đó là công việc mà cô hằng ao ước, nhưng do Hạ Phong tìm được công việc ở tòa soạn báo trước nên cô đành từ bỏ. Sau đó vận may luôn từ chối cô, cao thì không với tới mà thấp thì lại không chịu, Hạ Phong lại yêu cầu làm việc phải gần nhà. Hàn Thanh tìm mãi không được, cuối cùng đành hạ mình vào làm trong phòng tư liệu của thư viện quốc gia thành phố F. Đó là công việc nhàn hạ, lương thấp, nhưng ít nhất cũng giữ được hộ khẩu của cô ở thành phố F. Dù vậy, Thái Hồng chưa bao giờ nghe cô trách móc Hạ Phong lấy nửa lời. Bạn bè hỏi cô tại sao chấp nhận chịu thiệt thòi, cô chỉ cười nhẹ, nói: “Gia đình vẫn là quan trọng nhất, Hạ Phong cũng bận rộn, sáng đi tối về, còn chẳng kịp ăn cơm, mình đặt anh ấy lên hàng đầu vậy.”

Trong số các bạn học nữ của Thái Hồng, không ít người đã kết hôn, mỗi lần gặp mặt là y như rằng thành “hội tông xỉ và đức ông chồng”. Ai cũng nói mình lấy nhầm người, nếu không phải vì gia đình thì đã bỏ ông chồng “tệ hại”, “không chu đáo”, “hút thuốc, uống rượu, đánh bạc”, “chơi cổ phiếu thua sạch”... từ lâu rồi. Chỉ có Hàn Thanh không nói năng gì, chỉ lặng lẽ ngồi uống trà, rồi cô khẽ nói với Thái Hồng: “Mắng ông xã chẳng phải là mắng chính mình sao. Ông chồng dù có tệ đến đâu cũng là do mình tự chọn, thế không phải tự mắng mình không có mắt sao?” Một lời như đánh thức người ta khỏi cơn mộng, Thái Hồng không khỏi nhìn cô với cặp mắt khác. Cho nên trong mắt mọi người Hàn Thanh và Hạ Phong luôn là tấm gương điển hình cho cuộc sống hôn nhân mỹ mãn.

“Hạ Phong?” Thái Hồng thoáng ngẩn người. “Có việc tìm mình ư? Sao không vào nhà?”

“Ừm...” Hạ Phong đành mặt nói. “Hàn Thanh ở trong đó.”

Thái Hồng nhìn cậu với ánh mắt hồ nghi: “Hàn Thanh ở trong đó? Vậy Đa Đa đâu?”

“Đa Đa cũng ở trong đó.”

Nói xong, quả nhiên bên trong vọng ra tiếng trẻ con khóc. Thái Hồng vội nói: “Xảy ra chuyện gì? Hai người cãi nhau à?”

“Chút chuyện nhỏ, cô ấy tức giận liền chạy đến nhà cậu.”

Thái Hồng hít một hơi thật sâu. Bởi tính cách Hàn Thanh hiền thực, dịu dàng, chu đáo, khiến một người như Hàn Thanh giận thật sự không phải là chuyện dễ.

Cô lấy chìa khóa mở cửa: “Vào trong rồi nói.”

Cửa vừa mở, một luồng gió lạnh ulla vào. Lý Minh Châu ngồi trên sofa, mặc áo len cao cổ, đang đan len.

Thái Hồng vội nói: “Mẹ ơi, con về rồi.”

“Ừm, ăn cơm chưa? Trên bếp có cơm đã hâm nóng rồi đấy.” Lý Minh Châu cuộn lại cuộn len, ném vào chiếc giỏ tre dưới chân, mặt đánh lại, quắc mắt nhìn Hạ Phong, không chào hỏi, cũng chẳng nói năng gì.

“Mẹ, Hàn Thanh đâu?”

Cầm tách trà lên Lý Minh Châu nhấp một ngụm nhỏ: “Con gái đi ăn cơm đi, cậu Hạ cứ để mẹ tiếp cho.”

Câu nói thờ ơ, lãnh đạm, không cứng rắn cũng không mềm mỏng, nhưng chữ nào ra chữ nấy, mang theo áp lực vô hình.

“Cậu Hạ, mời ngồi.” Lý Minh Châu chỉ chiếc ghế phía đối diện. “Hàn Thanh và Thái Hồng nhà tôi làm bạn với nhau cũng được sáu, bảy năm rồi, hai nhà cũng quen biết nhau. Cô bé này tôi vừa gặp đã thích, luôn coi nó như con gái...”

“Cô Lý...”

“Con gái tôi hôm nay bị người ta đánh, trên mặt còn hằn nguyên bàn tay to, lại còn bị người ta đập một cái, bầm tím cả chân.” Lý Minh Châu trừng mắt, nghiêm nghị. “Đa Đa cũng đến tuổi hiểu chuyện, anh đánh mẹ nó ngay trước mặt nó, để cho nó biết sau này nên đối xử với phụ nữ như thế nào hả?”

Sắc mặt Hạ Phong cứng đờ, nhưng vẫn cố lễ phép: “Cô Lý, đây là chuyện riêng của nhà cháu, xin cô để cháu tự giải quyết được không?”

“Giải quyết? Không phải anh đã giải quyết bằng bạo lực rồi sao?” Lý Minh Châu cười nhạt. “Hạ Phong, anh chạy ra đường, kéo đại cô gái nào đó hỏi thử, nếu như cô ta chịu lấy anh, Hàn Thanh nhà tôi sẽ ly dị và từ bỏ quyền chia tài sản, chỉ mang con trai theo, không lo không tìm được một người đàn ông tốt... Dám đánh vợ? Tôi khinh! Anh tưởng rằng mình đang sống trong xã hội cũ tam thê tứ thiếp hay sao hả!”

“Cô, chuyện này... cô ấy cũng có lỗi, không thể trách mình cháu được.” Mặt Hạ Phong ửng đỏ.

“Đương nhiên không thể trách mình anh. Một thằng đàn ông như anh không chịu gánh vác trách nhiệm trên vai, có mời chúng tôi trách thì cũng chẳng trách được! Anh tưởng trách người khác dễ lắm sao? Muốn vậy thì anh cũng phải đáng để trách, chịu đựng được trách cứ kia. Có bà xã chịu trách anh đó là phúc phận của anh, bây giờ anh chê nó kiếm tiền ít, năm xưa nếu nó đi làm ở đài truyền hình bây giờ cũng là một nhân vật có tiếng tăm rồi, cần gì phải chịu những lời day nghiền của anh chứ hả? Con bé một ngày ba bữa hầu hạ anh; quét nhà, giặt đồ, đi chợ, nấu cơm... đây không phải lao động ư? Nếu không để nó làm,

một tháng anh thuê người quét dọn theo giờ cũng phải một ngàn tệ. Nó kiếm được không ít tiền, chỉ là một nửa trong đó không được trả lương, anh là đồ tư bản vô liêm sỉ, chỉ ngồi đó hưởng thụ sức lao động của bà xã mình. Còn tiền mà anh kiếm được... Ôi trời... Toàn là dùng cho việc lớn, nuôi vợ, nuôi con, thực hiện sự nghiệp cách mạng! Anh là tiên phong của thời đại, anh hùng chiến đấu, duy chỉ có bà xã mình là vương bận, là gánh nặng. Cả hai đều phải cho đi, nhưng cái anh nhận được là vinh dự, còn cái nó nhận được lại là nỗi oán hận. Tôi hiểu rồi, hóa ra con bé sinh ra là để lấp chỗ trống cho anh, thiếu chỗ nào thì lấp vào chỗ đó. Muốn ở lại thành phố liền đẩy nó vào làm ở thư viện. Lo tiền giữ trẻ đắt quá liền bắt nó nghỉ bệnh một năm ở nhà trông con. Mua nhà thiếu tiền, bắt nó một ngày làm hai việc. Sáng năm giờ dậy nấu bữa sáng cho anh, tối muộn về nhà thì phát hiện anh đã về từ bao giờ, ngồi rung đùi đọc báo, cơm nước không nấu, con trai vừa bẩn vừa hôi mà không tắm rửa cho nó... Hạ Phong, nếu sau này anh cũng bị liệt mấy năm trời như ông nội anh thì anh nghĩ sao hả?”

“...”

“Anh tưởng rằng bây giờ anh trẻ trung, khỏe mạnh, không cần dựa dẫm vào ai là có thể đối xử với vợ mình như thế sao? Đợi đến khi anh tuổi già sức yếu, nằm liệt giường, cần người hầu hạ, có khi nào người ta ném anh xuống cống luôn không nhỉ?”

“Cô Lý, xin cô đừng nói nữa!”

“Ha! Anh sợ rồi hả? Có biết tôi ghét nhất gì không? Cái đồ Nguru Ma Vương anh sao đến bây giờ mới chịu hiện nguyên hình cơ chứ? Bọn dân quê các anh để cưới được cô gái thành phố, những chuyện hèn mọn, đề tiện đều có thể làm được! Thái Hồng còn một mực khen anh tốt, chu đáo thành thực, hào hoa, phong nhã, Lý Minh Châu tôi lần đầu gặp anh đã biết anh chẳng qua chỉ là đũa vào luôn ra cúi một khi đắc chí, phản bội, trở mặt nhau chỉ là chuyện sớm muộn. Hôm nay anh cũng đừng hy vọng Hàn Thanh sẽ theo anh về nhà, tôi cho con bé ở đây luôn rồi. Anh về nhà tự kiểm điểm đi, nếu còn không làm người tử tế được nữa... chỗ này còn đồ nhiều vô kể, xem tôi có tìm được người đánh gãy chân anh không!”

Hạ Phong tức giận đùng đùng, mở cửa ra về.

Thái Hồng ăn cơm qua loa, trở về phòng thấy Hàn Thanh mặt mày sưng tấy, đang ôm chăn khóc, khẽ hỏi: “Cậu đói chưa? Ăn chút gì không?”

Hàn Thanh lau nước mắt, nhìn đứa con trai đang ngủ, đáp: “Mình không đói, lát nữa mình sẽ về nhà.”

“Về nhà?” Thái Hồng thoáng ngẩn người. “Ngay lúc này sao?”

“Mẹ Hạ Phong mất sớm, cha nghiện rượu, cờ bạc, ngày nào cũng đánh anh ấy, mẹ kẻ đối với anh ấy cũng rất hà khắc, anh... anh ấy cũng đáng thương lắm. Cậu biết không, khi mình còn hẹn hò với anh ấy, chiếc quần len mỏng tang mà anh ấy hay mặc chính là do mẹ anh ấy tự tay đan bảy năm trước, sợi len sắp đứt ra hết cũng không nỡ thay, mình đi cùng anh ấy đến thăm mộ mẹ, anh ấy chưa khóc mà mình đã khóc rồi. Mấy năm nay anh ấy đối xử với mình rất tốt, đây là lần đầu mình thấy anh ấy giận dữ đến thế?”

Thái Hồng tròn mắt: “Này, cậu có nhầm không đây? Hắn đánh cậu, cậu còn ngồi đây mà nói tốt cho hắn?”

“Mình chỉ là nói với anh ấy rằng mình không muốn tiếp tục làm ở thư viện nữa, hằng ngày chỉ sắp xếp báo cũ với đền giấy tờ, thực sự là mình không chịu nổi. Mình muốn thi cao học rồi tìm công việc tốt hơn chút. Anh ấy nghe xong liền tức giận, nói mình chỉ lo cho bản thân mà không nghĩ đến gia đình. Bây giờ tiền trả góp nhà nặng như thế, đi học không kiếm được tiền mà còn tốn tiền, chi bằng đi làm thêm thì hơn. Mình nói khoản tiền này mình sẽ xin cha mẹ mình, anh ấy lại càng tức giận, nói mình ý thể khinh người.

Còn lời cha mẹ mình ra chửi ầm lên.”

“Chửi ầm lên? Cha mẹ cậu làm gì mích lòng hấn sao?”

“Tiền mua nhà trả đợt đầu là một trăm tám mươi nghìn, Hạ Phong mong cha mẹ mình sẽ giúp đỡ một ít, lấy tiền dưỡng già của hai người ra ứng trước. Gọi điện qua đó thăm dò, cha mình nghe anh ấy nói cả buổi nhưng không tỏ thái độ gì. Chúng mình chỉ còn cách chia nhau vay mượn bạn bè, nợ nần như chúa chổm. Thực ra, hầu hết tiền là do mình mượn, anh họ giúp mình hơn nửa, vậy mà anh ấy không những không cảm kích, còn nói lúc bọn mình kết hôn, nhà mình cho của hồi môn quá ít, không coi đứa con rể này ra gì.”

Thái Hồng nghe mà lạnh toát sống lưng: “Không coi hấn ra gì? Lúc kết hôn nhà hấn có mất đồng xu nào đâu? Đều là tiền hai người tích góp được và của cha mẹ cậu đây chứ? Đến đứa con gái cũng gả cho hấn rồi, còn nói là không coi ra gì ư?”

“Công việc của anh ấy cũng không được như ý. Muốn làm ở phòng biên tập nhưng lại bị điều sang làm ở phòng quảng cáo. Nghề này chủ yếu dựa vào tiền hoa hồng, cần quen biết, cạnh tranh rất gay gắt... Lúc học đại học, mọi thứ của anh ấy rất thuận lợi, giờ đến cơ quan lại bị đồng nghiệp coi thường nên về nhà uống rượu, mặt mày hậm hực. Sau khi sinh Đa Đa, trẻ con nửa đêm quấy khóc, anh ấy liền dọa nạt đứa con mới mấy tháng tuổi. Ôi...”

Thái Hồng nhìn đôi mắt thâm quầng của cô, hỏi: “Mắt cậu bị đánh đến tím bầm luôn rồi kia, để mình đưa cậu đến bệnh viện khám nhé?”

“Không cần đâu, mình phải về nhà.” Cô cắn môi, ôm con đứng dậy, chân vẫn bước thấp bước cao. “Ban đêm Đa Đa quấy khóc, ảnh hưởng đến bố mẹ cậu. Mình về nhà nói chuyện đàng hoàng với anh ấy, nếu anh ta không muốn mình học cao học thì mình sẽ không học, vì cái nhà này, cũng chẳng sao cả. Mình đã hy sinh bao lâu rồi, hy sinh thêm chút nữa cũng chẳng sao.”

Thái Hồng kéo cô lại: “Không được, ít nhất cậu phải ở lại đây một đêm chứ. Ban này bị mẹ mình mắng một trận, có lẽ cậu ta càng giận dữ hơn, để cậu ấy suy nghĩ một đêm, bớt giận, ngày mai cậu hãy về. Cha mình làm ca đêm, mẹ ngủ rất sâu, sẽ không sao đâu.”

Cuối cùng Hàn Thanh vẫn đưa Đa Đa về nhà. Thái Hồng tiễn cô xuống lầu, gọi giúp cô một chiếc taxi, dặn cô nếu có việc gì nhớ gọi điện. Thực ra một, hai năm trở lại đây cô và Hàn Thanh rất ít gặp nhau, bởi vì có con, lại không có ai giúp đỡ, Hàn Thanh phải ở nhà lo toan cho gia đình. Hôm nay gặp lại Hàn Thanh, thấy cô tiêu tụy hơn, dù bằng tuổi Thái Hồng nhưng trông cô như lớn hơn đến mười tuổi.

Tâm trạng nặng nề, Thái Hồng trở về nhà, thấy mẹ cô vẫn ngồi trên sofa đan len, nhớ đến những lời bà nói ban nãy, cô không khỏi trách bà: “Mẹ, những lời mẹ nói khi nãy cũng hơi quá, Hạ Phong dù sao cũng là chồng của Hàn Thanh, ít nhiều mẹ cũng nên cho cậu ta chút thể diện chứ.”

“Loại đàn ông như nó mà cũng biết đến thể diện ư? Nếu nó là con rể mẹ thì mẹ đã cho hai cái bạt tai rồi.” Lý Minh Châu càng nói càng tức giận. “Sao, thấy bà già này có mắt nhìn người sắc bén chưa? Trước đây mẹ đã khuyên hai đứa thể nào hã? Không nên lấy trai quê, không môn đăng hộ đối, thói quen và phong tục khác nhau, may mà mẹ hấn chết sớm, nếu không còn thêm chuyện mẹ chồng nàng dâu nữa, liệu nó có chịu nổi không? Mẹ nói bao nhiêu lần nhưng bọn con đâu có nghe!”

Thái Hồng im lặng.

Năm đó Hàn Thanh và Hạ Phong yêu nhau, Thái Hồng khen Hạ Phong không ngót, chỉ thiếu nước coi cậu ta như thiên thần. Lần đầu đến nhà Thái Hồng, Hạ Phong thành thật kể hết về gia thế khổ khó của

mình cho Lý Minh Châu nghe, mẹ mất sớm, cha hung bạo, mẹ kế hà khắc, Thái Hồng nghe mà rớt nước mắt, Lý Minh Châu thì chẳng tỏ thái độ gì, sau đó nói cậu ta giỏi ra vẻ đáng thương hòng nhận được sự thương cảm của người khác. Lý Minh Châu ghét nhất loại đàn ông này, có câu anh hùng không hỏi xuất thân, lưu manh không xem gốc gác, gã Hạ Phong này tâm địa không tốt, biết lợi dụng lòng thương hại của phụ nữ, Hàn Thanh không phải đối thủ của hắn. Trong điện thoại, bà đã bày tỏ rằng rất không tán thành cuộc hôn nhân này. Cha mẹ Hàn Thanh nghe xong, đương nhiên cũng không đồng ý, tiếc là ngăn tay chẳng với tới trời, sau đó Hạ Phong đến Nam Ninh gặp họ một lần, cha mẹ thấy Hàn Thanh đã quá lụy tình, có vẻ như nếu không lấy được hắn thì thà chết cho xong, hai người đành đồng ý.

Thái Hồng lặng lẽ xuống bếp, múc cho mình một bát đậu đỏ, Lý Minh Châu bỗng hỏi: “Tôi nay con đi đâu thế?”

“Trong khoa có một thầy giáo mới đến, không có số điện thoại liên lạc, mai có một cuộc họp quan trọng thầy ấy phải tham gia nên bí thư nhờ con chuyển lời đến thầy ấy.”

“Con mau chuẩn bị đi, lát nữa Tô Đông Lâm đến đón con.”

Thái Hồng giật bắn người: “Cái gì ạ? Tô Đông Lâm?”

“Cậu ấy gọi cho con nhưng con không bắt máy, nên gọi về nhà.”

“Hôm nay có tiết dạy nên con chuyển đi động sang chế độ rung.”

“Cậu ấy hỏi trước chín rưỡi con có về không, mẹ nói có.”

Thái Hồng vội nhìn đồng hồ, chín giờ hai mươi lăm phút, bèn cần nhần: “Chuyện gì nữa đây, không phải buổi sáng mới gặp rồi sao, tối lại gặp nữa, anh ta bị làm sao vậy? Để con gọi điện cho anh ta, bảo ngày mai hãy gặp.”

Lý Minh Châu nạt: “Con mau đi thay đồ cho mẹ! Mặc chiếc áo len dài màu tím ấy. “Bảo vật ngàn vàng dễ có, khó có được một đấng lang quân hữu tình!” Cậu ta vừa có “ngân vàng” vừa có tình, con khăn trương lên đi!”

Trước khi xuống lầu, Thái Hồng còn bị Minh Châu kéo lại: “Quay lại, chải lại tóc đi đã!” Nói rồi bà chạy vào phòng lấy ra một lọ keo xịt tóc, xịt xịt vài cái rồi cứ vuốt vuốt, chỉnh chỉnh.

Thái Hồng đau, kêu oai oái: “Mẹ, đừng vuốt nữa, mẹ có biết làm không vậy? Với lại đầu tóc đâu có quan trọng đâu!”

“Không quan trọng?” Lý Minh Châu ần ần đầu cô, nghiêm chỉnh nói: “Thứ quan trọng nhất trên người con gái chính là đầu tóc đây, biết không hả?”

“Ha ha...” Thái Hồng ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Bị con gái cười, Lý Minh Châu tím cả mặt, chỉ vào bức tranh The Birth of Venus treo trong phòng ngủ của Thái Hồng: “Lời mẹ nói con cứ không thèm tin, chê mẹ không có mắt thẩm mỹ chứ gì? Nhìn thấy bức tranh đó không hả? Mẹ hỏi con, trên người Venus có gì?”

“Có gì?” Thái Hồng hỏi lại. “Không có gì hết.”

“Sai! Venus không một mảnh vải che thân, nhưng có một mái tóc vàng. Con biết không hả, trong mắt các nhà nghệ thuật, phụ nữ có thể không có cánh tay, không có quần áo, nhưng không có tóc ấy à, chuyện đó là không thể được!”

Chương 11

Thái Hồng chặt vật mang một mái tóc kỳ dị xuống lầu, đèn đường mờ tối, cô trông thấy ở bên kia đường có chiếc xe của Tô Đông Lâm.

Ở dưới tán cây bên cạnh có đóm đỏ lập lờ, cô nhận ra người đang hút thuốc đó là Tô Đông Lâm.

“Đông Lâm, anh mới đến à?”

“Uhm. Hôm anh bị thương, cả bọn định đến Tuyết Trúc Trai, cuối cùng bị hoãn lại, bây giờ mình đến đó ăn khuya, em thấy sao?”

“Hả? Ăn khuya? Có muộn quá không?”

“Giờ này là thích hợp đó chứ.” Không đợi cô trả lời, anh nói. “Em đợi anh một lát, anh lên chào mẹ em cái đã.”

“Không cần đâu, mẹ em biết em đi với anh rồi.”

“Vẫn nên lên nhà chào một tiếng, để người nhà em khỏi lo lắng.” Anh nói xong rồi đi thẳng lên lầu, mấy phút sau đã quay lại. Bước chân anh không nhanh nhẹn như lúc trước, dù sao cũng mới bị gãy hai cái xương sườn.

“Anh khách sáo quá rồi!”, cô nói, về bất lực. “Gọi một cú điện thoại không phải được rồi sao!”

Đây chính là điểm khác người của Tô Đông Lâm. Anh có thể bày trò đùa cợt, nói chuyện hung hăng... nhưng anh biết chừng mực. Nếu muốn lấy lòng ai đó, anh cũng sẽ cố gắng hết sức để làm.

Chưa đến chỗ đỗ xe thì có một người vội vàng đi ngang qua, đụng trúng Tô Đông Lâm. Anh đau đến nổi mặt mày nhăn nhó nhưng người đó làm như không thấy, nghênh ngang đi tiếp.

Thái Hồng tức giận quát: “Này! Đứng lại! Ông đụng người rồi kìa!”

Người đó là một gã đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi, để ria mép, gương mặt trông rất bặm trợn. Gã quay đầu, nhìn hai người với ánh mắt coi thường, nói: “Một ông chú năm mươi tuổi như tôi, đụng một chàng trai hai mươi mấy tuổi khỏe khoắn, tráng kiện, đau gì hả?”

Thái Hồng giận quá, cười khẩy: “Hơ! Năm mươi tuổi chẳng lẽ già lắm sao? Ông nghĩ rằng mình năm mươi tuổi là có thể từ chối chín chắn sao?”

“Khôn khiếp, cô muốn gì hả?” Gã thủ sẵn tư thế.

Tô Đông Lâm sầm mặt, ánh mắt sắc lẹm, cười nhạt: “Thưa cụ già năm mươi tuổi, quân tử động khẩu không động thủ. Ông đi trên đường lớn, mặt trời không làm ông sạm đen, gió không thổi ngã ông, nhưng ông nói chuyện như thế với cô gái này, chắc chắn sẽ bị xe đâm chết.”

Có lẽ bị khí thế của anh dọa cho sợ, gã vừa chửi rửa vừa bỏ đi.

“Anh không sao chứ? Có cần em dìu không?” Thái Hồng quan tâm hỏi.

“Em nghĩ anh là ông già năm mươi tuổi sao?”

Mối quan hệ giữa Thái Hồng và Đông Lâm rất thân thiết. Lúc mới bắt đầu, hai người là người yêu của nhau, hẹn hò chưa được ba tháng, từ người yêu chuyển thành bạn bè. Sau đó cũng được nhiều người vun vào, dần dần từ bạn bình thường trở thành bạn thân, nhưng chẳng thể nào quay lại làm người yêu như lúc đầu được nữa. Không phải không thể mà vì cả hai đều không chịu cố gắng, thậm chí cảm thấy mối quan hệ như bây giờ còn tốt hơn.

Thái Hồng từng giúp Đông Lâm rất nhiều việc, viết hộ thư tình chỉ là một trong số đó. Đông Lâm học Anh văn cực tệ, cô từng giả danh anh đi thi CET-6, nếu không anh chàng này khó mà tốt nghiệp được. Có cuộc vui chơi nào Đông Lâm đều nhớ đến cô, đi bơi cũng rủ cô, ra ngoại ô chơi cũng rủ cô, đánh bài cũng rủ cô, đi hát karaoke cũng rủ cô, nếu có party càng phải rủ cô đi... Khi hợp tác rất ăn ý, chơi bởi với nhau rất vui vẻ. Đông Lâm và Thái Hồng ở cạnh nhau, có thể tận hưởng tình bạn mà không cần bất kỳ sự báo đáp nào.

Bạn gái của Tô nhị thiếu gia nhiều vô kể, một khi muốn chia tay, Thái Hồng sẽ trở thành đối tượng khiến anh thay lòng đổi dạ. Sau khi chia tay người ta, không lâu sau anh sẽ cặp kè sòng đôi với Thái Hồng, để cô người yêu cũ kia ngỡ rằng cô là tình địch. Chuyện này không phải không ảnh hưởng đến cuộc sống tình cảm của Thái Hồng. Từ hồi năm nhất đến tốt nghiệp thạc sĩ, Thái Hồng không có một mảnh tình vắt vai. Những anh chàng lấy hết dũng khí theo đuổi cô sau khi làm một bảng so sánh giữa mình với Tô Đông Lâm đều đập tắt ý định ấy. Vì vậy Thái Hồng khẳng định một cách chắc chắn rằng, mình trở thành gái “cao số”, nguyên nhân lớn nhất là tại Tô Đông Lâm. Đến nỗi ngay cả Hàn Thanh cũng thấy phiền, nói với Đông Lâm rằng nếu anh là bạn thân của Thái Hồng thì xem xung quanh có bạn bè nào điều kiện tốt, nhân phẩm tốt thì giới thiệu cho Thái Hồng vài người. Tô Đông Lâm lắc đầu nguây nguây, nói mình quen toàn những công tử bột chơi bởi trác táng, nát rượu, gái gú... không ai xứng với Thái Hồng cả.

Thực ra Thái Hồng cũng không quan tâm lắm những chuyện đó. Tình yêu vẫn chưa đến thì việc gì phải cưỡng ép? Dù cả đời không gặp được tình yêu đích thực, làm người phụ nữ độc thân như Quan Diệp cũng đâu đến nỗi. Đối với cô, tình yêu không phải chuyện to tát, mà việc học và sự nghiệp mới là quan trọng.

Ngồi trong phòng riêng ấm áp của Tuyết Trúc Trai, Thái Hồng ngạc nhiên: “Sao? Chỉ mới có mỗi em thôi à?”

“Không được sao?”

“Làm vậy giống hẹn hò quá đấy!” Thái Hồng buông một câu trêu đùa, tiện tay với lấy thực đơn, gọi vài món điểm tâm và trái cây, nói với nhân viên phục vụ: “Thêm hai ly whisky, thêm sprite và đá.”

Im lặng một lúc, đột nhiên Tô Đông Lâm hỏi: “Thái Hồng, sáng nay em giận à?”

“Giận? Đâu có.”

“Nhưng điệu bộ của em hung dữ lắm.”

“Em trước giờ không phải luôn thế sao? Đâu phải anh chưa thấy bao giờ.”

“Anh cảm thấy, dường như em bị tổn thương”, anh cau mày nhìn cô. “Thực ra em luôn có ý với anh, phải không?”

“Có ý với anh? Ha ha...”

Giọng Tô Đông Lâm hôm nay dịu dàng đến lạ, anh nhìn cô với ánh mắt nồng nàn: “Hôm nay là ngày đặc biệt mà anh lại chọc giận em, thực sự xin lỗi!”

Thái Hồng vội đưa tay che miệng: “Trời ơi, hôm nay là sinh nhật của em sao? Không phải chứ, sinh nhật em qua lâu rồi mà”, cô bối rối nhìn anh. “Vậy là sinh nhật anh à? Không đúng, sinh nhật anh không phải tháng Giêng sao?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

“Ồ...” Thái Hồng đảo mắt, lắc lắc đầu, vẻ kiên định: “Không đúng, hôm nay là ngày đầu tiên anh và Lợi Lợi gặp nhau.”

“Hôm đó hai người đều có mặt.”

“Được rồi, bọn em đều có mặt, nhưng nhiệm vụ của em là làm kỳ đà, thế thì sao nào?”

“Anh cảm thấy em xinh đẹp hơn cả Lợi Lợi.”

“Cảm ơn!”

“Sau đó em nói em không thích Lợi Lợi, nên anh đẩy cô ấy cho anh trai mình.”

Thái Hồng ghen cứng họng: “Trời đất chứng giám! Em nói mình không thích Lợi Lợi lúc nào hả?”

“Anh từng lén hỏi em, Quách Lợi Lợi có phải bạn thân của em không, em nói không phải.”

“Cô ấy đúng là không phải, lời em nói là thật lòng.”

“Lợi Lợi lại nói rằng em là bạn thân nhất của cô ấy.”

“Đã từng.”

“Em còn nói rất nhiều chuyện khác nữa”, anh dụi tắt điều thuốc, nhấp một ngụm rượu. “Em nói mất của Phan Tiểu Tuệ nhỏ quá, Lâm San San lại quá không nhều, Hà Ti Ti thì quá lười...”

“Stop!” Thái Hồng nhảy dựng lên. “Em tưởng anh đang hỏi ý kiến em nên mới thành thật khai báo, không ngờ đến bây giờ anh quật ngược lại em! Nếu anh thực sự muốn tính sổ em thì những lời này cứ coi như em chưa từng nói.”

“Anh hỏi ý kiến em vì anh không có ý kiến. Ý kiến của em chính là ý kiến của anh.”

“Come on! Cậu hai, cảm ơn đã coi trọng em, nhưng ý kiến của em không quan trọng đến thế đâu.”

“Thế em hãy nói anh biết...”, Tô Đông Lâm khẽ hỏi: “Rốt cuộc anh có điểm gì không tốt? Trẻ tuổi giàu có, sự nghiệp thành đạt, quan tâm, chăm sóc, yêu thương em hết mực. Vì sao anh chưa bao giờ lọt vào mắt xanh của em hả?”

“Trẻ tuổi giàu có?” Thái Hồng phì cười. “Bạn Tô Đông Lâm của tôi ơi, anh đã từng nghe qua lý luận về tháp nhu cầu của Maslow chưa? Trong đời người có năm loại nhu cầu là nhu cầu về “thể lý” như ăn uống, ngủ nghỉ... nhu cầu về an toàn, nhu cầu được giao lưu tình cảm và được trực thuộc, nhu cầu được tôn trọng, nhu cầu được thể hiện mình. Nhu cầu về an toàn quan trọng thứ hai chỉ sau nhu cầu về “thể lý”. Ha ha! Nhu cầu của em thấp đến thế sao? Anh đang sỉ nhục em đó hả?”

“Đây không phải là thấp, rất nhiều người vẫn còn đang vật lộn để giành được nó đấy. Mà em vẫn chưa

trả lời anh, rốt cuộc anh có điếm gì không tốt hả?”

Thái Hồng ngẫm nghĩ, lấy hết dũng khí nói: “Anh muốn em nói thật sao?”

“Xin mời, có lỗi sẽ sửa, không thì cố gắng hơn”

“Bởi vì anh là gay.”

Tô Đông Lâm giật bắn người, không dám tin vào tai mình: “Cái gì? Em nói cái gì?”

“Bởi vì anh là gay.” Thái Hồng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh, nắm tay anh, nói. “Anh hãy nghe em nói, Đông Lâm, bí mật của anh sẽ được cất giữ an toàn ở chỗ em. Em tôn trọng quyền lợi của người đồng tính, ủng hộ hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính. Anh đang bị giày vò bởi điều gì đều có thể tâm sự với em.”

Tô Đông Lâm nhất thời cứng lưỡi, tròn mắt, trầm mặc nửa ngày trời mới đáp: “Chuyện lần trước, em hiểu lầm rồi.”

“Không sao đâu, không cần giấu giếm. Em hoàn toàn hiểu mà.”

Có một lần gặp mặt bạn bè, mọi người rủ nhau ra ngoại ô. Thái Hồng vô tình bắt gặp Tô Đông Lâm và một anh chàng khác cùng nằm trên một chiếc giường trong khách sạn.

“Đó là em họ anh.”

“Uh... uh.”

“Bọn anh từ nhỏ đã rất thân thiết.”

“Uh... uh.”

“Hôm đó nó thất tình.”

“Uh... uh.”

“Nó uống rất nhiều rượu, muốn đi nghỉ sớm, trong phòng đó lại không có chiếc giường nào khác.”

“Uh... uh.”

“Thế nên bọn anh tạm ngủ chung giường. Chỉ vậy thôi”

“Uh... uh.”

Anh sôi máu: “Em cứ uh uh mãi là làm sao?”

“Uh...uh.”

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, đặt trước ngực mình: “Anh cũng ủng hộ quyền lợi của người đồng tính, chỉ là anh không phải gay.”

“Được rồi, anh không phải.”

“Anh chứng minh cho em xem.”

“Chứng minh?” Thái Hồng ngẩn ra nhìn anh. “Chứng minh như thế nào?”

“Em đưa tay xuống dưới đi.”

Bàn tay cô từ lồng ngực anh di chuyển xuống phần bụng dưới...

“Xuống thêm nữa.”

“...”

“Xuống thêm nữa.”

“Bảo cáo, đã đến khu cấm địa rồi.” Cô rút tay về.

“Nếu anh là gay, “nó” có thể như thế này ư?”

Thái Hồng ngượng chín người, mặt mày đỏ ửng, mặt khác lại cảm thấy mình không cần phải ngượng ngùng đến thế.

“Nói cho anh biết, rốt cuộc anh có điểm nào không vừa ý em?”

Thái Hồng cắn môi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Đồng Lâm, anh rất tốt. Em rất thích anh, ý em là, anh là người bạn tốt nhất của em. Nhưng em có bản kế hoạch cuộc đời của riêng em. Em cũng luôn tưởng tượng viễn cảnh cùng một người khác kết hôn, sinh con, cãi cọ, ngọt ngào, chung sống với nhau yên ổn, bình an nắm tay nhau đến già. Nhưng mà Đồng Lâm...” Cô uống cạn ly rượu. “Rất tiếc, anh không có mặt trong bản kế hoạch đó...”

“Tại sao?”, anh hỏi. “Tại sao anh không thể có mặt trong bản kế hoạch đó?”

“Em cần một soul-mate. Anh rất đáng yêu, rất hào hiệp chúng ta ở cạnh nhau rất vui vẻ, nhưng anh không phải soul-mate của em.”

“Cái này dễ thôi mà, nói đi, làm sao để có thể trở thành soul-mate của em? Anh có thể học mà! Anh cũng đâu có ngốc!”

“Vậy em hỏi anh một câu, xem anh có nền tảng để bồi dưỡng không nhé!”

“Hỏi đi, hỏi đi!”

“Bác sĩ Watson thích hút thuốc lá hiệu gì nhất?”

“...” Anh chết đứng, tròn mắt: “Không công bằng! Ít ra em phải nói cho anh biết Watson là ai chứ!”

Chương 12

Bầu không khí của bữa ăn khuya không đến nỗi quá ngột ngạt, móc mĩa nhau là chuyện thường ngày, họ đã quen rồi. Sau khi hát karaoke họ mới ra về, rồi chạm phải một nhóm người từ ngoài cửa bước vào. Người đi đầu mặc com lê kẻ sọc, ôm hồ một cô gái có đôi mắt to, năm, sáu người theo sau, nam có nữ có, không biết là cấp dưới hay bạn bè.

Đông Lâm dừng bước, nheo mắt: “Anh!”

Đông Vũ cười, đáp: “Hát karaoke hả?”, rồi cúi đầu nhìn đồng hồ. “Trễ vậy rồi còn không về bệnh viện, liệu có bị y tá mắng không đấy?”

“Dẫn Thái Hồng ra ngoài chơi chút.” Đông Lâm liếc nhìn Thái Hồng, phát hiện cô đang cắn chặt môi, mặt hầm hầm.

Mắt Đông Vũ lóe lên tia sáng, nhìn bộ dạng của hai người, vẻ vô cùng hứng thú: “Thế thì anh không làm phiền hai em nữa, vui chơi thỏa thích nhé!”

Mọi người gật đầu chào nhau, nhóm người tiến vào trong. Đột nhiên Thái Hồng gọi lớn: “Đông Vũ!”

Có bóng lưng ai đó khựng lại.

“Chuyện lời hỏi thăm của em đến Lợi Lợi.” Cô lạnh lùng nói.

Đông Vũ ngẩn ngờ một chút, rồi xoay người, tay vẫn ôm vai cô gái kia, ánh mắt điềm tĩnh: “Được thôi!”

Vừa dứt lời đã có người mở cửa phòng hộ anh, cả nhóm người lũ lượt đi vào, hành lang chìm trong tĩnh lặng.

Đi theo Đông Lâm xuống bãi đỗ xe, cả đoạn đường Thái Hồng luôn tức giận. Tuy nói con cháu nhà giàu đa số đều như vậy, nhưng hình ảnh chàng công tử Tô Đông Vũ chín chắn, phong độ trong lòng Thái Hồng đã sụp đổ tan tành trong chớp lát

Đây là một vấn đề nhạy cảm, người thông minh luôn biết giả ngốc, nhưng Thái Hồng một mực muốn hỏi cho ra lẽ:

“Đông Lâm, anh trai anh bên ngoài có người phụ nữ khác sao?”

“Sao anh biết được? Người đó anh cũng chẳng quen, cùng lắm chỉ là chơi bời chút thôi.” Tô Đông Lâm hắng giọng, vẻ mặt lúng túng. “Chuyện anh trai anh em đừng hỏi nhiều... Việc gì phải tự đeo phiền phức vào mình chứ?”

Đây là trả lời kiểu gì chứ?

Tuy tình cảm với Lợi Lợi không được như hồi đầu, nhưng trong lòng Thái Hồng luôn có sự mâu thuẫn. Giữa hai người đã từng có tình bạn thắm thiết và cũng từng chịu sự tổn thương sâu sắc. Lỗi tuy ở Lợi Lợi nhưng cô ấy cũng đã tỏ ra rất áy náy, nhiều năm nay luôn tìm cơ hội bù đắp. Sau chuyện với Ngụy Triết, sự nhiệt tình mà cô ấy dành cho Thái Hồng khiến Thái Hồng cảm thấy mình đã quá câu nệ chuyện

cũ. Nói sao nhỉ? Không phải không tha thứ, cũng không phải không muốn thân thiết với cô ấy, chỉ là dù làm thế nào cũng không thể thân lại như lúc xưa...

Một tình cảm mà phải cố gắng hết sức để duy trì thì sẽ không thể bền vững lâu dài được. Khi mới tốt nghiệp, Lợi Lợi thường xuyên gọi điện rủ Thái Hồng đi chơi. Khi kết hôn không quên mời Thái Hồng làm phụ dâu. Sau khi sinh con, một lần còn tiết lộ ý muốn con mình gọi cô là mẹ nuôi, Thái Hồng chỉ nói dăm ba câu cho qua chuyện. Trong đám bạn học, Lợi Lợi dù thực tế cũng rất mạnh mẽ, nhưng cô ấy cũng quá si tình. Khi chia tay Ngụy Triết, Lợi Lợi đau khổ khóc như mưa, chỉ thiếu nước nhảy lầu tự vẫn. Thành tích học tập của cô ấy không tệ, lại là thành viên tích cực trong các hội, nhóm. Dựa vào ngoại hình, gia thế và bản lý lịch không chèn vào đâu được thì không khó để tìm được một công việc, nhưng sau khi tốt nghiệp, cô lại chịu an phận ở nhà làm bà nội trợ. Đối với một người thích náo nhiệt, thích giao tiếp, thích nổi bật như cô ấy, đây cũng có thể coi là đã hy sinh cho gia đình rồi. Nên hôm nay bắt gặp Đông Vũ đi cùng người phụ nữ khác, cô cảm thấy ảm ức thay cho Lợi Lợi.

Không đợi cô lên tiếng, Tô Đông Lâm nói tiếp: “Chuyện này em đừng nói cho Lợi Lợi biết, nếu không cô ấy sẽ xé tan cái nhà anh ra mất.”

Thái Hồng nhướn mày: “Nghiêm trọng đến thế cơ à?”

“Không phải em rất hiểu cô ấy sao?”

“Cô ấy đâu có xấu xa.”

“Khi phụ nữ phần nộ là đáng sợ nhất đấy.”

“Lạ thật đấy, hai anh em nhà anh gặp chuyện này không biết tự kiểm điểm thì thôi, còn ở đó trách người ta?” Con lửa giận trong cô càng bốc lên dữ dội, cô quay gót bỏ đi. “Anh về một mình đi, em đi xe buýt về.”

Tô Đông Lâm kéo cô lại: “Đêm hôm khuya khoắt em còn đợi xe gì nữa? Em bị bệnh à?”

“Em có bệnh đây, vì em chướng mắt các anh như thế.”

“Ồ này, em đừng có vơ đũa cả nắm thế, cái gì mà bọn anh với bọn em? Chuyện này liên quan gì đến anh chứ?”

“Đương nhiên không liên quan anh rồi! Đối với anh chuyện này chẳng là gì cả, đúng không? Anh có nghĩ cho Lợi Lợi không?”

“Em say rồi. Lên xe đi!” Tô Đông Lâm mặt tối sầm, không kiềm chế được lấy ra một điều thuốc. “Ý em anh hiểu, chẳng phải là muốn nói nhà họ Tô không ra gì sao?”

“...”

“Em nói đúng”, anh nhìn vào mặt cô. “Anh đúng là chẳng ra gì, nên đang đợi em đến cái tạo đây.”

Dứt lời, anh nhìn cô với nụ cười thấp thoáng trên môi, đôi mắt nheo lại, tràn đầy sự mỉa mai.

Cô thoáng ngẩn ra, cầm lấy túi xách, đi thẳng về hướng trạm xe buýt.

Con đường này tuy vắng lặng nhưng không đến nỗi nhỏ, thế mà Thái Hồng đợi mười mấy phút rồi vẫn không thấy có chiếc xe nào. Ở trạm xe này không còn ai khác, chỉ có hai thùng rác dơ bẩn. Thái Hồng ngơ ngẩn đôi mắt nhìn ánh đèn đường vàng vọt ở phía xa, chợt nhớ ra chỗ này cách nhà không xa lắm,

không có xe cô có thể cuộc bộ về. Định bước đi nhưng cô lại do dự. Con đường này cô không thông thạo, phía trước một màu đen hun hút, không biết có an toàn không... Thế nên cô quyết định đợi thêm năm phút, sau đó sẽ bắt taxi.

Vẫn không có xe.

Gió đêm thổi lạnh, cô kéo cao cổ áo rồi đi về con phố ở phía Bắc. Chưa được mười bước, một chiếc xe thể thao màu đỏ không biết từ nơi nào lao tới, dừng trước mặt cô. May mà cô đi trên vỉa hè, nếu ở dưới lòng đường chắc đã bị đâm rồi.

Thái Hồng vừa hoảng sợ vừa tức giận, đang định nổi đóa, cửa xe bật mở. Một người mặc com lê đen bước ra.

Đó là một chàng trai rất tuấn tú và lịch lãm, làn da trắng trẻo, vàng trán cao, đôi môi quyến rũ... Anh đẹp y như người mẫu, gương mặt lạnh lùng không cảm xúc.

Trên người anh phảng phất mùi hương nước hoa thanh nhẹ. Chân tay mảnh khảnh, dáng vẻ bước từ trên xe xuống giống một chàng công tử đào hoa. Bộ com lê trên người cắt may theo kiểu dáng ôm sát người. Thái Hồng không nén được đưa mắt nhìn anh lần nữa và phát hiện, thực ra anh cũng không cao lắm, chỉ là quá gầy nên mới tạo cảm giác rất cao.

Anh mở cánh cửa phía sau, đưa tay làm cử chỉ mời, khẽ nói: “Đồng Lâm nhờ tôi đưa cô về nhà.”

Giọng của anh rất khẽ, trầm và rất quyến rũ, phảng phất nét yếu mềm, xen lẫn chút uể oải, giống như đang trong giấc mộng đẹp thì bị người khác bắt đi làm nhiệm vụ này, nên cũng có chút bất mãn.

Thái Hồng ngất ngây... Nếu nói thứ quan trọng nhất của con gái là mái tóc thì thứ quan trọng nhất của đàn ông chính là giọng nói.

Nghe ngữ khí của người này hình như là biết cô. Thái Hồng cũng cảm thấy khuôn mặt này hình như đã gặp ở đâu đó. Hai người chắc chắn đã gặp nhau, đám bạn rượu chè của Tô Đồng Lâm nhiều vô kể, gần đây lại mở công ty, cũng có thể là nhân viên của anh.

Nhưng dáng vẻ và khí chất của anh chàng này đều hơn cả Đồng Lâm. Anh ta giống Đồng Lâm ở chỗ, phải xuất hiện một cách thật hào nhoáng, tuyệt không hành sự mà không phô trương.

Cô ngoan ngoãn ngồi vào trong xe, người đó bảo cô thắt dây an toàn cẩn thận. Chiếc xe nổ máy, lao về phía trước rồi nhanh chóng tăng tốc.

“Tôi tên V”, anh nói.

“V?”

Chắc chắn không phải chữ cái V, nhưng một người đàn ông tự giới thiệu bản thân như thế không thấy kỳ quặc sao? Nếu lúc đầu Quý Hoàng bảo với cô rằng anh tên Hoàng, Thái Hồng chắc chắn giật nảy mình, ngỡ rằng anh mới từ thời tam quốc xuyên không đến đây ấy chứ!

Cô im lặng chờ câu tiếp theo, ngỡ rằng anh sẽ giới thiệu tiếp về mình, nào ngờ một chữ “V” này là khái quát toàn bộ về bản thân anh.

Anh không nói gì nữa. Xe hơi rẽ vào đường cao tốc, lao thẳng về hướng ngoại ô cách xa thành phố.

“Này, nhằm hướng rồi, nhà tôi ở đường Cát Tường.” Thái Hồng rất nhỏ nhẹ, nhắc nhở một câu đầy

thiện ý. Cô không quen ngồi loại xe thấp như xe thể thao, không quen tiếng ồn của ống xả, nhưng cô không phản đối ngồi nán lại bên cạnh một mỹ nam lâu hơn chút.

V nói, giọng lạnh nhạt, khách khí: “Đồng Lâm nhờ tôi đưa cô đi hóng gió.”

“Thế thì xin chú ý tốc độ, trên các biển báo của con đường này đều có gắn máy quay.”

Khóe môi V cong lên nụ cười mỉa mai: “Tiểu thư, đây là tốc độ bình thường.”

Thái Hồng đoán tuổi của anh, có lẽ khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Im lặng giây lát, V nói: “Thì ra cô chính là người được coi là bạn gái của Đồng Lâm ư?”

Thái Hồng thoáng ngẩn người, đáp: “Thì ra anh chính là người được coi là em họ của Đồng Lâm ư?”

Hai từ “em họ” vừa thốt ra, anh ta lập tức bùng nổ, giọng lạnh như băng: “Em họ?”

“Ừm, em họ.”

Vừa dứt lời, xe đột ngột dừng lại, bánh xe rít lên tiếng “két...”, Thái Hồng nhào người về phía trước. Cô kêu thét lên một tiếng, mắt trừng trừng nhìn xe chạy băng băng trên đường, xông về phía trước như muốn mang theo cô lao thẳng xuống phía dưới.

Chiếc xe phanh gấp, dừng lại trước lan can cầu chỉ năm centimet, cô chưa kịp hoàn hồn, cửa xe bật mở, V lạnh lùng quát: “Xuống xe!”

Cô luống cuống nhảy xuống, còn chưa kịp đứng vững, chiếc xe đã lao vút đi, mất hút.

Thái Hồng bực tức giờ ngón trở về hướng chiếc xe đã khuất xa kia: “Anh bị điên hả?”

Thái Hồng bị anh chàng V bỏ rơi trên cầu vượt cao hai mươi lăm mét như vậy đấy. Cô thấy vài chiếc taxi vội vã chạy ngang qua, đưa tay ra vẫy nhưng chẳng ai đoái hoài.

Đúng lúc này điện thoại đổ chuông...

“Là anh”, đầu dây bên kia vang lên giọng của Đồng Lâm “Em về nhà chưa?”

“Về cái đầu anh ấy!”

Tô Đồng Lâm cũng nhận ra có sự khác thường: “Em không ở trên xe của Tần Vĩ à?”

“Anh ta bỏ rơi em giữa đường rồi.”

“Hả!”, anh ngạc nhiên thấy rõ. “Em đang ở đâu?”

“Đường cao tốc thành Tây, lối ra số hai mươi.”

“Uhm, em cứ đứng đó đợi nhé!”

“Mau đến đón em.”

Bên kia có tiếng thở dài: “Anh đang phải truyền nước, Tần Vĩ sẽ đến rước em về.”

“Anh bảo người khác đến đi! Em không lên xe của gã điên ấy đâu!”

“Đêm hôm khuya khoắt, anh xin em đừng gây chuyện nữa.”

“A lô... Đông Lâm, đừng cúp máy...”

Điện thoại đã ngắt.

Quả nhiên chưa đến năm phút sau, chiếc xe thể thao của anh chàng V đã thắng “kết...” lại bên cạnh cô, làm bụi bay tung mù.

Người trong xe ra lệnh cho cô: “Lên xe!”

Thái Hồng nghiêng răng chẳng nhúc nhích, từ chối lên xe.

Thấy cô kiên quyết chống cự, anh chui ra khỏi xe, nhìn cô với ánh mắt dừng đọng, cố ý hỏi: “Cô đang tức giận?”

“Tôi không nên tức giận sao?”

Anh tỏ vẻ không muốn tranh cãi với cô: “Có chuyện gì lên xe rồi nói, cứ đứng thế này không an toàn.”

“Tôi không ngồi xe anh!”

Anh khịt mũi, cười nhạt: “Cô tưởng được ngồi xe tôi dễ lắm sao?”

“Ngồi xe anh với ngồi taxi có gì khác nhau sao? Sao tôi không cảm thấy?”

Anh lại cười nhạt: “Nếu tôi nhớ không nhầm, cô là giảng viên đại học, thường xuyên rót vào đầu người khác mấy thứ lý tưởng cách mạng đúng không?”

Cô trợn mắt nhìn anh. Ngay lúc đó di động lại đổ chuông.

Đầu bên kia, Tô Đông Lâm hỏi: “Thái Hồng, Tần Vĩ đến chưa?”

Hóa ra tên hán ta là Vĩ, Tần Vĩ.

“Đến rồi. Hứ!”

“Lên xe của cậu ta đi, coi như anh xin em.” Anh khẽ ho một tiếng. Vết thương ở ngực vẫn chưa lành hẳn, ho đối với anh là một chuyện vô cùng đau đớn. Thái Hồng ngẫm nghĩ, không muốn khiến anh khó xử, cuối cùng nói: “Được rồi.”

Lần này anh ta lái xe rất êm, cả đoạn đường đều im lặng. Tần Vĩ đưa cô về tận nhà, không ngờ còn ga lăng đưa cô lên tận cửa, rất khách sáo chào hỏi Lý Minh Châu. Trên mặt Lý Minh Châu lộ rõ vẻ hân hoan, nói: “Vào đây uống tách trà đã. Cậu là... Nên xưng hô thế nào nhỉ?”

“Cháu họ Tần, Tần Vĩ”, anh ta hững hờ nói. “Đã muộn quá rồi, cháu không làm phiền cô và Thái Hồng nữa.”

“Thế lần sau đến chơi nhé!” Lý Minh Châu nhiệt tình mời.

Tần Vĩ ậm ừ đáp “vâng”.

Đóng cửa, Lý Minh Châu vỗ vỗ mặt Thái Hồng: “Con gái à, con giỏi, giỏi quá đi! Tô Đông Lâm khó quá thì thôi vậy, nhưng cái cậu này con chắc chắn phải ưa cho bằng được. Tuy đáng về cậu ta lạnh lùng, cứng nhắc nhưng mẹ đoán tính cách cậu ta còn hiền hơn Đông Lâm nhiều, sau này chắc chắn còn tốt hơn cả Đông Lâm.”

Như các bậc cha mẹ khác, Lý Minh Châu coi những anh chàng đưa con gái mình về giữa đêm hôm khuya khoắt là chàng rể lý tưởng của mình.

“Chẳng lẽ mẹ không nhận ra hắn còn giàu có hơn cả Đông Lâm?”

“Chuyện đó cần con nhắc sao? Con có biết đồng hồ cậu ta đeo bao nhiêu tiền một chiếc không hả?” Minh Châu xuống bếp lấy đĩa táo mang lên. “Không phải Đông Lâm hẹn con sao? Tại sao lại là người khác đưa về?”

“Anh ấy có việc đột xuất nên nhờ em họ đưa con về.”

“Em họ? Không phải chứ?”, Minh Châu nói. “Mẹ của Đông Lâm chẳng phải họ Thẩm sao, bà ấy chỉ có một người anh trai ở Hồng Kông, sao Đông Lâm lại có một cậu em họ họ Tần được?”

“Ồ...” Mất Thái Hồng đảo qua đảo lại. “Con nhớ nhầm rồi.”

Chương 13

Không như những cô gái khác, Thái Hồng không thích tắm rửa. Nhưng hôm nay, không những Thái Hồng dậy sớm mà còn tắm gội kỹ càng. Sau hơn một tiếng đồng hồ đứng trong phòng tắm, cô bước ra với vẻ vô cùng quyến rũ, đôi môi anh đào cong cong vô cùng đáng yêu. Cô mặc áo len Kashmir xanh dương thêu hoa trắng, bên dưới là chiếc váy ngắn lông cừu ca rô đỏ, mái tóc đen dài buông hờ hững...

Cô ăn bữa sáng rất cẩn thận, sợ nước xốt dính lên áo váy. Minh Châu vừa uống sữa đậu nành vừa quan sát cô, cuối cùng bỗng nói: “Thái Hồng, con có người yêu rồi à?”

Thái Hồng đang uống sữa, suýt nữa bị sặc: “Hả? Đâu có!”

“Thế là con phải lòng ai rồi.”

“Không có.”

“Chắc chắn là cái cậu hôm qua đưa con về.” Minh Châu quan sát nét mặt con gái. “Tần Vĩ, đúng không?”

Khả năng tìm kiếm của Lý Minh Châu còn mạnh hơn cả Baidu, chỉ cần cho bà một cái tên, ngay đến tổ tông tám đời nhà người đó bà cũng dò la được. Thái Hồng vội lắc đầu. “Con cũng không biết.” Sợ mẹ nghĩ rằng mình đang giả ngốc, cô vội nói tiếp: “Để con hỏi Đông Lâm rồi nói cho mẹ biết.”

“Nói vậy là cậu ta rồi?”

“Mẹ, mẹ cứ đoán bừa không đâu!”

Mặt cô bắt gặp đồ ửng, cô thầm nghĩ, trước khi mọi việc còn chưa sáng tỏ, tốt nhất là chuyển sự chú ý của mẹ sang chuyện khác.

Minh Châu tiếp tục đưa mắt nhìn cô, lát sau lắc đầu: “Không được, con ăn mặc, trang điểm như thế này cứ như mở để miệng mèo, nhưng loại đàn ông như Tần Vĩ không ngã lòng bởi chiêu này đâu. Càng chủ động càng không gây được sự chú ý của cậu ta.”

Thái Hồng cúi gằm mặt, tiêu rồi, bài giảng “câu” đại gia lại bắt đầu rồi.

“Có muốn nghe ý kiến của mẹ con không?”

“Mẹ cứ nói đi ạ.”

“Tần Vĩ và Đông Lâm thân nhau lắm à?”

“Chắc chỉ là bạn bình thường thôi.”

“Quãng thời gian này con tạm thời lạnh nhạt với Đông Lâm đi”, bà nói. “Nhất là trong trường hợp có mặt cả hai người họ.”

Thái Hồng ngó ra: “Tại sao ạ?”

“Con phải làm cho mình trở nên bí ẩn một chút chứ. Đến Đông Lâm, một quý tộc độc thân có điều

kiện tốt như thế con còn chẳng thèm ngó ngang, những gã đàn ông khác chắc chắn sẽ cảm thấy con rất thú vị.” Bà cắn một miếng bánh bao rồi nói tiếp: “Đừng có cố lấy lòng người ta, ngược lại, phải tỏ ra không có hứng thú, như là xung quanh con toàn những gã đàn ông như thế, gặp nhiều quá rồi, chẳng buồn quan tâm nữa.”

Thái Hồng cảm thấy mẹ mình càng nói càng sâu xa, đã đạt đến tầm cao của lý thuyết trò chơi, cô tròn xoe mắt, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó con lừng lơ con cá vàng. Có biết tại sao đàn ông thích trò chơi điện tử không?” Minh Châu cố ý dừng lại, tỏ vẻ bí mật. “Bởi vì bọn họ thích những thứ bí ẩn, cho nên đừng để họ dễ dàng qua được cửa ải của con, hiểu chưa? Nếu họ gọi điện cho con, phải đổ bốn hồi chuông con mới được bắt máy. Hẹn con ra ngoài, đừng đồng ý vội, phải nói là con bận việc, cần phải sắp xếp thời gian... Chốt lại một câu, con phải là bảo vật trong trò chơi đó, không được để tìm thấy dễ dàng, càng không để người khác dễ dàng có được.”

“Uh, có lý. Rồi sau đó?”

“Nhiệm vụ chính của con khi ở bên cạnh cậu ta là quan sát và lắng nghe, cho nên đừng nói quá nhiều về bản thân mình. Con phải quan sát xem thái độ của cậu ta đối với người yếu thế hơn mình, chẳng hạn thái độ với nhân viên phục vụ, với người lái taxi, với người qua đường, ăn mày... từ đó con có thể biết được cậu ta có tốt bụng hay không. Quan sát cậu ta đánh giá như thế nào về các cô gái khác, từ đó có thể nhìn ra cậu ta kỳ vọng gì ở phụ nữ. Quan sát cậu ta phê bình người khác, xem cậu ta là người hà khắc hay khoan dung. Bắt cậu ta xếp hàng cùng con, quan sát tính nhẫn nại của cậu ta. Nhìn cậu ta chơi đùa cùng trẻ nhỏ, có thể biết được cậu ta sẽ là người cha tốt hay không...”

Thái Hồng nhìn đồng hồ rồi đứng bật dậy, không thể cứ ở đây “sau đó” mãi được, cô bèn cười rồi cắt ngang: “Mẹ, đến giờ rồi, mẹ phải đi làm, con cũng phải đến trường rồi.”

Minh Châu đưa mắt nhìn đồng hồ: “Ôi trời, sắp tám giờ rồi, sao con không nói sớm?! Nhớ mang cơm trưa theo đây. Mẹ có làm cho con món thịt bò ngũ vị và ớt xanh xào đây.”

Thái Hồng kéo cửa định bước ra, đột nhiên bị Minh Châu kéo giật lại.

“Ồi!” Thái Hồng đau đến xanh mặt.

“Nhớ kỹ! Tuyệt đối không được lên giường với đàn ông.” Ánh mắt Minh Châu như một cây búa, đập từng chữ, từng chữ răn đe vào đầu cô con gái. “Đàn bà cần một lý do để lên giường, đàn ông chỉ cần một nơi để lên giường mà thôi. Đi sai bước này không ai cứu được con đâu.”

Câu nói này Thái Hồng nghe mà lạnh toát sống lưng. Cô gượng cười, nói: “Mẹ, con biết rồi.”

Thái Hồng gặp Hàn Thanh trong cửa hàng trước cổng trường. Cô muốn mua vài cây bút bi để chấm bài. Vừa ngẩng lên liền trông thấy cả nhà Hàn Thanh đang chọn bình nước ở giá hàng đối diện. Hạ Phong đẩy xe đẩy, Đa Đa ngồi trên xe chăm chú mút kẹo que, hai người tay trong tay, thì thầm với nhau, trông rất ngọt ngào, ấm cúng.

Ồi, đúng là vợ chồng trẻ cãi nhau, cãi nhau đầu giường, làm lạnh cuối giường. Thái Hồng không hiểu tới qua mẹ mình cứ gắng xen vào làm gì, mắng người ta một trận toi bời, không biết là trút giận thay Hàn Thanh hay là mắng cho sướng miệng nữa...

“Hàn Thanh!” Thái Hồng đứng cách đó hai gian hàng, vẫy tay với Hàn Thanh.

Cửa hàng rất ồn ào, giọng cô cũng không to lắm, nhưng cô nghĩ Hàn Thanh chắc chắn nghe thấy.

Nhưng Hàn Thanh lại cúi đầu, vờ như không biết.

Ồ...

Thái Hồng đang định đi qua đó, đột nhiên Hàn Thanh ngẩng lên đưa mắt ra hiệu cho cô, rồi chỉ tay vào đi động, ý là cô đừng qua đó, đợi lát nữa liên lạc qua đi động.

Làm trò gì thế này?

Thái Hồng đành thanh toán rồi ra cửa. Còn chưa đi đến tòa nhà của khoa Văn, đi động rung lên, là tin nhắn của Hàn Thanh: “Xin lỗi, ban nãy không tiện nói chuyện. Tối qua Hạ Phong giận mẹ cậu, không cho mình nói chuyện với cậu.”

Thái Hồng tức giận, soạn tin nhắn: “Hắn giận cái khi gì hả?!”

“Anh ấy xin lỗi mình rồi. Nói đạo này công việc không thuận lợi, nhiều áp lực, tâm trạng không tốt... rồi xin mình tha thứ.”

“Thế là cậu tha thứ luôn?”

“Anh ấy là cha của con trai mình, cả nhà đều dựa vào anh ấy, cậu muốn mình phải làm sao đây? Tối qua anh ấy nói mà đau khổ đến bật khóc luôn. Hạ Phong chưa bao giờ khóc trước mặt mình.”

“Nhưng đánh người là không đúng! Cậu không thể tha thứ quá dễ dàng vậy được.”

“Hai tháng tới cậu đừng gọi điện cho mình, liên lạc qua tin nhắn nhé!”

“Không, mình còn định hôm nay sẽ ghé qua nhà cậu thăm Đa Đa nữa kia.”

“Đừng đến nhà mình, xin cậu đấy!”

Thái Hồng đọc tin nhắn mà vô cùng sửng sốt. Đúng là một đôi vợ chồng kỳ quặc, nhưng thấu hiểu nhau là chuyện đáng mừng rồi. Chiếc cân trong lòng cô lại nghiêng về phía Hạ Phong lần nữa. Lúc còn đi học, Hạ Phong nghèo rớt mùng tơi, không bao giờ mua thức ăn ở căng tin. Mỗi lần đến trường, chỉ mang một túi to dưa muối, trái ớt và cải muối, ăn với cơm trắng trong căng tin một cách ngon lành. Thái Hồng nhìn thấy mà lòng xót xa một lúc lâu. Sau đó cậu ta tìm được công việc gia sư, cuộc sống mới dần tốt hơn. Những ngày tháng gian khổ như thế không cản trở được người ta làm hết bài thơ này đến bài thơ khác. Thái Hồng và Hàn Thanh đều là độc giả nhiệt tình của cậu ta, tự bỏ tiền túi thu thập các bài thơ rồi mang đến xường in mấy chục quyển tập thơ cho cậu ta rồi đem phân phát khắp nơi. Nghe nói Hạ Phong tìm được công việc hiện nay, tập thơ tình xảo kia cũng góp công rất lớn. Trẻ con thôn quê lên thành phố ăn học thực sự không dễ dàng chút nào. Tài nguyên hạn hẹp, thiếu thốn mối quan hệ, không chỗ mượn tiền, việc gì cũng gặp trắc trở. Chuyện người khác cố gắng một phần có thể làm được, mà cậu nỗ lực gấp mười lần có khi cũng chỉ là công cốc. Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Hồng dậy lên cảm giác áy áy, tối qua mẹ cô cũng quá cậu thế hiệp người rồi.

Đến văn phòng, ngồi chấm bài suốt hai tiếng đồng hồ, Thái Hồng ra ngoài pha cốc trà, khi quay về thì trông thấy Quý Hoàng đang ngồi trên sofa.

“Hi, anh hợp xong rồi à?” Cô hỏi.

“Xong rồi.”

“Anh có cần dùng bàn không?” Cô dọn xấp bài thi đang bày ra trên bàn sang một bên, chừa ra một

khoảng trống.

“Không cần”, anh đáp. “Cô cứ dùng đi.”

Rồi hai người chìm vào im lặng.

“Thầy Quý...”

“Hãy gọi tôi là Quý Hoàng.”

“Uhm, Quý Hoàng, tôi... tôi có viết một bài để gửi cho một tạp chí chuyên ngành, muốn nhờ anh xem giúp rồi cho ý kiến, được không?” Thái Hồng lấy từ ngăn kéo ra một tập giấy, nhìn anh với vẻ rất khiêm nhường.

Thực ra đó là chương ba trong luận văn thạc sĩ của cô, thêm phần mở đầu và kết luận liền trở thành một bài riêng lẻ, cô tự cảm thấy trong đó có vài ý kiến hay ho, nếu không cũng chẳng dám tùy tiện mang ra khoe.

Quý Hoàng nhận lấy, đọc lướt tiêu đề, nói: “Tôi e rằng không thể cho ý kiến chuyên sâu được, tôi chưa đọc nhiều về Trương Ái Linh.”

Đôi mày của Thái Hồng cau lại, thâm nghĩ, thầy Quý, anh bận lắm sao? Anh không biết đây là tôi đang kiểm soát chuyện với anh ư? Anh chưa từng hẹn hò hay anh quá khờ?

“Ồ! Anh không cần phải hiểu kỹ về Trương Ái Linh đâu, chỉ cần anh kiểm tra giúp tôi phần lý luận là được rồi.” Giọng cô khách sáo hơn. “Hai bài viết của anh đăng trên Bình luận văn học tôi đều đã đọc kỹ.”

Tuy đó là chuyện cô mới tìm hiểu được trong thư viện hôm qua, nhưng mời bậc thầy về lý luận sửa bài viết, đưa ra lời khen đúng lúc cũng cần lắm đấy.

Anh ngồi trên sofa chăm chú xem suốt mười lăm phút. Bài viết không dài, chỉ có tám trang giấy.

“Anh thấy sao?” Cô lấy một quả táo, cắn một miếng.

“Cũng được.” Anh nói.

“Cũng được? Nhận xét chỉ vậy thôi hả?”

“Cô gửi cho tạp chí trường F à?”

“Tạp chí trường Đại học B, tôi muốn thử gửi lên một tạp chí có uy tín một chút.”

“Nếu là trường Đại học B, bài này có phải hơi ngắn không?”

“Ngắn sao?”

“Tôi nghĩ là ngắn. Có vài chỗ còn có thể viết sâu hơn.”

“Ý của anh là tôi phân tích chưa đủ tường tận?”

“Uhm... Các khái niệm riêng vẫn còn có thể làm rõ hơn nữa.”

“Nói cách khác là có vài khái niệm vẫn chưa rõ ràng?”

“Đương nhiên, phần phân tích văn bản của cô chiếm gần hết bài viết, nếu như đầu tư thêm vào phần lý

luận nữa thì không thể nào dưới hai mươi ngàn chữ đâu.”

“Ý anh là lý luận của tôi thiếu chiều sâu?”

“Có vài chỗ, tính logic hơi...”, anh tìm từ diễn tả. “Thiếu chặt chẽ.”

“Thầy Quý, thầy nói tiếp đi. Thầy cứ việc nói tiếp, thầy đủ tư cách làm Bộ trưởng Bộ Ngoại giao rồi đấy.”

Anh xòe hai bàn tay ra, nghiêng nghiêng đầu, không nói nữa.

“Này...” Thái Hồng lấy lại bình tĩnh, nhoen nụ cười rộng lượng, nói. “Không cần phải để ý đến lòng tự tôn của tôi, tôi có thể chấp nhận những lời phê bình nghiêm khắc.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Thế thì cô đừng gửi bài này cho tạp chí.” Anh vo tròn tập giấy, ném vào sọt rác. “Không hay.”

Cô ngẩn ra. Lúc đầu cô còn định phản bác vài câu, nhưng máu nóng đã bốc lên đầu, cô giận dữ lao ra ngoài, trước khi đi còn hung hăng ném nửa quả táo vào sọt rác.

Chương 14

Không như những cô gái khác, Thái Hồng không thích tắm rửa. Nhưng hôm nay, không những Thái Hồng dậy sớm mà còn tắm gội kỹ càng. Sau hơn một tiếng đồng hồ đứng trong phòng tắm, cô bước ra với vẻ vô cùng quyến rũ, đôi môi anh đào cong cong vô cùng đáng yêu. Cô mặc áo len Kashmir xanh dương thêu hoa trắng, bên dưới là chiếc váy ngắn lông cừu ca rô đỏ, mái tóc đen dài buông hờ hững...

Cô ăn bữa sáng rất cẩn thận, sợ nước xốt dính lên áo váy. Minh Châu vừa uống sữa đậu nành vừa quan sát cô, cuối cùng bỗng nói: “Thái Hồng, con có người yêu rồi à?”

Thái Hồng đang uống sữa, suýt nữa bị sặc: “Hả? Đâu có!”

“Thế là con phải lòng ai rồi.”

“Không có.”

“Chắc chắn là cái cậu hôm qua đưa con về.” Minh Châu quan sát nét mặt con gái. “Tần Vĩ, đúng không?”

Khả năng tìm kiếm của Lý Minh Châu còn mạnh hơn cả Baidu, chỉ cần cho bà một cái tên, ngay đến tổ tông tám đời nhà người đó bà cũng dò la được. Thái Hồng vội lắc đầu. “Con cũng không biết.” Sợ mẹ nghĩ rằng mình đang giả ngốc, cô vội nói tiếp: “Đề con hỏi Đông Lâm rồi nói cho mẹ biết.”

“Nói vậy là cậu ta rồi?”

“Mẹ, mẹ cứ đoán bừa không đâu!”

Mặt cô bắt giắc đỏ ửng, cô thầm nghĩ, trước khi mọi việc còn chưa sáng tỏ, tốt nhất là chuyển sự chú ý của mẹ sang chuyện khác.

Minh Châu tiếp tục đưa mắt nhìn cô, lát sau lắc đầu: “Không được, con ăn mặc, trang điểm như thế này cứ như mở để miệng mèo, nhưng loại đàn ông như Tần Vĩ không ngã lòng bởi chiêu này đâu. Càng chủ động càng không gây được sự chú ý của cậu ta.”

Thái Hồng cúi gằm mặt, tiêu rồi, bài giảng “câu” đại gia lại bắt đầu rồi.

“Có muốn nghe ý kiến của mẹ con không?”

“Mẹ cứ nói đi ạ.”

“Tần Vĩ và Đông Lâm thân nhau lắm à?”

“Chắc chỉ là bạn bình thường thôi.”

“Quãng thời gian này con tạm thời lạnh nhạt với Đông Lâm đi”, bà nói. “Nhất là trong trường hợp có mặt cả hai người họ.”

Thái Hồng ngó ra: “Tại sao ạ?”

“Con phải làm cho mình trở nên bí ẩn một chút chứ. Đến Đông Lâm, một quý tộc độc thân có điều

kiện tốt như thế con còn chẳng thèm ngó ngang, những gã đàn ông khác chắc chắn sẽ cảm thấy con rất thú vị.” Bà cắn một miếng bánh bao rồi nói tiếp: “Đừng có cố lấy lòng người ta, ngược lại, phải tỏ ra không có hứng thú, như là xung quanh con toàn những gã đàn ông như thế, gặp nhiều quá rồi, chẳng buồn quan tâm nữa.”

Thái Hồng cảm thấy mẹ mình càng nói càng sâu xa, đã đạt đến tầm cao của lý thuyết trò chơi, cô tròn xoe mắt, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó con lừng lơ con cá vàng. Có biết tại sao đàn ông thích trò chơi điện tử không?” Minh Châu cố ý dừng lại, tỏ vẻ bí mật. “Bởi vì bọn họ thích những thứ bí ẩn, cho nên đừng để họ dễ dàng qua được cửa ải của con, hiểu chưa? Nếu họ gọi điện cho con, phải đổ bốn hồi chuông con mới được bắt máy. Hẹn con ra ngoài, đừng đồng ý vội, phải nói là con bận việc, cần phải sắp xếp thời gian... Chốt lại một câu, con phải là bảo vật trong trò chơi đó, không được để tìm thấy dễ dàng, càng không để người khác dễ dàng có được.”

“Uh, có lý. Rồi sau đó?”

“Nhiệm vụ chính của con khi ở bên cạnh cậu ta là quan sát và lắng nghe, cho nên đừng nói quá nhiều về bản thân mình. Con phải quan sát xem thái độ của cậu ta đối với người yếu thế hơn mình, chẳng hạn thái độ với nhân viên phục vụ, với người lái taxi, với người qua đường, ăn mày... từ đó con có thể biết được cậu ta có tốt bụng hay không. Quan sát cậu ta đánh giá như thế nào về các cô gái khác, từ đó có thể nhìn ra cậu ta kỳ vọng gì ở phụ nữ. Quan sát cậu ta phê bình người khác, xem cậu ta là người hà khắc hay khoan dung. Bắt cậu ta xếp hàng cùng con, quan sát tính nhẫn nại của cậu ta. Nhìn cậu ta chơi đùa cùng trẻ nhỏ, có thể biết được cậu ta sẽ là người cha tốt hay không...”

Thái Hồng nhìn đồng hồ rồi đứng bật dậy, không thể cứ ở đây “sau đó” mãi được, cô bèn cười rồi cắt ngang: “Mẹ, đến giờ rồi, mẹ phải đi làm, con cũng phải đến trường rồi.”

Minh Châu đưa mắt nhìn đồng hồ: “Ôi trời, sắp tám giờ rồi, sao con không nói sớm?! Nhớ mang cơm trưa theo đây. Mẹ có làm cho con món thịt bò ngũ vị và ớt xanh xào đây.”

Thái Hồng kéo cửa định bước ra, đột nhiên bị Minh Châu kéo giật lại.

“Ồi!” Thái Hồng đau đến xanh mặt.

“Nhớ kỹ! Tuyệt đối không được lên giường với đàn ông.” Ánh mắt Minh Châu như một cây búa, đập từng chữ, từng chữ răn đe vào đầu cô con gái. “Đàn bà cần một lý do để lên giường, đàn ông chỉ cần một nơi để lên giường mà thôi. Đi sai bước này không ai cứu được con đâu.”

Câu nói này Thái Hồng nghe mà lạnh toát sống lưng. Cô gượng cười, nói: “Mẹ, con biết rồi.”

Thái Hồng gặp Hàn Thanh trong cửa hàng trước cổng trường. Cô muốn mua vài cây bút bi để chấm bài. Vừa ngẩng lên liền trông thấy cả nhà Hàn Thanh đang chọn bình nước ở giá hàng đối diện. Hạ Phong đẩy xe đẩy, Đa Đa ngồi trên xe chăm chú mút kẹo que, hai người tay trong tay, thì thầm với nhau, trông rất ngọt ngào, ấm cúng.

Ồi, đúng là vợ chồng trẻ cãi nhau, cãi nhau đầu giường, làm lạnh cuối giường. Thái Hồng không hiểu tới qua mẹ mình cứ gắng xen vào làm gì, mắng người ta một trận toi bời, không biết là trút giận thay Hàn Thanh hay là mắng cho sướng miệng nữa...

“Hàn Thanh!” Thái Hồng đứng cách đó hai gian hàng, vẫy tay với Hàn Thanh.

Cửa hàng rất ồn ào, giọng cô cũng không to lắm, nhưng cô nghĩ Hàn Thanh chắc chắn nghe thấy.

Nhưng Hàn Thanh lại cúi đầu, vờ như không biết.

Ồ...

Thái Hồng đang định đi qua đó, đột nhiên Hàn Thanh ngẩng lên đưa mắt ra hiệu cho cô, rồi chỉ tay vào đi động, ý là cô đừng qua đó, đợi lát nữa liên lạc qua đi động.

Làm trò gì thế này?

Thái Hồng đành thanh toán rồi ra cửa. Còn chưa đi đến tòa nhà của khoa Văn, đi động rung lên, là tin nhắn của Hàn Thanh: “Xin lỗi, ban nãy không tiện nói chuyện. Tối qua Hạ Phong giận mẹ cậu, không cho mình nói chuyện với cậu.”

Thái Hồng tức giận, soạn tin nhắn: “Hắn giận cái khi gì hả?!”

“Anh ấy xin lỗi mình rồi. Nói đạo này công việc không thuận lợi, nhiều áp lực, tâm trạng không tốt... rồi xin mình tha thứ.”

“Thế là cậu tha thứ luôn?”

“Anh ấy là cha của con trai mình, cả nhà đều dựa vào anh ấy, cậu muốn mình phải làm sao đây? Tối qua anh ấy nói mà đau khổ đến bật khóc luôn. Hạ Phong chưa bao giờ khóc trước mặt mình.”

“Nhưng đánh người là không đúng! Cậu không thể tha thứ quá dễ dàng vậy được.”

“Hai tháng tới cậu đừng gọi điện cho mình, liên lạc qua tin nhắn nhé!”

“Không, mình còn định hôm nay sẽ ghé qua nhà cậu thăm Đa Đa nữa kia.”

“Đừng đến nhà mình, xin cậu đấy!”

Thái Hồng đọc tin nhắn mà vô cùng sửng sốt. Đúng là một đôi vợ chồng kỳ quặc, nhưng thấu hiểu nhau là chuyện đáng mừng rồi. Chiếc cân trong lòng cô lại nghiêng về phía Hạ Phong lần nữa. Lúc còn đi học, Hạ Phong nghèo rớt mùng tơi, không bao giờ mua thức ăn ở căng tin. Mỗi lần đến trường, chỉ mang một túi to dưa muối, trái ớt và cải muối, ăn với cơm trắng trong căng tin một cách ngon lành. Thái Hồng nhìn thấy mà lòng xót xa một lúc lâu. Sau đó cậu ta tìm được công việc gia sư, cuộc sống mới dần tốt hơn. Những ngày tháng gian khổ như thế không cản trở được người ta làm hết bài thơ này đến bài thơ khác. Thái Hồng và Hàn Thanh đều là độc giả nhiệt tình của cậu ta, tự bỏ tiền túi thu thập các bài thơ rồi mang đến xường in mấy chục quyển tập thơ cho cậu ta rồi đem phân phát khắp nơi. Nghe nói Hạ Phong tìm được công việc hiện nay, tập thơ tình xảo kia cũng góp công rất lớn. Trẻ con thôn quê lên thành phố ăn học thực sự không dễ dàng chút nào. Tài nguyên hạn hẹp, thiếu thốn mối quan hệ, không chỗ mượn tiền, việc gì cũng gặp trắc trở. Chuyện người khác cố gắng một phần có thể làm được, mà cậu nỗ lực gấp mười lần có khi cũng chỉ là công cốc. Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Hồng dậy lên cảm giác áy áy, tối qua mẹ cô cũng quá cậu thế hiệp người rồi.

Đến văn phòng, ngồi chấm bài suốt hai tiếng đồng hồ, Thái Hồng ra ngoài pha cốc trà, khi quay về thì trông thấy Quý Hoàng đang ngồi trên sofa.

“Hi, anh hợp xong rồi à?” Cô hỏi.

“Xong rồi.”

“Anh có cần dùng bàn không?” Cô dọn xấp bài thi đang bày ra trên bàn sang một bên, chừa ra một

khoảng trống.

“Không cần”, anh đáp. “Cô cứ dùng đi.”

Rồi hai người chìm vào im lặng.

“Thầy Quý...”

“Hãy gọi tôi là Quý Hoàng.”

“Uhm, Quý Hoàng, tôi... tôi có viết một bài để gửi cho một tạp chí chuyên ngành, muốn nhờ anh xem giúp rồi cho ý kiến, được không?” Thái Hồng lấy từ ngăn kéo ra một tập giấy, nhìn anh với vẻ rất khiêm nhường.

Thực ra đó là chương ba trong luận văn thạc sĩ của cô, thêm phần mở đầu và kết luận liền trở thành một bài riêng lẻ, cô tự cảm thấy trong đó có vài ý kiến hay ho, nếu không cũng chẳng dám tùy tiện mang ra khoe.

Quý Hoàng nhận lấy, đọc lướt tiêu đề, nói: “Tôi e rằng không thể cho ý kiến chuyên sâu được, tôi chưa đọc nhiều về Trương Ái Linh.”

Đôi mày của Thái Hồng cau lại, thâm nghĩ, thầy Quý, anh bận lắm sao? Anh không biết đây là tôi đang kiểm soát chuyện với anh ư? Anh chưa từng hẹn hò hay anh quá khờ?

“Ồ! Anh không cần phải hiểu kỹ về Trương Ái Linh đâu, chỉ cần anh kiểm tra giúp tôi phần lý luận là được rồi.” Giọng cô khách sáo hơn. “Hai bài viết của anh đăng trên Bình luận văn học tôi đều đã đọc kỹ.”

Tuy đó là chuyện cô mới tìm hiểu được trong thư viện hôm qua, nhưng mời bậc thầy về lý luận sửa bài viết, đưa ra lời khen đúng lúc cũng cần lắm đấy.

Anh ngồi trên sofa chăm chú xem suốt mười lăm phút. Bài viết không dài, chỉ có tám trang giấy.

“Anh thấy sao?” Cô lấy một quả táo, cắn một miếng.

“Cũng được.” Anh nói.

“Cũng được? Nhận xét chỉ vậy thôi hả?”

“Cô gửi cho tạp chí trường F à?”

“Tạp chí trường Đại học B, tôi muốn thử gửi lên một tạp chí có uy tín một chút.”

“Nếu là trường Đại học B, bài này có phải hơi ngắn không?”

“Ngắn sao?”

“Tôi nghĩ là ngắn. Có vài chỗ còn có thể viết sâu hơn.”

“Ý của anh là tôi phân tích chưa đủ tường tận?”

“Uhm... Các khái niệm riêng vẫn còn có thể làm rõ hơn nữa.”

“Nói cách khác là có vài khái niệm vẫn chưa rõ ràng?”

“Đương nhiên, phần phân tích văn bản của cô chiếm gần hết bài viết, nếu như đầu tư thêm vào phần lý

luận nữa thì không thể nào dưới hai mươi ngàn chữ đâu.”

“Ý anh là lý luận của tôi thiếu chiều sâu?”

“Có vài chỗ, tính logic hơi...”, anh tìm từ diễn tả. “Thiếu chặt chẽ.”

“Thầy Quý, thầy nói tiếp đi. Thầy cứ việc nói tiếp, thầy đủ tư cách làm Bộ trưởng Bộ Ngoại giao rồi đấy.”

Anh xòe hai bàn tay ra, nghiêng nghiêng đầu, không nói nữa.

“Này...” Thái Hồng lấy lại bình tĩnh, nhoen nụ cười rộng lượng, nói. “Không cần phải để ý đến lòng tự tôn của tôi, tôi có thể chấp nhận những lời phê bình nghiêm khắc.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Thế thì cô đừng gửi bài này cho tạp chí.” Anh vo tròn tập giấy, ném vào sọt rác. “Không hay.”

Cô ngẩn ra. Lúc đầu cô còn định phản bác vài câu, nhưng máu nóng đã bốc lên đầu, cô giận dữ lao ra ngoài, trước khi đi còn hung hăng ném nửa quả táo vào sọt rác.

Chương 15

Việc không thể chậm trễ. Thái Hồng bỏ luôn giấc ngủ trưa, đi thẳng đến thư viện quốc gia tìm Hàn Thanh.

Nói đến những người bạn tốt của Thái Hồng thời đại học, có không ít người ở lại thành phố này, mấy dịp lễ, Tết cũng thường gặp nhau, nhưng thân thiết nhất vẫn là Hàn Thanh. Hàn Thanh có tài viết thư pháp, từng là thành phần cốt cán của ban tuyên truyền hội sinh viên, trong ký túc xá nổi tiếng là người tính tình tốt, dễ chịu, khiêm tốn, biết nhường nhịn, đoan trang, hiền thực, gia giáo, lễ phép, là con người truyền thống. Các chị em, bạn bè có mẫu thuẫn gì cô đều đứng ra hòa giải. Tóm lại, Hàn Thanh nghiêm chỉnh, mẫu mực, hồn hậu, đoan trang. Nghe đồn năm đó Hàn Thanh yêu say đắm Hạ Phong chính vì thích nét chữ Triệu tròn trịa, thanh tú của cậu ta. Các lối thư pháp cô đều đã học, nhưng khi học đến thể Triệu thì không sao học được, có sao vẫn cứ thiếu chút gì đó phóng khoáng. Thế nên cô ngưỡng mộ Hạ Phong, liền tìm đến thỉnh giáo, hai người trước luận thư pháp, sau luận văn chương, cuối cùng trao nhau con dấu tự khắc bằng đá.

Lúc Thái Hồng tìm được Hàn Thanh, cô đang chăm chú lau lớp gạch men trang trí trên tường. Chào hỏi xong, Hàn Thanh thoáng nhìn ra sau, xác định không có mặt chủ nhiệm, nhỏ giọng bảo: “Thái Hồng, cậu ngồi chút nhé?”

Cô vào phòng trong bưng ra một cốc trà hoa cúc.

“Có mật ong không?” Thái Hồng hỏi.

“Thêm vào cho cậu rồi, tiểu thư.” Hàn Thanh véo má cô. “Trà hoa cúc không có mật ong cậu uống sao?”

“Cảm ơn.” Thái Hồng đón lấy cốc trà, uống một ngụm to, nói. “Bà chủ nhiệm biến thái của cậu đâu? Không đi làm hả?”

“Ban này còn ở đây, nói là có cuộc họp, mình mới điều tra một vòng, đi rồi.”

Thấy chỗ này đã an toàn, Thái Hồng lập tức nổi dóa: “Chết tiệt, đồ điên, ban ngày ban mặt mà bắt cậu lau tường! Sàn nhà, bàn, cậu xem, đều sáng bóng như gương rồi... vậy mà bà ấy còn chê không sạch sẽ! Đúng là bị bệnh!”

Hàn Thanh vội nhảy qua bùm miệng cô: “Suýt! Nhỏ tiếng chút! Người ta không muốn thấy mình rồi rồi ngồi đó mãi. Thanh niên mà, làm chút việc có sao?”

“Cậu đúng là được dạy dỗ tốt! Còn bà ấy thì sao? Không có văn hóa, không có tổ chức, mở miệng ra là lên lớp người khác.”

“Xin cậu đừng la lên nữa... Tai vách mạch rừng đây.”

“Thế nói chuyện chính vậy. Ban này mình gọi điện cho Tô Đông Lâm rồi. Công ty truyền thông Thái Vũ thuộc quyền quản lý của anh trai anh ấy, anh ấy không xen vào được. Nhưng phòng hành chính do anh ấy quản lý thì đang thiếu người, hỏi cậu có muốn đến làm không?”

Hàn Thanh lùi về sau một bước: “Cái gì? Hỏi mình?”

“Đúng. Cậu biết công ty của Đông Lâm chứ? Công ty kỹ thuật cao cấp Thái Vũ của tập đoàn Nguyên Hựu, nằm trong tòa cao ốc Nguyên Hựu ở ngay trung tâm thành phố, môi trường làm việc rất tốt, làm việc với anh ấy tiền lương chắc chắn không thấp, vấn đề trả góp sẽ giải quyết được.”

Hàn Thanh tròn mắt, im lặng cả buổi, bỗng níu tay cô cầu xin: “Thái Hồng, nếu môi trường làm việc tốt như thế, lại kiếm được nhiều tiền, cậu đi nói giúp mình, để Hạ Phong đi đi!”

“Hà? Chuyện này...” Thái Hồng nuốt nước bọt, trả lời quấy quạ. “Anh ấy nói... chỉ tuyển nữ.”

“Thế Hạ Phong làm sao đây? Mình không thể kiếm tiền nhiều hơn anh ấy được! Như thế anh ấy còn mặt mũi nào nữa?”

Vừa nghe xong, Thái Hồng suýt nữa phun cả ngụm trà: “Trời ạ, giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi mà cậu còn nói những lời này? Bạn Hàn Thanh, đây không phải là xã hội phong kiến! Bây giờ tiền bạc quan trọng, chẳng ai lo nổi chuyện sĩ diện nữa đâu! Hơn nữa vợ chồng bình đẳng, tiền ai kiếm được cũng dùng như nhau đấy thôi. Nghĩ thử xem, không phải cậu muốn Đa Đa vào trường tiểu học trọng điểm sao? Không phải muốn nó học piano sao? Không phải còn muốn đón cha mẹ cậu về đây sống sao? Có công việc này, làm tốt vào, chẳng mấy chốc là trả hết tiền nhà, cậu có thể yên tâm mà ở trong nhà của cậu rồi!”

Hàn Thanh thở dài: “Mình đã ba năm không được làm việc nghiêm chỉnh rồi, cậu nói Đông Lâm sẽ tuyển mình sao? Mình bây giờ cái gì cũng không có, chỉ là mẹ của một đứa con. Cái gì cũng không biết làm, chỉ biết làm việc nhà.”

Thái Hồng nóng nảy đến mức suýt hét lên: “Cậu không được nói như thế với Đông Lâm, tại sao lại tự ti như thế chứ, đưa hồ sơ đây, mình viết hộ cho. Năm xưa cậu là cán bộ hội học sinh ưu tú, đoạt giải nhất cuộc thi viết thư pháp toàn trường, nhận được học bổng nhân dân, trình độ Anh văn đỗ CET-6, còn viết tản văn đăng báo, ngay cả trong phòng tư liệu tồi tàn này, cậu chẳng phải cũng là nhân viên tích cực sao? Nếu năm xưa không phải Hạ Phong bảo cậu ở lại đây, chẳng phải cậu cũng đã vào đài truyền hình làm biên tập viên rồi sao? Hàn Thanh, không phải mình nói cậu, nhưng sao cậu lại nhu nhược đến thế này cơ chứ? Người ta là gỗ mục không thể khắc, cậu rành rành là khúc gỗ quý mà không biết mang ra dùng. Vô dụng! Thật là vô dụng quá đi mất!”

Bị những lời này làm xây xẩm mặt mày, Hàn Thanh cúi gầm nhìn đất: “Haizz... Mình cảm thấy, mình nên suy nghĩ thật kỹ, về nhà bàn bạc với Hạ Phong, nghe ý kiến của anh ấy đã. Dù sao anh ấy cũng là chủ gia đình. Cả tháng nay anh ấy đi nộp hồ sơ ở khắp nơi, rất muốn kiếm được chức trưởng phòng. Thực ra ở báo tính, anh ấy cũng chỉ là nhân viên bình thường... Bên công ty truyền thông Thái Vũ mình cảm thấy anh ấy rất có hy vọng. Hay là cho mình thêm chút thời gian, cậu nói với Đông Lâm, xin anh ấy cho mình một tuần rồi mình sẽ trả lời sau.”

“Cậu phải biết nắm bắt cơ hội chứ, bỏ lỡ một lần sẽ không có lần thứ hai đâu. Bây giờ cậu phải quyết định ngay, ngày mai đến gặp Tô Đông Lâm. Công việc này là thông báo tuyển công khai, nhận được đến ba trăm hồ sơ, đã hết hạn nộp hồ sơ rồi. Đông Lâm nói, ngày mai cậu không đến anh ấy sẽ tuyển người khác. Không phải bọn cậu đang cần tiền sao? Hay chẳng qua là “Diệp Công thích rỗng”? Tiền đến tay rồi lại quay ngoắt không chịu nhận, thật là...”

Ánh mắt Hàn Thanh lấp loáng, bỗng nói: “Chủ nhiệm đến rồi, cậu về trường trước đi. Mình gọi điện cho Hạ Phong rồi mình hỏi âm cho cậu nhé!”

Thái Hồng xuống lầu mua một chai nước ngọt, uống xong, chậm rãi quay về trường thì nhận được điện thoại của Hàn Thanh.

“Thái Hồng, cảm ơn cậu đã giúp mình. Chuyện này... đành thôi vậy.” Cô thở dài nặng nề, buồn rầu nói. “Hạ Phong không đồng ý cho mình đến làm ở công ty của Đông Lâm. Anh ấy nói từ thời đại học đã ghét người này, không muốn có bất kỳ quan hệ nào, càng không muốn chịu ơn của Đông Lâm.”

“Ồ...” Chuyện này khiến Thái Hồng rất bất ngờ. “Vì sao? Chỉ vì ghét thôi sao?”

“Chuyện của Trần Tiểu Phân cậu biết chứ?”

“Trần Tiểu Phân, người bên khoa Nhạc đó hả?”

“Đúng. Hồi năm nhất, Hạ Phong có theo đuổi cô ấy, hai người hẹn hò một thời gian, sau đó cô ấy chuyển sang cặp kè với Tô Đông Lâm. Hai người còn vì chuyện đó mà đánh nhau một trận nữa đấy.”

“Chuyện đánh nhau mình chưa từng nghe nói.” Ra là từng có nỗi hiềm khích này, chẳng trách mỗi lần đi chơi, chỉ cần có Tô Đông Lâm là Hạ Phong không bao giờ ló mặt. Thái Hồng vẫn chưa chịu bỏ cuộc: “Chuyện đó đã qua lâu lắm rồi mà? Sau đó Đông Lâm cũng đâu có cặp kè với Trần Tiểu Phân nữa.”

“Lúc đó coi như là cướp đoạt tình yêu ấy chứ. Hạ Phong nói Đông Lâm chẳng qua cũng chỉ lái chiếc Mercedes chở Tiểu Phân đi hóng gió vài lần, mua cho cô ấy đầm bộ quần áo đẹp, thế là Tiểu Phân liền trở mặt với anh ấy.”

“Cái này chẳng phải chứng minh Tiểu Phân không đáng tin sao? Nếu là mình, mình còn cảm ơn Tô Đông Lâm đã giúp mình nhận ra con người của cô ta nữa kia.”

“Đó là mối tình đầu của Hạ Phong. Haizz, Thái Hồng, cậu chưa từng yêu ai nên không biết cảm giác của mối tình đầu là gì. Cậu yêu một người, cả đời đều cảm thấy nợ người đó, cũng giống như năm xưa mình gặp Hạ Phong... Anh ấy lặng lẽ ngồi khắc con dấu đá, giây phút đó mình biết rằng, đây chính là người đàn ông của đời mình.”

Mỗi khi nhớ lại lần đầu gặp gỡ Hạ Phong, Hàn Thanh luôn đem vào câu nói này, hai mắt sáng lấp lánh như bị người ta bỏ bùa mê.

“Hàn Thanh à, cậu tỉnh táo chút đi, đừng để Hạ Phong dắt mũi cậu mãi có được không?” Thái Hồng dờ khóc dờ cười. “Cậu nói thử xem, cậu bây giờ giống cái gì chứ? Cô nàng tài nữ trong sáng, chính trực của trường Đại học F, ở nhà bị chồng bạo hành, ở cơ quan bị chủ nhiệm hiếp đáp, về nhà lại lau nhà, nấu cơm, chăm con... Đã ba năm rồi, chẳng lẽ cậu không có giấc mơ nào sao? Chẳng lẽ cậu không khao khát thành công sao? Nếu cậu cam tâm cả đời cứ như thế, mình không nói nữa, mình sẽ từ chối hộ cậu. Bây giờ cậu hãy trả lời mình thật rõ ràng, cậu cam tâm sao?”

Hàn Thanh cắn môi, im lặng hồi lâu.

Thái Hồng vẫn còn nhớ khi đến chơi nhà Hàn Thanh một năm trước. Đa Đa đã ngủ, cô đang quỳ trên đất lau nhà. Hỏi cô tại sao không dùng cây lau nhà, cô nói rằng cây lau nhà lau không sạch, mấy góc nhà lau không tới. Lọ hoa thủy tinh của nhà cô một ngày rửa hai lần, bàn không một hạt bụi, kệ bếp sáng bóng... Hàn Thanh mặc áo ngủ, ngồi trên sofa xem phim truyền hình hết tập này đến tập kia. Thái Hồng cười trêu cô: “Xin đừng sa đọa, hãy dùng ý chí chiến đấu của bạn!” Hàn Thanh hất mặt, hai tay chống nạnh, cười: “Ai nói mình không có ý chí chiến đấu? Mỗi ngày mình đều đấu tranh với bụi bẩn đấy chứ.”

Sau đó, cô đứng chân trần trên sàn nhà sạch bong ấy, bồng ôm mặt, từng giọt nước lã chã rơi xuống: “Hạ Phong luôn nói, mỗi ngày làm tốt việc nhà, chăm sóc gia đình và con cái thật tốt, làm chỗ dựa vững chắc của người đàn ông, đó là niềm hạnh phúc lớn nhất của một người con gái... Tại sao niềm hạnh phúc đó mình hoàn toàn không cảm nhận được, tại sao mình luôn cảm thấy không thỏa mãn? Chẳng lẽ mình là

người đàn bà tham lam ư?”

Thái Hồng sững sốt nhìn cô, không dám tin một cô gái sau khi lấy chồng lại bị đàn ông làm thay đổi đến mức này. Thoảng im lặng, Thái Hồng ôm siết cô vào lòng, nói: “Hàn Thanh, trên đời này, hạnh phúc và cảm giác mãi mãi chỉ thuộc về một mình cậu. Không ai có thể định nghĩa thay cậu hạnh phúc là gì, cũng không ai đủ tư cách quyết định cảm giác của cậu.”

Nói xong câu đó, cô chợt ngẩn ra.

Cô cảm thấy mình có thể nói những đạo lý hùng hồn như vậy, chỉ bởi vì cô còn độc thân, không cần phải thỏa hiệp với bất kỳ ai.

Chương 16

Ngay sau tiết học, Quý Hoàng quay lại. Anh ngồi trên sofa, đọc lại lần nữa bài viết của Thái Hồng, cầm bút xanh đánh dấu vài chỗ.

Sofa không lớn, Thái Hồng không tiện qua đó ngồi, cảm thấy như thế quá thân mật, càng không tiện ngồi phía đối diện, giống như anh đang tiếp học sinh. Dù sao cũng là nhờ người ta giúp đỡ, khiêm nhường một chút thì hơn. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô kéo ghế qua, đặt ngay cạnh sofa, ngồi xuống đối diện với Quý Hoàng.

Cuộc trò chuyện có lẽ sẽ không nhẹ nhàng, có khả năng xảy ra một cuộc đối đầu mới. Cuộc hỏi đáp ở hội thảo lần trước, hai người gần như hòa nhau, rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ hiếu thắng, Quý Hoàng không phục và đã đuổi theo cô.

Bây giờ, cuối cùng đã có cơ hội gỡ gạc rồi. Trong lòng Thái Hồng thăm lo lắng, bắt đầu chất vấn rồi đây.

“Cô Hà, trong bài viết cô không ngừng nhắc đến “chủ thể”, “cá thể”, và “cái tôi”, xin hỏi ý nghĩa của ba từ này là gì? Có gì khác biệt? Cô có thể giải thích cụ thể một chút không?”

Cao thủ quả nhiên là cao thủ. Ngay phút đầu tiên Thái Hồng đã rơi vào lúng túng. Cô nghĩ rằng anh sẽ hỏi thủ pháp tự sự của Trương Ái Linh, hỏi cô kết cấu không gian độc đáo trong tiểu thuyết, hoặc chí ít sẽ hỏi về quan niệm tình yêu và tình thân của Trương thị. Những câu hỏi đó Thái Hồng đều có thể đối phó được. Nhưng, Thái Hồng cũng có tật xấu, biết rõ nhưng không sửa được. Cũng giống các giảng viên trẻ mới vào nghề khác, Thái Hồng thích sử dụng các thuật ngữ đang thịnh hành như cơ cấu, hậu hiện đại, sự biểu đạt, đại luận thuyết, đọc kỹ, miêu tả sâu, xa lạ hóa, văn hóa tư bản, dấu hiệu bạo lực... Cô càng thích thú đối với quy nạp trừu tượng: “Cái đẹp là sự thể hiện cảm tính của ý niệm.” Thấy chưa, Hegel nói hay và súc tích biết bao!

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Thái Hồng liềm liềm bờ môi khô của mình, cô hơi chột dạ, nhưng vẫn phải cao giọng, lý lẽ phải đầy đủ: “Cái tôi là chỉ mặt tiềm thức của con người, cũng chính là phương diện dục vọng.”

“Đồng ý”, anh nói. Còn “chủ thể”?

“Chủ thể và cá thể cùng một nghĩa, đều chỉ cái tôi”, cô xòe hai tay. “Khi phân tích tôi không thích lặp từ, cho nên thay đổi cách dùng từ để nói đó mà.”

Quý Hoàng nhìn cô, thờ dài.

“Này, anh thờ dài gì hả?”

“Tuy chuyên ngành của tôi là lý luận văn học, còn chuyên ngành của cô là phê bình văn học, nhưng từ góc độ chung mà nói, chúng ta cũng có thể coi như người cùng nghề.”

“Hoàn toàn đồng ý.”

“Thế thì tôi không nói lời lẽ của kẻ tay ngang nữa, được không?”

“Ý anh là sao?”. Mặt Thái Hồng đỏ bừng. “Những lời tôi nói ban nãy là tay ngang sao?”

“Thế này vậy, tôi hỏi cô trước, chủ thể trong tiếng Anh là gì?”

“Subject.”

“Trong ngôn ngữ học, Subject được giải thích là...”

“Chủ ngữ.”

“Chức năng quan trọng nhất của chủ ngữ trong một câu là...”

“Dẫn dắt động từ, là chủ nhân của hành động.”

“Rất đúng. Vậy cô nói xem, chủ thể là gì?”

“Khả năng hành động của con người, khả năng trình bày một cách rõ ràng đối với kinh nghiệm bản thân của con người.”

“Thế thì quay trở lại, cá thể trong tiếng Anh là gì?”

“Individual.”

“Chúng ta thường nói, phải tin tưởng trí tuệ của tập thể, đừng làm trò chủ nghĩa cá nhân, nghĩa là sao?”

“Uhm...” Thái Hồng chớp chớp mắt. “Nghĩa là một người không nên làm tưởng rằng mình cái gì cũng giỏi, chỉ dựa vào cá nhân mà có thể giải quyết sự việc một cách êm đẹp.”

Quý Hoàng lại buông tiếng thở dài.

“Sao, lại sai nữa à?”

“Không sai, chỉ là lý luận thiếu chiều sâu. Đổi một cách nói khác, đổi sang cách nói khác đi.”

“Cá thể là sự trình bày và phát huy hành vi và động cơ tâm lý của một người một cách lý tưởng. Có khi trình bày và phát huy quá mức, không phù hợp với thực tế, sẽ trở thành chủ nghĩa cá nhân.”

“Phân tích thông minh đấy! Có thể thấy, “bản thân”, “chủ thể”, và “cá thể” là ba khái niệm khác nhau, chỉ một chốc mà cô đã tự phân tích hết rồi. Rất rõ ràng, rất thấu đáo.”

“Thầy Quý, có phải thầy cảm thấy tôi rất dễ dạy bảo...”

“Không dám...”

“Tôi có thể hỏi anh một vấn đề này không?” Thái Hồng cười, nói.

“Nói đi.”

“Xin hỏi, “chủ thể” rốt cuộc có quan hệ gì với “đối tượng”? Dưới áp lực của hiện thực, thân là chủ thể như chúng ta liệu còn đủ khả năng hành động, đủ dũng khí để trình bày không?”

Quý Hoàng khẽ nhướn mày: “Đương nhiên có thể.”

“Shakespeare từng nói: To be or not to be, that is a question!”

“Thái Hồng, từ then chốt trong câu này là “not to be”. Người sống ở đời, thứ muốn giành lấy chẳng qua là một thân phận, thân phận mang lại cho chúng ta sự an toàn, mang đến ý nghĩa và giá trị cho sự tồn tại của chúng ta, và cái mà chúng ta phải làm là, đấu tranh chống lại những cám dỗ do thân phận mang lại. Phải dũng cảm “not to be”.”

Not to be!

Câu này trừu tượng quá. Thái Hồng nhìn anh chăm chăm, đầu óc rối tung, có vẻ không theo kịp.

“Thế rốt cuộc mối quan hệ đó như thế nào?”

“Không có quan hệ cụ thể, chỉ là tổng hợp của một số vị trí thôi.”

Nói thế chẳng thà đừng nói, nói ra càng trừu tượng hơn, đầu óc của Thái Hồng tức thì “treo máy”:
“Đợi chút, anh có chắc là chúng ta đang nói về lý luận văn học chứ không phải là lý luận vật lý không?”

“Ví dụ như, giữa cô và tôi là một loại vị trí, giữa cô và người thân của cô là loại vị trí khác, cô và cô Quan, tình huống lại khác nữa. Cho nên, là tổng hợp của các vị trí.”

“Cái này sao nghe giống chủ nghĩa Marx quá? Không phải Marx cũng nói rằng, bản chất con người là tổng hợp của tất cả các mối quan hệ xã hội sao?”

“Chính là chủ nghĩa Marx đây, “Luận cương về Feuerbach”.”

“Phụt...” Thái Hồng đang uống nước, suýt nữa thì sặc. “Cũng có thể nói, hóa ra tôi vừa ôn tập lại một lần nữa về nguyên lý Marx-Lenin với anh?”

“Không được sao? Kiểm tra thử cô quên bao nhiêu rồi.”

“Phụt...” Lại một ngụm nước phun ra sàn.

Hôm nay Quý Hoàng mặc một chiếc áo thun trắng, vẫn phối với chiếc quần jean giặt đến bạc phếch. Xem ra quần áo của anh có hạn, quanh đi quẩn lại cũng chỉ mấy bộ đó. Áo sơ mi trắng, áo thun đủ màu sắc và quần jean. Giày da, giày thể thao mỗi loại có hai đôi. Chưa thấy anh mặc com lê bao giờ, nhưng cô tin chắc, anh mặc com lê nhất định rất đẹp.

Đảo mắt một lượt, Thái Hồng chuyển đề tài: “Quý Hoàng, hôm nay anh có dạy yoga không?”

“Có. Là một lớp khác, lớp trung cấp.”

“Tôi có thể tham gia cùng không?” Thái Hồng cố giấu sự ngượng ngùng, vờ ra vẻ băng quơ, nói.

“Cái này... Lớp trung cấp gần như đều là nam.”

“Lớp còn chia nam nữ sao?”

“Cũng không phải là chia... Chỉ là lớp đó không có cô gái nào.” Về mặt anh có chút bối rối. “Tôi cũng thấy hơi lạ, còn nghĩ là do ban quản lý cố tình sắp xếp. Họ nói không phải, có lẽ học viên nữ đều đăng ký vào lớp sơ cấp hết rồi.”

“Bây giờ còn đăng ký được không?”

“Đã đầy chỗ lâu rồi.”

Thái Hồng lăm bằm trong bụng, thầy Quý, chẳng lẽ thầy không thể mời tôi một câu sao? Hoặc cứ cho tôi chen ngang vào một lớp không được sao? Trái tim cô đập thành thịch, chợt nhớ đến lời dặn dò của mẹ. Dù có tình ý thế nào cũng không được dâng mớ đến miệng mèo một cách dễ dàng như thế, cô liền nhún vai, mỉm cười: “Ha ha... Tôi cảm thấy yoga rất tốt để rèn luyện cơ thể.”

“Uhm.”

“Còn nữa, rất có lợi cho việc giữ gìn vóc dáng.”

“Đúng.”

“Thậm chí nó còn... có thể nâng cao phẩm chất và tình cảm của con người.”

“Hả?”

“Ngay đến nhạc nền cũng có tác dụng thư giãn, cải thiện tâm trạng.”

“Thật sao?”

“Thật đó, tập yoga rất tốt, rất thích hợp với tôi.” Thái Hồng nhìn anh, nghiêm túc nói.

Quý Hoàng đứng trước mặt cô, hồi lâu không đáp, như không hiểu ý cô. Sau một hồi im lặng, anh mới nói: “Xin lỗi, tôi không biết cô thích môn này, lần sau mở lớp chắc chắn tôi sẽ thông báo cô biết. Nhưng mà...” Anh thoáng ngừng lại. “Tôi có tổ chức một nhóm đọc sách, hiện tại có ba người, mọi người cùng nhau đọc những cuốn sách về lý luận, một tuần gặp mặt một lần. Việc này rất có ích đối với chuyên môn của cô, cô Hà có hứng thú không?”

Mắt Thái Hồng liền rực sáng: “Sách về lý luận? Quyển nào?”

“Trước mắt là cuốn Hiện tượng tinh thần học của Hegel. Chỉ mới bắt đầu thôi. Nếu có hứng thú với cuốn nào khác, cô cũng có thể đề xuất, chúng ta sẽ cùng đọc vào lần sau.”

“Thế... cuốn này phải đọc trong bao lâu?”

“Uhm, khoảng một năm.”

“Trời ạ, một cuốn sách đọc một năm?”

Quý Hoàng nhìn cô, sửa lại: “Là đọc kỹ.”

Thái Hồng vội vàng giơ tay: “Được, tính thêm tôi vào!”

Chương 17

Sau khi tan lớp, Thái Hồng gọi liên tiếp ba cú điện thoại cho Hàn Thanh, phải gấp mặt trực tiếp, động viên cô ấy đi làm ở công ty của Đông Lâm. Thái Hồng cảm thấy, nếu Hàn Thanh đã không dám quyết định, là bạn bè, cô có trách nhiệm nhắc nhở cô ấy không nên bỏ lỡ cơ hội tốt. Huống chi đây cũng chẳng phải lần đầu cô giúp đỡ Hàn Thanh. Năm xưa, cô ấy được vào làm ở thư viện cũng là nhờ Thái Hồng sắp xếp. Cô phải nhờ vả rất nhiều người mới có được công việc ấy, bởi ở thành phố này, một công việc lương không cao nhưng nhàn hạ cũng là một miếng mồi béo bở đối với rất nhiều người. Thái Hồng cảm thấy cùng là con gái thành phố, Hàn Thanh không thiếu kinh nghiệm ứng xử với người khác, cũng không phải không lanh lợi, không biết quan sát, ngược lại vấn đề của cô là quá nhạy cảm. Nói cách khác, nếu như thói xấu của đa số người thành phố là do trình độ văn hóa không cao tạo ra, thì thói xấu của Hàn Thanh là do có cha mẹ đều là giáo viên, dạy dỗ quá chu đáo nên cô sống quá văn minh. Có những việc rất bình thường, chẳng hạn như lúc không vui thì chửi thề vài câu, khi vui vẻ thì tán gẫu với bạn bè, đùa nhau tranh giành đồ ăn với bạn... cô đều không làm chứ đừng nói đến chuyện cựa kè với đại gia. Vậy nên Hàn Thanh rất được mọi người yêu mến. Ở cạnh cô rất an toàn, cô không giành thứ gì lại sẵn sàng giúp đỡ người khác, một cô gái “để bị tổn thương bẩm sinh”. Và cách nhìn đàn ông của cô vẫn dừng lại tuổi mười bảy, con gái ở độ tuổi đó chỉ biết yêu, không biết cảnh giác. Đến khi họ biết cảnh giác thì tình yêu tuổi mười bảy cũng theo đó tan biến mất.

Nhưng mặc cho Thái Hồng nói khô cả họng, Hàn Thanh vẫn không thay đổi ý định: “Thái Hồng, mình biết cậu muốn tốt cho mình, nhưng chuyện này, mình phải nghĩ đến cảm giác của Hạ Phong, đúng không? Dù sao gia đình vẫn là quan trọng nhất. Haizz! Bây giờ có thể cậu không hiểu, đợi đến khi có con rồi cậu sẽ hiểu thôi. Chuyện này thôi thì cậu từ chối giúp mình nhé!”

“Cậu đúng là cứng đầu quá đi mất! Con người Tô Đông Lâm đâu phải cậu không biết, anh ấy sẽ ăn thịt cậu sao?”

“Anh ấy? Một công tử đào hoa có tiếng, ai ở cùng anh ấy cũng sẽ dính vào tai tiếng. Mình cảm thấy... nếu Hạ Phong đã bận tâm đến thế thì mình thực sự không thể đi, ít nhiều cũng nên tránh điều tiếng chút, huống chi lại từng có mâu thuẫn.”

“Thế mình không nói Đông Lâm nữa, nói về Đa Đa vậy!” Thái Hồng thay đổi chiến lược. “Không phải cậu nói muốn Đa Đa vào học trường mẫu giáo song ngữ sao? Còn nữa, không phải nói muốn nó học piano sao? Đi làm rồi, có tiền rồi, trả được tiền nhà, tập trung nuôi dạy con cái, chẳng phải tốt hơn sao! Không phải cậu luôn nói không muốn làm ở thư viện mãi sao? Hơn nữa, Đa Đa cũng không thể suốt ngày quần lầy cậu, cũng phải để nó đi nhà trẻ, học cách giao tiếp với những đứa trẻ khác chứ! So với chuyện giáo dục con cái, thành kiến giữa người lớn chẳng là cái gì cả? Huống chi đó là chuyện từ kiếp nào rồi, con người Đông Lâm mình hiểu rõ, chắc chắn anh ấy không động vào cậu đâu.”

Những lời này quả nhiên đã tác động đến cô, Hàn Thanh có phần do dự: “Không thì... để mình suy nghĩ thêm?”

“Còn nghĩ gì nữa! Người ta muốn có câu trả lời trong ngày hôm nay kia.”

Đầu dây bên kia ậm à ậm ừ, rồi chìm vào im lặng.

Thái Hồng thở dài: “Hay là cậu bàn bạc với Hạ Phong, tối nay gọi điện cho mình?”

Hàn Thanh mừng như bắt được vàng: “Được, được! Cứ vậy đi. Thái Hồng, cảm ơn cậu!”

Thái Hồng cầm túi xách xuống lầu bắt xe buýt. Một lát sau, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Vẫn là Hàn Thanh.

“Thái Hồng, cậu đang ở đâu?”

“Trên xe, sao rồi?”

“Minh... vừa gặp một đồng nghiệp của Hạ Phong”, giọng Hàn Thanh có chút run rẩy. “Anh ta nói, thứ Ba tuần trước Hạ Phong cãi nhau một trận to với cấp trên, suýt nữa thì đánh nhau luôn. Cấp trên... đi tố cáo với lãnh đạo, có lẽ sắp tới sẽ có chuyện không hay.”

“Chuyện không hay? Đừng lo, nếu chỉ là bất đồng ý kiến trong công việc thì sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Tính Hạ Phong cậu còn không biết sao? Máu nóng bốc lên đầu, đầu kiểm soát được bản thân nữa! Anh đồng nghiệp đó mới đầu không chịu nói sự thật, bị mình bức hỏi cả buổi trời mới chịu nói. Cụ thể xử lý như thế nào vẫn chưa chính thức thông báo, nghe phong thanh nói là trong tòa soạn quyết định giữ chút sĩ diện cho anh ấy, không tính là đuổi việc mà là từ chức, cho anh ấy hai tuần tìm công việc mới, trước cuối tháng làm xong thủ tục từ chức.”

Thái Hồng không nén được, hỏi: “Chuyện lớn thế mà cậu ấy không nói với cậu sao?”

“Không, Hạ Phong rất sợ mất mặt, hơn nữa, anh ấy và ông chủ nhiệm đó đã có mâu thuẫn từ lâu rồi”, Hàn Thanh nói. “Chả trách tâm trạng anh ấy gần đây không tốt, ngày nào về nhà mặt mày cũng cau có. Cậu nói xem, mình sẽ trách anh ấy sao? Mình là loại người như thế à? Hạ Phong nhà mình có tài, bao nhiêu bài viết được đăng báo, trong thành phố lại có nhiều tòa soạn, không làm chỗ này thì xin chỗ khác.”

“À, mà... các cậu đang căng thẳng chuyện tiền nhà, lại thiếu nợ, nên mau chóng tìm được công việc thì hơn.”

“Đúng đấy, cho nên mình mới đến nhờ cậu giúp đây. Cậu có thể côi với Đông Lâm giúp mình được không? Để Hạ Phong đến làm ở Thái Vũ.”

“Uhm...”, Thái Hồng ngẫm nghĩ, nói. “Mình hiểu rõ con người Đông Lâm, chuyện có thể làm anh ấy chắc chắn sẽ đồng ý, nếu đã nói không thể làm thì chắc chắn không làm được. Bên Thái Vũ cậu đừng hy vọng nữa, còn bên Đông Lâm thì... Lát nữa mình hỏi thử anh ấy, xem có thể cho cậu đi làm, nhưng chuyển sang bộ phận khác được không, như vậy, hai người không chạm mặt nhau, Hạ Phong cũng không bức bối.”

“Hà? Chỉ vậy thôi sao? Vấn đề là công việc của Hạ Phong làm sao đây?” Hàn Thanh sốt ruột nói. “Anh ấy là dân quê, ở đây chẳng biết nhờ cậy ai, tính khí lại nóng nảy, cao ngạo, muốn tìm một công việc như ý thật chẳng dễ dàng gì. Một đứa chỉ ở nhà làm nội trợ như mình thì làm công việc gì cũng được.”

“Cậu đúng là khờ khạo. Cậu cứ đi làm trước, còn Hạ Phong từ từ tìm việc. Ít ra thì không còn áp lực về kinh tế nữa!”

“Nếu mình đi làm thì anh ấy phải ở nhà trông Đa Đa, còn đâu thời gian tìm việc?”

“Thế thì để hẳn ở nhà trông con một thời gian vậy. Không phải mình nói cậu, nhưng cậu cũng quá chiều hẳn rồi đấy. Ông thần ấy từ khi có con, chưa từng thay tã cho con một lần, để hẳn trông Đa Đa vài hôm, cho hẳn biết làm mẹ khổ thế nào!”

“Không được, không được! Anh ấy không trông Đa Đa được đâu. Trông một lát thì còn được chứ trông lâu thì sẽ cáu cho xem. Không phải mình thương anh ấy mà mình sợ anh ấy sẽ nạt nộ Đa Đa.”

Nói đi nói lại, đến tận lúc Thái Hồng xuống xe, Hàn Thanh vẫn đang biện bạch cho việc không thể để Hạ Phong ở nhà trông con. Cuối cùng, Thái Hồng tức giận: “Được rồi, cậu đừng nói nữa. Con người thì phải thay đổi, trong gia đình cũng phải có lúc thế này, thế kia, nhất là trong lúc khó khăn. Bây giờ cậu cứ đi làm trước, đợi khi nào Hạ Phong tìm được công việc tốt hơn, cậu muốn làm tiếp cũng được, nghỉ việc ở nhà trông Đa Đa cũng được, tùy cậu. Mình quyết định thay cậu lần này! Mình lập tức gọi cho Đông Lâm, bảo cậu đồng ý đi làm, rồi thuyết phục anh ấy chuyển cậu sang bộ phận khác, thế đã được chưa?”

“Haizz! Cậu thật là... Vì chuyện này mà làm phiền cậu quá... Dù được hay không mình cũng cảm ơn cậu trước. Trời ạ! Hạ Phong về đến nhà rồi, mình cúp máy đây.”

Thái Hồng xuống xe, đột nhiên nhớ ra trong ví có hai vé xem trận bóng đá tối nay, là của một đồng nghiệp cho cô. Thái Hồng không thích xem bóng đá, vốn định mang về cho cha mình, chợt một ý nghĩ lóe lên, cô gọi Đông Lâm.

“Đông Lâm, tối nay anh có rảnh không?” Thái Hồng nói với giọng nhiệt tình. “Em có hai tấm vé xem bóng đá, muốn mời anh đi xem.”

“Em... xem bóng đá sao?”

“Lúc trước không xem, nhưng bây giờ xem.”

“Đi xem phim được không?”

“Không được, xem bóng đá cơ, nể mặt em chút đi mà!” Thái Hồng nghĩ, trong rạp chiếu phim có thể nói chuyện được sao?

“Được thôi. Máy gì? Anh đến đón em nhé?”

“Không cần, gặp ở sân vận động là được rồi.”

“Chỉ xem bóng đá thôi à? Không còn chuyện gì khác sao?” Tô Đông Lâm hỏi.

“Uhm...” Thái Hồng ngẫm nghĩ, cảm thấy nhờ vả người ta cũng phải đáp trả, bèn nói: “Xem bóng đá rồi đi ăn. Em mời, anh chọn địa điểm rồi mình cùng đi.”

“Được.”

Về đến nhà, Thái Hồng dùng tốc độ nhanh nhất thay bộ quần áo khác, trang điểm nhẹ nhàng, đúng giờ đến chỗ hẹn.

Taxi dừng trước cửa sân vận động, chỉ lướt mắt Thái Hồng đã trông thấy Tô Đông Lâm đang đứng dưới bóng cây, cô bỗng hít một hơi thật sâu.

Không chỉ có một người đến...

Đứng cạnh Đông Lâm là một người ăn mặc bảnh bao, Tần Vị. Thái Hồng bỗng ngượng chín cả người.

“Xin lỗi, anh quên mất hôm nay còn có hẹn với Tần Vị. Dù sao hai người cũng quen biết nhau, chi bằng cùng đi xem bóng đá luôn.” Tô Đông Lâm khẽ cười, nói.

Thái Hồng liếc nhìn hai tấm vé trên tay, vừa định mở miệng, Tô Đông Lâm đã nói tiếp: “Bọn anh đã

mua vé khác rồi, vị trí không tồi, Thái Hồng, em muốn ăn bắp rang bơ không?”

“Có, em cảm ơn!”

Đông Lâm đi mua đồ ăn, còn lại Thái Hồng và Tần Vị bốn mắt nhìn nhau. Hai chân mày Tần Vị cau lại, không nói câu nào, tựa như đang trầm ngâm suy tư điều gì đó.

Thái Hồng cảm thấy không khí có chút tệ nhạt, đành lên tiếng hỏi: “Anh Tần cũng thích xem bóng đá à?”

“Thỉnh thoảng có xem.”

“Anh và Đông Lâm... uhm... là đồng nghiệp ư?”

“Không phải. Có qua lại làm ăn với nhau.”

“Ồ. Anh Tần làm trong ngành gì?”

“Tài chính.”

Hình như Tần Vị không thích bị người khác hỏi, trên mặt anh tỏ vẻ khó chịu.

“Lại tắc đường rồi, phía trước đang kẹt cứng, hai anh làm thế nào mà lái xe vào đây được?” Thái Hồng vội chuyển đề tài.

“Tôi không lái xe.” Tần Vị đáp, giọng dửng dưng. “Giao thông thế này, giờ giấc thế này, sao tôi lái xe được chứ? Ở thành phố này chẳng biết làm thế nào để lái xe được.”

Thái Hồng á khẩu: “Thế anh... đi xe buýt à?”

“Tôi có tài xế.”

“Đông Lâm thích lái xe, dù có tắc đường anh ấy cũng thích tự mình lái.” Thái Hồng cười cười.

“Hết cách, ai bảo hán nghèo.”

Chương 18

Không biết là vô tình hay cố ý, suốt cả trận đấu, Tần Vị đều ngồi giữa, Thái Hồng và Tô Đông Lâm ngồi hai bên, ý định tranh thủ cơ hội nói với Đông Lâm về chuyện của Hàn Thanh đã tan thành mây khói. Đương nhiên, vị trí ngồi rất đẹp, khán giả reo hò, tiếng huýt sáo vang trời, tuy không hiểu bóng đá nhưng cảm xúc của Thái Hồng ít nhiều cũng hòa theo đám đông. Còn Đông Lâm và Tần Vị, về mặt của hai người đều rất điềm tĩnh, mỗi người cầm một chai nước lạnh, mắt nhìn về phía trước, im lặng, tựa như đang thưởng thức một vở kịch. Thái Hồng tiu nghỉu, thầm nghĩ làm ơn, dù không hứng thú thì cũng giả vờ một chút có được không? Cô chưa từng nghe có người đàn ông nào không thích môn này cả. Dáng vẻ của hai người khiến Thái Hồng cảm thấy, Đông Lâm đi với cô chẳng qua là vì nể mặt cô, còn Tần Vị đi theo là vì nể mặt Đông Lâm. Thái Hồng vốn định hòa theo đám đông hò hét vài tiếng nữa, thấy hai người họ ngồi im như tượng, bản thân cũng ngại không dám reo hò. Cứ như thế ngồi đến hết trận, cuối cùng Tần Vị mới huýt sáo một cái: “Áo cầu thủ của Hàn Bằng hôm nay không đẹp, thực sự khó coi quá... màu đỏ không hợp với anh ta.”

Tô Đông Lâm chau mày, uống một ngụm nước, không đáp lời.

Chỉ vì muốn nhờ Đông Lâm giúp đỡ mà bắt hai người này phải đi xem bóng đá, trong lòng áy náy, Thái Hồng tỏ vẻ đồng tình: “Đúng đấy, tôi cũng thấy không đẹp, nhưng anh ta đá bóng giỏi thật.”

Tần Vị ngoảnh đầu lại: “Nghe Đông Lâm nói, cô không thích bóng đá?”

“Tôi?” Thái Hồng chỉ tay vào mặt mình. “Tôi thích chứ!” Tất nhiên ý tôi không phải môn thể thao này, mà là mấy anh chàng đẹp trai, manly trên sân cơ.”

“Ặc...” Tần Vị đang uống nước, suýt chút nữa thì sặc.

“Thế... cô cảm thấy tôi có... manly, mạnh mẽ không?” Anh lấy khăn tay ra khế lau miệng, nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Anh à... uhm... cũng manly lắm, nhưng chưa đủ mạnh mẽ...”, Thái Hồng liếc nhìn cánh tay mảnh mai của anh, nghiêm túc nói. “Anh cần phải rèn luyện thân thể nhiều hơn.”

“Phụt...” Đông Lâm phun cả ngụm nước trong miệng.

Tần Vị mở miệng định phân trần, nhưng đột nhiên nói: “Ồ, chẳng lẽ có người trộm áo khoác của tôi rồi?”

Lúc đó trận đấu đã kết thúc nên rất nhiều người đổ về phía cửa ra, ba người họ quyết định ngồi đợi một lát. Không ngờ mới chưa đến mười phút, chiếc áo vest Tần Vị vắt trên lưng ghế đã không cánh mà bay.

“Áo vest của anh đắt lắm à?” Thái Hồng đứng lên nhìn ngó xung quanh, hy vọng có thể tìm ra vài đôi tượng khả nghi. “Để tôi xem bảo vệ ở đâu.”

“Trong áo vest có ví tiền.”

“Tiêu rồi! Trời ơi! Mau gọi điện báo cảnh sát!” Thái Hồng giậm chân, hốt hoảng kêu. “Bảo cho ngân hàng nữa! Mau đi tìm quán internet, đổi tất cả mật mã! Coi chừng người khác dùng thẻ tín dụng của anh

mua nhẫn kim cương đấy! Không phải chứng minh thư cũng ở trong đó chứ? Di động cũng mất rồi à?”

Tần Vị khẽ cau mày, cúi đầu quan sát đáng vẻ hoảng hốt, hoang mang của cô: “Xin hỏi... là tôi mất ví tiền, hay là cô mất ví tiền?”

“Anh...”

“Thế sao cô lại lo lắng thế chứ?”

“Tôi... tôi lo lắng thay anh mà!”

“Không cần, thư ký của tôi sẽ xử lý chuyện này”, nói rồi anh lấy điện thoại ra. “Tôn Lâm? Là tôi. Tôi bị mất ví tiền, phiền cô xử lý giúp tôi. Cảm ơn!”

Phong cách này, thái độ này, thực sự chỉ có bốn chữ để miêu tả: cao quý, lãnh đạm.

Thái Hồng không khỏi cười khở. Đây là lần đầu tiên cô trông thấy một người bị mất ví tiền mà không sốt ruột, lo lắng. Cô thư ký kia cũng chẳng biết là thần thánh phương nào, cú điện thoại ban nãy ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn, người không biết chuyện nghe xong chắc chắn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh chàng Tần Vị này cũng đại khái quá, ít ra cũng phải nói cho người ta biết trong ví có những gì, bao nhiêu tiền mặt, bao nhiêu thẻ tín dụng, là vô tình đánh rơi hay bị người khác trộm mất... Chít ít cũng phải cung cấp chút manh mối cho người ta làm việc chứ!

“Đàn ông độc thân không sợ mất ví tiền!”, Tần Vị cúp máy, “Tôi cũng đâu có làm chuyện gì trái lương tâm.”

“Anh là người độc thân nổi tiếng.”

Tần Vị khẽ cười: “Sao tôi lại nổi tiếng được?”

Thái Hồng khoanh tay, đưa mắt nhìn anh: “Trên người anh, từ trên xuống dưới đều hiện lên hai chữ “nổi tiếng”.”

Tần Vị càn cười to: “Đông Lâm, cậu xem, cô Hà không thích mình.”

“...”

Lại gây sự nữa rồi, Thái Hồng cắn môi.

“Tôi hơi lạnh”, Tần Vị lịch sự nói. “Cô Hà, có thể cho tôi mượn áo khoác của cô không?”

“Áo khoác của tôi?” Thái Hồng giật bắn người.

Đó là một chiếc áo khoác len màu hồng phấn, có in hình hoa mẫu đơn đỏ rực. Thái Hồng không hay mặc lắm nên cũng không giặt thường xuyên, trên đó chắc chắn dính không ít bụi.

Cô ngạc nhiên đến tròn mắt, cầm áo khoác đang vắt trên lưng ghế đưa cho anh.

Lúc này, Tần Vị chỉ mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu đen có họa tiết ngộ nghĩnh, ôm sát cơ thể càng tôn thêm nét mảnh mai, cao ráo của anh. Thái Hồng phát hiện anh có cơ ngực khỏe đẹp, khoác chiếc áo khoác màu hồng phấn lại làm toát lên một phong cách kỳ lạ, nhưng cũng làm tăng thêm chút gì đó rất nghệ sĩ.

Mê trai không đúng lúc gì hết! Thái Hồng cúi đầu nhìn đất.

“Đi ăn cơm nào.” Đông Lâm nói.

“Đúng! Đúng! Nói rồi nhé, để em mời!” Thái Hồng vội giơ tay. “Nói đi, ăn ở đâu?”

“Khách sạn Hoa Viên ở phố Huệ Đông vừa khai trương nhà hàng Tây, nghe nói rất ngon. Tàn Vị thích ăn đồ Tây, Thái Hồng, em ăn rất nhiều món Tứ Xuyên rồi, đi cùng bọn anh thưởng thức món mới cũng tốt.”

“Chỗ đó ư?” Cánh tay giơ cao khẽ run run, giọng của Thái Hồng cũng bớt hăng hái, đó là nhà hàng cao cấp, chắc chắn giá không rẻ.

“Anh mời”, Đông Lâm nói, “Có hai thằng đàn ông ở đây, làm sao có thể để em mời được chứ?”

“Em nhất định phải mời! Nói phải giữ lời.” Thái Hồng nhún vai, trầm nghĩ, Hàn Thanh, vì cậu mình sẽ bắt chập tất cả. “Danh dự của em quan trọng lắm đấy.”

Thái Hồng đi ăn cùng Đông Lâm ở không ít nhà hàng, sơn hào hải vị gì cũng từng ăn thử, cộng thêm từ nhỏ cô đã được bà mẹ sành ăn dạy tất cả những lễ nghi dùng tiệc của giới thượng lưu. Tuy chưa từng ăn mấy món Tây nhưng cô phân rõ cái nĩa nào ăn salad, nĩa nào ăn món chính, nĩa nào ăn món tráng miệng... Cũng biết bát đĩa trên bàn sẽ được đưa tới đưa lui, uống canh trước rồi mới ăn các món khác, sau cùng có cả phê và đồ ngọt...

Nhà hàng quả nhiên là mới, còn phảng phất mùi sơn của đồ nội thất. Ánh đèn mờ ảo, trong sảnh đầy những ngọn nến.

Đông Lâm yêu cầu một phòng riêng, ba người ngồi xuống, xem thực đơn. Thái Hồng gọi cho mình canh rau cải, hai món khai vị, món chính là cá hồi nướng và một ly vang đỏ. Sau đó, cô phát hiện bồi bàn lại mang lên một bộ ly rồi nhỏ giọng nói với Tàn Vị: “Thưa ngài, champagne mà ngài yêu cầu.”

Tàn Vị lướt nhìn nhãn hiệu trên chai rượu, khịt khịt mũi, nói: “Champagne mà tôi nói không phải loại này, là loại champagne sản xuất ở vùng chuyên sản xuất champagne của Pháp.”

Thái Hồng trầm kêu khổ: “Tần thiếu gia, anh bớt bày vẽ một chút có được không hả?”

Sau khi xin lỗi, bồi bàn lui xuống, lát sau mang lên một chai khác: “Đây là champagne của công ty NM nhập khẩu từ nước Pháp, ngài thấy có được không?”

Anh gật đầu, để bồi bàn rót rượu. Một giây sau anh lại chỉ vào lá rau trong đĩa của mình: “Xin hỏi, đây là rau gì?”

“Một loại rau sống.”

“Tươi không?”

“Chắc chắn là rất tươi.”

“Tại sao tôi nhai đến hai phút mà vẫn không nuốt được?”

Bồi bàn cuống quýt xin lỗi, nhanh chóng mang đĩa salad xuống, đổi một đĩa mới mang lên.

Thái Hồng cầm đầu uống canh, không ngừng chửi thầm: “Đúng là đồ khó chiều, cái tên Tàn Vị này đúng là biết kiếm chuyện mà.”

Tán gẫu được vài câu, món chính tiếp tục được đưa lên, anh bồi bàn lại như hồn ma xuất hiện lần nữa.

Khẽ bước đến bên Tần Vị, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi đã quấy rầy. Thưa ngài, ở ngoài cửa có một vị tiểu thư nói có thứ cần chuyển cho ngài. Không biết ngài có tiện không?”

Tần Vị thoáng ngẩn người, bất ngờ nói: “Được, để cô ấy vào đi.”

Cánh cửa phòng bật mở, người bước vào là một bà bầu, vẻ ngoài thanh tú, gương mặt nhỏ nhắn, mặc chiếc đầm bầu kiểu dáng tinh nghịch.

Thái Hồng và Đông Lâm ngơ ngác nhìn nhau.

“Tôn Lâm?” Tần Vị đứng bật dậy. “Có chuyện gì mà em phải đích thân đến đây vậy?”

“Chuyện là thế này?”, cô gái thở hổn hển. “Em sợ anh cần dùng tiền gấp nên mang đến đây cho anh. Em đã gọi đến tất cả các ngân hàng rồi, đây là thẻ phụ và thẻ thành viên dự phòng, còn có một số tiền mặt.”

“Ngồi xuống đây, anh không cần tiền gấp”, thái độ của Tần Vị dịu dàng một cách bất ngờ. “Bồi bàn, mang cho tôi một ly cam ép.”

“Thôi, thôi!”, Tôn Lâm phẩy tay. “Các anh ăn vui vẻ, em về đây. Không tìm được chỗ đậu xe, ông xã em vẫn còn ở ngoài kia đợi.”

“Xấu hổ quá! Để anh tiễn em, tiện thể nói lời xin lỗi chồng em!” Tần Vị đỡ lấy cô với vẻ nhẵn nại, rồi dìu cô bước từng bước ra cửa.

Con người đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, hóa ra anh chàng đại thiếu gia này cũng có lúc khiêm tốn, dịu dàng.

Thái Hồng cảm hấy nghi hoặc, hỏi Đông Lâm: “Cô gái đó là thư ký của anh ta?”

“Ừ.”

“Sắp sinh rồi đúng không? Vẫn phải đi làm sao?”

“Có phải em muốn nói, Tần Vị là nhà tư bản đáng ghê tởm, từ đầu đến chân đều nhuộm đầy máu và những thứ dơ bẩn?”

“Không, không! Có vẻ anh ta vẫn còn chút nhân tính.” Thái Hồng chợt nhớ ra nhiệm vụ của ngày hôm nay, phải tranh thủ nắm lấy cơ hội. “Đúng rồi, chuyện của Hàn Thanh nhờ anh vậy, cô ấy đã đồng ý đến công ty của anh làm việc rồi.”

“Ừ, rất tốt. Bảo cô ấy mai đến tìm anh.”

“Em giúp cô ấy viết xong hồ sơ rồi.”

“Bạn chung trường đại học cần gì hồ sơ! Vẽ chuyện!”

“Thì cũng phải có gì đó để ăn nói với phòng nhân sự chứ? Dù sao cũng coi như đi cửa sau rồi.”

“Sao lại là đi cửa sau? Cái này là cửa chính, cửa lớn nữa kia.” Đông Lâm cười, phẩy tay. “Cũng chẳng phải việc gì quan trọng, anh nói là ok là được rồi. Anh tin tưởng con người Hàn Thanh mà.”

“Uhm...” Thái Hồng trầm ngâm. “Còn một chuyện...”

Đang định mở lời, di động của Đông Lâm chợt đổ chuông.

“Xin lỗi, anh nghe máy đã.” Anh đứng dậy, đi ra góc phòng.

Thái Hồng đang nghĩ xem nên thuyết phục thế nào để Đông Lâm chuyển Hàn Thanh sang bộ phận khác, tránh Hạ Phong đa nghi. Nhưng Tô Đông Lâm nghe điện thoại đến năm phút, đúng lúc đó Tần Vĩ cũng quay lại.

Lại tán gẫu tiếp.

Bị cắt ngang bởi đủ các lý do, mọi người mất hết cả hứng, ai cũng cò về thờ ơ. Tần Vĩ là người thích bắt bẻ, không ngờ lại không ngớt lời khen món bít tết của nhà hàng này: “Uhm, tuy món salad chẳng ra làm sao nhưng món bít tết đúng là thượng hạng. Đông Lâm, lần sau cậu cũng gọi một suất đi, sau này chúng ta phải thường xuyên đến đây mới được.”

Câu này chẳng biết sao lại chạm trúng nọc của Đông Lâm, mặt anh đành lại, ném chiếc khăn ăn lên bàn, giận dữ nói: “Tần Vĩ, nghe nói cậu đã đuổi hai phó tổng của công ty Chu Mục rồi?”

“Ừ.”

“Hai phó tổng này là bạn bè của mình, trước giờ luôn làm việc với mình. Cậu đuổi việc người ta mà chẳng thèm thông báo với mình lấy một tiếng, có phải không nể mặt mình không?”

“Không phải mình vẫn còn giữ lại một phó tổng kỹ thuật cho cậu sao?”

“Mới nhậm chức một tuần đã chém đồ hai đại tướng của mình. Tần Vĩ, cậu có phải hơi quá đáng rồi không?”

Tần Vĩ xòe hai bàn tay, cười toe toét: “Ai bảo mình là CEO chứ? Mình có quyền ra quyết định như vậy. Mới xem xong tất cả các bản báo cáo, không thể không nói, hai người đó làm nát nát doanh số của Chu Mục. Cho bọn họ từ chức là khách sáo lắm rồi. Theo tính cách của mình...”

“Ok, lúc trước cậu đưa ra đề nghị đầu tư vào Chu Mục là nhìn thấy tiềm năng của nó, hai phó tổng đó là do một tay cha mình cắt nhấc, bây giờ cậu chơi một cú đánh phủ đầu với mình, mình làm sao ăn nói với hai người họ đây?”

“Thật chẳng ra làm sao”, Tần Vĩ nhấp một ngụm rượu. “Trước đó cậu cũng đâu có nói là mình không được động đến người của công ty, tiền đầu tư rót vào tài khoản rồi mới quay sang nài nỉ cậu với mình. Nói cho cậu biết, để Tần thị đồng ý đầu tư nguồn vốn lớn nhất năm nay cho cậu, mình phải nói khô hết cả họng. Ông già và ông nội đều chẳng phải người dễ đối phó gì. Cậu gửi gắm hy vọng, mình cũng gửi hy vọng vào nó đấy chứ. Chuyện này cứ vậy đi, đừng nhắc đến nữa.”

“Shit, Tần Vĩ, mình thêm số tiền đó của cậu chắc? Mình chẳng tha thiết cậu đầu tư vào đâu. Vốn đầu tư mạo hiểm hơn thế mình cũng có thể kiếm được kia.”

“Quy mô có bấy nhiêu mà cậu đòi đầu tư mạo hiểm? Cậu làm thử cho mình xem đi!”

“Mình sẽ làm cho cậu xem, có ngon cậu rút vốn về trước đi!”

“Hợp đồng đã ký rồi, không có lợi nhuận mình chẳng đòi nào rút vốn đâu. Cậu tưởng mình đến để chơi chắc?”

“Ha! Số tiền bị cậu chơi sạch thì ít sao?”

“Đồng Lâm, chuyện công ra chuyện công, không đáng để cậu nổi nóng với mình...”

“Còn nữa, tháng này vất vả lắm mới có nhiều đơn đặt hàng như thế, lượng công việc có nhiều hơn nhưng cố gắng chút cũng sẽ chạy kịp thôi. Vì sao cậu lại bắt rút bỏ một phần tư số đơn đặt hàng? Lại chuyển mười mấy đơn hàng sang quý sau? Mấy đơn hàng đó đều là công sức của phòng kinh doanh...”

“Xin lỗi, thân là chủ đầu tư, mình chỉ quan tâm mấy bản báo cáo. Cái mình cần là một đường đô thị tăng trưởng ổn định, chứ không phải đường parabol lên xuống đến chóng mặt...”

Tô Đồng Lâm đang định bật lại, Thái Hồng bỗng đứng lên, giơ hai tay ra nhấn đầu hai người hướng vào bàn: “Đều là anh em, bạn bè, đừng cãi nhau nữa!”

“Thái Hồng, em đừng xen vào, chuyện này anh đã nóng máu từ nãy rồi...”

“Mình là CEO của công ty Phần mềm Chu Mục, bên nắm quyền cổ phần là Tần thị, mình muốn đuổi ai thì đuổi, cậu không xen vào được.”

“Đúng là mình không xen vào được. Nếu cậu đã muốn đuổi thì đuổi sạch luôn đi, giờ mình gọi hết phòng kỹ thuật về, để xem cậu xử lý thế nào.”

“Này! Này!” Thái Hồng thấy hai người càng nói càng căng thẳng, mặt mày cau có, có vẻ chiến tranh sắp bùng nổ, cô quát to: “Hai anh thôi đi, bây giờ không được nói gì nữa! Chuyện gì cũng nên suy nghĩ thật kỹ. Xin hãy giữ im lặng hai phút.”

Trong thoáng chốc, cả Đồng Lâm và Tần Vị đều ngậm miệng lại.

Thái Hồng nhìn đồng hồ: “Trong hai phút này, em muốn nói một chuyện. Chuyện liên quan đến Đồng Lâm, không liên quan đến Tần Vị.”

“...”

“Đồng Lâm, Hàn Thanh không thể làm việc ở phòng hành chính của công ty anh được, như thế hàng ngày cô ấy phải chạm mặt anh, Hạ Phong sẽ không đồng ý. Em nghĩ anh nên chuyển cô ấy sang phòng khác thì hơn.”

“Không chuyển được.” Đồng Lâm nói. “Chỗ anh chỉ có mỗi phòng đó là còn thiếu người.”

“Anh có đến mấy công ty, sao không nhét được một người vào chứ?”

“Em nghĩ anh đang làm từ thiện đấy à?”

“Anh...”

“À, đúng rồi”, như sực nhớ ra điều gì, Đồng Lâm nói. “Thư ký của A Vị sắp nghỉ sinh rồi, cũng phải đến mấy tháng đúng không? Hay là... cậu cho Hàn Thanh vào làm thay cô ấy đi?”

“Hàn Thanh là ai?” Tần Vị cười nhạt. “Mình không quen.”

“Thế hai phó tổng kia cậu quen hả?”

“Cậu lại nữa rồi...”

“Thế này đi, chuyện đuổi người mình chịu vậy, còn chuyện Hàn Thanh giao lại cho cậu.”

“Đợi chút, vụ này là sao? Đuổi việc với Hàn Thanh có liên quan gì?” Tần Vĩ ngẫm nghĩ, lại nói. “Được thôi, mình nể mặt cậu để cô ấy qua chỗ mình làm. Trước tiên phụ giúp Tôn Lâm, khi nào Tôn Lâm nghỉ thì vào thay. Xin hãy nói rõ với cô ấy rằng làm việc với tôi rất cực khổ, thường xuyên đi công tác, đương nhiên về lương bổng cũng sẽ khiến cô ấy hài lòng.”

Thái Hồng vui mừng khôn xiết, đến nỗi suýt nữa nhảy ào vào ôm anh một cái: “Thật sao? Tốt quá! Xin hỏi... làm thế nào để liên lạc với anh? Tần Vĩ, anh có danh thiếp không?”

“Đông Lâm sẽ cho cô số điện thoại của tôi.”

Nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp, Thái Hồng thở phào nhẹ nhõm. Bất ngờ Tô Đông Lâm lại nói: “A Vĩ, chuyện của công ty Chu Mục chúng ta còn chưa giải quyết xong đâu.”

“Mình đuổi hai phó tổng của cậu nhưng mình cũng tự cho một thư ký nghỉ, cậu có biết trong công việc, mình dựa dẫm vào cô thư ký này đến mức nào không? Cho cô ấy nghỉ với tự hoạn chẳng khác gì nhau. Cậu còn dám nói chưa xong? Rồi cuộc cậu có thôi đi không hả?”

“Được thôi, không tính sổ với cậu nữa, cùng lắm mình chuyển hai người họ sang công ty khác.”

“Cậu tỉnh lại đi, với hai ông thần chi biết ăn không ngồi rồi đó... Cậu còn coi họ là bảo bối nữa chứ...”

Lại gây sự nữa rồi!

“Ăn nào, ăn nào! Hai người nói nhiều thế không mệt sao?” Thái Hồng bắt đắc dĩ xen vào giảng hòa.

Trong lúc đầu khẩu âm ỉ, cửa sổ bật mở, một thanh niên mặc đồng phục đầu bếp bước vào, đến bên cạnh bàn, nhẹ giọng hỏi: “Xin phép quấy rầy một lát. Tôi là bếp trưởng của nhà hàng tối nay, quý vị cảm thấy món ăn hôm nay thế nào? Có vừa ý với món bít tết không ạ?”

Thái Hồng đang uống canh, cảm thấy giọng nói nghe quen quen. Ngẩng đầu nhìn, suýt nữa bị nghẹn. Không chỉ mình cô ngạc nhiên, Đông Lâm và Tần Vĩ cũng vô cùng sửng sốt. Không ngờ vị bếp trưởng đó lại là Quý Hoàng.

Gương mặt Thái Hồng bỗng đỏ bừng.

Còn Quý Hoàng lại thản nhiên như không, trong mắt như ẩn chứa ý cười: “Ồ, là mọi người à?”

Thái Hồng hấp tấp đứng dậy, nhưng cảm thấy chân run lẩy bẩy, miệng cũng lắp ba lắp bắp: “Thầy... thầy Quý, để tôi giới thiệu một chút. Đây là Tô Đông Lâm... bạn thời đại học của tôi. Đây là Tần Vĩ... bạn của Đông Lâm, tôi mới quen hôm nay. Đông Lâm thường sống ở nước ngoài... Ở Mỹ... Gần đây mới về nước, cũng nhiều năm rồi không gặp, nên... uhm... hẹn nhau ra đây gặp mặt ấy mà.”

Quý Hoàng tỏ vẻ đã hiểu: “Bạn cũ gặp mặt, vậy tôi không quấy rầy nữa, mọi người cứ trò chuyện tự nhiên.”

“Đợi đã!” Thái Hồng tiếp tục giới thiệu. “Đây là thầy Quý Hoàng, đồng nghiệp của em.”

Tần Vĩ khẽ cười nhạt, nói: “Thầy Quý, không ngờ thầy lại có thể làm món bít tết ngon thế này. Tôi rất thích món đó của thầy, liệu có thể hỏi thầy một câu không?”

“Xin mời.”

“Khi thầy đang làm một miếng bít tết, làm sao để biết nó chín hay sống?”

“Thường là dùng tay sờ”, Quý Hoàng nói. “Cách thức rất đơn giản. Xòe rộng bàn tay ra, như thế này...”

Anh đưa tay trái ra làm mẫu: “Ngón cái giữ lấy đầu ngón trỏ, rồi sờ phần thịt phía dưới ngón cái, cảm giác đó là chín ba phần. Ngón cái giữ lấy ngón giữa, cũng sờ như thế, đó là chín bốn, năm phần. Giữ lấy ngón áp út là chín bảy phần, giữ lấy ngón út là well-done, chín hết. Luyện tập vài lần là biết thôi.”

“Cảm ơn thầy đã chỉ bảo. Thầy Quý, thầy mau trở về làm việc của thầy đi, đây là món bít tết ngon nhất mà tôi từng được ăn.” Tần Vị nói.

“Cảm ơn lời khen của cậu.”

“Đúng rồi”. Tô Đông Lâm nói. “Tôi và Tần Vị đều đã đăng ký lớp yoga khóa sau của thầy, bắt đầu ngày mùng Ba tháng Mười hai đúng không?”

“Hai người khách sao quá, thực ra khóa học này cũng mới bắt đầu thôi, không cần thiết phải đăng ký sớm thế.”

“Xì chỗ trước ấy mà. Hai chúng tôi đều là học sinh trung thành của thầy đấy.”

“Cảm ơn. Các bạn từ từ thưởng thức, tôi phải về bếp rồi.” Quý Hoàng lịch sự gật đầu chào, rồi nhanh chóng rời khỏi.

Từ đầu chí cuối, Thái Hồng cảm thấy Quý Hoàng của tối này không phải là Quý Hoàng buổi chiều cùng cô thảo luận “tính chủ thể”. Không biết là do anh đã thay bộ trang phục khác, hay do biểu cảm của một đầu bếp chuyên nghiệp trên khuôn mặt anh? Trông anh vẫn phong độ như thường, nhưng không thấy giống thầy giáo mà giống một đầu bếp cao cấp hơn, huống hồ trên người anh còn phảng phất mùi tiêu đen.

Quý Hoàng tuyệt đối không phải người có yêu cầu cao đối với cuộc sống, đồ dùng và ăn ở đều rất giản dị. Rốt cuộc anh làm thêm bao nhiêu công việc? Anh túng tiền đến thế sao?

Trong giây phút ngắn ngủi đó, Thái Hồng ngây ra như phỗng, chẳng hiểu sao lại thấy hụt hẫng vô cùng. Và sự hụt hẫng đó lại liên quan với dáng vẻ điềm tĩnh, ung dung của Quý Hoàng, khiến cô càng cảm thấy hoang mang.

Đây chắc chắn là một việc làm thêm khác mà anh phải cố che giấu nhà trường? Nếu nó truyền đến tai những giáo viên trong trường chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho người ta. Mỗi năm trong khoa Văn, số tiến sĩ vì đấu đá nhau hay không có đất dụng võ, đốt sách nháy lều không ít. Dù là lời đồn rất nhỏ nhưng đến thời khắc quan trọng cũng sẽ bị đào bới thành chuyện lớn. Trong môi trường học thuật cạnh tranh khốc liệt này, ai cũng biết thời gian có ý nghĩa như thế nào, kinh nghiệm có ý nghĩa gì... Một người mỗi ngày chạy đôn chạy đáo làm thêm, liệu có đủ thời gian để nghiên cứu? Liệu có thể duy trì được vị trí dẫn đầu trong cái giới này không? Hay khí chất ngạo mạn của một đảng anh tài kia chỉ là sự giả tạo?

Trong phút chốc, cô cảm thấy mình quá mù mờ về người đàn ông này, thật sự là quá mù mờ. Dám chắc Quý Hoàng không phải khí trời rồi, chẳng lẽ anh là... khí độc?

“Ê này, còn ngần ngại gì nữa?” Tô Đông Lâm huých huých vào người cô.

“Không có gì”, Thái Hồng định thần lại, tỏ vẻ điềm tĩnh. “Chỉ là em hơi bất ngờ khi phát hiện đồng nghiệp của mình ở đây.”

“Cảm giác đó chắc chắn giống như khi cậu đang hát karaoke thì phát hiện cô gái hầu rượu cậu là bạn học của mình.”

“Đừng có nói nghiêm trọng thế. Đúng rồi, sao hai người lại biết anh ấy?”

“Thầy ấy là thầy dạy yoga của bọn anh.”

“Chính là lớp trung cấp đấy hả?”

“Ừ. Cũng được gọi là “lớp sếp tổng”, vì trong đó có rất nhiều người là CEO. Học phí có hơi đắt nhưng tập cái này giảm stress rất hiệu quả, bọn anh ai cũng thích.”

“Nhưng mà, Quý Hoàng... Ý em là thầy Quý... không biết bọn anh là sếp tổng đúng không?”

“Không biết, khi đăng ký cũng đâu cần điền nghề nghiệp. Trong giới có người tập rồi, cảm thấy tốt nên giới thiệu cho bọn anh.” Đông Lâm quan sát cô, nụ cười thấp thoáng trên môi. “Con người thầy Quý này cũng rất được, anh và Tần Vĩ đều thích anh ta, đúng không A Vĩ?”

Thái Hồng cười mỉa: “Chẳng qua chỉ là thầy dạy yoga, sao lại có thể nhìn ra nhân phẩm của người ta thế?”

“Thầy ấy không bao giờ cười, nhưng rất hài hước. Có thể thấy thầy ấy rất nghèo nhưng rất có chí khí. Em nói đó là giảng viên đại học anh cũng chẳng thấy làm lạ. Cách nói năng, phong thái, trình độ đều bày cả ra đó. Chỉ nói ngắn gọn một câu thôi, thầy ấy đúng là một vật phẩm của tinh hoa văn hóa.”

“Cực phẩm.” Tần Vĩ bổ sung.

“Sao em cảm thấy lời của hai anh còn ần ý gì đó?” Thái Hồng bắt giác hỏi.

Tô Đông Lâm cười hi hi: “Tiêu rồi, anh bị “out” rồi. A Vĩ, giới thiệu một chút, người bạn này chính là soul-mate của Thái Hồng. Cô nhóc này được mình dạy dỗ bấy nhiêu năm, mắt nhìn người không tồi. Nhưng mà Thái Hồng...” Anh nhìn cô đắm đắm, ánh mắt lắng sâu. “Tô Đông Lâm này sẽ không “out” một cách dễ dàng như thế đâu. Chỉ có thể nói, chiến tranh leo thang rồi.”

Thái Hồng uống một ngụm cà phê, lảng tránh ánh mắt của anh, từ tốn ăn một miếng bánh kem: “Đông Lâm anh sao lại có thể “out” được cơ chứ? Về căn bản là anh có “in” đâu mà đòi “out”, đúng không?”

“Tuy anh không hiểu mấy cái tự sự học mà em ra rả hằng ngày”, Tô Đông Lâm nói. “Nhưng em đúng là giỏi hư cấu nhỉ, xin hỏi anh mới từ Mỹ về hồi nào vậy hả?”

Mặt Thái Hồng thoát xanh thoát đỏ, quyết định nói thật: “Xin lỗi, em sợ anh ấy hiểu lầm. Em thích anh ấy, cho nên... đành để anh chịu ả ứ “hư cấu” một chút vậy.”

“Hư cấu?” Tô Đông Lâm bật cười, không kiềm chế được vỗ tay hai cái. “Thái Hồng, em thú vị nhỉ! Em có biết tại sao bạn này em lại lúng túng như thế không?”

“Không biết, xin được chỉ giáo...”

“Bởi vì anh ta nghèo đến mức khiến em cảm thấy không quen, đúng chứ?” Bỗng chốc, nụ cười của Tô Đông Lâm biến thành một con dao sắc lẹm. “Cái này em phải học cách thích ứng đi. Phải biết rằng, người bị hư cấu không phải anh, mà chính là thầy Quý của em đấy. Những chỗ em không biết, em đều dùng hư cấu để bổ sung vào... Đó là cái tài của em đấy.”

“Ồ này, Đông Lâm, anh là Lâm muội muội chẳng?” Thái Hồng quắc mắt nhìn anh. “Chẳng lẽ anh thật sự là Đại Ngọc, mỗi ngày không móc mĩa em vài câu sẽ là khó ở sao hả?”

THÀNH PHỐ HOANG VẰNG

Thi Định Nhu
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Bữa ăn Tây trông có vẻ đơn giản ấy ngón mắt hai nghìn ba trăm tệ của Thái Hồng, ai bảo cô cứ giành trả tiền làm gì! Tuy biết hai nghìn tệ đã là chi phí thấp nhất rồi, nhưng khi thanh toán cô vẫn có cảm giác như bị người ta chém một nhát, đau đến tê tái.

Tiền lương một tháng thế là đi tong! Thái Hồng gào khóc trong lòng, cái đám thiếu gia lắm tiền này, thực sự là chơi không nổi với bọn họ mà...

Bước ra cửa, gió giật mạnh, mưa như trút nước.

Thành phố này có nhiều kênh, hồ, khí hậu mưa nắng thất thường. Giữa cơn mưa nặng hạt, những tòa nhà đứng sừng sững kia tựa như những thân dừa trên đảo hoang, khẽ lắc lư trong mắt người qua đường. Con đường được gột rửa bởi nước mưa, như bị lột bỏ lớp áo bên ngoài, bốc lên mùi hơi đất ẩm.

Thái Hồng hít một hơi thật sâu.

Cuối cùng Tần Vị cũng nhớ trả áo khoác cho Thái Hồng.

Nhân viên phục vụ mang đến tặng họ hai chiếc ô, gió giật mạnh, khó nhọc lắm mới mở ra được, trong chớp mắt lại bị thổi tốc ngược ra sau. Tô Đông Lâm nói với Thái Hồng: “Em đứng chờ ở đây, anh đi lấy xe.”

Thái Hồng ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Hai anh đi trước đi. Em... còn có chút chuyện muốn nói với Quý Hoàng. Về vấn đề học thuật. Em ở lại đợi anh ấy.”

Nói rồi mắt cô dán xuống đất, mặt đỏ bừng.

“Học... thuật?” Đông Lâm nhướn mày.

“Học thuật.”

“Học thuật gì?” Trên mặt anh thấp thoáng nụ cười châm biếm.

“Chủ nghĩa cấu trúc và chủ nghĩa Marx – Lenin mới.” Thái Hồng không thích vẻ châm biếm của anh, lần nào cũng vì chuyện này mà gây gổ với anh một trận.

“Chủ nghĩa cấu trúc còn có trước và sau nữa à?” Tô Đông Lâm nheo mắt.

“Chủ nghĩa Marx – Lenin còn có mới và cũ nữa à?” Tần Vị chen vào.

Sau đó hai người cùng nói: “Dân khoa Văn đúng là lười, từ việc đặt tên thuật ngữ có thể thấy được điều này.”

Tô Đông Lâm nói: “Em xem mấy thuật ngữ của bọn anh, “công suất TDP”, “dung lượng L2 cache”, thật rõ ràng, dễ hiểu biết bao.”

“Đúng đấy.” Tần Vị cũng tung hứng theo. “Thuật ngữ của bên tôi cũng hay lắm đấy, “độ lỗi trái phiếu”, “tỷ lệ tự bảo hiểm”, so với mấy cái trước, sau, mới, cũ gì đó của cô hay hơn nhiều.”

“Chứ còn gì nữa. Em nghĩ Marx mới, Marx cũ có thể lừa được bọn anh sao? Đừng có hòng!” Tô Đông Lâm nói. “Em nghĩ anh không biết tư tưởng Marx – Lenin sao? Anh còn không biết thầy Quý có giải được phương trình bậc hai hay không cơ!” Anh khịt khịt mũi tỏ vẻ khinh bỉ.

Thái Hồng trợn mắt nhìn trời, lườm hai người một cái: “Hai anh đi vui vẻ, em không tiễn.”

“Mưa to thế này em về bằng cách nào?” Tô Đông Lâm hỏi. “Vấn đề học thuật thì gọi điện nói cũng được mà.”

“Em thích thảo luận trực tiếp cơ. lát nữa em ngồi taxi về, chuyện Hàn Thanh nhờ anh nhé!”

Quay lại đại sảnh của khách sạn, Thái Hồng hỏi thăm nhân viên ở đó về thời gian làm việc của Quý Hoàng.

“Đầu bếp Quý mười một giờ tan ca, còn hai tiếng nữa. Cô định đợi thật sao? Trong đó hơi bận, có chuyện gì tôi có thể chuyển lời giúp cô.” Anh nhân viên để đầu cúi, thái độ rất nhiệt tình,

Đầu bếp Quý?

Thái Hồng thoáng sửng người, nhất thời không quen với cách xưng hô này: “Không có gì, đừng quấy rầy anh ấy làm việc. Tôi ngồi đây xem tạp chí đợi anh ấy là được rồi.”

Cuối cùng thì cũng nhận được cho anh một câu, một tiếng sau Quý Hoàng đi ra, đã thay trang phục thường ngày, hình như anh vừa rửa mặt xong, tóc trên trán còn ướt.

Trong thoáng chốc, anh lại quay về là thầy Quý mà cô quen thuộc, áo sơ mi trắng, quần jean, đôi giày không mới không cũ nhưng được giặt sạch sẽ. Thái Hồng nghĩ bụng, anh thầy Quý này, khi mặc áo thun bó sát thì là thầy dạy yoga, lúc đội chiếc mũ trắng lại là đầu bếp, trong tay cầm bút viết liền trở thành giáo sư, học giả... Thiên biến vạn hóa, thôi thì sửa tên gọi là “Transformer” luôn cho rồi!

“Hi, Thái Hồng!” Giọng của “Transformer” thũng thà thũng thính. “Xin lỗi đã để cô đợi lâu, thật sự là bận quá, tôi không rời đi được. Có chuyện tìm tôi à?”

“Đúng, nhưng cũng chẳng phải chuyện gấp gì, không phải mười một giờ anh mới tan ca sao?”

“Bây giờ hết bận rồi, tôi đã nói với quản lý, nhờ phó bếp làm thay một lát.” Dứt lời, anh đi ra ngoài cùng cô, rồi lấy một hộp cơm từ trong túi ra. “Cô có đói không?”

Món cá hồi nướng mà Thái Hồng gọi lúc nãy rất tuyệt, tiếc là chỉ có một lát nhỏ, bên cạnh có rưới nước xốt trứng cá màu đen, người bồi bàn nói đó là trứng cá tầm được mang từ biển Caspi đến đây, rất đắt tiền. Thái Hồng nhắm nháp, cảm thấy mùi vị hơi lạ, cộng thêm suốt bữa ăn chỉ bận tâm đến chuyện của Hàn Thanh, nên chẳng chú ý xem mùi vị thế nào. Giờ bị anh hỏi, cô liền thành thực khai báo: “Nói thật là... đồ ăn của nhà hàng anh thực sự ít quá, ăn không no...”

Quý Hoàng nói: “Ai bảo cô toàn chọn món Pháp làm gì?”

Thái Hồng mở hộp cơm ra, màu sắc xanh xanh đỏ đỏ, trông có vẻ rất hấp dẫn. Ăn thử một miếng, mềm dẻo, giòn xốp, thơm ngon vô cùng. Tiếc là đây cũng là món Pháp, rất ít, mới ăn hai, ba miếng đã hết rồi.

“Mùi vị thế nào?” Nhìn cô ăn ngấu ngiến, Quý Hoàng hỏi.

“Rất ngon.” Thái Hồng liếm liếm môi. “Đây là món gì thế? Lần sau đến tôi nhất định sẽ gọi nó.”

“Ratatouille.”

“Rata-touille?” Thái Hồng chớp chớp mắt. “Chính là món ăn trong phim Chú chuột đầu bếp ấy hả?”

“Đúng, thực ra nó là món ăn truyền thống của Pháp.”

“Là anh làm?”

“Uhm.”

“Trời ơi!” Thái Hồng sững sốt. “Tôi không nên ném gà luộc của anh! Thấy nó không ngon mắt, có khi lại rất ngon ấy chứ!”

“Cái đó thì chưa chắc, cô có từng nghe nói rằng, có rất nhiều đầu bếp về nhà không vào bếp không? Mưa đã nhỏ hạt, gió cũng ngừng thổi, anh cầm ô cho cô. “Tôi gọi taxi đưa cô về nhà.”

“Không cần, không cần, sắp về đến nhà tôi rồi, hai chúng ta đi bộ về cũng được”, nói rồi liền nắm lấy tay anh kéo đi.

Mặt đất ướt sũng, nước chảy lênh láng, chưa đi được bao xa, giày của Thái Hồng đã sũng nước, đầu ngón chân cô lạnh cóng, nhưng cô vẫn vờ như không biết, suốt quãng đường chỉ lo cười nói với Quý Hoàng.

“Đúng rồi, quên chưa hỏi rốt cuộc cô tìm tôi có chuyện gì?” Vừa đi vừa tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, giờ Quý Hoàng mới sực nhớ đến vấn đề chính.

“Uhm... là vấn đề học thuật.”

“Vấn đề học thuật?” Anh lặp lại.

“Vâng.” Mặt Thái Hồng lại đỏ bừng, nhưng do đêm tối, không ai trông thấy.

Đột nhiên cô nhớ đến một môn mà mình từng học khi còn là nghiên cứu sinh. Lúc học môn đó, Quan Diệp nói, con người sống ở đời luôn phải có lựa chọn, có lựa chọn ắt sẽ có hậu quả. Để trốn tránh trách nhiệm do những hậu quả này mang lại, con người sẽ luôn rơi vào trạng thái tự lừa dối mình, gọi là “bad faith”, cũng chính là từ bỏ quyền lựa chọn trong khi được tự do lựa chọn. Ngược lại, họ sẽ than trách bất công, việc do trời định, chuyện họ không thể lựa chọn là do bất đắc dĩ mà nên. Nhà triết học Sartre từng đưa ra một ví dụ rất sinh động, một cô gái trong lần hẹn hò đầu tiên sẽ làm bộ làm tịch không hiểu lời khen tặng của đàn ông dành cho mình, sẽ cố tình phớt lờ ẩn ý của anh ta, rõ ràng biết anh ta muốn gì nhưng lại vờ như không biết, không tiếp nhận cũng chẳng từ chối, cứ cò cưa mãi...

Thái Hồng đang suy nghĩ về lựa chọn của mình, bởi cô không dám đối mặt với hậu quả. Cô thầm nghĩ, mình nói dối như thế, có phải cũng đã rơi vào “bad faith” không?

Hai người men theo con đường lớn đi về. Mưa phùn lất phất, rơi trên mặt có cảm giác buồn buồn.

Thái Hồng hỏi Quý Hoàng vài vấn đề liên quan đến chủ nghĩa hậu cấu trúc. Có vài câu cô đã biết đáp án, chỉ là cô muốn nghe câu trả lời của Quý Hoàng, xem anh có giải thích mới mẻ hơn không. Có vài câu thuộc về vấn đề lý luận nan giải cô gặp phải trong lúc viết luận văn, muốn Quý Hoàng giải thích giúp, sẵn tiện chỉ cho cô vài cuốn sách chuyên ngành. Hai người trò chuyện một lát về Foucault và Lacan, Thái Hồng hỏi: “Tôi muốn đọc quyển Văn tập nổi tiếng của Lacan, chỉ tiếc là trong nước chưa có bản dịch.”

Quý Hoàng nói: “Chỗ tôi có bản tiếng Anh, nhưng là bản tuyển chọn. Nếu cô muốn xem thì mai tôi

mang cho cô mượn.”

“Cảm ơn, anh đừng có quên đấy nhé!”

“Không đâu!”

Hai người rẽ vào con hẻm nhỏ. Trời đã khuya, đèn đường rất tối, ánh đèn hiu hắt rọi xuống mặt đường. Trên con đường vắng tanh, chỉ nghe tiếng bước chân lộp cộp của hai người họ.

Thái Hồng thoát lái sang chuyện khác: “Thầy Quý, hôm nay tôi thực sự rất bất ngờ, không ngờ thầy lại yêu thích nấu nướng đến vậy.” Thực ra điều cô muốn hỏi là, thầy Quý, thầy thực sự từng tiền đến thế sao? Thiếu thốn đến mức đi làm thêm hết thời gian rồi? Nhưng Thái Hồng là người có văn hóa, người có văn hóa sẽ không đặt câu hỏi như thế.

Hiện hiện, Quý Hoàng không nhận ra ẩn ý trong đó, gật đầu đáp: “Ừ, có chút hứng thú, nhưng không đến nỗi thích lắm. Tôi có người chủ là đầu bếp, hồi năm thứ nhất tôi có đến quán ăn của chú ấy làm thêm, suốt bốn tháng trời làm chân sai vặt cho chú. Thì cũng là mấy việc như nhặt rau, chuẩn bị nguyên vật liệu, nấu canh... Sau đó chú ấy muốn nhảy việc, cảm thấy có lỗi với ông chủ, bèn làm cái bằng giả cho tôi, nói rằng tôi là đệ tử của chú, chú đã truyền lại hết tay nghề cho tôi rồi... Dù sao mấy món chính của quán tôi cũng biết nấu gần hết, ông chủ liền tin ngay, còn đặc biệt gửi tôi đi bồi dưỡng. Tôi cũng từng tiền, cộng thêm thời gian làm tương đối linh động, nên ở lại đó làm, khi làm khi không cũng kéo dài được hơn sáu năm. Sau đó tôi nghỉ việc, chuyển sang học yoga, ông chủ quán ấy nhiều khi cần người gấp nên gọi tôi đến giúp.”

“Đó là quán Tây hôm nay à?”

“Đúng. Quán Tây sạch sẽ, trong đó lại có máy lạnh, tiền lương cũng cao”, anh nói. “Hơn nữa, tôi bị dị ứng hạt tiêu, không làm ở mấy quán ăn Trung Quốc được.”

Thái Hồng quay sang liếc nhìn anh một cái, cười: “Thế anh là... đầu bếp cấp mấy rồi?”

“Cao cấp.”

Thái Hồng há hốc miệng: “Cao cấp? Thật hay đùa vậy?”

“Tôi không gạt cô, tôi có chứng nhận”, anh nói. “Con người tôi đặc biệt có tài trong khoản thi cử.”

“Nhưng mà...” Thái Hồng cắn môi, cuối cùng hỏi: “Anh làm thêm nhiều như thế thì làm sao có thời gian để học chứ?”

“Thời gian đúng là không đủ, nhưng mà năng suất làm việc của tôi cao”, anh nói. “Tranh thủ thời gian còn lại là được rồi.”

“Thế anh ngủ có đủ giấc không?”

“Đủ.”

“Hàng ngày anh dậy lúc mấy giờ?”

“Năm giờ.”

Năm giờ sáng? Thái Hồng sùng sốt. Cô chưa bao giờ dậy sớm như thế. Bây giờ bảo cô dậy đã là chuyện cực khổ lắm rồi. Nếu cô như Quý Hoàng, phải làm thêm trong suốt thời gian dài như thế, tốt nghiệp

được hay không chắc chắn cũng là vấn đề, đạt được thành tích ưu tú thì càng là chuyện không tưởng. Cô không khỏi bùi ngùi, học vấn không phải là thứ tự rụng rơi từ trên trời xuống, tất cả đều phải góp nhặt từng chút, từng chút mới có được. Con nhà nghèo quả là không dễ dàng gì, đừng có thấy người ta giỏi giang mà nghĩ thành công là chuyện đương nhiên, đó đều là kết quả được đánh đổi từ việc chịu cực khổ mới giành được.

“Này!”, cô nhìn xung quanh, bỗng hỏi: “Chúng ta đi đến đâu rồi? Sao con đường này càng đi càng tối vậy, đến năm ngón tay cũng sắp không nhìn thấy rồi.”

“Tối sao?” Quý Hoàng khẽ nói. “Tôi chẳng thấy tối chút nào.”

“Thực ra ban nãy... chúng ta không cần thiết phải rẽ vào đây, con hẻm này cũng chẳng gần hơn bao nhiêu.”

“Thật sao?”

“Tối quá đi mất!” Cô bất giác dừng bước, càng nghĩ càng thấy sợ, giọng run run. “Chúng ta quay lại đi.”

“Có tôi ở đây, cô sợ cái gì?” Quý Hoàng xoay người lại, nhìn thẳng vào cô.

Trong thoáng chốc, khoảng cách giữa hai người bỗng rất gần. Thái Hồng chỉ biết rằng sau lưng anh có một thân cây, phía trước là con đường, bên cạnh có lẽ là một vườn hoa. Cô thầm nghĩ, cái tôi sợ chính là anh đấy!

Dòng suy nghĩ kia vẫn chưa kịp biến mất, đôi tay của Quý Hoàng đã choàng qua phía sau bờ eo thon của cô, kéo cả người cô vào lòng: “Thế này... có phải cô càng thấy sợ hơn không?”

Thái Hồng cự quật nhưng không thoát ra được, cô ngẩng lên, mặt đỏ bừng: “Anh...”

Cô muốn hỏi, anh muốn làm gì hả? Chợt nghĩ lại, thế chẳng phải là hỏi thừa sao? Còn chưa kịp nghĩ ra cách đề đối phó, Quý Hoàng đã cúi xuống, làn hơi nóng hổi phả vào cổ cô, Thái Hồng bỗng nói: “Đợi đã!”

Anh dừng lại.

“Quý Hoàng, hãy nhìn tôi!”

Anh chăm chú nhìn cô, không những không xấu hổ, ngại ngùng mà vẻ mặt còn tỉnh bơ.

“Nếu anh có thể đoán được trong đầu tôi hiện giờ đang nghĩ gì, thì có thể hôn tôi.” Thái độ của anh đã kích thích cô. “Nếu không đoán được, miễn bàn!”

Ánh mắt anh trông rất kỳ quái, cảm xúc trên mặt vẫn không có bất kỳ sự thay đổi nào: “Cho tôi đoán ba lần, được không?”

“Không được, chỉ một lần thôi.” Thái Hồng nhìn anh, vẻ khiêu khích. “Chỉ một lần.”

“Được thôi.”

Tuy nói vậy, nhưng chóp mũi của anh đã chạm vào chóp mũi của cô, trán anh cũng khẽ cọ vào trán cô. Mùi hương trên người anh ngọt ngào, dễ chịu...

Sau đó, anh khẽ thốt ra một từ: “Bad faith.”

Cô “ồ” lên một tiếng, rồi bỗng đưa tay ôm lấy mặt anh, trao nụ hôn say đắm.

Chương 20

Thì ra nụ hôn đầu có cảm giác như thế này!

Thái Hồng lảng lảng. Cô đã xem nhiều bộ phim của Hollywood, cũng từng tìm hiểu các cách hôn khác nhau nhưng tiếc là cô chưa được thử bao giờ. Khi tình huống thực sự xảy ra thì cô lại lóng ngóng, rõ ràng người chủ động là cô nhưng trông cô lại như đang bập bõm, vẫy vùng trong vòng tay ôm của Quý Hoàng. May mà cả hai đều rất kiềm chế, không hề có chút thô bạo, điên cuồng. Nụ hôn nồng sâu, chậm rãi, dịu dàng và cũng không vượt quá giới hạn. Dù sao cũng là lần đầu tiên, cả hai người đều biết dừng lại đúng lúc, dè dặt, thận trọng. Chỉ là con tim của Thái Hồng không sao bình tĩnh được, trống ngực đập thình thịch liên hồi. Nếu không phải Quý Hoàng ôm ghì cô trong tay, có lẽ cô đã ngã nhào vì hồi hộp.

Một lúc sau, anh buông cô ra. Thái Hồng cúi đầu bước về phía trước, mặt mày nóng ran, bước chân chậm rãi và dè dặt, ngượng ngịu, rụt rè y như nàng dâu nhỏ theo chồng về nhà.

Anh phải đứng lại đợi cô. Sau đó rất tự nhiên, anh đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Nhịp tim Thái Hồng càng lúc càng nhanh, cô cố gắng rút tay về, bàn tay mướt mồ hôi vì hồi hộp, nhưng tay anh càng siết chặt hơn.

Ư... Người này sao cũng cứng rắn, độc đoán quá đi mất! Hoặc là, anh rất có kinh nghiệm?

Về vấn đề tình cảm nam nữ, tuy được mẹ chỉ dẫn tận tình nhưng Thái Hồng vẫn thấy mình chẳng giỏi giang gì, vụng về, kém cỏi, không biết thế nào là lùi một bước để tiến hai bước, cũng chẳng biết đánh lạc hướng hay giương Đông kích Tây gì cả... Cô thực sự không ngờ mình còn chưa kịp bày binh bố trận thì đã bị người ta “đánh sập” một cách dễ dàng như thế rồi.

Đúng là thất bại thảm hại! Một người thông minh, sắc sảo như Quý Hoàng sao lại chẳng chừa lại một chút tính thử thách cho người ta chứ? Ngay đến Tô Đông Lâm chưa cầm cô suốt mấy năm qua còn chẳng giành được cơ hội gần gũi cô nữa kia!

Quý Hoàng anh dựa vào cái gì hả? “Bad faith” là cái gì hả? Cái này chính là “bad faith” chứ còn sao nữa! Đúng là đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma, dân làm lý luận đúng là chết trong lý luận cả mà.

Cuối cùng thì Thái Hồng đã hiểu ra.

Thái Hồng là người yếu đuối, cô khát khao tri thức, mong được có người hướng dẫn, và Quý Hoàng thì như cái máy đáp án, bất luận cô gặp phải khó khăn gì trên phương tiện học thuật anh đều có thể đưa ra câu trả lời, hoặc ít nhất cũng có thể cho cô những gợi ý quan trọng. Đúng vậy, một người mới chân ướt chân ráo bước vào giới học thuật như cô rất cần người bạn với kiến thức uyên thâm như thế, và không thể phủ nhận rằng trong tình yêu của cô có chút vụ lợi. Nhưng dù có điên cuồng, say mê đến mấy, cô cũng không thể nghĩ đơn giản rằng chỉ vì chuyện đó mà cô đồng ý theo anh về dinh chứ? Nếu đúng là như vậy thì so với việc gả cho một quyền sách, hoặc một thư viện, liệu có khác biệt không? Nếu như cô yêu anh chỉ vì anh có thể giải đáp thắc mắc cho cô, thế thì Thái Hồng hoàn toàn có đủ lý do để đem lòng thích bất kỳ vị giáo sư nào đã dạy cô trong khoảng thời gian cô làm nghiên cứu sinh. Bởi vì trong đại học này, thân là người thầy, không ai lại không chịu giảng bài hay giải đáp thắc mắc cho học trò cả.

Không được! Thái Hồng nghĩ, mình... bị thiệt quá! Còn chưa bắt đầu chiến đấu, chưa gì đã bỏ vũ khí

đầu hàng rồi!!! Phải làm một cú gỡ gạc lại, ngay lập tức!

Đang cắm đầu bước đi, cô bỗng dừng lại, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc ướt nước mưa của mình: “Thầy Quý, tôi thực sự cảm thấy rất bối rối... Tôi không biết rốt cuộc thứ thu hút tôi là bản thân anh, hay chỉ là kiến thức trong đầu anh?”

Anh thoáng ngần ra, không ngờ cô lại hỏi anh câu hỏi này, anh chau mày, thở dài: “Cô Hà, tôi phải làm gì thì cô mới biết được.”

Thái Hồng chớp chớp mắt: “Ừm... Anh cởi quần áo ra là tôi sẽ biết ngay.”

Cô cười thâm, hi hi, Quý Hoàng, tôi muốn xem khi anh xấu hổ thì sẽ như thế nào đây?

Không ngờ anh gật đầu cái rụp, không hề tỏ vẻ do dự.

“Cô đợi một chút.”

Anh đi ra phía sau thân cây, ngay sau đó, có một thứ gì đó được ném ra ngoài. Thái Hồng đưa tay đón lấy, là áo sơ mi của anh.

“Ồ...” Ngoan ngoãn hợp tác đến vậy ư? Cô há hốc miệng, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì lại thấy có một thứ được ném ra, không kiềm chế được, cô khẽ kêu lên: “Này! Anh... anh điên rồi à? Anh cởi thật sao? Định múa thoát y ở đây hả?”

Từ sau thân cây, giọng của Quý Hoàng vang lên: “Cô Hà, cô muốn xem mặt trước, hay là mặt sau? Cô có muốn tôi bày ra vài tư thế không?”

“Bày! Giỏi thì anh bày đi! Tôi cóc sợ anh! Có giỏi thì anh bước ra đây đi! Oái! Ê này, anh dám bước ra thật đấy hả?” Cô vội vàng đưa tay che mắt. “Đồ lưu manh.”

Qua kẽ hở của hai bàn tay, cô trông thấy Quý Hoàng bước ra, trên thân để trần, phía dưới chỉ mặc một chiếc quần soóc ngắn, anh nhặt một viên gạch dưới đất lên, rồi khụy gối làm tư thế “Lực sĩ ném đĩa” cho cô xem.

Mây tan dần, ánh trăng mờ tỏ chiếu rọi trên bờ lưng trần của anh. Rất gầy nhưng cũng rất cường tráng, lồng ngực rắn rỏi ẩn đầy sức mạnh với những đường nét gọn song của cơ bắp...

Cũng giống ghê nhỉ! Thái Hồng bật cười thành tiếng: “Đổi pose đi!”

Anh tìm một góc cây rồi đứng lên, lưng khom, khụy gối, đầu cúi thấp, tạo tư thế của “The Thinker”.

Thái Hồng chu miệng: “Không giống, không giống! Anh gầy quá, chẳng giống tẹo nào cả.”

Anh vỗ vỗ đầu mình, nói: “Còn một tư thế nữa, anh mà làm chắc chắn nhìn y như thật luôn.”

Một chân trụ đứng tương khi, hai tay chắp lại đưa qua đầu: “Xem này, trông giống tiên nữ ở Đôn Hoàng không?”

“Phụt...” Thái Hồng ôm bụng cười ngặt nghẽo, tay cầm quần áo ném trả cho anh: “Mau mặc quần áo vào đi, thầy Quý à, xem thầy kia, trời lạnh thế này, da gà da vịt nổi lên khắp người rồi.”

“Gọi anh là Quý Hoàng đi.”

“Được thôi, Quý Hoàng.” Cô nhướn miệng cười ngọt ngào.

Lần trong bóng tối, hai người đi tiếp về phía trước.

“Quý Hoàng, anh còn chưa nói cho em biết anh là người ở đâu?” Thái Hồng hỏi.

“Quê anh ở Trung Bích, là một huyện rất nhỏ, em từng nghe nói đến chưa?”

“Em từng nghe về mỏ than Trung Bích.” Trung Bích nằm ở phía Bắc tỉnh, là một nơi khai thác quặng than có tiếng.

“Ừ, cha anh từng là công nhân làm việc ở mỏ than, cả nhà anh đều sinh sống ở đó. Mẹ anh là người nông thôn, chỉ học hết lớp một, trước giờ bà không có việc làm, cho nên bà đi khắp nơi làm thuê làm mướn, may mà ở đơn vị cha anh thường xuyên thuê công nhân làm tạm thời, dù sao cũng tìm được việc làm.”

“Hiện nay ở mấy công ty quốc doanh đều kinh doanh thua lỗ, xưởng cơ khí của cha em cũng đóng cửa từ lâu rồi. Mỏ than ở quê anh thì sao? Có thể duy trì tiếp không?”

“Cũng tạm, vì Trung Bích là mỏ than lớn. Cha anh qua đời sớm, vì là tai nạn hầm mỏ nên tiền trợ cấp không nhiều, các khoản chi tiêu trong nhà chủ yếu dựa vào công việc làm thuê của mẹ anh.”

Anh nói với giọng thân nhiên, Thái Hồng nghe mà không khỏi cảm thấy xót xa trong lòng: “Thế thì mẹ anh vất vả quá!”

“Bà rất kiên cường, cũng rất chịu khó. Trước khi anh vào đại học, một tay mẹ nuôi nấng, dạy dỗ ba anh em anh nên người. Bọn anh chưa từng phải chịu lạnh, chịu đói bao giờ, bà cũng không đi bước nữa.”

“Thế thì, từ khi lên đại học, là mình anh nuôi cả nhà?”

Quý Hoàng gật đầu: “Là anh và mẹ anh cũng đi làm kiếm tiền, chẳng qua là do anh ở thành phố lớn, kiếm được nhiều tiền hơn một chút. Khi cha anh qua đời, anh mới mười tuổi, hai đứa em trai mới sinh, sức khỏe mẹ lại không tốt lắm, nhưng vì bọn anh mà và luôn phải cố gắng chịu đựng.”

“Chắc mẹ anh thương anh lắm?”

“Ừ, phải. Tuy mẹ không được học cao, trình độ văn hóa thấp nhưng tính tình bà rất tốt, chưa bao giờ anh thấy bà nổi giận. Lúc nhỏ, bệnh hen suyễn của anh thường xuyên tái phát, nhà anh trên tầng bảy, mẹ anh sợ anh mệt, lần nào mẹ cũng cõng anh lên lầu.”

“Cho nên cha mẹ đặt tên anh là Quý Hoàng, là hy vọng anh có thể mau chóng lớn khôn như cây tre?”

“Không phải”, anh đáp. “Mẹ anh là người Miêu, cây tre là biểu tượng của dân tộc Miêu.”

Ra là còn có điển tích này.

Thái Hồng hỏi tiếp: “Vậy trong tên của hai em trai anh có phải cũng có bộ “trúc”?”

“Ừ, đứa thứ hai tên Quý Tiêu, đứa út tên Quý Châm. Hai đứa nó là anh em sinh đôi, nhưng khác trứng, nên trông không giống nhau lắm, chiều cao cũng khác, nên nhiều người cũng chẳng nhận ra.”

“Vậy ba anh em bọn anh lúc nhỏ có đánh nhau không?” Vì bản thân là con một nên Thái Hồng rất tò mò về những chuyện trong gia đình đông anh em.

“Làm sao mà đánh đây? Anh lớn hơn bọn nó đến mười tuổi, bọn nó cũng không hay đánh nhau, ngoan hiền hơn anh, tốt hơn anh, biết mẹ anh cực khổ nên không bao giờ gây rắc rối cho bà. Nhưng đó là chuyện

sau mười tuổi, chứ hai đứa nó lúc nhỏ cũng nghịch ngợm như quý.”

“Ha ha...”, Thái Hồng vỗ tay khen. “Đúng là những đứa con hiểu chuyện!”

“Còn em?” Quý Hoàng hỏi lại. “Em có phải là đứa con ngoan không?”

“Ờ thì cũng gọi là ngoan. Em là con một, nên ở nhà rất được chiều. Cha em lái taxi, mẹ em làm nhân viên tài vụ. Nhà em theo chế độ mẫu hệ... Ý em là, trong nhà mẹ em là người quyết định mọi chuyện. Còn bản thân em ấy à? Lai lịch đơn giản, mọi thứ của em đều suôn sẻ. Từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ cực, cũng chưa đi làm thêm bao giờ, phần lớn thời gian chỉ có học với học, làm giảng viên đại học là công việc đầu tiên của em. Đương nhiên, tiền lương cũng có đưa cho nhà chút ít, coi như giúp đỡ phần nào chi tiêu trong gia đình...”

Nói rồi cô lè lưỡi, trong lòng cảm thấy có chút hổ thẹn. Thực ra cô cũng mới chỉ lĩnh được vài tháng lương, bản thân tiêu xài không ít, tuy mỗi tháng có đưa cho mẹ chút ít nhưng cô không bao giờ phải chi trả những khoản tiền như quần áo, đồ trang điểm... Nếu tính cả những khoản đó vào, thì vẫn là nhà cho cô nhiều hơn.

“Em nhìn kia. Phía trước có một cửa hàng hoa.” Đang bước đi, anh bỗng dừng lại. “Qua đó xem nhé!”

Thái Hồng lách thếch đi theo anh đến trước cửa hàng hoa. Đã rất khuya rồi, chủ cửa hàng đang chuẩn bị đóng cửa.

Thái Hồng nghĩ bụng, anh chàng Quý Hoàng này không phải cũng định làm như Trần Vĩ Bình, mua một bó hoa hồng tặng cô đấy chứ?

Trò này đã xưa như trái đất rồi!

Nhưng đúng như cô nghĩ, Quý Hoàng chọn từ chậu hoa Cánh Thái Lam mười bông hồng đỏ thắm.

Trong phút chốc, đầu óc Thái Hồng như muốn vỡ tung, trong đầu không ngừng ngân vang hai từ: “trống rỗng”... “trống rỗng”... “trống rỗng”...

Thế nhưng sau khi chọn xong mười bông hồng, Quý Hoàng lại chỉ vào một bó hoa hồng bằng lụa tinh xảo đặt trên chiếc kệ bên cạnh: “Ông chủ, tôi muốn một bó hoa giống như thế nữa.”

Thái Hồng trầm nghĩ, anh hai à, anh không đủ tiền hay sao hả? Muốn tặng thì tặng hoa thật hết đi, tôi cũng đâu bắt anh phải là mười một bó hoa hồng?

Trả tiền xong, bước ra ngoài cửa, Quý Hoàng nhìn cô: “Em... không thích hoa hồng ư?”

“Thích chứ, ai nói không thích nào?” Thái Hồng khẽ đáp.

“Nói thật lòng?”

“Được rồi, là “trống rỗng”.”

Đến lượt Quý Hoàng phì cười: “Quả đúng là học trò của Quan Diệp. Nói nghe xem nào, sao lại là trống rỗng cơ chứ?”

“Không phải “trống rỗng” thì là mất cảm giác với nó rồi.”

Anh nắm lấy ngón tay cô, đặt nó lên trên cánh hoa: “Trống rỗng sao? Hãy thử sờ vào cánh hoa này, ngửi thử mùi hương này, và cả những chiếc gai ở bên dưới những chiếc lá này...” Anh trao những bó

hồng cho cô, từng đóa, từng đóa một.

Cô ngần ngợ nhận lấy...

Một đóa, một đóa, lại một đóa...

Anh nhìn vào mắt cô, nói: “Anh sẽ yêu em suốt đời này, đến khi đóa hoa hồng cuối cùng này tàn lụi.”

Cô sửng sốt nhìn vào tay mình.

Đóa cuối cùng, là hoa lựa.

Chương 21

Thái Hồng ngần ra. Tim cô đập thình thịch, mặt nóng ran...

Cô mấp máy môi như muốn nói, nhưng không nên lời. Một lúc sau, anh hỏi: “Em có thích không?”

“Thích.”

“Ý anh là hoa hồng.”

“Vâng... hoa hồng.”

“Phía trước là nhà em rồi đấy!”

“Ồ, thật sao?” Cô hồi hộp quá rồi, thật là xấu hổ khi nhìn anh, nhưng không nhìn anh lại càng ngượng ngùng hơn, bèn đưa mắt nhìn ngó quanh quất.

“Không phải cánh cổng sắt đó ư?”

“Phải.”

Anh đưa cô đến tận cổng.

“Ngày mai nhớ đến coi thi giúp tôi nhé”, anh nói. “Cô Hà.”

“Được thôi, thầy Quý.”

“Chúc ngủ ngon!”

“Đi đường cẩn thận...Khuya lắm rồi, anh gọi taxi đi.” Cô dặn dò.

“Không sao, anh thích đi bộ.”

Đêm khuya thanh vắng. Thái Hồng chưa vội lên nhà, đứng mãi ở dưới, dõi mắt theo bóng lưng đang dần khuất của Quý Hoàng. Những đóa hoa hồng trước ngực cô tỏa hương thơm ngào ngạt, say đắm lòng người. Cô tựa người vào lan can, ngẩn ngơ một lúc lâu, sắp xếp lại những cảm xúc trong lòng, định cất bước lên lầu, bỗng từ trong bóng tối có tiếng người gọi cô: “Thái Hồng!”

Cô giật bắn người, tay run lẩy bẩy, hoa hồng rơi vãi khắp mặt đất.

“Mẹ!” Cô vội vàng nhặt lại những đóa hồng rơi trên mặt đất, vừa khẽ lau mồ hôi rịn trên trán.

“Trời mưa to thế kia, sao về muộn thế? Gọi điện thoại cho con cũng chẳng thêm bất máy?” Giọng của Lý Minh Châu vang lên trên cầu thang, hình như bà đã đợi cô rất lâu nên hơi nổi giận.

Thái Hồng lấy di động ra, nhấn nhả vào bàn phím, thề lười: “Xin lỗi mẹ, di động của con bị hết pin. Mà không phải con đã nói hôm nay đi xem bóng đá với Đông Lâm rồi sao? Sau đó còn đi ăn tối nữa, nên về hơi muộn một chút.”

“Mẹ đã gọi điện cho Đông Lâm rồi, cậu ấy nói đồng nghiệp của con đưa con về.” Lý Minh Châu đáp, ánh mắt có chút kỳ lạ.

“Đạ đúng.” Thái Hồng vồn vã đến dìu bà bước lên lầu. “Thế mẹ còn có chuyện gì không yên tâm nữa nào?”

“Người ban nãy... chính là đồng nghiệp của con?”

Đã bị trông thấy rồi sao?!

Thái Hồng giật thót, sợ đến mức hồn vía bay lên mây, sợ mẹ nhìn thấu nỗi lòng mình, cô tỏ vẻ điềm tĩnh: “Vâng.”

Theo thói quen thường ngày, những lúc thế này Lý Minh Châu chắc chắn sẽ truy hỏi đến tận cùng, không ngờ bà không hỏi tiếp, mà đột nhiên rơi vào trầm ngâm.

Thái Hồng cũng không dám tiếp lời, chỉ im lặng dìu mẹ bước vào nhà.

Trong nhà thoang thoảng mùi thơm của thức ăn. Mọi thứ đều cũ kỹ, khung cửa cũ kỹ, rèm cửa cũ kỹ, nước sơn ở góc tường đã tróc ra, rơi xuống lá tả, chiếc sofa già da rách một mảng, để lộ miếng xốp màu vàng bên trong, và được dán lại bằng một lớp keo bản đến không nhận ra được màu sắc. Ngoài những thứ đó ra thì tất cả những chỗ khác trong ngôi nhà này đều rất sạch sẽ, ngăn nắp. Sàn nhà không một hạt bụi, mặt bàn sáng loáng như gương, tựa như muốn dùng sự sạch sẽ, bóng bẩy hồng cứu vãn nét cũ kỹ, già cỗi của ngôi nhà. Kỳ lạ là, một không gian nhỏ hẹp thế này lại không có vẻ chật chội, bởi trong nhà Thái Hồng có lắp rất nhiều gương. Thái Hồng đã từng vì chuyện này mà kháng nghị kịch liệt với Lý Minh Châu, những tấm gương khiến cô cảm thấy như mất đi sự riêng tư, và mất đi cảm giác chân thật. Minh Châu cười khẩy: “Cảm giác chân thật có ích gì? Cái mà ngôi nhà này thiếu là không gian.”

Mỗi lần bước vào nhà, một cảm giác áy náy không tên lại trĩu nặng trong lòng Thái Hồng. Suốt bao năm nay, cha mẹ cô dùng đồng lương ít ỏi của mình để chèo chống cho cái nhà này. Còn cô, tuy đã trưởng thành, nhưng tiền lương giáo viên chỉ như hạt muối bỏ biển, và vẫn phải tiếp tục đối diện với ngôi nhà cũ kỹ, già cỗi này.

“Cha về chưa mẹ?” Cô vừa hỏi vừa đi vào phòng ngủ, mang hoa hồng cắm vào lọ rồi đi lấy nước. Vừa ngoảnh đầu, chợt phát hiện Minh Châu đã bước vào phòng từ lúc nào, đang ngồi trên chiếc ghế cạnh đầu giường.

Chiếc ghế đó là đồ nội thất đắt tiền nhất trong nhà cô, bằng gỗ lim, nghe nói là đồ dùng trong các vương phủ từ cuối đời Thanh, cũng là của hồi môn của Minh Châu. Bà không dám đặt nó ở phòng khách, vì sợ khách khứa đến ngồi làm hư mất, nên trước giờ đều đặt trong phòng ngủ của Thái Hồng.

Hằng năm, đến ngày sinh của ông ngoại Thái Hồng, Lý Minh Châu lại tỉ mỉ dùng sơn dầu quét lại chiếc ghế một lượt với thái độ thành kính, miệng lầm rầm thủ thủ, như đang trò chuyện với linh hồn ông ngoại cô.

“Con không biết ông ngoại con thương mẹ thế nào đâu. Nếu ông còn sống, cũng không biết ông sẽ cưng chiều con đến nhường nào”, Minh Châu nói. “Thời đó, hơn nửa phố Huệ Tây là của Lý gia ấy chứ.”

Đây là câu nói mà Hà Đại Lộ cảm thấy chướng tai nhất: “Con xem mẹ con kia! Người ta là hồi tưởng quá khứ cay đắng để nhớ đến sự ngọt ngào hôm nay, còn bà ấy thì ngược lại, cứ hồi tưởng quá khứ ngọt ngào để chống chọi với nỗi đắng cay hiện tại. Kết quả thì sao? Kề ngọt ngào thì càng thấy ngọt ngào hơn, người đắng cay thì lại càng đắng cay hơn. Công nhân quê mùa thì sao nào? Năm xưa cha là cá nhân tiên tiến trong xưởng, các cô gái theo đuổi cha xếp cả hàng dài. Mẹ con ấy hả? Suốt ngày chỉ nhớ cái thân phận đại tiểu thư của gia cấp tư sản.”

Chiếc ghế đó được Lý Minh Châu tôn thờ như thánh thần, Thái Hồng cũng chẳng mấy khi dám ngồi vào, tựa như ngồi xuống đó không phải là ngồi trên ghế, mà là ngồi trên đầu gối của ông ngoại, nên ngày thường cũng chỉ dùng nó để vắt quần áo.

“Chưa, cha con nói là ban ngày ít mới quá, vừa nãy nhân lúc trời mưa to lại lái taxi đi rồi. Mẹ mới hầm canh đậu đỏ cho con đây, uống một bát cho ấm người rồi hãy ngủ.” Minh Châu chỉ tay về phía chiếc bàn học của cô.

Thái Hồng đưa mắt nhìn, bát canh đậu đỏ đặt trên bàn đang bốc khói nghi ngút. “Con cảm ơn mẹ!” Thái Hồng cười ngọt, bưng bát canh lên uống một ngụm lớn.

Hàn huyên vài câu, Minh Châu băng quơ hỏi: “Thái Hồng, ai tặng con hoa hồng vậy?”

“Còn ai nữa, Đông Lâm chứ ai.”

“Đông Lâm sao lại có thể tặng con hoa lụa? Chẳng lẽ cậu ta bủn xỉn đến thế cơ à?”

“Ồ, có hoa lụa sao? Sao con không phát hiện ra? Trời, đúng là có thật này! Cái gã Đông Lâm đúng thật là... Đúng là keo kiệt quá đi mất! Mẹ xem, chỉ có mười một đóa, còn chẳng đủ một tá nữa chứ!”

“Con ngốc biết gì hả? Đây là mười một, một cộng một, một lòng một dạ, trọn đời trọn kiếp, nó mang ý nghĩa còn tốt đẹp hơn cả số mười hai nữa kia.”

Thái Hồng tròn mắt kinh ngạc: “Mẹ! Không ngờ mẹ cũng rành những thứ này ghê!”

“Xi! Con nghĩ mẹ con là ai hả? Mẹ trải đời nhiều rồi. Hồi nhỏ, mấy ông anh họ của mẹ có ai lại không vắt óc nghĩ cách tặng hoa cho bạn gái họ? Ai giống cha con, chỉ biết tặng Hồng Bảo thư?”

“Mẹ à, cha tặng mẹ Hồng Bảo thư, thế mẹ tặng cha thứ gì?” Thái Hồng cười, nhích qua chỗ mẹ, ngồi xuống.

“Tặng? Cùng lắm là nở một nụ cười với ông ấy, mà phải xem tâm trạng mẹ có tốt hay không đã. Mấy chuyện này ấy à? Làm con gái phải ý tứ một chút, đâu thể để người ta lấy lòng dễ dàng như thế được? Chỉ có mấy đóa hoa cón con này, lại còn dùng hoa giả đắp vào cho đủ, làm như xua đuổi con hầu không bằng.”

Ấn ý bóng gió đây mà, Thái Hồng giả vờ sắp xếp mấy quyển sách trên bàn, thảnh thơi dài ngoai ngắn, lại phải nghe giáo huấn nữa rồi!

“Nói đi, cậu đó là ai? Há? Rõ ràng là Đông Lâm đi với con, sao cuối cùng lại là cậu ta đưa con về? Trên tay còn ôm một bó hoa? Cãi nhau với Đông Lâm à? Thái Hồng, giận đối với bạn trai là chuyện bình thường, có gì thì ngồi lại nói chuyện với nhau. Đừng có hơi tí giận đối là lại nhào vào lòng kẻ khác, đó là chuyện rất ngớ ngẩn. Con học hành bao nhiêu năm rồi, không thể không biết đạo lý này”, Minh Châu nghiêm túc nói.

“Mẹ ơi, con đã nói bao nhiêu lần rồi, Đông Lâm không phải bạn trai con.”

“Thế thì... hoa là do cậu kia tặng con đúng không?”

“Không phải.”

“Con nhỏ này, mới có tí tuổi đầu mà đã muốn qua mặt mẹ sao?”

“Không phải thật mà. Là con tự mua đấy. Con thích hoa hồng, lại cuối ngày rồi nên chủ tiệm nói bán

cho con chỉ với giá hai mươi đồng thôi.”

“Sau đó con chê chưa đủ, lại mua thêm một đóa hoa lụa kia?”

“Ông chủ thấy con thích nên tặng thêm một bông hoa vải.”

“Thế sao con lại nói hoa này là do Đông Lâm tặng?”

“Con sợ mẹ suy nghĩ vẩn vơ.”

“Con còn chưa trả lời mẹ cậu kia rốt cuộc là ai? Là đồng nghiệp của con thật sao?:

“Vâng, là đồng nghiệp. Chúng con làm cùng khoa Văn, vô tình gặp nhau nên cùng đi về nhà. Con là trợ giảng của anh ấy, anh ấy là thầy hướng dẫn của con, ngày thường con giúp anh ấy coi thi, chấm bài. Sau này con có học tiếp lên tiến sĩ chắc chắn sẽ chọn học môn của anh ấy, vậy nên, phải cố thắt chặt quan hệ ngay từ bây giờ...”

“Theo học môn của cậu ta?” Minh Châu tỏ vẻ nghi ngờ. “Anh chàng đó trẻ như thế, đâu có lớn hơn con đâu.”

“Con không biết anh ấy bao nhiêu tuổi nhưng là sinh viên xuất sắc của trường danh tiếng, học vấn rất uyên thâm đấy mẹ.”

“Sinh viên xuất sắc tên gì nào?”

“Họ Quý. Ôi, mẹ hỏi nhiều thế làm gì?”

“Nếu con đã nói phải thắt chặt quan hệ, có thời gian rồi thì mời cậu ta đến nhà mình ăn bữa cơm. Con nhỏ này đúng là không hiểu chuyện, thầy hướng dẫn đưa con về tận nhà, đáng lẽ con phải mời cậu ra lên nhà chơi, uống chén nước rồi hãy về chứ!”

“Hôm nay khuya quá rồi, để lần sau đi mẹ.” Giọng điệu của mẹ có vẻ như đã thay đổi một trăm tám mươi độ, Thái Hồng không biết nên vui hay nên buồn, trống ngực đập thình thịch mãi không thôi.

Về mặt Minh Châu bỗng lạnh tanh, cầm một tờ giấy bạc mười tệ từ trên bàn lên, phẩy phẩy trước mặt Thái Hồng: “Thái Hồng, cái này là gì?”

“Một tờ giấy.”

“Nhớ kỹ, tiền không phải một tờ giấy, nó tượng trưng cho quyền lực, sự lựa chọn và sự khống chế. Đợi đến khi nào con ở độ tuổi như mẹ sẽ nhận thức được tầm quan trọng của nó.”

“Mẹ à, mẹ không thấy phiền sao? Sao giọng điệu mẹ cứ như nhà tư bản ấy?”

“Cái cậu sinh viên xuất sắc đó, con có thể yêu thích, ngưỡng mộ, nhưng...” Minh Châu khẽ véo mũi cô, nửa đùa nửa thật nói. “Nếu con muốn lấy cậu ta, tốt hơn là hãy từ bỏ ý nghĩ đó càng sớm càng tốt. Mẹ nói cho con biết, người đó không thích hợp với con, mẹ và cha con tuyệt đối không đồng ý. Cuộc đời của con có hạn, đừng lãng phí tinh thần vào những chuyện không có kết quả này.”

“Mẹ! Con mới quen anh ấy mấy tháng thôi, trò chuyện cũng chỉ được dăm ba câu, chuyện này rốt cuộc là gì đây, mẹ cũng quá đa nghi rồi đấy.”

“Con nhỏ này, có người mẹ nào mà không hiểu con gái chứ? Tật xấu của con là học quá nhiều làm đầu óc mù mịt, hay suy nghĩ viển vông, hão huyền. Mà cũng không trách con được, mẹ ở tuổi con cũng thế

thôi. Con tưởng tìm chồng là phải tìm người có chung sở thích với con sao? Kết hôn nghĩa là hai người cùng hát khúc tình ca tâm đầu ý hợp sao? Sai! Niềm hạnh phúc và sự hòa thuận trong một gia đình không được quyết định bởi những chuyện đó, mà bởi mấy chuyện vụn vặt thường ngày, chẳng hạn như con thức dậy sớm hay muộn? Con thích ăn cay hay ngọt? Con chi tiêu hoang phí hay tiết kiệm? Con thích nấu cơm hay rửa bát? Con thích xem phim truyền hình hay thời sự? Con thích ở chung với người già hay ở riêng? Cuối tuần con thích làm gì? Thích ra ngoài tụ tập với bạn bè hay ở nhà với chồng con?... Trước khi kết hôn, con tưởng rằng đã tìm được người bạn đời như ý, kết hôn rồi mới phát hiện ra hai đứa con suốt ngày đấu khẩu, gây gổ chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt. Thái Hồng, mẹ phải nói cho con biết, trong gia đình chẳng có chuyện gì to tát đâu, có chăng chỉ là những chuyện vụn vặt mà thôi, chuyện nhỏ không giải quyết xong, chuyện lớn chưa đến thì cái nhà đó đã tiêu tan rồi...”

“Cùng chung chí hướng thì có gì không tốt sao? Càng nhiều điểm giống nhau càng ít xung đột. Như cái anh chàng Tần Tiểu Đồng lần trước mẹ bắt con đi xem mắt đấy, điều kiện nào cũng phù hợp, nhưng hần mà mở miệng nói là con chịu không nổi, nào là cổ phiếu, nào là trái phiếu, nào là ngân hàng... Thực sự là chẳng có tiếng nói chung nào cả, ở trước mặt hần, con chẳng thể ngồi yên được mười phút...”

“Con nhóc này, vấn đề của con là ở đây.” Minh Châu nhấp một ngụm trà, từ tốn phản bác lại. “Vì sao mọi người lại thích cùng chung chí hướng? Chỉ vì hai chữ: tiện lợi. Con không cần phải tốn sức tìm hiểu một con người, hiểu về bản thân là được rồi, dù sao hần cũng giống hệt con rồi còn gì! Con cũng chẳng cần nói chuyện với hần, tự mình nói chuyện với mình là được rồi. Bọn thanh niên các con cứ thích lười biếng, không biết rằng để hiểu căn cơ một người phải tốn biết bao nhiêu thời gian, nhưng các con cũng chẳng muốn biết con người thực sự của họ là như thế nào. Chẳng qua chỉ xem người ta như một tấm gương để xem hình ảnh của mình phản chiếu trong đó. Con xem Hàn Thanh và Hạ Phong ấy, có chung chí hướng không? Bây giờ thì sao nào?”

“Người ta là vợ chồng son, vẫn đang trong giai đoạn thích ứng nhau mà!”

“Loại người như thằng đó nhà ta không thích ứng nổi, chưa kịp mài để nó thích ứng mình thì mình đã bị mài thành lỗ to rồi! Cái thằng Hạ Phong đó, giờ mẹ chỉ cần gặp nó thôi là đã thấy tức. Chỉ tiếc cho Hàn Thanh, một cô gái tốt như thế, có học thức, có giáo dục, đoan trang, hiền thực, có người lớn nào gặp mà không thương nó đâu? Con nói xem, lúc đầu sao nó lại say Hạ Phong như điều đồ thể chứ? Chỉ dựa vào bốn chữ... cùng chung chí hướng... thế là nó nhắm mắt đưa chân nhảy xuống vực thẳm luôn. Mẹ con mua có bó hành cũng phải lựa chọn cả nửa buổi trời, sao nó lại dễ dàng chấp nhận thể cơ chứ? Thôi được rồi, không nói chuyện của nó nữa. Bây giờ con nói cho mẹ biết, cậu sinh viên xuất sắc đó là người ở đâu? Bố mẹ làm nghề gì? Xem cách ăn mặc của cậu ta, chắc gia đình cũng chỉ bình thường, mẹ nói có đúng không?”

Mẹ không hổ danh là mẹ, con mắt nhìn người quá là sắc sảo. Thái Hồng bỗng giật mình: “Mẹ, sao mẹ biết? Mẹ còn chưa nói chuyện với anh ấy nữa mà.”

“Mẹ đứng trên cầu thang nhìn thấy hai đứa. Mọi thứ trên người cậu ta như quần áo, thắt lưng, đồng hồ,... cái nào cũng như nhau, đều không quá ba mươi đồng. Một người như thế lại tặng con mười một bông hoa, đúng là cũng chịu chơi ghê nhỉ?”

“Mẹ ơi, con thực sự không quen thân anh chàng đó đâu. À... Ngày mai con phải đến trường, tối nay còn rất nhiều bài phải chấm, vài ba hôm nữa mẹ lại tiếp tục giảng bài cho con nghe, được không mẹ?”

Lý Minh Châu nhìn cô, thở dài: “Mẹ sợ con chịu thiệt, chẳng may lại gặp phải một Hạ Phong khác. Haizz! Mẹ có phải liều cái mạng già này cũng phải trông thấy con lấy được một tấm chồng tốt. Bao nhiêu khổ cực mẹ phải chịu những năm qua mẹ nhất định không để con phải chịu... Được rồi, làm việc của con đi, nhớ lời mẹ... Cứ nhìn Hàn Thanh xem mẹ cô nói sai không? Đừng có đến lúc bị người ta đánh đập rồi

lại chạy về than khóc với mẹ, lúc đó cha mẹ già rồi không giúp gì được cho con nữa đâu.”

Nói rồi bà đóng cửa đi ra ngoài.

Bị mẹ đánh một đòn phủ đầu, Thái Hồng còn lòng dạ nào mà chấm bài được nữa? Cô tức giận, lấy chăn trùm kín đầu, ngã vật ra giường lăn qua lăn lại, thở dài thườn thượt. Nhớ đến những lời của Quý Hoàng, mắt cô đau đáu nhìn lọ hoa hồng đặt ngay trước bệ cửa sổ, nửa ngọt ngào nửa đau buồn, trần trọc đến tận gần sáng mới thiếp đi. Ngủ chưa được bao lâu thì chuông đồng hồ reo, cô lồm cồm bò dậy, mang cặp mắt thâm quầng đến trường.

Chương 22

Buổi sáng, Thái Hồng đến văn phòng điền vài tờ đơn, rồi quay về chấm bài suốt một tiếng đồng hồ. Cô đang định đi pha trà, không ngờ bị đàn chị Dương Thái Văn tóm được.

Thái Văn học trên cô năm khóa, sau khi tốt nghiệp tiến sĩ được điều đi giảng dạy ở một trường đại học khác trong thành phố. Hiện nay đang cố gắng phấn đấu vì học vị phó giáo sư.

Bởi vì cách nhau đến mấy khóa, tình cảm cũng không đến mức gọi là thân thiết, nhưng vì đều là học trò của Quan Diệp nên hai người thi thoảng cũng gặp nhau. Khi tốt nghiệp, Thái Hồng vì sợ không được ở lại trường nên cũng từng đến trường của Thái Văn tham gia vài hoạt động. Thái Văn cũng từng đưa ra nhiều ý kiến hay để giúp đỡ cô. Được Thái Văn giúp đỡ nên mỗi lần gặp chị, Thái Hồng đều nhiệt tình chạy đến chào hỏi. Mới hàn huyên được vài câu, khi hỏi về tình hình gần đây, Thái Văn bắt đầu oán thán: “Áp lực kinh khủng, phải phát biểu đến n bài báo cáo, đến chết mất thôi! Em xem này, tóc chị còn được mấy sợi đầu hả?”

Thái Hồng bật cười.

Thái Văn nói tiếp: “Thái Hồng, hôm nay có cuộc hội thảo, chị phải báo cáo ở đó, em đến nghe chút nhé, cùng lắm chỉ nửa tiếng thôi.”

Thái Hồng nhìn đồng hồ, thấy thời gian cũng còn nhiều, liền cười hi hi: “Su ty mời đi, đương nhiên phải đến cổ vũ rồi.”

“Không phải đến cổ vũ, chị e là phải “chém giết” đấy!” Thái Văn khẽ nói. “Chị sợ có người sẽ đá đầu chị, lúc ấy em ra tay chống đỡ giúp chị chút nhé!”

Thái Hồng ngạc nhiên: “Đề tài của chị về cái gì?”

“Tiểu thuyết cổ trang.”

“Ày, không phải chị nghiên cứu văn học hiện đại sao?”

“Chị là nghiên cứu văn học cơ mà, làm bên cổ trang, rồi nhảy sang bên hiện đại, không được sao?”

“Được, được, cái nào cũng được hết.”

“Nếu không phải biết em giỏi cổ văn chị cũng đâu có gọi em, cô Thẩm nói cô ấy rất thích em đấy.” Giọng Thái Văn ngọt ngào như mía lùi.

“Chị đừng khen em, khen nữa là mũi em vênh cao, chẳng dám bước vào cửa luôn ấy.”

Sau đó, cô đi vào phòng hội nghị tìm chỗ ngồi, không ngờ lại trông thấy Quý Hoàng đang ngồi ở đây bên kia, tay anh cầm một quyển sổ, mắt nhìn ra cửa, trầm ngâm suy nghĩ.

Đúng là đến thật nhỉ? Thái Hồng thầm nghĩ, mặt bỗng nóng ran, tim đập thình thịch.

Những bài phát biểu trong hội nghị đều rất khô khan. Có rất nhiều bài về mảng thơ ca mà trong đó có không ít là khảo chứng. Có đề tài rộng vô cùng, cái gì như: “Diễn biến của phong cách thơ ca khu vực Đông Nam”... Thái Hồng nghe chán đến mức chỉ muốn ngoác miệng ra ngáp. Cô tưởng bài báo cáo của

Dương Thái Văn sẽ thú vị hơn chút, ai dè cũng chỉ là chém gió, trên Power Point trưng ra một đồng hình ảnh, nhìn hoa cả mắt, có vẻ như chỉ là bỏ vào cho đủ số. Quả nhiên, vừa mới báo cáo xong đã bị một đàn anh họ Tôn công kích: “Cô Dương, tôi muốn chỉ ra hai sai sót trong phần dẫn chứng trong bài báo cáo của cô, cả hai đều là lỗi về tên sách. Chữ “trở” trong Ngũ tạp trở là ghép từ chữ “nhân” và “thư”, không phải chữ “tổ” của từ “tổ chức”. Còn nữa, là Canh Tỵ biên, chứ không phải Canh kỷ biên.”

Đây chính là lỗi sai mà mọi người thường nói, là sai sót mà một người làm nghiên cứu không nên mắc phải nhất.

Nét mặt của Dương Thái Văn thoáng sầm lại, pha chút căng thẳng. Nhưng lúc này, dù có căng thẳng đến đâu cũng phải cố giữ vững lập trường của mình: “Tôi đã đối chiếu dẫn chứng rồi, chắc chắn là không sai. Thầy Tôn nói như thế liệu có chứng cứ nào không?”

“Đây là kiến thức thường thức trong văn học cổ. Nếu cô Dương không tin thì cứ đi tra Từ Nguyên.”

Trông thấy vẻ lúng túng của Dương Thái Văn, hấn càng víu chặt không buông: “Dù cô Dương chưa tra qua Từ Nguyên, không kiểm tra tên sách, chắc cũng biết chữ “trở” trong Dậu dương tạp trở viết sao chứ hả?”

Dương Thái Văn khẽ cắn môi.

Thái Hồng giờ tay: “Tôi có thể thay cô Dương bổ sung một chút không?”

“Đương nhiên là được.”

Thái Hồng nói: “Người ta nói quá tin sách để rồi bị ràng buộc, chẳng bằng không dùng sách thì hơn. Ta không thể hoàn toàn tin vào Từ Nguyên được, trong đó có không ít sai sót.”

“Ý cô là...”, thầy Tôn cười nhạt. “Chúng ta không nên tin tưởng vào bộ từ điển uy tín này?”

“Chữ “tổ” với bộ giao ti cũng có khả năng chứ!” “Tổ” có nghĩa là “dây lụa”, nó có thể có đủ loại màu sắc, cho nên từ “hoa mỹ” thời cổ cũng được gọi là “tổ mỹ”. Ngũ tạp tổ có thể giải thích là sợi dây lụa năm màu, như thế có thể lắm chứ?”

“Cô có chứng cứ không?”

“Quyển anh nói là Dậu dương tạp trở, nhưng cũng có Tam tài tạp tổ và Lưu tử tạp tổ đấy chứ. Hai quyển sách sau đều là “tổ” trong từ “tổ chức”.

“Trong sách của Hồ Sĩ Doanh và Tôn Khải Đề đều viết là Ngũ tạp trở, chứ không phải “tổ” của từ “tổ chức”, chẳng lẽ chuyên gia cũng sai sao?”

“Dù là chuyên gia cũng không thể hoàn toàn tin tưởng hết. Trong Minh sử ghi là Ngũ tạp tổ, chẳng lẽ Minh sử cũng sai sao?”

“Nhưng mà...” Người đó nhất thời cứng lưỡi.

“Rốt cuộc là chữ “tổ” hay chữ “trở”, tôi nghĩ phải xem chủ ý của tác giả như thế nào, điều này thì phải tra lời tựa mà bản thân tác giả viết rồi mới có thể quyết định được.” Thái Hồng khẽ cười. “Thầy Tôn, thầy nghĩ sao?”

“Được thôi, tạm thời bỏ qua không bàn Ngũ tạp trở nữa.” Nét mặt của thầy Tôn thoáng dờ ra, giọng điệu đã có phần dịu xuống. “Nói Canh Tỵ biên thành Canh kỷ biên liệu có quá nhầm lẫn không? Đến giờ,

tên sách mà tôi xem qua dù bằng chữ giản thể hay phồn thể đều là Canh Ty biên.”

Giúp người thì giúp cho trót, tiền Phật tiền tới tận Tây Thiên. Thái Hồng lướt mắt nhìn quanh những thầy cô tham gia hội nghị, trừ Quý Hoàng ra, không có nhân vật nặng ký nào ở đây, đâm lao thì phải theo lao, cô liều luôn, kiên trì đến cùng: “Điều đó cũng chưa chắc. Thầy Tôn, thầy cũng biết thuật khắc thời Minh rất qua loa, sơ sài. Trong rất nhiều sách, các chữ “kỷ”, “dĩ”, “ty” không có phân biệt, tất cả đều khắc thành chữ “ty”, không phân biệt độ dài, ngắn của các nét sổ, ngang, móc. Không tin thầy có thể xem bản khắc Tình sử của Phùng Mộng Long, cả ba chữ này đều y như nhau. Cho nên, dù tên là Canh Ty biên, thì cũng có khả năng là chỉ Canh kỷ biên, người đương thời khi đọc sẽ dựa vào ngữ cảnh mà hiểu. Đến khi chuyển đổi chữ phồn thể sang giản thể thì nảy sinh vấn đề, thế là chuyển tất cả những chữ đó thành chữ “ty”...”

Anh thầy họ Tôn tỏ thái độ không tán đồng: “Những lời giải thích này không đủ thuyết phục. Các bản khắc từ đời Thanh, nhất là bản quan khắc, cả ba chữ này đã được phân rõ ra rồi. Ban này cô có nhắc đến Minh sử, trong Minh sử cũng viết là Canh ty biên. Minh sử chẳng lẽ lại sai sao? Huống chi tác giả còn viết thêm phần kế tiếp tên là Tục ty biên. Nếu theo như cô nói thì phải gọi là Tục kỷ biên mới đúng.”

Thái Hồng cứng họng, thăm mắng bản thân, rõ là vớ vẩn, tự dưng nhắc đến Minh sử làm cái gì?

“Nó cũng có thể được gọi là Tục kỷ biên lắm chứ”, Thái Hồng cố chống chế. “Chẳng qua là để đỡ phiền nên người ta khắc thành chữ “ty” mà thôi.”

“Thực ra...” Dương Thái Văn đột ngột chen ngang, đưa ra chứng cứ mới. “Dựa vào năm biên tập quyển Canh kỷ biên, nó viết về những chuyện xảy ra từ năm Canh ngọ đến năm Kỷ Mão, gọi là “Canh kỷ” sẽ hợp lý hơn.”

Anh thầy Tôn phản bác lại: “Niên đại đó chỉ là do người khảo cứu căn cứ vào những sự kiện lớn có trong sách mà suy luận ra, tác giả không hề giải thích, cũng không nói việc đặt tên quyển sách này có liên quan đến năm hoàn thành. Huống chi, hai năm sau Kỷ Mão chính là Tân Ty nên cũng có thể gọi là Canh ty biên mà.”

“Cho dù là như thế, nếu dựa vào thiên can mà tính, nó phải được đặt tên là Canh tân biên, sao lại gọi là Canh ty biên được chứ?” Dương Thái Văn vặn lại.

Cũng như mọi khi, nếu không có chứng cứ chắc chắn nào được đưa ra, những cuộc tranh luận thế này có thể kéo dài hàng tiếng đồng hồ. Chuyện những nhà nghiên cứu văn học cổ vì một luận điểm mà tranh cãi suốt mấy trăm năm trời, hoặc viết mấy trăm quyển sách cũng chẳng phải là chuyện hiếm. Người chủ trì lại bắt đầu lên tiếng giảng hòa theo lối ba phải, nói đã đến giờ giải lao, ban tổ chức có chuẩn bị trà bánh, mời mọi người thưởng thức v.v...

Đây mới là tiết mục Thái Hồng ưa thích nhất. Cô rót một tách trà xanh, lấy một chiếc bánh kem nhỏ, đang ngó nghiêng tìm người quen, Dương Thái Văn chạy đến chỗ cô: “Em thân yêu! Cảm ơn em hôm nay đã cứu chị một bàn thua trông thấy!”

“May mà em có học môn Cổ tịch phiên bản học, không ngờ lại có ích đúng lúc này. Mà này, rốt cuộc chị sử dụng tài liệu của bên nào vậy?”

Thái Văn giậm chân: “Ngượng chết đi được, lúc viết bài luận này chị đang được cử đi học ở Hồng Kông, dùng tài liệu của Đài Loan. Chị cũng chẳng phải chuyên gia khảo cứu, đâu biết tên sách của Đài Loan khác với bản của Đại Lục đâu?”

“Em cũng có biết đâu. Hôm nào có thời gian rảnh, hai chị em mình nghiên cứu kỹ xem rốt cuộc là chữ

nào!” Thái Hồng nhỏ giọng nói. “Hôm nay xem như tạm qua mặt được gã đó, mà chỉ một ví dụ thì luận điểm không được thành lập, điều hai chị em mình nói cũng chưa chắc đúng nhỉ?”

Dứt lời, cô đảo mắt nhìn quanh, thấy Quý Hoàng đang đứng nói chuyện với một thầy giáo cách đó không xa. Ánh mắt anh khẽ đưa lướt qua, thoáng dừng lại trên khuôn mặt cô. Anh vẫn như thế, không cười, nhưng ánh mắt phẳng phất tia âm áp.

Thái Hồng gật đầu chào anh.

“Em quen anh chàng Quý Hoàng đó à?” Dương Thái Văn hỏi.

Thái Hồng thoáng ngẩn người: “Anh ấy và em cùng khoa, đương nhiên biết rồi.”

“Phải nói là trong khoa Văn trường S, cậu ra không tầm thường đâu nhé! Nổi tiếng là chàng trai mặt lạnh, có học vấn uyên thâm, có thầy hướng dẫn là một trong những giáo sư nổi tiếng nhất, mà tính khí thì cũng rất lạ kỳ. Năm đó con gái hiệu trưởng trường S thích cậu ta, chủ động bày tỏ, vậy mà đến một nụ cười cậu ta cũng chẳng cho cô ấy. Nếu như không vì thế mà đắc tội với hiệu trưởng, chắc chắn cậu ta đã được giữ lại trường rồi, chứ làm gì mà đến chỗ này của chúng ta cơ chứ?”

“Ồ, ra là vậy à? Hóa ra anh ta cũng là một miếng mồi ngon đấy chứ nhỉ? Em không nhìn ra đấy, nhưng mà...” Thái Hồng tuy trong lòng rất kinh ngạc nhưng vẫn vờ tỏ ra bình thản. “Vì sao anh ấy không thích cười?”

“Anh chàng này có tuổi thơ bi thảm”, Dương Thái Văn thấp giọng nói. “Nghe đồn cha cậu ta mất sớm, gia cảnh cực kỳ khó khăn.”

Thái Hồng lườm chị một cái: “Ấy, kỳ lạ, sao chị lại biết nhiều như thế? Chị quen anh ta à?”

Thái Văn lắc đầu: “Ồ khoa chị có một lão hồi sinh viên ở chung phòng ký túc với cậu ta. Gã thầy ấy ý nhà có chút tiền nên nhìn những người dưới quê lên tỉnh bằng nửa con mắt. Lão thường xuyên rù một đám bạn bè đến ăn cơm ở quán ăn mà Quý Hoàng làm thêm, bảo Quý Hoàng chiết khẩu cho lão, còn bảo cậu ta hầu rượu cả đám. Anh chàng Quý Hoàng này vẫn rất bình thản, trầm tĩnh, cư xử đúng mực. Không những đi ra rót rượu, còn hỏi bọn họ ăn uống có vừa ý hay không. Nghe nói khi cậu ta tốt nghiệp, có đến mấy trường tranh giành, cuối cùng vì nể mặt Quan Diệp nên cậu ta mới đến đây. Tuổi còn trẻ mà đã ra một cuốn sách chuyên ngành, nhận được sự đánh giá rất cao của giới học thuật. Em cứ chờ xem, chẳng mấy chốc mà học vị phó giáo sư sẽ được duyệt cho cậu ta cho xem.”

Ngay sau đó, Dương Thái Văn than thở: “Nhưng còn chị, học vị phó giáo sư của chị không biết bao giờ mới được duyệt đây? Trời ơi, chức danh này sao mà khó ăn quá vậy trời?”

Nghe xong, Thái Hồng đã rầu nay càng rầu thêm, thâm nghĩ, ít ra chị còn có cái mà hy vọng, còn em, đến học vị tiến sĩ còn chưa lấy được nữa là...

Tán gẫu vài câu, thấy Thái Văn rời đi, Quý Hoàng liền bước đến: “Chào!”

“Chào! Thầy Quý Hoàng cũng có hứng thú với văn học cổ ư?” Thái Hồng hỏi.

“Uhm. Anh thích tham gia hội thảo học thuật, có thể nắm bắt được xu hướng mới nhất.” Thoáng dừng lại, anh nói: “Ban này em lên “vô đài” đánh giúp bạn phải không?”

“Sao anh biết?” Thái Hồng khoanh tay trước ngực. “Vô đài học thuật, anh nghĩ dễ đánh lắm sao?”

“Ý tôi là, cô Hà đây tài năng xuất chúng khiến mọi người phải trầm trồ kinh ngạc, sự sùng bái của tôi

đối với tài thao thao bất tuyệt của cô như sóng biển trào dâng vậy.”

Thái Hồng phì cười.

“Nếu em muốn “thêu hoa trên gấm”, anh sẽ cung cấp cho em một bằng chứng.”

“Hà?”

“Chữ “tổ” của Ngũ tạp tổ chính là chữ “tổ” trong từ “tổ chức”. Trong bài tự của quyển sách đó có giải thích.”

Thái Hồng ngăn người: “Thế sao ban nãy anh không nói?”

“Có vài đàn anh khóa trên ngồi ở đó, từ đầu chí cuối chẳng ừ hử câu nào. Anh sợ người ta lại nói rằng, cả đám người tranh cãi suốt nửa buổi trời mà ngay đến bài tựa cũng chẳng chịu kiểm tra cho tử tế. Thái độ nghiên cứu học thuật cần phải nâng cao hơn nữa...”

“Ồ, anh đang móc mĩa em đấy à?”

“Không dám.” Anh nhìn cô, ánh mắt tràn ngập ý cười: “Đó là “buổi trình diễn” của em nên người tỏa sáng đương nhiên phải là em rồi. Có vấn đề gì thì “đóng cửa bảo nhau” là được.”

Thái Hồng nhìn anh, chợt cảm thấy sự ung dung, tao nhã của anh chàng này có chút vượt ngoài dự đoán của cô.

“Hi, Quý Hoàng...” Một ông thầy tự dung xuất hiện bên cạnh hai người từ lúc nào không hay, người đó thấp, béo, mặc áo thun màu xanh lam, hai tay to, mặt mày hồng hào. “Đây có phải là cô giáo “Canh kỷ biên” ban nãy không?”

“Đây chính là cô Hà, Hà Thái Hồng.” Quý Hoàng đáp. “Xin giới thiệu, vị này là giáo sư Phùng Kiềm Đông bên khoa Văn của trường Đại học E, chuyên gia về tự sự học.”

Hai người bắt tay nhau.

Phùng Kiềm Đông nói: “Hà Thái Hồng... Tên này nghe quen quá. Uhm, nhớ ra rồi, năm ngoái cô có đăng hai bài trên tạp chí học thuật của trường, nội dung nói về nhà văn nữ thời Dân quốc, đúng không? Sau này được người khác trích dẫn cả bài viết làm tư liệu?”

Thái Hồng gật đầu. Tục ngữ có câu “có bột mới gột nên hồ”. Trường F là nơi như thế nào, đằng sau Hà Thái Hồng có ô dù gì? Nếu như không phải nhờ hai bài luận mà cô đã phải chỉnh sửa đến mấy chục lần đó thì sao có thể hạ gục quần hùng để được giữ lại trường chứ?

“Quý Hoàng rất thích bài luận của cô, có buổi hội thảo cậu ta còn nhắc cô trước mặt tôi nữa đấy.” Phùng Kiềm Đông nói tiếp.

“Thật sao?” Thái Hồng nở nụ cười rạng rỡ trên môi. “Anh ấy nhắc đến khi nào thế?”

“Hình như là năm ngoái. Lúc đó chắc cô còn chưa tốt nghiệp, đúng không? Quý Hoàng?”

Ra là... như vậy.

“Khụ khụ”, Quý Hoàng đưa chiếc cốc ra, đánh trống lảng. “Nếu hai người không phiền, tôi đi rót thêm nước. Đúng rồi, cô Hà, có phải cũng sắp đến giờ cô đi coi thi rồi không?”

Thái Hồng liền đi theo Quý Hoàng ra tận cửa, chậm rãi đi về phía khu giảng đường.

“Anh thân giáo sư Phùng đó lắm à?” Cô hỏi

“Đúng, người ấy là học trò của sư huynh anh. Em cũng biết đấy, số học trò mà thầy anh hướng dẫn đếm trên đầu ngón tay, sư huynh anh còn lớn hơn Quan Diệp đến mấy tuổi đấy.” Anh nói.

“Quý Hoàng...” Thái Hồng lấy hết dũng khí, hỏi: “Anh... thích bài luận văn đó thật sao?”

“Đúng, rất thích.”

“Là bài nào? Em viết tổng cộng hai bài.”

“Cả hai bài anh đều thích.”

“Trước... trước khi quen biết em?” Cô truy hỏi.

“Không được sao?” Anh nói. “Người quân tử lấy văn để tự tập bạn hữu mà.”

“Thế vì sao anh lại đem bài em viết ném vào sọt rác chứ?”

“Được rồi, nói anh nghe đi, hai bài luận đó em sửa bao nhiêu lần?”

“Chắc cũng mấy chục lần...”

“Còn bài này?”

“Chẳng phải đang chờ anh giúp em sửa đó sao?”

“Chỉnh sửa thêm vài lần chắc chắn sẽ hay thôi. Đúng không nào?”

“Quý Hoàng, em cảm thấy con người anh rất kỳ lạ.”

“Vì sao?”

“Nếu anh ngưỡng mộ em thì cứ nói thẳng ra đi, em cũng đâu phải không thể tiếp nhận lời khen tặng của anh.”

“...”

Hai người đã đến phòng học.

Thái Hồng cần mẫn làm những công việc của một trợ giảng, đánh số báo danh, phát đề thi, đi kiểm tra từng dãy bàn một xem sinh viên có đem thứ không nên đem vào phòng thi hay không... Giờ thi bắt đầu, cả giảng đường trong phút chốc chìm vào im lặng.

Cô đi xuống phía cuối giảng đường tìm ghế trống ngồi, tiện tay lấy đề thi ra xem thử. Câu hỏi mà Quý Hoàng đưa ra không nhiều, chỉ có ba câu, nhưng đều không dễ trả lời. Cô tin rằng trong thời gian ngắn không có sinh viên nào có thể tìm ra câu trả lời.

Đó cũng chính là phương pháp thi mà Thái Hồng ưa thích, giúp người chấm bài có thể linh động chứ không bị gò bó vào khuôn mẫu. Cô biết rằng tất cả sinh viên sẽ vất óc suy nghĩ để viết đầy tờ giấy thi, nhưng rốt cuộc trả lời được bao nhiêu thì không ai biết chắc. Nói cách khác là, những câu hỏi khó sẽ khiến sinh viên cảm thấy mình thi rất tệ, từ đó ít kỳ vọng vào điểm số, nếu cho điểm ở mức bình thường hoặc

thậm chí hơi thấp thì sinh viên cũng sẽ không kêu ca, oán trách.

Nhưng mà Quý Hoàng, anh không sợ sinh viên bị đánh giá sao?

Cô uống một ngụm nước, nheo mắt lại quan sát Quý Hoàng đang ngồi trên bục giảng. Anh cũng chẳng nghiêm túc coi thi mà đang đọc một quyển sách. Thỉnh thoảng đưa mắt lướt nhìn sinh viên bên dưới, nhưng cũng chẳng ai dám quay cốp, vì đã có Thái Hồng đứng phía cuối coi rồi.

Sắp hết giờ, Quý Hoàng bước đến trước mặt Thái Hồng, đưa cho cô một mảnh giấy: “Cô Hà, nếu cô rảnh rồi không có việc gì làm thì tôi cho cô một câu hỏi nhé!”

“...” Thái Hồng tròn mắt nhìn anh, thăm nghĩ, anh Quý à, anh định giờ trò gì đây hả?

Quý Hoàng nghiêm túc nói: “Chỉ một câu thôi, không khó, dạng trắc nghiệm.”

“Ồ?”

Anh quay gót rời đi, đứng ở dãy đầu để coi thi.

Thái Hồng mở tờ giấy ra, trên đó đúng là chỉ có một câu hỏi duy nhất, được viết tay.

“Hà Thái Hồng, cô có yêu Quý Hoàng không? (Xin đánh dấu vào câu trả lời đúng.)

“A: yêu, B: yêu.”

Thái Hồng viết xong đáp án, tiếng chuông báo hết giờ reo lên.

Cô ngồi ở phía sau, nhìn Quý Hoàng đang đi thu bài, từng người, từng người một, cuối cùng anh bước đến trước mặt cô.

“Cô Hà, nộp bài thôi.”

“Đây.” Cô đưa bài thi cho anh, cử chỉ rất hào phóng.

Đọc xong, Quý Hoàng khẽ mỉm cười.

“Woa, thầy Quý, anh cười rồi.” Hai tay Thái Hồng chống cằm, mắt chớp chớp nhìn anh.

Đâu chỉ có cười, dáng vẻ Quý Hoàng còn có chút lúng túng, ngượng ngùng.

“Uhm, trả lời rất hay. Thực ra thì... đánh dấu vào một câu trả lời là đủ rồi.” Sau đó, anh khẽ vỗ vỗ vào đầu cô, nói: “Đi, đến nhà hàng, anh mời em ăn cơm.”

Trên đường đi, Thái Hồng nói: “Không cần đến nhà hàng đâu, đến căng tin là được rồi. Cả tuần nay có nhân viên của sở vệ sinh đến kiểm tra nên bên căng tin nấu thức ăn phải nói là ngon tuyệt!”

Quý Hoàng không đáp, mà dẫn cô lên thẳng tầng hai.

Sau khi ngồi xuống, anh nói: “Muốn ăn gì, em cứ gọi.”

Thái Hồng thăm khen, anh chàng này nghèo thì nghèo thật nhưng cũng phong độ đấy chứ! Cô không giả vờ khách sáo nữa, cầm thực đơn lật ra xem, nói: “Em ăn chay, vì đạo này đang ăn kiêng. Anh thấy gói mướp đắng thế nào? Thế thì gói mướp đắng, thịt xào rau cần, canh mướp, thế thì hai người ăn là đủ rồi.” Cô thăm nghĩ, tổng cộng chắc chưa đến hai mươi đồng đâu nhỉ?

Quý Hoàng khẽ cau mày nhìn cô, không nói câu nào. Hồi lâu sau mới cất tiếng: “Chỉ đơn giản thế này thôi? Không phải em định tiết kiệm tiền cho anh đấy chứ?”

Ôi trời! Có lẽ cô đã làm bộ làm tịch hơi thái quá khiến anh nghi ngờ rồi chẳng? Thái Hồng vội giải thích: “Không phải, không phải! Mấy hôm nay em thường phải đi ăn tiệc, anh cũng thấy rồi đó, ăn nhiều nên ngấy quá, nên em muốn ăn gì đó thanh đạm một chút. Mướp và mướp đắng đều là thức mà em thích.”

Anh quan sát nét mặt của cô, xác định những lời cô nói là thật mới gật đầu: “Cũng được, em thích là được rồi.”

Chẳng mấy chốc các món ăn được mang lên, hai người từ từ dùng cơm.

“Quý Hoàng, anh mới đến trường này, nên chắc không rành mấy chuyện chính trị trong khoa lắm nhỉ?” Thái Hồng hỏi.

“Không.”

“Trong khoa chúng ta có hai bè phái lớn, một nhóm đứng đầu là bí thư Trần Nhuệ Phong, với phó bí thư Triệu Thiết Thành là phụ tá, gọi là “nhóm Phong”. Còn một nhóm khác, được dẫn đầu bởi giáo sư Ngô Mỹ Điệp, gọi là “nhóm Điệp”. Nhóm Phong đại diện cho những người có thực lực trong giới học thuật, nắm giữ các chức danh, nhóm Điệp thì có trong tay các mối quan hệ, người chống lưng đằng sau là hiệu trưởng Tôn, nắm giữ nguồn phúc lợi của mọi người. Chẳng hạn như tòa nhà khang trang của khoa chúng ta bây giờ là do người của nhóm Điệp đi xin tài trợ. Trong trường nếu muốn tổ chức các hoạt động lớn hay xin tài trợ nguồn ngân sách lớn, nếu không có nhóm Điệp ra mặt thì hầu hết không thể thành công được. Anh mới chân ướt chân ráo vào làm, còn lạ nước lạ cái, tuyệt đối đừng có trêu “ong” ghẹo “bướm” đấy nhé!”

“Ồ”

Thấy anh không mấy mạnh mẽ, Thái Hồng nói tiếp: “Nói như thế có lẽ đơn giản quá nên anh không hiểu, để em nói kỹ hơn cho anh nghe. Cô Quan vốn không thuộc bè phái nào hết, nhưng bởi vì cô bên nghiên cứu học thuật nên tất nhiên thân thiết với nhóm Phong hơn. Sau này xảy ra chuyện của Hạ Tiểu Cương, Ngô Mỹ Điệp lại thêm dầu vào lửa, làm chuyện âm ỉ lên, khiến cô bị mất tư cách hướng dẫn tiến sĩ. Con giun xéo lắm cũng oằn, thế là cô Quan cũng trở thành người của nhóm Phong luôn.”

“Ồ.”

“Năm nay Trần Nhuệ Phong lại mời anh và em về, một người chính là sư đệ của cô Quan, một người là học trò cũ của cô, chính là nhằm mục đích tăng thêm sức mạnh về nhân lực trên cán cân quyền lực của nhóm Phong. Vậy nên chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể trở thành người của nhóm Phong thôi.”

“Ồ.” Quý Hoàng vẫn cặm cụi ăn cơm, không có ý kiến.

Thái Hồng ngượng ngùng nói: “Có lẽ anh không thích mấy đề tài chính trị này, chỉ là em lo anh không cẩn thận bị cuốn vào đó, trở thành vật hy sinh cho bọn họ mà thôi.”

Quý Hoàng bỗng ngừng đầu lên, nhìn cô một lượt rồi nói: “Anh hỏi em một câu nhé, đối với em thì chính trị là gì?”

Thái Hồng chẳng buồn suy nghĩ, lập tức trả lời: “Quyền lực và kiểm soát.”

Quý Hoàng lắc đầu: “Anh không nghĩ như thế.”

“Vậy anh nghĩ thế nào?”

“Bản chất của chính trị là công việc quản lý quần chúng. Những điều em vừa nói ban nãy không phải chính trị, mà là âm mưu.” Anh lạnh nhạt nói. “Người làm nghiên cứu thì cứ chuyên tâm vào học vấn là được rồi.”

Trong phút chốc, Thái Hồng im lặng, mặt mày nóng ran. Cô liếc nhìn Quý Hoàng một cái, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng và kiên định của anh, khiến cô như muốn run bần bật.

“Đừng nhìn em như thế!” Cô khẽ cắn môi. “Em chỉ hy vọng anh được an toàn ở nơi này, nếu có chuyện gì xảy ra cũng có thể bình an rút lui.”

Mặt anh vẫn lạnh tanh: “Sao? Em không có lòng tin vào anh đến thế cơ à?”

“Em... em không phải...” Không ngờ bị anh vặn lại như thế, trong cơn sửng sốt, Thái Hồng nhất thời cứng họng.

“Hay là em cảm thấy một thằng dân quê như anh không rành sự đời, nên cần em dạy bảo?”

“Không! Không! Anh đừng hiểu lầm mà... Em không có ý đó.”

Gương mặt lạnh lùng, hung dữ của anh khiến người ta phát sợ, Thái Hồng chỉ muốn mắng cho một trận. Thấy anh là người mới nên tôi mới nói cho anh biết, người khác tôi còn chẳng thèm đoái hoài ấy chứ! Quý Hoàng anh là gì mà lại có thái độ này với tôi chứ? Đây chẳng phải là làm ơn mắc oán rồi sao?

Bầu không khí giữa hai người bỗng trở nên căng thẳng. Một lúc sau, sắc mặt Quý Hoàng mới dịu xuống, anh chỉ tay vào chiếc bát trước mặt cô, khẽ nói: “Nếu em còn không uống, canh mướp sẽ nguội mất đấy.”

“Em không muốn uống, anh uống một mình đi.” Thái Hồng đổi.

“Em nói em thích ăn mướp...”

“Em thấy hơi khó chịu, em về trước đây.” Cô đứng phắt dậy.

Anh kéo tay cô lại: “Em giận rồi à?”

“Đúng đấy. Cảm ơn anh đã mời cơm. Tạm biệt!” Thái Hồng ném khăn ăn xuống bàn, quay gót bỏ đi.

Vừa đi cô vừa nghĩ, mẹ à, mẹ nói chẳng sai chút nào, gã Quý Hoàng này đúng là chẳng nên yêu mà!

Chương 23

Thái Hồng tức giận đùng đùng bước ra ngoài khuôn viên trường, đi động bồng đồ chuông. Là một số lạ, cô do dự không biết nên bắt máy hay không, nhưng chuông điện thoại reo không ngừng, cô đành nhấn nút nghe.

“Hi, Thái Hồng...” Giọng nói nghe rất quen, ngữ khí cũng rất thân mật nhưng Thái Hồng nghĩ nát óc cũng không tài nào nhớ ra được người đó là ai.

Cuối cùng cô đành hỏi: “Xin lỗi, sóng điện thoại không tốt lắm, xin hỏi cô là ai?”

“Không phải chứ? Đến giọng nói của mình mà cậu cũng không nhận ra ư? Cậu là bạn thân nhất của mình đấy à!” Đầu dây kia bắt đầu quở trách.

Bạn thân nhất của Thái Hồng là Hàn Thanh, mà người này chắc chắn không phải Hàn Thanh rồi.

Thoáng ngẩn ra, rồi Thái Hồng há hốc miệng: “Cậu là... Lợi Lợi?”

“Cuối cùng cậu cũng nhận ra rồi, nếu cậu mà không nói được tên mình, mình sẽ đau lòng lắm đấy.” Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười giòn tan.

Thật xúi quẩy, đến chẳng đúng lúc tạo nào. Thái Hồng cố kiên trì, hỏi: “Lợi Lợi, tìm mình có chuyện gì không?”

“Cậu đang ở trường à?”

“Ừ, mới coi thi xong...”

“Đại tài nữ ới, nghỉ ngơi chút đi, mình mời cậu uống cà phê.” Quách Lợi Lợi cướp lời cô. “Vừa khéo hôm nay mình có chút việc ở gần trường, nhân tiện qua thăm cậu luôn.”

“Ôi trời, hôm nay mình không rảnh rồi lắm...”

“Ra trước cổng trường đợi mình nhé, mình đến đón cậu ngay.” Không để cô kịp từ chối, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Mỗi lần Thái Hồng gặp Lợi Lợi, trong đầu lại bắt gặp xuất hiện triệu chứng của “hội chứng bạn – thù”, thần kinh trở nên căng thẳng, tim đập nhanh, nghĩ một đằng nói một nẻo, sống lưng toát mồ hôi lạnh, đầu óc luôn phải cảnh giác... Vì cô chưa bao giờ là đối thủ của Lợi Lợi.

Thái Hồng từng rất thích Lợi Lợi, thích tính cách hoạt bát và sự khéo léo trong giao tiếp của cô, thích sự hài hước, dí dỏm của cô, thích tiếng guitar cô đàn, bài ca cô hát và cả điệu rock cô nhảy... Giữa sự yêu mến là một chút gì đó của sự sùng bái cá nhân, bởi trong những năm tháng học đại học, Lợi Lợi tỏa sáng rực rỡ như mặt trời trên cao. Phẩm chất, tài năng, thành tích học tập hay thể thao đều xuất sắc, là hoa khôi của trường, là đề tài trung tâm của những cuộc bàn tán, đồn thổi của các ông chín bà tám. Tóm lại, mỗi cô gái đều ôm ấp hy vọng mình có thể tỏa sáng như cô ấy. Thái Hồng và Lợi Lợi từng gắn bó khăng khít đến mức có thể cùng ăn chung một xiên thịt dê, tối cùng đắp chung một chiếc chăn nằm tán gẫu với nhau. Hai người từng có quãng thời gian rất vui vẻ bên nhau.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, dần dần, giữa hai người bắt đầu nảy sinh những chuyện không vui. Lợi Lợi không thích ai thì cũng không cho phép Thái Hồng qua lại với người đó, bắt cô phải đứng chung chiến tuyến, có chung một mối thù với mình. Điều này khiến Thái Hồng rất khó xử, nhiều lần bị Lợi Lợi trách hỏi về lòng trung thành trong tình bạn. Trong số những người hai người cùng quen biết, người Lợi Lợi ghét nhất chính là Hàn Thanh, nói rằng Hàn Thanh bề ngoài nhã nhặn, dịu dàng, đoan trang, không thích nói xấu người khác sau lưng nhưng thực ra tâm kế khó lường, là kẻ đạo đức giả, chỉ vờ tỏ vẻ khuê nữ, thánh thiện, thân thiện, gần gũi... chẳng qua chỉ là để giành lấy thiện cảm của người khác.

Về chuyện này, Thái Hồng cảm thấy rất buồn cười, mà cũng cảm thấy rất kỳ quặc. Theo như cô biết thì Hàn Thanh chưa từng đắc tội với Lợi Lợi, cô chỉ nổi tiếng là cô gái hiền lành, có duyên với mọi người mà thôi, những ai quen biết đều yêu mến cô. Đương nhiên Hàn Thanh cũng giống như Thái Hồng, đều là những sinh viên ưu tú của khoa. Bản thân Thái Hồng còn học lệch, chỉ học tốt những môn mình thích, còn Hàn Thanh thì chăm chỉ học hành, cho dù là những môn người khác không thích và cảm thấy khó nhằn như Tư tưởng Marx – Lenin, Toán cao cấp, Anh văn... thì thành tích của cô vẫn đứng nhất. Chẳng lẽ Lợi Lợi ghen tỵ với thành tích học tập của cô ấy? Thứ nhất, hai người không cùng chuyên ngành, thứ hai, ở đại học, kết quả học tập tốt hay xấu cũng chẳng mấy quan trọng, nhất là với những người không có chí tiến thủ, chỉ cần đủ điểm để qua là được rồi. Ngoài điều này ra thì những vấn đề khác như ngoại hình, danh thế, gia thế... Hàn Thanh đều không sánh được với Lợi Lợi. Cho nên Thái Hồng nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Lợi Lợi lại căm ghét Hàn Thanh đến vậy? Hỏi Lợi Lợi, cô chỉ nói là do trực giác. Lúc mới đầu, Thái Hồng còn nói đỡ cho Hàn Thanh nhưng không có tác dụng, cô đành giữ thái độ im lặng về những chuyện liên quan đến Hàn Thanh.

Có một lần, Thái Hồng và Hàn Thanh cùng đến căng tin ăn cơm, đột nhiên Hàn Thanh nói: “Thái Hồng, con người Lợi Lợi, tốt nhất cậu nên cẩn thận chút.”

Thái Hồng là người rất dễ cảm thông và cũng rất dễ tha thứ, chứ không yêu ghét phân minh như Lý Minh Châu. Cô luôn cảm thấy có lỗi và áy náy về việc coi Lợi Lợi là “bạn – thù”. Sau chuyện của Ngụy Triết, Lợi Lợi không ngừng bày tỏ sự ăn năn với cô. Thái Hồng cảm thấy ai cũng có những lúc bồng bột, phải trả giá thì mới có thể trưởng thành được, vì vậy không thể suốt ngày chăm chăm vào lỗi lầm của người khác mà không tha thứ cho họ. Cô không thể tuyệt giao với Lợi Lợi, từ đó đến giờ vẫn giữ thái độ lưỡng lự, có qua có lại với Lợi Lợi.

Trong giao tiếp, có những chuyện không thể nói thẳng, người khác sẽ hiểu được ẩn ý trong đó, và sẽ dựa theo ẩn ý đó mà hành động. Nhưng Lợi Lợi thì không.

Nếu Lợi Lợi đã muốn thứ gì đó, cô ấy sẽ giành lấy bằng được, sẽ vờ như không hiểu những ẩn ý của bạn. Cho nên khi Thái Hồng trông thấy Lợi Lợi lái chiếc xe thể thao Mercedes-Benz hùng hực khí thế dừng trước mặt mình, cô khẽ cắn môi, không khỏi tức giận.

Hai người đến quán cà phê cách cổng trường không xa. Không đến nỗi quá cao cấp nhưng cũng chẳng phải nơi giáo viên bình thường có thể chi trả được. Thái Hồng đoán ra được dụng ý của Lợi Lợi. Đây là nơi mà hai cô thường đến trước kia, ông chủ quán là họ hàng của Lợi Lợi, không biết vì tình cảm riêng hay để thanh toán một lượt, nói chung, Lợi Lợi dẫn bạn bè đến đây uống cà phê không bao giờ trả tiền. Khi xưa, Lợi Lợi đau khổ vì thất tình, Thái Hồng đã ở bên an ủi cô chính tại nơi này.

“Cậu còn nhớ chỗ ngồi này không? Từ cửa sổ có thể nhìn thấy tòa nhà hành chính và bãi tập ở đằng xa kia... Đúng là lâu quá rồi nhỉ?” Lợi Lợi mân mê chiếc thìa nhỏ màu bạc trong ly cà phê.

Trông Lợi Lợi có vẻ uể oải, phong thái toát ra vẫn đầy kiểu cách của một quý phu nhân. Cô vẫn xinh đẹp như thế, khuôn mặt được trang điểm tinh tế, mọi thứ đều được chăm chút kỹ càng. Dù là quá khứ hay tương lai, cô gái này đều không có gì để tiếc nuối cả.

“Không nhận ra đấy nhé, không ngờ cậu lại thích hồi tưởng chuyện xưa đến thế.” Thái Hồng xỏ xiên cô.

“Sao rồi? Đã quen với công việc làm cô giáo chưa? Bao giờ thì được duyệt cho làm giáo sư?”

“Haizz... Giáo sư? Còn xa lắc xa lơ. Chẳng biết đến năm nào nữa.”

“Đừng nói thế chứ, cậu có tài thế cơ mà. Còn nữa, hiệu trưởng trường rất thân với ông nội mình, nếu cần giúp đỡ hay gặp rắc rối gì, nhớ đến tìm mình, người chị này bất luận thế nào cũng sẽ giúp cậu giải quyết hết.”

“Thật sao?” Thái Hồng thấy hồ thẹn vì những suy nghĩ của mình ban nãy, có lẽ người ta chỉ có ý tốt, hơn nữa còn nói sẽ giúp đỡ mình bất kể lúc nào, sao cứ phải chấp nhặt mấy hiềm khích xưa để tỏ ra xa lạ cơ chứ? Nghĩ thế, ngữ khí của cô dịu hẳn xuống. “Cảm ơn cậu trước nhé!”

“Cảm ơn cái gì? Đã bao lâu rồi không gọi điện cho mình? Muốn giữ khoảng cách với mình hay không thêm đoái hoài đến mình đây hả?”

“Đâu có... Mới đi làm nên cần thời gian thích nghi mà, liên lạc với bạn bè ít hẳn, thực sự xin lỗi cậu.” Thái Hồng cuống quýt xin lỗi. Thực sự... lần gặp mặt trước là khi nào, đã nói với Lợi Lợi những gì... Thái Hồng chẳng còn nhớ nữa.

“Đúng rồi, Thái Hồng, dạo này cậu thường gặp Đông Lâm hả? Sao rồi? Tiến triển đến đâu? Đã định ngày lành tháng tốt để gặp gia đình hai bên chưa?” Cô mỉm cười cầm tay Thái Hồng. “Cậu phải biết rằng, được làm chị em dâu với cậu là điều mình cảm thấy rất may mắn. Sau bao nhiêu năm làm bạn bè, trải qua những thử thách, chỉ có cậu là mình có thể tin tưởng. Mình thích tính tình hiền lành, cương trực, thẳng thắn, có nguyên tắc của cậu... Nếu Đông Lâm mà cưới được cậu thì đúng là phúc ba đời của cậu ta.”

Tuy những lời này không đáng tin nhưng nghe cũng rất bồi tai. Thái Hồng phải thừa nhận rằng, sở dĩ cô luôn không thể tránh mặt cô gái này, ngoài nguyên nhân cô dễ mềm lòng ra, còn có một nguyên nhân quan trọng khác là Lợi Lợi quá khéo ăn khéo nói. Mỗi lần đến nói chuyện làm thân, những lời tăng bốc của cô ấy khiến Thái Hồng cảm thấy sung sướng như được đưa lên mây.

“Xem cậu nói kia, mình với Đông Lâm chỉ là bạn bình thường thôi... có bao giờ tiến triển đến giai đoạn đó đâu.” Thái Hồng cười, nói.

“Thực sự thì con người Đông Lâm chẳng phức tạp gì đâu, tính như trẻ con ấy. Cậu mà lấy cậu ta chắc chắn sẽ không sai đâu!” Lợi Lợi mân mê chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón tay mình, trên mặt thấp thoáng ý cười. “Mấy công ty phần mềm mà cậu ta mở đều là star-up, chẳng thấy cậu ta bỏ tâm sức vào làm, ấy vậy mà được vài năm bán lại cho các công ty lớn kiếm gấp mấy lần số tiền ban đầu. Công ty mà cậu ta đang làm hiện nay đã mở rộng đến mức trở thành quỹ đầu tư lớn nhất nước. Ngoài ra, cậu ta còn có tầm nhìn chiến lược tốt trong đầu tư bất động sản. Chứ chẳng dờ tẻ như anh trai cậu ta, làm cái gì cũng thua lỗ. Trong đợt suy thoái tài chính này, tập đoàn Tô thị bị thiệt hại rất nhiều, ngay cả cha mẹ cậu ta cũng than lên thở xuống, chỉ có tiền của cậu ta là không suy giảm, thậm chí cổ phiếu của công ty còn tăng mạnh. Cậu nói xem, nếu cậu lấy cậu ta thì nửa đời sau còn phải lo gì nữa?”

“Không phải chứ?” Thái Hồng phì cười. “Lợi Lợi, không phải cậu đến đây làm bà mối cho Đông Lâm đấy chứ?”

“Thì đúng rồi chứ còn gì nữa! Cha mẹ cậu ta vì chuyện này mà lo cuống cả lên. Tuổi tác cũng chẳng còn nhỏ gì, hai cụ hy vọng cậu ta mau chóng tìm được một cô bạn gái chính thức. Cậu gặp mẹ chồng mình rồi phải không?”

“Chưa gặp.”

“Bà cụ rất thích cậu đấy. Mình có nhắc đến cậu với bà, nói rằng cậu là bạn thời đại học của Đông Lâm, có tài lại hiền hậu, bà vui lắm đấy. Trường F cũng là trường cũ của bà, đối với những cô gái từng học ở trường F, bà rất có cảm tình.”

Những lời này chỉ nên coi là lời nói gió bay thôi. Lợi Lợi đã từng than trách cha mẹ Đông Lâm thiên vị con thứ, không coi trọng con cả, cũng chẳng mấy yêu mến cô, vô cùng nhạy cảm với lợi ích của gia tộc, cũng chẳng chịu buông tay trao quyền cho con cái... Bản thân Lợi Lợi học kinh tế ra, chắc chắn cũng chẳng phải hạng vừa. Sau khi kết hôn, mẹ chồng nàng dâu lúc nào cũng như nước với lửa, lúc đó Lợi Lợi còn đến chỗ Thái Hồng kể khổ. Sau này có con rồi, thái độ của mẹ chồng cô mới dịu đi phần nào. Mẹ của Đông Lâm là người đứng đầu quản lý việc kinh doanh của tập đoàn, là một nhân vật lợi hại trên thương trường. Năm xưa, Đông Vũ cưới Lợi Lợi, bà không mấy tán đồng, chê gia cảnh nhà cô quá “thanh tao”, muốn Đông Vũ cưới con gái một cửa sếp tổng công ty bất động sản, vì chuyện này mà Lợi Lợi suy nghĩ rất lâu. Thái Hồng cảm thấy mẹ Đông Lâm không thể nào lại khen cô trước mặt cô con dâu mà bà không hài lòng này. Huống chi, trong mắt bà, gia cảnh của Lợi Lợi như thế mà mới chỉ là “thanh tao”, thì Thái Hồng càng chẳng đáng để nhắc tới.

Thái Hồng cười cười: “Không phải chứ?”

“Thái Hồng, trước giờ cậu là người hiểu Đông Lâm nhất, đúng không?” Lợi Lợi nghiêng người về phía cô, giọng điệu càng thêm thiết.

“Cũng thân, có chuyện gì?”

Trông điệu bộ bí mật của Lợi Lợi, cô bắt đầu cảnh giác.

“Ừm... về chuyện của cậu ta...”, Lợi Lợi âm ừ cả buổi, rồi khẽ nói: “Trong đám bạn bè của cậu ta từ trước đến giờ luôn có mấy tin đồn không hay...”

“Hả?”

“Cũng chẳng biết là thật hay giả...”, Lợi Lợi thoáng ngần ngừ, đưa mắt nhìn cô, hy vọng cô có thể tiếp lời.

Thái Hồng đành nói: “Ý cậu muốn nói là về mặt nào?”

“Khuynh hướng giới tính của cậu ta...”

Đôi mày Thái Hồng khẽ cau lại: “Khuynh hướng giới tính?”

Đây là một câu nói đầy ẩn ý...

Trong phút chốc, các nơ ron thần kinh của Thái Hồng lập tức sôi sục lên. Bề ngoài vẫn là vẻ điềm tĩnh, bình thản, nhưng trong lòng thì đã chuyển sang trạng thái nghênh chiến.

“Có một người tên là Tần Vĩ, cậu biết không?” Lợi Lợi hỏi.

“Không biết.”

“Đừng có nói thế chứ, bọn cậu đã từng ăn cơm với nhau rồi mà.”

Chẳng lẽ Đông Lâm đã nói cho Lợi Lợi biết chuyện hôm qua rồi? Không thể nào! Thái Hồng ngẫm

nghĩ, rồi nói: “Đó cũng là lần đầu tiên mình gặp anh ta... Có chuyện gì à?”

“Hắn là “con sâu” nổi tiếng của “nồi canh” quỹ đầu tư Tần thị đấy. Trước kia hắn chơi thân với Đông Lâm, sau này bị ông bố bắt “đi đày” sang Mỹ. Đương nhiên hắn sinh ra ở Mỹ, sau đó mới được đưa về Bắc Kinh, về cơ bản thì hắn không được coi là người Trung Quốc.”

Gương mặt Thái Hồng không chút biểu cảm: “Không hiểu lắm, mà mình cũng chẳng có hứng thú.”

“Mấy năm trước, thỉnh thoảng Tần Vị có về nước, chẳng được mấy ngày lại đi, dù sao thì công việc làm ăn của nhà hắn ở nước ngoài rất nhiều. Nghe nói bây giờ hắn quyết định về nước, mới đặt chân xuống đã đi tìm Đông Lâm, nhà mình rất lo lắng về chuyện này.”

“Lo lắng?” Thái Hồng thấy kỳ lạ. “Có chuyện gì đáng lo lắng đâu?”

“Hai người này á?... Không thể để ở cạnh nhau được, cứ ở bên nhau là y như rằng có chuyện. Bây giờ Tần Vị đầu tư vào Tô thị... Tuy chỉ nói gói gọn trong công ty của Đông Lâm, tiền vốn cũng chẳng nhiều nhưng Đông Vũ vẫn giận sôi máu.”

Thái Hồng càng ngơ ngác: “Có người rút vốn đầu tư chẳng lẽ không tốt sao?”

Lợi Lợi thở dài: “Cậu đúng là đồ ngốc, cái gì cũng không biết. Giữa hai nhà có ân oán sâu nặng lắm, nhưng cậu chỉ cần biết, nhà họ Tần với nhà họ Tô là kẻ thù không đội trời chung. Mỗi thù này được kết oán từ đời trước, thời Cách mạng văn hóa, nhà họ Tần “chơi” nhà họ Tô khiến mấy người phải chết, kể cả ông nội và bác của Đông Lâm cũng phải thất cổ tự vẫn.”

Tuy quen biết Đông Lâm đã lâu nhưng Thái Hồng hiếm khi nào hỏi chuyện nhà anh. Một là bản thân Đông Lâm không bao giờ nhắc đến những chuyện này, hai là nhà họ Tô là danh gia vọng tộc ở vùng này, tất nhiên có nhiều mối quan hệ phức tạp trong giới thương trường lẫn chính trường. Cô không có ý định tìm hiểu để tránh bị hiểu lầm là người có lòng tham.

“Cho nên Đông Lâm với Tần Vị không nên qua lại với nhau?” Thái Hồng hỏi.

“Thứ nhất, gã Tần Vị này... danh tiếng chẳng tốt đẹp gì, thường tụ tập, đàn đúm với những kẻ chẳng ra gì... Thứ hai, Tần gia thấy ngứa mắt chuyện làm ăn của Tô gia, định nhân lúc kinh tế suy thoái thừa nước đục thả câu kiếm một khoản, nhân tiện chìm Tô gia xuống nước. Hừ! Thật là xảo quyệt! Gã Tần Vị đó, đừng có thấy hắn suốt ngày chỉ biết chơi bởi lêu lổng mà nhầm, gã này tốt nghiệp khoa Thương mại, trường Đại học Pennsylvania, là chuyên gia đầu tư mạo hiểm lão luyện. Con cháu nhà họ Tần đông đúc, vốn người lớn trong gia đình cũng chẳng coi trọng hắn, nhưng hắn quá giỏi kiếm tiền, nên cũng chẳng ai dám coi thường hắn cả. Cùng với những vụ đầu tư thành công trong mấy năm nay, hắn càng lúc càng nắm giữ nhiều quỹ đầu tư trong tay. Còn Đông Lâm của chúng ta vốn là dân toán tin, công việc chính là thiết kế phần mềm, nói đến chuyện mưu mô, toan tính, làm sao đọ nổi với Tần Vị chứ? Có khi bị người ta bán đứng mà vẫn còn ở đó đếm tiền giúp người ta nữa ấy.”

Càng nghe, Thái Hồng càng rối tung rối mù: “Thế những điều này với khuynh hướng giới tính của Đông Lâm... có liên quan gì đến nhau?”

Lợi Lợi nhướn miệng cười, nhấp một ngụm cà phê: “Mình cũng đâu có biết, nhưng cậu là bạn thân của Đông Lâm... cậu chắc hẳn biết mà, đúng không?”

Dứt lời, cô đưa mắt nhìn Thái Hồng một cái đầy ẩn ý.

Thái Hồng gật đầu: “Đương nhiên mình biết.”

“Thế... ừm... cậu ta có phải là...”

“Không phải.”

“Cậu chắc chắn?”

“Chắc chắn.”

Lợi Lợi thấp giọng hỏi: “Hai cậu... làm rồi à?”

Thái Hồng nhìn cô, một lát sau gật đầu, mặt nghiêm túc: “Làm rồi.”

Lợi Lợi nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, cố tìm ra một vài manh mối cho thấy đó là lời nói dối, hồi lâu sau mới khẽ cười: “Ha ha... Đã làm rồi thì mau tổ chức đám cưới luôn đi chứ... Xem cậu kia, ban nãy còn tìm đủ lý do để giấu mình nữa chứ!”

“Minh ngượng chứ sao!” Thái Hồng đáp.

“Chẳng trách sao mặt cậu lại đỏ bừng thế kia.” Vừa nói, cô vừa sờ sờ mặt Thái Hồng. “Đúng rồi, hôm ở Tuyết Trúc Trai, cậu gặp Đông Vũ hả?”

Thái Hồng nhìn Lợi Lợi, khẽ hít một hơi, có lẽ đây mới là mục đích thật sự của cô ấy. Cô gật đầu.

“Anh ấy... đi cùng người đàn bà khác đúng không?”

“Ừm... Bên cạnh anh ấy có rất nhiều người, nam có, nữ có, mình không nhìn rõ...”

“Có phải là một cô gái mắt to tròn, đáng người nhỏ nhắn? Thực ra tuổi cô ta chẳng nhỏ chút nào... Tên là Đàm Tiểu Song.”

Thái Hồng bật cười: “Chẳng lẽ cậu có gái gián điệp bên cạnh Đông Vũ ư?”

“Cô ta theo anh ấy cũng lâu rồi, gần đây nghe nói đã có thai rồi.” Mặt Lợi Lợi đành lại. “Con trai mình chỉ mới mấy tuổi mà anh ta đã dám đối xử với mình như thế!”

Thái Hồng thờ dài, không biết phải an ủi cô bạn thế nào, đành nói: “Cậu là người được gã cưới đang hoang, sợ gì cô ta?”

“À yêu tinh đó có ô dù rất lớn, nếu không thì chuyện này mình đã giải quyết xong lâu rồi.”

Thái Hồng tiếp lời: “Có ô dù lớn thế cô ta tìm ai chẳng được, lại tìm người đã có gia đình làm gì? Đây chẳng phải là đi kiếm chuyện sao?”

Quách Lợi Lợi cười nhạt: “Sao cậu biết à tìm đến Đông Vũ? Hai năm nay Đông Vũ đầu tư thất bại, có phần khó ăn nói với bố chồng mình. Ai biết được có phải anh ấy nhắm nhe tiền của nhà cô ta nên cố tình qua mặt chài cô ta không cơ chứ?”

Thái Hồng định nói gì đó nhưng lại thôi. Cô cảm thấy những chuyện Quách Lợi Lợi nói là chuyện thuộc về ân oán của nhà người ta, chẳng liên quan đến cô, không cần phải xen vào.

“Thực sự mình muốn nói con người Đông Vũ quá kiêu ngạo. Dù sao thì Đông Lâm cũng là em trai ruột của anh ấy... nếu gặp khó khăn về vốn, cần người trợ giúp... chẳng lẽ Đông Lâm có thể làm ngơ sao? Hai anh em ruột với nhau, mở miệng nhờ giúp khó khăn vậy sao? Phải đi lừa gạt một à đàn bà khác?”

Thái Hồng nhìn cô với ánh mắt nghi ngại, trong lòng đã rõ được tám, chín phần: “Lợi Lợi, cậu không cần phải nói bóng gió, muốn mình giúp thì cứ nói thẳng ra đi.”

“Tình cảm giữa cậu với Đông Lâm mọi người đều biết rõ”, Lợi Lợi nói. “Gần đây Đông Lâm đầu tư vào một dự án lớn, thiếu một chút vốn. Nghe nói Đông Lâm vừa kiếm được một nguồn đầu tư lớn, trong thời gian ngắn cũng chưa dùng hết. Cậu xem có thể nói một tiếng với Đông Lâm, rút qua một số tiền giúp anh trai cậu ta xoay vòng vốn được không? Phía ông anh cả này ngại mở miệng, chưa chắc đã nhận. Dù lòng mình có nóng như lửa đốt nhưng cũng phải lo cho sĩ diện của anh ấy. Chuyện này... làm em trai chủ động mở miệng vẫn tốt hơn...”

“Chỉ chuyện này thôi á?” Thái Hồng nói. “Chẳng qua chỉ là chuyển lời lại thôi mà. Được, mình sẽ nói giúp cậu.”

“Thế thì nhờ cậu nhé!” Lợi Lợi khẽ đặt tay lên vai cô. “Đợi đến ngày hai cậu tổ chức đám cưới, mình nhất định sẽ gửi lễ hậu hĩnh đến chúc mừng.”

Chương 24

Quay về trường học, Thái Hồng gọi điện cho Đông Lâm, chuyển lời của Lợi Lợi.

“Chết tiệt!” Tô Đông Lâm mắng một câu, thoáng trầm ngâm, rồi nói: “Em đang ở đâu? Ở trường hả?”

“Vâng.”

“Anh đến đón em, có chuyện này muốn nói với em.”

“Hôm nay em không rảnh, phải chăm bài.”

“Em nợ anh chuyện Hàn Thanh.”

Thái Hồng xiu xuống: “Được thôi.”

Từ phòng tư liệu đi ra, cô trông thấy Quý Hoàng đang nói chuyện với một thầy giáo khác ngoài hành lang, nếu muốn xuống lầu cô buộc phải đi qua chỗ anh.

Ánh sáng hắt lên người anh càng làm tôn lên dáng dấp cao ráo, dáng vẻ trầm lặng tựa như ngưng đọng ở giây phút ấy. Ông thầy đứng đối diện không ngừng vung vẩy tay khi nói chuyện, người lắng nghe đầy phần khích, nhưng anh gần như bất động, thì thoảng gật đầu, hoặc chêm vào một câu... Hình như hai người đang nói về Tam Á, thầy giáo đó mới đi du lịch Hải Nam về, khi nói đến những điều thích thú hoặc đặc ý lại vỗ mạnh vào vai Quý Hoàng, anh cũng không để bụng, vẫn lễ phép đứng nghe.

Thái Hồng khẽ chau mày. Chẳng lẽ cô đã phán đoán sai rồi sao? Có lẽ anh không quá ngạo mạn, khó hòa đồng như cô nghĩ? Trải qua bao nhiêu việc, có lẽ anh cũng rất rành rẽ những chuyện đời nhân xử thế?

Cô thờ dài, chẳng buồn chào hỏi lấy một câu, cứ thế lướt qua chỗ anh. Xuống lầu lại bắt đầu oán trách, không ngờ anh dám ngó lơ cô, càng chẳng thèm đuổi theo cô. Haizz! Xem phim truyền hình nhiều quá đúng là không tốt mà!

Cứ thế, cô buồn bực đi ra cổng trường, từ xa đã thấy bóng Tô Đông Lâm đang đứng bên đường đợi cô. Vẫn dáng vẻ cũ, áo khoác dài, kính râm đen, tay cầm chiếc ô trắng, đứng dưới cây ngô đồng phi phèo khói thuốc... Cũng chẳng biết anh đang gặp chuyện phiền não gì mà đôi mày chau lại, từ xa đã có thể trông thấy anh đang nhăn nhó.

Thấy cô đi qua, Đông Lâm ngẩng lên nhìn. Thái Hồng vừa định cất tiếng chào, bỗng có một bàn tay đưa qua siết chặt lấy cô.

“Ồi...”

Là Quý Hoàng. Cô dừng bước, mặt đánh lại.

“Xin lỗi, lúc nãy anh nói hơi nặng lời, hy vọng em không để bụng.” Anh nói.

Anh nói câu xin lỗi nhưng trong ánh mắt lại lẩn nét cười, và có chút lười biếng.

“Em có chút chuyện cần nói với bạn, có gì thì sau này hãy nói.” Cô đánh mặt.

“Người đó chính là bạn em đấy à?” Quý Hoàng ngược mắt, thoáng nhìn sang phía cây ngô đồng bên kia. “Anh cũng quen đấy chứ.”

“Anh ấy có việc tìm em.”

“Được, anh đi cùng em.”

Quý Hoàng nhanh chóng đáp lại. Thái Hồng ngẩn ra nửa buổi trời mới ý thức được câu nói được buột ra từ miệng anh đó.

“Anh đi cùng? Vì sao?”

Anh mấp máy môi, không nghĩ ra lý do gì, nhưng tay vẫn nắm chặt tay cô.

Cuối cùng, Tô Đông Lâm bước qua chào hỏi trước: “Thầy Quý!”

“Chào anh Tô!”

Hai người đàn ông bắt tay nhau.

“Thầy Quý hôm nay rồi rồi, cùng Thái Hồng đi dạo à?” Tô Đông Lâm chìa bao thuốc lá ra, Quý Hoàng đưa tay tỏ ý từ chối.

“Đúng vậy.” Quý Hoàng đáp. “Mới cho sinh viên thi xong, đang định mời Thái Hồng đi ăn cơm. Vừa khéo cậu Tô cũng có mặt ở đây, hay là đi cùng chúng tôi nhé?”

Vừa nghe xong, Thái Hồng suýt lẫn đùng ra ngất xỉu, chỉ muốn cốc một cái thật mạnh vào đầu Quý Hoàng. Thầy Quý ơi! Anh muốn thể hiện phong độ đàn ông cũng được, nhưng sao không biết liệu cơm mà gắp mắm thế? Để mời anh chàng thiếu gia này, hôm qua tôi đã tóe mất hai nghìn tệ đấy! Anh nhiều tiền quá nên muốn đốt chơi cho vui hả?

Đang nghĩ cách từ chối khéo, Đông Lâm đã dụi tắt đầu thuốc, mỉm cười: “Thầy Quý đã khách sáo thế rồi, tôi cung kính không bằng tuân lệnh. À, đúng rồi, tôi còn một người bạn đang đợi ở đằng kia. Thực ra hai người cũng biết đấy, chính là cậu Tần hôm qua.”

Cậu Tần? Vậy là Tần Vị rồi. Thái Hồng đau đầu, nóng ruột đến mức người bứt rứt mãi không thôi. Tuy Đông Lâm hay đùa dai, nhưng chơi với nhau lâu rồi, dù gì Thái Hồng cũng nghĩ ra cách đối phó với anh. Giờ thêm Tần Vị thì khó mà nói chắc được.

Đang nói, Đông Lâm giơ tay chỉ về phía bên kia đường, một chiếc Lincoln đang đậu ở đó: “Chúng tôi có xe, thầy muốn đi đâu ăn cứ nói.”

Quý Hoàng cười nói: “Bạn của cậu cũng là cậu, chúng tôi đều hoan nghênh. Tôi không rành nơi này lắm, cậu có biết quán nào ngon để giới thiệu cho tôi không?”

Dáng vẻ trầm tĩnh của anh khiến Thái Hồng cảm thấy mình như đang chứng kiến cảnh trùm xã hội đen đang giao dịch, mua bán ma túy. Cô vội xen vào: “Món Tây hay món Trung đều ăn chán rồi, lần này đi ăn món gì truyền thống ấy. Mì bò ở phố người Hồi ngon, món xúp thịt cừu cũng khá được, cách đây cũng không xa lắm. Em chọn đi ăn ở phố người Hồi.” Nói rồi cô nhéo mạnh lòng bàn tay Quý Hoàng một cái. Thấy anh không phản ứng gì, cô lại ra hiệu cho Tô Đông Lâm bằng ánh mắt răn đe.

Đông Lâm hiểu ý, liền nói: “Ừm, chúng ta nên nhường cho con gái chọn...”

“Ồ khu này chắc chắn phải có quán ăn ngon hơn đồ ăn ở phố người Hồi chứ nhỉ?” Quý Hoàng nói.
“Phố người Hồi tôi có đến một lần, mùi vị khá được, cũng sạch sẽ, chỉ là xung quanh ồn ào quá.”

Thái Hồng trợn mắt nhìn trời, đang định phản bác lại, Tần Vĩ đã xuống xe từ lúc nào, bước qua chỗ này, nói: “Đến Đồng Tâm Lâu ăn hải sản đi, nhân tiện có thể đánh thêm vài ván bi a luôn.”

Thái Hồng cắt ngang anh: “Ê, chúng ta bàn thêm chút nữa đã...”

“Cứ quyết định vậy đi.” Tần Vĩ ném một cái nhìn độc đoán về phía mọi người, ánh mắt như đang nói, mấy người này, có mỗi chuyện ăn cơm thôi mà cũng bàn bạc cả buổi trời, đúng là nhảm nhí!

Đồng Lâm thích đánh bi a, Thái Hồng đi theo anh có học qua vài lần, nhưng cô không mấy hứng thú, chơi được mấy lần thì bỏ luôn, bây giờ đến chuyện đánh bi nào, thắng được bao nhiêu điểm cô cũng chẳng nhớ gì nữa.

Ăn hải sản, đánh bi a chắc chắn là một ý kiến chẳng hay ho gì. Mỗi lần chơi trò này là Đồng Lâm lại thích cá độ, đã có một lần cô tận mắt chứng kiến anh thua đến mấy chục nghìn tệ.

“Này, Quý Hoàng không biết chơi bi a...” Cô lên tiếng phản đối.

Tần Vĩ khẽ chau mày, mắt nhìn cô, vẻ cười cợt thấp thoáng trên môi: “Chỉ chơi vui thôi mà. Bi a cũng đâu có khó, làm đàn ông ai chẳng biết đánh vài đường... Thầy Quý, thử một lần không?”

“Được thôi, mọi người vui vẻ là được rồi.” Quý Hoàng thân nhiên đáp.

Tần Vĩ tỏ vẻ hài lòng. Anh mặc một chiếc sơ mi trắng, trên ngón áp út đeo một chiếc nhẫn hình thù kỳ dị. Da anh trắng xanh, đánh người mảnh khảnh, toát lên vẻ tao nhã nhưng cũng có nét phốt đời, cao ngạo... Ánh mắt cô bắt gặp trượt xuống nơi cổ áo rộng mở của anh, bất thành linh cô lãnh một cú đánh vào đầu.

“Ồi!”

Định thần lại, cô hấp tấp nói: “Xin lỗi, em có chút chuyện phải nói với thầy Quý. Hai anh lên xe trước đi, bọn em sẽ đến ngay.”

Thái Hồng kéo Quý Hoàng ra một góc, thấp giọng nói: “Này, anh điên à? Sao lại mời cơm hai gã đại thiếu gia kia? Hai người đó chẳng bao giờ thèm nhìn giá khi gọi món đâu, gọi một chai rượu ngoại phải đến một nghìn tệ mà cứ thân nhiên chẳng chớp mắt lấy một cái. Anh ở đó bày vẽ sĩ diện hão gì với hai người đó hả?”

Quý Hoàng thoáng sững người, hỏi lại: “Ý em là... anh rất nghèo, đến nỗi không thể mời cơm họ?”

“Không phải, mà là...”, Thái Hồng sốt ruột nói. “Em sợ anh...”

“Em sợ anh... không có đủ tiền?”

“Cũng không phải...” Thái Hồng trầm nghĩ, tức chết đi được, hải sản đắt thế nào, Tần Vĩ ăn là phải có rượu, chẳng phải em sợ anh không đủ tiền đấy sao?

Quý Hoàng nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, tỏ vẻ không hiểu: “Thế thì em lo lắng cái gì?”

Thái Hồng mấp máy môi định nói gì đó rồi lại thôi.

“Em còn chưa nói cho anh biết, em đã tha thứ cho anh chưa.” Anh khẽ nhéo tai cô, nhẹ nhàng nói.
“Hả? Đã tha thứ chưa?”

Ngón tay anh hơi thô ráp, cọ vào vành tai cô có cảm giác nhồn nhột, cô bỗng bật cười.

“Chưa.” Cô nói thế, nhưng lại bên lên nắm lấy ngón tay anh.

“Anh giúp em chấm bài thi nhé!” Giọng anh trầm ấm và dịu dàng đến kì lạ. “Tất cả những bài thi còn lại của học kỳ này anh sẽ giúp em chấm hết, được chưa nào?”

“Thế thì em... chẳng phải là có thể nghỉ phép rồi sao?”

“Đúng rồi.” Anh nói. “Người đang tức giận, tim mạch không bình thường, cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

“Vậy thì... bài luận đó anh cũng sửa giúp em luôn nhé?” Cô được voi đòi tiên.

“Bài luận đó là chuyện của bản thân em, chúng ta đã nói rõ rồi mà.”

Cô nhìn anh, giận dỗi: “Không sửa bài luận đó thì không tha thứ cho anh.”

“Thế thì đừng tha thứ.”

Cô tức giận đáp: “Này, anh nói lòng nguyên tắc một chút thì chết sao?”

“Đừng lười biếng. Thực ra anh giúp em sửa bài cũng được, nhưng mà, nó không có ích cho em.”

“Thế thì thôi.”

“Thế em chịu tha thứ cho anh chưa?” Anh vẫn không nản lòng, hỏi tiếp.

“...”

“Thái Hồng?”

“...”

“Cô giáo Hà?”

“Tha thứ rồi.”

Mọi người lên xe của Tần Vị, đi thẳng về hướng nhà hàng hải sản Đồng Tâm Lâu ở phía Nam thành phố.

Đây là một địa điểm xa xỉ khác trong thành phố, đặc điểm của nó là ngoài ăn uống ra còn có thể chơi bời. Không ai đến đây mà không trầm trồ về sự sang trọng của nó. Cả quãng đường thấp thỏm không yên, Thái Hồng cảm thấy mình thực sự đã bị tâm hồn thích tính toán của mẹ nhập vào người rồi, lo lắng không biết Quý Hoàng có trả nổi bữa cơm này không... Thực ra lo lắng của cô cũng rất hợp lý. Là một cơ quan nhà nước, trường đại học không như doanh nghiệp nước ngoài, lương của giáo viên chỉ ba cọc ba đồng. Ngoại trừ tính theo số năm trong nghề và giờ giảng dạy có khác biệt, thì chức danh nào có lương bổng gì, tất cả đều có tiêu chuẩn. Cho nên Thái Hồng biết lương của Quý Hoàng dù có cao hơn mình nhưng cũng chẳng nhiều hơn là bao, cùng lắm cũng chỉ vài trăm tệ là cùng. Mà cô biết hoàn cảnh gia đình Quý Hoàng, nếu không phải vì kẹt tiền thì anh đâu cần đi làm thêm nhiều việc vất vả như thế...

Cô không khỏi thán phục trước sự bình tĩnh của Quý Hoàng. Cả quãng đường đi, anh ung dung trò chuyện với Đông Lâm, Tần Vị về những điều tâm đắc của yoga, anh ngồi trên xe của người khác mà thản nhiên, tự tại như đang ngồi trên chính xe của mình. Còn Thái Hồng thì chẳng thể nào bình thản được, cảm

thấy anh như Gia Cát Lượng đang diễn màn “không thành kế” vậy...

Phòng riêng rất rộng, trong đó có một bàn bi a Snooker mới tinh. Còn lâu mới đến giờ ăn tối, mọi người liền gọi một ít trái cây và món khai vị. Tần Vĩ rút ra một cây gậy bi a màu đen, nói: “Còn sớm quá, hay là chơi một lúc rồi hãy ăn?”

Tô Đông Lâm hòa theo: “Thầy Quý, thầy có thích đánh bi a không?”

Thái Hồng lập tức nhảy vào ngăn cản: “Không thích, cũng không biết đánh... Đúng không, Quý Hoàng?”

Quý Hoàng đưa mắt nhìn Thái Hồng, rồi nhìn Tô Đông Lâm, khẽ nhấp một ngụm rượu: “Không hay chơi lắm, nhưng có biết chút ít.”

“Thầy Quý khiêm tốn rồi”, đôi mắt Tần Vĩ hơi nheo lại. “Thế thì cùng chơi vài ván đi, thầy muốn chơi với tôi trước? Hay là với Đông Lâm?”

Thái Hồng thầm “hừ” một tiếng khinh miệt. Chẳng biết anh chàng Tần Vĩ này học ở đâu ra kiểu tỏ vẻ bí ẩn khi nói chuyện như vậy, cứ như đang đàm phán, như có ý đồ gì đó sau lời nói của anh ta...

“Hai người chơi trước đi”, Quý Hoàng đưa tay làm cử chỉ mời. “Lâu lắm rồi tôi không chơi lại, tôi quan sát một chút đã.”

Tần Vĩ móc ví tiền ra, ném vào tay Thái Hồng: “Phiền cô giữ giúp tôi một lát.”

Thái Hồng buồn bực: “Anh đưa tôi ví tiền để làm gì?”

Vừa dứt lời, Tô Đông Lâm cũng cầm ví tiền của mình đưa cho cô: “Em làm trọng tài. Ai thua thì em lấy hết số tiền mặt có trong ví của người đó, rồi nhét vào ví của người kia.”

“Đang yên đang yên lại bày cái trò này!” Quả nhiên lại độ bi a nữa. Thái Hồng chẳng biết nói sao: “Tình bạn là chính, thi đấu là phụ, không được sao?”

“Đều là người quen cả, không sao đâu.”

Thái Hồng thờ dãi, nhìn Quý Hoàng với ánh mắt tuyệt vọng, thầm nghĩ, anh bạn của tôi ơi, hôm nay anh bạn chết chắc rồi! Ngẫm nghĩ lại cô lại thấy may mắn, ít ra Đông Lâm đứng về phía cô, nếu anh dám làm Quý Hoàng bẽ mặt, xem sau này cô sẽ trừng trị anh thế nào? Huống chi Minh Châu đại nhân đã sớm dạy rằng, trò chơi của đàn ông đàn bà không hiểu, cứ để bọn họ chơi, bọn họ tự giải quyết được, con chỉ cần đứng ngoài quan sát mà thôi.

Thế là, cô cầm đĩa trái cây qua, từ tốn dùng đĩa đưa lên miệng ăn.

Sau khi tung đồng xu, Tần Vĩ cầm gậy, một tiếng “bốp” vang lên, viên bi đỏ lăn tròn, ván đánh đã bắt đầu.

Quý Hoàng cầm ly rượu, đứng bên cạnh xem ván đấu với Thái Hồng.

“Anh học đánh bi a từ lúc nào thế?” Thái Hồng huých huých vào cánh tay anh. “Trước giờ em luôn nghĩ đánh bi a là trò chơi yêu thích của đám choai choai lưu manh đầu đường xó chợ thôi chứ.”

“Hồi học đại học anh từng đi làm thêm ở một tiệm bi a, khi rảnh rỗi có xem người ta đánh, nên cũng học lỏm được chút ít, có thể coi nó là thú tiêu khiển duy nhất trong cuộc đời sinh viên gian khổ của anh.”

Thái Hồng cười tủm tỉm, trầm nghĩ, nếu câu nói ban nãy được đăng trên mục tin tức, thì thêm câu tiêu đề như thế này là hợp nhất: “Cuộc đời Quý Hoàng phong phú bởi làm thêm.”

“Thế thì...”, cô nói. “Ngoài cái này ra anh còn sở thích nào khác không?”

“Đọc sách có tính không?”

“Tính. Ngoài đọc sách còn gì nữa?”

“Chạy bộ, đạp xe, trồng hoa và cây... Biết vẽ nguệch ngoạc truyện tranh trình độ sơ cấp.”

“Mấy cái này thôi?”

“Còn nữa... Nhật đá”, anh nói. “Anh từng nhật được hóa thạch.”

“Thật sao?”

“Em cũng thích đá lắm, em đã thu thập được rất nhiều đá vũ hoa đấy nhé!”

“Anh còn thích thiên văn, thích ngắm nhìn những vì sao trên bầu trời.”

“Em cũng vậy, em đặt mua báo Những người yêu thích thiên văn suốt bao nhiêu năm rồi ấy chứ!”

“Còn có Niên lịch phổ cập thiên văn.” Anh dịu dàng nói tiếp. “Nói thế thì... chúng ta có rất nhiều sở thích giống nhau đấy chứ?”

Thái Hồng gật đầu thật mạnh: “Thêm cả Sherlock Holmes nữa!”

“Đúng rồi.”

“Tiền lương của chúng ta cũng xấp xỉ nhau.”

“Em xem, đến thu nhập cũng xứng đôi vừa lứa thế này...”

“Đúng là hợp quá đi mất!”

Thái Hồng trầm nghĩ, hỏi tiếp: “Quý Hoàng này! Thế anh có đồng tình với chủ nghĩa nữ quyền không?”

“Có.”

“Anh đã đọc qua Beauvoir chưa?”

“Những quyển sách có thể tìm được của bà ấy anh đều đã đọc.”

“Vậy anh... có tin vào “bad faith” không?”

Anh lắc đầu: “Còn em?”

“Quý Hoàng, quả nhân có bệnh.” Thái Hồng đột nhiên thở dài thườn thượt.

“Em... háo sắc?”

“Không.” Cô cười khỏ. “Em sợ mẹ em.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô: “Vì sao? Bác gái khó tính lắm à?”

“Không phải...”, cô đau đầu nhìn anh, như muốn chìm ngập trong ánh mắt dịu dàng tựa nước hồ thu của anh, hai má bắt giác nóng bừng, tim đập rộn ràng.

Bình tĩnh, bình tĩnh... Cô thâm nhủ, rồi uống một ngụm rượu lớn như để khóa lấp cảm giác của mình.

Có thể Quý Hoàng không cao bằng Đông Lâm, không điển trai bằng Tần Vĩ, nhưng trông anh ưa nhìn hơn hẳn hai người. Anh như một viên kim cương chịu được sự quan sát ở cự ly gần, chịu được sự cắt mài trên mọi góc cạnh, cũng chịu được sự chiếu rọi ở bất kỳ góc độ nào, đến cả dáng lưng anh cũng đẹp đến thế kia... Hơn nữa, ánh mắt anh rất trong, sáng ngời nhưng pha lẫn nét thanh lạnh tựa như bóng núi xa xăm.

Trên người anh có khí chất khó gọi tên, vẫn luôn ẩn hiện xung quanh khiến cô động lòng, cảm mến từ lúc nào không hay...

Thái Hồng dịu dàng cười, nói: “Quý Hoàng, anh chính là vật chất đen nhì?”

Nghe nói vật chất đen là loại vật chất đại diện cho hơn chín mươi phần trăm các vật chất và năng lượng có trong vũ trụ, nhưng bạn không thể quan sát được nó, chỉ có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, bởi vì nó có thể quấy nhiễu sóng ánh sáng và lực hút từ tính cầu phát ra.

“Không phải chứ?” Anh nói. “Chẳng lẽ sự tồn tại của anh quấy nhiễu em sao?”

“Không phải mà...”

Tô Đông Lâm bước đến gần: “Ván này bọn anh đánh xong rồi.”

“Ồ!” Thái Hồng định thần lại. “Nhanh thế sao? Ai thắng rồi?”

“A Vĩ.”

Cô mở ví tiền của Đông Lâm ra, rút cả một xấp tiền mặt rồi nhét vào ví của Tần Vĩ.

“Đến phiên thầy rồi kia, thầy Quý.”

“Được.”

Không ngờ anh cũng móc ví tiền của mình ra, đặt vào tay Thái Hồng.

Thái Hồng trở mặt, sừng sốt đến nỗi như thấy con người rơi ra ngoài: “Anh... anh cũng cá độ á?”, nhưng cô chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của anh, Quý Hoàng đã quay người đi lấy gậy bi a rồi.

Hóa ra... đàn ông dễ bị khiêu khích thế sao? Thái Hồng tự an ủi mình, may mà Quý Hoàng không có nhiều tiền, nếu thắng thì lời to, còn thua thì cũng chẳng chịu thiệt mấy.

Trong phòng phảng phất một mùi hương, có lẽ là mùi nước hoa của Tần Vĩ. Hai tay Thái Hồng cầm hai chiếc ví, hình ảnh này trông hài hước mà cũng thật mỉa mai. Không hiểu vì sao, cô căng thẳng đến mức toàn thân đầm mồ hôi. Chiếc ví của Quý Hoàng rất đối bình thường, ít nhất không phải bằng da thật, chiếc ví rất cũ, kiểu dáng bình thường, hình như anh đã dùng nó lâu lắm rồi. Thái Hồng muốn mở ví của anh ra xem bên trong có những gì nhưng cô lập tức kiềm chế sự mong muốn đó lại.

Đột nhiên cô nhớ ra một chuyện, Quý Hoàng có đến ba công việc, dạy học, dạy yoga, đầu bếp. Như thế, tính ra thì thu nhập của anh cũng chẳng phải vừa, ít nhất cũng gấp ba lần của cô. Nhưng, dù thu nhập

có là bao nhiêu đi nữa thì cũng chỉ là dân làm công ăn lương, với gia cảnh của Quý Hoàng, việc độ bi a với hai anh chàng thiếu gia kia quả thực tiền cược chênh lệch quá.

Không biết khi bị rơi vào tình huống bối rối, khó xử, đáng về anh sẽ như thế nào nhỉ? Bỗng nhiên cô rất muốn được thấy cảnh ấy... Tuy ý nghĩ như thế không được tử tế cho lắm, nhưng bây giờ biết còn tốt hơn là về sau mới biết.

Sau khi tung đồng xu, vẫn là Tần Vị bắt đầu đánh trước. Chỉ thấy anh nhẹ nhàng thọc gậy, viên bi trắng lao đi, bi đỏ lăn tròn.

Trên bàn vang lên tiếng lách cách của những viên bi va chạm nhau.

Gậy đầu tiên của Quý Hoàng kích trúng một viên bi đỏ, viên bi lăn về hướng lỗ bi, nhưng lại xệt qua, cách lỗ chỉ một centimet.

Tần Vị khẽ cười: “Chắc là thầy Quý lâu lắm rồi không chơi trò này đúng không?”

“Ừ, cũng mấy năm rồi.” Quý Hoàng lấy học phần xoa đều đầu gậy. “Khi đó không có bàn bi a cao cấp thế này, lớp nhưng cũng chẳng dày được như thế, còn chưa quen lắm để kiểm soát lực đánh.”

“Đánh thêm mấy cơ nữa là ổn thôi.” Tần Vị nói. “Có thể thấy thầy rất có kinh nghiệm.”

Vừa dứt lời, một tiếng “cách” vang lên, một viên bi đỏ rơi xuống lỗ. Tiếp đó Tần Vị lại kích trúng một bi xanh và một bi đỏ khác. Bi trắng lăn trên bàn, sau cùng dừng lại ở một vị trí bất lợi, ý định của anh là kích trúng một viên bi hồng nhưng không thành công.

Đến lượt Quý Hoàng, lần này vận may của anh rất tốt. Trước tiên, một bi đỏ rơi xuống lỗ, tiếp sau đánh trúng một viên bi đen. Sau đó, một cú đánh tuyệt đẹp, bi trắng lại kích trúng bi đỏ rồi lăn về vị trí có lợi. Anh lại đánh trúng bi đen rơi xuống lỗ, điểm số tăng vùn vụt.

“Ha...”, Tô Đông Lâm hớn hờ. “Thầy Quý lợi hại quá! Hôm nay A Vị gặp phải đối thủ rồi!”

Sau đó, suốt mười phút, Quý Hoàng liên tiếp đánh bi đen rơi xuống lỗ, Tần Vị không có cơ hội cầm gậy đánh.

Đợi đến lượt mình, Tần Vị bắt buộc phải đánh trúng một bi đỏ trước, nhưng nhận ra Quý Hoàng đã đánh bi trắng vào thế bi tuyệt đối, không thể kích trúng được bi đỏ. Tần Vị phát một gậy mạnh, đánh một cú effe, tuy không trúng bi đỏ nhưng lại đưa bi trắng vào vị trí càng khuất hơn nữa.

Thái Hồng không có hứng thú với bi a, nhưng đáng về cầm gậy của Quý Hoàng, người cúi xuống, hai mắt nheo lại, chăm chú nhìn vào mục tiêu, cô cảm thấy thật tao nhã, thật gợi cảm biết bao! Nhắm mắt lại, cô tưởng tượng mình biến thành một viên bi hồng, bị anh phát gậy đánh trúng, rơi xuống lỗ...

Một tiếng “cách” vang lên, cũng là một cú effe, Quý Hoàng đánh trúng viên bi đỏ một cách chính xác.

Đông Lâm không khỏi cảm thấy thán phục: “Thầy Quý, kỹ thuật của thầy học từ đâu ra thế?”

“Hồi học đại học tôi từng đi làm thêm ở tiệm bi a.” Quý Hoàng đáp. “Tôi học đánh bi a từ một ông chú, có một thời gian tôi rất thích chơi.”

Ồ, Thái Hồng bất giác nghĩ, một người bận rộn như Quý Hoàng chắc cũng có quãng thời gian thuộc về chính mình chứ nhỉ? Vô ưu vô lo theo đuổi niềm vui, cũng như cô thời niên thiếu say mê truyện kiếm hiệp vậy, mua hết quyển này đến quyển khác, đọc đến quên ăn quên ngủ. Mẹ cô không cho, cô trốn trong

chăn, dùng đèn pin soi để đọc truyện.

“Cách.” Quý Hoàng lại đánh một bi rơi vào lỗ.

Kể từ giây phút đó, Tần Vĩ không chạm được vào bàn bi a thêm lần nào nữa. Quý Hoàng đánh đâu trúng đó, không cho anh ta cơ hội ra tay.

Người đứng bên cạnh tính điểm hy vọng anh sẽ biết cần đánh trượt vài bi để đối thủ có cơ hội nâng điểm, nhưng Quý Hoàng không phạm phải bất cứ sai lầm nào, dù chỉ một lần. Những cú đánh của anh vừa mạnh lại chính xác, tiếp tục đánh không đến mười phút, dựa vào điểm số, Tần Vĩ không còn khả năng lội ngược dòng nữa.

Anh ta đành chịu thua giữa trận.

“Thêm một ván nữa chứ?” Trên gương mặt thờ ơ của Tần Vĩ lộ ra nét hăm hở, phần khích hiềm thấy.

Thái Hồng và Đông Lâm đưa mắt nhìn nhau.

Nên dừng lại ở đây thôi, Thái Hồng cười, nói: “Chắc đến giờ ăn cơm rồi nhỉ?”

“Còn sớm chán.” Tần Vĩ phớt lờ cô, bắt đầu sắp bi lại.

“Thầy Quý hôm nay không còn việc gì nữa đúng không? Đánh thêm vài ván trước đã, đợi khi nào ăn cơm xong chúng ta sẽ chuyển sang chỗ khác đánh tiếp. Bàn bi a ở đây không tốt, gây cũng tệ, hay là đến nhà tôi đánh nhé?”

Thái Hồng buồn cười, gã Tần Vĩ này y như đứa trẻ vậy, chơi ghiền rồi nên bám riết lấy Quý Hoàng không buông.

“Ừm...” Quý Hoàng thoáng gập người, từ chối khéo: “Buổi tối tôi còn phải đi làm, là ca tối, ăn cơm xong chắc phải đi ngay. Nhưng nếu cậu Tần đang có hứng, bây giờ vẫn còn sớm, tôi chơi với cậu thêm vài ván nữa.”

“Tần Vĩ, anh thua rồi, tất cả tiền của anh giờ là của Quý Hoàng nhé!” Thái Hồng không chút khách khí rút hết tiền mặt của anh ta ra, nhét vào ví của Quý Hoàng.

Bọn họ lại chơi thêm ba ván, Đông Lâm cũng tham gia. Quý Hoàng thắng hai thua một, thắng hết tất cả tiền mặt.

Trận thua duy nhất của anh có phần miễn cưỡng, chắc hẳn Quý Hoàng nhường Đông Lâm. Thái Hồng nhăm tính, tiền Quý Hoàng thắng cược chắc cũng đến bảy, tám nghìn, bữa ăn tối nay dù có hết ba nghìn thì anh vẫn kiếm được bốn, năm nghìn, cô không khỏi mừng thầm thay anh.

Nhưng khi bọn họ gọi món, Quý Hoàng không chút do dự gọi ngay hai chai rượu ngoại rất đắt tiền. Món thì do Tần Vĩ gọi, anh ta bảo từng đến đây ăn hai lần, biết món nào ngon. Thái Hồng vốn cũng chẳng để tâm lắm, nhưng khi cảm thực đơn lên xem, mẹ ơi, đúng là cái nào đắt thì gọi ngay cái đấy, chẳng chùn tay tí nào, tính ra thì... chắc, Quý Hoàng không móc ngược hầu bao ra bù vào đã là may lắm rồi.

Từ khi còn nhỏ, Minh Châu đã dạy Thái Hồng làm thế nào để nhận biết một người đàn ông giữa bàn tiệc. Đạo đức, văn hóa, phong độ và thói quen của một người rất dễ dàng quan sát được trên bàn tiệc, vì đàn ông khi đang thả lỏng, tinh thần thoải mái chính là lúc dễ lộ bản chất thật của họ nhất.

Hôm nay Tần Vĩ mặc bộ com lê màu ngà rất tinh tế, áo sơ mi trắng, ở cổ là một chiếc nơ nhỏ được

thất bởi sợi dây màu xanh thẫm. Nếu là người khác mặc bộ com lê màu này chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho giới thời trang, nhưng khoác lên người Tần Vị thì lại trở thành cá tính và thời thượng. Còn Tô Đông Lâm thì mặc một chiếc áo jacket màu trắng, bên trong là áo ba lỗ trắng, quần jean đen, giày boot, rất trẻ trung. Hai người đi bên cạnh nhau trông thực sự rất giống hai diễn viên Hollywood.

Tần Vị và Đông Lâm ăn uống đến no say, ngay cả món bánh ngọt dùng để tráng miệng mà Thái Hồng chê là béo ngậy cũng không bỏ sót. Ngược lại, Quý Hoàng chỉ ăn một ít salad, trứng cá và thịt cua, còn lại thì hầu như không đụng đũa vào hải sản.

Đến cuối bữa, Thái Hồng không nén được hỏi: “Sao thế, anh không thích ăn hải sản à?”

“Anh thích ăn lắm”, Quý Hoàng đáp. “Nhưng anh bị dị ứng hải sản.”

“Thật sao?” Thái Hồng tò mò. “Cả người sẽ nổi đầy mẩn đỏ hả?”

“Không phải. Cơ thể anh không mấy hấp thụ được chất protein dị thể”, anh nói. “Nó sẽ khiến anh lên cơn hen suyễn.”

“Vậy bây giờ anh có thường xuyên phát bệnh không?”

“Không.”

Không kiềm chế được, cô nhìn anh.

Anh ăn hai, ba miếng rau sống, ngoảnh đầu nhìn cô: “Sao thế? Có chỗ nào không ổn ư?”

Đông Lâm đập tay vào vai Quý Hoàng: “Thầy Quý, thầy đừng bận tâm. Hiếm khi cô Hà lên cơn mê giai một lần...”

Đang nói cười vui vẻ, cửa phòng bỗng bật mở. Thái Hồng ngỡ là nhân viên phục vụ, nhưng không ngờ có đến ba người xông vào phòng.

Dẫn đầu là một người thân hình cao to, ánh mắt lạnh băng, trên người vận bộ com lê màu đen xám, đáng vẻ trông như mới từ bàn đàm phán đi ra. Sau lưng hắn có hai người, thân hình vạm vỡ, vẻ mặt vô cảm.

Đó là anh trai của Đông Lâm, Tô Đông Vũ.

Chương 25

Ai cũng biết Hà Thái Hồng là bạn thân của Tô Đông Lâm, thân đến mức mà người ta tưởng đó là tình bạn của hai tên con trai với nhau. Trong tình bạn, giữa con trai và con gái khác nhau một điểm, khi anh em nói “no”, bạn không truy hỏi thêm, nhưng khi chị em nói “no”, chắc chắn bạn phải truy hỏi tới cùng.

Quan hệ giữa Đông Lâm và Đông Vũ như thế nào, Thái Hồng chưa bao giờ tìm hiểu sâu. Trong những cuộc trò chuyện thường ngày, Đông Lâm rất ít khi nhắc đến Đông Vũ, Thái Hồng cảm thấy tình cảm giữa hai anh em họ chắc hẳn có vấn đề.

Rốt cuộc là vấn đề gì, Thái Hồng không hỏi. Nhưng giờ nhìn ánh mắt của Đông Vũ, rồi lại nhìn sang vẻ mặt của Đông Lâm, vấn đề đó nhất định không đơn giản chút nào.

“Anh”, Đông Lâm đứng dậy. “Tìm em có chuyện gì?”

Đông Vũ không trả lời, sải bước đi thẳng đến trước bàn ăn.

Tần Vị dùng khăn ăn khế lau miệng, đứng dậy: “Hóa ra là đến tìm tôi ư?”

Chiều cao của hai người gần như nhau. Cả hai đứng rất gần, mặt đối mặt, nhướn mày nhìn nhau, chớp mũi gần như muốn đâm thẳng vào mặt đối phương.

“Tần thị đầu tư vào Thái Vũ rốt cuộc là sao hả?” Tô Đông Vũ cất tiếng hỏi.

Tần Vị cười nhạt: “Thái Vũ đâu phải của anh nhỉ? Tôi có tiền, Đông Lâm cần tiền... thì chúng tôi bắt tay thôi.”

Nét mặt Tô Đông Vũ sầm lại, tay phải nắm chặt, giờ ra đe dọa Tần Vị, gằn giọng nói từng chữ, từng chữ một: “Nhà họ Tô chúng tao không cần tiền của mày. Chỉ mới nghĩ đến cái chữ “Tần” thôi là tao đã thấy nhor bản rồi!”

“Thế thì anh nghĩ nhiều rồi đấy”, Tần Vị khế cười. “Đạo này công ty của anh làm ăn thua lỗ, giá cổ phiếu tụt dốc không phanh đúng không? Hội đồng quản trị liệu có tức giận không? Nể mặt Đông Lâm, nếu anh thực sự cần tiền thì tôi cũng chẳng để bụng hiềm khích trước kia mà vui lòng giúp anh một tay...”

Một tiếng “bốp” vang lên, khi câu nói còn chưa dứt, Tô Đông Vũ đã đâm thẳng vào mặt Tần Vị.

Thái Hồng cũng biết sở thích của hai anh em nhà họ Tô. Tô Đông Vũ thích quyền anh, Đông Lâm thích leo núi. Quyền anh thì cụ ông không chấp nhận, leo núi thì cụ bà không đồng ý, nên chẳng ai được đào tạo chuyên sâu. Sau này Đông Vũ đi du học, ra khỏi tầm mắt của cha mình, có lẽ anh ta đã theo học quyền anh rồi.

Cú đâm đó vừa nhanh vừa mạnh. Tần Vị loạng choạng ngã về phía sau, xô vào chiếc bàn khiến bát đĩa rơi loảng xoảng.

Đông Vũ lạnh lùng quát: “Đánh tàn phé nó!”

Khi mọi người còn chưa biết phải phản ứng ra sao, hai gã đi theo Đông Vũ đã xông lên đánh.

Đông Lâm ngênh chiến, lao vào tay đâm chân đá bọn chúng. Lúc này Tần Vị cũng đã định thần trở

lại, tay quơ lấy chai rượu trên bàn ném thẳng về phía Đông Vũ.

Quý Hoàng giơ tay kéo Thái Hồng, hỏi: “Đánh nhau rồi, giờ sao đây? Em muốn anh giúp bên nào?”

“Giúp cái gì mà giúp? Anh không thể đứng ra khuyên can họ sao?”

“Chẳng khuyên được đâu, còn kéo cả tay chân đến nữa, có khi sẽ xảy ra án mạng cũng nên.”

“Có liên quan gì đến anh hả, đừng có mà xen vào! Coi chừng bị thương đấy!” Đang nói chuyện, ở cách đó không xa, Đông Lâm bị ăn một đấm, đau đến mức rên lên thành tiếng. Thái Hồng đẩy đẩy Quý Hoàng: “Hay là anh vào giúp Đông Lâm chút đi, xương sườn anh ấy mới bị thương, còn chưa lành hẳn! Nhớ là đừng có đánh nhau với người ta, kéo người ra ngoài là được rồi.”

Giữa lúc hoảng loạn cô cũng chẳng biết làm thế nào. Hai anh em đánh nhau, mâu thuẫn nội bộ, Đông Lâm không lên tiếng, cô cũng chẳng dám tùy tiện báo cảnh sát.

Quý Hoàng lao vào cuộc chiến, định kéo Đông Lâm ra khỏi hai gã tay chân. Hình như Đông Lâm đã nói gì đó với anh, anh liền buông Đông Lâm ra và nhảy sang giữ lấy Đông Vũ đang ngồi trên thảm vung nắm đấm đánh túi bụi vào Tần Vĩ, rồi kéo anh ta lui về sau, ra đến tận cửa. Đông Vũ đứng bật dậy, vung một cước nhắm thẳng vào ngực của Quý Hoàng.

Thái Hồng giật thót người, tim như muốn rụng ra ngoài, bởi cú đá của Đông Vũ rất dứt khoát, gọn gàng, tuy Quý Hoàng đã nhanh nhẹn lùi về phía sau nhưng cũng không hoàn toàn tránh được.

Thái Hồng gào to: “Dừng lại! Tất cả dừng lại ngay! Nếu không tôi gọi 110 ngay bây giờ đấy!” Cô lấy di động ra nhưng lại phát hiện trong đám đánh nhau ồn ào đó, chẳng có ai chú ý đến cô, cũng chẳng có ai nghe cô nói, tất cả bọn họ lao vào đấm đá nhau, kèm theo đó là tiếng đồ vỡ loảng xoảng của chai rượu, bát đĩa... Mấy phút sau, trên mặt ai nấy đều nhuốm máu. Mặt Tần Vĩ thì bê bết máu me. Hai gã tay chân của Đông Lâm rõ ràng là chiếm thế thượng phong, bọn họ nhắm thẳng vào Tần Vĩ, có lẽ được Đông Vũ dẫn dắt trước nên không chủ động lắm khi đánh nhau với Đông Lâm. Một trong hai người thấy Quý Hoàng đang đánh nhau với Đông Vũ, liền bỏ lại Tần Vĩ, nhảy bổ vào Quý Hoàng.

Phòng này cách âm rất tốt, những người bên ngoài chắc chắn không nghe thấy gì.

Thái Hồng xông ra cửa, định chạy ra ngoài gọi bảo vệ. Đông Vũ đang đứng canh ở bên ngoài đột nhiên huyết sáo ra hiệu với hai gã tay chân. Nhân lúc đó, một gã tung ra một cú đấm, trúng ngay đầu Quý Hoàng, khiến anh ngã lộn ra bất tỉnh. Ba người kéo Quý Hoàng đi ra cửa, vào thang máy, Thái Hồng và Đông Lâm vội đuổi theo, đến đại sảnh thì thấy bọn họ kéo Quý Hoàng vào trong một chiếc minibús, nổ máy rồi lao vút đi.

Chân Thái Hồng mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất. Cô đưa tay túm lấy Đông Lâm, gào lên: “Xe đâu? Xe của anh đâu? Nhanh đuổi theo đưa Quý Hoàng về mau!”

“Anh phải vào tìm Tần Vĩ trước đã.” Đông Lâm nói. “Anh không lái xe, đó là xe Tần Vĩ, chìa khóa trên người cậu ta.”

Hai người chạy như bay về phòng riêng, kéo Tần Vĩ đang nằm dưới đất dậy. Khuôn mặt anh ta chảy đầy máu, một bên mắt bị sưng vù, bộ com lê đẹp đẽ cũng bị máu và rượu nhuộm thành đủ màu.

“Cậu có sao không?” Đông Lâm đỡ anh ta dậy, hỏi.

“...” Cổ họng Tần Vĩ phát ra vài tiếng khàn khàn, có lẽ đau quá nên không trả lời được.

“Mình giúp cậu rửa mặt trước đã.” Đông Lâm thờ dãi.

Thái Hồng vội vàng cản lại: “Không còn thời gian đâu, Quý Hoàng còn ở trong tay bọn họ!”

“Bọn họ sẽ không làm hại Quý Hoàng đâu.” Đông Lâm đưa mắt nhìn cô, vẻ mặt kỳ quái. “Đưa thầy ấy theo có thể vì sợ Tần Vị sẽ trả thù.”

“Thế anh mau gọi điện cho anh trai anh đi, bảo anh ấy thả Quý Hoàng ra. Anh ấy không liên quan đến chuyện này mà!” Thái Hồng đưa di động của mình cho Đông Lâm.

Đông Lâm ngần ngừ một lát.

“Tốt nhất là đi tìm thầy Quý trước đã”, Tần Vị đột ngột lên tiếng. “Lấy xe của mình mà đi.”

Ngoài vết thương trên mặt thì những vết thương khác của Tần Vị không nặng, chắc chỉ bị thương ngoài da. Lúc đầu, Đông Lâm phải dìu anh ta một chút, sau đó anh ta có thể tự đi một mình được.

Hai gã tay chân đó chỉ tỏ vẻ hung hăng, gây ra tiếng động lớn, nhưng thực ra cũng ra tay có chừng mực. Thái Hồng lại nghĩ, Tần Vị chú trọng đến vẻ ngoài, lại thích làm dáng và phô trương thế kia, giờ phải đợi vết thương trên mặt lành hẳn, có khi phải đến mấy tháng đấy nhỉ? Mấy chỗ bị thương không biết có cần phẫu thuật không nữa? Với thể lực của Tần gia và tính cách của Tần Vị, chỉ sợ là bọn họ không để yên đâu nhỉ?

Đông Lâm lái xe, Thái Hồng và Tần Vị cùng ngồi ở ghế sau. Trước khi ra cửa, Thái Hồng tiện tay cầm một lon nước lạnh, đưa cho Tần Vị: “Dùng nó chườm một lát đi, không thì sẽ càng sưng hơn nữa đấy.” Tần Vị nhận lấy chai nước, áp vào mặt mình, đau đến nỗi mặt mày nhăn nhó.

Cả đời anh ta có lẽ rất ít khi rơi vào tình trạng tê thâm như bây giờ nhỉ? Thái Hồng trầm nghĩ, một người luôn kiêu ngạo, lúc nào cũng kén chọn, khó chiều như Tần Vị rốt cuộc cũng có lúc buồn cười thế này cơ đấy!

“Cô cười cái gì?” Tần Vị hỏi.

“Tôi? Tôi có cười sao?” Thái Hồng chỉ tay vào mũi mình. “Anh bị người ta đánh ra nông nỗi này, tôi còn thấy đau lòng thay anh nữa là... Sao lại cười được cơ chứ?”

“Cô đang cười, trong lòng cô đang cười.”

“Đồ điên.”

“Đợi đến lúc cô nhìn thấy thầy Quý yêu dấu của cô bị người ta cắt đứt gân chân xem có còn cười được nữa không?” Tần Vị lạnh lùng hừ một tiếng. “Đó là thủ đoạn mà Tô Đông Vũ thường dùng đấy.”

Thái Hồng đưa tay giật lại lon nước, ném thẳng xuống chân, nhướn mày, nghiêm giọng hỏi: “Ý anh là sao? Há hê lắm sao? Ban nãy nếu không có Quý Hoàng giúp, cái đầu này của anh đã sưng như đầu heo rồi. Đùng có ở đó mà nói luyên thuyên. Đáng kiếp! Cho anh đau chết luôn!”

Tần Vị trừng mắt nhìn cô, rút di động ra, nhấn gọi cho ai đó.

Tô Đông Lâm ngồi ở ghế trước đột nhiên quay người xuống. “A Vị, tắt điện thoại ngay. Cậu đừng có chấp nhặt với anh ấy.”

“Cậu đề cao mình quá rồi.” Mặt Tần Vị thoáng đanh lại. “Mình đúng là đang muốn chấp nhặt với anh

ta đây.”

Xe đột ngột phanh “két”, rẽ vào vệ đường, Tô Đông Lâm nhảy xuống xe, kéo cửa sau ra: “Tắt di động ngay, chuyện này để mình xử lý.”

“Là tôi...”, Tần Vĩ nói, rõ ràng là đã gọi được cho ai đó. “Anh biết Tô Đông Vũ của Tô thị chứ?”

“Tắt máy ngay!” Giọng Đông Lâm từ kiên quyết chuyển thành khế quát.

“Tôi ở đường Trung Sơn...”

Tô Đông Lâm gần từng chữ một: “Tắt máy ngay!”

Thoáng chân chừ một lát, Tần Vĩ khẽ hừ, cúp máy.

Chiếc xe hơi lại chạy tiếp, ba người ngồi trong xe không ai nói tiếng nào.

Một phút trôi qua, chiếc xe bất ngờ tăng tốc, Đông Lâm nói: “Xe của bọn họ ở ngay phía trước.”

Thái Hồng lập tức trở nên căng thẳng: “Anh có thể gọi điện cho anh trai anh được không, bảo anh ấy thả Quý Hoàng ra?”

“Người kia... có phải là Quý Hoàng không?” Đông Lâm chỉ tay về phía một chiếc ghế đá bên cạnh vườn hoa ven phố. Có một người ngồi trên ghế, đầu cúi thấp, người khom khom, không biết là đang làm gì...

Không nhìn rõ mặt của người kia, Thái Hồng cũng không dám khẳng định, nhưng cô nhận ra đôi giày mà anh đang mang: “Đúng là anh ấy, mau dừng xe!”

Ba người xuống xe, hối hả chạy đến chỗ anh. Đến trước mặt Quý Hoàng, thấy hai tay anh chống lên phía trước, hai vai rụt lại, hơi thở dồn dập, hỏn hển... Từ phổi phát ra những tiếng thở khò khè khó khăn.

“Chết rồi, bệnh hen suyễn của anh ấy tái phát rồi.” Thái Hồng nóng ruột, nước mắt chực trào ra, cuống quýt lấy di động ra gọi cấp cứu.

Tô Đông Lâm nói: “Không kịp nữa rồi, hay là chúng ta đưa thầy ấy lên xe, đến bệnh viện!”

Tần Vĩ nói: “Bây giờ không thể làm liều được, chỉ sợ sẽ dẫn đến ngạt thở. Thử tìm trong túi thầy ấy xem có mang thuốc hoặc bình xịt theo không.”

Sắc mặt Quý Hoàng tái nhợt, trán đầm mồ hôi. Thái Hồng tìm khắp các túi nhưng không có gì. Đường sá đông nghịt, chẳng biết đến khi nào xe cấp cứu mới tới nơi, lòng cô nóng như lửa đốt. Đột nhiên cô nhớ ra lúc trước Quý Hoàng có mang theo một chiếc túi nhỏ, bảo rằng có mang cho cô một cuốn sách của Lacan, chỗ ăn cơm đông kê qua lại, Thái Hồng sợ làm mất nên đã nhét chiếc túi đó vào ba lô của mình. Nhớ ra chuyện này, cô liền ba chân bốn cẳng chạy về xe hơi tìm chiếc túi, quả nhiên trong đó có một chai thuốc xịt trị suyễn Bricasol, lướt mắt đọc cách sử dụng, cô đưa chai xịt vào miệng Quý Hoàng, xịt mạnh một hơi.

Một lúc sau, Quý Hoàng dần hồi phục trở lại. Không biết từ khi nào đã có một nhóm người qua đường vây lại xem.

“Có ầu đã hả?” Một cậu chàng hỏi.

Thái Hồng đứng thẳng dậy, thấy Tần Vĩ hay mắt thâm quầng, trên mặt bẻ bết vết máu chưa khô. Tai

của Đông Lâm rách một đường, trên cổ tay, cánh tay cũng đầy máu. So ra thì Quý Hoàng vẫn là người sạch sẽ nhất, chỉ có áo sơ mi bị xé rách, trên mặt cũng có một vết bầm lớn.

Ngồi thêm năm phút, liên tục hít bình thuốc xịt, Quý Hoàng đứng dậy, đi theo Đông Lâm bước vào xe. Hơi thở của anh vẫn còn chút gấp gáp, có lẽ anh đang tức ngực lắm, Thái Hồng vội mở cửa kính xe, để đầu anh tựa lên cửa sổ cho thoáng.

“Thầy ấy ở đâu?” Đông Lâm hỏi. “Giờ đến bệnh viện hay về nhà?”

“Không cần đến bệnh viện đâu.” Quý Hoàng đáp. “Tôi không sao!”

“Thế để tôi đưa thầy về nhà vậy.”

“Nhà anh ấy trên đường Huệ Nam.” Thái Hồng nói.

“Đường Huệ Nam? Con đường đó đang sửa chữa, hay tắc đường lắm.” Đông Lâm đảo vô lăng, chiếc xe rẽ vào một con đường khác. “Nơi này rất gần chỗ anh ở, hay là đến nhà anh nghỉ tạm một lát nhé? Vết thương trên mặt A Vị cũng cần phải nhanh chóng được xử lý.”

Không ai phản đối, chiếc xe đi vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm của một tòa cao ốc. Mọi người đi thang máy lên tầng mười sáu, Đông Lâm mở cửa của một căn hộ. Tính ra thì tình bạn giữa Thái Hồng và Đông Lâm cũng được năm, sáu năm rồi, nhưng Thái Hồng chưa một lần bước chân vào nhà của Đông Lâm. Cô chưa từng đến thăm ngôi nhà tọa lạc ở khu dân cư cũ phía Nam thành phố, vốn là nhà cũ của cha mẹ Đông Lâm, cũng chưa từng bước vào căn hộ chung cư của riêng Đông Lâm ở giữa khu phố sầm uất.

Thời đại học, Đông Lâm cũng ở trong ký túc xá như bao sinh viên khác, anh dường như rất thích môi trường trong ký túc xá. Sau này nghe nói anh thường xuyên dọn nhà, dọn từ căn hộ chung cư này đến căn hộ chung cư khác, tự xưng là dân du mục thành phố. Đông Lâm rất kén chọn nhà ở, không có nơi nào hoàn hảo đến mức anh vẫn thấy thích sau hai năm ở đó cả. Anh hiểu rõ từng nơi ăn chơi giải trí, từng rạp chiếu phim, vũ trường, quán bar, tất cả những nhà hàng và câu lạc bộ cao cấp của thành phố này. Sau giờ làm, anh thường xuyên đi ăn, chơi đến nửa đêm mới về nhà, tận hưởng cuộc sống độc thân vui vẻ. Cho nên dù ai cũng biết Tô nhị thiếu gia lắm tiền nhiều của, nhưng không ai biết rốt cuộc anh có bao nhiêu tiền, chẳng hạn như, anh ở căn nhà như thế nào? Có bao nhiêu chiếc xe? Có bao nhiêu tài khoản? Một năm rốt cuộc kiếm được bao nhiêu tiền? v.v... Tô Đông Lâm rất ít khi để người khác có cơ hội bàn tán về cuộc sống cá nhân của anh.

Tòa cao ốc này chắc hẳn thuộc về khu dân cư cao cấp của thành phố, nhưng căn hộ của Đông Lâm lại không xa hoa như trong trí tưởng tượng của Thái Hồng. Một căn hộ 3LDK rất bình thường, mỗi căn phòng đều rất rộng rãi, nội thất, trang trí rất phá cách. Phòng bếp được thiết kế theo phong cách mở, trên kệ bếp có gắn lớp đá hoa cương sắc màu rực rỡ. Vừa bước vào cửa đã thấy trên tường treo một bức ảnh đen trắng rất to của Marilyn Monroe. Thái Hồng nhận ra rằng, dường như Đông Lâm rất yêu thích Monroe, trong nhà anh treo rất nhiều những bức ảnh chụp trong phim, theo từng thời kỳ của Monroe. Nhìn ánh mắt mê hồn như ảo ảnh thoáng qua của cô minh tinh Hollywood, trong lòng cô bỗng ngạc nhiên, bởi Đông Lâm chưa bao giờ nhắc đến người này với cô.

Người bị bệnh hen suyễn không thể nằm thẳng, Thái Hồng để Quý Hoàng ngồi xuống sofa trong phòng ngủ, bảo anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Anh đã đỡ nhiều rồi”, Quý Hoàng nói.

“Bọn họ... ý em là, bọn người trên xe, không hành hạ anh chứ?” Thái Hồng nhận từ Đông Lâm vài miếng băng keo cá nhân, rồi dùng rượu cồn lau sạch vết thương trên tay anh.

“Không”. Quý Hoàng đáp. “Có lẽ bọn họ thấy anh thở hổn hển không ra hơi, tưởng anh sắp chết đến nơi nên thả anh xuống.”

Thấy Đông Lâm đã rời khỏi, Quý Hoàng lại nói: “Bạn của em chắc là dân làm ăn chân chính đúng không? Tại sao lại chọc phải bọn xã hội đen thế?”

“Làm gì có xã hội đen nào!” Thái Hồng cười khở. “Người đó là Tô Đông Vũ, anh trai của Đông Lâm. Chắc là trước đây có thù hằn với Tần Vị... chuyện trên thương trường, ai nói rõ được chứ?”

“Không ai làm em bị thương chứ?” Anh nhìn cô thật lâu, hỏi.

“Không có.” Thái Hồng thờ dãi. “Hy vọng là tiền anh thắng độ bi a còn trong túi, nếu không thì hôm nay hai chúng ta lỗ chết luôn! Đông Lâm là kẻ chuyên thích gây rắc rối, giờ lại thêm một Tần Vị nữa, trời ạ!”

Quý Hoàng nháy mắt: “Tiền cơm anh đã trả từ lâu rồi.”

“Anh trả rồi?” Thái Hồng suýt không thốt ra được lời nào. “Không phải ăn xong rồi mới trả tiền sao?”

“Anh sợ hai người họ giành với anh, nên trả trước rồi.”

“Hết bao nhiêu tiền?”

“Tất cả số tiền anh thắng được đều trả hết rồi.”

“Sao anh không giữ lại một ít chứ?” Thái Hồng ngăn ra. “Nhà anh cũng có dư giả gì đâu!”

“Đã nói trước là anh mời. Họ đều là bạn bè của em, sao anh có thể lấy tiền của họ cơ chứ?”

“Được rồi.” Thái Hồng cười khở. “Ý của anh em hiểu. Anh ở đây nghỉ chút đi, em đi kiếm chút đồ ăn cho anh, đánh nhau xong nhanh đói lắm.”

“Cảm ơn, một bát canh là được rồi.”

Thái Hồng đi ra phòng khách.

Chỉ một lát, mặt của Tần Vị đã được bôi thuốc xong. Cửa phòng tắm mở rộng, có tiếng nước chảy, Thái Hồng bước vào trong, nhìn thấy Đông Lâm đang rửa vết thương trên cánh tay mình.

“Bọn anh không sao chứ? Có cần đến bệnh viện không?”

“Không cần, chỉ là vết thương ngoài da thôi. Không nghiêm trọng đâu.” Đông Lâm đáp.

Trên tấm gương trong phòng tắm có dán một tấm ảnh. Đó là một cô gái người ngoại quốc xinh đẹp với mái tóc đỏ rực rỡ và vòng một ngoại cỡ. Chẳng lẽ “khẩu vị” của Đông Lâm thay đổi rồi sao? Người đó là bạn gái mới của anh ư?

“Này!” Thái Hồng đưa tay chỉ bức ảnh. “Cô nàng này là ai vậy?”

“Christina Hendrick.”

“Christina?” Thái Hồng tỏ ra như chưa từng nghe nói đến cái tên này.

“Cô ấy được một tạp chí của Mỹ bình chọn là cô gái gợi cảm nhất thế giới.”

“Ồ!”

“Em biết không, mỗi người đàn ông bắt chuyện với cô ấy đều có ý đồ cả. Bọn họ chẳng qua là muốn được nhìn vòng một của cô ấy một lần.”

Thái Hồng trừng mắt nhìn anh: “Anh... quen cô ấy?”

“Không quen.” Đông Lâm đáp. “Anh chỉ là muốn luyện tập một chút thôi.”

“Luyện tập?”

“Hằng ngày, khi đánh răng anh đều giả vờ như đang nói chuyện với cô ấy, hỏi cô ấy ăn cơm chưa? Thích màu gì nhất? Có thể mời cô ấy đi uống cà phê không?...”

“Mục đích của anh là...”

“Anh nhìn chăm chăm vào mặt cô ấy để cô ấy nghĩ rằng anh rất chân thành, thực ra anh chỉ muốn rèn luyện ánh mắt một chút thôi.”

“Rèn luyện ánh mắt của anh?”

“Khi trò chuyện với một người con gái đẹp, anh phải giả vờ như ánh mắt mình đang chăm chú nhìn vào mặt cô ấy, nhưng đồng thời phải có thể liếc thấy vòng một của cô ta.”

“Ồ! Làm được như thế chắc khó lắm nhỉ!”

“Cho nên mới phải tập luyện.”

“Này, ý anh là sao hả?” Thái Hồng vội vàng đưa tay lên che ngực.

“Che gì mà che?” Đông Lâm bật cười. “Nhìn em mà anh còn phải tập luyện sao hả?”

Thái Hồng trợn mắt, nguyền anh một cái rở dài: “Anh có biết hôm nay vì anh mà em đã mất trinh trong lời nói rồi không?”

“Thật sao?” Tô Đông Lâm nói, vẻ gian tà: “Làm sao mà mất trinh?”

“Có một chuyện chưa nói với anh, Quách Lợi Lợi tìm em để dò hỏi một vấn đề của anh.”

“Vấn đề gì?”

“Khuynh hướng giới tính của anh.”

“Cô ấy cảm thấy khuynh hướng giới tính của anh có vấn đề?”

“Đương nhiên không có vấn đề.” Thái Hồng nói. “Nhưng cô ấy truy cùng đuổi tận quá, thậm chí còn hỏi hai chúng ta đã làm... gì đó chưa nữa.”

“Trơ trẽn! Đê tiện!” Đông Lâm hừ một tiếng khinh miệt, thoáng dừng lại rồi hỏi tiếp: “Thế em trả lời thế nào?”

“Em nói hai chúng ta làm rồi.”

“Oái!”

“Anh kêu cái quỷ gì đấy hả?”

“Cô ấy hỏi là em liền trả lời, em là đồ ngốc à?” Tô Đông Lâm giận sôi máu. “Thôi, em đã giúp thì giúp cho trót, để chứng minh giới tính của anh hoàn toàn bình thường, em lấy anh luôn đi.”

“Ê, đừng có “được voi” rồi mà còn đá kích người ta, chính em giúp anh rồi đấy nhé!” Thái Hồng nói. “Anh và một người như em có gì gì đó, so với việc có gì gì đó với người khác có phải an toàn hơn nhiều không? Với cái miệng thích ba hoa chích chòe của Quách Lợi Lợi, chỉ một giây thôi là đã “thối” những lời đó đến tai cha mẹ anh. Được rồi, nói nghe xem nào, rốt cuộc Quách Lợi Lợi đến tìm em làm gì? Giữa anh và Đông Vũ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Đông Lâm cúi đầu ngẫm nghĩ, đáp: “Gần đây Đông Vũ đầu tư không được thuận lợi, lại đúng đợt khủng hoảng tài chính, mấy khoản tiền lớn đều coi như nước chảy trôi sông. Mẹ anh tiếc tiền, cha anh trách anh ấy vô dụng, đã mấy lần nổi cáu với anh ấy, cũng chẳng chịu cho anh ấy tiền để chữa cháy. Đông Vũ lòng nóng như lửa đốt, chỉ còn cách tìm nguồn viện trợ bên ngoài, gần đây nghe nói qua lại rất thân mật với tiểu thư con của một đại gia trong giới bất động sản. Lợi Lợi sợ anh ấy vì tiền mà ly dị cô ấy nên đang chạy vạy khắp nơi để tìm cách cứu vãn. Em phải cẩn thận với cô gái này một chút. Trước khi sinh con trai thì rất bình thường, nhưng sau khi sinh con, hằng ngày bị hoang tưởng, cảm thấy có người muốn tranh giành tài sản với mình. Cha mẹ anh trước giờ có hơi thiên vị, con người anh trai lại nhạy cảm, Lợi Lợi cảm thấy bất mãn với họ... Nói chung là trong nhà loạn cả lên, đến anh cũng chẳng muốn về nữa. Thái Hồng, nhớ là phải tránh xa cô ta ra một chút, à đàn bà này không đơn giản đâu. Anh trai anh muốn “chơi” cô ta chắc chắn không đơn giản. Cô ta đến tìm em, nếu như chứng minh được anh chơi bời trác táng, sẽ nói bóng gió cho cha anh biết, cha anh một khi tức giận, tự nhiên sẽ thay đổi cách nghĩ và để lại tài sản cho con cả. Nếu như chứng minh được rằng anh và em đang hẹn hò, cô ta cũng vui mừng. Một là đối với cô ta, em chỉ là một con ngốc, mọi sự đều dễ giải quyết. Hai là, từ em có thể thám thính được không ít chuyện của anh, đổi lại là người khác thì chẳng dễ dàng được như thế.”

“Em... em sao lại là con ngốc được chứ?” Thái Hồng tức giận nói. “Trình độ học vấn của em cao hơn cô ta nhiều!”

“EQ của em thấp, được chưa nào?”

“Sao EQ của em lại thấp chứ?”

“Ồ ngay bên cạnh có hẳn một quý tộc độc thân em không cần, lại chạy đi tìm một anh thầy giáo đại học đi làm thêm ở khắp nơi...” Tô Đông Lâm cười. “Em đấu với gì mà chẳng được, sao lại cứ khăng khăng thích đối đầu với quy luật xã hội thế hả?”

“Được thôi, em không đấu với quy luật của xã hội, thế này đi...” Cô thoáng nhìn đồng hồ. “Cục Dân chính chắc vẫn còn mở cửa, đi nào, hai chúng ta đi đăng kí kết hôn!”

Tô Đông Lâm vội đưa tay bịt miệng cô: “Tiểu thư! Em giết anh luôn đi!”

Thái Hồng thờ dãi, ánh mắt đăm chiêu nhìn anh: “Đông Lâm, lúc nào anh mới là thực đây?”

Thấy anh ấp a ấp úng nửa ngày trời không nói được câu nào, cô vỗ vỗ vào vai anh: “Được rồi, không làm khó anh nữa. Quý Hoàng nói muốn uống canh, anh mau đi nấu.”

Chương 26

Tuy gia cảnh nhà Thái Hồng chỉ bình thường, nhưng cô cũng có tính khí công chúa chứ chẳng vừa. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nấu một bữa cơm hay động tay vào giặt một cái áo, cọ rửa nhà vệ sinh, ngay đến chần mần trên giường mình cũng chẳng gấp gọn gàng được mấy lần, cùng lắm là phụ mẹ nhặt rau, quét nhà, lau bàn... Ấy vậy mà còn thường xuyên bị chê là làm không sạch. Nguyên nhân là bởi bệnh sạch sẽ của Lý Minh Châu đã quá đáng đến mức khiến người ta phải phẫn nộ, chẳng ai trong nhà là không chịu sự giày vò vì nó cả. Tắm kính trên cửa sổ phải bóng loáng, sàn nhà phải sạch bong không một hạt bụi, nền nhà vệ sinh phải trắng tinh, những chiếc đĩa đã rửa xong phải khô ráo, ga giường mỗi tuần thay một lần, tấm gương cách ngày lại lau một bận... Mấy chuyện này còn là chuyện nhỏ, mấy chuyện “lớn” đều rơi lên đầu Hà Đại Lộ, ai bảo ông là người đàn ông duy nhất trong gia đình? Cứ cuối tuần là Hà Đại Lộ phải lau chùi máy hút khói, sau đó dùng bàn chải thép lau chùi lớp cặn dầu dính trên gạch men ở kệ bếp. Chỉ thế thôi là tốn mất một buổi sáng. Nếu Hà Đại Lộ phải lái taxi không làm được thì Minh Châu sẽ xắn tay áo tự làm, tiếc tiền không mua nước tẩy rửa thì dùng kiềm, mà phải là kiềm mạnh nữa cơ.

Mỗi lần Thái Hồng muốn lên tiếng bênh vực cho cha, Hà Đại Lộ lại vừa hút thuốc vừa nói: “Thái Hồng à, nghe cha nói này, về chuyện liên quan đến dọn dẹp vệ sinh, dù mẹ con có ý nghĩ hoang đường đến đâu thì cũng đừng bao giờ tranh cãi với bà.” Cô còn chưa kịp tiêu hóa hết câu này, Hà Đại Lộ lại nói tiếp: “Nhớ kỹ đấy. Cha luôn coi nó như bí kíp để truyền lại cho con cái, dù lời mẹ con nghe có vẻ hoang đường, khó tin đến nhường nào thì cũng đừng bao giờ tranh cãi với bà, bởi vì bà là người dưỡng dục con. Chấm hết.”

Thái Hồng không biết nấu nướng còn có một nguyên nhân khác nữa. Thái Hồng mắc “hội chứng sợ khí ga”, tất nhiên, nếu nó cũng được coi là một loại hội chứng sợ hãi. Lúc Thái Hồng sáu tuổi, vào một ngày nọ, ở tầng dưới đột nhiên phát ra tiếng nổ lớn, không những làm vỡ kính cửa sổ mà còn gây cháy. Thái Hồng tưởng nhà sắp sụp đến nơi, sợ đến nỗi cứ lao thẳng xuống dưới lầu. Đúng lúc đó, cô nhìn thấy hàng xóm chạy đến dập lửa và khiêng chủ căn hộ đó ra, toàn thân bị thiêu cháy nhìn không ra mặt mũi. Nguyên nhân là do bà cụ Trương ở tầng sáu nhóm lửa mà không biết khí ga đang rò rỉ. Bà cụ bị bỏng nặng, đưa vào bệnh viện được mấy ngày thì qua đời. Vì chuyện này mà Thái Hồng bị ám ảnh, từ đó cứ thấy bình ga là mặt cô biến sắc. Đến nỗi, mỗi lần Minh Châu nấu nướng đều phải dùng vải hoa phủ lên bình ga để che đi.

Thấy Thái Hồng hắt hàm sai khiến mình, Tô Đông Lâm khịt mũi cười giễu: “Lạ nhỉ? Chẳng lẽ em có bạn trai thì anh phải trở thành nô lệ sao? Còn phải hầm canh cho anh ta uống?”

“Thứ nhất, tự anh mời bọn em đến nhà anh, bọn em là khách, anh là chủ nhà, đương nhiên anh phải tiếp đãi bọn em rồi. Thứ hai, lúc anh nằm viện đã uống bao nhiêu canh của em rồi hả? Giờ trả chút tình nghĩa không được sao? Thứ ba, Quý Hoàng hôm nay giúp anh, nếu không thì chẳng biết bọn anh bị người ta đánh cho thâm đến mức nào rồi.”

Đông Lâm nghe cô nói mà nhức cả đầu, anh dùng khăn bông lau tay: “Thôi được, anh ra xem trong tủ lạnh còn gì không.”

Hai người bước ra phòng khách mở tủ lạnh, Thái Hồng há hốc miệng sững sờ. Đây... chính là tủ lạnh của một anh chàng độc thân sao? Trống không, trong đó chỉ có mấy lon bia, mấy chai nước uống, vài hộp sôcôla, một hộp bánh quy, ngoài ra không có bất cứ thứ gì khác, đến một cọng hành cũng chẳng có.

“Em qua hỏi thử Quý Hoàng, uống bia có được không?” Tô Đông Lâm nói.

“Không được, anh ấy nói là muốn uống canh thì phải nấu canh.” Thái Hồng kiên quyết.

“Anh chưa bao giờ nấu canh.”

“Em cũng chưa bao giờ nấu.”

“Canh phải nấu thế nào?”

“Sao em biết được chứ?”

“Có thể Tần Vị biết đấy.” Đông Lâm đưa mắt nhìn Tần Vị đang mặt mày cau có ngồi nghiêng ngả trên sofa.

Anh bước qua thì thầm vài câu với Tần Vị. Tần Vị đứng dậy tìm di động: “Hay là cứ gọi đồ ăn sẵn đi, thầy ấy có nói là muốn uống canh gì không?”

Thái Hồng nói: “Tự mình nấu vẫn tốt hơn, sạch sẽ hơn. Quý Hoàng bị hen suyễn, có vài loại gia vị không ăn được, lỡ mà phát bệnh nữa thì phiền phức lắm.”

Tần Vị ngẫm nghĩ, nói: “Để tôi về nhà xem trong tủ lạnh có còn thứ gì không.”

Anh đi ra cửa, một lát sau quay lại, trên tay cầm một quả trứng gà, một gói táo tía, và một miếng pho mát.

Thái Hồng thoáng ngẩn ra: “Nhanh thế? Anh cũng ở đây ư?”

“Ừ, tôi ở ngay căn hộ đối diện.” Nói rồi anh đi thẳng xuống bếp. Lấy một cái bát, đập trứng gà vào rồi đánh trứng với vẻ rất thuần thục. Tiếp đó đổ dầu vào chảo nóng, không lâu sau đã có một bát canh táo tía nóng hổi, thơm phức.

Trong thoáng chốc, ấn tượng của Thái Hồng về Tần Vị thay đổi hẳn.

“Cảm ơn anh!” Thái Hồng đón lấy bát canh, đưa lên mũi ngửi ngửi: “Thơm quá!”

Cô đẩy cửa bước vào, Quý Hoàng đã tỉnh dậy.

“Anh uống chút canh đi!”

Canh rất nóng, cô cầm lên, khẽ thổi, lại dùng thìa đảo một lượt cho đỡ nóng. Anh mỉm cười đón lấy bát canh, rồi từ tốn uống từng thìa.

“Đã đỡ hơn chút nào chưa?” Cô ngồi xuống bên cạnh anh, thấy tóc anh hơi rối, liền thuận tay giúp anh vuốt vuốt lại cho ngay ngắn.

“Đã không sao rồi”, anh nói.

“Hồi nãy trên đường đi, anh dọa em sợ chết khiếp luôn rồi đấy.” Cô nhỏ giọng nói. “Đều là lỗi của em, em không nên bảo anh vào giúp Đông Lâm!”

“Không sao mà.”

“Thế lát nữa em cùng về với anh nhé?” Thái Hồng nói. “Em phải đưa anh về tận nhà mới yên tâm.”

Quý Hoàng đưa mắt nhìn đồng hồ: “Xin lỗi, buổi tối anh còn phải đi làm. Cũng sắp đến giờ, uống xong bát canh này anh phải đi rồi.”

“Đến nhà hàng lần trước đây hả?”

“Ừm.”

“Không thể xin nghỉ một buổi sao? Cứ nói với ông chủ là anh bị ốm không được sao?”

“Làm như vậy không hay lắm, xin nghỉ đột xuất như thế họ không kịp tìm người thay thế.” Nói xong, anh uống ngụm canh cuối cùng, rồi đứng dậy. “Yên tâm đi, làm ca tối không mệt đâu, đa số khách chỉ đến uống rượu, ít người đến ăn cơm lắm.”

“Thế thì em đi cùng anh.” Thái Hồng tìm ba lô của mình, thu dọn lại đồ đạc. “Em đến quán cà phê bên cạnh chấm bài, đợi anh tan ca rồi mình cùng về.”

“...” Không ngờ cô lại làm như thế, Quý Hoàng có chút lúng túng. Anh ngẫm nghĩ, rồi cầm tay cô, siết chặt, giọng nói nghiêm túc: “Cảm ơn em? Cảm ơn em đã quan tâm đến anh như thế. Anh tan ca rất muộn, em ngồi một mình ở ngoài đợi anh không yên tâm, lúc trước em cũng bị một phen hoảng sợ rồi, nên về nghỉ ngơi sớm đi.”

Thái Hồng thấy buồn cười, nhưng thấy đáng vẻ anh nghiêm túc như thế cô lại không cười nổi. Đây là cách bày tỏ của thời nào vậy hả? Thời kỳ Dân quốc sao? Sao mà nghiêm túc quá vậy? Cứ như là trao một món bảo bối vào tay cô ấy!

“Được rồi, em không làm khó anh.” Thái Hồng gật đầu.

Sau khi tạm biệt Tô Đông Lâm và Tần Vĩ, Thái Hồng đưa Quý Hoàng đến nhà hàng trên đường Huệ Đông. Sau đó tiện đường ghé vào chung cư thăm Hàn Thanh.

Cô đã gọi điện cho Hàn Thanh từ trước, bảo cô ấy mang hồ sơ đến gặp Tần Vĩ, lúc đó Hàn Thanh đã nói cho cô biết Hạ Phong không có nhà, đưa Đa Đa về quê thăm họ hàng hai ngày nay rồi.

Hàn Thanh đón Thái Hồng vào nhà, mời cô ngồi xuống sofa, rồi đưa cho cô một bát canh táo đỏ hạt sen ninh nhừ.

Thái Hồng thấy hôm nay cô trang điểm nhẹ, tóc được vấn cao để lộ vầng trán thông minh, trên người thoang thoang hương nước hoa dịu nhẹ. Mẹ Thái Hồng từng nói, nếu quay về thời phong kiến, Hàn Thanh sẽ là một đại mỹ nhân, bởi cô có vẻ ngoài giống mình tinh mần bạc Trần Hồng, chỉ là mắt không to bằng, đôi môi không căng mọng bằng, nhưng khuôn mặt tròn trĩnh, xinh xắn, trông rất phúc hậu. Hơn nữa khỏe môi cô khê cong, lúc nào trông cũng như đang tùm tùm cười. Lần đầu gặp cô, người khác đều ấn tượng cô rất gần gũi, thân thiện, dù có không thích cô đi chăng nữa cũng rất khó để căm ghét cô.

“Chuyện phỏng vấn sao rồi?” Thái Hồng hỏi.

“Rất thuận lợi.” Hàn Thanh đáp. “Họ thông báo mình ngày mai đi làm. Thái Hồng, mình thực sự cảm ơn cậu rất nhiều.”

“Tiền lương thì sao? Chắc không thấp đâu nhỉ?”

Hàn Thanh nói ra một con số, Thái Hồng giật mình: “Ôi trời ơi! Gấp mấy lần của mình ấy chứ! Gã Tần Vĩ này đúng là cái máy in tiền mà. Nếu biết sớm mình cũng qua đó cho rồi, còn ở đây vất vả lấy cái bằng tiến sĩ làm gì nữa!”

“Người tuyển dụng nói với mình, công việc sẽ tương đối bận rộn, bởi vì phải thường xuyên đi công tác với sếp Tần, nhưng mà trợ cấp cũng rất cao.”

“Cậu ứng phó được không đấy?” Thái Hồng bắt đầu lo lắng. “Gã Tổng giám đốc Tần này là dân làm tài chính đấy.”

“Cậu quên là mình có hai bằng tiếng Trung và Kinh tế học rồi sao? Hồi học đại học mình có theo học các môn Kinh tế học, Vi tích phân, Xác suất thống kê và đều đạt chín mươi điểm đấy. Bằng kinh tế học là cha mình bắt mình học, vì sợ học ngành tiếng Trung ra khó tìm việc. Thực ra mình cũng chẳng thích thú gì tài chính, mình thích văn học hơn.”

“Đúng, đúng! Mình thật lú lẫn, quên chưa nói chuyện này với anh ta. Mình cứ nghĩ mấy anh ấy chỉ cần một cô thư ký hành chính làm mấy chuyện như viết công văn, sắp xếp lịch trình, chuẩn bị hội họp... gì đó thôi. Đúng rồi, Hạ Phong có ý kiến gì không? Cậu ta đồng ý cho cậu đi làm không?”

“Mình đã nói với anh ấy rồi. Anh ấy không bằng lòng lắm, nhưng cũng không phản đối.” Ánh mắt Hàn Thanh bỗng trở nên âm trầm. “Anh ấy nói thời gian này phải đi khắp nơi xin việc, nếu mình đi làm ngay, anh ấy phải ở nhà trông con, làm việc nhà, không thể tập trung đi tìm việc được. Anh ấy hỏi mình có thể đợi một thời gian nữa không, xem tình hình công việc của anh ấy thế nào đã. Mình đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy cậu nói đúng. Bây giờ là thời kỳ khủng hoảng, nếu mình có cơ hội kiếm tiền để cứu lấy cái nhà này, vì Đa Đa mình không thể lùi bước được. Mình không muốn bỏ lỡ cơ hội này, nên mình không đồng ý, nhất định phải đi làm. Anh ấy tức giận, rồi lại gây gổ với mình...”

Thái Hồng bắt giác rung mình: “Không phải lại động chân động tay nữa chứ?”

“Không, chỉ là sắc mặt anh ấy rất khó coi. Thái Hồng, cậu biết không...”, đột nhiên cô thở dài. “Mấy hôm trước mình đi chợ, trên đường đi ngang qua một tiệm bán quần áo, trước cửa tiệm có một tấm gương to lắm, mình đứng trước tấm gương đó rất lâu, nhưng không sao nhận ra người trong tấm gương đó là ai...”

Thái Hồng im lặng.

“Đầu tóc khô cứng, rũ rượi, hai mắt thâm quầng, da dẻ khô sạm, cả gương mặt xuống sắc, ủ rũ, đầy những lo lắng dăm chiêu. Nói thật, mình thực sự không muốn thừa nhận người trong gương đó là mình, mình nhớ tuổi mười bảy mình trông như thế nào, tuổi hai mươi như thế nào... Thay đổi quá nhiều, mình thực sự không cam tâm. Hạ Phong nói mình ích kỷ, mình ích kỷ thật sao? Nếu anh ấy đi tìm việc, thì đó là phán đấu vì tương lai cái nhà này, tất cả mọi người đều phải hy sinh bản thân để ủng hộ anh ấy. Còn nếu mình đi tìm việc, cũng là vì cái nhà này, tại sao mình lại thành ích kỷ cơ chứ? Là không sẵn lòng hy sinh sao? Mình quả thực không hiểu nổi anh ấy nữa!”

“Đừng tự trách mình quá, nếu cậu muốn đi làm thì cũng có thể đi làm mà. Hạ Phong chắc phải ủng hộ cậu chứ!”. Thái Hồng nói. “Còn chuyện nghỉ việc, cậu ta đã thú thật với cậu chưa?”

“Vẫn chưa.” Hai mắt Hàn Thanh bắt giác đỏ hoe. “Thái Hồng, chuyện đến nước này rồi, mình thực sự đau lòng lắm. Mình đau lòng không phải vì anh ấy mất việc, mà vì anh ấy không tin tưởng mình, không chịu nói cho mình biết chuyện này.”

Thái Hồng nắm tay cô, dịu dàng nói: “Đừng nghĩ thế. Dù là bất kỳ người đàn ông nào rơi vào tình huống này cũng không dễ bực bực với vợ con, cậu ta cũng chẳng dễ chịu gì, hãy cho cậu ta thêm chút thời gian nữa đi. Còn nữa, bây giờ sinh viên đã thi xong rồi, mình cũng không quá bận rộn, nếu cậu có chuyện gì gấp, hoặc nếu Hạ Phong phải đi phỏng vấn, không có ai trông Đa Đa thì cứ giao cho mình nhé!”

“Cảm ơn. Mình cũng định cho Đa Đa đi nhà trẻ. Đúng là nó còn nhỏ, mình cũng không đành lòng, nhưng dù sao để thầy cô trong trường mẫu giáo trông Đa Đa mình còn yên tâm hơn so với việc để Hạ Phong trông con. Huống chi bây giờ tâm trạng anh ấy không tốt, động một tí là cáu bẳn rồi trút giận lên đầu con trai. Đa Đa vừa nhìn thấy anh ấy là sợ run lên.”

“Là nhà trẻ nào? Gần nhà cậu hả?”

“Cậu quên rồi à, trường đại học của bọn mình có nhà trẻ trực thuộc đấy thôi.” Hàn Thanh nói. “Hôm nay mình đã đi xem rồi, trang thiết bị ở đó rất tốt, mấy trường sư phạm mẫu giáo cũng thường gửi sinh viên đến thực tập. Hai cô dạy lớp mẫu giáo đều rất có kinh nghiệm, còn có rất nhiều thầy cô trẻ thực tập ở đó. Giáo viên nhiều lắm, môi trường cũng an toàn. Đắt thì đúng là có đắt hơn chút nhưng mà có nhiều hoạt động, hơn nữa còn lo ăn ba bữa, mình rất hài lòng. Trước đây mình không dám nghĩ đến, bây giờ có tiền lương nên cũng có thể lo được.”

Thái Hồng vỗ tay: “Cậu xem, người đi làm rồi có khác, nói chuyện cứng cỏi ghê!”

“Thật sự phải cảm ơn cậu rất nhiều, Thái Hồng!” Hàn Thanh nói với vẻ chân thành. “Nếu không có cậu chắc chắn mình chẳng có được công việc này. Đợi khi nào có lương mình nhất định sẽ đãi cậu một bữa ra trò!”

“Được rồi, được rồi, giữa hai chúng ta mà còn khách sáo làm gì! Mà này, bát canh này ngon thật, hay là bây giờ cậu giúp mình chuyện này...”

Hàn Thanh ngạc nhiên: “Giúp chuyện gì, cậu nói đi!”

“Cậu dạy mình hầm canh đi.” Thái Hồng cười ngượng ngịu. “Chỉ cho mình từng bước một. Người ta cũng muốn học cách để trở thành một cô gái đảm đang mà.”

“Á!” Hàn Thanh hít một hơi. “Con bé này, tình yêu chóng nở rồi hả?”

“Nở rồi, nở rồi, nở rộ nữa là đằng khác. Nhanh nhanh lên, muộn rồi là không xem được kịch hay nữa đâu.”

“Đang yêu thật đấy hả?”

“Hi hi.”

“Không phải Tô Đông Lâm đấy chứ?”

“Cậu hiểu mình nhất mà, làm sao là anh ấy được?” Thái Hồng đáp. “Nếu là anh ấy mình sẽ phản kích đến như vậy sao?”

“Thế thì là ai? Mình có quen không?”

“Một anh thầy giáo trẻ tuổi mới đến khoa, đẹp trai lắm.”

“Chắc là tài cao lắm đúng không?”

“Đương nhiên. Còn hơn cả mình nữa.”

“Á à! Con bé chết tiệt này, tin động trời vậy mà đến giờ mới chịu nói cho mình biết!” Hàn Thanh giả vờ véo cô, Thái Hồng vội né người. “Nhưng bây giờ mới học cách nấu canh có phải hơi muộn không?”

“Với trí thông minh tuyệt đỉnh của mình, cộng thêm kinh nghiệm phong phú của cậu, không thành vấn

đề!”

“Được thôi, bắt đầu từ món đơn giản trước đã, vào bếp đi nào!”

Hàn Thanh lấy hạt sen đã được ngâm sẵn trong tủ lạnh ra, bật bếp: “Món canh táo đỏ hạt sen này thêm tổ yến vào là ngon nhất, phòng chống ung thư, giảm stress, an thần và tẩm bổ. Theo cách nấu cũ là chưng cách thủy, nhưng mà hầm trên lửa liu riu cũng như nhau thôi, nhớ là phải cho đường phèn vào đấy!”

Thái Hồng hỏi: “Cái này phải hầm mất bao lâu?”

“Chắc khoảng ba tiếng đồng hồ.”

“Á, như thế không kịp đâu, muộn quá rồi, mình phải về nhà bây giờ rồi.”

“Không sao đâu!” Hàn Thanh bảo. “Cái nồi này cũng không nấu được nhiều lắm, vừa hay nhà mình có bình giữ nhiệt, mình rót cho cậu một bình mang về, sau khi về nhà cậu từ từ học cách hầm, phải để lửa liu riu, thời gian phải đủ lâu. Loại táo đỏ này cũng thường thôi, nhưng hạt sen này là loại tốt, là họ hàng của Hạ Phong mang lên cho, vỏ được lột thủ công rồi mang phơi khô, không có chất bảo quản, ăn ngon lắm.”

Bạn thân chẳng cần khách sáo làm gì, Thái Hồng hớn hờ mang bình canh táo đỏ hạt sen về nhà. Thấy Lý Minh Châu đã ngủ, cô rón rén vào sau bếp, đổ canh vào chiếc nồi nhỏ, sức nhớ hồi tết Đông Lâm có mang qua biếu một hộp yến sào cao cấp, bảo là để Lý Minh Châu tẩm bổ, nhưng Lý Minh Châu cứ cất ở đó không nỡ ăn. Thái Hồng lấy ra một miếng, ngâm nước rồi cho vào nồi. Chiếc bình ga cao đến nửa người đặt ngay bên cạnh, Thái Hồng đưa mắt liếc nhìn, tim đập thình thịch, chỉ muốn co giò bỏ chạy. Sức nhớ bếp ga có công tắc để bật, cô mới thôi thấp thò lo âu. Sau đó, cô nhắm mắt, bật bếp, chỉ nghe tiếng khí ga rì rì tỏa ra ngoài, nhưng lại không thấy lửa bùng lên. Cô bật đến mấy lần nhưng vẫn không được, thậm chí không phải bếp hỏng rồi chứ? Muốn nhờ mẹ giúp nhưng lại sợ bà đa nghi. Cô đành đi tìm hộp diêm, tay cầm que diêm xoẹt một cái, bấm bụng làm liều, chỉ nghe thấy một tiếng “phùng”, cuối cùng cũng bật được bếp, còn đầu tóc thì đã mướt mồ hôi vì sợ.

Đêm đó, Thái Hồng cầm quyển sách Quý Hoàng cho mượn, ngồi trên chiếc ghế đặt trong bếp vừa chờ đợi canh chín. Trên bếp, ngọn lửa xanh liu riu cháy. Hầm suốt ba tiếng đồng hồ, sau đó cô xem thử hạt sen, thấy nó đã nhừ, cô mới tắt bếp, rót canh vào bình, cất trong tủ lạnh.

Cả đêm say giấc nồng, buổi sáng tinh dậy, hương thơm của món canh táo đỏ hạt sen bay khắp nhà. Thái Hồng bật dậy, nhảy từ trên giường xuống đất, chạy thẳng ra ngoài.

Lý Minh Châu và Hà Đại Lộ đang ăn màn thầu. Trên bàn có ba bát canh táo đỏ hạt sen, chính là món canh mà cô vừa nấu tối qua.

“Con dậy rồi à?” Hà Đại Lộ nói. “Tối qua con về nhà muộn quá đấy!”

“Con đi ăn cơm với Đông Lâm.” Thái Hồng thăm than thở, mặt mày ủ rũ ngồi vào bàn. Cô biết chỉ cần nói là đi với Đông Lâm, cha mẹ cô sẽ lập tức im lặng để ngầm bày tỏ sự đồng ý. Nhưng nếu là đi gặp một người đàn ông khác mà tối chín giờ vẫn chưa về, Lý Minh Châu sẽ liên tục gọi điện cho mà xem.

Lý Minh Châu xoa xoa đầu con gái, trêu mếu nói: “Con bé này đúng là hiếu thảo, không ngờ còn biết hầm canh cho cha mẹ uống. Con biết không, sáng sớm cha mẹ thức dậy, thấy món canh để sẵn trong tủ lạnh, cha mẹ vui lắm!”

Cha mẹ mỉm cười với cô, Thái Hồng bỗng cảm thấy xấu hổ.

“Canh ngon không ạ?” Cô vội hỏi.

“Ngon, ngon lắm! Canh con gái nấu dù có đắng thì cha mẹ cũng thấy ngon.” Để khen ngợi cô, Hà Đại Lộ uống hết canh trong bát, rồi đưa cho cô xem một bát canh đã hết sạch.

“Thế thì sau này con sẽ nấu thường xuyên cho cha mẹ uống nhé!” Thái Hồng cắn một miếng mìn thau rỗ to, rồi đổ bát canh của mình vào bình giữ nhiệt. “Phần này con mang đến trường uống, buổi trưa chấm bài buồn ngủ thì uống cho tỉnh táo.”

“Con gái của mẹ...” Lý Minh Châu cười tươi như hoa. “Sao con không nói sớm, nấu canh cũng có khó gì đâu, sau này mỗi tối mẹ sẽ nấu một ít canh để hôm sau con mang đến trường uống.”

“Mẹ à, mẹ đừng bận tâm, con tự nấu được mà.”

“Có gì mà bận tâm? Mẹ vui mà, hôm trước cô Lý ở tòa nhà 47 có nói với mẹ một cách chăm sóc sắc đẹp, mẹ già rồi chẳng cần làm đẹp, nhưng con còn trẻ, phải chú ý đến vấn đề này, để tránh sau này chưa già mà mặt đã đầy nếp nhăn.”

Thái Hồng đưa mắt nhìn bà, nhoen miệng cười, lẳng lặng thu dọn ba lô, tắm gội xong xuôi rồi cầm lấy hộp cơm trưa mẹ đưa cho, hớn hờ đi đến trường.

Chương 27

Học kỳ này sắp kết thúc, sau đó là kỳ nghỉ đông. Thái Hồng và Quý Hoàng có được kỳ nghỉ đầu tiên kể từ ngày đi làm, và cũng chìm đắm trong tình yêu. Cả hai tìm hiểu nhau và phát hiện giữa hai có rất nhiều sở thích chung, khi thì tay trong tay đi dạo ở các cửa hàng sách cũ, tìm kiếm những cuốn tiểu thuyết bản cũ, hoặc tham gia hội đọc sách, trao đổi những điều tâm đắc khi đọc được những cuốn sách hay. Cũng như đa số những thầy cô khác trong khoa, Quý Hoàng sống cuộc sống giản dị của một học giả. Chỉ cần một ngọn đèn, một cốc trà, một quyển sách là anh có thể đắm chìm trong đó một thời gian dài. Nhưng cuộc sống của anh thực ra cũng rất phong phú, trừ thời gian đi làm thêm và đọc sách ra, anh còn bận xin quỹ tài trợ, viết sách và tham gia hội thảo học thuật... Không phải ngày nào hai người cũng gặp nhau, thỉnh thoảng Quý Hoàng còn phải đến thành phố khác hội họp hoặc về quê thăm nhà. Về phía Thái Hồng, cô cũng bận bịu chuẩn bị cho kỳ thi tiến sĩ của mình. Cô biết rằng cả hai đều đã cố gắng dành thời gian rồi của mình cho, đối với một cặp đang yêu, như thế là đã đủ rồi.

Cũng như Đông Lâm, Quý Hoàng ít khi nhắc đến chuyện nhà, càng không nhắc đến cái chết của cha mình. Anh từng bảo sức khỏe của mẹ anh không tốt, một năm nay phải nằm viện suốt, hai đứa em trai đang học lớp mười một, anh ủng hộ hai đứa thi vào trường đại học mà chúng yêu thích. Gần như toàn bộ số tiền Quý Hoàng kiếm được đều dùng để chi trả cho chi tiêu trong nhà và tiền viện phí của mẹ, nếu có dư chút ít, anh sẽ dùng nó rước một đồng sách về nhà. Những khi ở bên Quý Hoàng, Thái Hồng không bao giờ chủ động đề nghị đi ăn nhà hàng, cả hai hoặc mang cơm hộp theo hoặc cùng nhau ăn ở căng tin, thỉnh thoảng có tiền thưởng, Quý Hoàng sẽ mời cô ăn cơm, cô vẫn sẽ vui vẻ gật đầu. Đương nhiên Thái Hồng không thiếu cơ hội được thưởng thức tài nghệ nấu nướng của Quý Hoàng. Những món ăn anh nấu phải nói là tuyệt vời, đơn giản như món bắp cải xào chua cay cũng khiến cô ăn rồi mà vẫn cứ thòm thèm. Nghĩ kỹ lại thì, thời gian vui vẻ nhất chính là lúc Quý Hoàng đưa cô về nhà mỗi ngày, hai người ngồi tán gẫu với nhau trên xích đu trong một bãi sân rộng.

Mỗi buổi sáng, Quý Hoàng thức dậy lúc năm giờ, ra ngoài chạy bộ bốn mươi lăm phút để bắt đầu một ngày. Đây là thói quen của anh từ hồi niên thiếu. Anh thường nói, đối với những người hay thức dậy sớm, cả thành phố này là thuộc về họ, bởi vì họ có thể hít thở bầu không khí trong lành đầu tiên trước khi nó bị ô nhiễm, chào buổi sáng với cô lao công quét dọn đường phố, chiếc bánh bao mà họ ăn là lấy từ mẻ bánh đầu tiên vừa mới ra lò, nghe thấy tiếng phanh của chiếc xe buýt đầu tiên khi đến điểm dừng, trông thấy người thợ hồ xếp viên gạch đầu tiên để xây nên tòa cao ốc... Dường như chiếc chìa khóa của cả thành phố này nằm trong tay họ, khẽ vận chia, tất cả mọi thứ đang đứng im bỗng bùng lên rộn rã tựa như cô gái trong chiếc hộp nhạc nhảy múa mỗi khi vận dây cót. Quý Hoàng bảo, đó là thời khắc hạnh phúc nhất của anh trong ngày.

Thái Hồng ôm bụng cười ngặt nghẽo: “Anh xứng đáng nhận được danh hiệu “Thi sĩ hát rong của thành phố”.”

Từ sau vụ đánh bị a, mỗi lần gặp nhau Quý Hoàng đều nói câu “Cảm ơn em!” với Thái Hồng. Dần dần, nó trở thành một nghi thức đặc biệt giữa hai người. Anh luôn tìm ra được lý do để cảm ơn cô: “Cảm ơn em đã đi mua sách cùng anh!”, “Cảm ơn em đã cho anh mời em ăn cơm!”, “Cảm ơn em đã đợi anh!”, “Cảm ơn em đã mang canh cho anh!”, “Cảm ơn em đã trò chuyện cùng anh!”, “Cảm ơn em đã giúp anh chấm bài!”, “Cảm ơn em đã cùng anh đi xem phim!”... Dù hôm đó hai người đã làm gì anh cũng sẽ trịnh trọng nói lời cảm ơn cô. Nếu phải như đi công tác, hội họp, anh cũng không quên gọi điện về tán gẫu với cô vài câu, sau cùng lại thêm vào một câu: “Cảm ơn em đã cho anh được nghe giọng nói của em!”

Nếu chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt này mà hờ ra là lại cảm ơn người khác, thế thì Thái Hồng phải ngày ngày ngồi ở nhà nói câu cảm ơn với mẹ cô mất rồi. Suốt một thời gian dài, cô thân nhiên nhận sự chăm sóc, nâng niu, chiều chuộng của cha mẹ, chưa từng phải nhọc lòng lo nghĩ chuyện cơm áo, gạo tiền. Nhưng trên đời này không phải cha mẹ nào cũng thế sao? Có thể cảm ơn hết sao? Cho nên cô nói với Quý Hoàng rằng, đừng cảm ơn, làm gì có nhiều chuyện để cảm ơn như thế? Nhưng anh vẫn kiên quyết nói lời cảm ơn, lúc mới đầu Thái Hồng cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, nhưng nghe mãi cũng thành quen. Mỗi lần Quý Hoàng nói lời cảm ơn, anh đều nắm lấy bàn tay cô, đáng vẻ trịnh trọng, nghiêm túc, nhìn cô với ánh mắt trầm lắng và chứa chan tình cảm dịu dàng.

Một người đàn ông như thế có thể kháng cự lại sao? Không thể. Thái Hồng nhanh chóng đắm chìm trong tình yêu của anh.

Qua Tết Nguyên đán, chẳng mấy chốc đã đến Tết Nguyên tiêu.

Một ngày trước Tết Nguyên tiêu, ánh nắng chan hòa, hiếm khi thành phố F lại có một ngày ấm áp giữa tiết trời đông thế này. Sau khi bước ra từ thư viện, Thái Hồng rủ Quý Hoàng cùng nhau đi dạo ở công viên. Hai người ngồi trên ghế tán gẫu rất lâu, bỗng Thái Hồng nói: “Quý Hoàng, anh có thấy lạ không? Hai chúng ta ở bên nhau nhưng chưa bao giờ chụp chung một tấm ảnh nào cả.”

Quý Hoàng gật đầu: “Ừ, bởi vì anh không có máy ảnh.”

Thái Hồng nói: “Anh không có nhưng em có! Điện thoại của em, tuy hơi nhỏ nhưng cũng có chức năng chụp ảnh đấy.”

“Có nhiều chức năng thế sao?”

“Công ty mẹ em có lần tổ chức hoạt động bốc thăm trúng thưởng, mẹ em bốc trúng nên mang về cho em dùng.”

“Em thích thì cứ chụp đi, cả hai chúng ta đều có vẻ ngoài ưa nhìn, đặt chung trong một tấm ảnh chắc chắn rất hợp.” Quý Hoàng đồng ý nói, chẳng hề biết ngược.

“Anh cứ ở đó mà bốc phét!”

Thái Hồng nhờ một người qua đường chụp giúp hai người vài tấm ảnh, sau đó lại bảo: “Hay là quay một đoạn phim nữa đi... Chức năng ghi hình em chưa bao giờ dùng cả, không biết độ nét của nó thế nào. Để em thử xem!”

Cô mày mò một lúc, chỉnh đến chức năng ghi hình, thờ dãi: “Haizz, khó quá đi, em quay anh thì chẳng có ý nghĩa gì mà anh quay em cũng chẳng có ý nghĩa gì luôn, phải là hai chúng ta cùng nhau thì mới có ý nghĩa. Nhưng mà... có người nào chịu giúp chúng ta không? Thực ra chỉ cần vài ba phút thôi cũng được rồi.”

Quý Hoàng ngẫm nghĩ, nói: “Anh có cách này.”

Anh bước qua chỗ người bán rong bên kia mua bốn quả bóng bay, buộc chúng lại với nhau, rồi xin một sợi dây ở chỗ người bán rong, buộc di động vào đó, ông kính cúi xuống. Sau đó anh dùng một sợi dây dài buộc chùm bóng bay lại, từ từ thả ra, đồng thời nhấn nút bắt đầu ghi hình: “Được rồi đấy, bắt đầu ghi hình!”

“Ha! Quý Hoàng, anh thông minh quá đi! Anh đúng là thiên tài mà! Hello!” Thái Hồng ngẩng đầu nhìn vào ống kính vẫy vẫy tay, tay kia ôm chặt Quý Hoàng.

Quý Hoàng cảm thấy có chút ngượng ngịu.

“Quý Hoàng, em yêu anh!” Thái Hồng vẫy vẫy tay trước ống kính. “Nói đi, Quý Hoàng, mau đến tỏ tình nào!”

Quý Hoàng không trả lời, chỉ nở một nụ cười tươi rói về phía ống kính.

“Quý Hoàng, anh cười trông đẹp trai lắm đấy! Anh nên cười thường xuyên hơn!”

“Thật sao?”

“Lúc không cười trông y như sát thủ ấy!”

“Không phải chứ?”

“Thật mà! Quý Hoàng, ước mơ của anh là gì?”

“Ước mơ?” Anh thoáng sững người.

“Ừm, mỗi người đều có ước mơ của mình mà!”

“Ước mơ của anh... là trông thấy nụ cười của mẹ.” Nỗi đau buồn phảng phất trên gương mặt anh. “Đừng đau lòng, tất cả rồi sẽ ổn thôi! Hãy tin em!” Thái Hồng siết tay, sau đó ôm anh thật chặt.

“Còn em? Em có ước mơ gì?” Anh hỏi.

“Ước mơ của em là nhặt được một ngôi sao băng, sau đó trúng số độc đắc có giải thưởng lớn nhất năm nay!”

“Tầm thường thế ư?”

Thái Hồng hờn dỗi, nói: “Sao lại tầm thường chứ? Thế anh nói đi, ước mơ như thế nào thì mới gọi là không tầm thường?”

Quý Hoàng nghĩ ngợi một hồi, nói: “Ví dụ như... ước mơ... em được gả cho anh?”

“Ha ha... Thầy Quý... Chuyện này khó lắm sao? Có thể gọi là ước mơ sao?” Thái Hồng toét miệng cười. “Anh xem, bóng bay càng lúc càng cao, không biết còn có thể quay được chúng ta không nữa.”

“Chắc chắn được. Không có gió, nó cứ bay lên theo một đường thẳng, như phi thuyền rời khỏi địa cầu...” Quý Hoàng mỉm cười. “Không những quay được chúng ta, mà còn quay được cả thành phố này...”

“Em yêu anh! Anh cũng tỏ tình một chút đi chứ!”

“Ừm...”

Anh cầm tay cô lên, bóp nhẹ ba cái.

“Cái này... Chỉ vậy thôi à... Đây là lời tỏ tình của anh á?”

“Ừm.”

Tối hôm đó, Thái Hồng về nhà sớm, chăm chỉ đột xuất đi lau nhà, giặt đồ, lau bàn, còn hầm một nồi canh táo đỏ hạt sen. Sau khi buôn chuyện ở hội bà tám ông chín về nhà, Lý Minh Châu thấy nhà cửa sáng sủa, sạch sẽ, kệ bếp bóng loáng, bèn hỏi: “Ui chao! Mặt trời mọc hướng Tây rồi sao? Con gái yêu định làm

gì đấy hả!”

“Ngày mai là Tết Nguyên tiêu, con quét dọn chút ấy mà.” Thái Hồng cầm lấy túi xách của mẹ, cười tươi như hoa. “Mẹ, mẹ có đau lưng không? Con xoa bóp cho mẹ nhé?”

“Dừng lại... Con bé này, con đang có âm mưu gì đấy hả?” Lý Minh Châu ngồi phịch xuống sofa. “Nói đi, thành thực khai báo, có chuyện gì muốn xin mẹ nào?”

“Đâu có đâu, chỉ là... ừm... con muốn mời một người bạn tối mai đến nhà mình chơi.” Thái Hồng thấp giọng nói.

“Mời ai nào? Mà đến nỗi giống trống khua chiêng thế kia?”

“Mẹ, mẹ có nhớ anh thầy giáo hôm nọ đưa con về nhà không?”

“Nhớ, thầy Quý chứ gì? Họ Quý, đúng không?”

“Dạ, vâng.” Thái Hồng nói. “Anh ấy là người ở nơi khác, con thấy nghi lễ anh ấy cũng chẳng có chỗ nào để đi nên muốn mời anh ấy đến nhà chúng ta ăn bữa cơm. Anh ấy là thầy giáo hướng dẫn của con, giúp đỡ con nhiều lắm.”

“Không vấn đề, cứ mời thầy ấy đến đi.” Minh Châu nói. “Ngày mai mẹ đi mua con gà.”

“Anh ấy không thích ăn thịt cá lắm, mẹ mua nhiều rau cải và trái cây đi.”

“Ồ, con rành khẩu vị của cậu ta đến thế cơ à?”

“Anh ấy không ăn hạt tiêu, còn nữa, dị ứng hải sản.”

Lý Minh Châu sầm mặt: “Con nhóc này, nói thật đi, chuyện này là sao? Hà? Hai đứa... đã yêu nhau rồi?”

Thái Hồng định tiếp tục đánh trống lảng, chợt nghĩ lại, ngày này không sớm thì muộn cũng phải đến, bèn bậm bụng liều, gật đầu: “Dạ.”

“Con nhóc chết tiệt này”, Lý Minh Châu giậm chân: “Mẹ đã sớm biết rồi sẽ có ngày này mà. Nói đi, bao lâu rồi hả?”

“Cái gì mà bao lâu rồi?”

“Hai đứa cặp với nhau được bao lâu rồi?”

“Sắp ba tháng rồi.”

“Cũng không lâu lắm, bây giờ cắt đứt vẫn còn kịp.” Lý Minh Châu nói, chắc như đinh đóng cột.

“Không, con yêu anh ấy.” Sắc mặt Thái Hồng chuyển sang trắng bệch, không biết lấy dũng khí từ đâu, cô kiên quyết cự lại một câu.

“Được, ngày mai con mời cậu ta đến, mẹ phải gặp cậu ta, xem cậu ta là người như thế nào.” Lý Minh Châu đứng phắt dậy, đi thẳng vào phòng ngủ, với tay đóng cửa “rầm” một cái.

Đêm hôm đó, vì câu nói của mẹ, Thái Hồng lạnh toát cả người. Cả đêm trằn trọc suy nghĩ. Nghĩ tới nghĩ lui, Thái Hồng cảm thấy tuy mẹ cô hành xử chưa ngoa, nhưng vẫn hiểu lý lẽ. Bà chưa từng gặp Quý

Hoàng, không biết anh là người như thế nào, đương nhiên không có thiện cảm với anh. Có lẽ ngày mai gặp anh rồi sẽ thay đổi ấn tượng cũng nên.

Còn về phía Quý Hoàng, cô cũng chẳng dám gọi điện nói với anh về thái độ của mẹ mình. Một là tính khí Quý Hoàng cao ngạo, lại rất nhạy cảm về thân thể của mình, một khi không cẩn thận lỡ lời, chỉ sợ anh sẽ giận không thèm đến nữa. Hai là Thái Hồng cảm thấy Quý Hoàng rất thông minh, dù là đứng trước hiệu trưởng trường hay những vị giáo sư tuổi cao đức trọng anh đều đối đáp trôi chảy, lý lẽ phân tích trong các bài luận cũng rành mạch đầu ra đuôi, không đến nỗi không thể ứng phó được với một người chỉ có trình độ trung cấp như Lý Minh Châu.

Thái Hồng cảm thấy không cần lo lắng cho Quý Hoàng, cứ để anh tự ứng phó thì hơn, coi như đây là một cuộc khảo nghiệm đối với năng lực của anh.

Đã nói là nhà có khách, vậy mà đến chiều Tết Nguyên tiêu, Thái Hồng vẫn thấy mẹ ung dung ngồi trên sofa đan áo len, không hề có ý định đứng dậy. Từ trước đến giờ, nếu Thái Hồng mời khách đều là Minh Châu nấu nướng, bà thích ồn ào náo nhiệt nên cũng chẳng thấy vất vả gì. Tối hôm trước đã bắt đầu chuẩn bị, sáng hôm sau dậy sớm lo liệu, nấu nướng xong xuôi còn nhiệt tình trò chuyện với khách khứa, nhiều khi nói chuyện với khách còn sôi nổi hơn cả cô. Sau này Minh Châu thừa nhận rằng mục đích bà trò chuyện với họ là để biết được những suy nghĩ của Thái Hồng, đồng thời cũng quan sát thử xem những người đó có thích hợp làm bạn Thái Hồng không...

Thái Hồng thì lại cảm thấy Minh Châu chẳng qua là muốn thông qua cô để có thể trải nghiệm lại lần nữa tuổi xuân đã mất của bà. Nếu trách thì chỉ có thể trách thời đại mà bà trải qua, nó đã để lại cho bà nhiều tiếc nuối và sự đả kích. Mỗi lần trông thấy đôi tay thô ráp vì xà phòng rẻ tiền và đầu gối sưng đến biến dạng vì không được sưởi ấm vào ngày đông kia, tận sâu trong lòng Thái Hồng bỗng trào lên một nỗi đau, kèm theo chút gì đó bất lực và bi thương. Thành phố này càng ngày càng lớn nhưng không khiến cho bà cảm thấy rộng rãi hơn, trong khi chiếc bánh xe khổng lồ của thời gian lại đang dùng một sức mạnh to lớn cưỡng chế bà thay đổi. Đôi tay ngà ngọc chưa từng đụng đến kim chỉ đã biết may vá, nấu nướng, bà cũng biết cãi vã với chủ hàng rau vì một xu tiền, biết năm giờ sáng dậy làm bữa sáng cho cả nhà, cũng biết cách nịnh nọt, bợ đỡ, nhìn sắc mặt người khác mà hành xử...

Đã lâu thế rồi mà vẫn không thấy có động tĩnh gì, Thái Hồng sốt ruột nhưng cũng chẳng dám giục bà, cô đành đi xuống lầu, đến một quán ăn gần nhà mua năm đĩa đồ xào về. Về nhà lại học theo cách của Tần Vị, nấu một nồi to canh táo tía trứng gà, lại lấy hũ rau củ muối của mẹ, vớt ra hai củ cải muối, vài cọng đậu bắp chua, cắt ra xếp vào đĩa, đặt lên bàn, rải một chút hành băm, màu sắc rực rỡ, trông cũng đẹp mắt.

Năm giờ chiều, Hà Đại Lộ cũng về tới nhà, ông liếc mắt trao đổi với Lý Minh Châu, rồi ung dung ngồi xuống sofa uống trà.

Thấy cha mẹ chẳng ai nở lấy một nụ cười, lại còn hằm hằm trông như sắp xét xử tội phạm, Thái Hồng căng thẳng đến mức cả người mướt mồ hôi. Quý Hoàng chẳng mấy khi dùng đi động, bây giờ đột nhiên gọi điện bảo anh ấy đừng đến thì chỉ khiến người ta càng nghi ngờ hơn thôi.

Khi cô đang chần chừ thì chuông cửa ngân lên, Quý Hoàng đến đúng giờ. Thái Hồng mở cửa, đang định cất tiếng thì Lý Minh Châu nãy giờ không nói tiếng nào tự dung thay đổi thái độ, sải bước ra cửa niềm nở đón khách: “Ôi trời, là thầy Quý đấy à, mời vào, mời vào!”

“Chào bác trai, bác gái!”

Anh chàng tiến sĩ cũng xách hai túi quà tặng, không ngờ đó là hai chai rượu Mao Đài. Thái Hồng thăm nhủ, phen này toi rồi, Quý Hoàng trước giờ cần kiệm, cô cũng nói là mời ăn bữa cơm nhà, nếu mang

theo một giỏ trái cây thì còn được, đằng này lại long trọng như thế, không phải càng khiến Minh Châu nghi ngờ hơn sao? Nhưng rồi ngẫm lại, đây là lần đầu Quý Hoàng gặp cha mẹ cô, lại đúng Tết Nguyên tiêu, nếu cô là Quý Hoàng, chắc cũng phải chuẩn bị quà long trọng một chút mới được.

Vừa nhìn thấy rượu Mao Đài, trên mặt Hà Đại Lộ liền nở một nụ cười: “Thầy Quý, chỉ là đến ăn một bữa cơm nhà thôi mà, khách sáo làm gì!”

“Trước đây, Thái Hồng nói bác trai thích nhâm nhi chút rượu, nên cháu mới mang biếu bác hai chai rượu.”

“Ôi trời! Mời ngồi, mời ngồi. Thái Hồng, mau rót trà giúp cha nào!”

Hàn huyền đôi câu rồi mọi người bắt đầu ăn cơm. Các món ăn trên bàn tỏa ra mùi nước tương rẻ tiền, trong lòng Thái Hồng thấp thỏm lo lắng, không biết người là đầu bếp như Quý Hoàng có nhận ra những món ăn này không phải do cô làm, mà là mua về không? Liệu có nghi ngờ thành ý của gia đình cô dành cho anh không?

“Thầy Quý, thầy là người ở đâu thế?” Minh Châu hỏi.

“Thưa bác, cháu là người Trung Bích.”

“Chính là mỏ than đá Trung Bích nổi tiếng đấy sao?”

“Dạ phải.”

“Vậy cha mẹ cậu đều làm việc ở mỏ than à?” Hà Đại Lộ hỏi. Nghe thấy anh nói xuất thân từ gia đình có bố mẹ là công nhân, ngữ khí của ông lại càng thân mật hơn.

“Cha cháu đã qua đời rồi ạ.” Quý Hoàng nói. “Do sự cố ở mỏ than.”

“Ồ, ồ...”, Lý Minh Châu thoáng ngừng lại, rồi hỏi tiếp: “Thế thì mẹ cậu chắc vất vả lắm. Nhà cậu chỉ có một mình cậu thôi sao?”

“Cháu còn có hai đứa em trai.”

“Một mình mẹ cậu đã tần tảo nuôi ba đứa con?”

“Dạ đúng. Cha cháu qua đời sớm, mẹ cháu vất vả lắm.”

“Nhưng mà... với tiền lương của một mình mẹ cậu... liệu có đủ sống không?”

“Nhà cháu cũng phải tiết kiệm, cộng thêm số tiền trợ cấp của cha cháu, cũng đủ dùng ạ.” Quý Hoàng đáp.

“Mẹ cậu chắc phải là người phụ nữ giỏi giang lắm nhỉ?” Lý Minh Châu nói. “Sếp tổng ở công ty tôi là phụ nữ đấy, tiền kiếm được còn nhiều gấp mười lần của ông chồng ấy chứ!”

“Không phải, không phải. Mẹ cháu không có công việc chính thức, chỉ đi làm thuê để nuôi sống cả gia đình.” Quý Hoàng đính chính.

Lý Minh Châu đưa mắt nhìn Thái Hồng một cái đầy ẩn ý, rồi cười xòa, nói: “Thế thì đúng là vất vả thật. Nhưng mà... bây giờ cậu đi làm rồi cũng đỡ nhiều nhì, có thể trợ giúp một chút cho nhà.”

Quý Hoàng gật đầu: “Dạ phải.”

“Thế... ông bà ngoại của cậu cũng là người Trung Bích à?”

“Ông ngoại cháu đã qua đời, còn bà ngoại thì trước giờ sống chung với vài người cậu của cháu ở dưới quê.”

“Ăn cơm, ăn cơm thôi.”

Cả Lý Minh Châu và Đại Lộ đều rơi vào im lặng. Thái Hồng không dám nói nhiều, Quý Hoàng càng không nói nhiều, mọi người lặng lẽ cầm đũa lên.

Một lúc sau, bầu không khí quả thực quá nặng nề, Hà Đại Lộ bèn nói vu vơ, hỏi về khí hậu và phong tục ở Trung Bích. Ông vốn không giỏi ăn nói, càng nói nhiều càng lộ ra sự kiểng chuyện trên trời dưới đất để nói cho có. Giữa chừng đưa mắt mấy lần, ra hiệu bảo Minh Châu cũng nói vài câu, Minh Châu phớt lờ, gương mặt bà thờ ơ, vô cảm. Thái Hồng đành giả vờ hỏi han Quý Hoàng tình hình gần đây, ví dụ như anh đang viết sách chuyên ngành mới nào, nhận được nguồn vốn tài trợ lớn nào, đã báo cáo hai bài luận chưa... Cô hỏi những câu đó là muốn thể hiện cho bố mẹ thấy Quý Hoàng tài hoa xuất chúng, có tiền đồ xán lạn. Nhưng dù có nói thế nào, Minh Châu chỉ cầm đũa ăn cơm, tuyệt không nói câu nào. Ăn xong, Thái Hồng còn muốn kéo Quý Hoàng vào phòng mình ngồi một lúc, Minh Châu đứng dậy nói: “Ồi chào, thầy Quý, Thái Hồng nói cậu là thầy giáo hướng dẫn của nó, thực sự phải cảm ơn thầy nhiều vì đã giúp đỡ con bé.”

“Dạ, không có gì, bác gái. Cháu cũng chỉ mới đi làm mà thôi, không dám gọi là người hướng dẫn.”

“Uống canh, mọi người uống canh nào.” Lý Minh Châu kéo đôi dép lệt xệt bước đi, xuống bếp múc cho anh một bát canh hạt sen. “Món canh này là nấu riêng cho cậu, trong này còn có tổ yến, rất bổ đấy.” Nói rồi mang ra cho anh xem cái hộp tinh xảo, đẹp đẽ, từng miếng, từng miếng tổ yến màu trắng được xếp thành vòng tròn, bên dưới lót vài gấm vàng. “Đây là tổ yến trắng Long Môn cao cấp, ba trăm tệ một lạng, ở đây có đến hơn một cân, cái này là bạn trai của Thái Hồng tặng đấy. Được cái là cậu ta hiểu thuận, biết sức khỏe của tôi không tốt, mỗi năm tặng nhà tôi đến mấy lần. Thầy Quý, cậu vẫn còn độc thân chứ nhỉ? Có muốn định cư ở thành phố này luôn không? Ở khu này có rất nhiều cô gái chưa chồng, để khi nào gặp được người thích hợp, tôi giới thiệu cho thầy nhé?”

“...” Gương mặt Quý Hoàng hơi biến sắc, không biết nên trả lời ra sao.

“Mẹ, mẹ đang nói vớ vẩn gì thế?” Thái Hồng giậm giậm chân, định nói vài câu giúp Quý Hoàng, nào ngờ Lý Minh Châu đã hạ lệnh đuổi khách: “Thật ngại quá, cô của Thái Hồng bị bệnh, buổi tối cả nhà chúng tôi định qua thăm cô ấy...”

“Ồ!” Quý Hoàng biết điều đứng dậy. “Vậy cháu không làm phiền gia đình nữa, cảm ơn hai bác đã mời cơm cháu.”

Lý Minh Châu cầm hai túi quà đặt trên đất lên, nhét vào tay Quý Hoàng: “Thầy Quý, chỉ là đến đây ăn bữa cơm nhà, hà tất phải tặng rượu đắt tiền như thế. Cậu xem, cậu cũng chẳng dư dả gì, vừa chỉ mới đi làm, còn phải đi giao thiệp nhiều với người khác, cậu mang những thứ này về, dùng vào những chỗ quan trọng kia. Tấm lòng của cậu tôi nhận, thật đấy, không cần phải khách sáo với chúng tôi đâu.” Nghe những lời bà nói, sắc mặt Thái Hồng thoát đỏ thoát xanh.

“Bác gái, đây là tấm lòng của cháu. Học kỳ này Thái Hồng đã giúp cháu không ít, cứ coi như quà cháu cảm ơn cô ấy.” Quý Hoàng khẳng khẳng không lấy, Lý Minh Châu một mực dúi vào tay anh. Thấy hai người cứ giằng co như thế, Thái Hồng quả thực không chịu nổi nữa, với tay cầm lấy túi quà, đặt xuống sofa, nói: “Quý Hoàng, em tiễn anh.”

Đoạn đường từ tầng bảy xuống tầng một không phải là ngắn, Quý Hoàng vẫn im lặng, chẳng nói dù chỉ một câu.

Ra khỏi cánh cổng sắt, Thái Hồng tiễn anh đến tận bến xe, mắt nhìn anh, cô cắn môi, khẽ nói: “Em xin lỗi.”

Anh cười, đưa tay xoa xoa đầu cô: “Không sao.”

“Giá trị quan của mẹ và em không giống nhau.” Cô giải thích với vẻ nghiêm túc. “Những người ở thời của bà thiếu thốn vật chất, chưa từng sống sung sướng ngày nào nên cách nhìn người và xử sự đều tương đối thực tế.”

“Anh hiểu.”

“Những lời của mẹ em anh đừng để bụng. Tô Đông Lâm thực sự là bạn thân của em, nhưng cũng chỉ là bạn, có thể thôi”, Thái Hồng nói. “Nếu anh không thích, em có thể không qua lại với anh ấy nữa.”

“Đừng nói thế! Bạn em cũng là bạn của anh, huống chi anh cũng rất thích Tô Đông Lâm, cậu ấy là người rất tốt.”

Cô vòng tay ôm anh thật chặt, vùi mặt vào bờ ngực anh: “Cho mẹ em một chút thời gian, em sẽ từ từ thuyết phục bà, đừng giận nhé anh!”

“Mẹ em cũng đâu có nói gì, chỉ là hỏi anh vài câu, còn anh thì thành thực trả lời mà thôi, sao lại giận cơ chứ?” Anh khẽ hôn lên trán cô, rồi nắm tay cô. “Anh về trước đây. Hôm nay phải làm ca tối. Còn nữa, cảm ơn món canh táo tía của em.”

Thấy anh không để bụng, Thái Hồng thở phào nhẹ nhõm. Mắt dõi theo bóng Quý Hoàng lên xe rồi mới quay gót, chậm rãi đi về nhà. Chưa đi được mấy bước liền trông thấy Lý Minh Châu đang đứng cạnh bồn hoa, cả gương mặt tối sầm một cách đáng sợ.

“Mẹ.”

“Về nhà ngay, mẹ có chuyện muốn nói với con.” Lý Minh Châu túm lấy cánh tay cô, cũng chẳng màng đến chứng viêm khớp của mình, dùng dùng lời cô đi lên lầu.

Có lẽ mẹ đã trông thấy hết cảnh tượng ban nãy rồi. Thái Hồng ngồi trên sofa, hơi chột dạ, cô cố gượng cười, nói: “Mẹ, không phải nói đến thăm nhà cô sao?”

“Mẹ hỏi con, con với người đó đã tiến triển đến đâu rồi?” Lý Minh Châu cười nhạt. “Đứng giữa phố xá mà ngang nhiên ôm hôn nhau, các bà, các thím trong khu đều trông thấy hết rồi! Con không biết xấu hổ sao? Cái gã đó không gia giáo thì cũng đành, nhưng con cũng ở đó mà ôm ấp người ta! Con cháu nhà Lý Sĩ Khiêm, con cháu nhà họ Lý chúng ta... lại tùy tiện đến thế sao hả?”

“Mẹ, con và Quý Hoàng tự do yêu đương, hai bên đều phải lòng nhau, cái gì mà tùy tiện với không tùy tiện, mẹ đừng có ăn nói khó nghe vậy chứ! Chúng con muốn làm gì là quyền tự do của chúng con! Mẹ đừng có ở đó mà nhọc công nữa.” Cả đời này Thái Hồng luôn là cô con gái ngoan, trước giờ chưa từng bị cha mẹ nói nặng lời. Bị mẹ mắng xối xả như thế, lửa giận cũng hừng hực bốc lên.

“Xin lỗi, ban nãy mẹ nói nặng rồi.” Thấy thái độ của con gái cứng rắn, mắt Lý Minh Châu liền đỏ hoe. “Thái Hồng, tuổi con không còn nhỏ, cũng đã đọc không ít sách vở, nhưng đạo lý ở đời thâm sâu lắm con à! Con biết quá ít về xã hội này, đó là lỗi của mẹ. Mẹ chỉ sợ con bị người ta lừa, cho nên bao năm nay mẹ

một mực bảo vệ con, không cho con qua lại với người xấu, vì sợ con biết được xã hội này đen tối đến nhường nào! Tâm địa con người xấu xa đến nhường nào! Mẹ là người từng trải, những chuyện khó khăn, trắc trở đều đã vượt qua hết, nhưng mẹ cũng phải trả giá cho nó. Thời Cách mạng văn hóa, vì sợ bị Hồng vệ binh phát hiện, bà ngoại con đem những đồ trang sức và vàng thỏi lén lút vứt hết xuống sông. Những đồ trang sức là phi thủy và ngọc cổ đó, bây giờ mỗi thứ phải đáng giá một căn nhà. Mẹ không nỡ, cả đoạn đường cứ bịt chặt tai, bởi trên tai mẹ còn có một đôi bông tai phi thủy, nhưng cuối cùng cũng bị bà ngoại con tháo ra vứt xuống sông. Con nói xem, đến một đôi bông tai mẹ cũng không nỡ, thì sao mẹ nỡ đẩy con xuống hồ lửa bất hạnh được cơ chứ? Mẹ làm thế cũng chỉ vì muốn con đừng cương trước bờ vực sâu, đừng có ở cùng gã họ Quý đó nữa! Đúng, hấn chân chất, trông cũng là một chàng trai ngay thẳng đó, nhưng con đừng để về bề ngoài của hấn đánh lừa... Con có biết hôn nhân và gia đình có ý nghĩa thế nào đối với một người phụ nữ không? Dù là một phụ nữ giỏi giang, có thành công đến mấy mà không có hai thứ này, cả đời sẽ phải tiếc nuối! Dù một bà nội trợ có dờ tề đến đâu mà có hai thứ này, cũng có thể ngẩng cao đầu kiêu hãnh. Cả đời người con gái phải lấy được một tấm chồng tốt, không có tấm chồng tốt, thì phải có một cô con gái giỏi. Không có tấm chồng tốt cũng chẳng có cô con gái giỏi, thì đó sẽ là một nỗi cay đắng vô cùng! Không phải nói mẹ có thành kiến với dân quê, người dưới quê có ưu điểm của người dưới quê, họ cần cù, siêng năng, biết cố gắng từng chút, từng chút một để trèo lên cao, làm những chuyện người khác không làm, cố gắng làm những việc mà người ta chẳng muốn cố công làm gì, những người tuổi trẻ tài cao, sự nghiệp thành công cũng có đầy ra đó. So với bọn họ, những đứa trẻ con một dân thành thị như con chẳng phải là đối thủ. Con chỉ thấy được vẻ rực rỡ bên ngoài của họ, chứ không nghĩ đến việc họ cũng phải cố sức như thế nào mới đạt được như thế! Đúng, cái xã hội này không có bọn họ không được, tương lai của cả thế giới cũng là nhờ vào họ. Những đứa trẻ này từ nhỏ đã biết cái gì gọi là không dễ có được, cho nên rất kiên trì, nhẫn nại, biết tìm đủ mọi cách để lấy lòng người khác, đấy chính là sức hút của bọn họ, và cũng chính là nguyên nhân vì sao Hạ Phong có thể cưới được Hàn Thanh! Người nghèo mà còn không đáng để yêu, thì ai mà thêm để mắt đến họ chứ? Cho nên người nghèo nhất định là đáng để yêu, chỉ ít là đáng để yêu trong một khoảng thời gian ngắn. Đợi sau khi con lấy hấn rồi, phiền phức sẽ ập đến, những nét đáng yêu kia thì vụt biến mất, chỉ còn lại sự đáng hận và cả cuộc đời con trở thành một tấn bi kịch!”

Thái Hồng cúi gằm mặt nhìn đất, không nói một câu.

“Đúng, bây giờ con chê những lời của mẹ tầm thường đúng không? Không nói xa xôi nữa, nói gần nhé. Một quả phụ tảo tần nuôi ba đứa con, vị trí của người mẹ này trong lòng con trai không nói cũng biết, sau này con lấy hấn, chắc chắn sẽ ở chung với mẹ chồng, con làm sao chung sống đây hả? Ngay đến những lời căn nhắc của mẹ ruột con còn thấy bức bối, giờ nguyên cả một “tượng Phật” lớn thế đặt ở nhà, bái thì chẳng muốn bái, mời thì chẳng mời đi được, dờn cũng chẳng thể dờn nổi. Muốn trò chuyện? Tiếng địa phương Trung Bích con nghe hiểu sao? Con biết bà mẹ chồng của chị Trần ở nhà đối diện chứ? Một bà già dưới quê, đến đây ở cứ khăng khăng không chịu ngồi bồn cầu, mỗi lần đi tiểu tiện phải ngồi xổm mới chịu, nghĩ tới nghĩ lui chẳng còn cách nào, đành dùng ống nhỏ, cả nhà nồng nặc mùi hôi thối, cái khổ này con chịu nổi sao? Quý Hoàng là anh cả, huynh trưởng như cha, chuyện của hai đứa em trai, hấn phải lo đúng không? Từ chuyện nhỏ như đóng học phí, đến chuyện lớn như tìm việc, tìm vợ, có cái nào mà anh cả không phải lo lắng? Không phải nói con người hấn không tốt, cũng không phải mẹ có định kiến gì với hấn nhưng cái gánh nặng trên vai đó sẽ đè nặng suốt cuộc đời hấn, không có ngày kết thúc đâu con! Dù cho hai đứa con kết hôn, thì ở thành phố này, con có biết giá nhà đất là bao nhiêu không? Với tình hình kinh tế của hấn, cộng thêm gánh nặng lớn thế, suốt đời thuê trọ thì cuộc sống vẫn túng thiếu. Với điều kiện của con, con có rất nhiều sự lựa chọn? Sao cứ phải làm khó mình thế hả?”

Thái Hồng không nghĩ như thế, phản bác lại: “Mẹ, mẹ đừng có hờn chút là nhắc đến tiền được không? Quý Hoàng là người đọc sách, anh ấy sống giản dị, nhân phẩm tốt, học vấn cao, cũng lãng mạn, ngày tháng sau này nghèo thì có nghèo chút, nhưng con nghèo mà cũng vui vẻ đấy chứ!”

“Xi! Cứ nói bừa, nói càn! Cuộc sống nghèo nàn là như thế nào con sao biết được chứ!” Lý Minh Châu

tức tối giậm chân. “Sao mẹ lại nuôi một đứa ngốc nghếch chẳng hiểu chuyện như con nhỉ? Suốt ngày chỉ biết cầm kỳ thư họa thi từ hoa, liền cho rằng mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt là thật! Mẹ thật mong sao có cơn gió to thổi qua, thổi con tỉnh khỏi giấc mộng xuân của mình, cũng đến lúc con nên biết mấy thứ cơm áo gạo tiền rồi đấy. Sống trên đời này, mỗi ngày mở mắt đi ra đường, có thứ nào mà không cần đến tiền! Tiểu thư của tôi ơi! Trước con quen phui tay, có mớ vào chuyện gì đâu, làm sao con có được những trải nghiệm này? Không tin, tháng này mẹ chỉ cho con ba trăm tệ, để con lo liệu việc nhà thử xem! Người mà đến chai dầu đổ cũng chẳng biết đỡ như con, may ra chỉ có gả cho Tô Đông Lâm, để cậu ta thuê người về hầu hạ con, cho con chuyên tâm vào nghiên cứu, làm cái chức giáo sư của con, nhân nhả hưởng thụ cuộc đời thi họa của mình. Còn gả cho Quý Hoàng thì con chuẩn bị quanh quẩn bên xó bếp đi nhé, phải tự mình lo liệu một ngày ba bữa, có khi còn phải chuẩn bị cơm trưa của ngày hôm sau, hầu hạ xong người lớn thì còn phải hầu hạ đứa nhỏ, giống như mẹ con bây giờ đây này.”

Thái Hồng bình tĩnh cười khẩy: “Mẹ, Quý Hoàng có tài nấu nướng tuyệt lắm đấy, anh ấy từng làm ở nhà hàng, nấu ăn ngon ơ là ngon. Anh ấy sẽ không để con phải nấu cơm đâu.”

Lý Minh Châu thiếu chút nữa là nhảy dựng lên: “Biết nấu ăn là giỏi lắm sao? Con đi hỏi thử mấy vị đầu bếp lớn bên ngoài xem, có ai ở nhà nấu ăn không hả? Ông Trương ở cửa Đông con biết chứ? Ông ấy là đầu bếp của một tiệm ăn đúng không? Nhưng ở nhà ông ấy có nấu ăn không? Nói cho con biết, người nấu cơm mỗi ngày chính là bà xã của ông ấy, dù làm có dở đến mấy ông ấy cũng phải ăn, bởi không ai muốn công việc đã làm xong rồi về nhà lại phải làm tiếp nữa. Gã họ Quý kia nói thì dễ nghe đấy, chẳng qua chỉ là muốn lấy lòng con thôi, thế mà con cũng tin sao? Từ nhỏ đến lớn con là đứa trẻ nhệ dạ cả tin, nếu không phải có bà già này đứng ra giải quyết giùm mọi chuyện thì không biết con đã bị đem bán đi đâu mất từ đời nào rồi.”

Thái Hồng chỉ muốn bịt chặt tai mình lại, nhất thời tức giận đến nổi khô cả miệng, bèn ra tủ lạnh tìm nước. Vừa mở tủ lạnh ra, trông thấy bên trong có cả một bát to là đậu đỏ tươi, ngon mắt, lửa giận lại bốc lên cao: “Mẹ, đã mua đậu về sao lại không mang ra tiếp đãi khách chứ?”

“Đề dành cho nhà ăn. Cho hấn ư? Lãng phí!”

“Mẹ...”

Cô đang định nói lý lẽ với mẹ, điện thoại bỗng đổ chuông, Lý Minh Châu nhanh tay nhanh mắt cầm ống nghe lên: “A lô, xin hỏi cô tìm ai?”

“Tìm Thái Hồng à? Cô là ai? Lợi Lợi? Quách Lợi Lợi?”

“Nó không có nhà.”

Nói rồi, bà cúp máy cái rụp.

“Mẹ, đó là điện thoại tìm con mà!” Không nén được, Thái Hồng kêu lên. “Sao mẹ không hỏi con đã cúp máy rồi?”

“Mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi hả? Đừng có đốai hoài tới con bé Quách Lợi Lợi đó! Nó là đứa như thế nào chẳng lẽ con không biết sao? Con vì nó mà chưa đủ thiệt thòi sao? Con không nhớ là...”

“Mẹ, con người cũng có thể thay đổi mà. Lợi Lợi bây giờ cũng đã làm mẹ, trưởng thành hơn nhiều rồi. Chuyện của con để con tự giải quyết có được không?”

“Mẹ không sợ bị cho là lắm lời. Quách Lợi Lợi trông thì đúng là khá được, con có thể thích kiểu tóc của nó, dùng son môi cùng một nhãn hiệu với nó, nhưng con tuyệt đối không nên trở thành bạn bè của nó,

bởi vì mẹ không muốn con bị nó hại thâm hơn. Mẹ cảnh cáo con một lần nữa, con bé này tìm con chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp, chẳng qua là muốn dò hỏi xem con sống như thế nào...”

“Mẹ ơi, mẹ đa nghi quá rồi! Con đâu phải con gái tổng thống, cô ấy quan tâm con như thế làm gì?”

“Ôi trời, con quý báu lắm sao? Người ta thèm mà ở đó quan tâm đến con! Chẳng qua người ta muốn có một kẻ thất bại ở bên cạnh mình lâu lâu mang ra so sánh, để chứng minh rằng cuộc đời ta đây ngập tràn những điều tốt đẹp và thành công. Chúc mừng con, con đã được chọn!”

Thái Hồng trầm nhủ, cái này là gì đây hả trời? Chắc chắn mẹ xem phim về những chuyện thâm cung bí sử nhiều quá rồi, giữa người với người lấy đâu ra lắm mưu kế, toan tính thế chứ? Thôi, thôi, một khi bước vào trạng thái phòng bị, bà khá là nham hiểm, chua ngoa, tốt nhất đừng chọc vào tổ kiến thì hơn. Cô liền nói:” Con ra ngoài một lát, cho khuây khỏa chút.”

Dứt lời, cô cầm túi xách lên, đi thẳng ra cửa.

Chương 28

Di động Thái Hồng đổ chuông đến ba lần, cuối cùng cô cũng nhấn nút nghe: “Lợi Lợi?”

“Cậu đang vui vẻ ở đâu thế? Mẹ cậu nói cậu không có nhà.”

“Đang đi tản bộ thôi. Tìm mình có chuyện sao?”

“Đã lâu rồi không gặp nên nhớ cậu, cậu lại chẳng đoán hoài đến mình, không thèm gọi điện cho mình.” Đầu bên kia, Lợi Lợi hờn dỗi. “Đông Lâm có ở cạnh cậu không?”

“Không có, chỉ có mình mình.”

“Ồ, thế chẳng phải cậu đang rất cô đơn sao? Nghe giọng cậu hình như cũng không vui vẻ gì! Đi nào, đi với mình đến spa làm đẹp nhé!”

“Không đi. Mình không thích trò đó.”

“Không phải mình nói cậu, cái thứ như spa cũng chẳng phải tự dưng mà thích nó được đâu. Đắt tiền lắm đấy chứ! Mình có hai thẻ hội viên, tặng cậu một cái.”

Sâu trong tiềm thức, Thái Hồng luôn có thái độ cảnh giác với những món quà của Lợi Lợi, cô không biết đằng sau món quà đó có hàm ý gì, bèn từ chối: “Cảm ơn. Gần đây mình rất bận, thực sự là không cần nó đâu.” Chợt cảm thấy giọng điệu mình quá lạnh nhạt, cô vội bổ sung thêm: “Nhưng mà cảm ơn cậu đã nhớ đến mình, cậu dạo này tốt không?”

“Lại khách khí với mình rồi đúng không? Được, không miễn cưỡng cậu, đến chỗ cũ uống cà phê nhé! Cậu đúng là uy vũ không khuất phục, giàu sang không ham mê, chị đây phục cậu rồi đấy.”

Thái Hồng cảm thấy lòng bức bối, cần người trò chuyện, tâm sự. Tìm Hàn Thanh ư? Hàn Thanh bây giờ bận rộn hơn ai hết, than rằng vừa về đến nhà chỉ muốn lăn ra giường ngủ, trông thấy sắc mặt của Hạ Phong lại phải ráng gượng nhắc thân đi làm cơm, nên Thái Hồng không dám làm phiền. Nghĩ đến mấy bạn bè thân thiết trong thành phố này cũng đến ba, bốn người, nhưng họ đều ở rất xa, ai nấy cũng bận rộn chuyện lấy chồng sinh con, chẳng ai rảnh rỗi quan tâm đến cô. Thật sự cũng chỉ có Quách Lợi Lợi – con người này có hơi gây khó chịu chút... nhưng ngược lại luôn quan tâm đến cô. Gần đây lại càng nhiệt tình, thường xuyên gọi điện mời cô đi ăn uống, vui chơi. Quá tam ba bận, nếu từ chối nữa thì đúng là không nể mặt nhau rồi. Cuối cùng cô nói: “Được thôi.”

Đến quán cà phê, gọi xong tách cà phê và đồ ngọt, Quách Lợi Lợi nói: “Thực ra mình cố tình đến để cảm ơn cậu.”

Thái Hồng ngược nhìn lên.

“Tuần trước Đông Lâm cho Đông Vũ mượn một khoản tiền, vừa đủ để bù vào chỗ trống. Haizz! Sau vụ đánh nhau lần trước, hai anh em chẳng nói chuyện với nhau. Người nhà họ Tô mỗi người một tính, chỉ có tính cố chấp là giống hệt nhau. Hơn nữa, một khi nổi tính cố chấp rồi thì ương ngạnh vô cùng, có chín con trâu cũng chẳng kéo được về.” Quách Lợi Lợi lắc đầu thờ dài.

“Đông Lâm còn chịu cho mượn tiền, chứng tỏ anh ấy vẫn coi trọng tình nghĩa anh em mà.” Thái Hồng

nói.

“Thực ra cũng chẳng nói được là tiền của ai, đều là tiền của ông già, chỉ là ông cụ nắm trong tay quá chặt. Đông Lâm đến xin, xin bao nhiêu cho bấy nhiêu, còn Đông Vũ đến xin thì cơ bản là không cho. Không chỉ một lần, hai lần rồi. Cậu nói xem, trong lòng Đông Vũ dễ chịu sao? Hai anh em đều chui ra một bụng mẹ, nhất bên trọng, nhất bên khinh thế này quả khiến người ta rùng mình. Nói về xuất thân, Đông Vũ tốt nghiệp chuyên ngành tài chính của trường đại học danh tiếng nước ngoài hẳn hoi, Anh vẫn nói lưu loát, còn cậu chàng Đông Lâm của cậu... Cậu có nhớ không, đến thi CET-6 còn phải nhờ cậu thi giúp mới qua được nữa là... Không hiểu tại sao cậu ta lại may mắn đến thế cơ chứ!?”

Nghe những lời này, Thái Hồng liền cảm thấy khó xử. Nếu cô là phóng viên báo lá cải thì chắc chắn sẽ rất vui mừng khi nghe được những bí mật có nguồn gốc đáng tin về một danh gia vọng tộc này, nhưng những bí mật này cô không có hứng thú, ngặt nỗi Lợi Lợi lại rất thích nói, còn coi cô là bạn thân thực sự, một khi đã nói là cứ thao thao bất tuyệt.

Tán gẫu được gần một tiếng, lúc này Lợi Lợi mới chuyển đề tài sang Thái Hồng: “Đúng rồi, cậu và Đông Lâm sao rồi? Định khi nào tổ chức?”

Thái Hồng đáp: “Tổ chức cái gì mà tổ chức, mình và anh ấy cũng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi.”

“Hãy! Hãy! Cậu lại nữa rồi!” Lợi Lợi trưng ra vẻ mặt của “bà tám”. “Lần trước không phải cậu nói rằng hai người đã đi đến bước... đó đó rồi sao?”

“Không phải nghiêm túc đâu.”

“Đông Lâm đâu phải là người vô trách nhiệm đâu.”

“Mình đâu có cần anh ấy chịu trách nhiệm.”

“Thế thì cậu nói mình nghe đã xảy ra chuyện gì nào, mình đi hòa giải giúp cậu, xem có thể cứu vãn được không.” Lợi Lợi hít một hơi, nhìn cô với ánh mắt tiếc nuối. “Lời mình nói không chắc chắn sẽ có tác dụng, nhưng dẫu sao mình cũng là chị dâu của cậu ta.”

“Không có chuyện gì hết.” Thái Hồng ậm ừ.

“Giận dỗi rồi?”

Cuối cùng Thái Hồng nói: “Có thể đừng ghép cặp mình với Đông Lâm nữa được không? Mình có bạn trai rồi.”

Lợi Lợi giật nảy mình: “Thật sao? Là ai thế? Mình quen không?”

“Cậu không quen, là đồng nghiệp của mình, cùng chung một khoa.”

“Woa! Không phải là cậu đá Đông Lâm nhà mình chứ?” Lợi Lợi khẽ bật ra một tiếng ngạc nhiên.

“Chẳng phải mình đã nói mình và Đông Lâm chỉ là bạn bè bình thường thôi sao? Sao lại nói là đá hay không đá chứ?”

“Ôi trời! Là ai mà có sức hút ghê gớm, mạnh mẽ hơn Đông Lâm thế? Cha anh ta làm gì?”

“Một người bình thường, lương bổng cũng gần gần như mình.”

Lợi Lợi chụp lấy tay cô: “Thái Hồng, cậu đừng có đại dột. Một anh chàng quý tộc độc thân tính tình tốt như Đông Lâm chẳng dễ gì tìm được, lỡ mất lần này rồi sẽ không có lần sau nữa đâu. Không phải mình khoa trương, những cô gái muốn cặp kè với cậu ta nhiều không kể xiết.”

“Không phải chứ? Nếu anh ấy quý báu như thế sao lúc đầu cậu không chọn anh ấy đi?” Trong lòng Thái Hồng bức bối, giọng điệu cũng có phần móc mĩa.

Lợi Lợi sững người, nửa buổi trời không thốt ra được câu nào. Hồi lâu sau, quả nhiên không nhắc đến Đông Lâm nữa. “Nói nghe xem, bạn trai mới của cậu là ai? Tên gì? Không phải là cậu lừa mình chứ hả?”

“Họ Quý, Quý của “quý tiết”.”

“Nếu tiền lương của anh ta bằng cậu, cũng có thể nói là điều kiện không ra làm sao, liệu anh ta có qua nổi ải của mẹ cậu không?” Lợi Lợi hỏi.

Thái Hồng nhướn mày: “Mẹ mình là người thực dụng đến thế sao?”

Lợi Lợi bật cười: “Liệu không phải sao?”

Thái Hồng mấp máy môi, rồi ngậm bật.

“Thái Hồng, Quách Lợi Lợi mình cũng được coi là đã gặp qua nhiều loại người, những người phụ nữ giỏi giang mà mình biết không phải ít, thế nhưng mình chưa gặp ai nói làm là làm, nói trở mặt là trở mặt, dám ném vỡ ly trước mặt người khác như mẹ cậu.” Nhận ra lời nhận xét của mình có hơi tiêu cực, cô lại đổi giọng tâm tặc khen ngợi: “Bác gái thực sự là người mạnh mẽ. Có người mẹ như thế cậu mới không bị mắc lừa, không phải chịu thiệt thòi.”

Nghe những lời khen tặng mà thực chất là mĩa mai, Thái Hồng giận sôi: “Bà như thế cũng là muốn tốt cho mình thôi.”

“Nhưng mà này, từ góc độ của cậu mình nói câu thực lòng nhé! Thái Hồng, cậu không phải là đối thủ của mẹ cậu đâu.” Lợi Lợi thoát khỏi giọng: “Bạn trai của cậu càng không phải. Nghe lời bà chị này một lần, đừng đắm sâu vào, tốt hơn hết nên cắt đứt sớm đi! Lỡ đến khi mẹ cậu không đồng ý, cậu lại yêu anh ta, cái đó mới là đau khổ đấy. Còn đau khổ hơn cả bị đàn ông đá nữa!”

Những lời này chạm đúng tâm sự trong lòng Thái Hồng, nỗi phiền não trong cô bỗng tựa như mảnh băng nổi lên mặt nước.

“Thế cậu nói mình nên làm sao đây?”

“Không phải đã nói rồi sao, ba chữ: nhanh – chóng – rút.”

“Nếu mình không muốn rút thì sao?”

“Thái Hồng, cậu muốn đo chiều với mẹ cậu sao?” Lợi Lợi lấy ra thỏi son, cầm chiếc gương nhỏ để tô lại môi. “Đừng để xảy ra chuyện rồi tự mình gánh hậu quả đấy. Dù sao mình cũng từng lĩnh giáo cao chiêu của mẹ cậu rồi.”

Nhắc lại chuyện cũ, tuy Thái Hồng chịu thiệt, nhưng hình ảnh năm xưa Lý Minh Châu cầm ba lô của Lợi Lợi vút ra ngoài cửa, Thái Hồng vẫn còn nhớ rõ. “Haizz, mẹ mình ấy à... tính khí có nóng nảy chút. Năm đó bà không nên vút ba lô của cậu như thế. Vì chuyện này mà mình đã gây chuyện với bà.”

“Hi, có sao thì mình cũng coi cậu như chị em của mình, đừng có giả vờ lấp liếm được không? Cậu biết

những chuyện mẹ cậu đối xử với mình không chỉ dừng lại ở đó.”

Cô sững người: “Mẹ mình... còn làm chuyện khác với cậu sao?”

Lợi Lợi nhìn cô, vẻ mặt hoài nghi, không khỏi cười nhạt: “Quả không hổ danh là con gái của mẹ cậu, già nai cũng giỏi ghê!”

Sống lưng Thái Hồng lạnh toát, cô nghiêm mặt nói: “Cậu nói đi, mình không biết thật.”

“Cậu luôn hận mình vì chuyện của Ngụy Triết đúng không?” Lợi Lợi nhìn chăm chăm vào mặt cô. “Mình thừa nhận, chuyện đó mình đúng là có hơi quá đáng, nhưng cậu không biết giữa mình và Ngụy Triết đã xảy ra chuyện gì đâu. Mình đã từng vì anh ta mà... đi phá thai. Chuyện này bị người khác tiết lộ cho mẹ cậu. Có một hôm, bà gọi điện cho cha mình, nói mình ăn chơi phóng đảng, chung chạ với đàn ông ở ngoài trường, dính bầu rồi lại đi phá, làm ảnh hưởng đến trường... rồi bảo ông phải dạy dỗ con gái cho tốt. Cha mình là người cực kỳ bảo thủ, luôn giữ sự thanh cao, trong sạch lại rất trọng sĩ diện. Nghe điện thoại xong, ông tức giận dùng dùng, đến thẳng trường tìm Ngụy Triết, cái gã đó dù sao cũng đã chia tay mình rồi, nên nói hết ra, có khi còn thêm mắm thêm muối nữa, lúc đó cha mình còn nhảy bổ vào định đánh hắn, nhưng không đánh lại, còn bị hắn cho một bạt tai. Về đến nhà, ông giận điên lên dùng dây thắt lưng đánh mình toi bời, nói đây là điều nhục nhã lớn nhất trong đời ông. Mình giận dỗi bỏ nhà đi, về sống ở nhà bà ngoại, tưởng rằng qua mấy ngày ông sẽ đến đón mình về, nhưng ông không đến. Mình cố gắng hết sức để vào nhà họ Tô, là muốn chứng minh cho ông thấy, tuy mình không còn trong trắng nhưng mình vẫn thu phục được đàn ông. Nhưng đến hôn lễ của mình ông cũng chẳng tham gia. Năm ngoái, ông bệnh nặng qua đời, lúc hấp hối cũng không chịu gặp mặt mình. Bị chính người thân của mình khinh bỉ, cậu có biết cảm giác đó như thế nào không hả?”

Thái Hồng không khỏi sùng sốt, không ngờ đằng sau câu chuyện lại còn có một câu chuyện khác nữa. Chuyện này tuy có vẻ khó tin, nhưng nó chứng tỏ một cách đầy đủ tác phong của Minh Châu từ trước đến giờ, đó chính là ý muốn bảo vệ Thái Hồng của bà rất mãnh liệt. Ai dám động vào một sợi lông của con gái, bà gặp Phật giết Phật, gặp ma giết ma, chuyện gì cũng có thể làm được.

“Thật đấy, Thái Hồng.” Lợi Lợi đứng dậy. “Mình thực sự quý cậu nên mới tìm cậu, nếu không cũng chẳng mặt dày mày dạn như thế này... Thực ra mình không nợ cậu điều gì cả, nếu có từng nợ, mẹ cậu cũng đã đòi lại thay cậu rồi.”

THÀNH PHỐ HOANG VẰNG

Thi Định Nhu
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Ra khỏi quán cà phê, Thái Hồng thất thểu bước đi trên phố. Cô suy nghĩ về tình bạn giữa mình và Lợi Lợi, càng nghĩ càng thấy rối như tơ vò. Sau vụ Ngụy Triết, cô luôn tận hưởng một cảm giác ưu việt về mặt đạo đức những tưởng rằng mình tha thứ cho Lợi Lợi, còn không câu nệ chuyện xưa mà tiếp tục giữ mối quan hệ qua lại với cô ấy, tưởng rằng mình thật là cao thượng. Giờ đây, rốt cuộc là ai làm tổn thương ai? Rốt cuộc là ai không câu nệ chuyện xưa? Và rốt cuộc, ai mới là người coi trọng tình bạn? Tất cả đều không thể nói rõ được!

Càng hoang đường hơn nữa là, xét theo toàn bộ sự việc, dường như từ đầu chí cuối chỉ có hai cao thủ Lý Minh Châu và Lợi Lợi so chiêu với nhau, chuyện ai thắng ai thua đều chẳng liên quan gì đến Thái Hồng.

Thù mới hận cũ như những đường ống ngầm dưới lòng thành phố này, được che lấp sâu bên dưới, đến là lộn xộn, rối rắm. Dù lộ ra hay che lại thì nó vẫn lộn xộn, rối rắm khiến người ta chẳng thể nào hiểu được. Thái Hồng ngần ngại lang thang trên phố, đi mãi, bước chân bắt giắc đưa cô đến trước cung thiếu niên.

Nhìn đồng hồ, giờ này chắc Quý Hoàng đang dạy yoga trong cung thiếu niên. Anh đã tìm một giáo viên khác đứng lớp thay để đến nhà cô ăn tối, ai dè nhanh như thế đã bị “tiễn ra cửa”, chắc anh lại đến đây dạy rồi. Cô vào trong hời, quả nhiên có anh trong đó.

Cô tìm một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh cửa, xuyên qua lớp kính, từ xa trông thấy Quý Hoàng đang làm động tác mẫu với vẻ nghiêm túc và chăm chú. Trong những cử động uyển chuyển, nhịp nhàng ấy, dường như có một sức mạnh vô hình truyền về phía cô, khiến cô bình tâm trở lại. Dần dần, lòng cô đã hết rối bời, cô bắt đầu ngáy người ra trên ghế.

Có lẽ đã thấm mệt vì đi nhiều, cũng có lẽ lòng đã quá muộn phiền, cô tựa người vào lưng ghế, mơ màng ngủ thiếp đi. Một hồi lâu sau, cô cảm thấy có một bàn tay khẽ xoa đầu mình. Cô mở mắt ra, nghe tiếng Quý Hoàng hỏi: “Thái Hồng, sao em lại đến đây?”

“Không có chuyện gì, em ra ngoài đi dạo, loanh quanh rồi đến đây, tiện ghé vào thăm anh một lát.” Cô ngáp một cái rõ dài, giơ chiếc túi ra. “Em có mua dâu cho anh, đã rửa sạch rồi, anh ăn không?”

Toàn thân vã mồ hôi, anh ngồi xuống, không khách khí cầm lấy ăn.

“Đói vậy sao?” Lần đầu thấy anh ngấu nghiến ăn, Thái Hồng cảm thấy xót xa. “Nhất định là do những lời nói chua ngoa của mẹ em, hại anh đến cơm tối cũng ăn không ngon.”

“Không phải vậy đâu.” Anh nói. “Em tin không? Đây là lần đầu anh được ăn dâu, đúng là rất ngon.”

Cô ngẩn người, sững sờ: “Không phải chứ? Dưới quê anh không bán dâu sao?” Dù ở dưới quê không có, thì ở thành phố nơi anh học đại học chắc chắn có bán chứ? Ngay sau đó cô liền hiểu ra. Dâu rất đắt tiền, cũng có thể coi là thứ xa xỉ trong các loại trái cây, nhà Thái Hồng cũng hiếm khi mới mua về ăn, gia cảnh nghèo khó như Quý Hoàng thì lại càng không thể mua. Ý nghĩ này vừa thoáng qua trong đầu, cô liền cảm thấy mình cứ chăm chăm vào chuyện này thì thật là ngốc nghếch quá.

May là Quý Hoàng không để tâm, anh nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: “Anh ăn táo nhiều hơn.

Đúng rồi, bộ sách lần trước nhà sách bảo hết hàng hôm nay có rồi”, anh nói. “Anh đã mua cho em một bộ.”

“Bộ nào? Của Bakhtin hay là Sigmund Freud?”

“Bakhtin toàn tập.”

“Em chỉ cần quyển Những vấn đề thi pháp Doctoyevsky”, cô le lưỡi làm mặt quỷ. “Những quyển còn lại anh cứ giữ cho mình đi nhé!”

“Anh mua những hai bộ. Nhà sách có nói sách học thuật bán không chạy nên họ chỉ nhập về có hai bộ thôi.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Hơn hai trăm tệ một bộ, tổng cộng có sáu quyển. Đừng lo lắng chuyện tiền bạc, anh tặng em mà.”

“Anh xem anh kia, cứ nói đến mua sách là hào phóng để sợ.” Thái Hồng thờ dài.

“Ai bảo cô Hà phải thi tiến sĩ nào? Bakhtin hơi khó, em phải từ từ đọc nó, chỗ nào không hiểu thì ghi ra.”

“Anh có ghi chép sách của ông ấy không?”

“Đương nhiên là có. Những quyển sách hay anh đều ghi chép lại hết, gom góp từ trước đến giờ cũng được mấy nghìn trang rồi ấy chứ!”

“Thế thì anh cho em mượn đi.” Cô ngang ngược bảo. “Em muốn xem tất cả!”

“Đương nhiên là được. Nhưng mà những thứ mà anh “gặm” qua không có ích với em lắm. Sách em phải tự mình đọc và ghi chép thì tốt hơn. Chuyện học vấn người khác không thể nào làm thay em, hướng chỉ anh và em đâu có chung một phương hướng nghiên cứu.”

Vừa nhắc đến chuyện ghi chép, Thái Hồng liền cảm thấy mình kinh nghiệm đầy mình, có đủ lý do để phê bình anh chuyện này: “Này, giờ là thời đại nào rồi mà anh còn ở đó ghi ghi chép chép lên quyển sổ dày như cục gạch đó? Anh biết không, có một loại phần mềm cao cấp có thể tự động phân biệt chữ trên các ấn phẩm, đến cả giọng anh cũng có thể phân biệt được, hoàn toàn thay thế cho cách ghi chép thủ công, hơn nữa còn có thể tự động làm mục lục và tra cứu, tìm kiếm. Nói cách khác, nghiên cứu và học vấn bây giờ đã chuyển sang số hóa lâu rồi, còn ai chép từng chữ, từng chữ một lên giấy giống anh chứ? Những kho sách điện tử trên mạng đây ra ấy, muốn tra gì chứ việc lên google là có tất... Quý Hoàng à, anh thừa nhận đi, kỹ thuật anh lỗi thời lắm rồi!”

“Anh thích chép tay đấy, anh không thích nhờ máy tính ghi nhớ và suy nghĩ thay anh.”

“Từ chối đi cùng thời đại?”

“Cũng không phải. Internet có vấn đề của internet, và trong số đó có những vấn đề tương đối nghiêm trọng đối với các học giả, không biết em đã từng nghĩ đến chưa?”

“Chưa hề nghĩ đến. Anh xem em gửi một bức e-mail, chỉ một giây là được rồi. Đấy, giống thế này này, ding doong! You got a mail. Cái này gọi là hiệu suất công việc, lại tiết kiệm giấy và bảo vệ môi trường.”

“Thứ nhất, tài liệu có được quá dễ dàng, nhưng thực ra em không nghiêm túc nghiên cứu đầu đuôi của

vấn đề, cho nên em không có được những ý thức từ việc trải nghiệm mà các lão tiền bối tích lũy được thông qua việc đọc sách theo kiểu trải thâm. Thứ hai, thời gian của em sẽ bị các liên kết phân cắt ra thành những mảnh vụn vặt, khó mà tập trung suy nghĩ sâu xa về một thứ. Cho nên anh không tán thành việc tốn quá nhiều thời gian cho internet.”

“Thôi thì nói toạc ra rằng, anh hoàn toàn không tán thành việc dùng máy tính.”

“... Cũng gần gần như vậy.” Anh thừa nhận.

“Có lẽ đây là phương hướng phát triển mới, tạm thời đặt tên là chủ nghĩa “tân điền viên”?” Cô nháy nháy mắt.

“Cũng có thể gọi là chủ nghĩa hậu internet.” Anh thêm vào một câu.

Cô bật cười to.

Được trò chuyện vui vẻ với sự dí dỏm của Quý Hoàng, tâm trạng Thái Hồng cuối cùng trở nên nhẹ nhõm hẳn. Cô đứng dậy, kéo anh: “Thế thì chúng ta mau ra ngoài nào. Đi, hôm nay trong lòng em bức bối suốt, đi xem phim nào!”

Hai người cười nói vui vẻ, tay trong tay đi đến rạp chiếu phim, xem một bộ phim hành động hài của Châu Tinh Trì. Khi vào rạp, cô chỉnh lại âm lượng của di động, bỗng phát hiện trên đó có đến hai mươi ba cuộc gọi nhỡ, đều là số điện thoại nhà cô.

Thấy hai mắt cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, Quý Hoàng hỏi: “Em có cuộc gọi nhỡ à?”

Thái Hồng mỉm cười, nhét di động vào ví tiền: “Không có.”

Hai người tản bộ trên con đường quen thuộc, mãi đến tận cánh cổng nhà Thái Hồng, hai người mới bịn rịn tạm biệt nhau. Thấy tâm trạng Thái Hồng không tốt, suốt cả đoạn đường đi người kiếm lời như Quý Hoàng cũng kiếm chuyện để chọc cô vui, những chuyện thú vị trong ký túc xá nam, chuyện đó đây của các học giả nước ngoài, những luận điểm quái gở trong nghiên cứu học thuật... nói hết chuyện này đến chuyện khác, thao thao bất tuyệt. Nếu là bình thường thì Thái Hồng chắc chắn đã bỏ lăn ra mà cười rồi, nhưng càng về đến gần nhà, cô càng không cười nổi. Quý Hoàng vừa về, cô cất bước lên lầu, nghĩ đến bóng dáng của Minh Châu, tâm trạng cô bất chợt nặng nề hơn.

Đẩy cửa bước vào nhà, quả không sai, Lý Minh Châu đang ngồi đan áo len trên sofa, mặt sầm lại.

Thời đại bây giờ đã không còn thịnh áo len đan tay nữa. Từ lúc vào đại học Thái Hồng không mấy khi mặc nó, những khi cần thì vào cửa hàng mua, và đương nhiên mọi thứ đều do một tay Minh Châu lo liệu. Với con mắt của mình, Minh Châu không hề dễ dãi khi mua đồ, nhưng món nào bà vừa ý thì chắc chắn là hàng có chất lượng thượng hạng, kiểu dáng mới mẻ, hơn nữa sẽ giảm giá vào mùa sau. Cho nên áo len của Thái Hồng không nhiều, nhưng cái nào cái nấy đáng giá đồng tiền bát gạo. Bản thân Minh Châu thì lại tiếc tiền mua cho mình nên tất cả quần, áo len, bao gồm cả của Hà Đại Lộ đều do bà tự tay đan. Sợi len cũ rồi tháo ra giặt một lần, xong đặt ở ban công phơi nắng, rồi đan lại thành quần áo, vừa ấm áp lại bằng phẳng.

“Về rồi đấy à?” Lý Minh Châu hỏi.

“Dạ!” Thái Hồng lặng lẽ cởi áo khoác, chuẩn bị đi vào trong phòng.

“Mẹ có hầm canh đuôi bò cho con đấy, mau uống đi cho nóng.” Lý Minh Châu đặt que đan xuống, đi vào bếp múc một bát canh đặt lên bàn.

Cô đành ngồi xuống bưng bát canh lên, khẽ thổi cho nguội bớt.

“Đi đâu, làm gì mà đến tận giờ này mới về? Gọi điện thoại cũng chẳng bắt máy lấy một lần?” Lý Minh Châu hỏi.

“Con đi xem phim với bạn.”

“Lại với gã Quý Hoàng đó?”

“Dạ.” Thái Hồng đặt bát xuống, nghe giọng mình khẽ run rẩy: “Con thích ở cạnh anh ấy.”

Sự im lặng bỗng bao trùm.

Một hồi sau, Lý Minh Châu thở dài: “Thái Hồng, cả đời này mẹ sống nghèo khổ nên cũng quen rồi, nửa đời sau dựa vào bảo hiểm lao động, tằn tiện chi tiêu cũng đủ sống qua ngày. Tục ngữ nói, con cháu tự có phúc của con cháu, số mẹ trước giờ không tốt cũng không dám mơ mộng gì quá cao xa. Mẹ không phải ích kỷ vì bản thân mình, nếu con có được tấm chồng tốt, dù mỗi ngày chỉ ăn dưa cải mẹ cũng vui lòng. Nhưng mà gã Quý Hoàng này, mẹ thực sự không cam tâm! Hai mươi mấy năm nay, mẹ vất vả trăm phương ngàn kế nuôi dưỡng con, con cũng giỏi giang tìm được một công việc tốt, học vấn cao, vẻ ngoài xinh đẹp, tính thêm ông ngoại con vào, gia thế nhà mình cũng không kém cạnh ai. Con có điều kiện như thế thì lo gì không tìm được tấm chồng tốt, lại đi tìm một người xuất thân từ mỏ than ở cái huyện nhỏ kia chứ? Không có nền tảng kinh tế chẳng nói làm gì, đằng này còn phải gánh vác một đồng gánh nặng trên vai. Con thế này không phải tự mua dây buộc vào người rồi sao? Gã Quý Hoàng này, đừng thấy vẻ ngoài của hấn nhả nhận, lịch sự, mẹ thấy hấn cũng chẳng khác Hạ Phong bao nhiêu, chỉ e còn hung dữ hơn cậu ta nữa kia. Loại người này bề ngoài trung thực nhưng bên trong phong kiến, gia trưởng hơn bất kỳ ai! Sau này trông chờ hấn ta thương yêu con, đừng có hòng! Con xem, lần này thi hay rồi, cuộc đời mẹ và con tuy không xuất phát từ cùng một điểm, nhưng lại cùng chạy đến một điểm đích, nửa đời người chui rúc trong căn nhà chật chội, một xu tiền phải cố bẻ làm đôi để tiêu xài. Nếu con lấy Quý Hoàng, chỉ sợ ngay đến một căn nhà chật chội cũng chẳng có mà ở. Nếu biết sớm, từ nhỏ mẹ đã nuôi con như một đứa bé nhà nghèo, năm giờ sáng bắt dậy nhóm lửa nấu cơm, lúc nào không vui thì đánh con một trận. Còn con, chịu khổ quen rồi sẽ không cảm thấy bị đau khổ giày vò, bị đánh quen rồi nên cũng quên cái gì gọi là đau... Thái Hồng, mẹ hiểu con, con chẳng qua là muốn tìm một người có chung sở thích để có thể trò chuyện vui vẻ với nhau, đúng không? Con trai kiểu như thế có nhiều mà. Ban nãy mẹ gọi điện cho dì Tạ của con, khéo sao dì ấy đang có một người như thế, là giảng viên khoa tiếng Pháp của một trường đại học, là tiến sĩ du học về nước. Cha mẹ là giáo sư Tâm lý học. Gia cảnh tốt, đạo đức, văn hóa tốt, và may mắn là cha mẹ thuộc hàng trí thức tiến bộ, lại am hiểu tâm lý học... phú quý chúng ta không có phúc, cũng chẳng dám với cao, phù hợp nhất vẫn là gia đình trí thức, hiểu lễ nghĩa. Mẹ vừa nói với dì Tạ là dì ấy hài lòng lắm, gọi điện ngay cho nhà bên kia, họ tỏ ý chấp nhận hẹn gặp mặt một lần, hẹn uống cà phê vào bây giờ tối thứ Bảy tuần này...”

Những lời lẽ thực dụng thế kia chính là thứ mà chủ nghĩa nữ quyền cần phản đối nhất! Thái Hồng cảm thấy mẹ mình vì xem ti vi quá nhiều, suốt ngày nghe những lời tán gẫu nên mê muội đầu óc rồi. Cô liền bực bội cướp lời bà: “Con không đi, con không thích. Mẹ thích thì mẹ tự đi đi! Con tìm bạn trai của con, mẹ tìm con rể của mẹ. Tìm được ai vừa ý rồi thì mẹ cứ việc sinh thêm đứa con gái gả cho hấn...”

Chưa kịp dứt lời, một tiếng “bốp” vang lên, cô lãnh một cú tát đau điếng.

“Con dám bảo đáp cha mẹ thế đấy hả!” Lý Minh Châu giận sôi máu, ném phịch cái áo len xuống sàn, hần học giậm mạnh vài cái. “Mẹ vất vả, cực nhọc nuôi con từ lúc còn bé đến nay đã hơn hai mươi năm, cha mẹ làm trâu làm ngựa cho con, chỉ thiếu điều cắt tim gan dâng cho con, là vì cái gì? Là để con lông cánh cứng cáp rồi quay lại báo đáp cha mẹ như thế sao? Con nói xem, cha mẹ có chỗ nào không phải với con?”

Tiền lương của cha mẹ có đồng nào mà không chi tiêu cho con chứ? Nhà thì rách nát, tồi tàn, cho con mặc thì toàn gấm vóc lụa là, ăn những thứ rau muối chấm tương để cho con ăn sơn hào hải vị. Cuối cùng cha mẹ được hưởng phúc gì từ con hả? Thái Hồng! Con căng mắt ra nhìn lại cái nhà này, rồi xem lại chính con đi, con chẳng phải là một chim phượng hoàng sống trong ổ gà đó sao? Không có mẹ đỡ đần, con nghiên cứu được cái quái gì về chủ nghĩa nữ quyền cơ chứ! Có giỏi thì con thử thay đổi tình trạng của cái nhà này xem, đừng có mà tốn công tốn sức gây gỗ với cha mẹ để người dung nước lã lợi dụng, cuối cùng lại khóc lóc òi chạy về nhà mẹ than khóc kẻ khổ. Đến khi con trở thành Hàn Thanh, bị thương căng chân hạ cẳng tay, mẹ cũng chẳng bảo vệ được con đâu. Đúng là ngốc nghếch, càng học nhiều càng ngốc mà!”

Mặt Thái Hồng đau rát, vừa thẹn vừa giận, cô ngoảnh đầu chạy vào phòng mình, đóng cửa cái “rầm”. Trong bóng tối, cô ôm chần khóc nức nở.

Xuyên qua rèm cửa, ánh đèn thành phố lấp loáng giữa bóng cây xào xạc. Dòng xe cộ tấp nập ngược xuôi, mùi thơm của những món nướng dưới lầu được gió thoảng đưa lên, các cửa hàng đã đóng cửa nhưng khu chợ đêm ồn ào, náo nhiệt thì chỉ vừa bắt đầu. Cứ thế, bầu không khí xô bồ, nhộn nhịp tiếp nối ngày và đêm giữa thành phố hầu như không ngủ này, và hơi thở thực dụng vẫn lan tỏa khắp chung quanh, dẫu là màn đêm thăm thẳm cũng chẳng thể che giấu được.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, phòng khách vắng lặng không một tiếng động, cửa phòng ngủ của Thái Hồng khẽ mở ra.

Đèn bàn chợt bật sáng, Thái Hồng ngồi dậy.

Là cha cô, Hà Đại Lộ.

“Lại cãi nhau với mẹ con à?” Hà Đại Lộ hỏi.

Thái Hồng giận dỗi không trả lời.

“Tính khí mẹ con có hơi nóng nảy, nhưng mà cha đồng ý quan điểm của mẹ con.” Hà Đại Lộ thờ dãi nặng nề, đưa tay xoa xoa đầu cô, từ cổ tay áo tỏa ra mùi xăng dầu quen thuộc. Thái Hồng nghe ông nói: “Mẹ con rất có mắt nhìn người, trước nay chưa bao giờ nhìn lầm, đừng nói cha, đến cả lãnh đạo ở cơ quan bà ấy cũng phải khâm phục, nếu không thì sao bà ấy có thể từ một nhân viên tài vụ quèn được đề bạt lên chức trưởng phòng chứ? Con người thầy Quý không tệ, theo cha thấy cậu ta không phải người xấu. Nhưng thực sự nhà cậu ta khó khăn chồng chất, sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc và chất lượng cuộc sống của con sau này. Con chưa bao giờ lo liệu chuyện trong nhà, không biết nó khó khăn như thế nào đâu. Cha thấy tốt nhất con hãy từ bỏ sớm đi, đây là ý kiến của cha và mẹ con.”

Những lời của cha nằm trong dự đoán của cô. Chuyện lớn trong nhà từ trước giờ Hà Đại Lộ đều răm rắp nghe theo Lý Minh Châu, về điểm này từ khi Thái Hồng hiểu chuyện, nó đã như thế rồi và chưa từng thay đổi.

“Một người đàn ông đã thích con, đương nhiên sẽ tìm trăm phương ngàn kế lấy lòng con.” Hà Đại Lộ nói tiếp. “Nếu con dễ dàng cảm động bởi những điều ấy thì đúng ý nguyện của anh ta rồi. Người ở quê có ai mà không muốn ở lại phát triển tại thành phố này? Chẳng biết rõ gốc gác, thân thế của người này, làm sao cha mẹ yên tâm để con và cậu ta chung sống qua ngày được chứ?”

Thái Hồng nói: “Sao lại không biết gốc gác, thân thế? Người ta là tiến sĩ của trường đại học danh tiếng, thành tích ưu tú, được phân làm giảng viên đại học, là một học giả giản dị, trong sạch... Lý lịch của anh ấy con đã xem qua, không có bất kỳ vết nhơ nào.”

“Gia đình cậu ta thế nào con hiểu rõ không? Cha cậu ta là người thế nào, mẹ cậu ta là người thế nào?”

Con biết được bao nhiêu? Học giả, học giả, con gả cho cậu ta không phải vì học vấn, mà là để sinh sống qua ngày. Chủ nghĩa Marx con biết chứ? Tư liệu sản xuất quyết định thượng tầng kiến trúc. Cậu ta có bao nhiêu tư liệu sản xuất con biết không hả? Con thông minh lắm mà, sao giờ lại chuyển thành chủ nghĩa duy tâm mất rồi?”

Đúng là người nào người nấy giỏi nói chuyện đạo lý, mà chỉ có hơn chứ chẳng có kém, Thái Hồng thiếu điều ngất xỉu vì tức, ngã lăn ra giường, phớt lờ cha mình.

“Cha mẹ chỉ muốn tốt cho con, người trẻ hay hành sự theo cảm tính, đưa ra lựa chọn không thiết thực, đến lúc xảy ra chuyện thì hối hận không kịp nữa.” Giọng của Hà Đại Lộ thô ráp, pha chút khàn khàn.

Thấy Thái Hồng hồi lâu chẳng buồn đáp lời, ông đành nói: “Con hãy suy nghĩ kỹ nhé, ngủ sớm đi!” Dứt lời, ông đi ra phòng khách.

Vừa mở cửa, đột nhiên Thái Hồng cất tiếng hỏi: “Cha, năm xưa mẹ và cha kết hôn là hành sự theo cảm tính hay là lựa chọn thiết thực? Bao nhiêu năm qua, hai người hạnh phúc không?”

Không có câu trả lời, đáp lại là một tiếng “rầm” đĩnh tai, cánh cửa đóng sập lại.

Trong thoáng chốc, đêm đen ngập tràn nỗi lạnh lẽo buốt giá.

Thái Hồng biết mình đã bắn một mũi tên làm tổn thương cha mình. Cô vẫn nhớ rõ, lúc còn nhỏ, cha mẹ cô thường xuyên gây gỗ, cãi cọ, sau trận cãi vã là chiến tranh lạnh kéo dài đến mấy tuần, phải nhờ Thái Hồng làm bồ câu đưa thư, chuyển giấy nhắn tin để nói chuyện với nhau.

Một ngày nọ, khi cô mười tuổi, Thái Hồng không chịu nổi nữa, bèn viết một bức thư cho cha mẹ, ghi rằng thà cô chết sớm cũng không muốn trông thấy hai người cãi cọ. Cô đặt bức thư vào trong một phong bì ngũ sắc, nhét vào ví tiền đặt trong đồng quần áo sắp mang đi giặt. Cô biết Minh Châu có thói quen kiểm tra tất cả các túi áo quần trước khi giặt quần áo.

Từ sau hôm đó, những trận cãi vã biến mất, chiến tranh lạnh kết thúc, thay vào đó là cảnh êm ấm bề ngoài. Cha mẹ vẫn mâu thuẫn với nhau, chẳng qua là từ cãi cọ công khai chuyển sang âm thầm, giấu giếm mà thôi. Hơn ai hết, khi lỡ bước sai đường, những người già luôn biết cái gì gọi là đâm lao phải theo lao, chỉ biết bất lực thờ dài chịu đựng.

Chương 30

Vẫn như thường ngày, chuyện sinh hoạt trong nhà vẫn đều đều như cũ, không ngừng quay vòng tiếp diễn. Bánh xe khổng lồ của thói quen âm ỉ chuyển động, cán qua tất cả sự tranh chấp, giống như chiếc xe trộn xi măng lạnh lẽo, vô tình, có thể nghiền nát mọi thứ vật chất cho vào đó rồi trộn đều thành chất bê tông cứng chắc vô cùng.

Quá trình trưởng thành của con người không phải cũng giống quá trình đổ bê tông đó sao?

Trong khoảng thời gian này, ý chí của cha mẹ như đã chịu lùi bước, tựa như đó là một bước ngoặt lớn trong chiến lược của họ. Bất luận là Minh Châu hay Đại Lộ, cả hai đều tỏ ra ăn năn hối hận. Sáng sớm ngày hôm sau, Thái Hồng tỉnh dậy, phát hiện trên bàn có đặt một cốc sữa đậu nành nóng hổi và bánh bao chiên mà cô thích. Cả nhà chào nhau như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chiếc radio ra rả đưa tin về tình hình giao thông, Hà Đại Lộ nói thời tiết chuyển lạnh, dặn dò Thái Hồng mặc thêm nhiều áo. Như thường lệ, Minh Châu đưa Thái Hồng một hộp cơm, trong đó có món sườn kho mà cô thích nhất.

Vẻ mặt của cha mẹ đều có vẻ bị tổn thương nhưng vẫn cố gắng nói cười.

“Con đi đây.” Thái Hồng nhét hộp cơm vào ba lô mà tê tái trong lòng.

“Cha mẹ ra ngoài tập thể dục, tiện tiền con luôn.” Không ngờ hai người lại cùng cô xuống lầu, lại một mực đưa cô đến tận trạm xe, nhìn cô bước lên xe buýt.

Thái Hồng vội vã đến trường, y như muốn trốn chạy khỏi cha mẹ.

Còn mười phút nữa mới vào tiết thứ nhất, Thái Hồng phát hiện cửa văn phòng của Quan Diệp hé mở, bên trong có ánh đèn, từ khe cửa, một luồng gió từ trong phòng ủa ra. Thái Hồng tò mò ngó vào, phát hiện Quan Diệp đang ngồi trên ghế mây, một tay kẹp điều thuốc, tay kia cầm bút chấm bài. Ngoài máy vi tính cô thường dùng, trên bàn còn có một cốc trà.

Bất kỳ lúc nào gặp Quan Diệp, đáng vẻ cô vẫn luôn xinh đẹp, tao nhã và thanh thoi vô cùng. Trong số những người quen biết, Thái Hồng chưa từng gặp ai có cách sống như Quan Diệp, sống một cách thanh cao, theo ý mình và phớt lờ ánh mắt của người đời. Khi mới vào trường, Thái Hồng cũng từng như các bậc đàn anh, đàn chị khác, thích thú tìm hiểu về đời sống riêng của thầy cô giáo. Thái Hồng quan sát phòng ngủ của cô, những người đồng nghiệp có quan hệ qua lại với cô, thậm chí còn tìm kiếm cuộc sống tình cảm của cô trong các bài tản văn mà cô từng phát biểu trước kia, tiếc là không có bất kỳ manh mối nào. Về Quan Diệp, ngoại trừ khí chất tao nhã, thanh thoi và những quyển sách cô viết, những bài cô dạy cùng với các bài luận đã phát biểu, những kẻ tò mò không thể tìm thêm được bất kỳ nội dung thú vị nào để nghiền ngẫm nữa. Thấy cô đã chú ý đến mình, Thái Hồng vội vàng cất tiếng chào: “Chào buổi sáng, cô Quan!”

“Chào!” Quan Diệp chỉ tay về phía cốc trà của mình, nói: “Có người tặng cô một bịch trà lipton, em có muốn uống thử không?”

“Có sữa không ạ?”

“Có sữa đặc, trong tủ lạnh ấy.”

Thái Hồng cầm cốc trà của mình đi rót nửa cốc nước nóng, rồi quay lại bên bàn của Quan Diệp pha cho mình một cốc trà, nhấp một ngụm thưởng thức.

“Cô Quan, em có một vấn đề muốn hỏi cô.”

“Cô sắp có tiết, cho em ba phút.”

“Em có quen hai chàng trai, cả hai đều đối xử với em rất tốt. Một người trò chuyện rất hợp, tiếc là không có tiền, một người không hợp cho lắm, nhưng lại có rất nhiều tiền.” Thái Hồng nói. “Em nên chọn ai đây?”

Quan Diệp rút một hơi thuốc, hướng về phía cửa sổ nhà ra làn khói trắng, rồi quay đầu nhìn cô, cười nhạt: “Vóc dáng của hai người đó thế nào?”

“Ý cô muốn chỉ bộ phận nào?”

“Bộ phận hấp dẫn em đấy.”

“Người không có tiền hấp dẫn em hơn.”

“Chẳng phải chỉ là nghèo thôi sao?” Quan Diệp nhíp nhíp tay gõ tàn thuốc. “Sao tự em không kiếm tiền nhiều hơn chút, sau đó vui vẻ tận hưởng anh chàng hấp dẫn em chứ?”

Thái Hồng cười khỏ: “Nhưng mà... cha mẹ em nhất mực không đồng ý.”

“Em có biết, ở Ấn Độ, người ta thuần phục voi như thế nào không?” Quan Diệp vừa thu dọn tập bài thi vừa nói. “Bọn họ dùng một sợi dây trói chú voi con mới sinh vào một thân cây nhỏ. Vài tháng sau, chú voi con đã lớn hơn chút, bọn họ liền buộc nó vào thân cây to hơn. Lớn hơn chút nữa, lại đổi sang một thân cây khác to hơn...”

Thái Hồng ngơ ngẩn nhìn cô.

“Với một chú voi có cân nặng được tính bằng đơn vị tấn, thực ra không có thân cây nào có thể buộc được nó cả.” Quan Diệp nói. “Nhưng mà, sợi dây đó đã in vào trong đầu nó, còn độ to nhỏ của thân cây như thế nào đã không còn quan trọng. Vậy nên sau khi trưởng thành, dù là bất kỳ thân cây nào cũng có thể buộc được chú voi... bởi vì nó đã quen với việc bị hạn chế rồi.”

Trong đầu Thái Hồng bất chợt lóe lên một tia sáng. Thực ra đạo lý này cô hiểu, chỉ là không biết bản thân sợ hãi điều gì.

Cô không sợ sợi dây đó, mà là sợ bàn tay nắm đầu kia của sợi dây.

Cầm cốc trà quay về văn phòng của mình, Thái Hồng phát hiện Quý Hoàng đã đến từ lúc nào. Kỳ lạ, hôm nay anh không có tiết, đâu cần đến trường làm gì...

“Chào”, cô nói.

“Chào.” Quý Hoàng bước qua, chăm chú nhìn cô, hỏi: “Sao thế? Sao mắt lại sưng húp thế kia?”

“Bị dị ứng.” Cô nhẹ nhàng bước lên trước. “Xem giúp em mí mắt có đỏ không? Hay là bị sởi rồi cũng nên?”

“Không phải.” Anh xoa xoa mặt cô, rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mặt cô. “Đừng lo lắng, anh sẽ thật cố gắng.”

Cô thở dài, chẳng tài nào giả khờ khạo, lú lẫn với anh được. Mỗi người không thể chọn nơi mình sinh ra, nhưng Quý Hoàng đã phải vì nó mà chịu đủ sự lạnh nhạt và trắc trở ở đời, vì vậy cô không nên làm tăng

thêm gánh nặng cho anh.

Cô nhìn anh, nở nụ cười tươi rói: “Sao đến sớm thế này, hôm nay anh có cuộc họp à?”

“Không có. Anh đến sửa bài luận cho sinh viên.”

Để thực hiện lời hứa, Quý Hoàng đã giúp cô chấm hai chồng bài thi môn Văn học cổ đại, cho Thái Hồng có thời gian chuẩn bị thi tiến sĩ. Thái Hồng cảm thấy rất ngại, ôm cả chồng bài luận trên bàn vào lòng: “Không, không, đây là công việc của em, tự em làm được rồi.”

“Để anh làm vẫn hơn, anh chấm bài nhanh. Viết nhận xét cũng không làm tổn thương lòng tự trọng của sinh viên.”

Cô trừng mắt nhìn anh, nói: “Ồ này! Ý anh là sao hả? Chẳng lẽ lời nhận xét của em làm tổn thương lòng tự trọng của người ta sao?”

“Nào, nào, nào, anh đọc vài câu cho em nghe thử nhé!” Quý Hoàng tiện tay rút một bài, đọc: “Bài này kết cấu tạm được nhưng mở đầu không đủ mạnh mẽ. Ví dụ quá nhiều nhưng không phân tích đầy đủ, kết nối luận điểm và luận cứ không đủ rõ ràng.”

Anh lại rút ra một bài nữa, đọc: “Cô đọc qua tiểu thuyết này rồi, cô cũng biết câu chuyện này rồi, chẳng lẽ cần em phải kể lại một lần nữa từ đầu chí cuối trong bài luận sao?”

“Xin đừng đùa giỡn với thuật ngữ, khi dẫn dụng xin mời định nghĩa trước.”

“Tuy em viết rất dài nhưng thực sự em không tìm được điểm chính, cũng chẳng biết rốt cuộc em đang muốn nói cái gì.”

...

Được rồi, được rồi, Thái Hồng nghĩ bụng, em thừa nhận có vài bài thi em càng chấm càng phát cáu. Dù có nhẩn nại bao nhiêu đi chăng nữa cũng tiêu biến sạch sẽ bởi những bài luận không đầu vào đầu này. Thái Hồng thở dài: “Chấm bài là một công việc vất vả, nặng nhọc, ngồi sửa sửa chấm chấm mãi rồi máu cứ thế sôi lên. Thật đấy, em đảm bảo với anh, em đã khách sáo lắm rồi.” Dứt lời, cô chỉ tay về làn mưa bên ngoài cửa sổ: “Thời tiết thế này em không thể chấm bài nổi, phải đợi mặt trời xuất hiện, nếu không tâm trạng em sẽ bị ảnh hưởng ghê gớm lắm.”

Quý Hoàng bật cười: “Ra là em làm việc cũng cần phải xem thời tiết nữa cơ đấy.”

“Chính thế!”

“Thân là người làm công tác giáo dục, anh kỳ thị những người chỉ có thể làm việc khi trời nắng mà không thể làm việc lúc trời mưa.” Anh nói. “Công việc là công việc, phải dùng thái độ chuyên nghiệp để làm chứ!”

Lại bị phê bình rồi. Chậc, thế này mà gọi là bạn trai sao? Chẳng khác gì tự tìm cho mình một giáo viên hướng dẫn lúc nào cũng kè kè nhắc nhở. Thái Hồng trợn mắt không đồng ý nhưng Quý Hoàng vẫn khẳng khái kéo cô đến bên bàn, ngồi xuống, lấy ra một bài thi, nhẩn nại nói: “Học sinh bây giờ có lòng tự tôn cao lắm, khi viết lời nhận xét phải tìm ra ưu điểm trước, dù bài luận văn tẻ đến đâu cũng có thể tìm ra vài chỗ để khen ngợi. Chẳng hạn như mở đầu tốt, ví dụ rất sát thực, hay như đoạn phân tích này làm tốt. Nhớ kỹ một điều, luôn phải khen ba câu trước hai câu. Chỗ được khen ngợi phải nhiều hơn chỗ bị phê bình, như thế học sinh mới tự tin vào chính mình, mới dễ dàng chấp nhận lời phê bình ở phía sau.”

Thái Hồng mặt mày ỉu xiu nói: “Tìm những ưu điểm trong bài viết của bọn nhóc này á?... Thầy Quý, thầy làm khó em quá rồi. Thỉnh thoảng cũng có bài hay, em vừa đọc đã biết không phải là do chúng tự viết, là chép đổ. Mấy đứa trẻ này cũng thật là... Chẳng lẽ trên đời này chỉ có chúng nó biết google thôi sao?”

“Đừng nói như thế, bình thường, mỗi lớp đều có vài sinh viên giỏi. Học sinh bây giờ đều là con một, phê bình phải có tính xây dựng mới được.”

Thái Hồng rút một bài thi ra: “Được thôi, đây là lời phê của bài mà em chấm rồi: “Bài này kết cấu rời rạc, luận thuật rườm rà, thiếu chứng cứ, thuật ngữ quá nhiều nhưng lại sơ sài, kết luận mới lạ nhưng không đủ thuyết phục.” Anh nói thử xem, làm sao để nhận xét có tính xây dựng được đây?”

“Anh cảm thấy mỗi lời nhận xét đều là một bức thư, vì vậy, tốt nhất nên có xưng hô, không nên đặt mình vào vị trí trên cao để nói chuyện. Em học sinh này tên là gì?”

“Đường Thuận Sinh.”

“Em có thể nhận xét thế này: “Em Đường Thuận Sinh, bài luận phân tích kỹ lưỡng, chứng tỏ em có đầu tư suy nghĩ. Việc vận dụng thuật ngữ chứng minh em có một lượng kiến thức lý luận nhất định. Nếu có thể làm kết cấu bài văn chặt chẽ hơn, bổ sung luận cứ thuyết phục hơn, kết luận của em sẽ rất mới mẻ, khiến độc giả nhận được không ít sự khơi gợi.”

Thái Hồng chớp chớp mắt: “Đấy chẳng phải cũng giống những gì mà em nói sao?”

“Nhưng giọng điệu khác, của anh là tích cực, cổ vũ, còn em là tiêu cực, đả kích. Cậu Đường Thuận Sinh đó chắc chắn thích lời phê mà anh viết hơn. Đương nhiên, anh sẽ không viết đơn giản, trừu tượng khiến người ta chẳng biết đầu mà nói cho cậu ta biết rời rạc ở phần nào, hay luận cứ không đủ, anh cũng sẽ chỉ ra luận cứ của luận điểm nào không đủ. Như thế mới có ý nghĩa hướng dẫn đối với bài viết sau của sinh viên, đúng không nào?”

Thái Hồng cầm cả chồng bài thi dúi vào tay anh, cười nói: “Phải viết nhiều như thế, cụ thể ra sao, thầy Quý, vậy một biết chừng nào, thôi thì cứ để anh chấm đi nhé!” Nói rồi, cô quay gót đi về phía cửa.

“Đội đã, em định đi đâu?” Quý Hoàng hỏi.

“Em phải đi gặp thầy Thôi.” Thái Hồng đáp.

“Thầy ở tầng trên ư?”

“Ừ, là Thôi Đông Bích. Nghe nói năm nay đề thi tiến sĩ môn Lý luận là do thầy ấy ra, em định qua đó thăm thỉnh chút. Ông lão ấy nghiên cứu về chủ nghĩa giải cấu trúc, và có tìm hiểu một chút về Lacan, suốt ngày cứ điên điên, khùng khùng.” Dứt lời, chợt cảm thấy mình như đang ám chỉ Quý Hoàng, cô bèn cười ruồi một cái.

Ở bộ môn Lý luận văn nghệ trong khoa này có không ít giáo sư, ai nấy cũng tài năng đầy mình, không ai nể mặt ai. Quý Hoàng gật đầu tỏ ý biết ông thầy đó, rồi không khỏi nhíu mày: “Không phải chứ, em cũng sợ môn chuyên ngành sao?”

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà, huống chi em mắc chứng sợ thi, lần nào vào phòng thi cũng quên sạch.”

Quý Hoàng nhìn cô vẻ ngao ngán, thở dài.

Văn phòng của Thôi Đông Bích ở tầng năm. Người này khi trẻ tài hoa hơn người, hào hoa phóng

khoảng, từng là nhân vật hô mưa gọi gió trong giới học thuật. Tiếc là cậu con trai mười bảy tuổi chết vì tai nạn giao thông, nghe đồn hiện trường vụ tai nạn thảm khốc vô cùng, Thôi Đông Bích chịu cú sốc lớn, biến thành một người hoàn toàn khác, cả vợ cũng ly dị. Từ đó ông trở thành “giáo sư ngồi bàn” duy nhất trong khoa, bất luận là có tiết hay không, ngày nào cũng đến văn phòng. Lên lớp chỉ đọc giáo án, không nói chuyện với bất kỳ sinh viên nào, sinh viên thắc mắc hỏi cũng không buồn trả lời, chỉ nói năm chữ: tự mình về đọc sách. Khi thi ra đề cực khó, cực kỳ hiểm hóc, tỉ lệ qua rất thấp. Sinh viên ý kiến rất nhiều nhưng trong khoa không dám đắc tội với ông. Ông viết rất nhiều sách, các nguồn ngân sách đều trông cậy vào ông lấy về cho khoa nên chẳng ai dám nói lời nào. Nói chung, ông là một người “phi thường”.

Thời học đại học, Thái Hồng không chọn môn của Thôi Đông Bích, lúc học nghiên cứu sinh lại càng tránh xa, lần này nghe nói người ra đề là ông, cô thất kinh hồn vía. Với một chuyên gia như thế, muốn dim học sinh rốt là chuyện dễ như trở bàn tay, Thôi Đông Bích lại tính tình cổ quái, nếu thực sự không đậu thì cứ thẳng tay đánh rớt chứ chẳng nề nang gì. Thái Hồng cảm thấy nhất định phải đến thám thính xem sao, cho dù không hỏi thăm được phạm vi đề cũng phải để ông quen mặt, hy vọng ông nể mặt mà nhẹ tay chút.

Không hiểu sao hành lang tầng năm dài dằng dặc, ánh sáng tối tăm đến phát sợ, văn phòng của Thôi Đông Bích ở đầu bên kia. Ngặt nổi đèn ở phía trên lại hư, Thái Hồng càng đi càng thấy tối, xung quanh âm u lạnh lẽo, chẳng thấy được năm đầu ngón tay.

Cô mò mẫm đến trước cửa, lịch sự gõ, bên trong có tiếng hỏi: “Tìm ai?”

Thái Hồng lớn tiếng nói: “Xin hỏi có phải thầy Thôi không ạ?”

Thái Hồng giật nẩy mình, bên trong cũng chẳng bật đèn, phòng tối như bưng, cô lơ mơ nhận ra ánh sáng lập lờ của vài nén hương đang thấp.

Thôi Đông Bích hai mắt lờm lờ, thâm quầng, ông đứng bên cửa, trông cứ như một âm hồn.

“Em.. em là Hà Thái Hồng, bộ... môn Văn học đương đại ạ!” Thái Hồng lắp bắp nói.

“Cô là học trò của Quan Diệp?”

“Dạ phải.”

Không ngờ “sếp sòng” biết cô, lại chịu tiếp cô. Thái Hồng khắp khởi mừng thầm.

“Có chuyện gì?” Ông hỏi.

“Em.. em đăng ký thi tiến sĩ năm nay, về môn lý luận, có vài vấn đề muốn hỏi thầy...”

“Rầm!” Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, cửa đột ngột đóng sầm lại. May mà Thái Hồng tránh kịp, không thì cái đầu chắc chắn đã bị đập vào cửa.

Cô gào thét trong lòng, thầy Thôi, thầy không thể lạnh lùng, vô tình như thế được!!!

Mặt mày thoát xanh thoát đỏ, cô co giò chạy về văn phòng. Quý Hoàng đang ngồi chấm bài trong đó.

“Sao rồi? Thám thính được gì không?” Anh hỏi.

Thái Hồng vẫn còn nơm nớp sợ: “Haizz, ai cũng nói Thôi Đông Bích điên điên khùng khùng, em cứ không tin, khăng khăng đi đâm đầu vào tường chơi, đúng là ngốc thật!”

Quý Hoàng cười cười, không đáp.

Thái Hồng càng nghĩ càng tức: “Anh nói xem, thầy ấy có khi nào vì chuyện này mà dìm em không? Em giờ không mong biết phạm vi đề thi nữa, chỉ cầu thầy ấy đừng dựa vào ấn tượng ban đầu mà đánh trượt em là được rồi.” Nói rồi, cô lo lắng đi tới đi lui trong văn phòng.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều quá, thầy Thôi là một người hiểu lý lẽ, có thể thấy được điều đó trong các nghiên cứu của thầy. Nếu em làm bài tốt, thầy ấy tuyệt đối không đánh rớt em đâu... Đó là đạo đức cơ bản nhất của người làm thầy. Tính khí thầy Thôi có thể hơi kỳ quái nhưng chắc chắn không tùy tiện, nhà trường cũng không cho phép thầy ấy làm bừa mà.”

“Cái này là anh nói đấy nhé!” Thái Hồng lườm anh một cái. “Lỡ mà thầy ấy lên cơn điên đánh rớt em thì em sẽ ăn thua đủ với thầy ấy luôn. Phải biết rằng phá bát cơm người khác cũng chẳng khác gì giết cha mẹ người ta...”

“Căng thẳng chút cũng tốt, cứ ôn tập nghiêm túc vào thi chẳng có gì xấu đâu. Điểm mạnh của em là phân tích văn bản, điểm yếu là tư duy lý luận, rất có khả năng thầy Thôi sẽ ra đề thi thuần về lý luận.”

Vừa nghe xong, Thái Hồng liền quỳnh lên: “Chết rồi, chết rồi, em sợ nhất là cái này! Sao giờ anh mới nói, còn chưa đến nửa tháng nữa là thi rồi.” Nói rồi, chẳng cần biết xanh đỏ, trắng đen, cô rút từ trên kệ sách ra một quyển Văn tự học của Derrida lật tới tấp.

Quý Hoàng giật lấy quyển sách: “Giờ này mới bắt đầu xem, có phải hơi muộn rồi không?”

“Thầy Quý, không thi... anh phụ đạo cho em?”

Điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông.

Quý Hoàng cầm ống nghe lên đối đáp vài câu, đặt điện thoại xuống rồi nói với Thái Hồng: “Bí thư tìm anh có chuyện, anh đi chút rồi về ngay.”

Khi quay về, vẻ mặt anh nghiêm trọng, khẽ đóng cửa lại, anh thấp giọng nói: “Thái Hồng, e rằng chúng ta không thể dùng chung văn phòng này được rồi.”

Thái Hồng ngạc nhiên: “Có chuyện gì ư?”

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là sắp tới trong khoa... chắc sẽ có hai người mới nữa, cho nên không tiện dùng chung văn phòng, bảo rằng không thể phá lệ được. Bí thư nói, tất cả trợ giảng mới đến đều không được bố trí văn phòng, buổi trưa nếu thực sự cần nghỉ ngơi có thể đến phòng sinh hoạt.”

Những lời này của anh tỏ ra đã được châm chước, rõ ràng bí thư còn nói những cái khác nữa, chỉ là anh không tiện nói ra.

“Dùng chung văn phòng là do bí thư phê duyệt, danh chính ngôn thuận. Cái gì mà người mới vào chứ?” Thái Hồng quay gót định đi nói lý lẽ. “Không được, em phải đi hỏi cho ra nhẽ mới được.”

Quý Hoàng đưa tay kéo cô lại: “Đừng đi.”

“Em mới đến chưa đầy nửa năm, có đắc tội với ai đâu chứ?” Thái Hồng ngồi phịch xuống ghế, chưa được một giây, lại không kiềm chế được xông ra ngoài, đến thẳng văn phòng của Bí thư Trần Huệ Phong.

Dường như đoán được cô sẽ đến, cửa để mở sẵn, Trần Huệ Phong chỉ tay về phía chiếc sofa, nói: “Là Tiểu Hà hả? Mời ngồi!”

“Bí thư Trần, Quý Hoàng nói, em không thể dùng chung văn phòng với thầy ấy, về vấn đề này em

muốn nói cho rõ một chút, đây là quyết định của khoa, chìa khóa là do chính thầy Triệu Thiết Thành đưa cho em...”

Sau một hồi trầm ngâm, Trần Nhuệ Phong đáp: “Tiểu Hà, em và Tiểu Quý đều là giáo viên mới. Trai gái dùng chung một văn phòng sẽ có lời ong tiếng ve, chuyện đó đối với thanh danh của cả em và Tiểu Quý đều không tốt.”

“Ai? Là ai nói ra nói vào gì rồi?”

“Có người phản ánh thầy Quý lợi dụng chức quyền của thầy giáo hướng dẫn, bức ép em phải thiết lập mối quan hệ trên mức đồng nghiệp với cậu ấy.”

“Là ai phản ánh?” Thái Hồng tức giận. “Thầy Quý chưa từng bức em làm bất kỳ chuyện gì, là ai đặt điều? Là ai?”

Trần Nhuệ Phong nhìn cô, cảm thấy rất thú vị, hồi lâu mới nói: “Nói vậy là... em và Tiểu Quý... thực sự có mối quan hệ trên mức đồng nghiệp?”

“Có.” Thái Hồng thẳng thắn nói. “Quý Hoàng là bạn trai em.”

Trần Nhuệ Phong từ tốn uống một ngụm trà, nói: “Tiểu Hà, em là sinh viên tốt nghiệp loại ưu của khoa, thầy Quý là nhân tài mà thầy phải tốn rất nhiều công sức mới mời được từ Bắc Kinh về đây, thầy đặt kỳ vọng rất lớn vào hai em. Thanh niên các em qua lại với nhau như thế nào thầy không quản, chỉ hy vọng cả hai có thể trước sau tốt đẹp, đừng có gây ra những lời đồn không hay, càng không nên gây ra chuyện gì xấu mặt. Nếu không thì... cho dù khoa có muốn giữ hai em lại cũng đành bó tay. Em hiểu ý thầy chứ?”

Sống lưng Thái Hồng thoáng cứng đờ, đáp: “Dạ em hiểu rồi.”

“Tốt hơn em không nên dùng chung văn phòng với Tiểu Quý nữa, để tránh hiểu lầm. Vả lại hai người đã là đồng nghiệp, gần như ngày nào cũng gặp nhau, hẹn hò nhất thiết phải dùng chung một văn phòng sao?”

“Em...” Thái Hồng mấp máy môi, cảm thấy bất lực, đành nói: “Vậy được thôi ạ.”

Cô đứng dậy, định rời khỏi, cuối cùng Trần Nhuệ Phong bổ sung một câu: “Tiểu Hà, chuyện của em và Tiểu Quý... nên trò chuyện rõ ràng với mẹ em thì hơn.”

Hiểu rồi.

Từ hồi tiểu học, Lý Minh Châu đã thích gọi điện thoại cho thầy cô của Thái Hồng, hỏi về thái độ, thành tích, hoặc phản ánh tình hình gần đây của cô. Bà luôn nghĩ rằng, muốn quản tốt con cái nhất định phải đoàn kết với các thầy cô giáo của con mình. Bốn năm đại học, Minh Châu quen mặt hết những giảng viên của Thái Hồng, lúc làm nghiên cứu sinh thì mỗi dịp lễ tết lại tặng quà cáp cho Quan Diệp. Có bà mẹ nắm rõ hành tung của mình như thế, Thái Hồng không trốn đi đâu được, đành làm một cô học trò ngoan.

Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ rồi đi làm, Thái Hồng nghĩ thầm, giờ thì Minh Châu chẳng tìm được thầy cô để quản giáo mình nữa rồi! Đấy, người ta không tìm thầy cô nữa, tìm thẳng bí thư luôn rồi kìa!

Thôi đành chịu vậy! Thái Hồng hít một hơi thật sâu, sống lưng lạnh toát.

Chương 31

Về đến văn phòng, Thái Hồng không dám khai ra Minh Châu là người đã tác động vào chuyện này, cô quyết định trao lại chìa khóa: “Ý của bí thư vẫn là muốn bảo vệ chúng ta, thế thì hai ta cứ cẩn thận chút vậy.”

Thực ra hai người ở cạnh nhau chẳng qua cũng chỉ vì mấy chuyện như chấm bài thi, thảo luận về bài luận, uống trà, ăn cơm trưa, chỉ thế thôi. Hai người đều không thuộc dân văn phòng, phải trực ban, thời gian cùng xuất hiện trong khoa không nhiều. Bất luận là bộ môn Lý luận của Quý Hoàng hay bộ môn Văn học hiện đại và đương đại của cô, tỷ lệ nữ giảng viên rất ít, mọi người chuyện ai người nấy làm, nên cũng chẳng có gì để đồn thổi.

Một cú đá kích xiu xiu không là gì. Hai người cùng nhau đến căng tin ăn trưa, sau đó ra phía sau vườn trường, mỗi người cầm một chai nước khoáng, ở đó có con đường mòn do dấu chân người đi đường tạo nên, hai người tản bộ trên con đường đó.

Trời đã vào cuối thu, lá phong đỏ rực một góc trời, xa xa thấp thoáng từng dãy kiến trúc giả cổ của khu ký túc xá dành cho giáo viên hướng dẫn tiến sĩ. Những mái ngói màu xanh lam cong cong tựa như đàn chim én bay qua tán cây đang xào xạc. Những người yêu thích phong thủy nói rằng khu ký túc xá đó ở thế tựa núi hướng sông, hướng Nam đón nắng, chính là vùng đất lành hiếm có của trường F, trước giờ chỉ dành cho những học giả ưu tú nhất, những người đại diện cho thực lực của trường. Thuở còn làm nghiên cứu sinh, Thái Hồng từng đến đó vài lần. Khu ký túc xá này tuy thiết kế đẹp nhưng không quá lộng lẫy như người ta vẫn tưởng. Hành lang hơi tối vì ánh sáng không tốt lắm, nhưng phía sau tòa nhà có con đường đi thẳng vào rừng cây, có thể nói là ngập tràn hương đồng nội, không khí trong lành.

Thái Hồng vỗ vỗ vai Quý Hoàng: “Quý Hoàng, có thấy mấy tòa nhà màu đỏ kia không?”

“Thấy rồi. Sao?”

“Anh hãy cố gắng để được vào trong đó, lúc đó em sẽ có căn hộ tốt để ở rồi.”

“Đó là tòa nhà gì mà em lại mong ngóng thế?”

“Ký túc xá dành cho giáo viên hướng dẫn tiến sĩ đấy! 4-2LDK, còn có thêm một vườn hoa nhỏ nữa.”

“Căn nhà to thế em ở được không đấy?” Quý Hoàng tìm một tảng đá to rồi ngồi xuống, hờ hững nói.

“Ở được chứ sao không, càng to càng tốt! Khu vườn ở phía sau, em sẽ trồng một cây quế, rồi trồng thêm một dãy thủy tiên. Ở giữa đặt chiếc bàn, hai cái ghế mây, những khi rỗi rãi chúng ta có thể ngồi đó hóng gió, uống trà, còn có thể nằm xuống cùng nhau ngắm mưa sao băng...”

Quý Hoàng đang uống nước, suýt nữa phun ra hết vì sặc: “Cô Hà, cô nghiên cứu cả buổi chủ nghĩa nữ quyền, nghiên cứu tới nghiên cứu lui, vẫn là gửi gắm hy vọng trở nên giàu sang phú quý lên vai người đàn ông. Chẳng lẽ thứ mà em nghiên cứu không gợi mở chút gì cho nhân sinh quan của em sao?”

“Không có. Cũng giống bà Virginia Woolf đó, một mặt viết những tiểu thuyết tràn ngập ý thức nữ quyền, một mặt không hề ngại ngần sai khiến mấy người giúp việc nữ. Đây gọi là theo nghề chủ nghĩa nữ quyền. Nói cách khác là những người nghiên cứu cái này đều không tin vào nó, em chẳng qua là buôn bán các lý luận, kiếm tiền nuôi nhà mà thôi.”

“Thế những thứ em tin có khác gì với tiểu thuyết ngôn tình hả?”

Thái Hồng sống người, nín lặng. Thực ra cô chỉ nói đùa cho vui, nhưng Quý Hoàng lại tưởng thật. Thái Hồng nghĩ thầm, nếu em tin vào cái đó thì sao còn đi yêu anh làm gì? Không cảm lòng được, cô trêu anh tiếp: “Không có gì khác. Đây, có phải anh cảm thấy em rất thực dụng, khiến anh thất vọng không?”

“...” Quý Hoàng không đáp.

“Nói đi chứ, anh tin vào cái gì?” Mắt cô đảo quanh, rồi ném câu hỏi về lại phía anh.

“Anh tin vào lao động. Anh thích hoạt động thể lực, từng có một thời gian anh rất muốn làm công nhân xây dựng.” Câu trả lời của anh rất kỳ quặc. “Khi lao động có thể khiến người ta quên đi rất nhiều chuyện.”

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây, đọng lại trên gương mặt anh một bóng râm nơi hốc mắt. Nhìn nghiêng, trông gương mặt anh như một bức ảnh trắng đen có chút gì đó giống phong cách của những năm 30. Thái Hồng luôn cảm thấy Quý Hoàng nên cười nhiều hơn, khi cười, trông anh trong sáng đơn thuần làm sao! Nhưng hầu hết thời gian trông anh đều có vẻ u uất, tựa như đang cất giữ biết bao tâm sự trong lòng.

Ý nghĩ thoáng qua trong đầu, cô lại cảm thấy xót xa.

Cổ họng khát khô, cô lục tìm nước trong ba lô của anh, nhưng lại sờ thấy một cái lọ tròn tròn, lấy ra xem, là bình xịt thuốc hen suyễn lần trước.

“Lúc nào anh cũng mang theo thứ này sao?” Cô tò mò hỏi. “Anh rất ít khi lên cơn hen suyễn rồi, đúng chứ?”

“Hơn ba năm nay không tái phát rồi, từ khi anh trưởng thành, hiếm khi phát bệnh lắm.”

“Nhưng anh vẫn mang theo nó mỗi ngày để đề phòng ư?”

“Mẹ anh bắt anh lúc nào cũng phải mang theo nó.” Anh nói. “Nếu như biết anh không mang theo, bà sẽ căng thẳng và tức giận vô cùng.”

“Thật sao?”

Trong đầu Thái Hồng lập tức hiện lên hình ảnh người phụ nữ với sắc mặt xanh xao, nét u sầu vương trên khuôn mặt. Cô để ý thấy mỗi khi Quý Hoàng nhắc đến bà, giọng anh rất dịu dàng, trên mặt sẽ nở một nụ cười hiếm hoi. Tình cảm giữa mẹ con anh hẳn là sâu nặng lắm.

“Ừ. Ngày còn bé, mẹ anh luôn lo rằng anh sẽ chết yếu... Bây giờ cũng như thế. Mỗi lần gọi điện cho mẹ, mẹ đều không quên hỏi anh có mang thuốc dự phòng bên người không...”

“Thế mẹ đã từng đánh anh bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Mẹ em từng đánh em một lần, đến bây giờ em vẫn nhớ. Hồi nhỏ em rất bướng, không chịu nghe lời, là đứa bé nghịch ngợm, bướng bỉnh nổi tiếng trong khu nhà, ban ngày chẳng thấy bóng dáng em đâu, ban đêm thì không chịu đi ngủ. Cha mẹ em đều đi làm, với số tiền lương ba cọc ba đồng đó, họ phải dốc sức làm việc, khi về đến nhà thì đã mệt lử, ngặt nỗi em lại không chịu yên lặng, cứ quậy phá khiến hai người rất mệt mỏi. Mẹ em từng nhờ một cụ già ở tầng dưới trông chừng em, trông được ba ngày thì đình công,

nói em lên lút chơi quẹt diêm suýt nữa đốt luôn nhà. Mẹ em nổi cơn tam bành, đề em ra đánh một trận toi bời. Đó là lần đầu tiên em bị đánh.”

“Em đúng là nghịch quá!” Quý Hoàng nói. “Có lẽ chọc mẹ em giận điên rồi.”

“Còn anh? Anh có nghịch không?”

Trong ấn tượng của cô, Quý Hoàng rất hiếm khi nhắc đến chuyện nhà, anh nhanh chóng bác bỏ: “Nhà anh có đến ba thằng con trai liệu có thể không nghịch được sao?”

“Mẹ anh lại không đánh con cái, làm sao mà quản được?”

“Ai nói quản con cái nhất định phải dùng đòn roi nào?”

“Xử phạt về thể xác với con trẻ đúng là không tốt, nhưng vào thời gian đó mọi người đều bận rộn, lại quá nghèo, không đối xử nhẹ nhàng với con cái hoặc dạy bảo những thứ tốt đẹp đâu.” Thái Hồng thở dài nói.

“Mỗi thế hệ đều có khó khăn riêng, chúng ta nên cố gắng lý giải chứ đừng ôm hận trong lòng.”

“Mẹ em cứng em lắm chứ, thực ra tính khí bà nóng nảy, nhưng vì em mẹ đã thay đổi rất nhiều. Em chưa bao giờ vì điều đó mà trách mẹ.”

Sự im lặng đột ngột bao trùm lên hai người. Đề tài liên quan đến gia đình và tuổi thơ xem ra khó mà bàn sâu.

“Quý Hoàng, anh kể về cha anh có được không?” Thái Hồng đánh bạo. “Em muốn hiểu hơn về anh.”

“Cha anh mất sớm.” Giọng anh rất bình thản, tựa như đang thuật lại một tin tức đã lỗi thời. “Ông chết trong một tai nạn hầm mỏ.”

“Anh... ừm... đau lòng lắm đúng không?” Cô dè dặt hỏi.

Anh không trả lời, bỗng nói: “Anh đói rồi.”

“Anh đói rồi?” Thái Hồng ngơ ngác.

“Chúng ta quay về đi.”

Ba tháng thấm thoát trôi qua.

Cả nhà Thái Hồng bước vào tình trạng chiến tranh lạnh, hình thức cụ thể của chiến tranh lạnh là “phủ tuyết”, không ai nhắc đến Quý Hoàng thêm lần nào, chàng trai mà Thái Hồng đang hẹn hò và yêu say đắm này dường như không hề tồn tại trên cõi đời. Cuộc sống sinh hoạt hằng ngày tiếp diễn như cũ, Hà Đại Lộ ngày ngủ, đêm lái taxi, Lý Minh Châu sáng đi làm chiều về nhà. Thái Hồng cũng dốc toàn tâm toàn sức vào kỳ thi tiến sĩ đang tới gần. Thực ra chuyện thi tiến sĩ tại chức này là sự bồi dưỡng có định hướng của khoa, chỉ cần Anh văn qua ải thì chắc chắn sẽ đỗ. Thái Hồng vốn cảm chắc chín phần mười sẽ đỗ, nhưng vì người ra đề là Thôi Đông Bích được mệnh danh là “bom cay” nên cô không dám khinh suất.

Quả nhiên không sai, đề thi lý luận thi ba tiếng đồng hồ, cô ngồi thi mà muốn cắn đứt cả lưỡi, cả phòng thi ai ai cũng vô đầu bút tai, càng sốt ruột thì lại càng viết không ra, chỉ thiếu điều lấy sợi dây thắt cổ cho xong. Vừa bước ra phòng thi, Thái Hồng liền chửi trời với Quý Hoàng: “Chết tiệt! Lão Thôi đại tiên năm nay ra đề chắc chắn là đệ nhất khó từ trước đến giờ. Chỉ riêng phân tích đề thi đã mất một tiếng đồng

hồ, lão còn bắt em kết hợp Habermas, Derrida, Foucault để bàn về tính biểu diễn của Butler, hỏi “biểu diễn” và “tính biểu diễn” có gì khác nhau, có ý nghĩa đặc biệt gì trong phê bình chủ nghĩa nữ tính không? Khó chết đi được, cả phòng thi người nào người nấy đơ ra, cả hội trường rộng lớn đầy tiếng thở ngắn than dài. Năm nay đúng là năm hạn, sao số em lại xui xẻo thế này không biết!”

Quý Hoàng nhìn cô, vẻ nhàn nhã: “Đâu đến nỗi nghiêm trọng thế? Cho dù không biết trả lời, nhưng viết đầy cả tờ giấy thi chắc em làm được mà!”

“Yên tâm, yên tâm!” Thái Hồng đáp. “Em giỏi nhất là chém gió, Habermas chưa đọc qua nhưng mấy người kia thì biết đại khái. Nhưng mà, câu này em thực sự không biết trả lời ra sao, trong bài thi toàn viết lan man tản mạn không đi vào vấn đề chính. Người khác còn có thể đánh lừa, Thôi đại tiên thì chắc không lừa nổi rồi, đoán chừng sẽ trừ mất bốn mươi điểm của em. Hu hu hu! Em chắc rớt rồi!”

Càng nghĩ càng chán nản, cô giơ chân đá mạnh, cả một chùm cỏ trên đất bị cô đá bay.

“Thế thì bây giờ em biết trả lời như thế nào chưa?” Quý Hoàng hỏi.

“Haizz! Thi xong rồi ai còn lo đáp án nữa. Tốt hay xấu gì cũng xong hết rồi, em không thèm quan tâm đáp án.” Thái Hồng lầm bầm. “Đừng có nhắc thi cử với em nữa.”

“Thế sao được, thực ra đây là một câu hỏi rất cơ bản, em lại là người nghiên cứu về phương diện này, em nói không biết đến anh nghe cũng giật mình.”

“Anh có ý gì đây hả? Em đâu phải dân lý luận chuyên nghiệp đâu chứ? Câu hỏi đó lại quá thâm sâu.” Thái Hồng không kiềm được muốn chửi trời tiếp. “Em nghiên cứu về Beauvoir, chứ có phải là Butler đâu. Em nào biết được ông thầy điên đó lại cho thi Butler chứ!”

“Anh tưởng rằng em ít nhiều gì cũng biết chút ít về Butler.” Quý Hoàng nói. “Tính “biểu diễn” của Butler là một khái niệm quan trọng trong nghiên cứu giới tính. Bài cô Quan Diệp dạy không thể nào không nhắc đến.”

“Nhắc thì cũng có nhắc”, Thái Hồng cúi gằm mặt, tựa như bị người khác nắm thóp. “Em cũng có ghi chép lại, nhưng đó là chuyện của hai năm trước, quên sạch từ lâu rồi. Nhưng mà, anh đừng lo! Em viết rất nhiều, rất dài... chỉ là không chắc lắm... có lẽ đã lạc đề đến tận đâu tận đâu rồi.”

Đến phiên Quý Hoàng sốt ruột: “Rốt cuộc em trả lời như thế nào? Nói anh nghe xem, để anh biết rốt cuộc em chạy lạc đến bao xa rồi.”

Thái Hồng tìm một chiếc ghế đá rồi ngồi xuống, nghĩ ngợi, nói: “Trước tiên, em phân tích một đồng cái gì là “biểu diễn”, biểu diễn là một người dùng hành vi diễn dịch “cái tôi” lý tưởng nhất của mình đến trạng thái lý tưởng nhất, thực ra cũng gọi là “biểu hiện”. “Biểu diễn” cũng là một người đóng vai một người khác, là sự biểu đạt trạng thái nội tâm bằng hành động. “Tính biểu diễn” là chỉ sự thuật lại quyền lực và kết cấu trên người của một người, cho nên nó không phải là sự biểu đạt tự do dục vọng cá nhân, mà là những truyền thống và quy tắc xã hội thông qua cá nhân để tiến hành sao chép cái tôi. Cho nên điểm khác biệt lớn nhất của “biểu diễn” và “tính biểu diễn” là, khi biểu diễn, cá nhân ít nhất có thể ý thức được có một chủ thể nào đó đang biểu diễn, còn “tính biểu diễn” lại mang ý nghĩa chủ thể biến mất, cá nhân bị các quy tắc bắt trở thành người phát ngôn thay cho nó. Ví dụ như em đóng vai Trương Phi, đó chính là biểu diễn, bởi em biết em không phải Trương Phi. Còn nếu như em trông thấy anh tô son môi rồi trêu cười anh, thì đó là “tính biểu diễn”, bởi vì quy tắc xã hội ám chỉ làm như thế không giống một người đàn ông, và trong tiềm thức của em mặc định ngầm quy tắc này. Cho nên hành vi của em chính là thuật lại quy tắc một lần trước mặt anh...”

“Câu hỏi sáu mươi điểm mà em chỉ nói có bấy nhiêu thôi?” Quý Hoàng nhướn mày.

“Đương nhiên là không chỉ có bấy nhiêu, mấy cái như quyền lực của Foucault, chủ thể của Lacan, dấu hiệu của Derrida em đều mang vào chém gió hết... Tuy không diễn đạt hết ý nhưng chắc chắn nội dung trong đó rối tung rối mù, đám cá có thể ru ngủ Thôi đại tiên luôn, ngủ một giấc tỉnh dậy thấy em viết nhiều như thế không có công lao cũng có khổ lao, nói sao cũng phải cho em một nửa số điểm. Hi hi!”

Quý Hoàng phì cười, vỗ vỗ đầu cô: “Cô nhóc cũng thông minh đấy chứ. Thực ra em trả lời cũng không tính là lạc đề, một nửa số điểm chắc chắn là lấy được.”

Thái Hồng mừng rỡ: “Thật hả? Ý anh nói em là thiên tài đúng không?”

“Không dám khen bừa em là thiên tài”, đôi mày anh giãn ra. “Nhưng cũng rất có thực lực đấy.”

“Nếu người chấm bài là anh thì hay quá rồi. Gặp phải ông thầy Thôi đại tiên đó, có trời mới biết kết quả sẽ như thế nào!”

“Bài thi chắc chắn là thầy Thôi chấm.” Anh ngại ngùng cười cười. “Nhưng mà đề thi là anh ra.”

“Oa! Hu hu hu... Anh chơi em! Anh đừng có mà chơi người ta thế chứ!” Thái Hồng nhảy bổ vào, ra thế bóp cổ anh.

Thái Hồng trải qua một buổi chiều vui vẻ trong căn hộ của Quý Hoàng. Mấy tháng nay ôn tập căng thẳng, về nhà còn phải đối diện với vẻ mặt lạnh như tiền của Minh Châu và những ánh mắt dò xét của các bà dì, cô thím trong tòa nhà, ấy thế mà đúng lúc này Tô Đông Lâm, tấm bia đỡ đạn cao cấp của cô lại ra nước ngoài bàn chuyện dự án.

Khi ánh mặt trời uể oải từ ngoài cửa sổ chiếu vào, làn gió nhẹ lướt qua ban công thổi rơi đóa hải đường trên ban, Thái Hồng chợt nhớ đến một câu trong Lậu Thất Minh: “Núi dẫu không cao, có tiền nên danh”, nhà này tuy nhỏ, cũng đủ gửi gắm một đời người. Tiện tay với lấy một cuốn tạp chí, cô nhàn nhã ngồi trên ghế mây, lắng nghe Quý Hoàng tắt bật dưới bếp. Lật được hai trang, cô chạy xuống bếp từ sau lưng vòng tay ôm anh.

“Chuyện gì đấy?” Anh rải một chút hành tây thái nhỏ vào nồi canh cá đang sôi sùng sục. Giơ một tay ra, siết chặt lấy cô.

“Đề em giúp anh nhé?” Cô nói.

“Không phải đã giúp anh thái dưa leo rồi sao?”

Cô vui mặt vào bờ lưng anh, tay bóp mạnh ba cái vào lòng bàn tay anh: “I love you.”

Vài đĩa thức nhắm bình thường, thông qua bàn tay kỳ diệu của Quý Hoàng liền trở thành món khai vị thượng hạng. Thái Hồng ăn ngon lành, còn uống hết một chai bia to. Trước khi màn đêm buông xuống, cô tạm biệt anh ra về, biết rằng ở nhà mẹ chắc cũng đã làm xong một bàn thức ăn chờ cô về.

Bởi thái độ kiên quyết của Minh Châu, để giảm thiểu xung đột, mỗi tối Thái Hồng đều về nhà trước chín giờ đêm. Nếu không về thì chẳng khác nào tự tìm phiền phức, vì Minh Châu sẽ liên tục dội bom điện thoại cho cô. Khi về đến nhà cô không những phải nhìn nét mặt hầm hừ của bà, mà còn phải khai báo đã đi đâu, làm gì... Dù cô có giải thích thế nào, cuối cùng bà vẫn dồn sự hoài nghi về phía Quý Hoàng, sau đó là một trận quở trách cộng thêm nói bóng nói gió...

Thái Hồng ngao ngán nói với Quý Hoàng: “Thứ em nghiên cứu là chủ nghĩa nữ quyền, nhưng chủ

nghĩa nữ quyền trên người em thực sự lại là một trò cười.”

Cô không nhắc đến cách nhìn của nhà cô đối với anh, thứ nhất, Quý Hoàng là người thông minh, thứ hai, thể giới của Quý Hoàng là một thể giới trong trẻo, mớ lý luận trần tục của cha mẹ cô sẽ chỉ làm vấy bẩn anh mà thôi.

Cứ từ từ, cô có thời gian, rồi tất cả mâu thuẫn sẽ được giải quyết, bởi vì không có ai là người xấu cả. Thái Hồng luôn tự nhủ với lòng mình như vậy.

Cô không thể ngờ rằng mình và Quý Hoàng lại kết thúc một cách chóng vánh đến thế.

Hai tuần sau khi kết thúc kỳ thi, Quý Hoàng từ trước đến giờ chưa từng nghỉ tiết bắt ngờ xin nghỉ phép ba tuần.

Mẹ anh lâm bệnh nặng.

Biên biệt năm ngày không điện thoại, Thái Hồng thấy ngày dài đằng đẵng. Mãi đến cuối tuần mới nghe Quý Hoàng báo bệnh thận của mẹ anh chuyển nặng, dạ dày và phổi đều xuất hiện dấu hiệu lây nhiễm, đang tiến hành trị liệu thẩm tách.

Thực ra so với những người cùng tuổi, thu nhập của Quý Hoàng không phải là thấp. Dù mỗi tháng phải đóng hơn một nghìn tệ tiền nhà, anh độc thân đơn chiếc, tiết kiệm chi tiêu cũng đủ sống qua ngày. Sở dĩ anh phải đi làm thêm là vì sức khỏe mẹ anh không tốt, lại không có bảo hiểm y tế. Ngoài ra hai đứa em trai đều theo học trường trung học trọng điểm của Trung Bích, tiền sinh hoạt, tiền học và tiền ăn ở đều do một mình anh gánh vác.

“Đủ tiền dùng không?” Thái Hồng hỏi.

“Anh có tiết kiệm được một số tiền, tạm thời không sao.” Chăm sóc người bệnh rất vất vả, giọng của anh khàn hẳn đi.

“Hay là anh đưa bác gái lên đây điều trị đi? Bệnh viện ở đây lớn, nhiều bác sĩ giỏi, điều kiện lại tốt.” Thái Hồng đề nghị. “Hơn nữa em lại có nhiều thời gian rảnh hơn anh, có thể giúp anh chăm sóc cho bác.”

“Cảm ơn em. Anh khuyên mẹ rồi”. Quý Hoàng nói. “Nhưng bà lo tiền viện phí đắt quá, kiên quyết không đi.”

“Thế có ảnh hưởng đến việc điều trị không?”

“Anh đang suy nghĩ cách khác.”

Không thể vắng tiết quá lâu, khi quay về, trông Quý Hoàng hốc hác hẳn đi. Anh bảo, bệnh viện mẹ anh đang nằm tuy điều kiện không tốt lắm nhưng thuốc thang cần dùng đều có đủ. Anh thuê y tá chăm sóc bà, nên tạm thời không có vấn đề gì. Có thể thấy anh đang rất lo lắng, nhưng anh cũng không nói cụ thể về bệnh tình của mẹ.

Mấy ngày sau, anh bắt đầu đi làm thêm không ngừng nghỉ, tất cả các buổi tối đều đi làm đến tận mười hai giờ đêm. Thái Hồng hỏi anh có cần giúp đỡ không, anh lắc đầu. Bao nhiêu năm nay cuộc sống của anh đều trôi qua như thế, mẹ thường xuyên lâm bệnh, phải nằm viện nhiều, bắt đầu từ năm nhất anh đã quen với cuộc sống bận rộn và vất vả này rồi...

Con nhà nghèo quả nhiên ý chí kiên cường...

Thái Hồng nhắm tịt, một ngày Quý Hoàng nhiều nhất cũng chỉ ngủ được khoảng bốn tiếng đồng hồ. Vốn có thể ngủ thêm một tiếng nữa, nhưng anh dùng thời gian đó để chạy bộ buổi sáng, cho nên khi thầy Quý xuất hiện trước mặt sinh viên, trông anh tràn trề sinh lực, thần sắc rạng rỡ, chỉ có Thái Hồng là đau thối trong lòng, vì cô biết anh đã sức cùng lực kiệt, tựa như cánh cung sắp hết đà vì quá lao lực.

Chắc chắn anh đang rất cần tiền.

Mấy ngày sau, suy đoán của cô đã được chứng thực. Một buổi chiều, Thái Hồng gặp Quan Diệp, trong lúc tán gẫu có nhắc đến Quý Hoàng, Quan Diệp nói: “Bệnh của mẹ cậu ta không nhẹ, nghe nói là suy thận, một tháng gần đây toàn dựa vào trị liệu thẩm tách để duy trì sống.”

Không ngờ lại nghiêm trọng đến thế, Thái Hồng ớ lên một tiếng: “Có biện pháp chữa trị nào không?”

“Cô có nhờ người quen tìm một chuyên gia về thận dò hỏi giúp cậu ta rồi, với tình hình trước mắt, biện pháp duy nhất là thay thận.” Quan Diệp nói. “Nguồn thận hạn hẹp, nhà cậu ta cũng chẳng mua nổi, cho nên cậu ta định hiến thận của mình. Dù như thế, tiền phẫu thuật cũng phải đến trăm nghìn.”

Thái Hồng nuốt nghẹn: “Cái gì? Một trăm nghìn? Đắt thế sao?”

“Em đừng quên đó là phẫu thuật hai người. Tiền thuốc sau phẫu thuật cũng rất đắt, một tháng cũng phải tốn khoảng bốn nghìn. Bản thân cậu ta có tiết kiệm được một khoản tiền, cô cho cậu ta vay thêm một ít, nhưng chắc vẫn còn thiếu, chỉ không biết là bao nhiêu.”

Thái Hồng cảm thấy hơi bức tức, chuyện lớn thế này mà Quý Hoàng không nói gì với cô, chẳng lẽ anh sợ cô lo lắng sao? Ngẫm nghĩ lại, bản thân cô cũng làm gì có tiền, tiền lương chưa đến cuối tháng đã tiêu hết sạch, bắt buộc dĩ còn đến chỗ Quý Hoàng ăn cơm chùa, việc đến nước này cũng chỉ có thể lo sung mà thôi.

“Thế thì... thiếu một quả thận có ảnh hưởng gì đến sức khỏe của anh ấy không?” Thái Hồng lại hỏi. Tuy cũng nghe nói người khỏe mạnh chỉ cần một quả thận là đủ rồi, nhưng dù sao cũng là động đến dao kéo, là cắt nội tạng chứ có phải chuyện đùa đâu!

“Cậu ta làm xét nghiệm ở bệnh viện rồi. Cậu ta có chung nhóm máu với mẹ mình, nội tạng cũng tương thích, về phía Quý Hoàng thì tỷ lệ thành công rất cao, hồi phục cũng sẽ tốt. Nhưng bệnh tình của mẹ cậu ta tương đối phức tạp, ghép thận xong rồi liệu có thể bình phục hay không vẫn còn chưa biết. Hơn nữa, mất một quả thận vẫn có ảnh hưởng đối với cơ thể, sau phẫu thuật phải đặc biệt chú ý đến vấn đề ăn uống, không được để bị cảm, cũng không được làm nhiều việc nặng...”

Đêm đó, Thái Hồng đã mất ngủ.

Mấy năm nay cô cũng tiết kiệm được một số tiền, cộng lại chắc cũng được mười nghìn, toàn bộ đều giao cho mẹ gửi vào ngân hàng hết. Chuyện tiền bạc Thái Hồng không rành mấy, cũng chẳng bao giờ bận tâm, Minh Châu là nhân viên tài vụ, đương nhiên để bà lo liệu cho. Sau đó Minh Châu báo, trừ mười nghìn kia ra, mỗi năm bà đều gửi một số tiền vào tài khoản đó, tuy không nhiều, nhưng tích tiểu thành đại, còn hơn để Đại Lộ lấy đi mua rượu. Đợi sau này cô đi lấy chồng rồi cũng có cái làm bệ đỡ khi về nhà chồng.

Thế là vào buổi trưa ngày hôm sau, Thái Hồng giả vờ lơ đãng hỏi dò Minh Châu: “Mẹ ơi, số tiền mà con để dành, có thể lấy ra một ít không?”

Minh Châu đang xào đồ ăn, gương mặt hơi biến sắc: “Con cần tiền à?”

“Không phải, Hàn Thanh nói dạo này ngân hàng trung ương điều chỉnh lãi suất, muốn trả nợ sớm

trước thời hạn, đi xoay xở, gom góp tiền cũng gần đủ rồi, hỏi con có thể giúp cô ấy một chút không... Bây giờ tiền lương của cô ấy cao lắm, có lẽ không lâu sau là có thể trả con rồi.”

Minh Châu đưa mắt nhìn cô một cái, phán đoán xem những lời nói đó là thật hay giả, rồi cười nhạt: “Lương nó cao như thế, sao lại có thể để tâm đến chút tiền tiết kiệm còm cõi của con?”

“Tiền lương cao nhưng để trả góp cũng cao mà, lãi suất cũng cao nữa.” Nói đến trình độ đặt ra mấy lời nói dối vô hại để đánh lừa người khác, đẳng cấp của Thái Hồng không phải là thấp, nếu không thì thời đại học cô cũng chẳng thể ăn không nói có, viết được biết bao nhiêu bức thư tình. Ngắt nổi Minh Châu lại là từ huyết của cô, mẹ cô cười một tiếng, cô tức thì chột dạ, giữa chừng bắt giác chừng giọng.

“Một tháng lương của nó hơn mười nghìn con có biết không hả? Không nhắc đến chuyện này thì thôi, nhắc đến là mẹ lại bức mình! Con đúng là đồ đầu đất! Công việc tốt như thế tại sao con không làm? Giới thiệu cho nó làm gì? Hả? Con là cái đồ chân đèn để cao, chỉ rọi được người khác mà chẳng rọi được chính mình! Đầu óc lú lẫn rồi!”

Thái Hồng sượng trân: “Con? Con đi làm gì? Con đâu có thiếu việc làm?”

“Con không thiếu việc làm nhưng con thiếu tiền, con biết không hả? Hai đứa con tốt nghiệp cùng một khoa, trình độ con còn cao hơn nó, công việc nó làm được, con cũng làm được. Một tháng người ta kiếm được bằng nửa năm tiền lương của con, một cơ hội tốt như thế, sao lại nhường cho nó chứ? Xem người ta kia, nhờ vào quan hệ của con mà trở nên khá giả rồi đấy, thấy chưa? Căn hộ mấy trăm nghìn cũng sắp trả xong rồi. Con nhìn lại nhà mình đi... muốn đổi sang tầng khác cũng chẳng được. Tiểu thư của tôi ơi! Sao con lại không bớt ngốc nghếch một chút hả?”

“Mẹ, tiền lương của Hàn Thanh sao mẹ lại biết?” Đây là con số mới nhất về lương của Hành Thanh, còn cao hơn cả mức lương hướng dẫn tiến sĩ, Thái Hồng nghe mà giật nảy mình.

“Nó gọi điện thoại tìm con mấy lần con đều không có nhà, mẹ bèn ngồi nói chuyện với nó một chút, hỏi mấy câu là nó khai hết, còn không ngừng cảm ơn con nữa kia!”

“Ồ!”

“Số tiền còm cõi đó của con chỉ là hạt muối bỏ biển, đừng có ở đó tự làm mất mặt mình. Nó thiếu tiền, có ông chủ lớn là Tô Đông Lâm ở đó không mượn, mượn con làm gì?”

“Mẹ à!” Thái Hồng nói, vẻ nghiêm túc. “Đông Lâm là bạn tốt của tụi con, nhưng bọn con không bao giờ mượn tiền của anh ấy. Đông Lâm có bao nhiêu tiền chẳng liên quan đến tụi con. Nếu suốt ngày chỉ nhắm vào tiền của anh ấy, quan hệ giữa bọn con với anh ấy đã biến chất mất rồi.”

“Quan hệ giữa con với cậu ta đúng là nên thay đổi đi!” Minh Châu phẩy tạt dề một cái, hai tay chống nạnh, trưng ra tư thế bắt đầu tranh luận. “Nói thật đi, có phải con và Quý Hoàng vẫn còn qua lại với nhau không? Đừng có nghĩ bà già này không biết! Đông Lâm không gọi điện đến nhà chúng ta là một chứng cứ rõ ràng.”

Bị Minh Châu khí thế bùng bùng trách móc, Thái Hồng cũng mất hết bình tĩnh: “Quý Hoàng là thầy hướng dẫn của con, cũng là đồng nghiệp của con, ở trường làm sao mà không chạm mặt nhau được, sao có thể không qua lại cơ chứ? Hơn nữa, cũng không đáng để mẹ phải gọi điện lên tận lãnh đạo khoa để phá hoại thanh danh của người ta vì chuyện đó chứ! Mẹ à, có phải mẹ làm hơi quá rồi không? Con thật sự không dám tin mẹ lại có thể làm chuyện như thế!”

“Quá đáng ư? Chẳng quá đáng tí nào cả!” Giọng của Minh Châu bỗng chốc vút cao. “Nếu con còn

không chịu cắt đứt với gã họ Quý đó, Lý Minh Châu này quyết sẽ đối đầu với hắn đến cùng!” Dứt lời, bà cầm con dao lên, “phập” một cái, chém đứt đôi củ cà rốt trên thớt.

Thái Hồng chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, bèn quay đầu bỏ đi.

Ra đường rẽ phải, lại rẽ qua vài con phố, có một trung tâm giao dịch đá quý nổi tiếng của thành phố nằm ở đó.

Trên cổ Thái Hồng luôn đeo một mặt ngọc phúc lộc thọ nhân sinh như ý, là của bà ngoại để lại cho cô. Phi thủy của Myanmar, có màu xanh dịu nhẹ, màu sắc trong suốt, không vương chút tạp chất nào. Nghe Minh Châu nói, mặt ngọc này bà ngoại có rất nhiều, tiếc là thời Cách mạng văn hóa bị bà ném hết xuống sông Trường Giang. Mặt ngọc này luôn được Minh Châu mang bên mình nên mới không bị vứt xuống sông. Cho nên mỗi lần nhắc đến của hồi môn của Thái Hồng, Minh Châu đều tỏ vẻ rất tự hào. Mặt ngọc này là phi thủy hảo hạng nhờ những người chuyên nghiệp trong giới xem, ai cũng nói nó đáng giá hơn hai trăm nghìn. Khi nhà hết tiền cũng từng nghĩ đến việc mang đi bán, có hỏi qua vài người nhưng họ ra giá thấp vô cùng, ai cũng nói nghề làm ngọc này trông thì có giá đấy, nhưng lại không dễ chuyển đổi thành tiền mặt như vàng, một miếng ngọc để trong tiệm những mấy năm vẫn không bán được là chuyện bình thường. Minh Châu bèn từ bỏ ý nghĩ đó, để Thái Hồng đeo, coi như bảo bối gia truyền.

Thái Hồng đi thẳng lên “Bích Ngọc Hiên” trên tầng hai, chủ tiệm là bạn thời trung học của cô, Thái Tiểu Huy.

Tháo mặt ngọc ra, nắm trong lòng bàn tay, cảm nhận sự ấm áp, nhẵn mịn của nó lần cuối, Thái Hồng quẩn luyến đặt nó vào tay Thái Tiểu Huy. Thái Tiểu Huy dùng kính phóng đại và đèn pin tụ quang xem xét kỹ lưỡng, gật đầu một cách hài lòng: “Ừm, là hàng tốt. Tuy không to nhưng rất dày, chất địa cũng rất thuần.”

“Là bà ngoại để lại cho mình. Ông ngoại mình trước giải phóng là hội trưởng thương hội của thành phố này, tên Lý Sĩ Khiêm, cậu từng nghe qua chưa?”

“Lý Sĩ Khiêm, mình biết đấy!” Ánh mắt Thái Tiểu Huy long lanh ngời sáng. “Là nhà đại tư bản ấy chứ! Nghe nói lần đầu tiên thành phố mình lắp đèn đường là ông ấy làm đó.”

“Mình thiếu tiền, muốn bán miếng ngọc này, cậu ra giá đi.”

“Hả? Người ta vẫn nói vàng bạc có giá ngọc vô giá, nếu mua vào, giá cả không thể bằng giá bán được đâu.” Cậu ta cầm trên tay nghiên cứu một hồi, lại bước vào phòng trong dùng máy móc chuyên dụng kiểm tra, một lúc sau bước ra, nói. “Thế này đi, nể tình mình và cậu quen biết nhau, mình trả cậu mười lăm nghìn.”

Thái Hồng vừa nghe xong, cảm thấy hơi buồn: “Ít vậy sao? Mẹ mình nói miếng ngọc này đáng giá hai trăm nghìn cơ.”

“Đó là trước kia. Bây giờ trên thị trường, phi thủy cũng nhiều, làm ăn không dễ. Miếng ngọc này á, mình thấy có thể bán được giá một trăm hai mươi nghìn, nhưng phải xem cái duyên đã, trong thời gian ngắn chắc chắn không bán được, để trong tủ trưng vài năm cũng là chuyện thường. Chỗ này bọn mình thống nhất giá mua hết, đều là một phần mười của nguyên giá, và lại chỉ giới hạn mua loại ngọc cao cấp, hàng bình thường bọn mình không nhận. Trả cậu mười lăm nghìn là nhiều hơn ba nghìn rồi.”

Thái Hồng ngẫm nghĩ, ngược nhìn cậu ta, mặt tiu ngưu đến tội nghiệp, nói: “Nể tình bọn mình là bạn học cũ, cậu trả mình hai mươi nghìn được không? Nếu không phải cần tiền gấp mình cũng chẳng nỡ bán nó đâu.”

Thái Tiểu Huy đưa mắt quan sát cô một cái, Thái Hồng vội trưng ra vẻ mặt sầu thảm, cậu thở dài, nói: “Thế này đi, nể tình xưa kia cậu chịu cho mình chép bài tập, mười tám nghìn. Mình chỉ có thể trả bấy nhiêu thôi. Không tin cậu có thể mang nó đi một vòng tầng hai hỏi người khác, giá này thực sự là giá cao nhất rồi.”

“Thôi cũng được.”

Thái Hồng rút ra hai nghìn cuối cùng trong thẻ của mình, gộp lại thành hai mươi nghìn, bỏ vào trong một phong bì, nhắm thời gian rảnh hẹn Quý Hoàng ra đưa cho anh: “Anh này, mẹ anh bệnh nặng, cần tiền đúng không? Đây là hai mươi nghìn, anh mang về dùng tạm đi.”

Anh không chịu nhận, cô cứ dúi vào tay anh, hào phóng nói: “Cũng chẳng phải tặng không anh đâu, cái này coi như của hồi môn của em, tạm để ở chỗ anh trước.”

Quý Hoàng cười khở: “Quả là một cô nhóc ngốc nghếch! Người ta mà biết thế nào cũng cười em thói mũi, người chưa gả vào nhà, của hồi môn đã gửi trước rồi.”

Thái Hồng vòng tay ôm cổ anh, không ngượng ngừng hôn anh một cái: “Trông thấy anh mệt như thế em đau lòng lắm. Đừng đi làm thêm nữa, được không anh?”

Quý Hoàng ngẫm nghĩ, cầm lấy phong bì, nghiêm túc nói: “Cám ơn em, tiền này coi như anh mượn em. Cho anh thời gian một năm, ngày này năm sau anh nhất định sẽ trả lại em.”

Dứt lời, anh kéo ngăn bàn ra tìm giấy bút.

“Ôi trời! Anh làm gì thế?” Thái Hồng ngăn anh lại.

“Anh viết giấy nợ.”

“Nợ cái đầu anh ấy! Với em mà cũng phải nghiêm chỉnh đến thế sao? Nếu em không tin anh, liệu em có thể cho anh mượn không? Anh coi em là con cóc à? Nếu còn khách khí với em như thế, em trở mặt bây giờ đây.” Nói rồi, cô cầm giấy bút ném lại vào ngăn bàn, rồi đưa tay vuốt ve gương mặt anh, gương mặt ấy đã hốc hác đến nỗi xương gò mà nhô lên, lại dùng ngón tay khẽ miết nếp nhăn trên trán anh. “Em bây giờ không có bệnh tật hay tai nạn gì, tiền không cần trả gấp đâu, anh đi làm thêm ít thôi, nghỉ ngơi nhiều vào anh nhé!”

Quý Hoàng ngồi xuống, cầm lấy tay cô, nói: “Về bệnh tình của mẹ anh, có vài điều anh muốn nói cho em biết... Mẹ anh bị suy thận giai đoạn cuối, rất nghiêm trọng, cần phải thay thận. Anh...”

“Cái này là phẫu thuật lớn lắm, đúng không anh?” Thái Hồng có một người bạn thời tiểu học, cha của người đó từng phẫu thuật thay thận, lúc đó nghe nói nếu phải mua thận rất tốn kém, chỉ một quả thận thôi giá đã là hai trăm nghìn, chưa kể chi phí phẫu thuật. May mà nhà bạn đó giàu có, cuộc phẫu thuật thành công, cha cậu ta vẫn khỏe mạnh sống đến tận bây giờ.

“So với các loại phẫu thuật cấy ghép nội tạng khác, nó tương đối đơn giản.”

“Thế thì... đã tìm được thận chưa?” Cô hỏi.

“Bác sĩ nói nếu là người thân trực hệ có nội tạng tương thích thì càng tốt, tỷ lệ thành công càng cao.” Anh đáp. “Hơn nữa... có thể tiết kiệm tiền.”

Mặt cô thoáng tái đi, khẽ cầm lấy tay anh: “Em hiểu, cô Quan đã kể cho em nghe rồi.”

Anh lặng lẽ ngồi đó, một lúc lâu không nói gì. Hồi sau, đang định cất lời, Thái Hồng liền đưa tay chặn môi anh: “Anh cứ yên tâm làm phẫu thuật, em sẽ chăm sóc anh và bác gái thật tốt.”

Trên mặt anh hiện lên nét cười khổ: “Sau khi cắt đi một quả thận, có thể sẽ có di chứng... anh muốn nói là cuộc sống sau này. Chẳng hạn như không được uống rượu, không được uống cà phê v.v... Nếu như...”

“Thế thì không uống.” Thái Hồng nói. “Đâu phải là em không được uống, nên em sẽ không khó chịu đâu.”

Anh thoáng ngập ngừng, nói tiếp: “Đương nhiên còn có những cái khác nữa...”

Thái Hồng ngượng ngùng: “Đừng nói là không thể làm... chuyện đó nhé? Thế thì em thực sự phải bỏ cuộc rồi.”

“Cái đó thì không ảnh hưởng.” Anh vội đính chính, sau đó phì cười. “Xem em nghĩ đến chuyện gì kia.”

Thái Hồng vỗ vỗ vai anh, nói: “Thế thì không sao. Cùng lắm sau này không để anh làm việc nặng, em kiếm tiền nhiều chút, thuê người thay bình ga thôi!”

Anh siết chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô, nói: “Thực sự rất xin lỗi em, anh cũng không nghĩ sự việc lại đến nước này.”

Thái Hồng lại hỏi: “Tiền phẫu thuật có đủ không anh? Nếu không đủ, em có thể mượn một số bạn bè, chắc chắn có thể gom đủ.”

“Đã đủ rồi.” Anh nói. “Anh đã liên hệ được một chuyên gia phẫu thuật thận rồi, mấy ngày nữa sẽ đi làm vài xét nghiệm.” Anh thoáng ngừng, rồi lại thở dài: “Vấn đề là mẹ anh kiên quyết không chịu phẫu thuật. Anh vừa nhắc chuyện này mẹ liền nổi giận, nhất định không đồng ý.”

“Vì sao? Đây là chuyện tốt cơ mà!”

“Mẹ bệnh từ rất lâu rồi, bị trầm cảm nhẹ, gần đây cảm xúc không ổn định lắm.” Có thể thấy rõ nét âu sầu, lo lắng trên gương mặt anh.

“Đừng lo. Sau phẫu thuật, sức khỏe của bác gái sẽ hồi phục, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

“Thực ra tình trạng của mẹ không lạc quan đến thế, chỉ là... anh không muốn từ bỏ hy vọng, dù chỉ là một tia hy vọng mong manh anh cũng muốn nắm lấy. Chuyện phẫu thuật anh định giấu mẹ. Nói với mẹ rằng bệnh tình mẹ không nghiêm trọng đến mức phải thay thận, chỉ cần cắt bỏ một quả thận hông là được rồi.”

Thái Hồng gật đầu, tỏ ý hiểu: “Khi nào tiến hành phẫu thuật?”

“Bác sĩ nói càng nhanh càng tốt, anh định vào mừng Một tháng sau.”

“Lịch dạy của anh thì sao?”

“Cô Quan sẽ giúp anh đứng lớp một tuần, sau khi phẫu thuật một tuần là anh có thể xuất viện rồi.”

Xem ra mọi việc đã được sắp xếp xong xuôi hết. Cô nhìn anh, cảm thấy có chút bi thương: “Dù sao cũng là cuộc phẫu thuật lớn, xem anh nói đơn giản chưa kia!”

Cup mắt hồi lâu, anh nắm tay cô, dáng vẻ áy náy như có lỗi: “Xin lỗi em, trước giờ anh không kể cho em nghe nhiều chuyện. Không phải anh cố ý giấu em, mà thực sự anh không ngờ bệnh tình của mẹ lại đột ngột xấu đi như vậy, cầm bệnh án của mẹ đến đây tìm bác sĩ để hỏi thăm anh mới dám tin... Bệnh của mẹ vì lao lực mà ra, cuộc đời mẹ chưa sống được ngày nào sung sướng. Anh luôn nghĩ rằng, sau này cuộc sống ổn định, anh sẽ hiếu thảo phụng dưỡng mẹ thật chu đáo, không biết ước nguyện này có thể thực hiện được không.”

“Yên tâm! Bác gái ở hiền ắt gặp lành, chắc chắn bác sẽ vượt qua cửa ải này!”

“Quả thận này... không còn cách nào khác... anh chỉ có thể dâng hiến cho mẹ mà thôi.” Anh nghiêm túc nói. “Thế nhưng em hãy yên tâm, sau phẫu thuật, anh sẽ chăm sóc sức khỏe của mình thật tốt, không để xảy ra chuyện gì đâu...”

Thái Hồng ngượng chín người. Cảm giác anh như đang lo lắng điều gì đó, và muốn cố gắng chứng minh điều gì, nhưng đến giờ cô vẫn ngỡ ngàng không hề nghĩ sẽ có hậu quả đáng sợ nào xảy ra. Nghe anh nói như thế, bất chợt một cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng cô.

Phẫu thuật liệu có thất bại không?

Mất một quả thận, quả thận còn lại liệu có đủ để duy trì nửa đời sau của anh? Lỡ như quả thận duy nhất ấy của anh cũng mắc chứng viêm thận thì sao? Đến lúc đó, ai sẽ hiến thận cho anh đây?

“Hôm nay có món cật heo mà con thích đấy.” Minh Châu cười tươi, nói. “Thái Hồng à, mẹ đã hẹn cho con ba giờ chiều thứ Bảy tuần này rồi, di Chu nói sẽ giới thiệu một chàng trai cho con... con đừng có đánh trống lảng với mẹ và dì nữa đấy.”

Nhìn những món ăn nóng hổi đang bốc khói nghi ngút trên bàn, đột nhiên cô cảm thấy buồn nôn.

Chương 32

Chưa được hai ngày sau, việc thiếu mất mảnh ngọc trên người Thái Hồng đã bị mẹ cô phát hiện.

Cũng trách cô khinh suất, cái nút vặn của máy nước nóng lại trở chứng, nước nóng quá, cô không chịu nổi bèn ôm khăn tắm chạy từ phòng tắm ra ngoài, suýt nữa đâm sầm vào người của Minh Châu, thế là bị bà bắt ngay tại trận. Mảnh ngọc đó vốn được buộc trên một sợi dây đỏ rất to, phía sau có thắt một nút kết cát tường như ý, từ ngày mang nó Thái Hồng chưa bao giờ tháo xuống.

“Ồ, Thái Hồng, ngọc của con đâu?” Minh Châu đưa tay kéo cô lại, không dám tin vào mắt mình rằng mảnh ngọc đã mất rồi, còn dùng tay men theo vòng cổ cô sờ khắp lượt.

Vốn cô định bịa ra lý do gì đó lấp liếm qua ải, nhưng Minh Châu là người dễ lấp liếm sao? Mảnh ngọc đáng tiền như thế, bà nâng niu nó tựa như sinh mạng của mình, nếu giấu mẹ cũng quá là không phải. Thế là cô dứt khoát khai thật: “Ừm... con có chút việc gấp cần dùng tiền, nên mang nó đi bán rồi.”

“Con nói cái gì? Con – mang – nó – đi – bán – rồi?!!!”

Mặt Minh Châu lập tức tái mét, há hốc miệng nhìn cô trân trối, gương mặt phẫn nộ méo xệch hẳn đi, chỉ thiếu điều nhảy dựng lên. Bà túm lấy Thái Hồng, đặng đặng sát khí hỏi: “Bán cho ai hả?”

“Bán cho... Thái Tiểu Huy.” Thái Hồng không khỏi rùng mình khi trông thấy nét mặt căm giận của mẹ, hai mắt bà trừng trừng bốc lửa giận, con người như muốn bắn thẳng vào mặt cô, cô bất giác cuống quýt thụt lùi về sau.

“Chính là thằng Thái Tiểu Huy mở tiệm Bích Ngọc Hiên đó ư?” Bà hỏi.

“... Dạ.”

“Bán được bao nhiêu tiền?”

“... Mười tám nghìn.” Rồi Thái Hồng dùng đôi tay ôm chặt đầu mình theo bản năng.

Cô tưởng Minh Châu sẽ nổi cơn tam bành, dè cô ra đánh một trận, nào ngờ Minh Châu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, giọng điệu thay đổi, tỏ vẻ quan tâm: “Nói mẹ biết, con có việc gì gấp mà cần nhiều tiền như thế? Là tiền trả góp nhà của Hàn Thanh sao?”

“Không phải, mẹ đừng có hỏi nữa mà.” Không muốn lôi kéo Hàn Thanh vào, hơn nữa chắc chắn Minh Châu sẽ đi tìm Hàn Thanh đối chứng, Thái Hồng đáp. “Con có một người bạn nhà có việc đang phải cần tiền gấp, nên còn bèn giúp người đó một tay. Xem như là con cho người đó mượn, một năm sau người đó sẽ trả lại con.”

Lời nói dối này bịa ra dở tệ, bạn bè của Thái Hồng quanh đi quẩn lại cũng chỉ mấy người, điều kiện gia đình thế nào, tình trạng sinh hoạt ra sao, mọi thứ Lý Minh Châu đều nắm rõ như lòng bàn tay, hiện giờ chưa hề nghe nói có nhà đứa nào khó khăn hơn cả nhà Thái Hồng.

Đang nghĩ ngợi nên khai báo đến mức độ nào, vừa ngước mắt nhìn lên, Minh Châu đã giận đến mặt đầy nước mắt: “Xin con nói mẹ biết là đứa bạn nào mà đáng để con khăng khai đến như thế? Há? Mảnh ngọc đó bây giờ đáng giá ít nhất hai trăm ngàn, có mười tám ngàn thôi mà con đã bán rồi? Dứt khoát tặng

luôn người ta đi, như thế há chẳng phải còn được thêm tình nghĩa sao? Sao mẹ lại nuôi một đứa bất hiếu trời đánh như con chứ! Mảnh ngọc đó là toàn bộ tài sản của nhà ta, con dựa vào cái gì mà chưa thương lượng với mẹ tự ý đem đổi tiền rồi? Con giàu lắm sau? Con là nhà từ thiện ư? Hôm nay mẹ đi chợ mua rau chỉ vì ba xu mà kỳ kèo cãi cọ cả nửa buổi với chủ hàng! Nói đến trợ giúp, bên cần trợ giúp nhất chính là gia đình chúng ta đây này! Tiền trên thân người khác, mẹ đều hận không thể cướp lấy dùng, con thì hay rồi, khơi khơi đem nó đi tặng người ta! Con nói đi! Đem tiền cho ai mượn hả? Oan có đầu nợ có chủ, mẹ biết con hiền lành dễ mềm lòng, động một tí bèn bị người ta lợi dụng, nhất định là có ai than nghèo với con rồi đúng không? Mau khai ra tên người đó, mẹ chỉ tìm nó tính sổ thôi!”

Minh Châu đấm ngực, giậm chân, khóc than kêu gào, nhìn thấy cảnh này Thái Hồng cũng sợ hãi người, càng không dám hé môi nửa lời, chỉ cố nép sát mình vào góc tường trốn.

“Mảnh ngọc đó là bà ngoại để lại cho con làm của hồi môn, trong nhà cần tiền đến thế cha mẹ cũng không nỡ đem bán chính là muốn mỗi ngày con đeo nó, sờ nó, cảm thấy rằng mình là đứa con cưng. Con nói đi chứ? Là ai khiến con từ bi hi xả đến nhường này, đồ ngon đồ ngọt con đến nỗi con bênh người ngoài đi “chà đồ nhôm”, mang trộm báu vật trong nhà ra ngoài đổi tiền hả?”

Thái Hồng biết rõ một khi Minh Châu có lý thì sẽ buông ra những lời đay nghiến rất là cay nghiệt, lời nói ra tựa con dao bén ngọt, không cắt người ta ra làm trăm mảnh tuyết không chịu ngưng. Người lợi hại ắt có ưu điểm của mình, nói đâu xa, chính cái nhà lắp ghép này đây, lúc đầu nếu như không có Minh Châu đến phòng địa ốc làm ầm một trận, có trời biết đến lúc nào nhà cô mới có phần. Một tính cách mạnh mẽ có sức ảnh hưởng lớn lao đến thế nhưng Thái Hồng lại không hề bị ảnh hưởng hay lây nhiễm, chỉ vào những thời khắc quan trọng cô mới miệng mồm lạnh lợi, mà đối thủ bắt buộc phải là người có văn hóa nữa kia. Còn những ngày khác cô cũng xiu xiu ẽn ẽn y như Hà Đại Lộ.

Chắc là mẹ đã tức điên lên rồi. Trong lòng Thái Hồng càng day dứt hơn, chỉ còn biết nhỏ nhẹ khuyên lơn: “Mẹ, nếu mẹ thích mảnh ngọc đó đến thế, đợi người ta trả con tiền rồi con nhất định sẽ chuộc nó về. Lần này... thực sự rất xin lỗi mẹ. Mẹ đừng giận nữa có được không? Giận dữ hại sức khỏe mà.”

Minh Châu cầm khăn giấy lau nước mắt ném phịch lên bàn, thở dài thườn thượt: “Phá gia chi tử! Sao mẹ lại nuôi một đứa phá gia chi tử như con cơ chứ!”

Thái Hồng bèn chuồn xuống lầu dưới gọi điện thoại cho Thái Tiểu Huy.

“Tiểu Huy... mình là Thái Hồng!”

“Ồ, Thái Hồng, chào cậu!”

“Mảnh ngọc mình bán cho cậu ấy, có thể nhờ cậu giữ giúp mình vài tháng được không?” Cô nói. “Mình còn muốn chuộc nó về...”

Vừa thốt ra lời này, cô bèn cảm thấy mình như đang vô cớ gây rối, giao dịch hoàn thành, vật chuyển chủ mới, người ta không có nghĩa vụ phải giữ lại đồ của bạn. Cho dù có muốn lấy về, cũng bằng với việc mua lại theo giá thị trường, giá chắc chắn không thể nào là con số mười tám ngàn được. Hơn nữa trừ việc từng là bạn học của nhau, giữa cô và Thái Tiểu Huy cũng chẳng có bao nhiêu giao tình. Người ta chiếu cố cho là khách khí với bạn, không chiếu cố cho là đạo lý bình thường.

“Thái Hồng, không thể nói như thế được.” Quả nhiên, bên kia điện thoại Thái Tiểu Huy dùng miệng lưỡi nhà quan nói. “Bán rồi là bán rồi, đây có phải là cầm đồ đâu.”

“Mình xin cậu đấy... Mẹ mình biết chuyện này, bà sắp sửa đem mình ra giết rồi!” Thái Hồng lo đến phát khóc.

“Là như vậy...”, cuối cùng Thái Tiểu Huy nói. “Mảnh ngọc đó của cậu mình bán mất rồi.”

Thái Hồng phát điên lên: “Hà? Cái gì? Bán mất rồi? Lúc nào? Không phải cậu nói ngọc này không dễ bán, có khi mấy năm cũng không bán được sao?”

“Ừm... ngay chính cái hôm sau khi cậu bán cho mình thì được một người khách mua rồi. Anh ta thích chất ngọc đỏ lắm, còn bảo mảnh ngọc được chế tác tinh tế, kiểu dáng cá biệt, mua về tặng cho vợ mới cưới của anh ta rồi.”

“Ồ...” Thái Hồng khẽ rên lên một tiếng yếu ớt.

“Ngọc, cái thứ này ấy, quan trọng là phải xem duyên phận.” Thái Tiểu Huy giờ giọng lên đời dạy bảo. “Thái Hồng, ngọc của cậu rất tốt, chỉ tiếc là không có duyên với cậu, thôi thì cậu chấp nhận đi.” Dứt lời cậu ta cúp máy cái rụp không hề khách khí.

Thái Hồng mặt mày như đưa đám lê bước lên lầu, vừa mở cửa bèn trông thấy Minh Châu ngồi trên sofa, khoanh tay trước ngực, mắt vẫn còn hoe đỏ. Cô cố rặn ra một nụ cười lấy lòng, bèn bị cái quắc mắt lạnh lẽo âm u của mẹ đáng bật lại.

Đang định trốn vào phòng ngủ, vừa dợm bước, đột nhiên Minh Châu bảo: “Ngày kia là sinh nhật con, con đi mời cái anh thầy Quý đến nhà ăn cơm đi.”

Đây là lần đầu tiên sau sự kiện “đến nhà tặng quà” Minh Châu nhắc đến cái tên này với giọng điệu tích cực như vậy.

Thái Hồng lập tức cuống lên: “Thầy Quý?... Mời anh ấy đến đây làm gì?”

“Chúc mừng con thôi.” Minh Châu hờ hững nói.

Nào ngờ hôm sau Quý Hoàng không có tiết, gọi điện báo rằng phải chạy đến bệnh viện một chuyến để kiểm tra cho mẹ trước phẫu thuật, có khi phải bận cả ngày, sau khi trở về còn phải đến nhà hàng làm việc. Quảng thời gian này hai người gặp nhau không nhiều, Thái Hồng không một lời oán than trách móc, ngược lại Quý Hoàng lại cảm thấy rất áy náy, mỗi ngày nhất định phải gọi một cú điện thoại hỏi thăm cô. Xong rồi còn không quên thêm vào một câu: “Cảm ơn em!” Ngập ngừng giây lát, cuối cùng Thái Hồng nói: “Ngày mai là sinh nhật em, anh có thể đến nhà em ăn bữa cơm không?”

Đầu dây bên kia thoáng ngần ngừ: “Bác gái... hoan nghênh anh đến sao?”

“Là mẹ đưa ra đề nghị đấy.”

“Thật sao?” Giọng của Quý Hoàng liền thay đổi, có thể nghe được sự vui mừng. “Đương nhiên phải đi rồi. Đúng rồi, mẹ em thích cái gì? Lần trước mua quà không hợp ý bác, có lẽ bác rất không vui nhỉ? Cũng trách anh không có đầu óc, chỉ nghe nói cha em thích rượu thế là đi mua rượu. Về đến nhà ngẫm nghĩ lại anh thấy hối hận vô cùng. Cha em lái taxi, sợ nhất là lái xe sau khi uống rượu, anh làm thế không phải là gây thêm bức bối cho mẹ em sao?”

“Ừm... cũng chẳng phải chuyện to tát gì, chỉ là ăn bữa cơm nhà thôi, anh mua chút trái cây đến là được rồi.” Miệng tuy nói thế, trong lòng Thái Hồng cứ thấp thỏm không yên, không biết Minh Châu sẽ giờ chiều gì. Nhưng mà, cô ôm một chút tia hy vọng nhỏ nhoi, đây đâu sao cũng không phải xã hội cũ, cũng chẳng phải thời đại cách mạng văn hóa, chuyện của con trẻ người lớn không can thiệp được vào. Bây giờ không ưa nên làm mình làm mẩy với con rể, sau này cô kết hôn rồi làm gì mà chẳng gặp mặt nhau, sinh đứa con ra gọi bà là bà ngoại, mẹ có thể không nhận sao? Sau cùng, người phiền lòng vẫn là bà ấy chứ!

Cho nên Thái Hồng lạc quan nghĩ rằng, có lẽ mẹ mình đã nghĩ thông suốt rồi.

Đến cuối cùng Thái Hồng mới phát hiện suy nghĩ của mình đơn giản và ngu ngốc đến nhường nào. Sự thực chứng minh, không ai là đối thủ của Lý Minh Châu.

Theo lệ cũ nhà họ Hà, sinh nhật là chuyện lớn trong nhà, nhất định phải mua bánh kem. Ngoài ra phải nấu một bàn thức ăn thịnh soạn, ba bát mì trường thọ và một bát canh cá diếc, nói theo tiếng địa phương thì từ “diếc” đọc là “cát”, canh này cũng gọi là canh cát lợi. Thuở còn nhỏ, Thái Hồng rất bám mẹ, chỉ cần nũng nịu mè nheo Minh Châu là bà sẽ không ngại phiền phức xắn tay áo xuống bếp nấu đồ ăn ngon cho cô ngay.

Lúc đó cô cực thích ăn một loại bánh nhân thịt có nấm, món đó nhất định phải nhào bột làm, nắm dùng dầu mè trộn đều, rưới lên hành và gừng, lại cho thêm một quả trứng gà và thịt băm vào đảo cùng nhau, quan trọng là phải cho hạt tiêu trắng. Khi nhào thành bánh rồi thì dùng lửa nhỏ chiên, hai mặt phải chín vàng đều, mỗi lần làm như thế, mất đến hai tiếng đồng hồ.

Hôm nay bánh kem cũng có, thức ăn cũng được nấu cả bàn thịnh soạn. Thái Hồng bèn lên giúp mẹ rửa hết tất cả nồi niêu xoong chảo, còn giành lột tỏi thái hành. Cô cảm thấy thái độ của mẹ hôm nay là một bước tiến triển không nhỏ, lát nữa Quý Hoàng đến cũng sẽ không gây khó dễ cho anh, Minh Châu trước giờ mê tín, tuyệt không thể nào chọn ngày vui mà gây chuyện được.

Hẹn anh lúc bảy giờ tối, nhưng từ sáu rưỡi cơm canh đã được chuẩn bị xong xuôi.

Lý Minh Châu cầm đũa lên, bảo: “Ăn cơm thôi.”

Thái Hồng ngần ngừ, tưởng bà nhìn nhầm đồng hồ: “Còn nửa tiếng nữa Quý Hoàng mới đến, tốt hơn là đợi anh ấy đi.”

“Đợi cái gì mà đợi? Bao con ăn thì con cứ ăn đi. Chúng ta phần bánh kem cho cậu ta, không được sao?” Lý Minh Châu nói. “Ông Hà, còn ngồi đó làm gì, ăn đi!”

Thái độ không ổn lắm thì phải, Thái Hồng thâm hít vào một hơi lạnh.

Hà Đại Lộ bị Minh Châu thét một tiếng, bèn hấp tấp cầm đũa lên ăn, sức ăn của ông cực lớn, mới chớp mắt mà cả đĩa nấm hương nấu tàu hũ ky đã vơi đi phân nửa.

Xem ra sắp bước vào trạng thái khai chiến rồi. Thái Hồng rầu rĩ cầm đũa lên, miệng như đang nhai sấp, trong lòng thấp thỏm không yên, bỗng dung một cảm giác thôi thúc dâng lên trong lòng, cô muốn xông ra ngoài gọi điện bảo anh đừng đến. Bờ vai thoáng động đậy, liền bị Minh Châu nhấn xuống: “Mau ăn đi, ăn xong rồi còn tiếp khách.”

“Mẹ à!” Thái Hồng buông đũa xuống, nghiêm giọng nói. “Đã nói là mời Quý Hoàng đến nhà, khách chưa đến đã ăn cơm trước rồi, đây gọi là phép lịch sự gì chứ?”

Minh Châu lạnh nhạt hừ một tiếng: “Lịch sự? Đối với loại người đó chúng ta cần lịch sự sao?”

Hóa ra là cố ý khinh mạn, lúc này Thái Hồng giận tím mặt, lập tức cự lại: “Quý Hoàng đâu có làm sai chuyện gì, anh ấy là thầy giáo và là đồng nghiệp của con, bước vào cửa nhà thì là khách, đương nhiên phải lịch sự rồi!”

“Đừng có nghĩ mẹ không biết gì hết.” Lý Minh Châu trợn mắt nhìn cô. “Ngược lại thì có, mẹ cái gì cũng biết hết!”

“Cái gì mà cái gì cũng biết hết chứ?” Lời nói bóng gió của mẹ khiến Thái Hồng tức đến phát run. “Chẳng qua là mẹ chê anh ấy nghèo nên coi thường anh ấy chứ gì? Nói thực lòng, chúng ta cũng đâu phải là quý tộc gì. Nhà Quý Hoàng và nhà chúng ta cùng là giai cấp công nhân giống nhau thôi, cha nói có đúng không?”

Lý Minh Châu không hề giận dữ, điềm nhiên đáp lại: “Ông Hà, ông nghe cái miệng của con gái cưng của ông kia, thật là...”

Chuông cửa bỗng vang lên.

Đương nhiên, người đến là Quý Hoàng.

Hôm nay anh mặc một bộ com lê trang trọng. Đó là bộ anh mua lúc đi phỏng vấn, nghe nói mới chỉ mặc một lần, Thái Hồng từng thấy nó trong tủ áo của anh. Áo vest màu đen cắt may theo kiểu ôm sát người, áo sơ mi, cà vạt đều đủ cả. Quý Hoàng quả thật có dáng người mẫu, chỉ một bộ com lê bình thường thôi nhưng anh mặc vào trông như một vị đại sứ ngoại giao lịch lãm. Với sống mũi thẳng tắp, ánh mắt quá sắc sảo của mình, khi nghiêm túc anh gây cảm giác không mấy thân thiện, những lúc tập trung lại khiến người ta không dám mạo phạm. Thế mà một người luôn nghiêm túc như anh cũng không thể không mỉm cười thân thiện khi gặp Minh Châu.

Thái Hồng trầm nghĩ, tâm trạng anh chắc cũng lo lắng lắm, trên mặt thì không nhận ra, nhưng khí chất kiêu kỳ cao ngạo đã bớt đi nhiều, nụ cười cũng rất đúng mực, khiến ngài đại tiến sĩ hôm nay tăng thêm vài phần thân thiện. Thực ra, Đông Lâm, Tần Vị nào có phải không nghiêm túc đâu, chẳng qua là Đông Lâm có thêm nét hài hước, Tần Vị có thêm nét lạnh lùng, kiêu ngạo, vừa gặp hai người đó, Minh Châu liền treo nụ cười tươi rói lên mặt.

Sau khi ngồi xuống xong xuôi, rót trà mời khách, hàn huyên được vài câu, Minh Châu đi thẳng vào vấn đề: “Thầy Quý, nghe nói mẹ thầy bị bệnh?”

Tìm đủ trăm phương ngàn cách giấu bà thế mà vẫn dễ dàng bị bà vạch trần chỉ bằng một câu hỏi, Thái Hồng thầm kêu khổ, mẹ ơi là mẹ, trình độ thăm dò của mẹ quả là cao cường quá đi.

Quý Hoàng thoáng sững người, rồi gật đầu: “Dạ đúng.”

“Là bệnh gì? Có nghiêm trọng lắm không?”

Cảm giác ngửi thấy mùi thuốc súng, Quý Hoàng ngần ngừ giây lát, nói: “... Là suy thận, phải làm phẫu thuật.”

Minh Châu đặt tách trà xuống, hỏi: “Tiền phẫu thuật đã xoay đủ chưa?”

Giọng điệu rõ ràng không thân thiện, gần như là chất vấn, sắc mặt Quý Hoàng có chút gượng gạo, nhưng vẫn lễ phép trả lời: “Cũng gần đủ rồi ạ.”

“Cậu đã mượn tiền của Thái Hồng?”

“Mẹ, anh ấy không có mượn tiền con, là con chủ động đưa tiền cho anh ấy mượn!” Thái Hồng vội xen vào.

“Mẹ và thầy Quý đang nói chuyện, con đừng có nói leo.”

Quý Hoàng gật đầu: “Dạ đúng, đúng là Thái Hồng có cho cháu mượn một khoản tiền.”

“Thầy đã viết giấy vay nợ rồi chứ?”

“... Thưa, chưa ạ.” Quý Hoàng nói. “Cháu sẽ viết ngay bây giờ.”

“Thầy Quý, mượn tiền không viết giấy vay nợ, thành ý của thầy để ở đâu hả? Thầy Thái Hồng nhà tôi hiền lành tốt bụng nên cảm thấy dễ bắt nạt phải không?” Minh Châu cười nhạt, bắt đầu công kích. “Thầy đường đường là một tiến sĩ của trường đại học danh tiếng, tiền đồ rộng mở, lại đi lợi dụng Thái Hồng nhà tôi một cách trắng trợn như thế, xin hỏi nhân phẩm của thầy ở đâu hả? Đạo đức sư phạm của thầy để ở đâu hả?”

“Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi! Chuyện không phải vậy đâu!” Thái Hồng lớn tiếng phân bua.

“Con câm miệng lại cho mẹ.” Minh Châu nạt. “Mẹ còn chưa hỏi xong.”

“Xin lỗi bác gái, về chuyện mượn tiền, cháu không biết Thái Hồng chưa hỏi ý kiến bác. Nếu là như thế, ngày mai cháu sẽ mang tiền đến trả ngay.”

“Trả?” Lý Minh Châu nhướn mày. “Thầy Quý, thầy lấy cái gì mà trả hả? Thầy có biết không? Vì để có tiền cho thầy mượn, Thái Hồng đã mang miếng ngọc phi thủy gia truyền của nhà này đem đi bán với giá rẻ mạt. Dù cho có nhân lên gấp mười lần số tiền đã cho thầy mượn cũng chẳng đủ để chuộc về. Thầy Quý, gia cảnh nhà thầy tôi đã hỏi thăm rồi, mẹ thầy mắc bệnh thận nghiêm trọng, phải nằm viện quanh năm, nghe nói còn bị bệnh thần kinh nhẹ. Không phải là thầy trông chờ Thái Hồng nhà tôi chăm sóc bà ấy cả đời đấy chứ? Còn nữa, nghe nói thầy là đứa con hiếu thảo nổi tiếng, định mang thận ra hiến cho bà ấy. Tình cảm mẹ con sâu đậm của thầy tôi rất cảm động, tinh thần của thầy cũng rất cao thượng, nhưng mà Thái Hồng nhà tôi vẫn chưa khốn quẫn đến nỗi dâng hiến cả nửa đời sau của nó cho một người không khỏe mạnh như thầy. Xin lỗi, hôm nay tôi phải làm người ác rồi, chuyện của thầy và Thái Hồng, tôi và cha nó kiên quyết phản đối! Xin thầy từ nay về sau đừng tìm gặp nó nữa!”

Trong thoáng chốc, Quý Hoàng sững người. Quai hàm nghiến chặt, cổ giữ giọng mình thật bình tĩnh: “Bác gái, gia đình cháu, cha mẹ cháu và anh em cháu, nhân phẩm của họ đều không có bất kỳ điều gì làm xấu mặt Thái Hồng cả. Cha cháu là một thợ mỏ ưu tú, vì cứu người mà hy sinh mạng sống của mình. Mẹ cháu tuy không học hành gì, sau khi cha cháu mất, bà ngậm đắng nuốt cay đi làm thuê làm mướn, tảo tần nuôi ba đứa con. Hai đứa em trai cháu đều là học sinh xuất sắc nhất trong trường tại nó. Cháu cảm thấy tự hào vì gia đình của cháu.”

“Tự hào?” Lý Minh Châu không kiềm chế được, bật cười. “Cha thầy tên là Quý Khang Đối có đúng không? Người đó đúng là đại anh hùng của Trung Bích, sự tích anh hùng của ông ấy tôi cũng đã tìm báo đọc qua. Xin lỗi, thầy Quý, thầy không bức tôi đến nước này tôi cũng chẳng vén lên vết thương của thầy để xát muối vào. Hôm đó mỏ than phát nổ, cha cậu rõ ràng đã chạy thoát, nhưng ông nghe nói vẫn còn hai mươi mấy người đang lạc đường ở phía dưới hầm bèn quay trở lại, từ đó không còn trở ra nữa. Xin hỏi, có người đàn ông có trách nhiệm nào, lại bỏ mặc người vợ đang mang thai và đứa con vị thành niên của mình chỉ vì muốn làm anh hùng không? Bị tẩy não rồi hay là muốn chơi trội? Nói cho thầy biết, Lý Minh Châu tôi ghét nhất là loại người như thế! Bởi vì hắn không xứng là chồng của người vợ, không xứng làm cha của những đứa con thơ. Anh hùng hay không tôi không cần biết, tôi không muốn con gái tôi lấy con cháu của một người như thế, cha nào thì con nấy!”

“Mẹ, sao mẹ có thể nói như thế chứ?” Thái Hồng phẫn nộ đứng bật dậy. “Xin mẹ đừng ngay những lời sỉ nhục người khác đó lại!”

“Sỉ nhục?” Minh Châu nói. “Mẹ còn chưa nói hết đấy! Mẹ của cậu, cũng chẳng phải bà mẹ cao thượng gì, biết mình bệnh đến thế, biết là không chữa khỏi, còn bắt đứa con trai bị bệnh hen suyễn bám

sinh đi hiển nội tạng. Quý Hoàng, cậu tưởng tôi sẽ chấp nhận làm thông gia với loại người như thế sao? Cậu tưởng rằng tôi sẽ để cho con gái mình đi hầu hạ một thằng đàn ông không khỏe mạnh sao? Xin cậu đập tắt ý nghĩ đó đi, đừng có nhầm nha con gái tôi! Thái Hồng mới quen cậu có mấy ngày mà cậu đã đồ ngon đồ ngọt nó đem thứ quý giá nhất trong nhà dâng cho cậu. Chẳng lẽ trên đời này chỉ có mình cậu là có người thân thôi sao? Tôi, mẹ của Thái Hồng bị bệnh viêm khớp nặng như thế, đầu gối đau đến mức phải phẫu thuật nhưng cũng chẳng nở mang miếng ngọc đó đem bán. Cha Thái Hồng bị đục thủy tinh thể bao nhiêu năm cũng chẳng nở bán nó để đi phẫu thuật. Cả nhà tôi ba người chui rúc trong căn nhà lợp ghép vừa nóng bức vừa chật hẹp này gần hai mươi năm cũng chẳng có tiền chuyển nhà, chúng tôi rất khó khăn, chúng tôi cũng túng tiền! Nói cho cậu biết, đây chính là thói xấu của những kẻ nhà quê các người, chỉ cần quen một người, hẹn hò với người đó là cho rằng tất cả đồ đạc của nhà cô ta đều trở thành của mình hết! Quý Hoàng, hôm nay tôi mời cậu đến là muốn nói rõ ràng trước mặt cậu, thứ nhất, tiền mượn của chúng tôi, xin trả lại ngay lập tức, thứ hai, xin cậu từ nay về sau đừng bám theo Thái Hồng nữa. Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, chúng tôi tìm con rể của chúng tôi, cậu tìm vợ của cậu, trừ Thái Hồng ra, cậu muốn yêu ai thì tùy! Nếu quả thực không tìm được, bác gái này sẽ chịu trách nhiệm giới thiệu cho cậu. Nếu để tôi biết cậu còn qua lại với nó, đừng trách tôi không để yên cho cậu! Lý Minh Châu tôi là người lớn lên trong đấu tranh đấy, đấu trời đấu đất không bằng đấu với người, đấu với người vui lắm!”

Quý Hoàng bỗng đứng bật dậy, Thái Hồng cũng đứng phắt dậy, cướp lời: “Mẹ, hôm nay mẹ lại vô cớ sinh sự rồi. Miếng ngọc là do bà ngoại năm xưa đính thân đeo vào cổ con, đó là đồ của con, con muốn làm gì tùy con. Tiền tạm thời dùng để cứu người, năm sau chắc chắn anh ấy sẽ trả lại. Về Quý Hoàng, con yêu anh ấy nên mới hẹn hò với anh ấy, tình yêu chín muồi rồi sẽ tiến tới hôn nhân, cái này mẹ không quản được đâu, đó là sự tự do được cả pháp luật quy định!”

“Thái Hồng!” Hà Đại Lộ quát một tiếng. “Đừng bướng bỉnh, đừng có nói với mẹ con như thế.”

“Con không bướng bỉnh chút nào, là do mẹ cố tình gây chuyện! Còn nữa, rõ ràng cha biết những lời mẹ nói đều sai sự thật, cha còn đứng về phía mẹ. Cha già lắm cẩm sao? Lúc này mẹ của Quý Hoàng đang lâm nguy, đến một người qua đường cũng biết nhỏ chút lòng cảm thông, hai người thì hay rồi, toàn nói càn nói quấy, đả kích người ta, còn cười trên nỗi đau của người khác!” Thái Hồng vừa tức vừa ảm ức, nước mắt từng giọt, từng giọt thì nhau rơi xuống. “Con không tin con lại có cha mẹ không có tình người đến thế! Con cảm thấy hổ thẹn vì hai người!”

Lý Minh Châu giận quá bật cười, cúi người xuống, thỉnh linh moi ra một bình thủy tinh để dưới gầm bàn, chưa kịp đợi mọi người nhìn rõ, đã tạt thứ chất lỏng vàng vàng trong bình vào người Quý Hoàng: “Cậu họ Quý kia, cậu rút đi cho tôi! Từ nay về sau đừng bao giờ đến nhà tôi nữa! Tôi thà đập đầu vào tường chết luôn, cũng không gả con gái cho cậu đâu! Cút! Cút xéo càng xa càng tốt!”

Cả căn nhà đột nhiên lặng như tờ.

Thứ chất lỏng đó bốc lên mùi vô cùng khó chịu.

Khi Thái Hồng nhận ra rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, cô như muốn ngất xỉu ngay tại chỗ.

Đó là nước tiểu, nước tiểu của Lý Minh Châu.

Cô cuống quýt rút cả xấp khăn giấy trên bàn ra, vội chạy đến bên Quý Hoàng, vừa rồi rít xin lỗi, vừa lau mặt, lau quần áo cho anh....

Đột nhiên Quý Hoàng siết chặt tay cô, kéo cô đi đến bên cửa, xoay người lại nói với Lý Minh Châu: “Bác trai, bác gái! Ý kiến của hai bác cháu đã rõ. Về tiền bạc, cháu sẽ trả ngay lập tức. Còn về tương lai của cháu và Thái Hồng, cháu bây giờ xuống lầu hỏi cô ấy, nếu cô ấy đồng ý theo cháu, đời này kiếp này,

Quý Hoàng cháu sẽ không phụ cô ấy. Nếu như cô ấy không đồng ý theo cháu, cháu sẽ tôn trọng ý kiến của cô ấy, đời này kiếp này, sẽ không bao giờ đến làm phiền cô ấy nữa. Đây là hạnh phúc của cháu, cũng là hạnh phúc của con gái hai bác, cần phải để tự bản thân Thái Hồng quyết định.”

Tim Thái Hồng đập thình thịch, không kiềm chế được, nép sát người vào lồng ngực Quý Hoàng.

Lý Minh Châu khẽ lừ mắt nhìn Quý Hoàng, ánh mắt chuyển sang Thái Hồng, tựa như một sợi dây xích trói chặt cô lại: “Thái Hồng, cha mẹ nuôi dưỡng con hơn hai mươi năm nay, tự hỏi lòng không hề có chỗ nào có lỗi với con. Tối hôm nay, nếu con chấp nhận đi theo Quý Hoàng, sau này đừng bao giờ về cái nhà này nữa. Con cũng đừng nhận bà mẹ này, từ nay về sau, chúng ta cắt đứt tình mẹ con, đến chết cũng không qua lại.” Dứt lời, bà hắt hàm nhìn lên, nhìn Quý Hoàng với vẻ khiêu khích. “Thầy Quý, hôm nay tôi sẽ để con gái tôi theo thầy xuống lầu, tôi không tin mồ hôi nước mắt vất vả nuôi nó lớn suốt hai chục năm lại không bằng mấy tháng nó quen biết thầy. Tôi phải xem xem trong lòng đứa con gái của mình, sức mạnh của tình mẹ vĩ đại, hay là sức mạnh của tình yêu vĩ đại! Thầy Quý, thầy có học thức hơn tôi, sách cũng đọc nhiều hơn tôi, nói chuyện có sức mê” hoặc hơn tôi, nhưng mà... nếu thấy nghĩ rằng một người mẹ lại không hiểu rõ con gái mình thì... rõ là ngông cuồng!”

Thái Hồng đầu óc rối như tơ vò, cất bước theo Quý Hoàng xuống lầu. Quý Hoàng sải bước dài, gần như là lôi cô đi suốt cả đoạn đường.

Hai người đi đến một gốc cây lê bên ngoài tòa nhà, mỗi lần Quý Hoàng đưa cô về, gốc cây này chính là điểm đích. Anh không hề yêu cầu lên lầu, Thái Hồng cũng không hề mới anh lên. Lý do tại sao thì mọi người đều biết rõ.

Màn đêm đã buông xuống, trên ống khói của nhà máy đằng xa, hai làn khói trắng từ từ bốc lên. Gió phàn phật thổi, những cụm mây trắng băng băng lướt qua bầu trời. Giữa những kẽ mây, một mảnh trăng le lói hiện ra, tỏa ánh sáng trắng sắc lạnh tựa ánh dao.

Đây là lần đầu tiên Thái Hồng thấy Quý Hoàng thăm hại đến vậy. Chát lỏng màu vàng thấm vào lớp vải thành từng mảng khó coi trên áo sơ mi của anh, đồng thời tỏa ra một mùi khiến người khác khó mà chịu đựng nổi.

Khác với những chàng trai mà Thái Hồng từng gặp, Quý Hoàng có bệnh sạch sẽ. Quần áo, gian phòng của anh có thể bừa bộn, nhưng tuyệt đối không dơ bẩn.

Trên mặt anh vẫn là vẻ lạnh lùng, như có rất nhiều điều muốn nói, lại như tất cả đều ứ ngệ nơi cổ họng anh.

“Xin lỗi...” Thái Hồng xin lỗi lần nữa.

Đột nhiên anh bắt đầu giải thích với tốc độ rất nhanh: “Thái Hồng, đừng tin vào lời mẹ em nói. Cha anh cũng như tất cả những người cha trên đời này, đều rất yêu thương con cái, tiếc là em chưa từng gặp ông. Ngoài khai thác mỏ, ông còn là một người thợ mộc giỏi, từng làm cho anh rất nhiều đồ chơi từ những mảnh gỗ. Ông và mẹ anh cũng là đôi vợ chồng hòa thuận nhất trên đời này. Hôm xảy ra tai nạn, mẹ và anh đều đang ở nhà, khi hay tin liền tức tốc chạy đến mỏ than. Đến được chỗ cửa ra chỉ thấy khói bụi mù mịt. Sau đó, anh trông thấy cha anh, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Cha anh chạy đến nói với anh rằng, còn có hơn hai mươi người bị kẹt bên dưới, rất nhiều lối thoát đã bị bịt kín, chỉ có ông là quen thuộc địa hình nhất, ông nói ông nhất định quay trở về, bảo mẹ và anh đừng lo lắng. Sau đó, ông cảm thiết bị thông gió xuống dưới... Không lâu sau, dưới hầm phát ra tiếng nổ lớn, ông không quay trở lại nữa, cũng không tìm được thi thể. Anh... anh không tin ông chọn lựa mạo hiểm sau khi cân nhắc thiệt hơn... Ông là một thợ mỏ rất có kinh nghiệm... Ông chỉ là tin chắc rằng mình có thể quay về.”

Thái Hồng nghĩ, nếu như không bị dồn đến bước này, có lẽ mãi mãi anh không bao giờ muốn nhớ lại cảnh ấy. Cô khẽ nắm lấy tay anh, đặt lên môi mình hôn.

“Nhiều năm trôi qua sau sự kiện ấy, tất cả mọi người trong nhà anh đều đã chấp nhận hiện thực. Thế nhưng, vào mỗi đêm khuya, khi anh trông thấy những ngọn núi quặng đen kịt, nhớ đến người cha chết không tìm thấy xác của mình, cảm giác đó rất thê lương. Bắt đầu từ hôm đó, anh lao vào học hành, chỉ để trốn khỏi nơi đó...”

“Đừng nói nữa.” Cô chặn môi anh lại. “Đều tại mẹ em, mẹ không nên lấy điều ấy ra đả kích anh...”

Anh cười khổ, nói: “Từ nhỏ anh lớn lên trong nghịch cảnh, những đả kích phải chịu cũng chẳng ít. Anh sẽ không so đo với mẹ em. Nhưng anh không phải người hiền như cục đất, không biết giận, bị bức đến nước này, anh tuyệt đối không thể tiếp tục chịu sự sỉ nhục. Cho nên anh quan tâm đến thái độ của em. Thái Hồng...”

Anh cầm tay cô đặt lên ngực mình: “Anh mong em hôm nay hãy đưa ra lựa chọn, em chọn chung sống bên anh, chúng ta cùng nhau cố gắng để cha mẹ em dần dần chấp nhận chúng ta? Hay chọn nghe lời mẹ em, đoạn tuyệt với anh?”

Cô cúi gằm, trầm ngâm hồi lâu, rồi nhỏ giọng nói: “Quý Hoàng, xin hãy cho em thời gian.”

Anh đưa tay ra, nâng cằm cô lên một cách mạnh bạo, bắt ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh: “Không được, anh quyết không thể chịu đựng sự sỉ nhục này, xin em hãy nói anh biết ngay bây giờ.”

Cô cúi gằm.

“Nói đi! Em nói đi! Quyết định này đối với em khó khăn đến thế nào?” Đối với sự ngập ngừng của cô, anh có phần tức giận.

Cô chậm chậm ngẩng đầu lên, cảm thấy hơi thở mình nặng nhọc vô cùng: “Xin lỗi, em yêu người thân của em... Em không dám tưởng tượng nếu cắt đứt quan hệ với họ, cuộc sống của em sẽ như thế nào.”

Lời nói này gần như là buột miệng thốt ra, mỗi chữ đều như một lưỡi dao đâm nát ý chí của cô, khiến trái tim cô rỉ máu.

Sau đó, cô biết được câu nói này đã hoàn toàn chọc giận Quý Hoàng.

“Em trước giờ đều ngoan ngoãn như thế, hay là hôm nay cố tình giả ngây nên mới ngoan ngoãn như thế này?” Quý Hoàng buông cô ra, cười nhạt.

Bị xúc phạm, mặt mày cô thoáng chốc đỏ rần: “Xin anh hãy đứng ở góc độ của em mà suy nghĩ!”

“Dù là đứng ở góc độ nào, em cũng đang đưa ra một quyết định sai lầm.” Mặt anh sắc lạnh như thép, giọng điệu cứng rắn.

“Dù cho quyết định này là sai lầm...”, cô nghe thấy mình nói. “Thì đây cũng là quyết định của em.”

Yết hầu của anh khẽ chuyển động, muốn nói gì đó, nhưng không câu nào được thốt ra.

Thời gian chậm chậm trôi qua, có lẽ chỉ là một phút, nhưng cô lại cảm thấy cả thế kỷ đã trôi qua, trái tim cô cũng đau đớn tựa như bị xé thành trăm nghìn mảnh vụn. Bỗng chốc cô trở nên yếu đuối, muốn cầu xin anh cho cô thêm chút thời gian, có khi sẽ nghĩ ra được cách nào đó vẹn toàn đôi bên.

Đang định mở miệng thì cô nghe giọng Quý Hoàng lạnh lùng cất lên: “Thế thì... anh tôn trọng quyết định của em. Tạm biệt!”

Cả người cô lạnh ngắt: “Quý Hoàng...”

Trông anh đang giận dữ vô cùng, đường gân xanh nổi rõ trên thái dương, vẻ cao ngạo trong chớp mắt lại trở về trên gương mặt anh, anh trở lại đáng vẻ lạnh lùng như lần đầu tiên họ gặp gỡ: “Anh sẽ không nhớ đến em, sẽ chỉ nhớ đến người con gái mà anh đã từng ngỡ chính là em.”

Dứt lời, anh lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ màu tím, ném vào tay cô.

“Quý Hoàng... Anh nghe em nói!” Cô lắp bắp kêu lên một tiếng.

“Sinh nhật vui vẻ!” Anh lạnh lùng cất lời cô, rồi quay người đi thẳng.

Cô một mình đứng lặng dưới ánh đèn đường, không biết đã đứng bao lâu, cả người và đôi chân đều cứng đờ.

Chiếc hộp giấy đó bị cô siết chặt trong lòng bàn tay, mồ hôi rịn ra thấm ướt. Đằng sau dường như có người đi qua, tiếng người nói chuyện xì xào, dường như tất cả đều liên quan đến cô, nhưng lại như chẳng can hệ gì đến cô. Nửa tiếng đồng hồ sau, đầu óc cô vẫn rối rắm và nóng hầm hập như chiếc máy đã làm việc quá tải. Cô chậm chậm mở hộp quà, trong đó là một chiếc vòng tay được tết bởi dây ngũ sắc. Cứ cách khoảng một đốt ngón tay lại xâu một viên thủy tinh trong suốt. Ở giữa có một mặt dây to cỡ viên đá cuội, dùng chỉ bạc quấn vòng, bên trong bọc một viên đá màu xanh lục.

Cô ngỡ rằng đó là ngọc, đưa lên trước đèn đường soi, màu sắc không giống. Nửa trong suốt, có một chút bọt khí, pha chút tạp chất có ánh màu đồng đỏ sáng lấp lánh.

Trong hộp có một mảnh giấy viết rằng: “Thái Hồng, chúc em sinh nhật vui vẻ! Giữa vòng tay có một viên thiên thạch nhỏ. Không phải em muốn nhặt được sao băng sao? Nguyên cho ngôi sao băng này ngày ngày ở bên tay em.

Quý Hoàng.”

Mắt cô cay cay và ầng àng nước, nhưng cô cố kìm nén những giọt nước mắt của mình, không cho nó lăn xuống. Chung quy cũng chẳng có ai bức ép cô, đây là lựa chọn của cô, quyết định của cô. Cô chỉ hận anh độc đoán, không để cô phân trần. Lại nghĩ dù sao hai người cũng là đồng nghiệp, sớm không gặp tối cũng gặp, ngày dài tháng rộng, có lẽ còn có thể cứu vãn được. Suy nghĩ hồi lâu, cô lại buông tiếng thở dài, cô hiểu rõ tính khí của Quý Hoàng, lần này chịu nhục, chắc chắn anh sẽ không quay đầu lại.

Nước mắt đã chảy dài trên má.

Một lúc lâu sau, cô bỏ vòng tay vào trong túi, chậm chậm đi lên lầu. Móc chìa khóa ra cầm trên tay, cảm giác chùm chìa khóa nặng tựa ngàn cân, lui cui đút vào ổ khóa, cửa bỗng bật mở. Cô cúi đầu đi vào trong nhà, Lý Minh Châu mở rộng vòng tay ôm chặt con gái vào lòng.

“Mẹ biết con đau khổ”, Minh Châu nói. “Nhưng chuyện hôn nhân đại sự không thể mắc sai lầm được. Chọn nhầm một người xem như lỡ cả cuộc đời con à!”

Trong lòng Thái Hồng có ngàn vạn lời muốn phản bác lại, cuối cùng cũng chỉ giằng vai ra né tránh như một cử chỉ kháng cự, im lặng giẫy giụa ra khỏi vòng tay mẹ, đi vào phòng, đóng cửa lại.

Cô khóc suốt đêm dài, đến rạng sáng mới mệt mỏi thiếp đi.

Trong giấc mơ của mình, cô mơ thấy rất nhiều cây cối, mơ thấy cả những chú voi, mơ thấy những dòng huyết quản nơi con tim mình đang từ từ nứt nẻ, rạn vỡ.

Đến cuối cùng cô vẫn bị sợi dây kia trói chặt.

Quý Hoàng, cô thầm nói, có một chuyện em vẫn luôn giấu anh.

Chương 33

Không biết tự bao giờ, trong tòa nhà mà Thái Hồng ở có một tin đồn rằng, Thái Hồng không phải con ruột của cha mẹ cô.

Lần đầu nghe được tin đồn này là lúc Thái Hồng tám tuổi. Hôm đó cô đánh nhau với San San sống ở tầng ba, San San đánh không lại cô bèn gân cổ mắng: “Hà Thái Hồng mày hung dữ cái quái gì hả? Biết không hả? Mày vốn là đứa mồ côi không ai cần! Cha mày không phải là cha ruột của mày, mẹ mày cũng chẳng phải mẹ ruột của mày, mày được họ nhặt từ bên ngoài về.” Thái Hồng chẳng để tâm lắm đến những lời đó. Ở khu xưởng mà cô sống, bọn trẻ con đánh thua thì cái gì cũng lời ra mà mắng chửi được. Về nhà, cô kể hết với mẹ, Lý Minh Châu tức giận đùng đùng, lập tức kéo Thái Hồng đến tìm mẹ của San San nói lý lẽ. Thái Hồng còn nhỏ, lúc đó mẹ của San San sợ đến chết điếng, mặt trắng bệch, rồi rít xin lỗi. Còn nheo San San một cái thật mạnh trước mặt Thái Hồng: “Hừ! Con nhóc hư đồn này! Thái Hồng sao lại là con nuôi được chứ? Có con mới không phải con đẻ ấy, con là do mẹ nhặt từ thùng rác về đấy.”

Sau đó, mỗi khi mẹ San San gặp Minh Châu đều tỏ vẻ ngượng ngập, e dè, tựa như đã làm chuyện gì có lỗi. Thái Hồng còn thấy ảm ức thay cho cô ấy, cảm giác mẹ mình đã làm quá lên rồi.

Chuyện này cứ thế kết thúc.

Một ngày của năm năm sau, một câu nói hớ hênh từ miệng của các dì, các thím hàng xóm tình cờ lọt vào tai Thái Hồng: “... Bà xem Thái Hồng nhà họ Hà lớn lên trông xinh xắn chưa kìa, Lý Minh Châu đúng là có mắt nhìn, chọn đúng đứa trẻ sơ sinh xinh nhất ở phố Hoa Viên bông về! Phải biết ở đó đến đứa bé đầy đủ tay chân cũng khó tìm được nữa là...”

Trong phút chốc, cô cảm thấy như có sét đánh ngang tai. Lúc đó Thái Hồng mới ý thức được lời đồn là có căn cứ, không có lừa sao có khối chứ? Và các dì, các thím đó khi trông thấy cô mặt mày liền tái ngắt, sợ hãi.

Cô đau khổ nằm trần trọc, mất ngủ cả đêm, nhưng lại không có dũng khí đi hỏi cha mẹ. Ngày hôm sau cô liền trốn học đến phố Hoa Viên, men theo con đường nhỏ lầy lội đi từ đầu đường đến cuối đường, mò mẫm lần tìm từng nhà, từng nhà một. Khu đó cách xa trục đường chính, là một nơi đã bị lãng quên. Hai bên đường đều là hàng quán xập xệ, cũ nát, dường như còn thông với một lò mỗ gần đó, dân cư thưa thớt... Cô đi mãi, khi sắp đến góc rẽ mới trông thấy một tòa nhà na ná nhà thờ Thiên Chúa, gạch lát cũ kỹ, có đỉnh nhọn cao chót vót, bên cửa có một bảng hiệu bằng gỗ đã hoen ố: “Viện phúc lợi nhi đồng phố Hoa Viên.” Kế bên có một cửa nhỏ, hình như là một đơn vị khác, giấy trắng mực đen viết rằng: “Cơ nhi viện phố Hoa Viên.” Cô ngần ngừ đi loay quanh ngoài cửa, thập thò muốn đi vào trong xem sao, nhưng bị bảo vệ ngăn lại. Hết cách, cô đành giả vờ đi mua nước ngọt ở hàng quà vặt kế bên hông bắt chuyện với ông chủ.

“Chú ơi, cô nhi viện này là gì vậy ạ? Là nhà trẻ à?”

“Không phải.” Ông chủ quán nói. “Là nơi chính phủ nuôi dưỡng những trẻ sơ sinh bị vứt bỏ. Đó, có thấy mấy bậc thang kia không? Có những cha mẹ không muốn nuôi con bèn bỏ chúng lại trên bậc thang kia đó.”

Bậc thang được đóng bằng gỗ, quét sơn bóng loáng, bên trên có vô số chỗ lồi lõm, như bị vô số những bàn chân giẫm qua.

“Không muốn nuôi con của chính mình còn có thể gọi là cha mẹ sao?” Cô hỏi.

“Có thể là không nuôi nổi, hơn nữa, ở nông thôn, hiện tượng trọng nam khinh nữ nghiêm trọng lắm cháu à, cho nên bị bỏ rơi chủ yếu là các bé gái sơ sinh và trẻ em tàn tật.”

Ngay lúc đó có một bé gái cùng đi với một người phụ nữ bước vào trong viện phúc lợi. Cánh tay trái của cô bé bị biến dạng, chân cũng không đi được như người bình thường, mà cứ cà nhấc bước thấp bước cao.

“Cháu muốn hỏi thăm chuyện gì?” Nhận ra nét khác thường của cô, ông chủ hỏi. “Đi theo bọn họ cháu có thể lần vào trong đấy.”

“Không! Không!” Thái Hồng lắc đầu nguầy nguậy. “Cháu chỉ là tò mò thôi.”

Hạt giống hoài nghi một khi đã được gieo vào lòng thì nhanh chóng nảy mầm.

Lật giở album, Thái Hồng phát hiện bức ảnh sớm nhất chụp cô từ khi còn nằm nôi, trên đó ghi chữ “Thái Hồng ba tháng tuổi”, nhưng không tìm thấy bất kỳ bức ảnh nào về những tháng ngày mẹ mang thai, ừ thì cũng có thể giải thích rằng Minh Châu không thích chụp ảnh lúc cơ thể mình phát phì. Thế nhưng, cô nhận ra rằng, trong lời lẽ thường ngày cha mẹ rất hiếm khi nhắc đến từ “sinh”, thay vào đó là “nuôi” hay “nuôi nấng”, ví dụ như “nuôi từ nhỏ đến lớn”, “nuôi con không dễ dàng gì”, “nuôi nấng con mười mấy năm trời” v.v... Nhóm máu cũng chẳng nói lên được điều gì, khéo sao chả nhà đều thuộc nhóm máu O, trừ khi... đi xét nghiệm ADN.

Nếu như quyết tâm tra ra bằng được, câu đố này cũng không phải quá khó. Trong số những người cô quen có người là bác sĩ, phóng viên, cũng có người làm ở Cục dân chính... nhờ người khác giúp đỡ ít nhiều cũng tìm được chút manh mối. Nhưng... Thái Hồng tự hỏi lòng mình làm như thế có đáng không? Nếu tin đồn là thật, cô đúng là đứa trẻ bị vứt bỏ, biết được điều này liệu quan trọng sao? Cuộc đời cô sẽ trở nên đen tối, thảm thương sao? Cô sẽ bớt yêu Minh Châu và Đại Lộ chút sao? Hoặc sẽ hận cha mẹ ruột của mình nhiều hơn chút sao?

Không đâu. Nếu biết được thân thế thực sự chỉ mang lại cho cô sự đau khổ và oán hận, thế thì tại sao lại phải biết cơ chứ?

Dù có là đứa trẻ bị bỏ rơi cô cũng là đứa trẻ bị bỏ rơi may mắn. Cha mẹ đã cho cô cả một tình yêu thương dạt dào, tròn đầy, coi cô như chính con ruột của mình.

Nếu thực sự muốn tra cùng hỏi tận, chẳng qua cũng chỉ là đẩy lịch sử đã biết trước tiến thêm một bước, tìm ra một vết thương xấu xí ở nơi đó.

Thái Hồng thà rằng mình không biết gì cả.

Gia đình này đã cho cô hạnh phúc, nhưng cô thì chưa từng hy sinh cho cha mẹ. Vậy nên khi tình yêu và tình thân phát sinh xung đột, cô biết mình sẽ chọn bên nào.

Ngày hôm sau không có tiết, Thái Hồng nói dối với mẹ đã đến hạn trả sách mượn để kiểm có đến trường.

Đứng trước tòa nhà của khoa, cô thoáng tần ngần, do dự, không biết có chạm mặt Quý Hoàng không, nào ngờ gặp phải Quan Diệp đang hấp tấp từ trên lầu đi xuống.

“Chào buổi sáng, cô Quan!”

“Chào, Thái Hồng, cô có tiết bây giờ. Đúng rồi, em đợi chút.” Cô rút ra một phong thư từ chiếc túi xách mang theo bên người. “Đây là thư Quý Hoàng nhờ cô gửi cho em.”

Thái Hồng đón lấy, cười cười: “Cảm ơn cô, làm phiền cô rồi.”

Đợi Quan Diệp đi khuất cô mới xé phong thư ra, trong đó có một xấp tiền mặt. Thực ra cô đã đoán được, đây chính là hai mươi nghìn mà cô đã cho Quý Hoàng mượn.

Cô cười khổ trong lòng, làm người yêu không được thì vẫn còn tình nghĩa cơ mà, số tiền này cũng đâu cần phải trả gấp, về phía mẹ mình cô vẫn có thể quấy quạ cho qua chuyện. Con người này đúng là dứt khoát, chưa gì đã rạch ròi mọi thứ. Lại nghĩ tiếp, mắt cô liền đỏ hoe. Tính khí Quý Hoàng chính trực, quyết liệt, làm như thể chính là chứng tỏ muốn cắt đứt quan hệ, đường ai nấy đi. Nhưng trong lòng cô vẫn cho rằng, dù sao cũng là đồng nghiệp, không thể nào không chạm mặt nhau, cũng chẳng tránh được việc hợp tác với nhau, mọi chuyện có lẽ còn có thể cứu vãn được...

Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu, bỗng thấy cánh cổng đi vào tòa nhà của khoa vụt cao chót vót và thâm u đến lạ, tựa như Quý môn quan. Cô đứng trên bậc thang ngập ngừng hồi lâu, vẫn không đủ dũng khí bước vào. Hôm nay Quý Hoàng có tiết, anh nhất định có mặt trong văn phòng. Vừa nghĩ đến sự si nhục mà anh phải chịu và sự phẫn nộ của anh tối qua, Thái Hồng tự cảm thấy mình cũng không thể nào thoái thác được trách nhiệm trong chuyện này.

Đang lúc chần chừ, có một người đi ngang qua, gọi cô lại: “Cô Hà?”

Thái Hồng vừa ngoảnh đầu, bèn phát hiện ra đó là Thôi Đông Bích, không ngờ ông lão lại chủ động chào hỏi cô, thực là có diễm phúc quá đi mất! Cô vội vàng đáp lại: “Thầy Thôi, chào buổi sáng ạ!”

“Tôi đã xem qua bài thi của cô rồi, trả lời không tệ.” Thôi Đông Bích nói.

“Cảm ơn thầy!” Thái Hồng nhoẻn cười thật tươi.

“Vốn tôi phải ra đề, nhưng lại bận chút chuyện nên nhờ thầy Quý giúp tôi, nghe nói mọi người đều than đề rất khó?” Thôi Đông Bích nhìn cô. “Năm nay số người đăng ký thi nhiều gấp ba lần năm ngoái, phải khó một chút mới biết ai có bản lĩnh thật chứ.”

“Đề khó lắm thầy ơi, chúng em hoàn toàn không chống đỡ được luôn.” Thái Hồng dè dặt hỏi: “Nói vậy là... em đậu rồi phải không ạ?”

“Làm gì mà khiêm tốn thế, cô đạt điểm cao nhất đấy.”

“Yeah!”

Đợi cô “Yeah!” xong, bóng Thôi Đông Bích đã biến mất phía sau cánh cổng kia rồi.

Mất cái này mà được cái kia cũng không tồi. Thái Hồng một mình đi vào phòng sách cổ trong thư viện ngồi ngẩn ngơ suốt mấy tiếng đồng hồ. Ông Thái vẫn luyện chữ ở bên bàn như cũ, thỉnh thoảng nghe cô sụt sịt liền tốt bụng đưa một hộp khăn giấy cho cô.

Đến trưa, cô hơi buồn ngủ, một là đêm qua cô gần như không chợp mắt được, hai là giờ không được dùng chung văn phòng với Quý Hoàng, nên cô không có chỗ nghỉ trưa. Đến căng tin ăn cơm trưa, pha một cốc trà xanh thật đặc để xốc lại tinh thần, cô lấy quyển sách chuyên ngành ra và buộc mình phải dán mắt vào đọc. Đọc chưa được vài trang, bỗng nhiên cô nhận được điện thoại của Đông Lâm, nói là muốn dẫn cô đi leo núi.

Trong mấy tháng ở bên cạnh Quý Hoàng, Thái Hồng hoàn toàn không liên lạc với Đông Lâm, cú điện thoại sau cùng là nghe nói anh và Tần Vị phải đến Mỹ bàn dự án, từ đó bắt vô âm tín, cô cũng chẳng lấy đó mà trách móc anh. Giữa hai người trước giờ luôn như vậy, lúc cần cả hai có thể đi chơi thân thiết, vui vẻ cùng nhau, một khi bận việc rồi cũng chẳng hỏi thăm lấy một cái, chuyện ai người nấy làm, xa cách lâu ngày gặp lại cũng chẳng thấy xa lạ, thậm chí có khi Đông Lâm gọi điện, nhắn tin đến, cô bận tối mắt nên quên luôn, Đông Lâm cũng chẳng để bụng. Bạn bè chính là như thế, không bao giờ dùng ác ý để suy nghĩ, phỏng đoán về đối phương.

Trong điện thoại, cô hỏi Đông Lâm: “Không phải anh đang ở nước ngoài sao?”

“Về lâu rồi.”

“Ồ!”

“Em cũng chẳng thèm gọi điện cho anh.” Anh trách móc.

“Em nào có biết anh về rồi đâu!” Cô phì cười. “Vậy anh không thể gọi điện cho em trước à?”

“Anh làm cao đấy, không được à?” Anh lầm bầm. “Đúng rồi, có việc tìm em, đứng ở trước cổng trường đợi anh nhé, anh đến đón em.”

“Không đi, tâm trạng không vui.”

“Thì vậy nên mới dẫn em đi cho khuây khỏa.”

Cô thoáng sững người: “Sao anh biết em cần khuây khỏa?”

“Bác gái đã kể hết cho anh nghe rồi.”

“Chỉ em và anh?”

“Có cả Tần Vị.” Anh nói. “Cứ vậy đi. Vốn anh và cậu ta hẹn hôm nay đi leo núi. Trò đó nguy hiểm lắm, bắt buộc hai người một nhóm. Tâm trạng em không vui, đi leo núi chung với bọn anh, giải trí chút.”

“Được thôi.” Cô không cảm thấy mình cần phải khuây khỏa, nhưng rất cần làm chuyện gì đó để phân tâm, bèn đồng ý.

Khu đó nằm ở ven đường thành phố, là khu vực bảo tồn tự nhiên chưa được khai phá. Rặng núi trải dài, trùng trùng điệp điệp, ngọn núi được người ta gọi là “Ứng Nhân Phong” kia có thể núi dốc đứng, là đỉnh núi cao nhất so với mực nước biển ở khu này, từng là mục tiêu của những người yêu thích leo núi. Nhưng từ sau khi xảy ra vài tai nạn, nơi đó trở thành nơi không ai lui tới.

Sau khi xuống xe, Tô Đông Lâm đưa cho Thái Hồng một đôi giày leo núi: “Mang vào thử xem, bọn anh đi ngang qua một tiệm bán đồ thể thao, tiện thể mua cho em một đôi.

Thái Hồng nhìn đế giày, hỏi: “Sao anh biết em đi size 36,5?”

“A Vị nói đấy.”

Cô ra hiệu “ok” về phía Tần Vị.

“Có phải thấy tôi rất thần kỳ không?” Tần Vị nhoen cười, mèo khen mèo dài đuôi, gương mặt trắng xanh mang khí chất quý tộc kia bỗng chốc pha vài nét trẻ con.

“Đâu chỉ thần kỳ, là thần kinh ấy chứ.” Đông Lâm nói.

Cả bọn lên núi từ một con đường mòn bên sườn núi. Trèo chưa được mười phút thì hết đường, thay vào đó là từng tảng, từng tảng đá to lộ ra. Thái Hồng tập trung hết sức, dùng cả chân lẫn tay trèo lên trên, căng thẳng đến độ không dám nhìn xuống dưới, cũng không dám nói gì nhiều. Nhưng khổ nỗi Tô Đông Lâm ở bên cạnh không chịu buông tha cô, không ngừng rót mấy câu chuyện sống sót nơi hoang dã vào tai cô:

“... Tháng Tư năm 2003, có một chàng trai leo vách đá ở hẻm núi thuộc vùng Đông Nam Utan, một tảng đá nặng gần hai trăm pound đột nhiên rơi xuống, trúng vai trái của anh ta. Anh ta nằm trên đất suốt bốn ngày trời, cho đến khi uống hết giọt nước cuối cùng. Để thoát thân, anh ta buộc phải dùng cái cưa nhỏ mang bên người cắt đứt nửa cánh tay, băng bó qua loa vết thương, rồi trèo xuống đáy vực, men theo dòng sông đi về phía trước, cho đến khi được cứu thoát...”

“Ouch!” Tần Vị huýt sáo. “Mình cũng kể một chuyện. Tháng Mười năm 1993, có một chàng trai đi câu cá trong núi Rocky ở Colorado. Một tảng đá lớn đột nhiên lăn xuống, đè nát một chân của anh ta. Lúc đó anh ta chỉ mặc một chiếc áo thun và một chiếc quần jean, mà tối hôm đó sẽ có bão tuyết. Anh ta bèn dùng một cái kéo cắt rời cái chân bị thương, sau khi dùng dây cước khâu lại sơ sài thì bò trên mặt đất hơn một trăm mét, trườn vào xe hơi của mình rồi lái xe về thôn làng kêu cứu...”

“Tháng Sáu năm 2004, có một ngư dân Việt Nam đi câu cá mực, không ngờ bị một cơn sóng đột ngột ập đến, cuốn phăng ra ngoài đại dương, cách bờ hơn sáu mươi hải lý. Người đó càng lúc càng bị sóng cuốn ra xa, sau khi lênh đênh trên biển năm ngày, bắt buộc phải uống nước tiểu của mình và giết rùa biển để sống sót. Mười bốn ngày sau mới được thuyền cá khác bắt gặp và cứu sống.” Đông Lâm kể.

“Mình lại nhớ ra một chuyện nữa, vô cùng kịch tính và tàn nhẫn!” Tần Vị cướp lời. “Tháng Ba năm 2007, có một người chơi nhảy dù, nào ngờ cái dù không mở được...”

“Stop! Đừng kể nữa! Em không muốn nghe! Hai anh làm ơn làm phước tha cho em đi mà!”

Thái Hồng không chỉ một lần đi theo Tô Đông Lâm ra ngoài cắm trại. Trong đám bạn học, Đông Lâm nổi tiếng là người thích du lịch, thích ồn ào, sôi nổi. Anh thích những trò vận động nguy hiểm, say mê những trò đầy kịch tính như leo núi, trèo vách đá, lướt sóng, trèo thuyền vượt thác... bản thân tự xưng mình là cao thủ leo núi. Nhưng Thái Hồng lại chưa hề nghe nói anh đã chinh phục được những đỉnh núi nổi tiếng nào, chí ít chưa bao giờ chinh phục đỉnh Everest. Đông Lâm thiếu kiên nhẫn đối với những thứ buồn tẻ và trầm lắng, ngay đến xem phim cũng vừa xem vừa tua nhanh gấp một phẩy năm lần, biết trước kết thúc cho xong. Thái Hồng cho rằng đó là sự khác biệt lớn nhất giữa cô và anh. Cũng là nguyên nhân tại sao trẻ con nhà nghèo vẫn còn hy vọng, bởi bọn chúng từ nhỏ đã có thể chịu đựng những chuyện khô khan, buồn tẻ được lặp đi lặp lại.

Cửa hang đá hé mở nửa chừng, trông như một cái miệng to. Đỉnh hang rộng, thoáng, lộ ra vách đá hoa cương cao đến hơn hai mươi mét, bên trên có treo một số rơ-móc và dây thừng mà những người yêu thích trèo vách đá khác để lại.

Mở ba lô ra, các trang thiết bị rất đầy đủ. Dây thừng leo núi, đai bảo hiểm, nệm đóng, móc khóa leo núi, máy khoan cầm tay, khóa sắt, đồ bảo hộ... mọi thứ đều có đủ. Tần Vị cởi áo ra, đeo đai bảo hiểm vào, đồng thời móc một chiếc túi nhỏ màu đen ở sau thắt lưng. Trong túi có chứa một loại bột trắng. Thấy Thái Hồng tò mò, anh nắm một nắm nhỏ đặt vào tay Thái Hồng: “Cái này là bột magiê. Có thể hút mồ hôi trên tay và hơi ẩm trên vách đá, làm tăng lực ma sát.” Dứt lời, anh lại lấy từ trong ba lô ra một đôi giày đế mềm thay vào, sau khi để Đông Lâm thắt xong dây thừng, bèn bắt đầu trèo lên vách đá.

Anh chàng công tử đào hoa thường ngày trông có vẻ uể oải, vậy mà lại có sức lực và cơ ngực đẹp ngang vận động viên thể hình, thân người treo lơ lửng trên vách đá, chỉ dựa vào sức của mười ngón tay bám chặt vào vách đá, thoăn thoắt trèo lên.

Thái Hồng không khỏi lo lắng: “Đông Lâm, anh nói xem, anh ấy có nên mang thêm mũ bảo hiểm không?”

“Không sao đâu, bọn anh đến đây chơi mấy lần rồi, quen thuộc địa hình lắm. Cậu ta có đai bảo hiểm, rất an toàn.” Tô Đông Lâm cầm một đoạn dây thừng màu đen quấn quanh thắt lưng mình, rồi đưa đầu kia cho cô. “Đây là dây thừng leo núi, lực đàn hồi tám phần trăm, em kéo thử xem, lỡ mà có rơi xuống cũng có thể giảm xóc.”

Cô kéo kéo, cảm thấy nó không đàn hồi: “Lát nữa anh cũng trèo lên ư?”

“Ừ, bọn anh thay phiên nhau.”

“Thế còn em làm gì?”

“Em có thể quan sát bọn anh.”

Thái Hồng thở dài đánh thượt: “Anh kêu em đến đây cho khuây khỏa, là để em nhìn thấy cái này á? Thứ này có hay ho để xem hả?”

Tô Đông Lâm khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu ném cho cô một cái nhìn khinh khinh: “Làm ơn đi! Hai gã đàn ông khô khan, lịch lãm, phong độ ngồi ngời ngời cời trần leo núi cho em xem để chọc em vui, cảm phiền em hợp tác một chút có được không?”

Thái Hồng nhìn anh, hồi lâu không cất tiếng, bỗng dưng nước mắt tuôn rơi.

“Đông Lâm, em thất tình rồi.” Cô nói.

“Cứ khóc thỏa thích đi!” Đông Lâm ôm ghì cô vào lòng. “Ít ra em còn có bạn bè.”

Thái Hồng òa khóc tức tưởi trong lòng anh, nước mắt thấm ướt cả một mảng to trên áo sơ mi của anh. Đột nhiên Đông Lâm thụt lùi một bước, Thái Hồng ngược nhìn lên, Tần Vĩ đã từ đỉnh hang tuột xuống từ lúc nào, đai bảo hiểm móc trên móc nối, thân người xoay tròn lơ lửng giữa không trung.

Hai người tay chân luống cuống buông lỏng dây thừng để thả anh ta xuống.

“Đông Lâm nói không đúng.” Tần Vĩ vỗ vai Thái Hồng, rồi vòng tay ôm cô vào lòng. “Khi em yêu một người, tất cả bạn bè đều biến mất trong lòng em. Em nên khóc trong lòng của một người dung, như thế mới có thể thỏa sức tuôn ra tất cả nỗi đau khổ trong lòng mình.”

Nước mắt Thái Hồng lại tuôn rơi.

“Cô nhóc, em phải biết thứ em cần là gì.” Tần Vĩ nói. “Như trong một bài thơ có viết rằng: “Từ mai trở đi, tôi sẽ làm một người hạnh phúc, nuôi ngựa, chè cùi, du ngoạn khắp thế gian”? Hay chẳng là “Từ mai trở đi, tôi chỉ biết quan tâm đến gạo, cơm và rau dưa, tôi có một căn nhà, mặt hướng ra biển, xuân về hoa nở”?”

Chương 34

Từ núi Ứng Nhân quay về, suốt hai tuần liền Thái Hồng không đến trường.

Một là vì cô có ý muốn tránh mặt Quý Hoàng. Hai là bài luận mà Quý Hoàng giúp cô sửa cuối cùng cũng nhận được hồi âm. Vì đây là cuốn tạp chí có uy tín nhất nhì trong giới học thuật, yêu cầu rất cao, bài luận gửi đi từ lâu, lâu đến nỗi cô ngỡ rằng đã hết hi vọng thì bỗng nhiên tổng biên tập gửi e-mail đến, tỏ ý cân nhắc sử dụng bài của cô, đồng thời đưa ra năm ý kiến để cô chỉnh sửa. Từ trước đến giờ, Thái Hồng xác định mình thuộc dạng phụ nữ vì sự nghiệp, huống chi bây giờ lao đầu vào học thuật sẽ khiến con tim đang rối bời của cô có được một sự phân tâm cần thiết. Thế là cô nhốt mình trong phòng, dốc sức sửa bài suốt bảy ngày liền, gửi đi lại bị trả về và yêu cầu tiếp tục chỉnh sửa, tăng thêm phần nội dung. Đến thư viện tính tra tài liệu suốt hai ngày, lại tốn mất bốn ngày trau chuốt câu chữ, kiểm tra, đối chiếu các dẫn chứng, lại gửi đi lần nữa, tổng biên tập mới hồi âm báo rằng đồng ý cho đăng bài.

Đây là bài luận đầu tiên sau khi cô đi làm, hơn nữa lại được đăng trên tạp chí uy tín nhất, tuy phải sửa đi sửa lại những mười mấy lần, sửa mãi cuối cùng đọc ra chẳng thấy giống bài do mình viết chút nào, nhưng cô cảm thấy rất đáng, bởi vì việc chỉnh sửa bài luận cũng chính là quá trình thay da đổi thịt của tư duy.

Thứ Hai của tuần thứ ba trong khoa có cuộc họp thường lệ, cô không trông thấy Quý Hoàng, cũng không tiện hỏi thăm người khác. Mấy lần đi ngang qua văn phòng của anh đều thấy cửa khóa im ỉm. Có lẽ có giáo viên nhờ anh dạy thay, có lẽ mẹ anh đã nhập viện, anh cần phải chăm sóc bà... Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn thấy lo lắng cho anh.

Quý Hoàng cũng giống như Đông Lâm, đều thuộc dạng người phàm gặp chuyện gì cũng lên kế hoạch rõ ràng, rất coi trọng giờ giấc, có thói quen nghề nghiệp tốt. Những việc gì anh cần phải đến, anh sẽ không bao giờ vắng mặt, còn hoạt động nào không cần tham dự thì bạn đừng trông mong sẽ tìm được anh. Buổi họp thường lệ vào đầu tuần của khoa có quy định rõ ràng rằng, tất cả giảng viên trong khoa đều phải tham dự, thế nhưng anh lại vắng mặt.

Chiều thứ Ba Quý Hoàng có tiết dạy, bình thường anh sẽ đến văn phòng sớm nửa tiếng để chuẩn bị bài giảng. Thái Hồng vờ đi lấy nước, khẽ đưa mắt liếc về phía văn phòng của anh, không có động tĩnh gì. Không ngờ ở đầu cầu thang lại gặp cô Lưu Bái Quyên cùng chung phòng bộ môn với Quý Hoàng, lúc trước cô từng dạy môn Lý luận văn nghệ chủ nghĩa Marx – Lenin, Thái Hồng thuận miệng hỏi: “Cô Lưu, dạo này cô có trông thấy thầy Quý không?”

“Hả, em không biết à? Cậu ấy bị bệnh rồi.”

“Thật sao?” Thái Hồng giật thót tim. “Thầy ấy bị bệnh gì?”

“Viêm dạ dày cấp tính.” Lưu Bái Quyên đáp. “Thứ Sáu tuần trước, đang đứng lớp thì đột nhiên cậu ta thổ huyết, ngất xỉu, được đưa vào bệnh viện cấp cứu, ngày đến chủ nhiệm khoa và bí thư cũng đi theo.”

Mặt cô thoáng chốc trắng bệch, tựa như không phải anh nôn ra máu mà là tất cả máu trong người cô bị rút sạch, lòng cô nóng như lửa đốt, mặt mày tái mét... Nhớ có một năm Lý Minh Châu đi xét nghiệm, phát hiện ra có một khối u ở ngực, nghi ngờ là ung thư vú, sau đó mới biết đó là u lành tính. Khi mới nghe được tin này, Thái Hồng như bị giáng một cú mạnh vào đầu, thiếu điều muốn ngất xỉu.

Lưu Bái Quyên vẫn nói tiếp: “Nghe nói nôn ra nhiều máu lắm, may là cấp cứu kịp thời, dẫu sao cũng là thanh niên trai tráng, bác sĩ nói không sao rồi.” Dứt lời, lại cảm khái một tiếng: “Haizz! Bọn thanh niên độc thân các em, rời xa cha mẹ là y như rằng không sống được, ăn uống chẳng biết điều độ gì cả... Đương nhiên cũng có thể do mẹ cậu ta đột ngột qua đời, vì đau buồn quá...”

Cô giật nẩy mình: “Mẹ anh ấy... qua đời rồi?”

“Đúng vậy, vào tuần trước nữa. Vẫn bảo rằng mẹ cậu ta lâm bệnh nặng, còn nói sẽ đưa đến đây phẫu thuật, tiếc là không kịp. Bên phía Trung Bích đột nhiên gọi điện qua đây, ngay hôm đó cậu ta tức tốc về lo chuyện hậu sự. Tổ bộ môn bên này có hai giáo sư vắng do có một cuộc hội thảo quốc tế, luôn để cậu ta đứng lớp thay, lại ngay kỳ thi cuối kỳ, nên vừa lo liệu hậu sự xong xuôi liền tất tả quay về đây.”

Thái Hồng vội hỏi: “Thầy ấy bây giờ đang nằm ở bệnh viện nào?”

“Còn bệnh viện nào nữa? Chính là bệnh viện Nhân dân ở đối diện trường chúng ta.”

Cô định bước đi thì bị Lưu Bái Quyên kéo giật lại: “Đừng vội, cô còn chưa nói hết.”

Cô đành đứng lại.

“Thầy Quý từ chức rồi.” Lưu Bái Quyên nói. “Cái này cô mới nghe được. Cậu ta làm đến cuối tháng này sẽ bàn giao lại công việc. Chủ nhiệm khoa khuyên cậu ta cả buổi cũng chẳng được, ban nãy mới bảo cô và cô Quan sắp xếp để dạy thay cậu ta học kỳ sau.”

Cô đưa tay níu chặt cô Lưu, đôi mắt mở to, không dám tin: “Vì sao?”

“Cô không rõ.” Nhận ra sự kích động của cô, Lưu Bái Quyên cảm thấy hơi kỳ lạ. “Học trò của Tô Thiếu Bạch người nào mà chẳng kỳ quái cơ chứ? Lúc đầu, Từ Chí Đông của khoa Trung văn trường Đại học C... người ta đường đường là giáo sư ưu tú... ngưỡng mộ trường ta có điều kiện giảng dạy tốt, thực lực nghiên cứu mạnh, vất óc tìm kế để được chuyển qua bên này, nhờ không biết bao nhiêu mối quan hệ, quạ cáp cho không biết bao nhiêu người, bí thư Trần vẫn không chịu gật đầu, khăng khăng lên Bắc Kinh để giành anh chàng Quý Hoàng chỉ mới vừa tốt nghiệp về đây, nghe đồn cũng phải tốn không ít lời lẽ thuyết phục, giành giật nhau u đầu mẻ trán mới mời về được. Bây giờ hay rồi, chưa làm được một năm đã từ chức bỏ đi, báo hại bộ môn Lý luận rối tinh rối mù cả lên. Em nói xem, năm sau tổ bọn cô có hai giáo sư được phái ra nước ngoài học, giờ dạy sắp xếp sao đây? Nói thực, lúc đầu chọn cậu ta cô đã có ý kiến rồi... Học vấn đúng là không có gì để nói, cô cũng tâm phục khẩu phục, nhưng mà thanh niên bốc đồng lại làm việc quá cảm tính, có chút chuyện là y như rằng một khóc, hai náo loạn, ba tự vẫn, chẳng ổn định bằng mấy giáo viên trung niên có gia đình. Năng lực nghiên cứu khoa học đúng là rất quan trọng, nhưng phải hoàn thành trách nhiệm giảng dạy trước đã chứ! Em xem Hạ Tiểu Cương năm xưa, thực sự là một người có tài cao chí lớn, ấy vậy mà lại nghĩ quẩn để rồi ra đi như thế... Cô không trách cô Quan, nhưng thân là giáo viên hướng dẫn, cô ấy dù gì cũng phải có trách nhiệm chứ! Không phải cô ấy hướng dẫn gây ra sai lầm thì cũng là chưa làm tốt công tác tư tưởng, nếu là cô...”

Đây là chuyện mà Lưu Bái Quyên oán hận nhất. Năm xưa, cô và Quan Diệp vì giành làm người hướng dẫn tiến sĩ cho Hạ Tiểu Cương mà suýt đánh nhau sứt đầu mẻ trán. Nghe đồn cô không ngớt lời khen ngợi luận văn của Hạ Tiểu Cương, những khi cô được phái ra nước ngoài học đều không quên mua sách lý luận mới xuất bản cho cậu. Học cao học chính là vậy đó, giáo viên hướng dẫn giỏi học sinh giành, học sinh giỏi giáo viên hướng dẫn cũng giành.

Thấy cô cứ thao thao bất tuyệt mãi không thôi, Thái Hồng cảm thấy hơi sốt ruột, không thể không cắt ngang: “Cô Lưu, xin lỗi em không thể nán lại lâu. Thầy Quý là thầy hướng dẫn của em, em phải tranh thủ

thời gian đi thăm thầy ấy.” Dứt lời, rồi hỏi số phòng bệnh, cô gọi xe đến thẳng bệnh viện.

Giảng viên trường F được hưởng chế độ bảo hiểm y tế tốt nhất thành phố. Làm việc trong trường đại học này, không vì tiền lương, không vì tiền thưởng, không vì nhà ở, mà chỉ vì chế độ bảo hiểm y tế và đãi ngộ lúc về hưu cũng đủ để người ta giành nhau rồi. Thái Hồng đi thẳng lên khu nội trú trên tầng ba, tìm đến phòng bệnh của Quý Hoàng, nhưng cô phát hiện trên giường không một bóng người. Lòng nóng như lửa đốt, cô bèn hỏi thăm một cô y tá mới biết anh đến phòng sinh hoạt rồi.

Trông thấy những người đến thăm bệnh, người nào người nấy một là xách giỏ trái cây, hai là ôm bó hoa tươi lớn, lúc này cô mới sực nhớ ra mình vội chạy đến đây nên quên không mua gì cả. Cô do dự không biết có nên xuống quầy hàng ở tầng dưới mua chút trái cây không, nhưng rồi cảm thấy với Quý Hoàng thì không cần phải khách sáo thế.

“Phòng đó ánh sáng tốt, có cả sofa nên anh ta thích đọc sách ở đó lắm.” Cô y tá nói. “Ngay cả giá truyền dịch cũng kéo qua đó luôn.”

Mùi thuốc sát trùng tràn ngập trong hành lang bệnh viện. Thái Hồng có ấn tượng với chỗ này vì một lần cô bị viêm gan siêu vi A, Minh Châu với Đại Lộ đều lo sốt vó. Nước dịch truyền cho cô bác sĩ có cho thêm một loại thuốc gì đó, không hiểu vì sao mà cơ thể cô phản ứng rất mạnh. Thái Hồng nằm trên giường kêu rên đau đớn, Minh Châu ngồi khóc bên cạnh, lo đến nỗi chỉ muốn giết bác sĩ luôn. Mãi lâu sau này cô vẫn nhớ quãng thời gian hạnh phúc ấy, mỗi ngày đều được uống canh cá mà mẹ nấu cho.

Phòng sinh hoạt không lớn, cũng chẳng có người nào khác, ti vi cứ ra rả phát tin tức. Những tia nắng tràn vào vừa khéo rọi xuống một bộ sofa màu xanh lục bên cửa sổ, quả nhiên Quý Hoàng đang ngồi đọc sách ở đó.

Hai tuần không gặp, mặt anh gầy đến hóp vào, chiếc cằm trông càng nhọn hơn, không biết vì sao anh lại cắt tóc húi cua, khiến anh trông càng gầy gò hơn nhiều. Chiếc áo sơ mi vẫn sạch sẽ, trên cổ áo đầy nếp nhăn, để lộ ra chiếc cổ thanh mảnh. Tay áo xắn lên phân nửa lộ ra một phần cánh tay, to chắc nhưng đầy sẹo. Những vết sẹo đó là do bị dầu ăn bắn vào khi đi làm thêm, cô từng khẽ hôn lên những vết sẹo đó. Làn da ngăm ngăm mất đi vẻ bóng mượt, khô khốc mà đen sạm một màu ốm bệnh, thô ráp.

Cô không khỏi nhớ đến chương cuối trong Song ngoại, khi Giang Nhạn Dung đến thăm Khang Nam. Thực ra Quý Hoàng chẳng có vẻ đen đúa, dơ bẩn, hút chích, rượu chè, lại già nua, lảm cẩm như Khang Nam, nhưng cái vẻ chán chường cũng hao hao nhau. Chẳng lẽ đúng như Quỳnh Dao từng nói, tình yêu ảo tưởng vẫn đẹp hơn hiện thực nhiều? Hoặc giả cô không hiểu Quý Hoàng, không hiểu về thân thể, gia đình cũng như cha mẹ, anh em của anh. Quý Hoàng chẳng qua chỉ là một người lý tưởng trong tim cô, một ảo tưởng của tâm hồn cô. Hoặc chẳng đợi khi cô ý thức được những điều này, cô cũng sẽ như Giang Nhạn Dung, mất đi dũng khí đối diện với sự thật về người đàn ông này. Có lẽ... cô chỉ không muốn như Khang Nam, bình thân sống một cuộc sống trong ngôi nhà lá ba gian, một ấm trà nhạt, không tranh với đời.

Vậy thì sự lựa chọn của cô là đúng hay sai?

Hoặc chẳng thân thể của cô chỉ là cái cớ để cô vịn vào lòng trốn tránh?

Nhận ra sự xuất hiện của cô, Quý Hoàng gấp sách lại, ngẩng lên.

“Hi!” Thái Hồng cảm thấy giọng mình hơi run rẩy. “Xin lỗi, mấy ngày qua em bận viết bài luận, vừa nãy mới hay tin anh đang nằm viện.”

Anh đưa mắt nhìn cô một cái, ánh mắt sâu lắng khó dò, im lặng.

“Anh... đã khỏe hơn chưa?” Cô lại hỏi.

“Tìm tôi có chuyện à?” Anh hỏi

Chính ngữ điệu cứng như đá, lạnh như băng như đưa ra thông điệp, có chuyện mau nói không thì cút xéo của anh khiến cả bầu tâm sự của Thái Hồng như bị tạt một gáo nước lạnh.

Hết cách, cô đành đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói, anh muốn từ chức?”

Anh gật đầu.

“Vì sao?”

Anh từ chối trả lời.

“Xin hãy trả lời em.”

Đáp lại vẫn là sự im lặng.

Cô bước lên trước hai bước, chăm chú nhìn vào ánh mắt anh với vẻ kiên định, nói rành rọt từng chữ, từng chữ một: “Là vì em sao? Vì để tránh mặt em mà anh từ bỏ cả tiền đồ của mình?”

“Vì cô?” Anh hừ một tiếng. “Cô Hà, tự hỏi lòng mình xem, cô có sức ảnh hưởng lớn đến nhường đó sao?”

“Thế thì vì sao? Vì anh căm ghét thành phố này? Hay là vì anh không thích ngôi trường này? Anh có biết anh đã phấn đấu mất bao lâu, chịu biết bao đắng cay khổ cực mới có thể từ vùng mỏ xa xôi kia chuyển đến thành phố này không hả? Sự nghiệp chỉ mới cất bước, chỉ cần cố gắng, tất cả rồi sẽ có trong tay! Nếu như bác gái còn sống, liệu bà mong muốn nhìn thấy dáng vẻ không chịu cầu tiến này của anh sao?”

“Dù tôi không chịu cầu tiến”, anh cúi đầu, một bóng đen đè xuống gương mặt cô. “Thì liên quan gì đến cô chứ?”

“Đương nhiên là có liên quan đến em! Tất cả những điều này đều liên quan đến em hết!”

“Liên quan gì đến cô hả?” Anh vặn hỏi.

Trong thoáng chốc cô ngậy ra, kẻ đó lạnh căm.

“Quan hệ giữa tôi và cô đã chấm dứt rồi, tôi không muốn có bất kỳ dây dưa nào với cô nữa. Quyết định của tôi không liên quan đến cô.” Giọng anh rất nhạt, vẻ mặt càng lạnh nhạt hơn. “Xin cô hãy coi tôi là một người dung.”

Giữa hai người là một cuộc giằng co cực kỳ không thân thiện.

Cô biết mình đã cự tuyệt anh, anh trước nay cao ngạo, chắc chắn sẽ dễ bụng. Nhưng không ngờ anh lại hẹp hòi đến nhường này, không ngờ lại vì thế mà căm hận cô.

“Ok, anh có thể hận em.” Cô cố gắng dịu giọng để tỏ ra hòa nhã. “Tùy anh muốn hận sao cũng được, nhưng xin anh đừng bốc đồng như thế, xin anh hãy hành xử theo thường thức. Anh là một người đàn ông, sự nghiệp là gốc rễ của anh, ngôi trường này là bàn đạp tốt nhất bảo đảm cho sự thành công của anh, bốc đồng không giải quyết được vấn đề, nhưng hậu quả thì rất khó lường.”

“Thường thức? Tôi hiểu rõ cái gọi là thường thức của cô.” Mặt anh tỉnh bơ, cười nhạt. “Thường thức

của cô chẳng qua là ổn định và thoải mái, đúng không?”

“Đó không phải là thường thức của em!” Cô hoảng loạn nói. “Em chỉ là... không thể lựa chọn, em...”

Cô muốn hét lên với anh rằng, anh có biết không, em không phải con ruột của mẹ, ân dưỡng dục của mẹ đối với em lớn lao tựa biển trời, em không thể làm trái tâm nguyện của mẹ mà lấy anh được. Chợt nghĩ không thể dùng lý do này, có người mẹ nào trên đời này lại không có công ơn dưỡng dục với con cái? Có cần thiết phải chia ra con ruột và con nuôi không? Huống chi thân thể của cô chỉ là phỏng đoán, vẫn chưa có kết luận rõ ràng, cho nên cô quyết định không nhắc đến.

“Được rồi, cô Hà, chúng ta đã nói hết những gì cần nói rồi. Cô đã không còn có thể làm tổn thương tôi được nữa...” Anh cắt lời cô, không chút khách khí, sau đó, giơ tay ra, dùng ngón tay lạnh buốt khê chéo má cô, nói tiếp, gần như là ác ý: “Cô có biết tại sao mình đến đây tìm tôi không?”

“Em... em...”

Đó là vì em quan tâm anh, em yêu anh, em thấy tiếc thay cho anh... Thái Hồng gào thét trong lòng một cách tuyệt vọng.

“Cô thông minh hơn người khác, nhưng thực ra từ bản chất mà nói, cô và đám người xung quanh mà cô căm ghét chẳng khác gì nhau. Cô đi ngược lại với triết học mà cô đề xướng, cô không thể hành động, không thể chọn lựa, cũng không dám gánh vác hậu quả, thứ thường thức mà cô nói chẳng qua là áp lực do thế tục đè nặng lên cô. Mà áp lực này, đối với một người có lý luận như cô, là có thể chống lại được. Nếu cô đã chọn từ bỏ, tôi cũng không còn lời nào để nói. Nhưng cô không cần phải cảm thấy ảm ức đâu, càng không cần phải chạy đến đây bảo tôi rằng đó là do bất đắc dĩ. Không ai có thể khiến cô bất đắc dĩ cả, trừ bản thân cô! Nếu như từ nhỏ tôi đã tin vào việc bất đắc dĩ như cô thì tôi đã không có ngày hôm nay! Sao, cô sợ tôi yêu cô hả? Cô Hà, để tôi nói rõ cho cô nghe, đúng vậy, tôi đã không còn yêu cô nữa!”

Trong phút chốc, cô giận sôi lên vì những lời lẽ chọc giận của anh, và hơn cả việc bị chọc giận là tâm trạng bị hiểu lầm của cô: “Ha! Anh tưởng anh là ai hả? Thượng đế chắc? Anh dựa vào đâu mà phê phán tôi cơ chứ? Ồ, cự tuyệt anh là tôi trần tục, tiếp nhận anh là tôi cao thượng, anh là tiêu chuẩn đạo đức chắc? Còn nữa, tôi ảm ức? Tôi ảm ức cái gì chứ? Quý Hoàng, tôi đối với anh chí tình chí nghĩa, không thẹn với lòng! Tôi không cần bất cứ thứ gì của anh, để giúp mẹ anh chữa bệnh, đến món đồ quý giá nhất trong nhà tôi cũng sẵn sàng lấy trộm mang ra cho anh. Hôm sinh nhật, đúng là mẹ tôi đã sai, nhưng mẹ là mẹ còn tôi là tôi, tôi đã xin lỗi anh rồi! Tôi nói anh cho tôi một chút thời gian, đây là yêu cầu xa xỉ lắm sao? Anh nhất định phải cự lại với mẹ tôi sao?... Tôi sợ anh không yêu tôi? Nực cười! Anh coi tôi là gì hả? Phi tử tranh sủng nơi hậu cung? Từ góc độ thế tục mà nói, anh có cái gì đáng để tôi thích cơ chứ? Anh nghĩ anh là Thôi Kiện sao? Anh nghĩ tôi là cô gái nông thôn tên Tiểu Phương sao?”

Anh nghĩ anh lấy guitar ra rống lên bài hát Hai bàn tay trắng là tôi sẽ theo anh sao? Quý Hoàng, đúng là trước đây tôi rất yêu anh, nhưng biểu hiện của anh hôm nay khiến tôi quá thất vọng. Thái độ của anh đối với tôi thế nào tôi không so đo, nhưng anh đối với tương lai của mình lại ấu trĩ và bốc đồng, chỉ dựa vào cái này anh chẳng thể nào dựng được sự nghiệp lớn đâu!”

Trừ Minh Châu ra, Thái Hồng trước nay không sợ đau khổ, trước giờ cô đều miệng mồm lạnh lợi, càng chiến càng hăng, lên lớp lấy việc hỏi bí thầy cô làm trò vui, có dạo còn trở thành tay hùng biện cừ khôi nhất trong trường, nếu không, khi gặp rắc rối Quan Diệp cũng chẳng nhờ cô ra đỡ đạn giúp.

“Sao? Cô tiếc nuôi trách móc tôi là sắt chẳng rèn được thành thép ư?” Giọng anh rất chậm rãi. “Tôi trước nay chẳng hề là mảnh sắt đỏ trong lòng cô, cũng chẳng thể nào rèn thành mảnh thép rắn chắc như cô muốn đâu. Nếu như tất cả đều đã lấy lòng thông cảm dư thừa đó của cô dành cho đám trẻ vùng núi thất học

kia kia.”

“Mẹ tôi nói quả không sai.” Cô thực sự giận điên lên rồi. “Anh đúng là kẻ lòng dạ hẹp hòi, hành động theo cảm tính! May mà tôi không theo anh, nếu không thì đã bị anh tẩy não từ lâu, biến thành đứa nhà quê rồi!”

“Não của cô còn cần tôi tẩy sao? Cô Hà, cô không sợ thân phận giai cấp tiểu tư sản thành thị của mình bị bóc trần một cách lạnh lùng ư?”

“Bóc trần? Bóc trần thì đã sao nào, anh nghĩ rằng đọc nhiều hơn dăm ba quyển sách là có thể miệt thị tính quyết định của tư liệu sản xuất đối với thượng tầng kiến trúc sao? Là có thể giải cấu tiêm thức của người khác đối với anh sao? Thế giới này sẽ không thay đổi vì anh, anh có thể sống trong hoang tưởng, nhưng xin anh hãy tôn trọng những người sẵn sàng đối diện với hiện thực hơn anh!”

“Chẳng hạn như cô, đúng chứ? Tôi chính là hiện thực của cô, chính là cái mối thất mà cô cần phải gỡ, cần phải đối diện. Bên cạnh tôi, ngoài vật chất ít ỏi và hiện thực cay nghiệt ra, cô không hưởng thụ được chút niềm vui nào khác, có phải như vậy không?”

Cô thờ hờn hển, cũng lập tức đốp chất lại: “Ừ! Phải đấy!”

Anh túm lấy cô, kéo giật người cô về phía mình, giữa hai người, khoảng cách gần như là mặt kề mặt. Thái Hồng cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, ánh mắt sắc như dao của anh lướt qua, khoét một lỗ trống hoác nơi con tim cô, tất cả những tình cảm dịu dàng, lãng mạn giữa hai người trong phút chốc trôi tuột qua cái lỗ đó tan biến mất.

“Nếu thực sự là như vậy, tại sao cô còn đến đây tìm tôi?” Anh hỏi. “Cát công đến để mắng tôi sao?”

“Bốp!” Cô giơ tay giáng một bạt tai vào mặt anh, hét lớn: “Anh bị bệnh nặng đến lú lẫn rồi hay sao hả? Chẳng trách Einstein nói rằng trên đời này có hai thứ là vô hạn, một là vũ trụ bao la, hai là sự ngu xuẩn của loài người!”

Anh không nghe cô nói tiếp, giật phắt lấy giá truyền dịch, cũng bất chấp cái chai thủy tinh móc trên đó đang đưa phát ra những tiếng loong coong inh ỏi, sải bước bước qua cô, làm cuộn lên một luồng khí ngồn ngồn mang lẫn mùi thuốc tỏa ra trên người anh. Anh không ngoảnh lại, biến mất giữa hành lang.

“Quý Hoàng...” Nhìn theo bóng lưng của anh, cô giận dữ giậm chân. “Được! Anh đi đi! Anh đi đào than! Anh đi đào đất! Anh đi ăn xin! Anh thích làm gì thì làm, có ma mới thêm quan tâm đến anh!”

Từ đó hai người không nói chuyện với nhau nữa, dẫu có chạm mặt cũng chẳng buồn chào hỏi.

Đối với Thái Hồng, những ngày tháng này thực sự là bị giày vò đau khổ. Quan hệ giữa hai người đang từ yêu nhau nồng thắm, ngọt ngào bỗng chốc như chiếc tàu lượn siêu tốc từ đỉnh cao trôi tuột một mạch xuống đáy vực sâu thăm thẳm, giữa đó còn xen lẫn tiếng mắng chửi của Minh Châu, tiếng thở ngắn than dài của Đại Lộ, những ánh mắt hiếu kỳ xem trò cười của thầy cô trong khoa và một cuộc phân tích tình cảm pha lẫn sự nuối tiếc và oán trách của Hàn Thanh. Kết luận rút ra là hai người bọn cô đều phạm phải một sai lầm mang tính chất con mắt thẩm mỹ như nhau, Quý Hoàng bề ngoài xán lạn, thực ra chính là một Hạ Phong thứ hai, khiến Thái Hồng gặp anh là thấy căm hận, không gặp thì đau khổ khôn nguôi, trong lòng vẫn chất chứa biết bao nhiêu ảm ức, nỗi niềm.

Thực ra tháng này cô cũng chẳng gặp Quý Hoàng được mấy lần. Trong mỗi cuộc họp thường lệ, hai người tự giác ngồi ở hai góc khác nhau. Bài thi cuối kỳ vốn phải do Thái Hồng chấm, nhưng cô không nhận được bất kỳ thông báo nào, hỏi văn phòng khoa mới biết Quý Hoàng đã chấm xong và nộp rồi. Cô

cũng chẳng hơi đâu mà đi chất vấn với nói lý lẽ. Con lửa giận sôi sục trong lòng, trừ lần đánh nhau với sư huynh vì vụ của cô Quan, cả đời Thái Hồng chưa từng thù hận ai đến mức này.

Cuối tháng, trước khi kỳ nghỉ hè bắt đầu, Quý Hoàng đã thực sự nghỉ việc. Nghe nói vì để giữ anh lại, bí thư đã gọi điện nhờ Tô Thiệu Bạch thuyết phục giúp. Thầy gọi điện nói chuyện với trò cả một tiếng đồng hồ mà anh vẫn không thay đổi ý định.

Thái Hồng xin Quan Diệp giúp đỡ, Quan Diệp tỏ ý đã khuyên nhiều lần rồi, đã bó tay rồi: “Nghe nói mẹ cậu ta qua đời gây kích động rất lớn đến hai đứa em trai. Hai đứa đó năm sau lên lớp mười một, luôn là học sinh xuất sắc nhất của trường trung học đó. Quý Hoàng lo hai đứa bị ảnh hưởng bởi chuyện này mà thi trượt đại học, nên muốn đổi công việc, chuyển về gần bọn nó một chút để tiện bề chăm sóc.”

Thái Hồng tỏ ý không hiểu: “Lớp mười một? Chẳng phải đã mười bảy tuổi rồi sao? Không thể tự chăm sóc cho bản thân sao?”

“Vì chuyện của mẹ mà có một đứa em bị sốc nặng, bỏ nhà ra đi mấy ngày liền, khó khăn lắm mới tìm về được, tinh thần không tốt lắm. Bốn mẹ con cậu ta nương tựa vào nhau mà sống, tình cảm sâu đậm vô cùng.”

Tình hình còn phức tạp hơn cô tưởng. Thái Hồng hồi lâu không nói gì, cuối cùng hỏi: “Thế rốt cuộc anh ấy đi đâu? Không thể nào ngồi chờ việc chứ?”

“Cậu ta về dạy ở Học viện Sư phạm Than đá của thành phố Trung Bích.”

“Cái gì?” Thái Hồng thấy đầu như muốn nổ tung. “Học viện Sư phạm Than đá? Học viện Sư phạm Than đá có khoa Trung văn sao?”

“Có, học viện đó không nhỏ và đang mở rộng thêm.”

“Chết tiệt!” Thái Hồng không nén được muốn chửi thề. “Lãng phí tài nguyên! Đầu óc đúng là có vấn đề rồi!”

“Cậu ta nói nhớ quê, nguyện cống hiến hết sức mình vì sự nghiệp giáo dục ở khu mỏ.” Dứt lời, Quan Diệp ném cho cô một chiếc chìa khóa. “Văn phòng của cậu ta giờ trống rồi, cô nhân cơ hội kể với bí thư những khó khăn của em... Cầm lấy đi! Văn phòng mà em hằng ao ước cuối cùng cũng vào tay em rồi này.”

“Cô Quan, cô có thể khuyên anh ấy lần nữa được không?” Cô không kìm được cầu xin.

“Em quan tâm đến sự nghiệp của em đi.” Quan Diệp châm thuốc. “Bài luận cô bảo em sửa đâu? Mất một Hạ Tiểu Cương, mất một Quý Hoàng, giờ mà mất nốt em, xem cô có bóp cổ em chết trước không!”

Chương 35

Sau khi Quý Hoàng bỏ đi, Thái Hồng cũng chẳng quan quai, đặt dờ làm cái xác không hồn như mấy cô nữ chính thất tình trong các bộ phim truyền hình. Cô cảm thấy điều khác biệt lớn nhất giữa mình với những người đó là bản thân đã trải qua sự huấn luyện lý luận nghiêm khắc, núi có cao cũng chẳng cao hơn mặt trời, tình yêu có lớn cũng chẳng lớn hơn sự nghiệp, không cần thiết vì một trắc trở mà dừng theo đuổi sự nghiệp. Đương nhiên cô cũng chẳng có giây phút nào thực sự vui vẻ, cứ ngẩn ngơ đi theo bánh xe thời gian, trở về cuộc sống thường ngày, chỉ cần theo khuôn phép, nề nếp, cuộc sống cũng sẽ thoải mái, ít ra không phải chịu áp lực về mặt tinh thần.

Thái Hồng cũng không quá nhớ nhung Quý Hoàng, cô chỉ hận sao cái bạt tai của mình không thức tỉnh được anh. Dù không yêu anh, nhưng là đồng nghiệp, trông thấy một người tài hoa như thế lại đưa ra quyết định thiếu sáng suốt cũng sẽ cảm thấy rất tiếc. Thái Hồng từng nghĩ, Quý Hoàng tuy không giàu sang phú quý như Đông Lâm, nhưng ở cạnh anh, cô sẽ cùng anh chuyên tâm vào sự nghiệp nghiên cứu học thuật, đọc sách trông người, cả đời sống trong khuôn viên trường đại học, nơi luôn ngập tràn sức sống, âu đó cũng là một kế hoạch tương đối hoàn mỹ. Bây giờ kế hoạch vẫn còn nhưng Quý Hoàng đã biến mất, cái mà cô cần làm là tìm một người để thay vào đó, không thể nói thiếu mất Quý Hoàng thì quả đất này sẽ không chuyển động nữa.

Cô bắt đầu dồn sức cho sự nghiệp của mình, bận đến tối tăm mặt mũi. Học tại chức, viết bài luận, phải cùng một giảng viên khác hợp tác viết bài luận chuyên ngành, phải phối hợp với phòng bộ môn biên soạn tài liệu giảng dạy, cái nào cũng chẳng nhẹ nhàng gì... Quan trọng nhất, bởi sự vắng mặt của Quý Hoàng, khoa yêu cầu cô phải dạy thay một môn mà anh từng dạy, “Chủ nghĩa cấu tạo và hậu chủ nghĩa cấu tạo”. Cực chẳng đã, cô đành cố sức chuẩn bị bài giảng, phải xem rất nhiều sách lý luận mà trước nay cô mới chỉ hiểu lơ mơ.

Hơn hai mươi năm sinh ra và lớn lên ở thành phố F, Thái Hồng có mối quan hệ rộng rãi hơn nhiều so với người từ những vùng khác đến. Cụ thể là khi tâm trạng không vui, cô có thể tìm được người để đi tiêu khiển cùng. Cuộc sống đô thị muôn màu muôn vẻ, hôm nay họp mặt bạn học, ngày mai sinh nhật bạn bè, ngày kia là lễ cưới của đồng nghiệp, ngày kia nữa Quách Lợi Lợi lại rủ đi uống cà phê hoặc Đông Lâm rủ đi picnic, chỉ cần cô gật đầu, thời gian rảnh rỗi lập tức được lấp đầy, nào còn thời giờ để đắm chìm trong dĩ vãng, buồn thương khốc lóc? Cô không rảnh để nhớ anh chàng Quý Hoàng đang dạy học ở Học viện Sư phạm Than đá nào đó ở cái huyện xa xôi nào đó. Cũng như thế, Quý Hoàng rồi sẽ mau chóng trở thành x, người xx, rồi xxx... Vài năm sau, có khi đến tên cũng sẽ chẳng nhớ được nữa.

Dù có những đêm khuya thanh vắng cô nhớ anh, thì cảnh tượng hiện lên trong đầu vẫn là hôm hai người cãi vã ở bệnh viện. Dáng vẻ ngạo mạn, ánh mắt sắc lẹm tựa chim ưng, giọng mỉa mai cay nghiệt, và lời nói tuyệt tình: “Tôi không muốn có bất kỳ quan hệ nào với cô nữa.”

Quý Hoàng ơi Quý Hoàng! Tôi có lỗi gì với anh hả? Tôi không màng xuất thân của anh, không màng đồng lương của anh, cũng chẳng yêu cầu anh phải có nhà lầu, xe hơi... cứ thể mang trái tim thuần khiết nhất của thiếu nữ trao cho anh một cách rất đơn giản và dễ dàng! Vậy mà anh còn nói với tôi câu đó! Nghĩ đến đây, cô nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi trong tiếng nguyền rủa ken két của mình.

Không có Quý Hoàng, Thái Hồng và Hàn Thanh lại tùm tùm với nhau. Dĩ nhiên, công việc của Hàn Thanh rất vất vả, nhưng chị em tốt thất tình không thể bỏ mặc. Tan giờ làm, sau khi ăn cơm xong cô dẫn Đa Đa đi dạo, xe rẽ qua mấy khúc ngoặt là đến nhà Thái Hồng. Hai người hẹn nhau vào McDonald's ăn

kem, mắt dõi theo Đa Đa chơi đùa cùng đám trẻ trong khu vui chơi của trẻ em. Ngồi tán gẫu suốt một, hai tiếng đồng hồ rồi về. Hàn Thanh nói, Quý Hoàng và Hạ Phong có nhiều điểm tương đồng, đều là những đứa trẻ lớn lên ở nông thôn, ưu điểm là chịu khổ, chịu cực được, tự tôn tự cường, biết trân trọng cơ hội, cho nên có sức cuốn hút vô cùng, còn nhược điểm là tình cảm yếu đuối, tính tình đa nghi, dễ bị suy sụp bởi sự đả kích của các biến cố trong cuộc sống.

“Đừng quá đau buồn, chia tay chưa chắc đã là chuyện xấu.” Hàn Thanh khuyên. “Ít ra không phải giống mình thế này, mãi đến khi kết hôn rồi mới nhận ra bộ mặt thật của người ta. Nhưng mà, Hạ Phong còn đỡ hơn Quý Hoàng đôi chút, ít ra còn phân biệt được đâu là lợi và hại, dù thế nào cũng sẽ không gian dối mà nghĩ việc. Chịu vất vả, khổ cực suốt cũng chỉ vì muốn được ở lại thành phố, đâu có phải đi ăn xin cũng quyết trụ lại thành phố cho bằng được.”

Thái Hồng bày tỏ điểm này chính là điều mà cô nghĩ mãi không thông.

Hàn Thanh lại bảo: “Tại sao cậu không kể cho anh ta biết thân thế của cậu? Có thể anh ta sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của cậu?”

“Mình không dám nói... Đến bây giờ đó cũng chỉ là phỏng đoán.” Thái Hồng thoáng trầm ngâm. “Mình sợ một khi nói ra điều đó sẽ trở thành sự thật.”

Nói thực lòng, làm chung ngành với Quý Hoàng, không khó để tìm ra tung tích của anh. Chẳng hạn như trong nửa năm rời khỏi thành phố F, anh vẫn không ngừng công việc nghiên cứu của mình, hai bài luận lần lượt được phát biểu và đăng trên ấn phẩm học thuật. Ngoài chữ “Học viện Sư phạm Than đá Trung Bích” khiến cô cảm thấy bức bối ra, không thể không thừa nhận các bài luận của anh vẫn duy trì chất lượng cao như trước, còn nhanh chóng được những tạp chí quan trọng đưa vào danh mục tra cứu tham khảo, hay như những tạp chí và thông tin mà anh vẫn đặt liên tục được gửi đến khoa, rồi lần lượt được Thái Hồng chuyển phát sang địa chỉ mới. Lại thường xuyên có người đến tìm anh họp hoặc giảng dạy, thậm chí lớp đàn em muốn tìm việc cũng nhờ cậy các mối quan hệ của anh... Điện thoại gọi đến văn phòng suốt, hết lần này đến lần khác cô phải giải thích rằng Quý Hoàng đã chuyển đi, cô không biết số liên lạc mới của anh.

Mỗi lần cô cảm thấy hình như mình đã quên người đàn ông đó rồi thì lại có một hoặc hai chuyện xảy ra, làm xôn xao tâm trí cô và gọi cô nhớ đến anh lần nữa.

Buổi họp thường lệ ba ngày trước, trong lúc buồn chán, Thái Hồng tiện tay lật giở một quyển tạp chí học thuật, đột nhiên phát hiện trường cũ của Quý Hoàng tổ chức một cuộc hội thảo học thuật về “Phê bình chủ nghĩa giải cấu trúc và thực tiễn” vào cuối tháng này. Vừa khéo cô hiện đang có một bài luận liên quan đến đề tài này, bản thảo đã viết xong, mới sửa qua một lần, đọc đi đọc lại cảm thấy không vừa ý, liền cất vào học tủ. Ngay tối hôm đó, cô lên mạng tìm thông tin về hội thảo, trong hơn ba mươi bản tóm tắt lần lượt được đưa lên, bất ngờ nhìn thấy tên của Quý Hoàng trong đó.

Bỗng chốc một cơn kích động dâng trào, nhiệt huyết sôi sục trong máu.

Ngày hôm sau, cô mất một ngày trời để tóm tắt bài luận của mình thành năm trăm chữ, sợ chưa đủ hay, cô còn quán lấy Quan Diệp để thảo luận hết lần này đến lần khác. Đó là một hội thảo học thuật có trình độ tương đối cao, vô cùng kén chọn những bài luận tham gia báo cáo, cô liên tục chỉnh sửa đến suốt đêm, rạng sáng, gửi bài nộp đi đúng một tiếng trước khi hết hạn.

Một tuần sau, Thái Hồng nhận được lời mời chính thức từ hội nghị, bất ngờ phát hiện cô và Quý Hoàng được sắp xếp cùng một nhóm.

Không biết vì sao, cô cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Tiếp đó, Thái Hồng mất hơn hai mươi ngày để chỉnh sửa bài luận, mỗi ngày chỉ ngủ đúng năm tiếng, mỗi chi tiết, mỗi luận chứng, mỗi quan điểm đều cố gắng đạt đến mức tốt nhất. Khi hoàn thành, cô đọc thấy tương đối hài lòng, lần đầu tiên cảm thấy mình đã tiến thêm một bước để đạt đến ngưỡng thiên tài.

Không chỉ Thái Hồng, ngay đến Quan Diệp cũng tấm tắc khen ngợi. Thậm chí khuyên cô nên mở rộng đề tài này, viết thành luận văn tiến sĩ.

“Đến giờ thì đây là bài luận cô thấy em viết hay nhất đấy.” Quan Diệp nói. “Vừa có thảo luận mang tính biện chứng, lại có phân tích mang tính sáng tạo. Làm tốt nhé, Thái Hồng, em có tương lai lắm đấy!”

“Ồ!” Cô được khích lệ rồi.

“Cô hỏi nhé, em lấy linh cảm từ đâu ra?”

Cô ngịch ngợm thè lưỡi làm mặt hề, thẹn thùng không dám trả lời.

Quan Diệp nhấp một ngụm cà phê, nhịp nhịp tay cho tàn thuốc rơi: “Thế thì... cho cô hỏi thăm Quý Hoàng nhé!”

“Quý Hoàng cũng đến sao?” Cô biết rõ còn vờ hỏi.

“Nghe đồn là có.”

Cô cáo từ, trước khi bước ra cửa Quan Diệp bỗng nói: “Thái Hồng, học thuật là học thuật, tình yêu là tình yêu, cô hy vọng em đừng lẫn lộn hai thứ này, càng không nên đầu đuôi đảo lộn, gốc ngọn đổi dời.”

“Cô yên tâm, tình yêu của em đã chết rồi, bây giờ tất cả đều vì học thuật.” Cô chối đây đây.

“Bad faith.” Quan Diệp khẽ cười một tiếng, nhả ra làn khói thuốc cuộn tròn về hướng cửa sổ.

Trước buổi hội thảo một ngày, trời trong xanh nhưng lạnh giá. Thái Hồng bước xuống xe lửa, mắt nửa tiếng đồng hồ đứng xếp hàng chờ taxi ở nhà ga mới tìm được khách sạn mà ban tổ chức hội thảo bố trí. Đóng xong hội phí, nhận lấy thẻ và tài liệu, nhân viên công tác đưa cô một tập các bài luận sẽ báo cáo trong hội nghị.

“Xin hỏi thầy Quý Hoàng của Học viện Sư phạm Thanh Trung Bích đến chưa?” Khi đăng ký, cô vừa điền phiếu vừa hỏi.

“Học viện gì?” Nghe tên trường, cô nhân việc giật nảy mình, còn ngờ cô đi nhầm địa chỉ.

“Học viện Sư phạm Thanh Trung Bích. Học viện Sư phạm Thanh Trung Bích.”

“Hội nghị này là khoa Văn...”

“Xin tra lại thử xem, thầy ấy hẳn có tên trong danh sách của cô.”

Cô nhân viên tra một hồi, gật đầu: “Đúng rồi, nhưng thầy Quý vẫn chưa đến báo danh.”

“Thầy ấy đi chuyến tàu nào?”

“Tôi không rõ, chúng tôi không bố trí xe đưa đón... Buổi báo cáo của thầy Quý là vào chiều mai, có lẽ sáng mai thầy ấy sẽ đến đây.”

“Ồ. Thế thì... xin hỏi số phòng của thầy ấy là bao nhiêu?”

“207.”

“Cảm ơn.”

Vẫn còn lâu mới đến giờ ăn cơm. Không như những đồng nghiệp khác tận dụng cơ hội này để giao lưu, thắt chặt tình cảm, trao đổi danh thiếp với nhau, cô một mình đi ra khỏi khách sạn, đến khoa Văn mà Quý Hoàng đã từng theo học.

Đó là một tòa kiến trúc cổ kính trong ngôi trường có bề dày trăm năm lịch sử, kiến trúc theo phong cách phương Tây với những bậc thang bằng đá cẩm thạch, lồng lẩy, bề thế nhưng không kém phần trang nhã. Trong ánh mắt của những sinh viên bước ra từ đó đều ẩn nét cao ngạo, khuất cường. Cô thầm nghĩ, âu cũng chỉ có ngôi trường như thế này mới tạo ra những người học trò như Quý Hoàng. Nửa năm không gặp, không biết anh có thay đổi gì không? Gầy đi hay mập ra? Trắng hơn hay đã đen đi? Nói chuyện có hùng hổ, sắc lẹm như trước đây không?... Nghĩ đến đây, trong lòng cô dậy lên biết bao sự mong chờ, dẫu sao cô cũng đã từng chiếm giữ trái tim người đàn ông này, đã từng sở hữu quãng thời gian mà anh âm ập, dịu dàng nhất, cô may mắn hơn hẳn so với những cô gái khác mà anh quen biết. Thậm chí lần tranh cãi gay gắt trong bệnh viện cũng đã dần phai nhạt, không còn khắc sâu trong trí nhớ của cô như lúc ban đầu. Dù sao anh cũng là bệnh nhân, dù sao mẹ anh cũng mới qua đời, dù sao đó cũng là lần bộc phát duy nhất trong khoảng thời gian hai người bên nhau... có ai mà không có lúc cáu kỉnh cơ chứ!

Đi ngang qua một tiệm làm tóc, cô bước vào gội đầu, tạo một kiểu tóc hoàn toàn mới. Kết quả là vừa nhìn vào gương, đoạn trang quá, giống phụ nữ thời Dân quốc quá đi mất! Về tới khách sạn, cô gội đầu lại lần nữa và cột thành chiếc đuôi ngựa mà Quý Hoàng hằng quen thuộc.

Quý Hoàng từng nói rất thích trông thấy cô trong trang phục màu tím, cô có mang theo hai bộ, lại cảm thấy nếu mặc ra ngoài thì giống như cổ tình mặc cho anh xem, lại thay ra, chỉ quàng một chiếc khăn màu tím.

Đứng trước gương sửa soạn hồi lâu, trên giường chất đầy quần áo, cô nhận ra từ khi bước xuống xe lửa, mặt cô cứ nóng ran, đỏ ửng suốt, tim đập rộn ràng như đang ôm ấp nỗi niềm nào đó. Để lấy lại sự bình tĩnh, cô uống cạn một lon Coca lạnh, sau đó đi theo các thầy cô khác đến nhà ăn. Cơm tối là do ban tổ chức chiêu đãi, khách mời không nhiều như cô tưởng. Giữa bữa cô ngó nghiêng khắp nơi, nhưng Quý Hoàng vẫn chưa đến.

Có lẽ đúng như lời cô nhân viên mới, chắc sáng mai anh mới đến nơi. Thế là cô chậm rãi bước lên lầu với chút ừ ừ trong lòng. Chưa chịu từ bỏ ý định, cô đến gõ cửa phòng 207, người mở cửa là một thầy giáo trung niên.

“Xin hỏi... có phải thầy Quý Hoàng ở phòng này không?” Cô dè dặt hỏi.

“Không biết nữa.” Ông thầy trung niên vô cùng nhiệt tình. “Nhưng phòng này đúng là có một giường trống, có thể thầy ấy vẫn chưa đến. Cô là...”

“Tôi là Thái Hồng, ở bộ môn Văn học đương đại và hiện đại của trường Đại học F.”

“Chao ôi! Hà Thái Hồng, cô từng viết về quan điểm không gian và thời gian của Trương Ái Linh đúng không? Tôi thích bài đó lắm đấy! Đúng rồi, xin tự giới thiệu, tôi là Trương Hạo Xương, khoa Trung văn trường Đại học S. Tôi cũng nghiên cứu văn học hiện đại.”

“Tôi nhớ ra rồi, thầy từng viết một quyển sách tên là Nghiên cứu uyên ương hồ điệp phái, đúng

không?”

“Chính là tác phẩm kém cỏi của tôi.”

“Đó là quyển sách mà tôi tham khảo để thi nghiên cứu sinh đấy, thầy Trương, rất hân hạnh được gặp thầy!”

“Tôi có hứng thú các với các nhà văn nữ thời Dân quốc lắm! Tiêu Hồng, Lư Ân, Trương Ái Linh, Thạch Bình Mai tôi đều rất thích. Cô Hà, mời ngồi, chúng ta trò chuyện kỹ hơn với nhau nào!”

Thịnh tình khó chối từ, cô đành ngồi trò chuyện với người thầy giáo này về Tiêu Hồng và Lư Ân suốt buổi tối.

Khi về phòng mình thì đã hơn mười một giờ đêm. Thái Hồng nằm trên giường, mở một đoạn clip trong di động ra, xem tới xem lui.

Chất lượng của đoạn clip không tốt, bởi vì ống kính được buộc trên chùm bóng bay, hình ảnh rung lắc dữ dội. Nhưng riêng Thái Hồng cảm thấy mình đã thu được nụ cười rạng rỡ nhất của Quý Hoàng.

Cô xem một lần rồi lại một lần nữa, nhìn thấy ống kính ngày càng cách xa, tay của Quý Hoàng vòng qua ôm siết eo cô. Cô trông thấy mình ngẩng đầu, kiễng chân hét to vào ống kính: “Quý Hoàng, em yêu anh!... Nói đi, Quý Hoàng, mau đến tỏ tình nào...” Sau đó, hai người cùng hướng về phía ống kính thè lưỡi làm mặt hề, tiếng của Quý Hoàng ngày càng nhỏ nhưng cô vẫn nghe được: “Không có gió, nó cứ bay lên theo một đường thẳng, như phi thuyền rời khỏi địa cầu... Không những quay được chúng ta, mà còn quay được cả thành phố này...”

Thế rồi sao? Cô thở dài nặng nề, cả một thành phố lớn thế này mà cũng không có chỗ cho hai người.

Hôm sau, Thái Hồng dậy từ sớm, đến nhà ăn ở tầng một ăn sáng, tiện thể ngó nghiêng xem Quý Hoàng đã đến chưa.

Vẫn không thấy anh.

Cô hậm hực mắng thầm, Quý Hoàng ơi Quý Hoàng, anh nào có phải thủ tướng bận trăm công nghìn việc đâu, có cần phải tính toán chi li từng phút như thế không? Đến sớm nửa ngày chết hay sao hả?”

Tâm trạng buồn bực cứ kéo dài mãi đến tận lúc cô thuyết trình bài luận. Phòng hội thảo rất nhỏ, người nghe cũng không nhiều, cả phòng chắc cũng không đến hai mươi người. Quý Hoàng vẫn chưa đến. Nếu như anh đến sẽ ngồi ngay cạnh cô, bởi anh là người kế tiếp.

Cô biết bài luận của mình hay, Power Point cũng rất đặc sắc, nhưng cô biết rõ tất cả những thứ này đều làm cho Quý Hoàng xem. Nhưng mãi chẳng thấy bóng dáng Quý Hoàng đâu khiến cô vừa hồi hộp, căng thẳng lại lo lắng, không tập trung, ngay cả lúc thuyết trình cũng không nín được ngừng lại giữa chừng, đưa mắt nhìn quanh căn phòng một lượt. Một mặt sợ chậm tiến độ nên đọc bản thảo cực nhanh, bài báo cáo mười lăm phút nhưng cô chỉ dùng mười hai phút là đọc xong, người nghe thừa sơ hở dồn dập đưa ra câu hỏi, cô chỉ còn cách xốc lại tinh thần để khẩu chiến quần hùng. Kết thúc phần hỏi đáp, cô mới nghe người chủ trì chậm rãi nói: “Người báo cáo tiếp theo vốn là thầy Quý Hoàng của Học viện Sư phạm Thanh Trung Bích, thầy ấy mới gọi điện đến báo, do núi lở làm hỏng đường sắt nên chuyến tàu của thầy ấy hôm nay bị hủy ngay phút chót, cho nên không đến đây được. Tiếp theo chúng ta hoan nghênh giáo sư Tường Tế An của trường Đại học H giới thiệu về hiện trạng phiên dịch tác phẩm Derrida tại Trung Quốc...”

Vừa về đến nhà, Thái Hồng liền kéo Hàn Thanh ra kể khổ: “Haizz! Năm nay đúng là sao quả tạ chiếu, hăm hở cày cho được bài luận chất lượng cao để đi gặp Quý Hoàng, nào ngờ anh ta không đến. Cậu nói xem, có phải anh ta phát hiện mình cũng tham gia nên cố ý không đến không?”

“Người ta đã đi được hơn nửa năm rồi, cậu còn nhắc đến làm gì cơ chứ? Đây chẳng phải tự rước bực vào người sao?” Hàn Thanh nói.

“Làm sao mà quên được chỉ trong một sớm một chiều cơ chứ?” Thái Hồng rầu rĩ. “Dẫu sao đây cũng là mối tình đầu của mình mà.”

“Thế thì cậu cứ trở mặt với mẹ mình, rồi bay đi tìm hán ta chứ?” Hàn Thanh gọi cho cô một cốc chè đậu đỏ lạnh. “Gạo nấu thành cơm, cha mẹ già sớm muộn cũng chấp nhận thôi.”

“Mẹ mình ghét cay ghét đắng Quý Hoàng, như muốn liều cái mạng già với mình luôn... Mẹ mình tội nghiệp, sinh ra trong một gia đình như thế, sau Cách mạng văn hóa lại chẳng được hưởng phúc. Mình cảm thấy mình có trách nhiệm mang đến cho bà một cuộc sống sung sướng.” Thái Hồng thở dài. “Hơn nữa, mình càng ngày càng nghi ngờ mình không phải con ruột của bà. Tháng trước mình đến nhà cô Thái đồng nghiệp của mẹ mình, ở đó mình phát hiện ra một tấm ảnh chụp chung của di và mẹ đúng năm mình sinh ra. Bụng của mẹ mình chẳng to chút nào, trong khi một tháng sau mình đã chào đời rồi... Cậu nói thử xem, đây có được coi là chứng cứ rành rành không?”

Về thân thể của mình, Thái Hồng chỉ nói cho một mình Hàn Thanh biết, từng kể với cô ấy những manh mối và hoài nghi của mình. Hai người còn vì chuyện này mà thảo luận rất nhiều lần.

“Cậu muốn biết câu trả lời thật sao?” Hàn Thanh đột nhiên hỏi.

Thấy vẻ mặt cô rất nghiêm túc, Thái Hồng gật đầu: “Đương nhiên là muốn! Chỉ là không muốn gây ra động tĩnh gì quá lớn, nếu mẹ mình mà biết mình đang tìm hiểu chuyện này, thế nào cũng đòi sống đòi chết dọa mình cho xem.”

“Mình đã tìm hiểu giúp cậu rồi.” Hàn Thanh nói.

Tim cô bỗng như rơi tòm xuống: “Cậu... đã tìm hiểu giúp mình rồi?”

“Đúng!” Hàn Thanh hít một hơi thật sâu. “Mình biết cậu rất muốn biết đáp án, mình cũng biết cậu không có dũng khí đi điều tra ra ngọn ngành. Cho nên mình giúp cậu tìm hiểu rồi.”

“Cậu tra ra rồi ư?”

“Ừm.” Hàn Thanh nói. “Là chuyện hai tháng gần đây. Nếu cậu muốn nghe, mình sẽ nói cho cậu biết. Nếu cậu không muốn nghe, mình sẽ không nói, để bí mật này theo mình xuống mồ.”

“Đợi đã.” Thái Hồng quan sát cô. “Hàn Thanh, cậu thay đổi rồi!”

Trong ấn tượng của Thái Hồng, Hàn Thanh rất hiếm khi đưa ra quyết định, chuyện gì cũng phải do dự, cân nhắc nửa tháng trời mới có thể quyết định được. Trong trí nhớ của cô, Hàn Thanh cũng không có bí mật, có tâm sự gì đều mang ra kể với Thái Hồng. Cô giỏi phân tích, phân tích giúp người khác rất hay ho, nhưng đến lượt mình thì lại luôn có cách nhìn tiêu cực. Tự ý đi làm một chuyện có nguy cơ bị bạn bè mắng như chuyện này, tuyệt đối không phải phong cách của cô.

Là điều gì đã thay đổi cô? Chẳng lẽ là công việc sao?

“Đời người ngắn ngủi, nên cố gắng sống cho thật tỉnh táo.” Hàn Thanh nói. “Cậu thấy sao?”

Thái Hồng ngưng nhìn cô, suy nghĩ về câu nói kia, ngẫm nghĩ rồi nói: “Minh không muốn nghe, mình không muốn biết.”

Hàn Thanh xoa xoa tóc cô: “Được, mình không miễn cưỡng cậu.”

Trong chớp mắt, Thái Hồng lại thay đổi chủ ý, cô cầm nửa cốc chè đậu đỏ lên uống cạn, rồi vỗ vỗ tay: “Được rồi, mình muốn biết, cậu nói đi!”

“Cậu đúng là không phải con ruột của cha mẹ cậu.”

“Ngay đến quan hệ họ hàng cũng không có?”

“Không có.”

“Nói thế thì, mình thực sự đến từ cô nhi viện phố Hoa Viên?”

“Đúng.”

Thái Hồng móc ví tiền ra, nhìn xem trong đó có bao nhiêu tiền mặt: “Đúng rồi, cậu tốn bao nhiêu tiền để giúp mình tra chuyện này?”

“Chuyện tiền bạc cậu đừng lo, mình không tốn tiền. Vì quan hệ công việc nên mình có quen biết vài người, trong đó có một người trong cục Dân chính, tiện thể nhờ vả người ta luôn. Cậu cũng biết đấy, mấy chuyện thế này nếu từ dưới tra lên thì dùng hàng tra được, nhưng nếu từ trên tra xuống lại thuận tiện vô cùng. Đương nhiên mình cũng có nói dối chút chút.”

Sự thật nằm trong dự đoán, Thái Hồng cũng chẳng bất ngờ lắm. Hơn nữa, nghe từ miệng của một người không liên quan, chỉ ít cũng nhẹ nhõm hơn nhiều so với việc nghe từ chính miệng của Lý Minh Châu hay Hà Đại Lộ. Bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy nhẹ hẫng, một tảng đá to rớt oạch xuống đất, hàng trăm quả bóng bay trên trời, thế giới này thực ra không biết sự thật mà thay đổi bao nhiêu.

“Thế thì...”, cô hít sâu vài hơi, nói. “Ai là cha mẹ ruột của mình? Chuyện này cậu có manh mối gì không?”

“Cậu chào đời chưa được một ngày thì bị người ta bỏ lại trên ghế đá trong công viên trung tâm thành phố. Có một bác đi tập thể dục buổi sáng trông thấy cậu, đợi một lúc lâu mà không thấy ai đến nhận, liền giao cậu cho đồn công an, bên công an lại chuyển cậu sang cô nhi viện. Trên người cậu, trừ một tấm thảm nhỏ và mảnh giấy ghi rõ ngày sinh của cậu ra, không còn bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận của cậu.”

Thái Hồng ngưng ngắt gật đầu: “Chỉ thế thôi?”

“Về cậu thì chỉ có thế thôi.” Hàn Thanh đáp. “Lý Minh Châu, mẹ của cậu từng mang thai, nhưng lúc sinh không may xảy ra sự cố, không những thai chết lưu, mà từ đó cũng mất khả năng sinh nở, cho nên một năm sau, bố mẹ cậu mới đến cô nhi viện nhận cậu về nuôi.”

“Thai nhi chết là bé trai hay bé gái?” Cô hỏi.

“Bé gái.” Hàn Thanh lặng lẽ nhìn cô. “Thực ra đó là một sự cố phẫu thuật, mẹ cậu đau lòng lắm. Khi nhận nuôi cậu, cậu vừa mới được chuyển đến cô nhi viện. Nói như thế, Lý Minh Châu hoàn toàn xứng đáng làm mẹ ruột của cậu, bởi vì sau khi cậu chào đời được bảy ngày thì bà đã bắt đầu nuôi dưỡng cậu rồi. Cũng có thể nói tất cả những trải nghiệm cực khổ mà một người mẹ phải trải qua thì bà đều đã trải qua.”

Mắt Thái Hồng lập tức đỏ hoe, trầm nghĩ, mẹ mình đối với mình thế nào, còn cần cậu nói cho mình biết sao? Cô lắc đầu, cố gắng nuốt xuống sự thật này: “Hàn Thanh, không nói chuyện này nữa, chúng ta nói chuyện khác đi.”

“À này, mình biết cậu nghe xong chắc chắn sẽ đau lòng, cho nên mình có một món quà dễ thương tặng cậu để an ủi tâm hồn đang bị tổn thương của cậu đây.” Hàn Thanh tỏ vẻ bí mật, lôi từ dưới gầm bàn ra một chiếc hộp giấy tinh xảo, trong đó có một chiếc túi xách rất đẹp. “Tên tén ten... Kiểu mới nhất năm nay của Gucci đây nhé, sắp tặng cho mình coi như tiền thưởng. Mình không dám từ chối, cũng không dám mang ra dùng, sợ Hạ Phong trông thấy sẽ nổi giận, nên tặng cậu đây.”

Đó là một chiếc túi xách tay màu trắng, lớp da mềm mại, khóa kéo lấp lánh. Thái Hồng cầm nó trong tay, đứng trước gương xoay qua xoay lại nhìn ngắm mình từ mọi góc độ: “Trời ơi, đẹp quá đi! Mình thích lắm, cậu không cần, mình lấy thật đấy nhé!”

“Cứ lấy đi, cậu thích là tốt rồi.” Hàn Thanh cười, nói: “Công việc này là do cậu tìm giúp mình, vẫn muốn cảm ơn cậu, nhưng đến một cơ hội để mình mời cơm cậu cũng chẳng chịu nể mặt.”

Trong lúc đưa đồ, Thái Hồng bỗng phát hiện cổ tay Hàn Thanh có một vết bầm tím.

“Tay cậu bị sao thế?” Thái Hồng sinh nghi, liền kéo tay áo cô lên, phát hiện trên cánh tay còn có một vết bầm to hơn.

Hàn Thanh dờ dẫm nhìn cô, mặt cúi gầm, không đáp.

Lửa giận trong lòng Thái Hồng cháy bùng lên: “Là Hạ Phong làm phải không?”

Im lặng một lúc, Hàn Thanh gật đầu: “Tâm trạng anh ấy không tốt đánh mình không sao, bây giờ đến con trai cũng đánh. Hôm nay mình suýt liều mạng với anh ấy luôn.”

“Thu nhập của bọn cậu bây giờ cũng đâu có ít, đúng không? Về mặt tài chính hẳn nhiên không có áp lực gì rồi. Sao cậu ta lại giận dữ chứ?” Thái Hồng càng nghĩ càng không hiểu.

“Chắc do chưa tìm được công việc thích hợp, chưa cân bằng được tâm trạng, gần đây lại còn đa nghi. Mình mà về nhà trễ một chút là y như rằng anh ấy kiếm cớ gây chuyện.” Hàn Thanh không cảm được nghẹn ngào. “Thật đấy, Thái Hồng, mình thực sự không ngờ anh ấy lại trở thành như thế này, trở thành người mình hoàn toàn không nhận ra! Bây giờ, mỗi ngày đi làm về, hề nghĩ đến việc trông thấy anh ấy là mình lại rùng mình sợ hãi...”

Sau khi Quý Hoàng rời đi, Thái Hồng có gặp Hàn Thanh mấy lần, vốn hai người không có gì mà không nói với nhau, nhưng cứ nhắc đến Hạ Phong là Hàn Thanh im bật. Sau khi thất nghiệp, Hạ Phong vẫn luôn mong tìm được một công việc có mức lương tương đương với Hàn Thanh, nhưng trong thành phố này, với lý lịch của hắn thì không thể nào. Trái lại, có một công ty đồng ý cho hắn thử việc với mức lương bằng một phần ba của Hàn Thanh, nhưng làm được hai tuần Hạ Phong đã gây gổ với ông chủ. Sau đó, hắn vào làm trong một công ty với mức lương cơ bản thấp, được cộng thêm tiền hoa hồng, làm được hai tháng, doanh số bình bình, tiền mang về còn chẳng đủ trả tiền đi nhà trẻ cho Đa Đa, Hàn Thanh không nói gì, chỉ cổ vũ hắn tiếp tục cố gắng, hắn tự thấy xấu hổ, dứt khoát nghỉ việc luôn. Đúng lúc Đa Đa bị viêm phổi, không thể đi nhà trẻ, Hạ Phong không còn cách nào khác, đành ở nhà cả ngày trông con, nên càng cáu kỉnh hơn.

Thái Hồng đứng phắt dậy: “Hàn Thanh, số di động của Hạ Phong là bao nhiêu? Mình phải tìm cậu ta nói chuyện cho ra nhẽ mới được! Cậu ta không thể đối xử với cậu như thế!”

Hàn Thanh kéo cô lại: “Đừng! Mình xin cậu! Anh ấy bây giờ như đang ngồi trên đỉnh núi lửa ấy, chạm một cái là nổ tung!”

“Cái người đó sao mà cố chấp thế chứ? Cậu ta kiếm tiền với cậu kiếm tiền khác gì nhau nào, đều là vì cái nhà này thôi!”

“Có thể anh ấy cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương... Bề ngoài phần nộ, thực ra tận đáy lòng là sự áy náy.”

“Thế để mình đi hỏi Tần Vĩ, xem có thể sử dụng quan hệ của anh ấy tìm một công việc với mức lương cao chút cho Hạ Phong làm không?”

“Đừng! Đừng! Tuyệt đối đừng kéo Tần Vĩ vào nữa.” Hàn Thanh thở dài. “Hạ Phong bây giờ hận anh ấy lắm, ngày nào cũng mắng anh ấy là nhà tư bản ác độc, từ trong ra ngoài đều chảy dòng máu dơ bẩn.”

“Vì sao chứ? Tần Vĩ có chỗ nào đắc tội với cậu ta ư?”

“Bởi vì Tần Vĩ bảo mình tăng ca suốt, lại hờ tì là muốn mình đi công tác với anh ấy...”

“Chuyện này Hạ Phong đáng lẽ phải hiểu chứ? Mức lương của cậu cao như thế cũng đâu phải là lấy dễ dàng được?”

“Vấn đề là anh ấy cứ không chịu hiểu, ngược lại, càng nghĩ méo mó.” Hàn Thanh cười khổ. “Anh ấy à, tự mình ở nhà cắt giấy báo, chỉ cần nhìn thấy bài hay tin nào có Tần Vĩ là cắt hết. Có một hôm, mình đi làm về muộn, nói với anh ấy là mình đi dự tiệc với cấp trên, anh ấy liền cho mình một cái bạt tai, nói mình gạt anh ấy, trên báo nói Tần Vĩ ở Thượng Hải cả tuần. Mình nói... cấp trên mà mình nói không phải là Tần Vĩ, mà là giám đốc phòng kinh doanh...”

Thái Hồng nắm chặt tay cô: “Không được! Hàn Thanh! Hạ Phong chắc là đã rơi vào vòng luẩn quẩn ác tính rồi, cậu nhất định phải nghĩ ra biện pháp giải quyết. Bọn cậu không thể cứ tiếp tục thế này được!”

“Biện pháp? Có biện pháp gì? Dù sao anh ấy cũng là cha đẻ của Đa Đa.”

“Không thì...” Thái Hồng tìm danh bạ trong di động của mình. “Mình tìm giúp cậu một luật sư nhờ tư vấn?”

Thần kinh của Hàn Thanh lập tức căng thẳng: “Luật sư? Cậu... Ý cậu là sao hả?”

Thái Hồng lặng lẽ nhìn cô: “Cậu nói xem? Loại người đó, cậu còn có thể chung sống với hắn sao? Liệu cậu còn kiên trì được bao lâu với cuộc sống này? Nếu mình là cậu, mình chắc chắn sẽ chọn cách kháng cự!”

Hàn Thanh nhìn cô với vẻ thâm thương, tội nghiệp, liên tục nói: “Không! Không! Để mình suy nghĩ, suy nghĩ đã...”

Thái Hồng đứng dậy, nhìn đồng hồ, thở dài: “Mình phải đi rồi. Nhớ kỹ, bất luận xảy ra chuyện gì, cánh cửa nhà mình đều luôn rộng mở với cậu và Đa Đa.”

Trời nhá nhem tối, Thái Hồng về đến khu nhà mình, ở bãi đậu xe dưới lầu, cha cô đang sửa xe. Từ đằng xa chỉ nhác thấy hai cẳng chân, hơn nửa thân người ở dưới gầm xe. Thái Hồng bước tới, đứng đứng vào cha. Hà Đại Lộ nằm trên ván trượt từ dưới gầm xe xoẹt một cái trượt ra ngoài, trên tay vẫn đang cầm một cái cờ lê, mặt lấm lem nhớt bẩn, ông nói: “Về rồi à?”

“Con về rồi, thưa cha.” Thái Hồng không nghĩ ngợi gì liền quỳ xuống hôn ông một cái. “Ngày mai hãy làm tiếp đi cha, trời tối rồi!”

“Có một chỗ bị nghẹt, làm sao cũng không thông.” Hà Đại Lộ đón lấy bình nước Thái Hồng đưa, uống một ngụm. “Người hơn năm mươi tuổi, bị trĩ mãn tính đã đủ rầu rồi, cái xe cà tàng này lại giờ chứng mấy cái trò này cho cha nữa! Thái Hồng, con về trước đi, cha sửa thêm một chút, nếu quả thực không được thì đành gửi nó vào trạm sửa xe thôi.”

“Phụt...” Thái Hồng không nhịn được cười, ai nói giai cấp công nhân không có tính hài hước nào?

Về đến nhà, Lý Minh Châu đang bận rộn nấu cơm dưới bếp. Thái Hồng vừa mở cửa, mùi thức ăn thơm phức ập tới, Minh Châu chỉ tay về phía một rổ rau: “Về rồi hả con, mau giúp mẹ thái hành. Thật là... mẹ cũng lắm cảm ghê, ban này chỉ lo nấu khoai lang. Bây giờ dầu nóng rồi mà hành vẫn chưa thái. Con nói thử xem, món này mà không có hành sao mà ăn được!”

Thái Hồng ném túi xuống rồi chạy vào bếp. Phòng bếp vốn đã nhỏ, chỉ đủ chứa được một người, ngật nổi bàn bếp với bếp ga lại đối diện nhau. Điều này có nghĩa là mỗi lần thái rau, rồi cho rau vào chảo buộc phải xoay người một lần. Một bữa cơm phải xoay đi xoay lại đến chóng mặt nên Lý Minh Châu suốt ngày than phiền bà bị đau đầu cũng bởi chuyện này.

Thái xong hành, thấy mẹ bận rộn đến nỗi khoa tay múa chân, Thái Hồng đám lưng cho bà: “Mẹ ơi, mẹ có mệt không? Con giúp mẹ đám bóp nhé!”

“Được, mẹ đang đau thắt lưng ấy chứ. Bên này, qua trái, qua trái nữa, xuống dưới... Đúng, chính chỗ đấy đấy! Phù... thoải mái quá... Đúng là có con gái vẫn hơn, con gái dịu dàng, chu đáo, biết quan tâm, chăm sóc cha mẹ.”

Thực ra trước đây Thái Hồng vẫn thường xuyên xoa bóp cho mẹ, nào là thắt lưng, chân, thậm chí cả mặt cũng từng xoa bóp, nhưng khi chứng viêm khớp của Lý Minh Châu tái phát, cô còn dán thuốc và rửa chân cho bà. Nhưng hôm nay xoa bóp thắt lưng cho mẹ, tâm trạng cô rất khác, tay ấn ấn xoa xoa, nước mắt bỗng lăn dài trên má.

“Thái Hồng à, đừng trách mẹ con nói nhiều. Là thế này, dì Phan nói muốn giới thiệu cho con một chàng trai, là bác sĩ khoa Ngoại của bệnh viện Nhân dân, họ Giang. Cha cậu ta kinh doanh linh kiện máy tính, có hai nhà máy ở thành phố chúng ta. Mẹ cảm thấy điều kiện gia đình, trình độ đều rất tương xứng với con, nghe nói ngoại hình cũng khá. Điều quan trọng nhất là cậu ta yêu thích văn học, còn biết làm thơ nữa. Hay là... cuối tuần này con đi gặp thử nhé?”

“Dạ”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Quý Hoàng rời khỏi thành phố F, Thái Hồng nói từ “yes” với mẹ mà không cần suy nghĩ.

Chương 36

Kết quả là sau hai lần gặp Thái Hồng, anh chàng bác sĩ họ Giang đó không thèm hẹn cô thêm lần nào nữa.

Lần gặp đầu tiên tại quán cà phê, bác sĩ Giang khôi ngô, cao ráo, lịch sự, nho nhã, nhìn qua đã biết đây là con cháu của người làm công việc mang tính kỹ thuật cao, cuộc đời sung túc, sự nghiệp thành công, biết hưởng thụ, giỏi chuyên môn, sở thích tao nhã, không hứng thú với chính trị, thậm chí, đến những người để kiểu tóc hao hao giống mấy chính khách cũng ghét luôn.

“Cô Hà ngày thường thích làm gì?” Bác sĩ Giang hỏi.

“Đọc sách.”

“Tôi cũng vậy, sách mà cô Hà thích nhất là...”

“Truyện trinh thám của Sherlock Holmes.”

“... Tiểu thuyết trinh thám.”

“Đúng.”

“Thực ra mà nói, với một cô gái có trí tuệ và học vấn cao như cô Hà đây, tôi đề nghị cô đọc Milan Kundera, chẳng hạn như Đời mẹ khôn kham, hoặc là Tropic of Cancer của Henry Miller...”

“Ha ha ha... Mấy cái đó không phải gu của tôi.”

Dù vậy cũng không thể ngăn được sự “nhiệt tình” của bác sĩ Giang, anh ta cứ thao thao bất tuyệt kể tóm tắt và những chỗ tuyệt vời của hai quyển sách này. Thái Hồng chỉ còn biết làm theo lời mẹ dạy: “Phần lớn những người đàn ông thành công chỉ muốn tìm cho mình một người phụ nữ ngoan ngoãn, biết vâng lời.” Trừ việc thỉnh thoảng thêm vào một số lời khen ngợi đúng lúc, từ đầu chí cuối cô chỉ chống tay lên cằm, trưng ra vẻ mặt dịu dàng, hiền thực, khát khao được chuyên gia khai sáng, chỉ dẫn.

Ai ngờ lý do mà bác sĩ Giang từ chối cô lại là chê cô chỉ biết vâng vâng dạ dạ, không có cá tính, khiến Thái Hồng tức đến nổi đom đóm mắt, sau đó còn bị Minh Châu mắng cho một trận: “Thật là hết cách với con, đến giả nai cũng không biết! Thôi, may mà chúng ra còn quân dự bị. Lần này là Tiểu Quân bên nhà chú Trần của con, còn nhớ không, thuở nhỏ học chung trường mẫu giáo với con đấy. Hai đứa con tình cảm cũng tốt lắm mà, chơi với nhau không bao giờ đánh lộn. Cũng được coi là thanh mai trúc mã rồi. Đích thân mẹ cậu ấy đến nhờ me, nhất định phải để hai đứa con gặp nhau một lần.”

Thái Hồng nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra một thằng nhóc con mũi thò lò, mặc quần đùi, chỉ thấy phản cảm: “Không gặp, không gặp, sao toàn những người gì vậy á!”

“Đừng có nói thế. Nhà chú Trần con tuy không giàu có hơn người, nhưng Tiểu Quân nhà chú ấy tốt nghiệp trường Đại học bách khoa, làm việc trong phòng nghiên cứu của Bộ Quốc phòng. Đãi ngộ của quân đội tốt lắm đấy, chỉ cần kết hôn là sẽ được cấp nhà, không cần con trả tiền mua nhà. Nhà của chú Trần cũng chẳng phải nhỏ, ở khu Bắc còn có một ngôi nhà cũ cho thuê, về già sẽ không phải dọn đến ở cùng với bọn con.” Dứt lời bà lại tiếc nuối thở dài. “Haizz! Thái Hồng, mẹ thực sự không có yêu cầu gì khác, con cũng đừng nghĩ ngợi xa xôi, chỉ cần kết hôn, có cái nhà để ở, hai vợ chồng con sống cuộc sống ấm êm,

không phải chịu cảnh bị bố mẹ chồng hiếp đáp là được rồi.”

Dưới những lời ngon ngọt lẫn đe dọa của mẹ, Thái Hồng đồng ý chiều thứ Tư đi gặp Trần Tiểu Quân. Trước đó Minh Châu đã chuẩn bị sẵn một tấm ảnh của Tiểu Quân cho cô xem, bức ảnh chụp chính diện với mái tóc húi cua của quân nhân, rất tiện cho cô nhận ra anh chàng. Ở thì cũng là một chàng trai có tướng mạo đứng đắn, nhưng Thái Hồng nhìn trái nhìn phải, nhìn xuôi nhìn ngược cũng chẳng thể xóa đi hình ảnh cậu ta thuở bé thò lò mũi, mặc quần đùi tò tò chạy tới chạy lui sau lưng cô. Cô đang suy nghĩ tìm cớ từ chối, vừa bước ra cửa thì nhận được điện thoại cầu cứu của Hàn Thanh, nói có chuyện đột xuất phải theo sếp đi gặp khách hàng, nhờ Thái Hồng đến nhà trẻ đón Đa Đa. Thái Hồng viện cớ này từ chối buổi gặp mặt, Tiểu Quân ở bên kia hình như đã chuẩn bị kỹ càng lắm, thế mà tự dưng bị người ta gọi điện đến cho leo cây, giọng điệu lập tức chua như giấm, nói rằng không cần gặp lần sau nữa đâu.

Thái Hồng rồi rít xin lỗi rồi cúp máy, chạy thẳng đến nhà trẻ đón Đa Đa về nhà Hàn Thanh.

Đây không phải lần đầu tiên Hàn Thanh nhờ đến Thái Hồng. Từ khi đi làm đến giờ, Hàn Thanh kiên trì hằng ngày đưa đón Đa Đa, để Hạ Phong thoải mái đi tìm việc. Không lâu sau, vì yêu cầu công việc, công ty bảo cô thi bằng lái, rồi sắm cho cô một chiếc Toyota với giá gần như nửa mua nửa tặng, nhiệm vụ đưa đón Đa Đa liền trở thành trách nhiệm của cô luôn. Một khi bận việc, lại không tìm được Hạ Phong, Hàn Thanh sẽ gọi điện nhờ Thái Hồng, còn vì thế mà đưa cô giữ một chiếc chìa khóa nhà.

Kết quả là đúng vào giờ tan tầm, Thái Hồng và Đa Đa bị kẹt trên xe buýt gần một tiếng đồng hồ. Lên lầu, vừa mở cửa, cô liền ngăn người, không ngờ Hạ Phong có nhà, hơn nữa, ngôi nhà bừa bộn đến sợ! Dưới sàn vung vãi đồ chơi và giấy, trên bàn còn bày bát cháo và hai cái bánh bao ăn dở của bữa sáng. Trên sofa chất đầy quần áo bẩn, tủ giày bị gãy mất một ngăn, giày rơi ra chặn lại cửa, báo hại Thái Hồng cả buổi trời chẳng mở được cửa. Màn hình máy tính ở phòng sách đang sáng, Hạ Phong đeo tai nghe say sưa chơi điện tử.

“Hạ Phong, cậu có nhà ư?” Thái Hồng dẫn Đa Đa vào nhà vệ sinh rửa tay, hỏi.

“Ừ, buổi sáng có cuộc phỏng vấn, chỉ một tiếng thôi, buổi trưa là về rồi.” Hạ Phong bỏ tai nghe xuống, đến tủ lạnh lấy một lon Coca ra đưa cho Thái Hồng. “Kỳ lạ, rõ ràng mình có nhà, sao Hàn Thanh lại làm phiền cậu nữa?”

“Cậu ấy nói có gọi điện cho cậu, nhưng cả điện thoại bàn và di động đều chẳng có ai bắt máy. Cậu ấy có việc đột xuất, không đi đón Đa Đa được nên nhờ mình.”

Hạ Phong vỗ đầu, ồ lên một tiếng: “Là lỗi của mình, mình đeo tai nghe nên không nghe thấy gì cả... Thật ngại quá, cứ làm phiền cậu mãi. Mời cậu ngồi!”

Thái Hồng đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, nghĩ mẹ có thể đang ở nhà chờ cô về tường trình lại buổi gặp mặt, bèn lắc đầu: “Mình không ngồi đâu, Hàn Thanh nói cô ấy sẽ cố gắng về sớm.”

Hạ Phong cũng không miễn cưỡng, đưa cô đến cửa, ánh mắt nhìn xuống chiếc túi xách của cô: “Chiếc túi này là Hàn Thanh tặng cậu phải không?”

Thái Hồng gật đầu, cười tủm tỉm: “Sao, thấy tiếc thay cho cô ấy à?”

“Cậu có biết nó đáng giá bao nhiêu tiền không?”

“Không biết.”

“Sáu nghìn đô la Mỹ.”

“Ồ, cậu mà làm gián điệp cũng không tồi nhì?” Thái Hồng cảm thấy trong lời hắn có ẩn ý gì đó. “Sao? Cậu có ý kiến? Thế thì mình chẳng dám nhận nữa, bây giờ trả cậu này. Xì! Đừng nói chiếc túi này sáu nghìn đô, có mười nghìn đô mình cũng cóc thêm!”

“Ý mình không phải thế, cô ấy đương nhiên phải tặng cậu rồi.” Về mặt Hạ Phong hơi là lạ. “Cô ấy thực sự phải cảm ơn cậu rất nhiều, cảm ơn cậu đã tạo cơ hội cho cô ấy quen được Tần đại công tử.”

Thái Hồng khịt mũi cười một tiếng, vỗ vai hắn một cái: “Hạ Phong, cậu đa nghi quá rồi. Hàn Thanh không phải loại người như thế, Tần Vị càng không thể thích cô ấy.”

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy từ khi vào công ty Chu Mục đó, Hàn Thanh đã thay đổi rất nhiều sao?” Hạ Phong nói.

“Cô ấy không thể thay đổi sao? Công việc mới, thách thức mới, không học tập, không tiến bộ, không thay đổi chính mình, sao có thể bắt kịp với nhịp độ của công việc trong công ty IT này chứ?”

“Không phải mình muốn nói mặt này, ý mình là về giá trị quan, quan niệm về tiền bạc và thái độ của cô ấy với mình.” Hạ Phong khoanh tay trước ngực, cười nhạt. “Cô ấy hằng ngày mặc hàng hiệu, trang điểm đậm, mang trang sức đắt tiền, mới sáng sớm đã dậy đánh mắt kẻ mày... Mình ở trong quảng cáo, hằng ngày gặp khách hàng cũng chẳng thấy ai giống cô ấy, động chút là đi dự tiệc, ăn cơm với khách. Loại người như Tần Vị, thư ký ở dưới có cả một liên đội, hẳn đâu có cần Hàn Thanh đến mức này đâu, đúng không? Cậu nghĩ cô ấy là thư ký thật à? Mình thấy là tình nhân thì đúng hơn!”

Thái Hồng tức sôi máu, tay chống nạnh, quát: “Hạ Phong, cậu làm ơn tỉnh táo chút có được không? Đừng có hơi tí là trút giận lên đầu Hàn Thanh. Hàn Thanh làm như thế chẳng qua cũng chỉ vì muốn kiếm tiền nuôi gia đình thôi, mình thấy chẳng có gì sai cả. Còn cậu đấy, động một tí là đánh vợ, đây mới là việc đáng xấu hổ! Hạ Phong, là bạn học cũ nên mình khuyên cậu, cậu đừng có đa nghi, ghen bóng ghen gió nữa, nếu Hàn Thanh muốn làm việc có lỗi với cậu thì lúc đầu đã chẳng tranh cãi kịch liệt với cha mẹ để lấy cậu rồi. Bây giờ thu nhập của hai cậu không thấp, nhà cửa, xe hơi, con cái có đủ cả, cậu đã hạnh phúc hơn đại đa số thanh niên trong thành phố này rồi, thế thì hãy sống cho thật tốt vào, đừng có kiếm chuyện để gây khó dễ cho Hàn Thanh nữa.”

Cô tuân một tràng khiến Hạ Phong im bật.

Thái Hồng thở dài, nói: “Đa Đa đói rồi, đi làm chút gì cho nó ăn đi.”

“Hàn Thanh sắp về tới nơi rồi.” Hạ Phong quay trở lại với chiếc máy tính, đeo tai nghe lên: “Nấu cơm là chuyện của cô ta.”

Thái Hồng nhìn đồng hồ, đã gần bảy giờ rồi. Lại nhìn sang Hạ Phong, đầu lắc lư theo tiếng nhạc, tiếng click chuột không ngừng, trên màn hình máy tính là cảnh đấu súng này nọ. Thái Hồng thầm mắng, Hạ Phong ơi Hạ Phong, Hàn Thanh đi làm mệt rồi, còn cậu thì cả ngày ở nhà mà không thể nấu một bữa cơm cho cô ấy sao? Lừa giận sôi sùng sục, thực sự cô chỉ muốn đập cho hắn một trận như từ. Vừa liếc mắt nhìn, Đa Đa ngồi trên sàn nhà đột nhiên khóc ré lên, cô hốt hoảng chạy đến, hóa ra quần thẳng bé bị ướt, bèn tắt tả chạy đi tìm quần áo khô thay cho cậu bé ngay.

Ngay lúc đó, phía cửa sáng vang lên một tiếng “xoảng”, Hàn Thanh mệt mỏi bước vào nhà, trong lòng ôm một túi giấy to, mồ hôi nhễ nhại: “Mình về rồi đây!”

Thái Hồng thở phào nhẹ nhõm: “Mình đón Đa Đa về rồi, mình về nhé!”

“Không! Không! Ăn cơm xong hãy về!” Hàn Thanh đặt phịch túi giấy xuống bàn, lấy từ trong túi ra

một đồng thức ăn, nào là khoai tây, củ sen, Lạp Xưởng, đậu hũ khô, còn có một túi cánh gà. “Thái Hồng, cậu ngồi đi, đợi mình một chút, mình nấu xong ngay ấy mà. Hôm nay cậu không ở lại ăn cơm thì không được về đâu đấy!”

Thái Hồng chỉ còn cách đi theo vào bếp: “Để mình giúp cậu.”

Hàn Thanh hâm nóng một bát cháo cho Đa Đa trước, mở ti vi cho cậu bé xem rồi mới cùng Thái Hồng nấu nướng. Thấy vợ đã về nhà, Hạ Phong chỉ khẽ gật đầu với cô, rồi đeo tai nghe lên tiếp tục chơi game.

“Cậu bận thế thì mua chút thức ăn nhanh về không được sao?” Thái Hồng hỏi. “Mệt đừ vậy rồi mà còn phải xuống bếp, vất vả quá!”

“Thức ăn nhanh làm sao mà ăn được? Có khi nào cậu thấy mình ăn thức ăn nhanh chưa? Mấy thứ đó rất không tốt cho sức khỏe!” Hàn Thanh hùng hồn nói. “Dù người lớn có thể qua loa cho xong bữa, cũng đâu thể để con trẻ ăn vậy được, loại thức ăn này, trẻ con mà ăn vào sẽ nghiện cho xem, cho nên không thể để Đa Đa đụng vào.”

Nói đến việc nhà, Hàn Thanh quả nhiên nhanh nhẹn, nhoáng một cái đã thái khoai tây thành sợi, rồi lấy thịt từ tủ lạnh ra: “Cậu xem, càng bận hiệu suất làm việc càng cao. Buổi sáng mình thức dậy, chuyện đầu tiên nghĩ đến là cơm tối ăn gì, mấy thứ thịt, cá, thịt viên đều phải rửa đông trước, nếu không buổi tối về là không kịp, chỉ có thể ăn rau thôi, mà ông xã nhà mình chẳng chịu được, bữa nào cũng phải có thịt cá.”

Dứt lời, cô chu chu môi chỉ về hướng Hạ Phong đang ngồi bên máy tính.

“Có chuyện gì xảy ra à?” Thái Hồng nhỏ giọng hỏi. “Sao dạo này tâm trạng của Hạ Phong kém thế?”

“Lo lắng, trầm cảm, nóng nảy, hoang tưởng bị hại... nói chung là, hội chứng thất nghiệp... còn có thể là gì được chứ!” Cô lau mồ hôi trên trán, thở dài.

“Có cần đến chỗ bác sĩ tâm lý khám không? Bọn cậu không còn cách nào để trò chuyện với nhau sao? Haizz! Đến mình cũng cảm thấy ảm ức thay cho cậu.” Thái Hồng tỏ vẻ bất bình.

“Gầy đây anh ấy đa nghi lắm. Mình đến công ty điện thoại đóng phí, nhân viên ở đó nói anh ấy từng tra tất cả tin nhắn và danh sách cuộc gọi trong di động của mình. Nực cười, Hàn Thanh mình là loại mèo mả gà đồng đó sao? Nếu như mình thích loại người đó thật, thì sao ban đầu lại đem lòng yêu anh ấy chứ? Bây giờ, mình chỉ mong anh ấy đừng gây gổ với mình, con cái, việc nhà mình gánh hết, không cần anh ấy lo. Mà anh ấy cũng có biết làm đâu, trước giờ chưa bao giờ mó tay vào việc nhà, hễ động vào là gà bay chó chạy, thấy bực bội liền trút giận lên đầu con trai. Mình chịu không nổi, thà chịu mệt chút cho lòng nhẹ nhõm.”

Thái Hồng ngập ngừng một lát, rồi bảo: “Cậu ta thấy mức lương của cậu tăng nhanh như thế, sắm được xe rồi lại có tiền thưởng, liệu có phải là nghi ngờ cậu với Tần Vĩ có quan hệ bất chính không?”

“Mình và Tần Vĩ?” Hàn Thanh phì cười. “Cậu có biết Tần Vĩ là...”

“Mình có nghe nói.”

“Trời! Thế là thật ư?”

“Suyt! Nhỏ thôi! Cậu không muốn giữ bát cơm của mình nữa à? Cái này chỉ là lời đồn đại trên giang hồ... Tần Vĩ trước giờ không hề đụng vào phụ nữ.”

“Cho nên cậu nói xem, sự nghi ngờ của Hạ Phong có phải là hoang đường lắm không?”

“Mình thấy cậu ta đang rơi vào trạng thái mất thăng bằng tâm lý, đợi sau khi tìm được một công việc có lương cao, tâm trạng lại hiền hòa trở lại ngay, sẽ không kiếm chuyện gây gổ với cậu nữa đâu.” Nhìn thấy hai mắt Hàn Thanh thâm quầng, Thái Hồng cảm thấy xót xa. “Cậu cũng đừng cố quá. Cái gã Tần Vĩ này cũng thật là... sao có thể bắt cậu tăng ca suốt thế chứ? Cái đồ dân tư bản! Ấy không được, chẳng phải có câu “người cùng thơ mới hay” sao? Bọn cậu không nghèo thì anh ấy cũng chẳng “thơ hay” được đâu á.”

“Khi nghèo cũng có thấy anh ấy “thơ hay” đâu nào!”

Hai người vừa thái rau, vừa chụm đầu vào nhau cười khúc khích.

Ăn cơm tối xong, Hàn Thanh lái xe đưa Thái Hồng về, giữa đường Thái Hồng bảo: “Hay là để mình tìm Đông Lâm, nhờ anh ấy tìm công việc nào có mức lương cao chút để Hạ Phong làm?”

“Còn cần cậu phải đi tìm sao? Công ty bọn mình hiện đang có chỗ trống, không ở tổng bộ, mà ở chi nhánh. Bảo anh ấy đến đó làm, anh ấy nhất quyết không chịu, nói là không muốn làm cấp dưới của mình. Dù anh ấy có đi, mình cũng chẳng dám bảo đảm Tần Vĩ sẽ tuyển anh ấy. Con người Tần Vĩ, trong công việc tuyệt đối không nói đến chuyện tình cảm. Hôm qua anh ấy còn đuổi thẳng hai trưởng phòng ngay trước mặt mình luôn. Với tính khí của Hạ Phong, dù có vào công ty cũng chẳng làm lâu được.”

“Thế phải làm sao đây? Đáng về cậu ta giờ cậu chịu nổi sao? Cậu xem, từ đầu tới cuối bữa cơm cậu ta chẳng nói câu nào, cứ như cầm hận luôn đôi đũa trong tay mình không bằng.”

Thoảng trầm mặc, Hàn Thanh thở dài: “Hai hôm trước bọn mình lại cãi nhau một trận. Lần này đến Đa Đa cũng không bằng lòng, tức giận cắn anh ấy một cái. Anh ấy làm cha mà cũng nhẫn tâm, giờ chân đạp một phát, bây giờ trên lưng thằng bé vẫn còn bầm xanh.”

Giọng cô bỗng run rẩy: “Mình sợ lắm. Buổi tối về nhà, anh ấy chẳng đoái hoài gì đến mình, lên giường cũng ngủ xoay lưng về phía mình, cứ như có thâm thù đại hận với mình vậy.”

Thái Hồng không kìm được, nói: “Hàn Thanh, cậu bây giờ ở với cậu ta không an toàn. Hay là cậu để Đa Đa qua nhà mình ở vài hôm? Sau đó cậu chọn ngày nào đó nói chuyện đàng hoàng với Hạ Phong?”

“Không nói nữa, chúng mình còn nói ít sao? Nói chuyện một hồi là lại to tiếng gây gổ, hơn nữa động một tí là thượng cẳng chân hạ cẳng tay với mình.” Hàn Thanh siết mạnh vô lăng.

“Đánh đến nỗi mình cũng đâm ra hận luôn chính mình! Tại sao trước mặt anh ấy mình lại nhún nhường, hiền lành đến thế cơ chứ? Thái Hồng... không giấu cậu, mấy ngày nay mình đang suy nghĩ chuyện chia tay với anh ấy, chúng mình thực sự không thể sống với nhau được nữa rồi.”

Thái Hồng ngoảnh đầu qua nhìn cô: “Chia tay? Ý cậu là...”

“Ly hôn.” Hàn Thanh chăm chú nhìn về phía trước. “Mình đã tìm luật sư tư vấn rồi, cũng đã viết xong đơn xin ly hôn. Nếu anh ấy còn dám động vào Đa Đa một lần nữa, mình kiên quyết ly hôn. Một người mẹ ngay đến con mình cũng không thể bảo vệ được, còn đáng được gọi là mẹ sao?”

Trong thoáng chốc, bầu không khí chùng xuống, trĩu nặng khiến người ta như ngạt thở.

Nhìn nghiêng, đáng về Hàn Thanh bỗng trở nên kiên cường trong mắt của Thái Hồng. Cô cảm thấy sự thay đổi của Hàn Thanh về tình về lý đều đúng, nhưng lại cảm thấy khó mà tin nổi.

“Chuyện ly hôn, cậu đã nói với cậu ấy chưa?”

“Nói rồi, nhưng không cách nào nói chuyện đàng hoàng với anh ấy được. Vừa nghe xong, anh ấy như

phát điên. Hôm đó, mình đi làm mà người toàn thương tích. Bị sếp phát hiện nói mình bị bạo hành gia đình, định báo cảnh sát nhưng mình một mực ngăn anh ấy lại. Lúc về nhà, Hạ Phong lại xuống nước xin lỗi mình, khóc lóc nức nở, quỳ xuống kiễng đít, rồi ôm chặt Đa Đa không buông.” Hàn Thanh thở dài. “Mình lại mềm lòng, cứ như thế lặp đi lặp lại đến mấy lần. Bản thân mình đau khổ chịu không thấu, con trai cũng bị vạ lây! Mình thực sự yếu đuối quá, đến tận bây giờ vẫn còn ôm ấp vọng tưởng về anh ấy...”

“Hàn Thanh, cậu ta đối xử như thế với cậu không chỉ một lần.” Thái Hồng nói. “Mình cảm thấy cậu ta hết thuốc chữa rồi, càng lúc càng làm chuyện quá đáng, cậu phải tức chiến tức thắng lên.”

Hàn Thanh ngoảnh đầu qua cười: “Xem cậu kia, thành tại Phong Vân bại tại Phong Vân. Lúc đầu, người ủng hộ bọn mình nhiệt tình nhất là cậu, bây giờ người bảo bọn mình chia tay cũng là cậu. Nói cho cậu biết, dù mình có ly hôn cũng phải ly hôn sao cho vẫn mình, lãnh mạn, như thế mới không uổng phí tình nghĩa mặn nồng lúc xưa chứ, phải không? Cho nên mình đã bí mật đi đăng ký một tour du lịch, cũng đăng ký cho Hạ Phong luôn, làm một tour Singapore, Malaysia, Thái trong mười ngày, khách sạn năm sao nhé, massage kiểu Thái nhé, show diễn của người chuyển giới nhé, tham quan Kota Kinabalu City Mosque nhé... Địa chỉ là nhà cậu, cậu nhận giúp mình nhé! Anh ấy có chịu đi với mình không lại là chuyện khác, nhưng đây là tấm lòng của mình. Chỉ cần đợi mình qua đợt bận này, sẽ nói với anh ấy ra ngoài khuây khỏa, nhân tiện mang chuyện ly hôn ra nói rõ ràng. Không chơi trò nổi dậy khởi nghĩa, cũng không chơi trò đập nhà đập cửa mà theo phương thức ngoại giao hòa bình, giải phóng phi bạo lực... Dù sao cũng là vợ chồng mấy năm trời, có với nhau một mặt con, vẫn nên chia tay trong hòa bình thì hơn.”

“Mình khâm phục lòng độ lượng của cậu, bị người ta dấn ra như thế rồi còn lãnh mạn được.” Thái Hồng dờ khóc dờ cười. “Cẩn thận Hạ Phong nghe được, giận điên lên, lại ném cậu xuống biển luôn giờ!”

“Đến nước này rồi mình cũng đành bất chấp luôn. Tất cả vì quyền nuôi dưỡng Đa Đa.” Hàn Thanh hững hờ nói. “Anh ấy chắc chắn sẽ giành với mình, mà mình ly hôn chính là vì Đa Đa... Cho nên mình quyết giành cho bằng được.”

Chương 37

Về đến nhà, vì chuyện của Hàn Thanh mà Thái Hồng trần trọc không ngủ được. Một là thấy âm ức thay cho cô, hai là càng nghĩ càng không hiểu. Đến bây giờ cô vẫn thấy nhớ như in cảnh hai người họ yêu nhau lúc đầu, thật sự là một cặp đôi đẹp như trong mơ khiến ai thấy đều ngưỡng mộ. Tiếc thay khi bước ra cổng trường lại không chịu nổi một cú đánh của hiện thực, cuộc hôn nhân tốt đẹp cứ thế vỡ tan tành.

“Cho nên mới nói, trai quê vượt khó không nên gả, trừ phi con muốn trở thành Hàn Thanh thứ hai.” Lý Minh Châu tận dụng cơ hội đưa ra lời tổng kết.

Trong nửa năm không nhắc đến Quý Hoàng, Hàn Thanh và Hạ Phong chính là tấm gương xấu mà Lý Minh Châu luôn treo trên miệng. Nếu như trước đây, mỗi lần nghe thấy những câu nói kiểu này, Thái Hồng chắc chắn sẽ phản bác lại, nhưng lần này, cuối cùng cô cũng thừa nhận những lời mẹ nói là có đạo lý, chuyện đã đến nước này, Hàn Thanh và Hạ Phong rất khó tiếp tục chung sống với nhau. Cho nên cô chẳng thèm đấu khẩu với mẹ: “Ly dị thì ly dị, con cũng chẳng khuyên can nữa. Khuyên tiếp không chừng Hàn Thanh bị hấn đánh đến tàn phế ấy chứ!”

“Thì đó! Mấy thằng dân nông thôn ấy à, đừng tưởng bọn họ miệng lưỡi ngọt như mía lùi, biết cách lấy lòng, thực ra bản chất bên trong rất trọng nam khinh nữ. Đặc biệt là Hạ Phong, từ nhỏ lớn lên trong bạo lực của người lớn. Nếu con lấy loại người này, cố mà ngoan ngoãn, nhún nhường đi, thích phản kháng thì cứ ở đó mà chờ ăn đấm.”

Nghe đến đây, Thái Hồng liền cảm thấy bức bối: “Mẹ à, mẹ lại nữa rồi, đây gọi là kỳ thị! Nông thôn cũng có người tốt, thành phố cũng có người xấu, tỷ lệ như nhau cả thôi.”

“Như nhau cả thôi, cái này chính là hiện thực. Con mà lấy Quý Hoàng thì sớm muộn gì rồi cũng thế thôi, xem con có mặt mũi bầm dập chạy về nhà mẹ khóc không?”

“Quý Hoàng không phải người như thế!”

“Sao hấn lại không phải chứ?”

“Thôi, đừng cãi nhau nữa, chúng ta đừng nhắc đến Quý Hoàng nữa.” Hà Đại Lộ đưa tay làm dấu hiệu “stop”.

Một tuần trôi qua, lại là một ngày thứ Tư, buổi chiều Thái Hồng bỗng nhận được điện thoại của Hàn Thanh: “Thái Hồng, cậu có thể đi đón Đa Đa giúp mình được không? Chỗ mình hiện đang có một hợp đồng quan trọng, bên B đột nhiên yêu cầu gấp mặt để chỉnh sửa điều khoản, hẹn năm rưỡi chiều nay đến công ty, đúng lúc phải đi đón Đa Đa, mình thực sự không đi được...”

Vừa khéo Thái Hồng không có tiết, đang ngồi ở nhà viết bài luận, vội nói: “Không vấn đề, để mình đi đón, cậu cứ yên tâm đi nhé!”

Đầu dây bên kia thờ phào nhẹ nhõm: “Đúng rồi, đón Đa Đa xong có thể đưa thằng bé về nhà cậu không? Tan làm về mình qua bên đó đón thằng bé.”

“Được.” Thái Hồng ngẫm nghĩ, thế này chẳng phải vòng vo hơn sao, rồi nói tiếp: “Hay là mình đón Đa Đa rồi đưa thằng bé về nhà cậu nhé, mình có chìa khóa mà.”

“Cái đó... ừm...” Bên kia đột nhiên rơi vào im lặng, thoáng sau, Hàn Thanh nói: “Đừng về thì hơn, Hạ Phong có nhà.”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Bọn mình lại cãi nhau một trận, hôm qua mình chính thức đề nghị ly hôn. Anh ấy không đồng ý, mình nói cái gì mình cũng cho anh ấy hết, nhà cửa, tài khoản, xe mình đều không cần, chỉ cần Đa Đa. Anh ấy tức giận đập vỡ hết đồ đạc trong nhà, bọn mình đánh nhau luôn. Mình đau khổ đến nỗi cả đêm không ngủ được, Đa Đa cũng bị làm cho hoảng sợ. Mình nghĩ... mấy ngày tới tốt nhất đừng để anh ấy ở cùng thằng bé.”

“Cái gì?” Thái Hồng không kiềm chế được, hét lớn: “Cái đồ tệ hại này! Thế cậu có bị thương không?”

“Chỉ bị thương nhẹ, không nghiêm trọng, mình bảo rằng sẽ báo công an anh ấy mới chịu dừng tay. Sáng nay lại khóc lóc ỉ ôi quỳ xuống cầu xin mình tha thứ, còn cam đoan rằng đây là lần cuối cùng, từ nay về sau sẽ không nổi cáu với mẹ con mình nữa.”

“Hàn Thanh! Đừng có nghe hắn nói! Hắn đã cam đoan biết bao nhiêu lần rồi! Ly hôn! Kiên quyết ly hôn với hắn! Mình ủng hộ cậu!”

Bên kia bật khóc nức nở, Hàn Thanh nói: “Ừ, mình có nói với anh ấy rồi, lần này mình quyết tâm rồi. Đơn xin ly hôn mình đã ký tên, buổi sáng, trước khi ra khỏi nhà mình đặt nó trên bàn rồi. Mình nói với anh ấy, Đa Đa là đứa con chung của hai người, cho dù có chia tay, anh ấy vẫn là cha ruột của Đa Đa. Bất kỳ lúc nào anh ấy muốn đến thăm Đa Đa mình đều không phản đối. Dẫu sao bọn mình vẫn ở chung một thành phố, mình không định cướp đi đứa con của anh ấy.”

“Thế hai cậu... thương lượng rõ ràng với nhau nhé! Đã đến nước này rồi, nên bình tĩnh giải quyết vấn đề thì hơn.”

“Anh ấy đang trong cơn thịnh nộ, đợi mình đi làm về, mình tính ra ngoài ăn cơm với anh ấy, thương lượng cụ thể thủ tục ly hôn. Dẫu sao cũng đều là người lớn cả...”

“Được, chốc nữa mình sẽ đi đón Đa Đa. Cậu nhớ gọi điện báo cho cô giáo ở nhà trẻ trước nhé!”

“Mình gọi bây giờ đây. Bây giờ vẫn còn sớm, đúng giờ đến đón là được rồi.”

Đặt di động xuống, Thái Hồng nhìn đồng hồ, mới hơn hai giờ, nghĩ bài luận cũng chỉnh sửa gần xong, chỉ còn chi tiết cuối cùng, không muốn ngắt ngang mạch suy nghĩ, cô bèn cầm đầu sửa cho xong. Cầm bài luận trên tay, đọc lại một lần từ đầu đến cuối, sửa vài lỗi chính tả, sau đó đi ra khỏi nhà.

Nhìn đồng hồ, ba giờ năm mươi phút, cho dù đứng vào giờ tan tầm cũng thừa sức đến kịp. Nào ngờ vừa ra khỏi nhà mới sức nhớ mấy hôm nay phố Hòa Bình sửa đường, toàn bộ xe buýt chuyển tuyến, chắc chắn sẽ tắc đường. Quả nhiên không sai, xe vừa vào phố Hòa Bình là gặp ùn tắc nghiêm trọng. Lúc đầu hành khách trên xe đều cảm thấy ngạc nhiên, phố Hòa Bình là con phố nhỏ, dù vào giờ cao điểm cũng chẳng tấp nập mấy. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài chỉ thấy dãy xe chạy xuôi về hướng Nam gần như kẹt cứng, chiếc này nối đuôi chiếc kia, đèn sau xe bật sáng đỏ, kéo dài tít ra xa chẳng thấy đâu là tận cùng. Thái Hồng lách người đến cửa xe xem bản tin phát trên tivi, mới biết thì ra phía trước xảy ra tai nạn, xe tải và mini buýt đụng nhau, xe cảnh sát, xe cứu hỏa, cả xe cấp cứu cũng đã đến, nguyên một con phố dài kẹt cứng. Thái Hồng thì không nóng ruột, kẹt xe đối với người dân ở khu này có thể xem là chuyện thường ngày, may mà cô đã chưa dúi ra thời gian.

Nửa tiếng trôi qua, dòng xe cuối cùng cũng nhúc nhích, khó khăn lắm mới bò được vào đường cao

tốc, lại bị kẹt nữa. Lần này mới thực sự là giờ cao điểm, ừ ừ chứ không tắc đường, chiếc xe buýt như con bọ cánh cứng chậm chậm bò về phía trước, bò hơn bốn mươi phút vẫn chưa ra khỏi đoạn đường cao tốc đó.

Đường phố rất ồn ào, trong xe càng ồn hơn, gần như tất cả mọi người đều móc di động ra gọi điện. Suốt đoạn đường, bụng của Thái Hồng quặn lên khó chịu vì mùi khí thải lẫn với mùi xăng xe. Nhìn đồng hồ đeo tay, bốn mươi phút nữa mới đến giờ Đa Đa tan học, mà cổng trường thì đã nhắc thấy đằng kia, chắc chắn là không trễ được, cô thở phào nhẹ nhõm.

Xe buýt lết về trước với tốc độ rùa bò, Thái Hồng đứng suốt, mệt mỏi đến mức liên tục ngáp ngắn ngáp dài, mắt chột liếc sang màn hình ti vi, bỗng sững người.

MC vẫn dùng giọng điệu cứng nhắc, máy móc như thường ngày đọc bản tin mới nhất:

“... Khoảng năm giờ chiều hôm nay, trên sân thượng tòa cao ốc Chu Mục ở phố Đông Ninh thuộc thành phố F đã xảy ra một vụ án mạng. Một thanh niên cầm dao xông vào văn phòng tổng giám đốc giết chết một cô gái họ Hàn và đâm bị thương nặng một thanh niên khác, sau đó tự sát chết ngay tại chỗ. Theo điều tra, người bị thương là Tần Vĩ, thành viên trong ban điều hành cấp cao nhất của ủy ban chấp hành quỹ đầu tư Tần thị - nguồn quỹ hoạt động khá sôi nổi trong thị trường quỹ đầu tư của thành phố vài năm trở lại đây, hiện tại anh đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Phía cảnh sát cho biết, vụ án mạng đang được tiến hành điều tra, trước mắt có thể xác nhận nam thanh niên cầm dao họ Hạ, là chồng của người tử nạn, nguyên nhân của vụ án mạng có thể là do mâu thuẫn gia đình...”

Thái Hồng mặt mày tái mét, trong phút chốc chỉ cảm thấy toàn thân không còn sức lực, người mềm nhũn, muốn khuỵu xuống, may mà được một hành khách kéo bên đỡ lấy.

Mãi một lúc sau cô mới hoàn hồn trở lại, tức tốc lấy di động ra, phát hiện trên màn hình hiển thị ba cuộc gọi nhỡ. Cô điên cuồng bấm gọi số của Hàn Thanh. Ngay tức khắc, đầu dây bên kia có tiếng người bắt máy: “A lô!”

Là giọng đàn ông, trái tim cô bỗng chìm vào tuyệt vọng.

Bên ngoài xe có tài xế nóng ruột bấm còi inh ỏi, cô áp di động sát vào tai: “Tôi tìm Hàn Thanh.”

“Xin hỏi cô là ai?” Giọng của đối phương bình tĩnh đến lạ.

“Tôi là Hà Thái Hồng, là bạn thời đại học và cũng là bạn thân của Hàn Thanh, tôi mới xem tin tức trên ti vi...”

“Tôi là cảnh sát Lý, bạn của cô đã xảy ra chuyện. Cô có thể đến Cục công an một chuyến không? Chúng tôi có vài câu hỏi muốn hỏi.”

“... Được.”

Cô ghi lại số điện thoại liên lạc và địa chỉ, lúc này mới nhận ra toàn thân mình đang run bần bật. Bèn hỏi, giọng nghẹn ngào: “Cảnh sát Lý, xin hỏi Hàn Thanh, cô ấy... còn có thể cứu được không?”

“Vết thương của cô ấy quá nặng, đã qua đời rồi.”

Thái Hồng không kiềm chế được, òa khóc nức nở, những hành khách trên xe đều nhìn cô với ánh mắt kỳ quái. Như sực nhớ ra chuyện gì, cô cuống quýt nhấn gọi số của nhà trẻ.

Một cô giáo bắt máy.

“A lô, tôi là Hà Thái Hồng. Mẹ của Hạ Đô nhờ tôi đi đón con trai, xin hỏi Hạ Đô có đó không?”

“Không có, cha cháu đón cháu về rồi.” Đầu dây bên kia khẳng định.

Thái Hồng bỗng giật thót, rơi tõm xuống đáy vực sâu: “Đón về rồi? Là lúc nào?”

Việc đón học sinh, nhà trẻ đều có ghi chép lại kỹ càng, người đó dừng lại một lát, hình như đang tra danh sách gì đó: “Đúng bốn giờ chiều.”

Thái Hồng lập tức gọi lại vào số của người cảnh sát kia: “Xin lỗi lại là tôi, bạn học của Hàn Thanh. Xin hỏi, ở gần hiện trường, các anh có phát hiện một đứa bé trai không?”

“Chúng tôi đang dọn dẹp hiện trường nhưng không thấy.”

“Hàn Thanh và Hạ Phong có một đứa con trai ba tuổi tên Hạ Đô. Hôm nay tôi đến nhà trẻ đón thằng bé, hỏi cô giáo ở nhà trẻ, cô ấy bảo Hạ Phong đã đón thằng bé về trước rồi.”

Bên kia thoáng trầm ngâm, nói: “Ở thành phố này, gia đình họ có họ hàng thân thích không?”

“Không có.”

“Bạn bè hoặc bạn học thân thiết?”

“Chính là tôi. Tôi có chìa khóa nhà họ.”

“Cô có thể đến nhà họ xem thử không? Có lẽ hẳn giữ con trai trong nhà.”

“Được! Tôi sẽ đi ngay.”

“Chúng tôi đang thu thập chứng cứ ở hiện trường, sẽ lập tức phái người đến nhà họ điều tra.”

Thái Hồng đang định cúp máy, đột nhiên đầu dây bên kia nói: “Đợi đã!”

“Hả?”

“Cô đừng đi vào đó một mình, hãy tìm ai đó đi cùng cô. Tốt nhất là... đàn ông.”

Người đó không giải thích lý do, nhưng trái tim Thái Hồng đã đập loạn xạ. Trong lòng dấy lên một cảm giác bất an: “Được.”

Trên đường cao tốc có một vỉa hè rất hẹp dành cho người đi bộ, nếu là ngày thường, xe hơi vun vút lao sát bên người, sẽ cảm thấy rất nguy hiểm. Nhưng vào giờ cao điểm, tất cả đều chậm chạp bò qua. Thái Hồng khóc lóc ỉ ỏi xin tài xế mở cửa cho cô xuống xe buýt, vừa bước xuống cô liền chạy như điên trên vỉa hè.

Đa Đa! Đa Đa!

Mặt cô giàn giụa nước mắt, trong lòng chỉ nghĩ đến hai chữ này.

Chạy một mạch từ đường cao tốc xuống đến đầu phố, cô vẫy tay đón một chiếc taxi. Không đến mười phút sau, xe chạy đến khu nhà của Hàn Thanh. Xe chưa kịp dừng hẳn cô đã vội vã mở cửa nhảy xuống, tức tốc xông vào tòa nhà số 37, vừa chạy vừa móc chìa khóa ra.

Cả khu nhà đều là những căn hộ bình dân có diện tích một trăm mét vuông đổ lại. Đúng lúc dưới lầu

có một chú đang ung dung, thông thả sửa một chiếc xe đạp cà tàng, Thái Hồng vội hỏi: “Chú ơi, chú có thấy Đa Đa không? Đa Đa của nhà Hàn Thanh trên tầng sáu ấy.”

“Đa Đa? Không thấy. Nhưng chú cũng mới về thôi.” Ông chú nhiệt tình đáp. “Sáng sớm thì chú có thấy mẹ nó dẫn nó đi nhà trẻ rồi.”

“Chú có thể đi cùng cháu lên đó không?” Thái Hồng nói. “Hàn Thanh... hai vợ chồng cô ấy kẹt ở ngoài vì có chút chuyện. Người ở nhà trẻ nói Đa Đa đã về nhà rồi. Cháu sợ thằng bé ở nhà một mình sợ hãi, không có ai chăm sóc.”

Lời vừa thốt ra, trái tim cô lạnh toát, việc đã đến nước này nhưng cô vẫn không sao chấp nhận được hiện thực hai vợ chồng Hàn Thanh đã chết, Đa Đa trở thành trẻ mồ côi, nước mắt bắt giác lại lăn dài.

“Được, được, chú đi với cháu.” Thấy cô nước mắt đầm đìa, ông chú dậm nghi hoặc, vội đồng ý.

Thang máy chậm rãi lên tầng sáu, Thái Hồng mở cửa nhà Hàn Thanh, trong nhà im phăng phắc.

“Đa Đa!” Thái Hồng gọi to.

Phòng khách trống trơn, không tiếng người đáp. Dưới sàn vung vãi những mẩu giấy vụn. Thái Hồng lướt mắt nhìn, chính là đơn xin ly hôn.

“Có khi nào Đa Đa tự chạy ra ngoài tìm bạn chơi rồi không?” Cô biết ở khu này có một công viên rất lớn, trong đó có khu vui chơi thiếu nhi, Đa Đa rất thích ra đó chơi xích đu.

“Không thể nào! Đứa trẻ ba tuổi rất nhát gan, không dám ở nhà một mình, cũng không dám ra ngoài một mình.” Ông chú lắc đầu. “Một phụ huynh có hiểu biết không thể nào nhốt đứa trẻ nhỏ như thế một mình trong nhà được, điều đó rất nguy hiểm!”

Căn nhà 2LDK rộng chưa đến bảy mươi mét vuông nên cũng không có quá nhiều chỗ trống. Phòng ngủ của Đa Đa trống hoác, trừ phi ngủ rồi, nếu không một đứa trẻ ba tuổi không thể nào không gây ra bất kỳ một tiếng động. Từ nhỏ Thái Hồng đã có trí tưởng tượng phong phú, lại thích đọc tiểu thuyết trinh thám, giây phút này, trong đầu cô hiện lên vô số suy nghĩ bất an, sống lưng toát mồ hôi lạnh. Cửa phòng ngủ chính hơi hé mở, cô chìa một ngón tay, khẽ khàng đẩy cửa.

Trên giường trống không, hai tấm chăn được xếp ngay ngắn, gọn gàng như được dùng dao cắt gọt. Thái Hồng nhớ trong những ngày học quân sự, Hạ Phong đã học được cách gấp chăn mền. Mỗi lần vào phòng ký túc xá của bọn cô, cậu ta đều nói chăn của các cô không có góc cạnh, phải gấp lại, chăn của Thái Hồng cũng bị gấp lại vài lần. Sau khi kết hôn, tuy Hạ Phong không mó tay vào việc nhà, nhưng chăn mền thì phải chính tay cậu ta gấp, gấp xong rồi còn dùng tay kéo ra góc cạnh, vuông vắn y như quân bài mặt chược, bị Hàn Thanh chọc cười suốt.

Phòng ngủ không lớn, nhìn một cái thấy hết, không có Đa Đa.

Thái Hồng thở phào nhẹ nhõm, đang định quay gót rời đi, chợt thấy cửa phòng tắm cũng hơi hé mở, bên trong có tiếng nước tí ta tí tách, như có vòi nước chưa được khóa kỹ. Trong lòng cô không nén được nghi hoặc, Hàn Thanh là người kỹ tính, rất yêu quý sàn nhà ốp gỗ của mình. Có một lần, ống nước của hộ gia đình tầng trên bị vỡ, nước men theo khe tường thấm xuống, khiến một góc sàn gỗ phòng ngủ nhà cô bị ngâm nước suốt ba tiếng đồng hồ, cô xót cả buổi trời, sau đó bèn lập thành thói quen, trước khi rời khỏi nhà đều kiểm tra vòi nước. Có lẽ do gần đây tâm trạng không tốt nên sơ suất rồi.

Nghĩ đến đây, cô chợt buồn bực, người đã không còn, còn tâm trạng đâu mà để ý đến cái gì nữa chứ!

Căn hộ này, sàn gỗ này dù cho có ngấm nước đến cong vênh thì đã sao nào? Cô thở dài, tiện tay vặn chặt vòi nước trên, lại phát hiện rèm phòng tắm được kéo ra, che bồn tắm lại kín mít, tựa như cất giấu gì đó bên trong. Trong đầu cô không khỏi nhớ đến một bản tin cũ, một bà mẹ mắc bệnh trầm cảm, sau khi sinh ra đim cả năm đưa con của mình vào bồn tắm đến chết. Câu chuyện đó còn do chính Hàn Thanh lúc đang mang thai kể cho cô nghe. Không biết trong cơn thịnh nộ, Hạ Phong có bắt chước theo không? Ý nghĩ này vừa thoáng qua, Thái Hồng chỉ cảm thấy đôi chân mình nhũn ra, đưa tay chạm vào tấm rèm, nhưng không tài nào dám kéo nó ra.

May thay ông chú kia cũng bước vào theo, nói sau lưng cô: “Đa Đa chắc chắn là không có trong nhà, toilet này không có cửa sổ, hễ tắt đèn là tối thui, làm sao mà trốn ở đây được chứ!”

Thái Hồng lấy hết dũng khí kéo rèm cửa ra cái soạt.

Trong đó là một bồn tắm đầy nước, tạ ơn trời đất, ngoài nước ra thì không có bất kỳ thứ gì cả.

“Cảm ơn chú!” Thái Hồng nói. “Cháu ra ngoài tìm lần nữa, nếu thực sự không tìm được thì sẽ báo công an vậy.”

“Rốt cuộc cha mẹ nó đã xảy ra chuyện gì?”

“Cháu cũng không rõ. Chốc nữa cảnh sát sẽ đến đây, chú... hỏi mấy anh ấy nhé!” Cô cười, nụ cười yếu ớt.

Vừa bước ra khỏi tòa chung cư, Thái Hồng liền gọi cho cảnh sát báo việc Đa Đa mất tích, sau đó cô rảo một vòng quanh khu nhà tìm thật kỹ, đến những cửa hàng, quán nước xung quanh và cả các phụ huynh dẫn con đến khu vui chơi trẻ em hỏi thăm một lượt, đều không thấy. Lại mở danh bạ ra gọi cho những bạn bè có qua lại với nhà Hàn Thanh mà cô biết. Là người đến từ nơi khác, bạn bè của cả nhà Hàn Thanh ở thành phố này rất ít, chỉ có vài người bạn học đại học thân thiết, những người này Thái Hồng đều quen. Mọi người đều trả lời không biết Đa Đa ở đâu.

Tìm suốt mấy tiếng cũng chẳng thấy Đa Đa đâu, Thái Hồng mệt mỏi, thở hổn hển, đầu óc rối như tơ vò, thấy trời đã tối, cô bèn gọi taxi, bần thần, thất thểu đi về nhà.

Cô gần như lết cả thân người lên tầng bảy, đẩy cửa ra, mùi thức ăn thơm phức xộc vào mũi, Lý Minh Châu đang đứng trong bếp xào nấu thức ăn.

Người Thái Hồng chợt nhũn ra, trong phút chốc như mất đi toàn bộ sức lực, chân không bước nổi, tựa bên cửa, khẽ gọi: “Mẹ ơi!”

Một bóng người nhỏ nhắn đột nhiên từ trong nhà chạy ào ra, nhào vào lòng cô: “Cô Thái Hồng!”

“Đa Đa!” Cô ôm thẳng nhỏ, tay sờ nắn nó, như không dám tin cậu bé này là thực, nước mắt không ngừng trào ra: “Sao cháu lại ở đây? Làm cô sợ chết khiếp, cô đã đi khắp nơi tìm cháu!”

“Ôi trời! Con làm sao thế kia?” Lý Minh Châu bước qua, kéo Đa Đa ra khỏi lòng cô. “Ban ngày ban mặt, lên con thần kinh gì với trẻ con hả?”

“Mẹ, là mẹ đi đón Đa Đa ư?” Cô vừa thút thít vừa hỏi.

“Còn không phải nữa sao? Hàn Thanh gọi điện cho con không ai bắt máy, bèn gọi cho mẹ, xin mẹ dù thế nào cũng phải đi đón Đa Đa sớm, nhất định phải đón về nhà mình. Nó nói nó và Hạ Phong đang bàn chuyện ly hôn, không yên tâm khi để Đa Đa ở một mình với cha nó.”

“Nhưng mà... nhưng mà cô giáo trong nhà trẻ bảo, là Hạ Phong đến đón Đa Đa.”

“Ừ. Mẹ vừa cúp máy liền tức tốc chạy đến nhà trẻ, đúng lúc gặp hai cha con nó ở cổng trường. Mẹ thấy vẻ mặt thằng kia đang nổi giận, bèn mắng cho hắn một trận, sau đó kéo Đa Đa đi. Lúc đầu hắn nhất định không chịu thả người, mẹ lại quát một trận vào mặt hắn, nói nếu không thả ra mẹ sẽ báo công an, nói hắn bạo hành! Suýt nữa hắn đã động tay động chân với mẹ, mẹ nói mày đánh đi, giữa phố xá đánh một bà già, mày dám? Quả nhiên một đám người vây quanh, Đa Đa của chúng ta cũng biết phối hợp ghê, bảo rằng nó không cần cha, cha đánh nó, cha là người xấu!” Dứt lời, Minh Châu cầm dao đập nát một củ tỏi trên thớt với vẻ chưa đủ hả hê. “Giữa ánh mắt của đám đông, mẹ cứ thế kéo Đa Đa lên taxi. Sao hả? Thấy mẹ con có dữ dằn không?”

“Dữ dằn...” Thái Hồng yếu ớt nói. “Nói vậy là... mẹ bảo với Hàn Thanh mẹ đón được thằng bé rồi?”

“Nói rồi. Mẹ nói với nó, nếu muốn ly hôn nhất định phải giành được quyền nuôi dưỡng Đa Đa. Nếu hắn không chịu ly hôn, lại mang thằng con đưa về quê giấu thì con phiền phức rồi đấy. Mẹ còn nói với nó rằng, tối đến nhà ta ăn cơm, mẹ làm món cá kho cho hai mẹ con nó ăn, thời gian này cứ ở lại nhà chúng ta! Ban đầu hai đứa chúng nó nằng nặc đòi ở bên nhau, mẹ không ngăn được, đến giờ vẫn thấy có lỗi với cha mẹ nó. Lần này, mẹ tuyệt đối sẽ không nhẹ tay nữa đâu!”

Thái Hồng đau đầu nhìn Minh Châu, trong lòng tràn ngập sự cảm kích và thanh thản. Thật vậy, những việc mẹ cô làm luôn luôn đúng, ít ra trước khi qua đời, Hàn Thanh cũng biết con trai cô ấy đã được an toàn.

“Trời! Con không khỏe sao?” Lý Minh Châu hỏi. “Sao trông lại thê thảm thế này? Sao trông người mệt mỏi, nghiêng nghiêng ngả ngả thế?”

“Mẹ ơi, Hàn Thanh... gặp chuyện lớn rồi.”

Chương 38

Một tháng sau, Thái Hồng mới thoát khỏi nỗi đau khổ vì cái chết của Hàn Thanh, tiếp tục cuộc sống thường ngày. Nhưng cô biết rằng, một phần linh hồn mình – và một phần cuộc đời mình – đã rời đi cùng Hàn Thanh.

Chuyện hậu sự của Hàn Thanh từ đầu chí cuối đều do Lý Minh Châu, Thái Hồng cùng một người bác của Hàn Thanh lo liệu. Nghe tin dữ của con gái, cha mẹ Hàn Thanh suy sụp tinh thần, cả hai đều nhập viện, không còn sức lực đến thành phố F dự tang lễ. Tro cốt của Hàn Thanh được người bác mang về Nam Ninh an táng.

Cô bận bịu hết việc này đến việc khác. Suốt một tháng nay, không biết bao nhiêu lần Thái Hồng vào cục công an phối hợp với phía công an điều tra, lại cùng mẹ đi liên hệ với nhà tang lễ, chuẩn bị lễ truy điệu. Cha của Hạ Phong từ dưới quê lên, ông là người đàn ông thấp bé, mặt đầy nếp nhăn, lưng hơi gù, tóc đã bạc gần hết, ông nói bằng một thứ giọng quê nặng đến mức khó mà nghe hiểu được. Ông không có tiền, vừa đau lòng vừa xấu hổ, sau khi đưa thi hài con trai đi hỏa táng xong liền tức tốc quay về quê, chẳng chịu ở lại thêm dù chỉ một ngày. Thái Hồng chỉ còn cách đưa ông ra ga, trước khi đi, ông run rẩy lấy từ trong người ra một tấm ảnh: “Đây là cô con dâu mà bác kiếm cho nó, cùng một thôn, chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, xinh xắn, ngoan hiền, đảm đang, lại thích nó thật lòng. Tuy không học hành cao, nhưng dù sao cũng tốt nghiệp trung học. Nó khẳng khẳng không chịu, nằng nặc đòi lấy người thành phố gì đó. Con gái thành thị... thì làm sao nó chịu nổi cơ chứ?”

Trong bức ảnh là một cô gái dịu dàng, thanh tú, khẽ mỉm cười, thấp thoáng vẻ e thẹn.

Nếu cô ấy lấy Hạ Phong, liệu sẽ có kết quả tốt chứ? Liệu câu chuyện có như thế này không?

Sau hôm xảy ra chuyện của Hàn Thanh, Tô Đông Lâm từ Đức bay về. Thái Hồng nghe tin bèn chạy đến phòng ICU của bệnh viện Nhân Dân.

Về việc Tần Vị bị đâm, phía cảnh sát giải thích rằng, hôm xảy ra án mạng, anh đang cùng Hàn Thanh kiểm tra một bản báo cáo tài chính. Hạ Phong cầm dao xông vào phòng, Tần Vị bảo vệ Hàn Thanh, trong lúc vật lộn với Hạ Phong thì bị đâm trúng ba nhát dao. Đương nhiên Thái Hồng biết nguyên nhân sâu xa hơn, nhưng cô không nói lời nào. Người chết thì đã chết rồi, còn Tần Vị vốn là người nổi tiếng, cô không muốn tạo thêm tin đồn thất thiệt nào về anh nữa.

Cô và Đông Lâm lặng lẽ đứng ngoài phòng ICU chờ đợi, có thể thấy tâm trạng Đông Lâm đang đau khổ tột cùng, cả ngày ngơ ngẩn ngồi trên ghế, hầu như không nói tiếng nào.

Giờ cơm tối, hai người xuống căng tin ở tầng dưới ăn cơm, Đông Lâm chỉ gọi một bát canh cải. Không biết là do mệt mỏi vì chuyến bay đường dài, hay do tâm trạng đang trĩu nặng, mà cả gương mặt anh đều tím đen.

Quay lại ICU, hai người ngồi xuống chiếc sofa ban nãy, Thái Hồng nhấp một ngụm trà, chợt nói: “Anh trách em đi.”

“Trách em cái gì?”

“Lúc đầu, nếu không phải em khuyến khích Hàn Thanh đổi việc, Hạ Phong sẽ không chịu áp lực nặng

đến thế. Nếu không phải em khuyên Hàn Thanh ly hôn, Hạ Phong sẽ không chó cùng rứt giậu. Em... thực sự hối hận vì lúc đầu không nghe theo lời anh.”

“Anh cũng hối hận.” Tô Đông Lâm thở dài. “Anh không nên đưa Hàn Thanh vào làm ở văn phòng của Tần Vĩ, đây đồng nghĩa với việc làm liên lụy đến một người hoàn toàn vô tội.”

“Nếu anh không làm thế, Hàn Thanh sẽ làm ở công ty anh, người chết sẽ là anh rồi.”

Đông Lâm đưa mắt nhìn cánh cửa kính phòng phẫu thuật, ánh mắt dờ dẩn. Trầm mặc giây lát, anh bỗng nói: “Anh đã từng chết một lần.”

Không đợi Thái Hồng đáp lại, anh nhắm hờ mắt, bắt đầu kể về chuyện giữa anh và Tần Vĩ.

“Anh quen biết Tần Vĩ khi anh mười bảy tuổi. Khi đó anh mới tốt nghiệp trung học, cha mẹ bận một công trình bên Hồng Kông, anh trai ra nước ngoài du học, trong nhà chỉ còn một mình anh. Từ bé anh đã thích thám hiểm, ước mơ trở thành thành viên đội leo núi, nhưng cha mẹ anh cảm thấy trò này quá nguy hiểm, kiên quyết phản đối, cho nên anh chưa bao giờ thực hiện được ước mơ này.

Anh muốn nhân cơ hội này đến Thần Nông Giá một chuyến, xem thử xem có tìm được dã nhân trong truyền thuyết hay không. Chính mùa hè năm đó, anh nói dối mình đi du lịch Vân Nam theo tour, thực ra là lén hẹn người đi Thần Nông Giá. Người đó chính là Tần Vĩ. Cậu ấy cùng tham gia câu lạc bộ Aircraft thiếu niên với anh. Trong câu lạc bộ có cả một bọn con trai to gan, anh hỏi mọi người có muốn đi cùng anh không, nhưng chỉ có Tần Vĩ giơ tay. Vì bọn anh không cùng nhóm nên anh và cậu ta không thân lắm, cũng không biết cha mẹ hai bên từng có ân oán với nhau.

Đến Thần Nông Giá, sau khi chuẩn bị chu đáo, bọn anh lên núi, hai đứa anh vì chọn tuyến đường đi mà gây gỗ nhau, thế là quyết định đường ai người nấy đi. Anh một mình đi suốt sáu, bảy tiếng đồng hồ, trong lòng tràn đầy tự tin, nào ngờ một phút bất cẩn đụng phải tổ ong vò vẽ, sợ đến nỗi vút luôn ba lô, co giò chạy như điên, cứ chạy mãi thế là bị lạc đường, càng đi càng xa, một thân một mình cắm đầu đi lung tung giữa chốn núi sâu. Trong ba lô chứa tất cả đồ cứu sinh của anh, trên người anh khi đó trừ một chai nước suối ra không còn gì cả. Suốt bảy ngày trời, vừa đói vừa khát, thực sự là đói lả rồi nên đành tìm quả dại ăn cho đỡ đói. Ai dè lại ăn nhầm quả độc, nôn mửa, tiêu chảy... Khi đó anh thực sự nghĩ rằng mình sẽ chết tại nơi đó.

Thái Hồng không kiềm chế được, chen ngang: “Không ai biết anh mất tích sao?”

“Không. Đây là bài học mà anh dùng cả tính mạng mình để đổi lấy, dù đi du lịch nơi nào, nhất định phải thông báo cho người nhà biết địa điểm và thời gian dự kiến về nhà, nếu không sẽ không có ai nhớ để đi tìm em đâu. Khi đó anh và Tần Vĩ cãi nhau rất kịch liệt, còn không thèm hẹn địa điểm tập hợp gì cả. Cậu ấy đi một ngày, thuận lợi ra khỏi núi. Nhưng về đến khách sạn thì lại không thấy anh quay về. Thực ra lúc đó anh đã check out rồi, còn bảo với cậu ấy rằng khách sạn đó không tốt, khi quay về nhất định sẽ đổi khách sạn. Tần Vĩ đoán có lẽ anh đã lạc đường rồi, ngày hôm sau vào núi tìm anh. Một mình cậu ấy tìm suốt một ngày trong rừng, không tìm thấy liền báo cảnh sát dẫn một đội cứu hộ đi tìm kiếm khắp nơi, suốt ba ngày trời vẫn không tìm được.

Người của đội cứu hộ đã bỏ cuộc, nói với Tần Vĩ rằng đường trong ngọn núi đó thông suốt khắp nơi, có khả năng anh đã ra khỏi núi và tiếp tục đi du lịch ở nơi khác rồi. Tần Vĩ không tin, bèn một mình vào rừng tìm anh lần nữa, lần này cậu ấy tìm thấy chiếc ba lô bị mất của anh. Khi đó anh vừa bệnh vừa mệt vừa lạnh vừa đói, còn dính một trận mưa, gần như sắp chết rồi, anh tìm được một con suối, quyết định nằm bên bờ suối chờ chết. Ý thức của anh mơ mơ màng màng, thường xuyên xuất hiện ảo giác, trong đầu cứ lóe lên từng luồng ánh sáng trắng...”

Anh dừng lại một chốc: “Đúng lúc đó anh nhìn thấy một bóng người đi về phía mình, anh còn ngỡ rằng đó là thiên sứ do Thượng đế phái đến...”

“Sau đó thì sao?” Thái Hồng hỏi.

“Sau đó bọn anh trở thành bạn thân của nhau, nhưng không ai trong bọn anh đem chuyện này nói ra cả.”

Thái Hồng im lặng tiêu hóa câu chuyện này, cuối cùng hỏi: “Nghe bác sĩ bảo, vết thương của Tần Vĩ rất nguy hiểm. Dù có cứu được nhưng trong thời gian ngắn không hồi phục ngay được, cần phải dưỡng bệnh trong một thời gian dài. Anh tính thế nào?”

“Anh sẽ rời khỏi Tô thị.”

“Rời khỏi Tô thị?” Cô kinh ngạc nhìn anh. “Vì sao?”

“Con người anh rất may mắn trong kinh doanh, nên cha mẹ hơi thiên vị anh. Anh trai anh vì điều này mà rất tức giận, cộng thêm Lợi Lợi ở bên cạnh đổ thêm dầu và lửa, bây giờ gần như đã trở thành tâm bệnh của anh ấy.” Tô Đông Lâm thoáng cười, lại hừm một tiếng. “Vì chuyện này mà hy sinh tình cảm giữa hai anh em thực sự không đáng. Thứ mà anh ấy muốn thực ra anh cũng không cần lắm, thôi thì dứt khoát trao cho anh ấy, vui cả làng.”

Trong phút chốc, Thái Hồng ngơ ngẩn. Trước giờ cô nghĩ rằng mình hiểu rất rõ Đông Lâm, bây giờ lại cảm thấy không phải như thế.

“Thế anh định làm gì?” Cô hỏi.

“Giữ bí mật, sau này anh sẽ nói cho em biết.” Anh nheo nheo mắt với cô.

Trải qua hai lần cấp cứu và nằm trong phòng ICU suốt mười ngày, bệnh tình của Tần Vĩ dần dần ổn định, một tháng sau anh được đưa đi Mỹ tiến hành phẫu thuật vùng ngực một lần nữa. Tô Đông Lâm gọi điện về báo, cuộc phẫu thuật có độ khó rất cao, tình trạng hồi phục không như mong muốn, Tần Vĩ hồi phục rất chậm, cần dưỡng bệnh một thời gian dài, mấy năm tới hai người sẽ không về nước.

Không lâu sau, Thái Hồng nghe được từ Lợi Lợi rằng Đông Lâm đã từ bỏ tất cả chức vụ của mình trong doanh nghiệp của Tô thị.

“Gã Tần Vĩ đó vẫn đang dưỡng bệnh trong một bệnh viện ở California, nghe nói bệnh không nhẹ, đến bước đi cũng chẳng bước nổi. Bây giờ tuy có thể nói chuyện được rồi, nhưng bắt buộc phải mang theo máy tạo nhịp tim, hơn nữa phải hoàn toàn dựa vào sự chăm sóc của người khác.” Thực ra Lợi Lợi cũng chỉ là nói thẳng, trong giọng nói còn có chút luyến tiếc, đau xót, nhưng không hiểu sao, Thái Hồng lại cảm thấy cô ấy có chút hả hê.

“Nói vậy là... Đông Lâm cũng đang ở California ư?” Thái Hồng hỏi.

“Còn gì nữa? Ai bảo bọn họ là cạ cứng của nhau?” Lợi Lợi nói. “Cha chồng mình nhiều lần bắt cậu ta về nước nhưng cậu ta nhất định không chịu, cộng thêm một số lời ong tiếng ve trên thương trường, ông già tức muốn điên lên, bây giờ chỉ còn cách giao lại mọi việc cho Đông Vũ.”

“Ồ.” Thái Hồng nghĩ, đây chẳng phải đúng ý cậu rồi sao?

“Sức khỏe của mẹ chồng mình dạo này không tốt lắm, hai ông bà định năm sau nghỉ hưu, mình đang nghĩ, dù sao cũng phải cho mình một chân trong hội đồng quản trị chứ, mình cũng từng học ngành kinh tế

hắn hỏi đấy. Mấy hôm trước, mình ngủ bà với mẹ chồng mình rồi, mình bảo rằng sau khi bà về hưu, vị trí của bà ở Tô thị lúc trước đương nhiên phải để cho mình, sợ mình không đủ kinh nghiệm thì có thể cử người dạy mình mà. Từ trước đến giờ mình luôn có hứng thú đối với quản lý doanh nghiệp, cũng rành rẽ tài vụ, bây giờ đang đăng ký theo học một lớp MBA. Mình hoàn toàn có thể giúp đỡ cho Đông Vũ...”

“Ừm, cố gắng làm, trở thành một nữ doanh nhân!” Thấy cô háo hức vẽ ra một tiền đồ tươi sáng, Thái Hồng cảm thấy Lợi Lợi tranh qua giành lại, cuối cùng cũng giành được một khoảng trời mới để cô có thể vận dụng tài năng, cũng coi như là sau cơn mưa trời lại sáng, không thể không chúc mừng cô.

“Nói thực lòng, Thái Hồng...”, Lợi Lợi rướn người về phía trước, thoát chuyện đề tài. “Cậu có hy vọng mình sẽ sống tốt hơn cậu không?”

“Đương nhiên mình hy vọng cậu sẽ có thể sống tốt hơn mình rồi.”

“Nói dối.” Nụ cười của cô vụt biến mất. “Cậu không thích mình, trước giờ cậu luôn qua quýt với mình. Cho dù hai đứa mình có thân thiết, nhưng cậu hờ tị là lại nhắc đến Hàn Thanh. Mình thực sự không hiểu, cái đứa đầu óc đần độn như Hàn Thanh ấy, mình có điểm nào không bằng cô ta hả?”

Một tiếng “keng” vang lên, Thái Hồng đặt mạnh chiếc thìa bạc đang cầm trong tay xuống, ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói: “Lợi Lợi, Hàn Thanh luôn là người bạn thân thiết nhất của mình. Cô ấy đã mất rồi, mình không hy vọng cậu bắt kính với người đã khuất. Còn vì sao mình không thích cũng như không muốn thân thiết với cậu, nguyên nhân trong đó chắc chắn cậu hiểu mà.”

“Ừm.” Lợi Lợi đứng bật dậy, sửa sang lại trang phục một chút, cười nhạt. “Thế thì mình phải ám ức thay cho Hàn Thanh rồi. Cậu xem, làm bạn thân nhất của cậu cuối cùng có kết cục thế nào? Thái Hồng, cậu có biết vấn đề của cậu là ở đâu không hả?”

Thái Hồng tức đến mức suýt quên cả thở.

“Cậu rất biết quyết định thay cho người khác, hoặc là thuyết phục người khác ra quyết định.” Lợi Lợi nói. “Nhưng bản thân cậu lại không quyết định được. Cậu nghĩ rằng bản thân có kiến thức, có lý lẽ, thực ra cậu chỉ là một đứa đáng thương, cậu không muốn mất bất cứ thứ gì, để rồi cuối cùng cậu không có gì cả. Đây là danh thiếp mới của mình, mình luôn coi cậu là bạn, cũng từng nghĩ mọi cách để giúp cậu, tuy rằng lần nào thái độ của cậu cũng khiến lòng mình thấy nguội lạnh. Nếu cậu cần giúp đỡ, cứ gọi cho mình.”

Dứt lời, Lợi Lợi đặt danh thiếp xuống rồi khinh khinh bỏ đi.

Đời người đầy áp các biến cố.

Bạn ngỡ rằng tất cả những điều tốt đẹp sẽ vì bạn mà dừng lại, không biết rằng, chỉ trong chớp mắt, những bạn bè thân quen, người bạn yêu say đắm đều bỏ bạn mà đi.

Vẫn thành phố đó, vẫn cây cầu vượt đó, mỗi ngày vẫn phải chen chúc trên xem buýt... nhưng đối với Thái Hồng, thành phố này đã dần dần mất đi sức sống của nó.

Giữa đêm khuya, cô thường giật mình tỉnh khỏi cơn ác mộng, sau đó chìm vào nỗi day dứt khôn nguôi.

Cô không thể không thừa nhận những lời của Lợi Lợi là đúng. Chẳng phải sao? Mọi thứ đều là họa do cô gây ra. Nếu không phải cô ủng hộ Hàn Thanh đi tìm việc, nếu không phải cô khẩn cầu Đông Lâm thu xếp cho Hàn Thanh... thì những người đó sẽ vẫn sống yên ổn trên đời này. Có lẽ cuộc sống của họ không được hạnh phúc như ý, hoặc hở ra là cãi nhau, nhưng chỉ cần sống thì sẽ có tương lai, có hy vọng và vô vàn

khả năng khác.

Còn sống vẫn tốt hơn bất cứ điều gì khác.

Hai tháng sau, nhà trường kêu gọi các giảng viên trẻ đi hỗ trợ giảng dạy ở vùng cao. Khoa của Thái Hồng được cử hai người, cô liền đăng ký đầu tiên, chọn đến huyện Lung An, nơi có hoàn cảnh khó khăn nhất.

Chủ nhiệm khoa gọi cô lên văn phòng, nhìn cô một lượt: “Cô Hà, huyện Lung An thực sự là vùng cách mạng cũ đấy, xuống tàu phải chuyển sang xe khách, xuống xe khách còn phải đi bộ qua mấy ngọn núi, cuộc sống vùng đó khó khăn vô cùng, cô có thể kiên trì được sao? Trong khoa định phân một thầy giáo đến nơi đó, cô có thể chọn huyện khác mà, gần ga một chút, nếu có về thăm cha mẹ cũng tiện hơn.”

Vì chuyện này, Lý Minh Châu đã nổi cơn tam bành, đến mức vào trường tìm chủ nhiệm khoa mấy lần, về nhà lại khẩu chiến với Thái Hồng. Lý Minh Châu vẫn chưa sửa được tật cũ, chỉ cần tư tưởng của con gái có chút lệch lạc là lại đi tìm giáo viên nói lý lẽ, cảm thấy tất cả những chuyện con mình làm nhất định là do chịu ảnh hưởng của bạn xấu hoặc áp lực của người thầy.

Nhưng chủ nhiệm khoa là ai chứ, mấy chục năm làm công tác giáo dục, đối phó với một Lý Minh Châu chẳng phải là việc dễ như trở bàn tay sao? Lý Minh Châu thất bại bèn về nhà cầu nhàu với Thái Hồng: “Con làm trò quái gì thế hả? Đến một đứa bạn trai con cũng chẳng có, giờ lại đi xung phong làm cá nhân tiên tiến cái nỗi gì? Điều kiện ở vùng núi kém như thế, nếu ngã bệnh thì sao? Tiểu thư của tôi ơi, bình thường lại đi cho tôi nhờ, đến chỗ đó sẽ chết người đó! Cái loại chủ nhiệm gì mà chỉ vì bản thân trèo lên cao, lấy tính mạng của giảng viên trẻ ra làm trò đùa! Đừng nghĩ rằng vài ba câu của ông ta là có thể yên chuyện với mẹ, mẹ tìm hiệu trưởng nói chuyện! Hiệu trưởng không đồng ý, mẹ tìm Bộ Giáo dục!”

Thái Hồng vội kéo bà lại: “Mẹ à, tuy chủ nhiệm và bí thư đều là lãnh đạo, nhưng cũng là đồng nghiệp của con. Con và họ là quan hệ bình đẳng giữa những người trưởng thành với nhau. Mẹ đừng có tìm ai nữa, cái này không phải do họ phân công cưỡng chế, là do con tự quyết định.”

Thái Hồng ở huyện Lung An suốt một năm trời, chỉ về thăm nhà đúng một lần vào kỳ nghỉ. Cuộc sống ở vùng núi đúng là khó khăn thật, nhưng rời xa đô thị huyên náo, ở đây nhịp sống rất chậm rãi, rất thích hợp cho người đọc sách bình tâm nghiên cứu học thuật. Trừ thời gian dạy học ra, tại một căn nhà nhỏ trong núi, Thái Hồng vắt óc nghiền ngẫm, viết bài luận, giáo án... thu hoạch được không ít.

Sau khi kết thúc việc hỗ trợ giảng dạy, rơi nước mắt từ biệt hương thân phụ lão, cô xách một túi lớn những thổ sản do học sinh tặng lên tàu về nhà.

Đó là một chuyến tàu chợ, đi qua mười mấy nhà ga nhỏ, trong đó có ga Trung Bích, cũng chính là quê hương của Quý Hoàng. Và trên cả tuyến đường này, Trung Bích cũng được coi là một ga lớn.

Lên tàu, sắp xếp xong hành lý, Thái Hồng bất ngờ phát hiện trên cốc trà của một cô ngồi đối diện in dòng chữ: “Bệnh viện Công chức mô than thành phố Trung Bích”, bèn bắt chuyện với cô ấy. Thái Hồng hỏi cô ấy có biết Quý Hoàng không, không ngờ cô ấy gật đầu: “Quý Hoàng? Cô biết chứ! Nhà họ Quý ở Trung Bích nổi tiếng lắm đấy, người không biết họ chắc không nhiều.”

“Ồ” Thái Hồng ngạc nhiên.

“Cậu ấy là học sinh trường Trung Bích Nhất Trung, đậu thủ khoa đại học. Theo học trường đó đều là con cháu của thợ mỏ, mười mấy năm không có ai thi đỗ đại học, vậy mà năm đó đột nhiên Quý Hoàng thi đỗ, hơn nữa, còn là trường hàng đầu, nổi tiếng cả nước, tin này còn được đăng trên báo thành phố luôn ấy. Từ sau khi cậu ấy đỗ đại học, Trung Bích Nhất Trung như được khai quang, mỗi năm đều có mấy người thi

đỗ, ở khu vực này cũng được coi như trường trung học trọng điểm rồi. Quý Hoàng còn có hai cậu em trai, cũng rất giỏi, thành tích học tập cực tốt, mọi người đều nói hai anh em sớm muộn gì cũng sẽ thi đỗ đại học thôi.” Cô ấy kể mà sống động y như thật.

Thái Hồng thở dài: “Chỉ tiếc là mẹ anh ấy mất rồi, nếu không thì khi biết các con mình đều đỗ đại học chắc bà vui lắm.”

“Nói đến chuyện này đúng là thảm thật. Mẹ của Quý Hoàng từ khi lâm bệnh nặng đến khi qua đời, đều nằm ở bệnh viện bên cô. Cô ở khoa Nội, khá thân với y tá bên bộ phận nội trú.” Cô ấy thở dài đánh thượt. “Con cái nhà họ Quý đều là những đứa con hiếu thảo. Quý Hoàng dạy học ở thành phố, không chăm sóc gia đình được, hai đứa em trai học trung học nội trú, học hành căng thẳng đến đâu nhưng hằng ngày đều dành thời gian vào bệnh viện thăm mẹ, đến bài tập cũng làm trong phòng bệnh. Quý Hoàng thì càng khỏi phải nói, thấy thân của mẹ không tốt, tự nguyện mang thân của mình hiến cho bà, còn nói đưa bà ra thành phố làm phẫu thuật. Liên hệ với bác sĩ và bệnh viện rồi, cũng định ngày rồi, đáng tiếc...”

“Cháu cũng có nghe nói. Bệnh của mẹ anh ấy đột ngột chuyển xấu, không kịp làm phẫu thuật nên qua đời.” Thái Hồng khẽ bổ sung.

“Hả?” Người kia nhìn cô, khịt mũi hừ một tiếng. “Cháu nghe ai nói thế?”

“Cháu là đồng nghiệp trước đây của anh ấy, cùng dạy ở một trường đại học, thầy cô trong khoa đều nói thế mà.” Thái Hồng ngạc nhiên. “Có chuyện gì không đúng sao?”

“Chuyện không phải như thế đâu!”

“Thế chuyện là sao?” Cô hỏi.

“Mẹ của Quý Hoàng là tự sát đấy, nhảy từ tầng năm của bệnh viện xuống, chết ngay tại chỗ.” Cô đó nói. “Hôm đó, một cậu em trai của Quý Hoàng chăm sóc bà. Bà ấy nói muốn uống canh ngó sen, sai con trai đi mua. Nhưng khi thằng bé mua canh về thì trông thấy thi thể của mẹ ở dưới lầu... Thằng bé như phát điên, mất tích suốt mấy ngày trời, anh thằng bé chạy về đi tìm kiếm khắp nơi, lo đến nỗi như muốn điên luôn.”

Thái Hồng đang ăn táo, nghe đến đây, cô cắn gấp quá, cắn rách cả ngón tay luôn.

Ra là như thế!

“Thực ra tỷ lệ thành công của phẫu thuật cấy ghép thận rất cao.” Trống ngực Thái Hồng đập thình thịch. “Chắc có lẽ bà không tự tin về bệnh tình của mình.”

“Không phải.” Cô ấy nhấp một ngụm trà. “Hôm mẹ cậu ta nhảy lầu, bà ấy có nhận được một cú điện thoại. Không phải của Quý Hoàng, là một người phụ nữ lạ. Điện thoại gọi đến chỗ y tá, y tá lại chuyển tới máy phụ của bà. Bọn cô đoán người phụ nữ đó đã tiết lộ chuyện Quý Hoàng định hiến thận của mình cho bà. Buổi sáng bà nhận được điện thoại, lập tức tìm bác sĩ gặng hỏi. Bác sĩ không chịu nói ra sự thật, bà bèn viện một lý do để ra ngoài, hình như là đi gọi điện để chứng thực. Đến buổi tối thì nhảy lầu.”

Trong phút chốc Thái Hồng bỗng dờ người.

“Bệnh viện sợ gánh trách nhiệm, phái người đến cục điện tín tra số điện thoại đó, biết là ở một trạm điện thoại công cộng từ thành phố bên cháu. Lại hỏi Quý Hoàng có khi nào người quen của cậu ta cố tình tiết lộ tin này cho mẹ cậu ta không, Quý Hoàng bảo không có.”

Sắc mặt của Thái Hồng trắng bệch, cô nhìn cô ấy, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chuyện này cứ thế kết thúc chứ sao! Đương nhiên, mẹ cậu ta bị bệnh mấy năm nay, lại mắc chứng trầm cảm nhẹ, trong tình huống này nghĩ quần cũng là có khả năng.”

“...”

Suốt quãng đường còn lại, Thái Hồng không nói thêm câu nào, chỉ nằm im trên giường không động đậy. Nhớ lại hôm mình và Quý Hoàng cãi nhau ở bệnh viện không biết bao nhiêu lần, cảm xúc dâng trào, lòng cô rối như tơ vò.

Đến ga cuối, Thái Hồng kéo hành lý nặng nề ngồi taxi chạy thẳng về nhà.

Khu chung cư nhà cô vẫn không có gì thay đổi, trừ việc nó càng cũ kỹ, lâu đời hơn, đường phố càng bẩn hơn, hàng quán nhỏ hai bên đường càng nhiều hơn... Các cô, dì, thím vẫn tùm tùm cùng nhau nhặt rau dưới lầu. Trên tường vẫn dán đầy những tờ quảng cáo của công ty chuyển nhà. Đi lên lầu, vào nhà, đặt hành lý xuống, Minh Châu cười tươi từ trong bếp đi ra đón cô: “Ôi trời! Rốt cuộc con cũng về đến nhà rồi! Mẹ nấu canh đậu đỏ cho con rồi đây, còn cho thêm mấy miếng tổ yến vào. Cục cưng của mẹ, con xem con kìa, gầy tong gầy teo thành bộ dạng gì rồi này!”

Cơn lửa giận trong lòng Thái Hồng sôi sùng sục suốt cả quãng đường, giờ đứng trước mặt mẹ, tức thì bộc phát: “Mẹ, con hỏi mẹ, có phải mẹ đã gọi điện cho mẹ của Quý Hoàng không?”

Lý Minh Châu nghe vậy liền cau mày, mặt sa sầm: “Con nói gì? Gọi điện thoại?”

“Mẹ đừng giả vờ lắm cảm nữa!” Thấy Minh Châu không thừa nhận, lửa giận trong cô càng bốc cao hơn: “Có phải mẹ đã từng gọi điện cho mẹ của Quý Hoàng không?”

“Kỳ lạ, mẹ gọi điện cho mẹ Quý Hoàng làm gì cơ chứ? Mẹ đâu có quen biết gì bà ta! Mẹ chỉ mong người ta đừng đến kiếm chuyện với mẹ, cứ sao lại chủ động liên lạc với bà ta cơ chứ? Đừng có hòng!” Đây là lần đầu Thái Hồng nói năng lỗ mãng thế này, Minh Châu lại sợ sao? Bà lập tức cao giọng quát.

“Mẹ nói dối! Đừng nói với con là mẹ không đi tìm hiểu mọi chuyện về Quý Hoàng! Đừng nói với con là mẹ không biết tình hình gia đình anh ấy! Mẹ biết rõ mẹ của Quý Hoàng lâm bệnh nặng, còn gọi điện nói với bác ấy chuyện thay thận!”

“Trời ơi! Hà Đại Lộ, ông mau ra đây xem con gái ông này, chỉ biết bênh chằm chặp người ngoài! Thái Hồng, mẹ có gọi điện hay không thì giấu được ai nào? Con trực tiếp gọi điện cho mẹ Quý Hoàng hỏi là ra ngay chứ gì?”

“Mẹ còn không biết thẹn mà hỏi con câu này sao? Mẹ biết rõ là người chết không thể dối chứng! Mẹ Quý Hoàng nhận được điện thoại của mẹ, ngay hôm đó đã nhảy lầu tự vẫn rồi! Mẹ vui lòng rồi có đúng không? Bây giờ Quý Hoàng hận con, mẹ cuối cùng cũng thành công rồi, đúng không hả?”

Vừa dứt lời, một cái bạt tai nảy lửa giáng thẳng vào mặt cô: “Nói xằng nói bậy! Lý Minh Châu mẹ đúng là ghét Quý Hoàng, nhưng mẹ không thêm làm mấy trò thất đức ấy đâu!”

“Chính là mẹ làm! Trừ mẹ ra thì còn ai nữa? Đây là tác phong trước giờ của mẹ!” Thấy mẹ không những không hối lỗi mà còn chống chế xảo biện, Thái Hồng tức giận. “Là giấc mơ tiểu thư của mẹ không thực hiện được, nên trông chờ con thực hiện thay mẹ, để phục thù mẹ, con chịu đựng, chia tay với Quý Hoàng, như thế vẫn còn chưa đủ sao? Mẹ vẫn không thỏa mãn sao? Còn phải diệt cỏ tận gốc, hại chết một mạng người ư? Mẹ! Mẹ thế này mà là yêu thương con sao? Mẹ... mẹ đúng là xấu xa!”

“Con nói cái gì? Con nói lại lần nữa xem!” Lý Minh Châu tức đến nhảy dựng lên. “Đồ nghiệp chướng ngu xuẩn! Mẹ hại ai hả? Bệnh nhân người ta nghĩ quẩn nhảy lầu tự sát liên quan gì đến mẹ cơ chứ? Nếu không phải mẹ con, mẹ cũng chẳng thêm lo cho con làm gì, con muốn lấy ai thì lấy! Mẹ làm tất cả đều vì hạnh phúc của con!”

Thái Hồng xông vào phòng ngủ, vợ lấy mấy quyển sách chuyên ngành và vở ghi chép ném vào một chiếc túi to, rồi xông ra ngoài phòng khách, gào vào mặt Lý Minh Châu: “Hạnh phúc của con mẹ quan tâm sao? Mẹ coi trọng sao? Nói cho cùng, mẹ chẳng qua là muốn chiếm hữu con, thay con quyết định, mẹ cảm thấy mẹ có quyền làm như thế đúng không? Bởi vì con không phải con ruột của mẹ, mạng của con là do mẹ nhặt về, mẹ có ơn với con, cho nên mẹ có quyền quyết định tất cả mọi thứ của con, bao gồm tình yêu của con, hạnh phúc của con và cả tương lai của con, đúng không?”

“Cút! Hà Thái Hồng, cô cút ngay cho tôi! Cút được bao xa thì cút! Mãi mãi đừng bao giờ về các nhà này nữa!”

“Con sẽ cút ngay, sẽ cút đi thật xa!” Thái Hồng vác hành lý sai bước ra cửa, cầm di động ném thẳng xuống sàn, vỡ tan. “Con hận cha mẹ!”

Chương 39

“Học viện chúng tôi đúng là đang thiếu giảng viên.” Ông thầy trung niên hỏi đầu ngồi trước mặt Thái Hồng chậm rãi lật giở bản tóm tắt lý lịch của cô. Ông là Dư Chính Lương, viện trưởng Học viện Sư phạm Than đá Trung Bích. Lý lịch của Thái Hồng rất dài, dài hơn ba mươi trang, có kèm bản tóm tắt các bài luận cô đã phát biểu và bản tóm tắt luận văn thạc sĩ. Ông nhìn cô một cái với ánh mắt hoài nghi, nói tiếp: “Nhưng trường chúng tôi chủ yếu cần giảng viên chuyên về những môn đại loại như công trình khai thác quặng, đo vẽ bản đồ công trình, tự động hóa, thông gió và an toàn hầm mỏ, vận chuyển và nâng cao hầm mỏ, gia công hoàn thiện và sử dụng than đá... Nếu cô có bằng cấp về những ngành như trắc địa, đo lường công trình, công trình kiến trúc tôi cũng có thể suy nghĩ, hoặc là có học về lĩnh vực tài chính, kinh tế cũng được. Um... Cô Hà, hình như lý lịch của cô không có những loại này?”

“Chuyên ngành của tôi là tiếng Hán và văn học, có thể dạy rất nhiều môn thuộc về văn học, ví dụ như Văn học cổ đại, Văn học hiện đại, Lý luận văn học, Phê bình văn học... Nếu những chuyên ngành này chỗ các thầy không thiếu, những môn đại cương như ngữ văn đại học, ứng dụng sáng tác, “chủ nghĩa Marx-Lenin cũng được...”

Suy nghĩ giây lát, viện trưởng nói: “Học viện chúng tôi đang mở rộng, trên cơ cấu tổ chức dự định phát triển thành đại học tổng hợp. Lực lượng giảng viên của khoa Trung văn còn mỏng, thiếu một số người đi đầu trong học thuật. Chúng tôi rất hoan nghênh những người có tài như cô! Nhưng mà, xem lý lịch thì cô là người thành phố F, đang là giảng viên dạy học lại học tiến sĩ tại chức, tiền đồ rất rộng lớn, vì sao lại muốn chạy đến nơi hẻo lánh, nghèo khổ này của chúng tôi để chịu thiệt thòi? Chẳng lẽ... trong công tác cô đã phạm phải... sai lầm gì sao?”

Đây là một suy đoán hợp lý, Thái Hồng bình tĩnh giải thích: “Viện trưởng Dư, trên lý lịch của tôi có ghi cách liên lạc với giáo sư đã đề cử tôi, có cả thư giới thiệu của chủ nhiệm khoa. Nếu như có nghi ngờ gì, ngài có thể gọi điện cho họ.”

“Nhưng mà... tôi thực sự không nghĩ ra được vì sao cô Hà lại quyết tâm từ bỏ cả tiền đồ xán lạn ở thành phố lớn để về chỗ này của chúng tôi?”

“Tôi thích mỏ than, có cảm tình sâu nặng với thợ mỏ.”

“Ồ, Cha cô là thợ mỏ ư?”

“Không, không phải.”

“Cô từng sinh sống ở Trung Bích?”

“Không, không phải.”

“Thế vì sao cô lại muốn đến chỗ này?... Cô cũng phải cho tôi một lý do chứ, đúng không?”

Thái Hồng ngẫm nghĩ, rụt rè nói: “Tôi yêu tha thiết sự nghiệp khai thác mỏ than của tổ quốc chẳng lẽ không được sao?”

Viện trưởng bật cười, trả lý lịch lại cho cô: “Nếu cô muốn giảng dạy ở đây thì phải nói sự thật cho tôi nghe, nếu không xin thứ lỗi cho tôi không thể tuyển dụng cô.”

Cô không nhận, ngược nhìn lên, thành thật khai báo: “Được rồi. Thầy Quý Hoàng của khoa Trung văn là bạn trai cũ của tôi.”

“Ồ.”

“Bởi vì ... có một số hiểu lầm nên chúng tôi đã chia tay nhau.”

Viện trưởng nhìn cô, ánh mắt ánh lên nét hiền từ: “Cho nên cô phát huy tinh thần một không sợ khổ, hai không sợ chết chạy theo đến đây?”

“Ừm... Đó chỉ là một trong những nguyên nhân, nhưng mà tôi vẫn yêu tha thiết sự nghiệp khai thác mỏ than của tổ quốc.”

Viện trưởng gật đầu, tỏ ý chấp nhận lý do trên, đề tài nhanh chóng chuyển sang phương diện công việc: “Học viện chúng tôi tuy nhỏ nhưng trực thuộc đơn vị giảng dạy chính thức của Bộ than đá quốc gia, thực hiện chế độ tuyển dụng. Cô muốn đến thì được thôi, nhưng phải ký hợp đồng, quan hệ đơn vị cũng phải chuyển về đây.”

“Tôi bằng lòng ký hợp đồng, cũng bằng lòng chuyển quan hệ đơn vị.”

“Cô có biết nó mang ý nghĩa gì không?”

“...” Cô nhún vai tỏ ý không biết.

“Nó có nghĩa là, trong thời gian thực hiện hợp đồng, cô sẽ phải từ bỏ hộ khẩu ở thành phố F, trở thành cư dân của Trung Bích.”

Cô xòe hai bàn tay: “Được, tôi không có ý kiến.”

“Phải biết rằng, nếu cô muốn chuyển lại về đó sẽ khó như lên trời vậy.”

“Tôi hiểu.”

“Thế thì...”, ông chia tay về phía cô. “Cô Hà, Học viện Sư phạm Than đá Trung Bích hoan nghênh cô! Tôi sẽ sắp xếp để bên phòng nhân sự giúp cô tiến hành làm tất cả các thủ tục, cô có yêu gì đặc biệt không?”

Thái Hồng nói: “Có thể bố trí cho tôi một phòng trong ký túc xá không? Hành lý của tôi vẫn để ở khách sạn.”

“Cô sẽ có văn phòng và phòng riêng của mình. Thành phố nhỏ này chẳng có ưu điểm gì, chỉ được cái phòng ở thì chắc chắn rộng rãi hơn so với thành phố lớn, hướng chi cô Hà lại là nhân tài, nhà trường nhất định sẽ có sự hỗ trợ đặc biệt.”

Ngày hôm sau, làm xong xuôi hết các thủ tục liên quan, nhân viên ở phòng nhân sự trao cho cô hai chiếc chìa khóa: “Chìa này là chìa khóa văn phòng của cô, còn chìa này là chìa khóa phòng ký túc xá. Ký túc xá ở ngay phía sau học viện. Đây, vòng qua bãi tập đó, xuyên qua vườn cây quế phía sau, có một dãy nhà màu đỏ cao ba tầng, chính là nó đấy. Phòng của cô là căn hộ số 106 – tòa 17.”

Đi một mạch tìm đến chỗ đó, cô phát hiện đó là một tòa nhà lớn xây theo lối kiến trúc xưa, mang phong cách của Liên Xô hồi thập niên năm mươi, sáu mươi, tường đỏ ngói xám, vuông vắn chín chu. Những ngày đầu đông, các ngôi nhà ở phương Nam hiếm khi dùng máy sưởi ấm, tại một thành phố nhỏ, nơi chuyên khai thác than đá này người dân vẫn quen dùng lò than để sưởi ấm. Thái Hồng tìm được căn hộ

của mình, dùng chìa khóa mở cửa, liền trông thấy ngay giữa phòng khác có một lò than kiểu cũ, ống khói dài kéo một mạch đến tận bên ngoài cửa sổ. Cô kinh ngạc nhận ra đó là căn hộ 2LDK rộng rãi. Phòng khách rộng đến mức có thể làm sân khiêu vũ được, diện tích của hai phòng ngủ cũng không nhỏ, phòng bếp, phòng ăn, phòng vệ sinh, ban công đều có đủ, trên sàn được ốp bằng gỗ màu đỏ thẫm. Nghe cán bộ phòng nhân sự nói chủ nhà đầu tiên đã bỏ nghề chuyển sang kinh doanh nên trả lại căn hộ. Nhà anh ta khá giàu, cho nên nội thất được trang bị rất tốt, tuy lúc rời đi, thứ nào thứ nấy được dọn đi hết, nhưng sàn nhà, gạch lát, bồn cầu đều là hàng cao cấp. Người chủ thứ hai là một cô giáo, ở chưa đến một năm thì ra nước ngoài. Cô ấy là người Trường Xuân[1], chịu không nổi thời tiết lạnh ẩm của phương Nam, nên lắp các lò than này để sưởi ấm. Thái Hồng đưa mắt nhìn lò than kiểu xưa, lại nhìn sàn gạch hiện đại trong phòng bếp, cảm thấy chẳng ăn nhập gì với nhau, đang định tìm người chuyển nó đi, vừa mở cửa sổ, một luồng gió lạnh thổi ào đến, rét đến nỗi cô rùng mình, run bần bật, liền cảm thấy sự tồi tại của cái lò than kia là điều rất cần thiết. Huống chi cô lại hơi sợ khí ga, sau này có nấu canh nấu mì gì đó thì có thể nấu nướng trên lò than này luôn, biết đâu còn có thể nướng khoai lang nữa ấy chứ!

[1] Trường Xuân: là thủ phủ của tỉnh Cát Lâm, nằm ở phía Bắc Trung Quốc.

Hai mươi mấy năm sống ở thành phố lớn, tuy Thái Hồng cũng có một căn phòng nho nhỏ thuộc về mình, nhưng cô chưa giờ rời khỏi cha mẹ để sống độc lập. Quen sự cảm râm của họ, cuộc sống riêng tư của cô chịu nhiều gò bó. Bây giờ một mình tận hưởng căn nhà rộng thênh thang, khác nào bước vào thiên đường chốn nhân gian cơ chứ! Thái Hồng vui mừng khôn xiết, đặt hành lý xuống rồi phấn khích chạy ra trung tâm mua sắm ở gần nhà mua một chiếc giường lớn, một tấm nệm, một bộ sofa, một chiếc bàn học, vài cái ghế, và nồi niêu xoong chảo cùng với đồ dùng trong nhà vệ sinh. Trung tâm mua sắm điều xe chở tất cả đồ đạc đến địa chỉ nhà cô, bố trí người lắp ráp, và đặt ở vị trí cô muốn. Ngay tối hôm đó, cô lại ra siêu thị mua hai thùng dầu sơn, tốn mất một ngày sơn tất cả các phòng thành màu tím nhạt, lại lắp rèm cửa màu xanh lam ở tất cả các cửa sổ. Cuối cùng mệt đờ người, nằm dài trên sàn cả buổi trời không gượng dậy được, nhưng trong lòng thì phấn chấn vô cùng. Cuối cùng, cô cũng có một căn nhà thuộc về chính cô rồi!

Ngày hôm sau, lần đầu tiên đến văn phòng của mình, Thái Hồng đang mở cửa thì một cánh tay dài mảnh mai không biết từ đâu bỗng đưa ra, đột nhiên chặn cô lại ngay trước cửa.

Không cần ngoảnh đầu, là mùi hương của cơ thể anh mà cô hằng quen thuộc.

“Cô đến đây làm gì?” Người đó hỏi, ngữ khí không tốt, pha chút tức giận.

Cô xoay người theo phản xạ, lắc lắc chiếc chìa khóa trên tay: “Công việc... Đây là văn phòng của em.”

“Văn phòng của cô?” Anh lặp lại lời cô, như không tin đó là sự thực.

“Đúng.” Cô mở to mắt nhìn anh, rút từ trong túi ra một tờ giấy: “Em là giảng viên chính thức của học viện này, có hợp đồng hẳn hoi.”

Xem ra anh sững sốt lắm, im lặng hồi lâu, rồi mới hỏi: “Cô ký hợp đồng mấy năm?”

“Mười năm.”

“Mười năm? Đầu óc của cô bị úng nước rồi hả?”

“Em...”, cô nuốt nước miếng, không biết nên trả lời sao cho thích hợp. “Quan tâm đến sự nghiệp than đá của tổ quốc.”

“Việc học của cô thì làm sao?”

“Việc học gì?”

“Học thuật... và sự nghiệp.”

“Không sao đâu.” Cô đáp. “Đầu óc em ở nơi nào thì sự nghiệp của em sẽ đơm hoa kết trái ở nơi đó.”

“Thật sao?” Anh lạnh lùng quan sát cô. “Vì sao?”

“Quý Hoàng... em sẽ không trở về đâu.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Rất nhiều chuyện.” Bỗng dưng cô nghẹn ngào. “...Những chuyện rất đáng sợ, đều liên quan đến em hết.”

Anh chăm chăm nhìn cô, thoáng ngần ngừ, nói: “Trung Bích không phải chồn lẳng mạn, tôi khuyên cô... nên về nhà thì tốt hơn.”

“Quý Hoàng...”

“Chúng ta đã chia tay rồi.” Giọng anh lạnh lùng. “Gương đã vỡ rồi, thay vì để sửa chữa nó mà làm mình bị thương mình, chỉ bằng cứ dứt khoát từ bỏ đi.”

Không đợi cô kịp định thần, anh đã đi vào văn phòng của mình, cánh cửa đóng rầm, tai cô như ù đi vì tiếng sập cửa đình tại ấy.

Buổi trưa, Thái Hồng gặp viện trưởng Dư, không kiềm chế được, cô hỏi: “Viện trưởng, tại sao văn phòng của em lại ở bên cạnh văn phòng của thầy Quý vậy?”

“Cô gái à, khi nghe thấy hai chữ “than đá”, ấn tượng đầu tiên trong cô là gì nào?” Viện trưởng nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ quan tâm, thích thú, hỏi vặn lại.

“Nguồn năng lượng, ô nhiễm, cứng nhắc, vô vị, hóa thạch, đen tối, chết chóc, nổ khí ga...”

“Ồ, không có một điểm tích cực sao?”

“Không có.”

“Cô sai rồi.” Viện trưởng nói. “Nó cũng có thể mang ý nghĩa tích cực như đốt cháy, rực cháy, nồng nhiệt, vinh hăng... lẳng mạn.”

Thái Hồng dờ khóc dờ cười nhìn ông, thầm nghĩ, viện trưởng ơi là viện trưởng, thầy có giúp người ta thì cũng không nên lộ liễu thế chứ?!

Nhưng sau khi ăn cơm ở căng tin học viện, Thái Hồng chẳng thể nào lẳng mạn nổi. Không biết là do bị dị ứng, không hợp môi trường ở đây hay do ngộ độc thực phẩm, mà vừa về đến nhà là cô nôn mửa, tiêu chảy, phải tự mình lết tằm thân mệt như đến bệnh viện truyền nước mấy tiếng đồng hồ. Về nhà nằm một ngày trời, hết nôn mửa rồi nhưng lại bị sốt cao, bốn mươi độ, mệt đến toàn thân rã rời. Thái Hồng cắn răng, nuốt hai viên thuốc giảm sốt, trùm chăn kín mít ngủ một đêm, thầm nghĩ nếu không hạ sốt thì mai vào bệnh viện khám lần nữa. Ngày hôm sau, chỉ còn sốt nhẹ và tiêu chảy suốt một ngày. Trong khoa cho cô nghỉ phép một tuần, cô bắt bản thân phải ăn uống để lấy sức. Một tuần bệnh tật cứ thế trôi qua. Lần thứ hai đến trường, cô chỉ cảm thấy nhẹ bẫng, trước khi ra đường cô soi gương, cảm nhận như có thể mang đi cuộc đất được.

Quay lại khoa, Thái Hồng hỏi chủ nhiệm: “Thầy Trần, là ai đứng lớp giúp tôi vậy? Tôi muốn đi cảm ơn người đó.”

“Là thầy Quý.”

“Ồ...” Cô bất giác cắn răng.

“Bản thân thầy ấy phải dạy nhiều lớp, cũng túi bụi. Nhưng không sao, đứng lớp giúp nhau là chuyện bình thường, mọi người đều có lúc nghỉ phép mà, huống chi hai người trước kia cũng cùng một trường, những môn mà cô dạy thầy ấy dạy được hết.”

“Um.... cũng không hẳn.” Thái Hồng cảm thấy mình bị coi thường, sao cô lại có thể bị thay thế một cách dễ dàng như thế chứ. “Nếu gặp thầy Quý, xin hãy cảm ơn thầy ấy giúp tôi.”

“Thầy ấy đang ở trong văn phòng của mình, cô tự đi cảm ơn đi nhé!”

“... Được thôi.”

Đứng ngoài cửa văn phòng của Quý Hoàng ngần ngừ hồi lâu, cô vẫn không đủ dũng khí để gõ cửa, cuối cùng chỉ viết hai chữ “cảm ơn” vào một mẫu giấy, rồi nhét vào trong khe cửa.

Sau đó cô không dám vào căng tin trường ăn cơm một lần nào nữa, mà nghe theo ý kiến của các thầy cô trong khoa, đến căng tin của trường trung học bên kia đường. Nghe nói căng tin đó theo chế độ nhận thầu khoán, để giữ được bát cơm của mình, bên nhận thầu đã mời vài đầu bếp rất khá, nấu ăn rất ngon. Thái Hồng ăn vài lần, quả nhiên là danh bất hư truyền, chỉ tiếc là không thể đến ăn vào lúc mười hai giờ trưa, đó là lúc học sinh tan trường, xếp hàng dài dằng dặc. Ngặt nỗi học kỳ này, Thái Hồng được phân công dạy trong khoảng thời gian từ mười đến mười hai giờ...

Con giun xéo lăm cũng oằn, cô quyết định tự nấu cơm ăn.

Đi ra công học viện, phía bên trái có một siêu thị rất to, Thái Hồng cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất để tập cho mình sống cuộc sống tự lập. Đi thẳng vào siêu thị, tay đẩy xe đẩy, cô đem tất cả những thứ mà mình thích như thức ăn sống, thức ăn đã chế biến, nguyên liệu, các loại gia vị, tương ớt, thức ăn vặt... nhét vào xe đẩy, thanh toán xong đi ra, cô hăm hở xách bốn túi to về nhà.

Ưu điểm lớn nhất khi định cư ở Trung Bích chính là Thái Hồng không cần đi xe buýt nữa. Đối với người đi xe buýt gần mười năm như cô thì đây đúng là một niềm vui sướng lớn lao. Trước đây, khi sống ở nhà, việc khó khăn đầu tiên trong ngày chính là chen lên xe buýt. Từ xa trông thấy xe là phải chạy ngay qua đó, y như chạy đua tiếp sức ấy, hai chân phải luôn sẵn sàng, bởi không biết xe sẽ dừng lại ở chỗ nào. Vất vả lắm mới chen được lên xe, người có kinh nghiệm sẽ cố lách vào bên trong, đồng thời không để bị dòng người cuốn vào giữa xe, mà phải dừng lại ở gần cửa xe. Nếu không thì khi xuống xe lại phải vã mồ hôi để chen ra... Còn ở thành phố nhỏ này hầu như không phải gặp phải vấn đề này. Ngày đầu tiên ở Trung Bích, Thái Hồng có chút chuyện phải đến ngân hàng, trên xe buýt chỉ có ba người. Không có taxi, những chiếc mini buýt trắng chạy khắp phố xá với giá rẻ mạt.

Tuy không cần ngồi xe nhưng Thái Hồng cảm thấy mua chiếc xe đạp cũng rất cần thiết. Khuôn viên học viện rất rộng, là đơn vị giảng dạy trọng điểm ở Trung Bích nên quyết tâm xanh hóa trường học và xây dựng học viện thành khu trường đa chức năng. Hai tòa nhà giảng đường của khoa Trung văn được xây theo kiểu mới tương đối hiện đại, cơ sở vật chất như phòng học, phòng họp, văn phòng, phòng nghỉ, thậm chí đến hội trường đều vượt trường đại học F. Chế độ đãi ngộ của giảng viên... nếu tính cả nhà ở... thì cũng không thấp là bao so với trường Đại học F. Sau đó hỏi thăm mới biết, những thứ đó là được một ông chủ trong ngành than đá quyên tặng vào sáu năm trước, nghe đồn số tiền lên tới hơn trăm triệu.

Tay rách rách mang mấy cái túi nặng trĩu, đi qua khu giảng đường dài và hẹp, Thái Hồng thở hổn hển đứng dưới tòa nhà ký túc, đang định lấy chìa khóa mở cửa sắt chống trộm thì thấy một cậu con trai cao ráo từ phía sau đi đến, lớn tiếng nói: “Đề em giúp chị.” Cậu ta nói giọng mũi rất nặng, tuy nói bằng tiếng phổ thông nhưng mang chút khẩu âm của người bản địa. Thái Hồng ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện đó là một cậu học sinh chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mặt mày thanh tú, mặc một bộ quần áo thể thao có kẻ sọc màu xanh đậm cũ nhưng sạch sẽ. Cô cười nói: “Cảm ơn em.”

Cô sống ở tầng ba, cậu con trai mang đồ đến tận cửa nhà giúp cô, Thái Hồng bảo: “Em vào ngồi chơi, uống nước nhé?”

Cậu trai cúi đầu nói: “Dạ, thôi ạ.”

“Đừng khách sáo mà, trông em nhẽ nhại mồ hôi kia, uống nước cam nhé! Còn nữa, hai túi này em cầm đi, mang đi học mà ăn.”

“Em ... em không ăn đồ ăn vặt.”

“Cầm lấy đi!” Thái Hồng nói, lại nhét thêm một chai nước quả vào tay cậu. “Uống nước xong rồi hãy đi, nếu không chị giận đấy nhé!”

Cậu trai ngại ngùng cầm lấy, nhỏ nhẹ nhấp một ngụm.

“Em tên gì? Cũng sống ở tòa nhà này à?” Thái Hồng hỏi.

“Em tên Quý Tiêu.”

Thái Hồng đang uống nước ngọt, suýt nữa bị sặc: “Quý Tiêu? Em là... em trai Quý Hoàng?”

Cậu bé gật đầu: “Dạ, sao chị biết?”

Thái Hồng khóa cửa lại: “Ôi chao, hôm nay em nhất định phải ở lại chỗ chị ăn cơm! Em mang giúp chị mấy túi đồ nặng thế, chị nhất định phải cảm ơn em ra trò. Chị và anh em là đồng nghiệp, anh ấy sẽ không phản đối đâu, em có muốn xem ti vi không? Chỗ chị có đĩa phim, em thích xem gì? Phim võ thuật? Khoa học viễn tưởng? Hay phim hành động?”

Cậu bé bị sự nhiệt tình của cô dọa đến xanh cả mặt mày, vội vàng đứng dậy: “Dạ thôi ạ, em còn phải làm bài tập, em phải đi rồi.”

“Bài tập gì, làm muộn một chút không sao đâu, thành tích của em chắc là tốt lắm, đúng không?”

“... Dạ, cũng tạm tạm ạ.”

“Em ngồi chơi một chút, chị đi nấu cơm ngay đây, hai chúng ta ăn lẩu nhé? Chị có mua thịt dê lát, tươi lắm, còn có cá viên, cải xanh, đậu hũ...”

“Dạ thôi, chị khách sáo quá rồi.” Quý Tiêu lùi về phía cửa, chỉ thiếu điều bỏ chạy.

Thái Hồng thở dài, mở cửa: “Thôi được, lần sau chị sẽ mời em vậy. Em sống ở đâu? Chị tiễn em.”

Quý Tiêu đưa tay chỉ căn hộ đối diện: “Em ở ngay đối diện, là hàng xóm của chị. Sau này có gì cần giúp đỡ chị cứ việc gõ cửa. Những khi không có tiết dạy anh em đều ở nhà.”

Thái Hồng cúi đầu, mặt đỏ ửng, thẹn thùng nhìn đôi giày của mình: “Ừ, được.”

Nhà đối diện có ba chàng trai nhưng lại yên lặng đến lạ, tựa như bị dị ứng với tiếng ồn, đóng, mở cửa hay bước chân lên, xuống cầu thang đều rất khẽ. Hàng xóm láng giềng ở gần nhau như thế, thế mà ở đây suốt mười mấy ngày rồi, Thái Hồng chưa lần nào chạm mặt Quý Hoàng, nhưng lại thường xuyên gặp Quý Tiêu và Quý Châm vào giờ tan học.

Tuy là anh em sinh đôi nhưng hai đứa có vẻ ngoài thực sự không giống nhau. Quý Châm không cao lắm, tay chân thon dài, đầu hơi to, sắc mặt nhợt nhạt. Trước kia nghe Quý Hoàng kể, có lẽ lúc sinh ra, thằng bé chịu sự chèn ép của Quý Tiêu nên bẩm sinh đã yếu ớt, thuở bé hay bệnh, là đứa có tính tình nhạy cảm và mềm yếu nhất trong ba anh em. Trong khi đó, vẻ ngoài của Quý Hoàng lại khác hoàn toàn với hai đứa em trai. Tóm lại một câu, ba anh em mà đi ra đường, chẳng ai tin là chui ra từ một bụng mẹ.

Thoáng chốc đã tới tuần cuối cùng trước khi vào kỳ nghỉ đông. Bắt đầu từ hai tuần trước, Thái Hồng phát hiện mình đã tiêu hết tất cả số tiền tiết kiệm mà mình mang tới đây. Cô rời khỏi nhà vội vàng, chỉ mang theo một số tiền mặt và một thẻ ngân hàng. Sau đó Quan Diệp chuyển cho cô tiền lương của tháng cuối cùng ở trường F, coi như đã cứu nguy, nhưng cô đi dạo ở trung tâm mua sắm thấy hai cái kệ sách đẹp quá, lại đang lúc đại hạ giá, thế là vung tay rước về nhà luôn... Tiền trong ngân hàng chẳng mấy chốc đã tiêu sạch sành sanh. Cô nghĩ rằng học viện cũng giống như đại học, phát lương giữa tháng, hồi lại mới biết là cuối tháng. Cứ như thế, cô một ngày hai bữa mì gói ăn suốt một tuần, ăn đến mặt mày xanh xao. Một tuần trước khi phát lương lại đúng lúc thi cuối kỳ, thi cử, chấm bài suốt đêm, cô đói đến rã rời, không còn một chút sức lực, cảm thấy sắp không gắng gượng được nữa rồi. May sao hôm đó cô bắt gặp Quý Hoàng ngay trước cửa văn phòng.

Cô nghiêng răng gọi anh lại: “Quý Hoàng.”

Anh đang dứt chìa khóa mở cửa, tay chợt dừng lại.

“Có chuyện gì?”

Cô mở to mắt nhìn anh, ấp úng hồi lâu mới khẽ nói: “Cho em mượn ít tiền.”

Anh móc ví ra, rút ra một thẻ ngân hàng đưa cô: “Mật mã là 1712.”

“Cảm ơn anh.” Cô cúi gằm, thấy anh cầm đầu đi vào trong, cuống quýt nói tiếp: “Còn nữa... chuyện của mẹ anh, em đã nghe nói rồi, thực sự rất xin lỗi. Em... đã gây gổ với mẹ em, chạy đến đây tìm anh... là muốn đền tội thay mẹ em.”

Nói rồi, nước mắt cô lăn chã rơi xuống.

“Chỉ vì chuyện này?”, anh nói. “Chỉ vì chuyện này mà cô thôi việc ở trường Đại học F?”

Cô gật đầu: “Hôm đó... ý em muốn nói là hôm sinh nhật em, không phải em cố tình làm anh bị tổn thương. Có một chuyện em chưa nói với anh, bởi vì lúc đó em vẫn chưa khẳng định được. Em... không phải con ruột của mẹ em, em là trẻ mồ côi, sau khi em sinh ra được bảy ngày cha mẹ đã nhận em về nuôi, họ đối với em ân trọng như núi. Cho nên em không có sự lựa chọn nào cả...”

“Anh hiểu rồi, anh không trách em.” Anh thở dài. “Nghe anh nói này Thái Hồng, em là một cô gái thành thị chính gốc, hà tất gì phải ở đây tự chuốc lấy khổ chứ? Nơi này không thuộc về em, em nên mau chóng nghĩ cách chuyển về thì hơn.”

“Không, em không về.” Cô nói chần như đinh đóng cột. “Còn anh? Trước khi đi bí thư có nhờ em chuyển lời tới anh, bất kỳ lúc nào anh muốn quay lại họ đều hoan nghênh anh...”

“Không.” Anh cắt ngang lời cô. “Đây là quê hương của anh, anh luôn ngỡ rằng hạnh phúc của mình ở nơi khác, cho nên từ nhỏ đến lớn cố gắng hết sức mình, chỉ để có thể rời khỏi nhà đến một nơi rộng lớn hơn, vì vậy mà phải trả giá quá đắt... Bây giờ, thành phố nào đối với anh đã không còn quan trọng nữa, quan trọng nhất là sức khỏe và người nhà của anh được bình an. Còn anh, cố giữ một công việc tẻ nhạt, chuyên tâm vào nghiên cứu học thuật là được rồi.”

“Quý Hoàng, em có thể ở lại đây cùng anh.”

“Không! Không! Em nên quay về. Tất cả mọi thứ ở đây đối với em đều hoàn toàn xa lạ, em sẽ không quen đâu.”

“Em sẽ làm được, chẳng lẽ chỉ có anh mới có thể thay đổi chính mình để thích nghi với hoàn cảnh sao, những người khác đều là động vật đơn bào sao? Em cũng làm được!” Cô lớn tiếng nói. “Em sẽ quen được.”

Anh thoáng trầm mặc, bắt lực nhìn cô.

“Thế thì em cứ việc từ từ làm quen đi.” Anh nhún vai, xoay người bước vào trong văn phòng, đi được mấy bước rồi lại trở ra. “Quên nói với em, anh đã có bạn gái rồi.”

“Hả?” Trong phút chốc cô ngớ người: “Là ai?”

“Là người em không quen.”

Chương 40

Chịu sự đá kích rất lớn, Thái Hồng một mình chạy đến quán cơm ăn một bữa cơm đúng chất nhà nông, bà chủ nói rau cần và bí đao do nhà trồng được, gà vừa mới mổ, thịt kho tàu vừa mới làm xong, thức ăn cứ phải gọi là nóng sốt. Kỳ nghỉ đông chỉ có một tháng, ăn Tết xong là vào học. Tâm trạng buồn rầu, hậm hực, Thái Hồng ngoài việc phát huy tối đa tâm hồn ăn uống ra thì chỉ trùm chăn ngủ vui, cả ngày làm bạn với áo ngủ. Đến hôm Ba mươi Tết, cô ra đường mua đồ, đột nhiên phát hiện cúc quần đã không cài được nữa, chạy đến sân vận động của trường cân thử, ối cha mẹ ơi, nhোáng cái đã tăng lên mười lăm cân! Ấy thế mà lại toàn “phì nhiêu” những bộ phận quan trọng, chân to, eo to, mặt tròn, và chắc do ăn nhiều dầu mỡ nên tóc tai đen nhánh.

Sau khi dần quen thuộc với môi trường làm việc, Thái Hồng phát hiện rằng trong khoa thầy giáo nhiều, còn giáo viên nữ dưới bốn mươi tuổi chỉ có một mình cô. Thái Hồng ngại đi hỏi thăm họ ai là bạn gái của Quý Hoàng. Mà Quý Hoàng suốt ngày ru rú trong nhà, từ sau khi cho cô mượn thẻ ngân hàng thì chẳng thấy lộ mặt lần nào. Thái Hồng càng nghĩ càng đau khổ, ngàn dặm xa xôi tìm đến đây, hợp đồng mười năm cũng ký rồi, không ngờ lại rơi vào kết cục thế này. Đợi sau khi Quý Hoàng kết hôn với người khác, hai người vẫn là đồng nghiệp, không tránh được hằng ngày gặp mặt nhau, đó chẳng phải là giày vò sao? Mà thôi, nghĩ lại thì, một cú điện thoại của mẹ hại Quý Hoàng tan nhà nát cửa, tội lỗi tày trời như thế dù có bù đắp sao cũng không đủ, nghĩ thế, lòng cô liền trở nên nguội lạnh. Tội nghiệt của cô vẫn chưa dừng lại ở đó, vết thương của Tần Vị, cái chết của Hàn Thanh, Đa Đa đáng yêu trở thành trẻ mồ côi... những bi kịch này dù ít dù nhiều đều do cô mà ra, là cô đánh cắp tương lai, hạnh phúc và niềm vui của họ.

Cô không đáng được hạnh phúc, cũng không có quyền hưởng thụ.

Thái Hồng quyết định nửa đời sau mình sẽ ở lại mảnh đất Trung Bích này.

Trung Bích quả nhiên là một nơi tốt lành. Chỉ ít từ ngày cô dọn về đây, cô không còn gặp ác mộng, đêm đêm không còn mơ thấy Hàn Thanh và Hạ Phong. Thành phố nhỏ có ưu điểm của thành phố nhỏ, ít người, ít xe, ít ô nhiễm, ít tiếng ồn, chỉ cần không theo đuổi những thứ xa hoa thì những trò giải trí mà người thành phố muốn ở đây đều có đủ cả, rạp chiếu phim, tiệm bán băng đĩa, vườn thực vật, phòng tập gym, phố ăn vặt, các loại siêu thị và tiệm thức ăn nhanh... Bên cạnh học viện còn có một tiệm “McDinald’s[1]” đông khách vô cùng, chuyên bán hamburger nhái và bánh hành nhân thịt chiên giòn, Thái Hồng nghe danh tìm đến ăn hai lần, mùi vị giống hệt, trong bánh hành có thêm hương liệu Tứ Xuyên vừa thơm vừa cay, khiến người ta cứ muốn ăn mãi.

[1] McDinald’s: từ đọc lái của chữ McDonald’s

Đây là lần đầu tiên Thái Hồng ăn Tết một mình. Những tiếng pháo nổ vang khắp nơi khiến cô cảm thấy mất hứng. Cô giẫm mạnh chân để xua đi những cảm xúc tiêu cực này ra khỏi đầu. Dù người ít nhưng cũng không được để bầu không khí trở nên vắng vẻ, hiu quạnh. Cô dán câu đối xuân lên cửa, trên trần nhà buộc đầy bóng bay, lại ra siêu thị mua đồ ăn Tết mà một mình cô vốn không thể ăn hết được. Cô lấy từ túi than không khói từ nhà kho của tòa nhà, đúng lúc gặp ba anh em nhà họ Quý mặc quần áo thể thao, ôm trái bóng rổ đang cùng nhau đi về.

“Chúc mừng năm mới!” Hường ứng bầu không khí Tết, Thái Hồng hoan hỉ cất tiếng chào ba người họ. “Thầy Quý, em đã trả lại thẻ cho anh rồi, nhét ở khe cửa nhà anh. Tiền trong đó em có dùng một ít, không nhiều lắm, tháng sau em sẽ trả hết. Cảm ơn anh đã giúp đỡ!”

Lướt mắt qua, phát hiện Quý Tiêu và Quý Châm đang lén nhìn cô, Thái Hồng cười tươi với hai đứa.

“Không có gì!” Quý Hoàng nói.

“Cô Hà lại mua nhiều đồ thế? Để em mang lên giúp cô nhé?” Quý Tiêu nói.

“Cái này là giò heo hầm của Vị Hương Thôn, ngon lắm đấy, em ăn thử không?” Cô nhét vào tay cậu một túi giấy.

“Không! Không!”, Quý Tiêu phẩy tay lia lịa. “Cô Hà, cô không sao chứ? Sao trông cô như... toàn thân bị phù nề?”

“Làm gì có đâu... đây gọi là tâm trạng vui vẻ thì người tròn ra đấy mà.” Cô tủm tỉm cười, nhất thời không chú ý, một chiếc túi bị rách, làm rơi ra vài củ khoai lang to.

Quý Châm hấp tấp nhặt lên: “Khoai lang của cô.”

Cô nhét khoai lang vào cánh tay đang kẹp chặt, nói một câu “gặp nhau sau nhé.”, rồi xách túi đồ ăn và cả túi than chạy lên lầu.

Thật là... hàng xóm với nhau mà ngày Tết cũng chẳng tỏ chút quan tâm với người ta! Thấy Quý Hoàng thờ ơ, lãnh đạm, Thái Hồng không nén được oán thăm.

Giận dữ khóa cửa lại, mở lò than, cho than mới vào, Thái Hồng xòe những ngón tay đang tê cứng vì lạnh trước lò than để sưởi ấm, rồi bỏ hai củ khoai lang vào lò than đang đỏ rực. Tiếp đó cô bật ti vi, vừa ăn qua vặt vừa chờ đợi xem chương trình gala mừng năm mới.

Tiếng ti vi vang vọng trong căn nhà rộng thênh thang. Vì là Tết nên các nhà quảng cáo dồn dập tung ra những đoạn quảng cáo cảm động mang chủ đề sum họp gia đình, xem một hồi, Thái Hồng chợt thấy nhớ cha mẹ. Cô cầm di động lên, do dự rất lâu xem có nên gọi điện về cho cha mẹ hay không, nhưng cứ nghĩ đến cái chết thương tâm của mẹ Quý Hoàng, thì cảm thấy những việc Minh Châu làm là không thể tha thứ. Huống chi nếu chỉ nếu Minh Châu biết cô muốn định cư luôn ở thành phố bé đến mức chẳng tìm thấy trên bản đồ này, và sống nửa đời còn lại, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình và không từ bất kỳ thủ đoạn nào để bắt cô trở lại thành phố F.

Thôi, văng về cũng có cái tốt của nó, không ai để ý cũng chẳng có phiền não, thôi thì mình sẽ ăn một cái Tết yên tĩnh vậy!

Thái Hồng ôm chiếc chăn, uể oải nằm trên sofa, lửa than hồng sưởi ấm khiến cô buồn ngủ, chưa đến tám giờ, bỗng dưng nghe tiếng gõ cửa.

Cô xỏ đôi dép lê chạy như bay ra mở cửa, trông thấy Quý Tiêu xách một chiếc giỏ tre đứng bên ngoài cửa, nói: “Cô Hà, đây là đồ ăn Tết nhà em làm, sủi cảo mè và ngó sen chiên, anh em bảo mời cô dùng thử.”

Cửa nhà đối diện hơi hé mở, tiếng cười nói từ trong vang ra. Giọng nam cô có thể khẳng định là của Quý Hoàng. Còn có một giọng nữ đang khúc khích cười rất vui vẻ.

Thực ra cũng không nên tức giận làm gì, nhưng những tiếng cười đó như con dao đâm vào trái tim cô, cô bèn lạnh nhạt từ chối: “Không cần đâu, đồ Tết chị mua cả rồi... Cảm ơn em!” Dứt lời, cô đóng cửa cái rầm.

Trở lại sofa, cô ôm chăn xem ti vi tiếp, nhưng tâm tư cứ cuộn cuộn trào lên những đợt sóng. Một hồi lâu sau, di động đột nhiên đổ chuông, là một số lạ.

“A lô!”

“Thái Hồng phải không? Anh là Đông Lâm.”

“Đông Lâm?”, Thái Hồng mừng rỡ suýt chút nữa thì hét lên. “Anh đang ở đâu? Anh về nước rồi ư?”

“Không, anh ở California.”

“Sao anh lại biết số của em?”

“Tìm người khác hỏi. Không có chuyện gì đâu, anh mới xuống máy bay, gọi cho em chúc Tết ấy mà.”

Đầu dây bên kia có tiếng ồn ào, huyên náo, giọng Đông Lâm vội vội vàng vàng, hình như không muốn nói nhiều.

Thái Hồng vội hỏi: “Tần Vị sao rồi? Sức khỏe hồi phục tốt không?”

“Cũng tạm, tháng này đã có thể đi bộ rồi, nhưng không thể vận động mạnh, cũng không được làm gì quá sức, còn phải uống nhiều thuốc lắm. May mà cậu ấy làm về đầu tư, chủ yếu là phân tích số liệu, không cần đi lại cũng có thể làm việc. Đợt này cậu ấy suýt mất mạng, khiến cha mẹ, ông bà, chú bác ngày thường không mấy quan tâm đến cậu ta bị dọa một phen sợ mất hồn, bây giờ thái độ đối với cậu ta quay ngoắt một trăm tám mươi độ, hi hi, cũng coi như trong họa có phúc.”

“Xin lỗi, tất cả chuyện này là đều tại em! Nếu như lúc đầu không phải em...” Thái Hồng lại bắt đầu tự trách mình.

“Đừng có suy diễn bậy bạ như thế. Đây là sự lựa chọn của chính bọn họ, em chỉ là làm tốt phận sự của một người bạn thân mà thôi, nếu anh là em, anh cũng sẽ làm như thế thôi.”

Bạn bè đúng nghĩa bạn bè, chỉ vài câu nói ngăn ngừa này đã đánh tan nỗi day dứt đã vây kín trái tim cô bấy lâu nay.

“Cảm ơn anh đã an ủi em. Đúng rồi, gần đây anh làm gì? Ra nước ngoài mở công ty phần mềm à?” Cô chuyển đề tài.

“Ồ, không có, anh đổi nghề rồi.” Đông Lâm đáp.

“Anh? Đổi nghề rồi?”

“Đúng, bây giờ anh là thành viên hội leo núi chuyên nghiệp. Mới từ Tanzania về, hè này anh sẽ đi Alaska.”

Thái Hồng sùng sốt: “Leo núi? Anh điên rồi! Sao lại chơi trò nguy hiểm như thế? Còn nữa, Tanzania có núi sao?”

“Sao lại không? Kilimanjaro không phải núi sao? Trên thực tế nó được hình thành từ ba ngọn núi lửa chết, anh đã đi bộ qua cao nguyên Xilamuren, đi ngang qua Great Rift Valley ở Đông Phi, dọc đường còn trông thấy cả đàn hàng vạn con linh dương nữa kia, không phải Hemingway từng viết Tuyệt trên đỉnh Kilimanjaro sao? Leo núi là ước mơ của anh. Từ bé anh đã muốn theo đuổi nó rồi! Em có biết cái gì gọi là trải nghiệm cuối cùng không?”

“Trải nghiệm cuối cùng? Không biết...”

“Khi em đứng trên đỉnh núi, đưa mắt nhìn xuống tầng tầng biển mây dưới chân mình, chỉ lúc đó em

mới biết cái gì là trời, cái gì là đất, cái gì là bản thân em. Tần Vị nói, trong tiếng Anh từ này gọi là “epiphany.”

“Epiphany,” Thái Hồng bật cười. “Cha mẹ anh chấp nhận cho anh chơi trò này sao?”

“Anh sống ở nước ngoài, chẳng ai quản được anh cả. Hi hi, nếu Lợi Lợi có hỏi, nhớ giữ bí mật cho anh nhé.”

“Được thôi, nhưng anh phải cẩn thận nhé!”

“Còn em? Em sao rồi?” Đông Lâm hỏi.

“Em định cư rồi ở Trung Bích rồi.”

“Anh cũng có nghe nói. Anh không có ý kiến gì, chỉ muốn hỏi em một câu.”

“Hả?”

“Em vui không?”

“Vui. Em rất thích nơi này.”

“Thế thì enjoy đi! Năm mới vui về!”

“Anh cũng thế. Phải nhớ em đấy nhé, phải thường xuyên gọi điện cho em đấy.” Thái Hồng cảm điện thoại cứ rì rả mãi, giọng buồn bã, nước mắt tuôn rơi.

Cái chết của Hàn Thanh là nỗi đau khôn nguôi trong lòng cô, tiếp đó, người bạn tốt nhất là Đông Lâm cũng rời cô mà đi. Tại sao tất cả những chuyện này lại xảy ra, đến tận bây giờ cô vẫn không hiểu được, chỉ biết rằng phúc họa bất trùng lai, họa vô đơn chí, những ký ức và huyết mạch gắn chặt cô với thành phố F trong chớp mắt đã bị rút cạn.

Đầu dây bên kia Đông Lâm vẫn nói tiếp: “Chắc chắn rồi. Sau khi từ Alaska quay về anh sẽ theo đoàn leo núi về nước, mục tiêu là núi Minya Konka, cách mặt nước biển bảy nghìn năm trăm mét, đỉnh núi có vách dựng đứng sáu mươi đến bảy mươi độ, rất có tính thử thách! Nói không chừng còn được lên ti vi ấy chứ! Yeah! Chờ tin của anh nhé!”

Cô cười thầm, mới đến Mỹ chưa đầy một năm, Đông Lâm đã trở nên phóng khoáng y như sinh viên Mỹ rồi. Chỉ là Anh văn của anh tệ thế không biết có ứng phó được không đây? Nhưng những điều này chẳng làm khó được người lăm tiền, hướng chỉ nghề của anh là leo núi, cái này cũng gần giống như làm công việc liên quan đến vi tính, không cần biết quá nhiều Anh văn.

“Đợi khi anh lên được đỉnh núi, nhớ nhặt một viên đá cho em nhé! Đá ở Minya Konka chắc chắn là có linh khí!”

“Không vấn đề! Không nói nhiều nữa, anh phải đi lấy hành lý rồi. Tạm biệt!”

Cúp điện thoại, cô cảm thấy một nỗi phiền muộn khó gọi tên dâng lên trong lòng, bèn lấy củ khoai lang đã nướng chín từ trong lò than ra, ăn vài miếng, ngọt quá, bèn vứt sang một bên không ăn nữa. Chương trình gala trong ti vi đang náo nhiệt, vui vẻ vô cùng, tiểu phẩm của Triệu Bồn Sơn[1] vẫn buồn cười, hấp dẫn như thế, nhưng bầu không khí trong nhà ngọt ngào và vắng lặng khiến người ta khó chịu đựng nổi, dần dần cô ngủ thiếp đi.

[1] Triệu Bồn Sơn: một danh hài rất nổi tiếng của Trung Quốc.

Cả đêm ngon giấc không mộng mị, chắc là Hàn Thanh đã quen với cuộc sống trên thiên đường rồi nên không đến tìm cô nữa. Thế nhưng khi cô chìm vào giấc ngủ, mí mắt cô cảm thấy một luồng ánh sáng kỳ lạ. Cô cảm thấy xung quanh sáng trưng, mà trong phòng khách chỉ mở một ngọn đèn led âm sàn 7W, ngoài trời tối đen như mực, trên bầu trời thỉnh thoảng có pháo bông màu tím lóe sáng, chấm chấm nhỏ xẹt qua như sao băng...

Khi cô bừng tỉnh dậy thì phát hiện mình nằm trong một khoang chứa hình bầu dục cực lớn, trên mặt mang mặt nạ dưỡng khí. Trong không khí có một áp lực vô hình, cô cảm thấy màng tai hơi đau, tựa như đang ngồi trong lòng biển sâu. Cô vô thức háng giọng, âm thanh vọng đến lạ kỳ, cứ ong ong, có chút biến dạng, có chút chói tai...

Dụi dụi mắt, cô phát hiện trên chiếc sofa bên cạnh có một người ngồi, tay cầm quyển sách chăm chú đọc, chân ngồi bắt chéo chặn ngang tầm nhìn của cô. Người đó nhanh chóng phát hiện ra động tĩnh của cô, xoay người qua đưa mắt nhìn cô, là Quý Hoàng.

Cô muốn tháo mặt nạ dưỡng khí ra để nói chuyện, Quý Hoàng giữ tay cô lại, dùng bút để viết một hàng chữ lên vở ghi chép: “Hãy phối hợp trị liệu, em phải thở bằng bình dưỡng khí.”

Tinh thần cô vốn không tốt, đọc xong, trong cơn mê màng cô lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, khi tỉnh dậy cô phát hiện mình đã rời khỏi khoang chứa kia, nằm trên một chiếc giường trắng. Trên tay có kim truyền dịch, xung quanh không một bóng người, trước giường, một chiếc đèn bàn nhỏ được bật sáng. Rèm cửa kéo kín, có thể khẳng định đang là ban đêm.

Bụng đói cồn cào đến phát đau, cô muốn vào nhà vệ sinh, cựa quậy thân người, thấy tay chân vẫn còn chút sức lực bèn ngồi dậy. Đang cúi đầu lần tìm đôi dép, cửa bỗng bật mở.

Một chân cô đã đặt xuống sàn nhà, cứ để chân trần đứng dậy.

Người bước vào là Quý Hoàng, một tay cầm chậu rửa mặt, tay kia cầm khăn bông. Trông thấy cô, anh sai chân bước nhanh về phía cô, cầm một đôi dép lê đặt bên chân cô: “Em tỉnh rồi à?”

Cô gật đầu.

“Toilet ở bên kia.” Anh đỡ lấy giá truyền dịch, cúi người kiểm tra đầu kim trên tay cô, sau khi xác định mọi thứ đều ổn mới vòng tay qua eo cô, dẫn cô đi vào toilet.

“Có cần anh giúp không?” Anh hỏi.

“Em tự làm được”, cô nhỏ giọng nói. “Cám ơn anh.”

Sau khi đi vệ sinh xong, rửa tay, anh dìu cô về lại giường: “Em nên nằm xuống thì tốt hơn.”

“Em đói.” Cô bảo.

“Ở đây có cháo.” Anh mở tủ đầu giường, lấy ra một bình giữ nhiệt, một chiếc bát nhựa, một chiếc thìa gỗ, rót cho cô nửa bát cháo: “Em đừng động đây, để anh làm.”

Cô chột dạ, bởi trên mặt Quý Hoàng chẳng có chút biểu cảm nào, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng như hồi hai người gặp lần đầu. Hơn nữa, trông anh vừa đen vừa gầy, trong đôi mắt phẳng phất nét lạnh lạnh dưới ánh sáng trắng bạc của đèn huỳnh quang.

Món cháo ngon không thể chê khiến Thái Hồng nhớ đến những ngày tháng hai người từng ở bên nhau. Để tiết kiệm tiền, hai người rất ít khi ra tiệm ăn, nhưng nếu có lần nào Thái Hồng đi cùng người khác ra quán ăn, ăn được món nào ngon, về nhà chỉ cần miêu tả lại với Quý Hoàng, bảo đảm sáng ngày hôm sau anh có thể nấu ra món y như vậy.

Thực sự là rất đói, cô ăn liền hai bát cháo. Đặt bát xuống, Quý Hoàng vắt khô một chiếc khăn bông, giúp cô lau miệng.

“Chắc khuya lắm rồi nhỉ?” Cô nói. “Cám ơn anh đã chăm sóc em, anh mau về đi.”

“Bây giờ là nửa đêm.”

“Ồ.” Cô khẽ cười. “Bệnh viện này tốt quá nhỉ, cho phép người nhà thăm nuôi ban đêm.”

Thoáng khựng lại, cảm thấy hai chữ “người nhà” dùng không ổn lắm, cô lúng túng cười trừ với anh.

“Cũng không phải.” Anh nói. “Mẹ anh từng nằm ở đây trong thời gian dài, anh rất quen với các y tá, bác sĩ ở bộ phận nội trú này.”

Cô cúi đầu im lặng, hồi lâu sau mới hỏi: “Em bị bệnh gì? Bệnh tim à?”

“Ngộ độc khí CO, lúc phát hiện em đã hôn mê rồi.”

Cô sức nhớ đến chuyện cô con gái một đồng nghiệp của mẹ trước kia, cũng bị trúng độc khí ga, phát hiện quá muộn, sau khi được cấp cứu hồi lâu mới cứu sống được, nhưng não bị tổn thương, nói chuyện ấp úng, thường xuyên bị đau đầu và thần kinh suy nhược nghiêm trọng. Không khỏi dăm ra căng thẳng: “Ngộ độc khí CO? Em sẽ không bị di chứng gì chứ?”

“Bác sĩ nói là ngộ độc mức trung bình, chắc là không sao. Nhưng cũng không loại trừ tình huống bất ngờ. Em cảm thấy không khỏe ở chỗ nào nhất định phải báo ngay với bác sĩ, để họ kịp thời kiểm tra.”

Cô ngẫm nghĩ, nói: “Lạ thật, em đâu có dùng khí ga đâu, bếp ga đâu có mở... Chẳng lẽ là đường ống khí ga rò rỉ?”

“Là lò than em dùng để sưởi ấm.” Anh nhìn cô, thờ dãi. “Em dùng nó nướng khoai lang, nấp lò mở quên đóng lại.”

Như thế cũng bị trúng độc sao? Cô nghĩ mãi mà không hiểu, nhưng lại lập tức phát hiện ra một vấn đề khác: “Ày? Quần áo của em đâu? Ai thay quần áo cho em vậy?”

“Em nôn mửa, anh giúp em thay, nhờ người mang đi giặt rồi.”

“Anh cứu em làm gì?” Cô nhỏ giọng nói. “Để em chết đi cho rồi, cứ coi như báo thù cho mẹ anh.”

Mặt anh chợt biến sắc, trong ánh mắt thoáng qua sự đau khổ.

“Xin lỗi!” Cô vội nói. “Lỗi là do mẹ em gọi cú điện thoại đó, nếu không bác gái cũng sẽ không...”

“Mẹ anh sẽ không vì một cú điện thoại mà dễ dàng từ bỏ mạng sống của mình. Nếu như dễ dàng từ bỏ đến thế, mười mấy năm trước bà đã từ bỏ rồi.” Anh lạnh lùng cắt ngang lời cô. “Sở dĩ bà muốn ra đi là bởi qua yêu con trai mình.”

“Tóm lại vẫn rất xin lỗi anh.” Cô thì thào nói.

Từ khi nghe được sự thật mẹ Quý Hoàng tự sát, trong cơn thịnh nộ, Thái Hồng xông ra khỏi nhà, ngồi xe lửa một mạch đến Trung Bích, ngay đến chuyện từ chức lớn như thế mà cô cũng nhờ Quan Diệp viết đơn hộ. Sau đó, vì vài thủ tục quan trọng không thể không trở về thành phố F, cô cũng chỉ đi thẳng đến khoa Trung văn. Buổi sáng đến nơi, cô làm xong việc liền lập tức rời đi, ba lần qua cửa nhưng không vào nhà. Thái Hồng cảm thấy, chỉ vì không muốn cô và Quý Hoàng yêu nhau mà mẹ đã giở thủ đoạn, mảnh khốc hết lần này đến lần khác, vì nể trọng ơn nuôi dưỡng bao năm mà cô nhẫn nhịn. Cô tin rằng người bề trên tuy tư tưởng cổ chấp, quan niệm lạc hậu nhưng xuất phát điểm vẫn là vì còn trẻ. Nhưng cú điện thoại này như một đòn giáng mạnh vào đầu cô, khiến cô được một lần áp dụng tính quyết đoán và cay độc của mẹ mình.

“Đợi vài ngày nữa em xuất viện thì đi tìm chủ nhiệm khoa xin từ chức đi.” Quý Hoàng đứng dậy, thu dọn bát và thìa cô vừa ăn xong. “Em hậu đậu như thế, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện nữa.”

“Em không từ chức”, Thái Hồng kiên quyết. “Em thích sống ở đây.”

Anh vốn đã bước đến cửa, nhưng rồi quay trở lại: “Thế em định ở đây đến khi nào?”

“Em ở đây đến khi nào mắc mớ gì đến anh?” Thái Hồng uống một ngụm nước, mở to mắt nhìn anh. “Em là giảng viên chính thức của học viện, không ăn của anh cũng chẳng uống của anh. Anh bạn Quý Hoàng của tôi ơi, anh quản được chuyện em ở đây bao lâu sao? Hà Thái Hồng em tài năng có, sắc đẹp có, đến tuổi thì tìm một tấm chồng, em quyết cắm rễ ở Trung Bích luôn.”

Anh cười nhạt: “Em đến đây để quấy rối chứ gì, Thái Hồng?”

“Đúng đấy, Quý Hoàng, em quyết ở đây để quấy rối anh đấy.”

“Em...” Anh tức đến mức nói không nên lời, với tay đóng cửa lại, bỏ đi.

Thái Hồng ngỡ rằng Quý Hoàng sẽ không đến thăm cô nữa, nào ngờ sáng sớm hôm sau anh lại đến, còn mang theo bữa sáng cho cô.

Chỉ là anh không nở một nụ cười, mặt luôn đanh lại, phớt lờ cô, từ chối thảo luận bất kỳ vấn đề học thuật nào. Thái Hồng nằm mãi trên giường cũng thấy chán, chỉ còn cách ôm laptop cắm đầu chơi game. Nếu có ý tá đến, Quý Hoàng sẽ giải thích rằng Thái Hồng là giảng viên trẻ mới được phân công về trường, người ở vùng khác, sức khỏe có chút vấn đề, trong khoa phân anh đến chăm sóc cô. Bộ phận nội trú có căng tin nhưng Quý Hoàng luôn mang bữa trưa và bữa tối đến. Một món canh, một món mặn, mùi vị chắc chắn thuộc loại thượng hạng, ăn xong còn có bánh ngọt, trái cây và thức ăn khuya. Được đối đãi thế này làm điều Thái Hồng không dám mơ tưởng, cho nên những thứ Quý Hoàng mang đến cô đều ăn sạch, không hỏi cũng chẳng nói gì, mở hộp cơm ra là cầm thìa ăn, khiến cô tự cảm thấy mình như kẻ ăn mày, hằng ngày chỉ chờ đến mấy bữa cơm.

Có khi Quý Hoàng ở lại cùng cô cả buổi chiều, ngồi trên chiếc sofa bên cạnh đọc sách, cô muốn chồm qua bắt chuyện với anh, anh liền tỏ vẻ lạnh nhạt, khiến cô sợ tới mức rụt cổ lại, đành tiếp tục chơi game.

Một tối nọ, trong nước truyền dịch có thêm một loại thuốc, bác sĩ bảo có thể sẽ có phản ứng phụ, quả nhiên cô thấy khó chịu trong người, nằm trên giường lăn qua lăn lại. Đến tối, khi Quý Hoàng rời đi, cô cứ đau đầu nhìn anh với vẻ tội nghiệp, không nói tiếng nào.

“Vẫn thấy khó chịu à?” Anh ngồi xuống cạnh cô, hỏi.

Cô gật đầu.

“Khó chịu ở đâu?”

“Tay lạnh.”

Dòng chất lỏng lạnh lẽo truyền vào từ mu bàn tay, khiến cả cánh tay lạnh cóng.

Anh nhẹ nhàng nắm tay cô: “Ngủ đi.”

Đêm đó Quý Hoàng không rời đi, ngồi bên cô suốt đêm. Ngày hôm sau tỉnh dậy, cô trông thấy anh ngủ thiếp đi trên ghế, chắc anh thấy khó chịu lắm!

Một tuần sau cô xuất viện.

Quý Hoàng đưa cô về nhà, vừa trông thấy cánh cổng sắt nhà mình, cô liền kêu lên chói tai: “Ôi trời! Là ai? Là ai phá hỏng cửa nhà em?”

“Em khóa trái cửa nhốt mình trong nhà, không phá cửa thì sao đưa em ra hả?”, Quý Hoàng hỏi.

Vào phòng, cô lại oang oang: “Ồ kìa! Ai mang lò than của em đi đâu rồi?”

“Bị ngộ độc một lần, em còn muốn bị ngộ độc lần thứ hai sao?”

Cô giậm giậm chân: “Mùa đông lạnh thế, em làm sao mà chịu được hả? Cái lò than đó là vật không thể thiếu đó, anh có biết không?”

“Chịu cóng chút người càng khỏe.”

Anh đặt túi và chậu rửa mặt của cô xuống đất, nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Nghỉ ngơi tốt vào, anh có việc đi trước đây.”

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn gật đầu. “Mấy hôm nay cảm ơn anh nhiều vì đã chăm sóc em.”

Cô không biết tỏ ý cảm ơn theo phong tục của người bản địa thì phải làm sao, bèn cởi găng tay, chìa tay phải ra, muốn bắt tay với anh.

Nhìn bàn tay của cô, anh thoáng ngẩn ra, bàn tay ấm áp tỏa ra làn sương trắng mỏng manh giữa trời đông giá lạnh.

Anh không đưa tay mình ra, nhưng bất thành linh cúi xuống, dụi dụi hôn lên môi cô.

Đây là điều mà cô mong ước bấy lâu. Cơ thể vẫn còn yếu, để chống đỡ trước nụ hôn cuồng say, dụi dụi này, tay cô nắm chặt lấy cổ áo của anh, tiếp đó mở rộng vòng tay, ôm siết anh vào lòng.

Anh đấm đui trao cô nụ hôn dài gần như là mang tính chiếm hữu, cánh tay săn chắc siết chặt bờ eo thon của cô.

“Em biết không”, anh thì thầm bên tai cô: “Em suýt nữa đã chết ngay trước mặt anh.”

“Ừ...”

“Nếu em có mệnh hệ nào, anh không thể tha thứ cho mình.”

“Ừ...”

Anh lại thì thầm bên tai cô điều gì đó cô cũng nghe không rõ, cô không ngừng quẩn quýt lấy anh, cảm

xúc trào dâng. Cô cởi bỏ áo sơ mi của Quý Hoàng, mặc cho cơ thể của mình rúc vào vòng tay ấm áp của anh.

Anh dùng một tấm chăn mỏng bọc cô lại, rồi ôm cô ngồi trên sofa, không bật đèn, chỉ cùng cô ngắm nhìn bầu trời mênh mông ngoài cửa sổ...

“Nhiệt độ lại sắp giảm nữa rồi.” Anh nói.

“Ừ, lạnh quá, hay là chúng ta kết hôn đi!” Dứt lời, nhận ra câu nói của mình chẳng có tí logic nào, cô nhoen cười thẹn thùng.

“Có một người... anh vĩnh viễn không muốn gặp”, anh lặng lẽ nhìn cô. “Em có thể chấp nhận không?”

Cô nắm tay anh: “Em chấp nhận.”

Trong phòng trống trải, hai người lại chìm vào im lặng.

“Đúng rồi, quên mất một chuyện quan trọng. Liệu bạn gái anh có đồng ý cho bọn mình kết hôn không?”

“Cái đó là anh gạt em đấy... Anh không có bạn gái.”

“Nhưng mà... hôm Ba mươi Tết có một cô gái trong nhà anh...”

“Là chị họ của anh.”

Một chốc sau, Thái Hồng lại kêu lên, nói: “Nếu bọn mình kết hôn, thì sẽ gọi là vợ chồng công nhân viên chức đúng không nhỉ? Chỉ ít phải cho bọn mình căn hộ 3LDK, anh nói đúng không?”

Quả nhiên ưu điểm của thành phố nhỏ nhiều thật! Trong khoa coi hai người là nhân tài nên có chế độ đãi ngộ đặc biệt, khiến Thái Hồng mới đi làm thôi mà lòng tham đã lớn thế rồi!

“Căn hộ anh đang ở là 3LDK đấy.”

“Không công bằng, tại sao căn hộ của em lại nhỏ hơn? Hợp đồng của em còn lâu hơn của anh mà?”

“Có lẽ là vì... em không có học vị tiến sĩ?”

“Nhưng mà, nếu em lấy anh, căn hộ này của em sẽ bị thu lại, đúng không?”

“Chắc chắn rồi.”

“Quý Hoàng, anh có cảm thấy rất phiền khi em bàn đến mấy thứ này không?”

“Ý em là gì?”

“Nhà cửa, tiền bạc, chức vụ, đãi ngộ...”

“Phải.”

“Ôi trời! Không cười nữa đâu, lỡ quá đi mất, bây giờ tổng cộng bọn mình có năm phòng ngủ, hai phòng khách... Giấc mơ có được đãi ngộ của giảng viên hướng dẫn tiến sĩ đã thực hiện được rồi!”

Kết quả là hai tháng sau Thái Hồng phát hiện mình mang thai, hai người vội lén lút dắt nhau đi đăng

ký kết hôn. Làm xong thủ tục, mua xong kẹo mừng, Thái Hồng quay lại trường, đi ngang qua phòng học của Quý Hoàng, bị Quý Hoàng kéo vào lớp. Sinh viên trong giảng đường dồn ánh mắt hiếu kỳ về phía hai người.

Quý Hoàng cười cười, cao giọng tuyên bố: “Các bạn, hôm nay là ngày thấy Quý và cô Hà kết hôn. Thầy cô mời mọi người ra “McDinald’s” ăn trưa, mười hai rưỡi nhé, rất hân hạnh được đón tiếp!”

Cả tràng pháo tay rào rào vang lên, tất cả sinh viên đồng loạt đứng dậy. Nhìn những gương mặt trẻ măng, chân chất kia, trong lòng Thái Hồng vô cùng xúc động. Ý nghĩa đời người là gì? Cô thâm nghĩ, có lẽ chính là có khả năng viết lại từng chút, từng chút tri thức và trí tuệ của mình lên những gương mặt trẻ trung kia.

Tám tháng sau, Thái Hồng sinh một bé gái, mẹ tròn con vuông, đặt tên bé là Quý Huyền.

Cuộc sống của gia đình cô trôi qua trong sự bình dị, giản đơn, phần nhiều thời gian rồi dùng để đọc sách, nghiên cứu khoa học và nuôi dạy con cái. Hai người quen được một số bạn bè cùng chung chí hướng, lập ra một câu lạc bộ đọc sách, thứ Sáu hằng tuần họp mặt ở một phòng trà, luận bàn và trao đổi về những quyển sách mà mọi người yêu thích. Quý Huyền là một cô bé khỏe mạnh, thích ăn nhưng không thích ngủ, thường xuyên khóc vào nửa đêm đòi Thái Hồng cho bú sữa hoặc đòi Quý Hoàng chơi đùa cùng bé. Không ngờ nuôi con lại cực khổ đến thế, mãi đến khi Quý Huyền được một tuổi rưỡi, cuối cùng bé cũng đã có thể ngủ một giấc đến sáng, lúc này Thái Hồng mới tập trung công sức bắt đầu lại việc học, tiếp tục bài luận văn tiến sĩ của cô.

Chính vào lúc này, dần dần cô cảm thấy nhớ cha mẹ mình.

Người ta thường nói, có nuôi con mới biết lòng cha mẹ, cái nút thắt trong lòng kia tuy vẫn chưa được tháo gỡ, sau vô số lần “chiến đấu” với cô bé đang bi bô tập nói nhưng chẳng có lấy một khắc ngồi yên trừ những lúc ngủ say, cuối cùng cô mới trải nghiệm được nỗi gian khổ khi xưa của cha mẹ. Hướng chi con của cha mẹ lại không phải là đứa con ruột rà gì, điều đó cần một tình yêu sâu đậm, sự nhẫn nại và nghị lực kiên cường biết bao nhiêu mới có thể làm được đây?

Để chăm sóc cho con, hơn một năm nay, cả Thái Hồng và Quý Hoàng gần như không bước chân ra ngoài. Quê nhà không xa nhưng Thái Hồng không về nhà dù chỉ một lần. Cha mẹ cô dường như cũng quyết tâm không bao giờ liên lạc trước. Với tính cố chấp của Minh Châu, sau khi gây gổ rồi mà muốn bả cúi đầu, cơ hội gần như bằng không.

Hôm sinh nhật Minh Châu, Thái Hồng có ý định gửi chút tiền về cho gia đình, tiền cũng chuẩn bị xong xuôi. Nhưng ngày hôm sau cô cùng cả nhà Quý Hoàng đi viếng mộ cha mẹ anh, nơi nghĩa trang hoang vắng, bia đá đơn giản, hai phần mộ lè loi, trơ trọi, ba chàng trai im lặng đứng trước mộ, trong lòng cô lại dấy lên cảm giác tội lỗi.

Về đến nhà, cô xé nát mảnh giấy gửi tiền và ném vào bồn cầu, nhấn thật mạnh nút xả.

Đến một hôm, Quý Hoàng bảo cô: “Có lẽ em nên về nhà thăm cha mẹ mình, đưa con đi cùng.”

“Không về.”

Cô không muốn tiếp tục đề tài này, im lặng rời đi.

Chương 41

Vừa qua tết Nguyên đán, đột nhiên Thái Hồng nhận được điện thoại của cha.

Lúc đầu cô vẫn không tin đó là Hà Đại Lộ, hai năm trôi qua, giọng của cha già đến mức cô suýt không nhận ra: “Thái Hồng, về nhà một chuyến đi.”

“Cha...”

“Mẹ con bị bệnh tim, ngày mai phẫu thuật. Bác sĩ bảo cuộc phẫu thuật có tính rủi ro cao, không loại trừ khả năng sẽ xảy ra bất trắc.”

“Dạ?”

“Mẹ con nói... trước khi phẫu thuật muốn gặp mặt con một lần.”

“...” Trong lòng lo lắng, cô không biết nên nói gì.

“Chắc chắn về nhé!”

“Vâng, thưa cha.”

Cô còn định hỏi kỹ hơn, nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy.

Đưa mắt nhìn đồng hồ, giờ này không thể mua được vé tàu, cô dẫn theo Quý Huyền đón chuyển xe khách đường dài cuối cùng đi ngay trong đêm. Vốn không muốn để Quý Hoàng đi cùng, nhưng Quý Hoàng lo cô chăm sóc người bệnh không có thời gian chăm sóc con, kiên quyết đi cùng cô.

Suốt quãng đường, tâm trạng cô thấp thòm lo âu, nhưng lại không dám tin là đó là sự thực. Cha là một người không có chủ kiến, cũng không biết nói dối, cúp điện thoại gấp gáp như thế cũng có thể là giả. Theo như Thái Hồng biết, Minh Châu trước giờ không hề có vấn đề về tim mạch, chứng viêm khớp ở chân cũng là mãn tính. Cô đoán là do mẹ muốn gặp cô nên dựng cái bẫy này. Những ngày còn bé, để bắt Thái Hồng học đàn, Minh Châu luôn miệng nói mình bị viêm gan, mỗi lần cô không chịu tập đàn đàn hoàng là Minh Châu lại kêu đau, để con gái dưới sự thúc ép của sự day dứt mà chăm chỉ luyện tập. Nhưng mỗi năm kiểm tra sức khỏe, gan của bà đều hoàn toàn bình thường, bà diễn kịch nhiều quá khiến Thái Hồng cảm thấy chán ngán vô cùng.

Càng nghĩ càng thấy nghi ngờ. Ngồi suốt năm tiếng trên chiếc xe khách xóc nảy, Quý Huyền lại chẳng chịu ngoan ngoãn ôm trong lòng mà bé chẳng lúc nào chịu yên, một hồi đòi ăn, một hồi đòi thay tã, một hồi làm đổ bình sữa, một hồi lại không chịu để người khác ôm, cứ nằng nặc đòi xuống đất đi... khiến Thái Hồng bức bối gất gông, suýt nữa định xuống xe gọi điện thoại về hỏi cho ra lẽ.

Chỉ có Quý Hoàng vẫn vô cùng nhẫn nại dỗ dành Quý Huyền, tay cầm một tượng gỗ nhỏ không ngừng biểu diễn cho bé xem.

Bảy tiếng đồng hồ ngồi trên xe khách khiến người ta mệt mỏi rã rời. Bước ra khỏi bến xe, Thái Hồng lập tức gọi điện cho cha, hỏi bệnh viện nào. Hà Đại Lộ nói ngắn gọn là tầng ba bệnh viện Nhân dân.

Xem ra là bệnh thật rồi. Trong phút chốc, Thái Hồng cuống lên, tầng ba là phòng ICU và khu phẫu

thuật, khi xảy ra chuyện của Hàn Thanh, Thái Hồng ở tầng ba cùng với Đông Lâm chờ đợi Tần Vị phẫu thuật.

“Anh đi tìm nhà nghỉ đi, một mình em vào bệnh viện được rồi.” Thái Hồng nói với Quý Hoàng.

“Mẹ em không muốn nhìn thấy Quý Huyền sao?” Quý Hoàng hỏi.

“Cũng đúng, em phải mang con theo.”

Cô đặt túi xách xuống, đón lấy Quý Huyền, rồi vội vã chạy ra ngoài, Quý Hoàng đưa tay kéo cô lại: “Anh nên đi cùng em thì tốt hơn, chí ít có thể giúp em bế con.”

Lòng cô đang rối như tơ vò, chẳng suy nghĩ được gì nữa bèn gật đầu bừa: “Cũng được. Đến lúc gặp mẹ em, anh có thể đứng ngoài cửa đợi em.”

Cả nhà ba người ngồi taxi vội chạy đến bệnh viện, cậ đứng nửa tiếng trước khi Minh Châu được đưa vào phòng phẫu thuật.

Hà Đại Lộ chặn cô ở cửa, cùng không còn lòng dạ hỏi han Quý Hoàng, kéo cô qua một bên, nhỏ giọng nói: “Thái Hồng lát nữa con gặp mẹ con, nếu bà ấy nhắc đến chuyện gọi điện thoại, con sẽ nói thế nào?”

Thái Hồng ngăn ra: “Cha, cha muốn con nói sao?”

“Cha và mẹ con sống với nhau đã mấy chục năm, mẹ con là người thế nào cha hiểu rất rõ. Cuộc điện thoại đó chắc chắn không phải bà ấy gọi, con phải tin bà ấy!”

“Cha, đến lúc này rồi mà cha vẫn bận tâm chuyện ấy sao?” Vừa nhắc đến chuyện này, Thái Hồng lại cảm thấy phiền lòng, không kiềm chế được hỏi ngược lại một câu.

“Nói như thế, con vẫn không chịu tin bà ấy? Không chịu tha thứ cho bà ấy?”

“Cha, tin tưởng? Tha thứ? Cha không cảm thấy câu nói đó quá tùy tiện, đơn giản sao?” Thái Hồng nói. “Đây không phải chuyện nhỏ, nó liên quan đến một mạng người! Con không có tư cách tha thứ cho mẹ, mẹ nhất thiết phải hỏi lỗi, nhất thiết phải cầu xin sự tha thứ của cả nhà Quý Hoàng.”

Hà Đại Lộ thở dài, đột nhiên nhe răng nói: “Ca phẫu thuật rất nguy hiểm, con có thể... nói vài câu khiến mẹ con yên lòng không? Coi như cha cầu xin con đấy.”

Thái Hồng ngưng nhìn ông, hơn hai năm không gặp, tóc cha đã bạc trắng, nếp nhăn trên khuôn mặt càng hằn sâu hơn. Tim cô nhói đau, gật đầu: “Con sẽ nói, thưa cha.”

Tay bỗng Quý Huyền, cô lặng lẽ đi theo Hà Đại Lộ vào phòng bệnh.

Suốt hai mươi mấy năm, lần đầu tiên cô cảm thấy mình quay về thời thơ ấu, quay về ngày mình bị bỏ rơi. Cô hoàn toàn không nhớ gì về cảnh tượng lúc đó, nếu trẻ sơ sinh cũng có ý thức, chắc sẽ đau khổ lắm nhỉ? Nhưng Minh Châu đã viết lại cuộc đời cô, cô chưa từng cảm thấy đau khổ vì thân thể của mình. Nghĩ đến đây, bất chợt cô đứng lại, hai mắt đầm lệ, toàn thân run bần bật, tưởng như không ôm nổi Quý Huyền trong lòng.

Có người bước qua nắm lấy tay cô.

Bàn tay đó rất ấm áp, thô ráp nhưng rất vững chãi. Cô khẽ quay đầu liền trông thấy Quý Hoàng.

“Anh đi cùng em vào đó.” Anh nói.

Hai người lặng lẽ đi đến cạnh giường của Minh Châu.

Sắc mặt của Minh Châu tái nhợt, đôi môi hơi tím tái, bà không có gì thay đổi, chỉ là trông có phần béo ra.

“Mẹ ơi!” Thái Hồng khẽ gọi một tiếng.

“Cuối cùng con vẫn kết hôn với cậu ta.” Đôi mắt Minh Châu vẫn sáng ngời, pha sự sắc sảo và hay bắt bẻ như xưa.

“Đây là cháu ngoại của mẹ.” Cô bông Quý Huyền đến trước mặt bà.

Trong phút chốc, ánh mắt của Minh Châu liền dịu xuống, đưa tay xoa xoa khuôn mặt đứa trẻ: “Thật xinh xắn... Tên là gì?”

“Quý Huyền.”

Bà gật gật đầu: “Tên cũng hay.”

Thái Hồng vừa định cất tiếng, một cô ý tá bước vào và nói: “Đã đến thời gian phẫu thuật rồi, mời người nhà ra ngoài.”

“Mẹ ơi, cứ yên tâm phẫu thuật nhé, mẹ sẽ không sao đâu!” Thái Hồng siết chặt bàn tay của Minh Châu, mỉm cười cổ vũ bà.

“Mẹ thật sự không có gọi cú điện thoại đó.” Tiếng của Minh Châu hơi khàn khàn, nấp nấp trên miệng ba hần sâu hơn: “Hãy tin mẹ, mẹ thật sự không gọi!”

“Con tin mẹ.” Những giọt nước mắt của Thái Hồng bắt đầu rơi xuống.

“Quý Hoàng.” Minh Châu ngược lên, nhìn thẳng vào mặt Quý Hoàng, đưa một tay về phía anh. “Cậu qua đây, tôi có chuyện muốn hỏi cậu!”

Anh thoáng ngần ngừ, bước đến, nắm tay bà: “Thưa mẹ, xin hãy yên tâm dưỡng bệnh, con sẽ chăm sóc Thái Hồng thật tốt.”

“Tôi không phải muốn hỏi cậu câu này.” Minh Châu túm chặt tay anh, nói. “Tôi muốn hỏi rằng, con gái tôi lấy cậu rồi, cậu có kế hoạch gì cho tương lai của nó không?”

Quý Hoàng hơi ngớ người.

“Mẹ à, kế hoạch gì thì đợi sau phẫu thuật hãy nói nhé!” Thái Hồng dè dặt chen ngang một câu.

“Không được.” Bà quát to một tiếng. “Mẹ muốn nghe bây giờ!”

Quý Hoàng lập tức nói: “Con sẽ trân trọng Thái Hồng suốt đời, đồng cam cộng khổ, không ruộng rẫy, phụ bạc cô ấy. Con sẽ dùng hết khả năng của mình quan tâm cô ấy, tôn trọng cô ấy, mang đến cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc. Trước mắt tụi con tạm thời ở lại Trung Bích, muốn chuyển đến thành phố này để tiếp tục phát triển sự nghiệp, con sẽ nghe theo ý kiến của cô ấy.”

Cuối cùng, Minh Châu tỏ vẻ yên tâm, bà gật đầu, buông tay Quý Hoàng ra: “Cậu nói phải giữ lời.”

“Con xin cam đoan với mẹ.”

Cả nhà cô đứng bên ngoài phòng phẫu thuật, lặng lẽ chờ đợi.

Một tiếng trôi qua, bên trong im lặng như tờ, tựa như tất cả đều rất thuận lợi. Mười phút nữa trôi qua, đột nhiên tiếng chuông reo lên inh ỏi, bên trong rất nhiều tiếng máy móc vang lên, rất nhiều bóng người loang loáng không ngừng đi qua đi lại.

Những người bên ngoài đều đứng bật dậy, đến Quý Huyền cũng bị dọa sợ không dám kêu khóc.

Thấp thỏm đợi chờ một hồi, một bác sĩ từ trong phòng phẫu thuật đi ra, nét mặt rất nặng nề, nói: “Xin lỗi...”

Bỗng nhiên một cơn gió âm u, lạnh lẽo thổi qua hành lang, khiến toàn thân Thái Hồng lạnh toát.

Mẹ cô, Lý Minh Châu đã nhẹ nhàng ra đi như thế.

Trong cơn bàng hoàng, hai cha con ôm nhau khóc nức nở.

Phải rất lâu sau Thái Hồng mới bình tĩnh lại. Cô đi đến trước mặt Quý Hoàng, khẽ nói: “Cám ơn anh, đã khiến mẹ em yên lòng trước khi ra đi.” Anh nhìn cô, khẽ thở dài: “Em vì anh mà đã từ bỏ tất cả, còn điều gì mà anh không thể từ bỏ vì em chứ?”

Chương 42

Tang lễ diễn ra đơn giản và quanh quẽ, chỉ có một số hàng xóm và bạn bè đến dự. Thái Hồng mua cho mẹ một phần mộ tại nghĩa trang mới mở ở phía Bắc thành phố. Cô chọn mua miếng đất có diện tích rộng nhất, và đương nhiên giá không rẻ chút nào. Cả đời mẹ đều mong ước được ở ngôi nhà to, sinh thời không được ở, khi chết rồi được rộng rãi một chút, như thế sự day dứt, dằn vặt trong lòng cô mới được vổ về đôi chút.

Quý Hoàng giúp cô lo liệu tất cả những chuyện lặt vặt trong suốt tang lễ. Nhưng đến hôm cử hành tang lễ thực sự, cô nhất định không cho Quý Hoàng tham gia. Khi đưa tro cốt của mẹ vào nghĩa trang mai táng, cô cũng không gọi Quý Hoàng đi theo, bởi cô không muốn khơi lại chuyện đau lòng trong anh.

Sau khi đứng trước mộ mặc niệm mười phút, đột nhiên Hà Đại Lộ nói với Thái Hồng: “Có một chuyện này cha và mẹ luôn giấu con. Bởi vì cha mẹ từng thề rằng, chỉ khi một trong hai người mất rồi, thì người còn lại mới được nói sự thật cho con biết!”

Cô hít một hơi thật sâu, chờ đợi...

“Con không phải con ruột của cha mẹ, cha mẹ nhận con về nuôi khi con mới được bảy ngày từ cô nhi viện ở phố Hoa Viên.”

Chuyện này cô đã biết từ trước, nhưng nghe từ chính miệng cha mình thốt ra, nước mắt cô vẫn lăn dài trên má.

“Tuy con không phải con ruột, nhưng mẹ con không có điều gì phải hổ thẹn khi làm mẹ của con, về điểm này trong lòng con chắc hiểu rõ, không cần cha giải thích nhiều. Thuở con còn bé, dù ai dám mang chuyện này ra làm trò cười trước mặt con, bà ấy nhất định sẽ truy cùng đuổi tận, không ngại trở mặt với rất nhiều người.”

Thái Hồng nhìn cha, cảm xúc dâng trào.

Hà Đại Lộ thoáng dừng lại, rồi nói tiếp: “Khi cha và mẹ con kết hôn, mẹ con không hề thích cha, lấy cha chỉ vì chịu sức ép từ bà ngoại con, cũng là yêu cầu để tồn tại. Nhưng cha vẫn luôn yêu bà ấy, cho dù chưa từng có được trái tim bà ấy, sống chung với nhau mấy chục năm như thế, trừ trái tim ra thì cái gì cha cũng nhận được rồi. Thậm chí suýt chút nữa cha đã có được một đứa con của bà ấy, không may khi sinh xảy ra chuyện, bác sĩ nói cả đời này cha mẹ không thể có con được nữa. Lúc đó cha và mẹ con đau khổ vô cùng. Bà ấy vì chuyện này mà đòi ly hôn với cha, muốn dùng việc đó để thoát khỏi cha, bà ấy khuyên cha tìm người phụ nữ khác, cha kiên quyết không đồng ý... Cuối cùng, cha đã thuyết phục được bà ấy đi nhận con nuôi. Lần đầu tiên nhìn thấy con bà ấy đã thích con rồi.”

“...”

“Từ ngày ông ngoại con bỏ rơi bà ấy và bà ngoại đi Đài Loan, mẹ con không hề lớn lên nữa, trong thâm tâm mình, bà ấy vẫn luôn là nàng công chúa nhỏ của nhà Lý Sĩ Khiêm. Bà ấy có rất nhiều ước mơ, nhưng không ước mơ nào thành hiện thực. Cha cũng chẳng có bản lĩnh, không giúp gì được cho bà ấy.”

“...”

“Mười năm trước, cô Tiêu đột ngột qua đời...”

“Cô Tiêu?”

“Là bạn thân của mẹ con, Tiêu Xuân Hoa, sau này chuyển đến Thành Đô ở. Hôm cô ấy mất, đúng lúc cha có việc phải đến Thành Đô. Chồng cô Tiêu đã đưa cha tất cả những lá thư mà mẹ con viết cho cô ấy trước đây. Chuyện này cha không nói với mẹ con, nhưng mỗi bức thư cha đều đọc rồi. Đọc xong cha mới biết mẹ con căm ghét cha đến mức nào. Bà ấy không ngừng mắng cha là một kẻ không lãng mạn, không có kiến thức, không có chí tiến thủ, trừ việc uống rượu và đánh bài ra chẳng biết làm gì cả, không có mục tiêu để theo đuổi... Cuộc sống của cha hoàn toàn là sống mòn. Nhưng bà ấy lại bảo rằng cha đối với bà ấy quá tốt, một lòng chung thủy với vợ con, với gia đình này, bà ấy không tìm được lý do để rời khỏi cha... Con đừng hận mẹ con. Bà ấy không bằng lòng với cuộc sống của mình, cho nên mới chỉ trích tương lai của con, bà ấy không muốn con lặp lại số phận của bà ấy.”

Trong khoảng khắc đó, Thái Hồng phát hiện cha mình đã già rồi. Tình cảm của người đời trước khiến cô cảm thấy khó mà hiểu được. Hà Đại Lộ nghiện rượu, nghiện bài, thích náo nhiệt, lúc nào cũng khúm na khúm nùm, không có chủ kiến. Bất kỳ ý kiến gì của ông về cái nhà này đều bị vợ và con gái tự động phớt lờ. Có một thời gian dài, Thái Hồng cảm thấy đầu óc cha mình hơi ngớ ngẩn, hành sự đơn giản, ấu trĩ. Ông không có bất kỳ ảnh hưởng nào với con cái, cũng chưa bao giờ chê trách tiếng nào về Minh Châu, cho dù có cãi vã cũng đều do Minh Châu khơi mào mà nên.

“Cha à, mẹ đã đi rồi, hay là cha cùng con về Trung Bích dưỡng già đi. Cha đừng lái taxi nữa. Lương của con và Quý Hoàng cũng đủ để sống thoải mái ở thành phố đó. Căn hộ to, không khí trong lành, giao thông không ùn tắc, bảo đảm cha sẽ sống rất thoải mái.” Thấy cha càng nhớ lại chuyện cũ tâm trạng càng rối bời, Thái Hồng vội vã chuyển chủ đề.

“Thôi khỏi.” Hà Đại Lộ cười khỏ. “Cha đã quen với cuộc sống nơi này rồi, nhà có nhỏ chút, nhưng giờ con không ở đây và mẹ cũng không còn, chẳng phải cũng to rồi sao? Huống chi bạn chơi bài của cha đều ở đây, ba thiếu một chẳng hay đâu. Cha ở lại đây vẫn tốt hơn, chỉ cần con nhớ thường xuyên về thăm cha là được rồi.”

Thái Hồng không cam tâm, tiếp tục khuyên: “Cha, Trung Bích tuy nhỏ nhưng dân số cũng đến mấy trăm nghìn người đấy chứ. Ở mấy tháng rồi sẽ quen được bạn mới thôi. Con và Quý Hoàng đều biết đánh bài đấy, nếu thực sự không có ai chúng con sẽ chơi với cha mà!”

“Con gái, cha biết con luôn là đứa hiếu thảo, tâm ý của con cha xin nhận! Nhưng cha sẽ không rời nơi này đâu, có cha ở lại giữ gìn ngôi nhà cũ của chúng ta, mẹ con nếu có muốn về thăm cha, ít ra cũng tìm được người đúng không nào?”

“Cha... cha lại mê tín nữa rồi...”

“Già rồi, cha không muốn đi đâu nữa.” Hà Đại Lộ nhìn Thái Hồng, đột nhiên cảm thấy mình lạnh nhạt với Quý Hoàng đang bồng con đứng bên cạnh, lại hỏi: “Tiểu Quý à, em trai con chắc lên đại học rồi nhỉ?”

“Dạ, mới thi đỗ Đại học Thanh Hoa, ngành Kiến trúc.” Quý Hoàng đáp.

“Là đứa nào thi đỗ?”

“Cả hai đều đỗ ạ, học cùng một ngành.”

“Woa! Bọn trẻ nhà họ Quý quả đúng là học giỏi thật. Kiến trúc... ngành này cũng được lắm đấy, chưa biết chừng sau này còn có triển vọng hơn cả hai đứa tụi con, tiền kiếm được cũng nhiều hơn ấy chứ.”

Quý Hoàng cười, nói: “Chắc chắn rồi ạ!”

“Đúng rồi, Thái Hồng, con cầm cái này đi!” Hà Đại Lộ lấy từ trong người ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo.

Thái Hồng nhận lấy, mở nó ra, cầm vật bên trong đặt vào lòng bàn tay.

Đó là miếng ngọc phi thủy mà cô mang đi bán.

Cô kinh ngạc: “Cha, miếng ngọc phi thủy này không phải đã bán rồi sao?”

“Sau khi con bỏ đi, mẹ con rất nhớ thương con, lại không bỏ được miếng ngọc này, bèn chạy đến Bích Ngọc Hiền tìm Thái Tiểu Huy. Cái thằng nhãi đó gạt con bảo là bán rồi, nhưng thực ra vẫn đặt trong quầy hàng đấy chứ. Bà ấy đến năn nỉ, thuyết phục Thái Tiểu Huy bán lại, hắn không đồng ý, mẹ con bèn đi tìm mẹ của Thái Tiểu Huy. Cứ thế cả một tuần lễ, ngày nào mẹ con cũng đến Bích Ngọc Hiền chặn người, Thái Tiểu Huy không chịu nổi nên bán lại cho chúng ta.”

“Thật sao? Là giá gốc ư?”

“Không có, hắn khẳng khái đòi trả năm mươi ngàn, cò kè cả buổi trời, mặc cả xuống còn bốn mươi lăm ngàn.”

Mắt Thái Hồng lại ngấn nước: “Cha, còn mua nó để làm gì? Miếng ngọc này, chẳng thể ăn được. Bán đi mua lại chúng ta lỗ quá còn đâu.”

“Đương nhiên phải mua. Nó là bảo vật gia truyền của nhà ta đấy! Mẹ con nghe nói con sinh con rồi, nói sao cũng phải mua lại cho bằng được để tặng cháu ngoại.” Hà Đại Lộ nói rồi nhẹ nhàng đeo lên cổ cho Quý Huyền. “Năm xưa, khi cha mẹ đưa con từ phố Hoa Viên về, bế con trên tay, nhìn tới nhìn lui chỉ thấy con là một bé sơ sinh lạ hoắc, không giống con của cha mẹ chút nào. Mẹ con bèn tháo miếng ngọc này xuống đeo vào cho con, rồi nhìn lại, thấy giống rồi.”

Cô lại giàn giụa nước mắt.

Không nghi ngờ gì, cái chết của mẹ cô càng khiến thành phố này trở nên hoang vắng.

Ngoài cha ra, Thái Hồng cảm thấy thành phố F với cô gần như đã trở thành nơi đất khách quê người rồi.

Đời người như một tòa thành bị vây hãm. Con người cứ dồn dập về thành phố, bởi vì nơi ấy chứa đựng bao nhiêu là dục vọng và cám dỗ.

Nhưng mà, sự hoa lệ của thành phố sao có thể địch nổi với sự ngán ngùi của đời người?

Biết bao người mang theo bao tâm nguyện dờ dang rời khỏi, đều là rời khỏi, thành phố và vùng quê liệu có gì khác nhau đâu?

Sợ cha quá đau buồn, Thái Hồng ở nhà bầu bạn với ông suốt một tháng, hôm sắp rời đi, đột nhiên cô nhớ tới Tô Đông Lâm.

Đông Lâm từng nói sẽ về nước leo núi, một năm trôi qua rồi, anh vẫn bất vô âm tín.

Ở thành phố này, muốn tìm được Đông Lâm cô chỉ còn cách đi tìm Quách Lợi Lợi, bèn nhấn gọi số di động của Lợi Lợi. A dè bắt máy là một giọng xa lạ: “A lô!”

“Tôi tìm Quách Lợi Lợi.”

“Tôi là trợ lý riêng của Quách Tổng, xin hỏi cô là ai?”

“Tôi là bạn học của cô ấy, Hà Thái Hồng.”

“Xin đợi một lát, Quách Tổng đang tiếp khách, mười phút nữa tôi gọi điện lại cho cô được không?”

“Được.”

Nửa tiếng trôi qua, Thái Hồng mới nhận được cuộc gọi từ Lợi Lợi: “Woa... Thái Hồng, lâu rồi không liên lạc, nghe nói cậu đi hỗ trợ giảng dạy ở vùng núi rồi hả? Bây giờ về rồi à? Nhớ cậu chết đi được ấy!”

Quả là không có gì thay đổi, Lợi Lợi vẫn cứ thích khoa trương như thế. Về chuyện của bản thân, Thái Hồng không muốn kể cho cô biết quá nhiều, sợ cô truy cùng hỏi tận, bèn ậm ờ nói: “Ừm. Lợi Lợi, cậu khỏe không? Mình gọi điện thoại là muốn...”

“Ấy ấy! Khó khăn lắm mới gặp được một lần, đừng có nói trong điện thoại, gặp ở chỗ cũ nhé!” Lợi Lợi cắt lời cô. “Giờ mình phải ký nốt vài giấy tờ nữa, sau đó sẽ đến ngay. Cậu đợi mình chút nhé, không gặp không về!”

“A lô...”

Cúp máy rồi.

Thái Hồng không nén được cười khò.

Quán cà phê cũng đã đổi chủ, trang trí xa hoa hơn, sảnh lớn treo một chiếc đèn thủy tinh rất to. Giấy dán tường và thảm trải sàn trông sang trọng hơn... Đương nhiên, giá cũng tăng lên, một tách cà phê nhỏ cũng phải ba mươi tệ.

Lợi Lợi đến sớm hơn dự đoán của cô. Thái Hồng vừa uống xong ngụm cà phê thứ hai đã thấy cô ấy ở ngoài cửa.

Người có gầy đi đôi chút nhưng đối với dáng người thì vừa chuẩn. Áo vest ôm sát người, khăn quàng cổ sặc sỡ, chiếc ghim cài áo kim cương trước ngực sáng lấp lánh. Đúng là người bạn nhưng tinh thần vẫn sáng khoái, trông cô không còn giống một quý phu nhân nhàn hạ, mà giống một doanh nhân lão luyện hơn.

Nhớ đến quá khứ của hai người, có gần bó khằng khít, có lời qua tiếng lại, lại càng có những lúc căng thẳng đối địch nhau... Vài năm trôi qua, cuộc đời của hai người đã bước sang quỹ đạo khác nhau, những ân oán trước nay cũng theo đó phai nhạt đi nhiều. Chỉ ít Thái Hồng cảm thấy không cần thiết phải vương mắc trong lòng nữa, dẫu sao Lợi Lợi không còn quá quan trọng đối với cô như thời đại học nữa rồi.

“Hi, cậu béo ra đấy.” Lợi Lợi chào.

“Thật sao?”

“Không phải sao! Cậu giờ chắc mặc size M rồi đúng không? Trước kia cậu toàn mặc size S của S nhé.” Lợi Lợi quan sát cô, nói: “Còn nhớ thời đại học chỉ có cậu là tâm hồn ăn uống dạt dào nhất, không bao giờ ăn kiêng, nhưng sao ăn cũng không béo được, khiến cả bọn chúng mình ai nấy ghen tỵ chết đi được. Bây giờ... Ừm, ngày tháng đúng là đã để lại dấu vết trên người cậu rồi đấy!”

Không ngờ cô ấy lại thốt ra những lời này, Thái Hồng tức tối nuốt ực ngụm cà phê, nóng khiến cô họng bỏng rát. Hồi mang thai cô đã bắt đầu phát tướng, sau khi sinh con, vòng eo cũng chẳng thể thon lại. Mỗi lần cô kêu gào muốn tập thể dục giảm cân, nhìn cảnh ấy Quý Hoàng không đưa ra lời bình luận nào,

trái lại, mỗi lần cô than thất lưng đau anh đều nghiêm túc dạy cô tập yoga, nhưng Thái Hồng không có kiên nhẫn học, tập yoga cuối cùng chuyển thành để anh massage luôn. Giờ nhìn Lợi Lợi, chăm chút cộng thêm tích cực tập thể dục khiến cô khôi phục lại thân hình bốc lửa như thời đại học, nhìn thì chẳng ai nhận ra cô đã có một mụn con rồi.

Trước nay Lợi Lợi luôn biết cách nói chuyện, có lẽ giờ đã chẳng thêm che giấu ác ý của mình nữa rồi. Thái Hồng cũng chẳng buồn so đo với cô, đầu sao cũng sắp sửa rời khỏi nơi này: “Tần Vị bị thương nặng, Đông Lâm ra nước ngoài, cậu ở Tô thị chắc là thỏa ước nguyện rồi đúng không?”

“Chuyện này thực sự phải cảm ơn sự giúp đỡ của cậu nhiều.” Lợi Lợi khẽ vỗ vỗ tay. “Nếu không phải cậu giới thiệu công việc cho Hàn Thanh, sau đó lại phát sinh ra một chuỗi các chuyện ngoài ý muốn, thì sao Tần Vị lại rời đi được cơ chứ? Bây giờ quỹ đầu tư của Tần thị đã rút toàn bộ ra khỏi thành phố này, tập trung vào thị trường nước ngoài rồi. Còn Đông Lâm à, cũng quyết tâm không về nước nữa. Chuyện này làm ông già ở nhà tổn thương lắm. Bây giờ Tô thị chỉ còn lại Đông Vũ, ông già có bất mãn với anh ấy thế nào cũng chỉ còn cách chuyển hận thành yêu thôi. Cho nên chỗ mình giờ là sau cơn mưa trời lại sáng, cảnh nhà yên vui, hòa thuận, vui vẻ. Ông già cưng cháu nội lắm, đối với mình cũng rất tốt, cho mình vào đỡ đàn quản lý chuyện làm ăn. Con người mình cậu cũng biết rồi, tài lớn không có nhưng mấy tài vặt thì nhiều. Cộng thêm làm việc cẩn thận, kế hoạch chặt chẽ, chú trọng thực tế, so với Đông Vũ cũng chẳng kém cạnh bao nhiêu. Đấy, thấy không, công ty mình nhỏ hơn của anh ấy, nhưng doanh thu thì cao hơn ấy chứ...” Cô xòe một bàn tay ra, rồi nắm chặt lại. “Vài năm nữa, thành phố này sẽ là của mình.”

“Chúc mừng cậu đã đạt được thứ mà cậu muốn.” Thái Hồng hồ hững nói, hơi dừng lại, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩa. “Chuyện của Hàn Thanh và Hạ Phong, không phải là cậu cũng nhúng tay vào đấy chứ?”

“Sao mà có được! Cậu biết cái gã Tần Vị ấy rất biết cách lôi kéo cấp dưới, Hàn Thanh là trợ lý của hắn, hai người vào ra như hình với bóng, cùng nhau đi dự biết bao nhiêu buổi tiệc rồi? Khó tránh có một số tin đồn lá cải đúng không? Hạ Phong lại từng làm việc ở cơ quan báo chí, không thể nào không nghe chút tin đồn nào. Lại nói cái gã Hạ Phong này, từ hồi mới quen hắn mình đã biết đa nghi như Tào Tháo, đầu đã nghĩ gì là khẳng định như thế, cố chấp đi đến tận cùng...”

Thái Hồng cau mày: “Cậu... có quen Hạ Phong?”

“Cậu không biết ư? Đông Lâm không nói cho cậu nghe sao? Hạ Phong từng theo đuổi mình cuồng nhiệt, chính là sau khi mình chia tay với Ngụy Triết.” Cô ngấm nghĩa ngón tay vừa được trau chuốt của mình, chậm rãi nói: “Hồi đầu mình cũng hơi thích hắn. Tuy là dân quê nhưng trong trường mình hắn vẫn khá nổi tiếng, với lại lúc đó mình đang hụt hẫng lắm, chẳng có lấy một người bạn, cậu lại không thêm đoái hoài mình... nhưng bọn mình cũng chẳng quen lâu... Mình càng nhìn hắn càng thấy hắn chẳng phải gu của mình, bèn quyết định chia tay. Hạ Phong vẫn không dứt lòng còn đến quấy rầy mình mấy lần ấy chứ. Mình không ghét hắn, hắn đối xử với mình tốt lắm, si tình lắm luôn, lúc đó mình đang đau khổ đến mức suýt nữa thì tự sát rồi. Sau đó bọn mình còn chạm mặt nhau mấy lần ở nơi khác, ánh mắt hắn nhìn mình luôn bất thường lắm.”

Đối với đàn ông, Lợi Lợi vẫn luôn thích toàn quyền chiếm hữu. Dầu cô đã chạm vào mà không cần nữa, cũng không cho phép người khác gấp ghe.

Thái Hồng chợt vỡ lẽ: “Khó trách sao cậu lại không thích Hàn Thanh!”

“Hàn Thanh! Nó là cái đing gì. Trông nó có được Hạ Phong, nâng niu y như gì ấy, cuối cùng rồi sao, cũng rơi vào bước đường này đó thôi. Đàn ông đều là như thế: cậu đá hắn, cậu sẽ trở thành nỗi đau trong lòng hắn. Cậu hy sinh vì hắn, sớm muộn gì cũng trở thành cái gai trong mắt hắn. Hạ Phong chẳng phải là

mỹ thiếu niên hiền lành chân chất quê như trong mắt bọn mình đâu...”

Thái Hồng nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng: “Xin mời nói tiếp.”

“Cái gã này bị mình đá, nhưng hắn cũng chẳng phải tay vừa. Không lâu sau hắn tự dung qua lại với Ngụy Triết. Cái gã Ngụy Triết đừng thấy hắn giỏi thể thao, mặt mày đẹp trai, đầu óc thực đơn giản vô cùng, miệng mồm càng chẳng kín tiếng. Hắn mang mấy chuyện giữa mình và hắn kể hết cho Hạ Phong nghe. Cậu đoán xem, Hạ Phong đã làm gì nào?”

“Sao mình có thể đoán ra chứ?”

“Hắn mang chuyện mình phá thai kể cho mẹ cậu nghe. Khi đó hắn đã là bạn trai của Hàn Thanh rồi, chắc chắn thường xuyên cùng với Hàn Thanh đến nhà cậu chơi, đúng không?”

“Tại sao?”, Thái Hồng không nén được, hỏi: “Tại sao hắn lại xấu xa đến thế?”

“Mượn tay người khác để trả đũa mình chứ còn gì! Ngặt nổi lúc đó mình rút kinh nghiệm xương máu, cảm thấy cậu mới là bạn bè thực sự, nóng lòng muốn cứu vãn tình bạn với cậu. Cậu có còn nhớ...”

Thái Hồng đương nhiên còn nhớ.

Khi đó, Lợi Lợi hầu như ngày nào cũng đến tìm cô, đến ký túc xá của cô trước giờ cơm trưa để mời cô cùng đi ăn cơm, giành rửa bát đĩa, lấy nước nóng cho cô, cuối tuần rủ cô đi uống cà phê, cùng nhau xem phim suốt đêm, thực sự là ân cần tới nơi tới chốn.

“...Nhưng mà, mẹ cậu lại cảm thấy mình không xứng làm bạn cậu, kiên quyết muốn mình biến mất khỏi thế giới của cậu. Thế là bà giờ thủ đoạn tới cùng luôn, gọi điện cho cha mình. Vì vậy mà cha mình cảm hận mình đến tận xương tủy, đến chết cũng không chịu nhìn mặt mình.”

Như có một làn khí lạnh lẽo bua vây xung quanh, và niềm cảm hận tựa giọt mực rơi xuống mặt nước, dần dần lan ra trên gương mặt Lợi Lợi.

Thái Hồng trầm nghĩ, nếu trước khi mẹ qua đời, cô vẫn không chịu tha thứ cho bà, nó sẽ là một cảm giác như thế nào? Đối với người gần đất xa trời, điều này chắc là vô cùng đau khổ?

Bỗng nhiên, cô có chút cảm thông với Lợi Lợi.

“Xin lỗi, mình thực sự không ngờ mẹ mình lại làm như thế.” Cô khẽ nói.

“Mình không giận mẹ cậu, Thái Hồng. Một người mẹ vì bảo vệ đứa con của mình, dù có làm gì cũng có thể hiểu được. Cậu là người tốt, chỉ là xung quanh cậu có quá nhiều người lợi hại hơn, âm mưu, tính toán hơn cậu. Nói thực lòng, cậu chính là một con mọt sách, thích hợp sống trong trường đại học. Cậu và Đông Lâm là trời sinh một cặp. Cậu ta kiếm tiền, cậu nghiên cứu học thuật, hai người cậu quả thật rất xứng đôi! Cậu kết thúc đợt đi hỗ trợ giảng dạy rồi đúng không? Bên phía Đông Lâm, mình nói vun vào cho cậu nhé? Hai cậu có thể định cư ở nước ngoài.”

Xem ra cô ấy không biết gì cả. Thái Hồng kiềm chế được, hỏi: “Đông Lâm... không nói gì với cậu về mình à?”

“Không có. Cậu ta rất hiếm khi gọi điện về nhà, cũng chỉ gọi điện về báo bình an vào ngày Tết thôi. Không ai biết hành tung của cậu ta. Người duy nhất biết tăm tích cậu ta là Tần Vĩ, mà đó lại là kẻ thù không đội trời chung của Tô gia, nên không bao giờ qua lại cả.”

“Quên báo cho cậu biết, mình kết hôn rồi”, Thái Hồng nói. “Có con luôn rồi.”

“Hà? Cậu kết hôn rồi? Với ai? Với gã Quý Hoàng ở Trung Bích ư?”

Thái Hồng sững người: “Sao cậu biết?”

Cô nhớ mình chỉ từng nói có bạn trai họ Quý, chứ không nói hết họ tên, càng không nói anh là người Trung Bích.

“Biết chứ, mình còn điều tra rồi mà. Nhớ lúc đó mẹ hấn bị bệnh, hấn muốn hiến thận cho mẹ mình. Vì chuyện đó còn đến tìm cậu mình, còn tặng quà cho cậu nữa.”

Thái Hồng càng nghe càng thấy mơ hồ: “Cậu của cậu?”

“Ừ. Cậu mình là chuyên gia về thận ở bệnh viện này, là chuyên gia hàng đầu trong phẫu thuật ghép thận ở thành phố này. Lúc đó cậu mình không rảnh, được phái ra nước ngoài học, nên giới thiệu cho hấn một chuyên gia khác. Cậu mình nghe nói hấn là giảng viên khoa Trung văn của trường đại học bọn mình, bèn khuyên hấn đợi một thời gian, đừng làm phẫu thuật vội, chờ xem có nguồn thận nào tốt trước đã. Dù sao thiếu một quả thận đối với cơ thể thanh niên cũng có ảnh hưởng lắm. Hấn lại nói mẹ hấn chịu khổ nhiều rồi, hấn không muốn đợi, muốn mẹ mau chóng khỏi bệnh. Cậu mình còn cảm thán với mình nữa chứ, bảo mình sống trong phúc mà không biết hưởng phúc, cháu xem, con nhà thợ mỏ chẳng dễ dàng gì, anh chàng này hiếu thảo lắm đấy. Cậu mình còn bảo, bệnh tình của mẹ hấn rất nghiêm trọng, cho dù có thay thận cũng chưa chắc sẽ cứu được, bảo hấn cân nhắc kỹ. Rất có khả năng quả thận được hiến này chỉ là công dã tràng mà thôi.”

Trống ngực Thái Hồng đập thình thịch: “Sau đó thì sao?”

“Vốn mình định gọi điện cho cậu, hỏi xem cậu có biết chuyện này không, lại sợ cậu trách mình lo chuyện bao đồng. Nhưng mà, thân là bạn tốt, mình không thể khoanh tay đứng nhìn, liền gọi điện cho mẹ hấn, hỏi bà ấy có biết rủi ro của cuộc phẫu thuật đó và nó sẽ ảnh hưởng như thế nào đến cuộc sống sau này của con trai bà ấy không. Mình mới với bà ấy rằng mình là bạn thân của cậu, cho nên muốn tìm hiểu một chút từ phía bà. Mình nói với bà, cho dù con trai bà có hai quả thận, mẹ cậu vẫn chưa chắc chịu nhận hấn làm con rể, nếu chỉ còn một quả, thế thì đến cửa cũng chẳng qua được luôn. Đương nhiên, bà ấy là bệnh nhân, mình ăn nói khéo léo lắm...”

Sắc mặt Thái Hồng lập tức trắng bệch: “Là cậu? Điện thoại là do cậu gọi?”

“Đúng”, cô gật đầu. “Sau đó hấn ta không đến tìm cậu mình nữa, xem ra đã nghĩ thông suốt rồi.”

Một tiếng “bốp” vang lên, Thái Hồng giáng thẳng bạt tay vào mặt cô: “Cậu có biết không hả? Không phải bà nghĩ thông suốt, mà là tự sát rồi!”

Lợi Lợi ôm mặt, ngẩn người: “Cái gì? Bà ta tự sát rồi?”

“Đi nói những lời như thế với người bệnh nặng, Quách Lợi Lợi, cậu còn có biết cách làm người không hả?”

“Dù sao bà ta cũng chẳng sống được bao lâu, chết là hết, làm như thế cũng xem như cứu con trai bà ta rồi còn gì.”

Thái Hồng đứng phắt dậy, cầm túi xách của mình: “Mình không nói với cậu nữa, Quách Lợi Lợi, quan hệ giữa mình và cậu đến đây chấm dứt!”

“Ấy... Thái Hồng! Cậu nghe mình nói, mình thực sự không cố ý mà!”

“Cậu còn nói không cố ý sao?! Đồ giết người!”

“Mình là giúp cậu mà! Không có cú điện thoại của mình, liệu cậu sẽ có được một người chồng hoàn toàn khỏe mạnh sao? Ok, mình không đôi co với cậu. Cậu mắng mình đi, nhưng tận đáy lòng cậu chắc chắn cảm kích mình!”

“Cậu nghĩ tất cả mọi người đều đen tối, xấu xa như cậu sao?”

“Thế cậu thì sao, tại sao lúc đầu lại viết bức thư đó? Cậu giúp mình thì được, còn mình giúp cậu thì không được ư?”

“Cậu thế này mà là giúp ư? Quách Lợi Lợi? Cậu thế này mà gọi là giúp? Cậu muốn giúp mình, hãy nói trước cho mình biết có được không hả?”

“Nói cho cậu biết, quả thận của Quý Hoàng chắc cũng cắt ra luôn rồi! Mình không tin hấn dám mang hết những chuyện này nói cho cậu biết. Nói không chừng đến chết cậu cũng không biết ông xã mình chỉ có một quả thận đấy chứ. Đồ ngốc! Cứ ở đó đợi hấn bồn cọt cậu đi!”

Thái Hồng đi thẳng một mạch.

THÀNH PHỐ HOANG VẮNG

Thi Định Nhu
www.dtv-ebook.com

Chương 43: End

Vài tháng sau, Thái Hồng bỗng dưng nhận được một bưu điện được gửi đến từ Tứ Xuyên, trên đó không ghi tên người gửi, nét chữ cũng xa lạ.

Trong bưu kiện có một hộp gỗ sơn đỏ, rất nhỏ, nhưng hơi nặng.

Mở ra xem, bên trong có một viên đá.

Không phải thủy tinh, không phải ngọc, cũng chẳng phải đá cuội, mà là một viên nham thạch rất đổi bình thường.

Trong hộp kèm theo một mẫu giấy:

“Đông Lâm từng nói, cái này là để lại cho em.” Ký tên Tần Vị. Không có số điện thoại, cũng không có địa chỉ liên lạc.

Cô vội vàng mở máy tính lên, gõ ba chữ “núi Minya Konka” vào thanh tìm kiếm của Google để tìm kiếm tin tức về Tô Đông Lâm, rất nhanh sau đó phát hiện ra một bản tin:

Ngày Mười ba tháng Năm, ba thành viên đội leo núi đến từ California – Mỹ sau khi trèo lên đỉnh núi Minya Konka ở tỉnh Tứ Xuyên đã gặp phải sương mù dày đặc, và mất liên lạc với căn cứ trên đường xuống núi. Công an địa phương cùng với hai người vốn là huấn luyện viên cũ của đội leo núi quốc gia sau khi tiến hành tìm kiếm trong suốt ba ngày đã phát hiện cả ba thành viên đã gặp nạn. Được biết một trong ba người gặp nạn nguyên là phó tổng giám đốc của Tập đoàn Nguyên Hựu, nhà doanh nghiệp trẻ nổi tiếng, anh Tô Đông Lâm...

Đưa mắt nhìn bầu trời xa xăm ngoài cửa sổ, tay mân mê những hạt đá xù xì trên viên nham nhạch, Thái Hồng đau lòng nghĩ, Đông Lâm chắc chắn đã nhìn thấy quang cảnh đẹp đẽ nhất rồi.

Và giờ đây, thành phố F trong lòng cô đã trở thành một thành phố hoang vắng...